குமுதம்

ஊர் சுற்றி நடைராஜன்

"இளி ஜோசியம் பார்க்கணுமா? எலி ஜோசியம் பார்க்கணுமா?" என்று கேட்டார் அந்த மாட வீதி—நடைபாதை—ஜோசியர்.

"எலி ஜோசியமா?" என்று ஆச்சரியப்பட்டு அவரு டைய கிளிக் கூண்டைப் பார்த்தேன். ஆமாம். ஓர் எலியும் குறுகுறுவென்று ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

"எலி ஜோசியமே பார்க்கிறேன்," என்று நான் சொன்னதும் கூண்டைத் திறந்துவிட்டார் சோதிடர். தலை தப்பியது தம்பிரான் புண் ணியம் என்று அந்த எலி ஓட்டம் பிடிக்கவில்லை. சமர்த்தாக ஒரு சீட்டை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு மறுபடி கூண்டுக்குள்ளேயே புகுந்துகொண்டு விட்டது.

வழக்கம்போல் பத்துப் பைசா கொடுத்தேன். "மன்னிக்கணும். கிளிக்குத்தான் பத்துப் பைசா. எலிக்குப் பதினைந்து பைசா," என்றார் ஜோசியர்.

பட்டதாரிகள் மன்றத்தில் ஒரு 'டின்னர் மீட்டிங்'கில் கூட்டத்தினரின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் 'சோ'.

என்ன கேட்கலாம் என்று நான் தலையைச் சொறிந்துகொண்டிருந்த சமயம், பக்கத்திலிருந்த ஒரு நண்பர் பளிச்சென்று கேட்டார்:

"உங்களைத் தினம்காலை பதினொரு மணிக்கு மயிலாப்பூர் சித்திரை குளத் தெருவில் பார்க்கிறேனே, அதன் மர்மம் என்ன?"

சோவின் பதிலும் தயங்காமல் வந்தது: "மர்மம் எதுவுமில்லை. அங்கே ஒரு படத் தயாரிப்பாளர் இருக்கிறார். அவரைப் பார்ப்பதற்காகப் போவேன். சித்திரக் குளத் தெருவில் என்ன, குளத்தின் நடுவிலேயே அவர் இருந்தால்கூடப் போய்ப் பார்க்கத்தான் பார்ப்பேன்."

"எனக்குத் திடீர் திடீரென்று சிறு நீர்ப் பையில் வலி வந்துவிடும். துடித்துப் போய்விடுவேன்," என்று தொடக்கத்திலேயே தெரிவித்துவிட்டுத்தான் பெரியார் தமது பேச்சைத் துவங்கினார், மாநிலக் கல்லூரியின் தமிழ் மன்றத்தில். அதற்கேற்ப, உட்கார்ந்தவாறேதான் சொற்பொழிவை நிகழ்த்தினார்.

ஆனால் விழா முடிவின்போது தேசிய கீதம் பாடப்பட்டதும் அவரால் உட்கார்ந்திருக்க இயலவில்லை. தட்டித் தடுமாறி எழுந்து நின்று கொண்டார். அவர் படுகிற வேதனை எப்படிப் பட்டது என்பதை அவர் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு நின்ற முறையிலேயிருந்து தெரிந்து கொண்டேன்.

டாக்டர் 'லக்ஷ்மி'

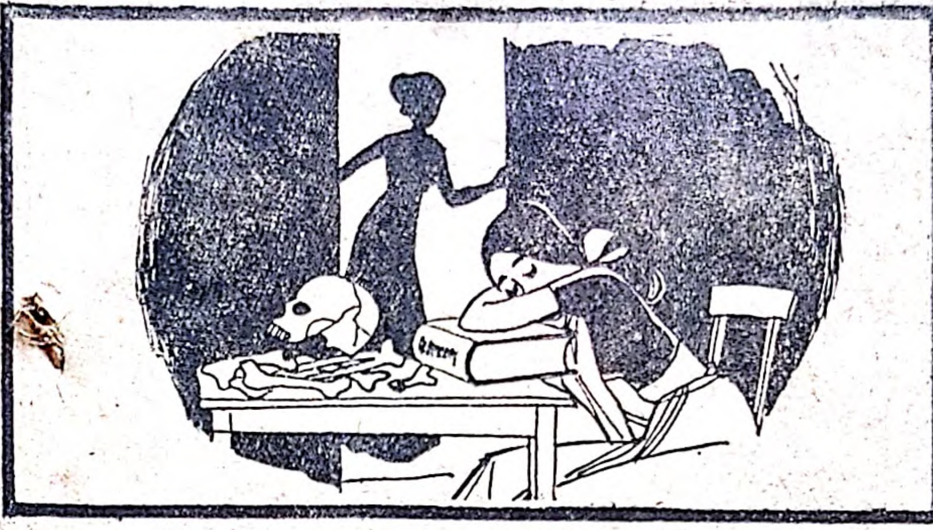
இன்று போல் இருக்கிறது என் குழந்தைப் பருவத்து அந்த நினைவு.

அப்போது கிராமத்தில் பாட்டனார் வீட்டில் செல்லமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தேன். கிராமத்து வாய்க்கால் கரைக்கு நாங்கள் விளையாடப் போவதுண்டு. அந்த வாய்க்கால்மீது ஒரு பாலம் இருந்தது. அதைத் தொடர்ந்து சென்றது மயான பூமிக்குப் போகும் பாதை. எனவே கிராமத்துப் பிணங்கள் பூராவும் அந்தப் பாலத்தின் வழியேதான் போகவேண்டியிருந்தது.

எங்களுடன் கூடத் துணைக்குச் சில சமயம் வீட்டு வேலைக்காரி காளி வருவது வழக்கம். பாலத்தின் அருகே பிண ஊர்வலத்தை அவள் கண்டுவிட்டால்போதும். உடனே எங்களைப் பார்த்து அலறத் தொடங்கிவிடுவாள். ''குட்டிகளா, பொணம் வருது! தொப்புளை மூடிக்கோங்க. அந்தப் பக்கம் பார்க்காதீங்க. ஊட்டுக்கு ஓடுங்க!'' என்று அவள் கூச்சலிடுவதைக் கேட்டதும் நாங்கள் நடுநடுங்கிப் போய்விடுவோம்.

இறந்தவர் ஆவி தொப்புள் வழியே உடலுக்குள் புகுந்து விடப் போகிறது என்ற பயத்தில் ஒரே ஓட்டமாக வீட்டிற்கு ஓடிவிடுவோம். அப்போது எதைக் கண்டு அலறி அடித்துக்கொண்டு ஓடினேனோ அதைப் பின்னர் நெருங்கிய நிலையில் பார்க்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வரும் என நான் கனவிலும் கருதவில்லை.

வைத்தியக் கல்லூரியில் முதல் வருட மாணவியாக உடற்கூறு சாத்திரம் (anatomy) பயில அனுடமி ஹாலுக்குள் நுழைந்தேன். என்னையுமறியாது என் உடல் சிலிர்த்தது. மருந்துகளால் பதப் படுத்தப் பட்ட பல பிணங்கள் ஆங்காங்கே மேஜையின் மீது கிடத்தப் பட்டிருந்தன. உடலின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் இரண்டு மாணவர்கள் என்ற கணக்குப் படி மேஜைகளைச் சுற்றிலும் பல ஆசனங்கள் கிடந்தன.

மாணவர் ஒருத்தர் அனுடமி புத்தகத்தைத் திறந்து உரத்த குரலில் குறிப்பிட்ட பகுதியைப் படிக்க வேண்டும். இன்னொரு மாணவர் சிறு கத்தியினால் புத்தகத்தில் கூறியுள்ள முறைப்படி உடலை அறுத்துக்கொண்டு போக்கவேண்டும். பின்னர் இருவரும் சேர்ந்து புத்தகத்தில் கூறியபடி நரம்புகளும் இரத்தக் குழல்களும் அந்தப் பாகத்தில் உள்ளனவா என்பதைப் பார்த்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இப்படியாக உடல் முழுவதையும் அறுத்துப் சோதித்துப்பயிலுவதற்கு இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அதற்குப் பின்னர்தான் அனுடமி பரீட்சைக்கு உட்கார முடியும்.

அன்று எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த உடலின் கால் அருகே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன். என் தோழி புத்த... க எடுத்து உற்சாகமாக வாசிக்கத் தொடங்கினள்;

கத்தியைக் கையில் எடுத்தேன். விரல்கள் நடுங்கின. வயிற்றைக் குமட்டியது. விவரிக்க முடியாத ஒரு உணர்ச்சி என்னை ஆட்டிப் படைக்கவே கத்தியை விட்டெறிந்து விட்டு ஓடி விடலாமா என்று தவித்தேன். இங்குமங்கும் பார்த்து விட்டு ஹாலின் வாயிற் பக்கம் மெல்லத் திரும்பினேன். இடுப்பின் மீது கைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு வழியை மறைத்த வண்ணம் மலைபோல் நின்றுகொண்டிருந்தார் எங்கள் அனுடமி புரொபஸர்!

'வேலையைக் கவனிக்காமல் என்ன பராக்குப் பார்க்கிறாய்?' என்று பேசாமல் பேசியது அவரது முகத்தின் கடுமை. மூக்குக் கண்ணாடி வழியே கனலைக் கொட்டிய அவரது கண்களைப் பார்க்க பயந்து, கண் மூடிக் கிடந்த பிணத்தின் பக்கம் திரும்பினேன். வேறு வகையின்றி கத்தியைக் கையில் மீண்டும் எடுத்துக் கொண்டேன். நெஞ்சு பட படக்க, கைகள் உதற மெல்ல அந்த உடலை அறுக்கத் தொடங்கினேன்!

வசதி மிக்க மாணவர்கள் வைத்திய புத்தகங்கள் பலவற்றையும் சொந்தத்திலே விலை கொடுத்து வாங்கிக் கொள்வார்கள். அதுபோல் அனுடமியை நேர்முகமாகப் படிக்க மாணவர்கள் உடல் எலும்புகள் அனைத்தையும் விலைக்கு வாங்கிக் கொள்வதுமுண்டு.

'லக்ஷ்மி!' சுவைசெறிந்த கற்பனைகளினால் எத்தனை உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொண்ட நாவலாசிரியை! அந்தப் புனை பெயருக்குள் ஒளிந்துள்ள டாக்டர் திரிபுரசுந்தரி (தற்சமயம் அவர் இருப்பது, தென் ஆப்பிரிக்காவில்) **மருத்துவம் சம்பந்தப்பட்ட தம் அனுபவங்களை இங்கே விவரித்திருக்கிறார்.**

றல் என்ன? பிணத்தை அறுக்கத்தானே சொன்னுர்கள்? அதைச் சாப்பிடச் சொல்ல வில்லையே! ஸில்லி கேர்ல்! கோ அண் ஸ்லீப் ஓவர் இட்!'' என்று அதட்டி விட்டு மறுபடி புத்தகத்தின் மீது அவள் சாய்ந்து கொண்டாள்.

அன்றிரவு ஹாஸ்டலில் எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. என் ரூம் மேட், புதிதாகத் தான் வாங்கியிருந்த அனடமி புத்தகத்தின் மீது தலையை வைத்துக் கொண்டு (வைத்தியப் புத்தகங்கள் பல தலையணை உயரத்திற்கு கனமாக இருக்கின்றன) நித்திரையில் ஆழ்ந்து போயிருந்தாள். அனடமியைக் கரைத்துக் குடித்துவிட வேண்டும் என்று ஆவலுடன் அவள் வாங்கியிருந்த எலும்புக் குவியல் மேஜை மீது பரத்திக் கிடந்தன. முக்கியமாக அதிலிருந்த மண்டை யோட்டின் வெறித்த பார்வை இரவின் அந்த வேளையில் என்னை என்னவோ செய்தது.

''கௌசி! எழுந்திரு! சீக்கிரம்!'' என்று ரூம்மேட்டை உலுக்கி எழுப்பினேன்.

''எந்தா இது!'' என்று சலித்துக் கொண்டாள் அந்தக் கேரள மங்கை.

''எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது கௌசி! நான் நாளைக்கு ஊருக்குப் போகப் போகிறேன். டாக்டர் படிப்பு எனக்குப் பிடிக்கவில்லை,'' என்று படபடத்தேன் நான்.

''ஓய்!'' என்று கொட்டாவி விட்டாள் அவள்.

''பிணங்களைத் தொடவும், அறுக்கவும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நான் ஒரு வெஜிடேரியன். அதனுல் ரொம்ப அருவருப்பாக இருக்கிறது,'' என்றேன் நான் விடாப்பிடியாக.

தூக்கத்தின் நடுவே இதென்ன தொணதொணப்பு என்று அவளுக்கு ஒரே எரிச்சல். கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள். ''என்ன பயம்? இறந்தவர்கள் சடலம் நம்மை என்ன செய்ய முடியும்? வெஜிடேரியன் என்

மருத்துவக் கல்லூரிப் படிப்பு பிடிக்கவில்லை என்று என் பயத்தை விளக்கி என் தந்தைக்கு மறுநாள் ஒரு கடிதம் எழுதிப் போட்டேன். அவரும் ஒரு வைத்தியர். ''கல்லூரியில் இடம் கிடைக்க எத்தனை பாடு பட்டோம்? படிப்பை விடப் போகிருயா? இடியட்!'' என்று அவரிடமிருந்து பதில் சீறியது.

நீ எந்த வியாதியைப் பற்றிப்
படிக்கிருயோ அந்த வியாதியாக
நீ ஆகிருய்.

மூன்ருவது வருஷப் படிப்பு வைத்தியக் கல்லூரி மாணவர்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கியமான திருப்பம். இரண்டு வருஷ காலம் பிணங்களைத் தொட்டுக் கற்றுக் கொண்டிருந்த மாணவர்கள் மூன்ருவது வருஷத்திலிருந்து உயிருள்ள நோயாளிகளின் உடலைத் தொட்டுப் பார்த்து சிகிச்சைக் கலையைப் பயிலத் தொடங்குகின்றனர்.

காலை நேரம் முழுவதும் நோயாளிகளின் உடல் நிலையைப் பரிசோதித்துப் பலவும் கற்றுச் கொள்ள ஆசிரியருடன் வார்டுகளை சுற்றியலைந்தோம். பகல் முழுவதும் பற்பல நோய்களைப் பற்றி ஆசிரியர்கள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளுக்குச் செவி மடுத்தோம். இரவின் முற்பகுதி முழுவதும் புத்தகங்களைப் புரட்டி நோய்களைப் பற்றி ஊன்றிப் படித்தோம். இதன் விளைவு?

தலைவலியைப் பற்றிப் படித்த பொழுது எங்களுக்கும் தலைவலி வந்தது. அப்பெண்டிசைடிசைப் பற்றிப் படித்த பொழுது அநேக மாணவர்களுக்கு வயிற்று வலி தொடங்கி விட்டது! சரும வியாதிகளைப் பற்றி படிக்கும் பொழுது உடம்பெல்லாம் அரிக்கத் தொடங்கியது. குடல் நோய்களைப் பற்றி படித்துவந்து கொண்டிருந்த என் சிநேகிதி ஒருத்தி, (இப்போது பிரபல வைத்தியராக விளங்கு

கிறார்) "ஐயோ! என் கிட்னி வலிக்கிறதே!" என்று அலறினள். ஜுரங்கள் எனும் பகுதியைப் படித்துக் கொண்டிருந்த என் ரூம் மேட் ஒருத்தி நொடிக்கு நொடி தர்மாமீட்டரை வாயில் வைத்துக் கொண்டு தன் உடல் உஷ்ணநிலையை அளந்து கொண்டிருந்தாள். இருதய நோய்கள் பற்றி ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த எனக்கோ நெஞ்சு வலி வந்து விட்டது.

அப்போது எங்களுக்குப் போதனு ஆசிரியராக இருந்த வைத்தியர் மிகவும் பிரபலமானவர். அவரது வைத்திய அறிவும், பேச்சுத் திறமையும் கம்பீரமான தோற்றமும் பல மாணவர்களை அவர் பக்கம் கவர்ந்து கொண்டிருந்தவ. நானும் என் சிநேகிதியும் எங்கள் உடலை வருத்திய நோய்களைப் பற்றி அவரிடம் கலந்து ஆலோசிக்கத் திர்மானித்தோம். ஒரு நாள் அவரைக் காணச் சென்றோம். இருவரையும் நன்கு பரிசோதித்து விட்டு அவர் தமக்குள்ளே லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டார்.

"எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

"மயிலாப்பூரிலிருந்து," என்று ஏக காலத்தில் பதிலளித்தோம்.

"கல்லூரிக்கு எப்படி வருகிறீர்கள்?"

"டிராம் வண்டியில்."

"அப்படியானுல் பிராட்வே திருப்பத்தில் மண்ணடி முனையில் ஒரு பெரிய கரும்பலகை தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். பார்த்திருக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

இருவரும் பதிலுக்கு விழித்தோம்.

"நாளைக்கு வரும் பொழுது கட்டாயம் பாருங்கள். அந்தப் பலகையில் கொட்டை எழுத்தில் என்ன எழுதப் பட்டிருக்கிறது தெரியுமா? 'இவ்விடம் பேய் பிசாசு பில்லி சூனியம் முதலியவைகளுக்கு மந்திரிக்கப் படும். பேய், சாத்தான், காற்று, கருப்பு தோஷங்களுக்கு மந்திரக் கயிறு கிடைக்கும், என்று எழுதியிருக்கிறதைப் பார்ப்பீர்கள். அங்கே போய்க் கொஞ்சம் விபூதி மந்திரித்து வாங்கிப் பூசிக் கொள்ளுங்கள். உங்களைப் பிடித்திருக்கிறது வைத்தியப் புத்தகத்தில் காண முடியாத நோய். இதற்கு 'ஸ்டுடன்டைடிஸ்' (மாணவர்களின் நோய்) என்று பெயர். மூன்ருவது வருஷ மாணவரிடையே இது காணப்படுவது ரொம்ப சகஜம். இது உடல் நோய் அல்ல. உள்ளத்தைப் பற்றிய பயம். இதற்கு மருந்து மந்திரித்த விபூதிதான்!" என்ருர் பரிகாசமாகச் சிரித்துக் கொண்டு. அசடு வழிய வெளியே வந்தோம். அதற்குப் பின்னர் சாதாரண ஜலதோஷம் கூட எங்களை அண்டியதில்லை.

நானும் மேலே சொன்ன மயிலாப்பூர் தோழியும் கல்லூரி நாட்களில் இணைபிரியாத நண்பர்களாக இருந்தோம். இருவருக்கும் சற்றுக் குழைந்த மனது. ஒரு வழியில் கோழைகள் என்றே தான் குறிப்பிட வேண்டும். ஒரு சமயம் நாங்கள் இருவரும் கல்லூரி மேல் மாடியிலிருந்த நூல் நிலையத்தில் பரீட்சைக்காகப் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். அந்தத் தனி அறையில் நாங்கள் இருவர் மட்டும் தான் இருந்தோம். திடீரென்று கீழே பலர் அழும் குரல் கேட்டது. ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தோம். கீழேயிருந்த பிணக்கிடங்கிலிருந்து தங்கள் உறவினரது பிணத்தை அடையாளம் கண்டு பெற்றுப் போக வந்த சொந்தக்காரர்கள் எழுப்பிய ஓலம் அது எனப் புரிந்தது.

தயாராகக் காத்திருந்த குதிரை வண்டிக்குள் துணியால் மூடப்பட்ட சடலம் கிடத்தப்பட்டது. மார்பில் அடித்துக் கொண்டு பெற்ற தாய் அலறினள். கூட வந்தவர்கள் அத்துடன் கூடச் சேர்ந்து கூக்குரலிட்டு அழுதனர். இந்தக் காட்சி எங்கள் உள்ளத்தை உலுக்கி விட்டது.

ஜன்னலிலிருந்து திரும்பிய நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டோம். அடுத்த நிமிஷம் எங்களை அறியாது உணர்ச்சி வேகத்தில் ஒருவரை ஒருவர் கட்டிக் கொண்டு ஓவென்று அழத் தொடங்கி விட்டோம்.

துன்பத்தைக் கண்டு தளராத நெஞ்சுறுதி வைத்தியருக்குத் தேவை.

வைத்திய
மாணவர்களுக்கு
வரும் முக்கிய நோய்;
'ஸ்டுடன்டைடிஸ்!'
அதாவது பயம்!

பெயர்:

முதன் முதலாக எனக்குத் தியேட்டரில் உதவி செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைத்தவுடன் பெருமை பிடிபடவில்லை. தலையில் தொப்பியும், முகத்தில் மாஸ்க்கும், கைகளில் கையுறையும், உடலின் மீது சர்ஜனின் கவுனும் தரித்துக் கொண்டு பெருமையாக உள்ளே நுழைந்தேன்.

அப்போதுதான் அவர் தமது கடமைகளைத் திறமையுடன் செய்ய முடியும். அப்படியிருக்கையில் நாங்கள் கோழைகளாகி யாருக்காகவோ அழுதோம் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள வெட்கப் பட்டோம். இந்தச் சம்பவத்தை என் தோழி மறந்திருக்கக் கூடும். ஆனால் நான் மறக்கவில்லை.

மாணவர்களாக இருக்கையிலேயே வைத்தியர்களுக்கு அறுவை சிகிச்சையில் பயிற்சியளிக்கப் படுகிறது. கடைசி வருஷப் படிப்பின் போது ஆபரேஷன் தியேட்டருக்குள் உதவி செய்ய மாணவர்களை அனுமதிப்பது வழக்கம்.

சாதாரணமாக ஆபரேஷன் செய்ய வேண்டிய பகுதியைத் தவிர நோயாளியின் உடல் முழுவதும் பரிசுத்தப் படுத்திய துணியால் மூடப் பட்டிருக்கும். மேஜையைச் சுற்றிலும் சர்ஜனும் அவரது உதவி டாக்டரும் தியேட்டர் நர்ஸும் அவரது சகாக்களும் கூடி நிற்பார்கள்.

'மாப்! மாப்!' என்று கூவினார் சர்ஜன்; என் கை கால் நடுங்கியது.

இவர்களைச் சுற்றி ஆபரேஷனைப் பார்த்துப் பயில வந்துள்ள மாணவர்கள் கூட்டம் நெருக்கியடித்துக் கொண்டு நிற்கும். இதற்கு இடையில் கூட்டத்திற்குள் புகுந்தடித்துக் கொண்டு உதவ வேண்டும் மாணவன், ஆபரேஷன் போது.

அப்படி ஒன்றும் பிரமாதமான உதவியை அவனிடமிருந்து சர்ஜன் எதிர்பார்த்து விடுவதில்லை. குறிப்பிட்ட பகுதியை அவர் கத்தியால் கிழிப்பார். பெருகும் ரத்தத்தை ஒரு கிடுக்கியின் உதவியால் பஞ்சினால் துடைக்க வேண்டும். இதற்கு மாப்பிங் என்று

அன்று ஒரு பெரிய ஆபரேஷன் நடக்க விருந்தது. உள்ளே எக்கச்சக்கமான கூட்டம். போதாததற்கு, ஆரம்பத்திலிருந்து சர்ஜனின் மூட் அன்று சரியாக இல்லை. (சினிமா நட்சத்திரங்கள் போன்று சில சர்ஜன்களுக்கும் மூட் பலவிதமாக மாறுவதுண்டு!) கத்தியின் கூர்மையில் திருப்தியடையாது அவர் கோபத்துடன், "நர்ஸ்! டேக் திஸ் பிளடி திங்!" என்று கர்ஜித்தார். விர் எனப் பறந்து கத்தி தரை மீது விழுந்தது.

நர்ஸ் –மட மட வென்று வேறு ஒரு நகரும் மேஜையை அருகில் இழுத்தாள். அதில் பரப்பி வைத்திருந்த ஆயுதங்களிலிருந்து வேறு ஒரு கத்தியை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினாள்.

கோபம் தணியாத சர்ஜன் என்னவோ முணு முணுத்தார். பல்லைக் கடித்தார். உதவி டாக்டர்கள், மாணவர் சகலரும் பயந்து விட்டார்கள். என் உற்சாகம் இருந்த இடம் தெரியாது பறந்து விட்டது.

எனக்கு ஒரு பக்கத்தில் பூதம் போல் மிக்க பருமனான ஒரு உதவி டாக்டர் ஆபரேஷனின் பெரும் பகுதியை மறைத்துக் கொண்டு நின்றார். இன்னொரு பக்கம் தியேட்டர் நர்ஸ் நெருக்கிக் கொண்டு நின்றாள். இருவருக்கும் இடையில் இருந்த இடுக்கில் தலையை நுழைத்துக் கொண்டு மூச்சுத் திணற நின்றேன் நான்.

கிடுக்கியைப் பிடித்திருந்த என் கரம் வெட வெட வென்று நடுங்

கிக் கொண்டிருந்தது. குனிவதும், நிமிர்வதும், உறுமுவதுமாக இருந்தார் சர்ஜன். என்ன நடக்கிறது என்று எனக்கு எட்டிப் பார்க்கக் கூட முடியவில்லை.

''மாப்! மாப்!'' (ரத்தத்தைத் துடை) என்று திடீரென்று கத்தினார்.

''கமான் ஸ்டூடண்ட்!''என்று தியேட்டர் நர்ஸ் என் விலாவில் குத்தி என் வேலையை எனக்கு நினைவூட்டினாள். என்ன செய்கிறோம் எனப் புரியாது இடுக்கியை இப்படியும் அப்படியுமாகப் புரட்டினேன் நான்.

''ஹெல்!'' என்று இரைந்தார் சர்ஜன். முகமூடிக்குள்ளிருந்து அவரது கண்கள் கத்திகளாக என்னை வெட்டின. ''வாட் இஸ் த பிளடி திங் யூ ஆர் டூயிங்?'' என்று என்னை நோக்கிக் கர்ஜித்தார். மேலும் என் கரங்கள் வேகமாக நடுங்கத் தொடங்கவே கிடுக்கியைக் கீழே தவறிப் போட்டு விட்டேன்.

''வாட் இஸ் ராங் வித் யூ!'' என்று மேலே இரைந்தார் அவர். எந்த நிமிஷமும் வாய்விட்டு ஓவென்று அழுது விடுவேன் போன்று திணறிக் கொண்டு நின்றேன்.

ரத்தக் கண்ணீர் சிந்தி பாடம் கற்றேன்

சர்ஜன் மேலும் என்னைக் கோபமாக முறைத்தார். ''நோ நான் ஸென்ஸ் ஹியர்!'' என்று மறுபடி கத்தி விட்டுத் தமது வேலையில் ஈடுபட்டார்.

தியேட்டர் நர்ஸ் என் விலாவில் மறுபடியும் இடித்தாள். ''அவர் அப்படித்தான். காரியத்தைக் கவனி!'' என்றாள் காதருகில், ரகசியமாக. பின்னர் வேறு ஒரு கிடுக்கியைக் கையில் எடுத்துக் கொடுத்தாள். கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு சர்ஜன் 'மாப்' என்று கத்தியபோதெல்லாம் நான் மாப் செய்யத் தொடங்கினேன்!

ஆபரேஷன் முடிந்ததும் கைகளைக் கழுவிக் கொண்டு நல்ல மூடில் சர்ஜன் தியேட்டருக்கு அருகே உலவிக் கொண்டிருந்தார். வராந்தா வழியே வெளியேறிய என்னைக் கண்டதும் ''கம் ஹியர்!'' என்று கூப்பிட்டார். ''நீ பெரிய சர்ஜனாகப் பிரியப் படுகிறாயா?'' என்று கனிவான குரலில் கேட்டார்.

பதில் கூறாது மௌனமாக நின்றேன்..

''நல்ல சர்ஜனாவதற்கு ரொம்ப உழைப்புத் தேவை. அத்துடன் எதைக் கண்டும் அசைந்து கொடுக்காத மன உறுதியும் தேவை. தொட்டால் சிணுங்கும் அசட்டுக் குணத்தை வீட்டில் மூட்டை கட்டிவைத்து விட்டு இங்கே கருமமே கண்ணாக இருந்தால் தான் முன்னேற முடியும். தெரிகிறதா?'' என்று உபதேசித்தார். ஆபரேஷன்போது கனல் பறந்த அந்த முகத்தில் இப்போது சிரிப்பு நிழலாடியது.

'தெரிகிறது' என்று தலையாட்டினேன் நான். அதற்குப் பின்னர் ஆபரேஷன்களில் உதவி செய்யப் பல சந்தர்ப்பங்கள் எனக்குக் கிட்டின. தலைவர் செய்த உபதேசத்தை நான் மறக்கவேயில்லை. கருமமே கண்ணாக இருந்தேன்.

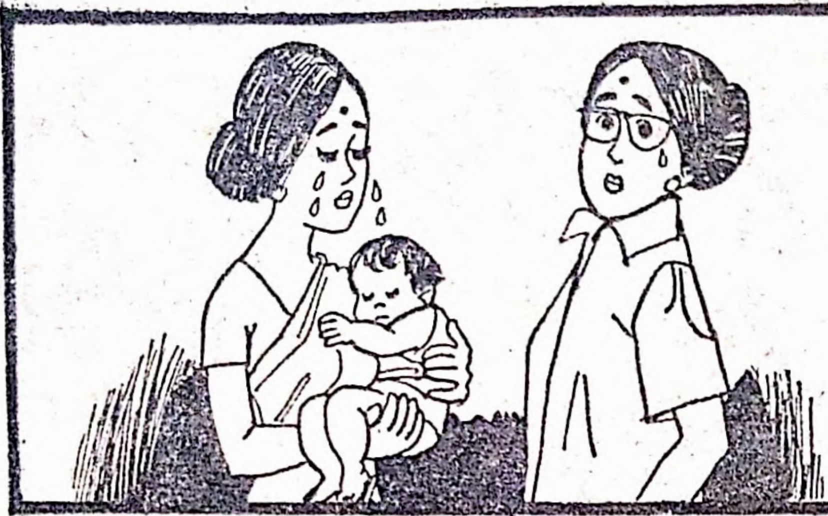
ஆஸ்பத்திரி வார்டு மல்லிகைத் தோட்டம் ஆவது எப்போது?

இறுதிப் பரீட்சை முடிந்து வைத்தியர் பட்டம் கிட்டியதும் ஹவுஸ் சர்ஜன் என்ற நிலையில் ஒரு வருஷ காலம் அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் பயிற்சி பெற வேண்டும். ஹவுஸ் சர்ஜன் என்ற நிலையில் முதலில் என்னை அறுவை சிகிச்சைப் பகுதிக்குப் பயிற்சிக்கு அனுப்பியிருந்தார்கள். அப் பகுதியின் தலைவரின் பொறுப்பில் பல வார்டுகள் இருந்தன.

தலைவர் தினசரி தமது வார்டுகளைச் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்புவார். அவர் பின்னால் உதவி டாக்டர்கள் நடப்பார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் தலைவர் கூறும் சிகிச்சை முறைகளை அவ்வப்போது நோட்டுப் புத்தகத்தில் குறித்துக் கொண்டு பின் தொடர்ந்து செல்வார்கள் ஹவுஸ் சர்ஜன்கள்.

எல்லோருக்கும் பின்னால் வார்டின் நர்ஸ் ஒரு பீங்கானில் மருந்து நீரும், கை துடைக்கத் துவாலையும் தூக்கிக் கொண்டு விரைந்து வந்து கொண்டிருப்பாள். இப்படித் தினசரி ஒரு ஊர்கோலம் வார்டுகளில் நடக்கும்.

தொட்டால் சிணுங்கும் அசட்டுக் குணத்தை மூட்டைகட்டி வைத்தால் தான் வைத்தியர் முன்னேற முடியும்.

நாற்றம் என்னை அவ்வளவாகப் பாதிக்கவில்லை. அதற்கு மறுநாள் அதைப் பற்றியே நான் சிந்திக்கவில்லை. ஒரு சில நாட்களுக்குப் பின்னர் நானும் மல்லிகைப் பூங்காவில் உலவுவது போல் அந்த வார்டுக்குள் அலட்சியமாக வளைய வந்து கொண்டிருந்தேன். அருவருப்பு என்ற உணர்ச்சி நாளடைவில் என்னை விட்டு ஓடி விட்டது.

நான் பயிற்சி துவங்கிய முதல் நாள் பெரிய வைத்தியரின் பின்னால் எல்லோரையும் போல் தொடர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தேன். பல வார்டுகளையும் பார்வையிட்டுவிட்டுத் தலைவர் முடிவில் எலும்பு முறிவு கேஸ்கள் இருந்த வார்டுக்குள் நுழைந்தார். குப்பென்று முகத்தில் வீசிய நாற்றத்தை என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. உள்ளே குடல்கள் புரண்டன.

மல்லிகை மலர் தோட்டத்தில் உலவுவது போல் தலைவரும், உதவி டாக்டரும் வார்டுக்குள் வளைய வந்து கொண்டிருந்தார்கள். தயங்கிக் கொண்டு வெளியே நின்ற என் பக்கம் தலைவர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

''வாட் இஸ் தி மேட்டர்?'' என்று வினவினார். பதில் கூறாது நான் விழித்தேன். விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்டு விட்ட அவருக்கு என் நிலை கண்டு சிரிப்புத் தான் வந்தது. ''இதென்ன அசட்டுத் தனம்? கம் ஆன்!'' என்று உத்தரவிட்டார்.

மறுக்க முடியாது மூச்சை அடக்கிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தேன். நாற்றம் சகிக்க முடியவில்லை. குடலைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வாந்தி வந்துவிடும் போல் அவஸ்தைப் பட்டேன். எனது சங்கடம் அவருக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. கொஞ்சமும் கருணையின்றி என்னைப் பார்த்து ''இந்த வார்டில் உள்ள இந்த ஐந்து கேஸ்கள் இனி உன்னுடையவை. யூ வில் பி ஆல் ரைட் ஸூன்,'' என்று உத்தரவிட்டு நகர்ந்தார்.

அந்த வார்டையும் அதனுள் எழுந்த துர் நாற்றத்தையும் கண்டு அஞ்சி நான் ஒரே ஒரு நாள் தான் ஓடினேன். துணிவைத் திரட்டிக் கொண்டு அடுத்த நாள் என் பொறுப்பில் விடப் பட்ட அந்த நோயாளிகளைக் கவனிக்க வார்டுக்குள் நுழைந்தேன்.

அசுத்தம் அழுக்கு இவைகளை அசட்டையாக நோக்கும் ஒரு மனப் பக்குவம் தானாகவே எனக்கு ஏற்பட்டு விட்டது.

ஆரம்பத்தில் சென்னையில் சொந்தத்தில் வைத்திய தொழில் நடத்திக் கொண்டிருந்தேன். எங்களது பெரிய குடும்பத்தை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பு என்னுடையதாக இருந்தது. அதனால் பணம் என்பது மிகவும் தேவைப் பட்ட பொருளாக இருந்தது.

புதிதாகப் பாஸ் செய்து போர்டை மாட்டி விட்டிருந்த என்னிடம் நோயாளிகள் விரைவில் ஓடிவந்து விடவில்லை.

நோயாளி ஒருத்தர் வரமாட்டாரா என்று ஏங்கினேன்

என்னிடம் ஆரம்பத்தில் வந்த நோயாளிகளின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவாக இருந்தது. சில சமயங்களில் யாராவது நோயாளிகள் அகப்பட மாட்டார்களா என்று நான் ஏங்கித் தவித்ததும் உண்டு.

என் சிகிச்சைத் திறமையில் நம்பிக்கை வைத்து ஓர் இளம் கர்ப்பிணி ஒரு நாள் என்னை நாடி வந்தாள். அவளை நன்கு பரிசோதித்துப் பார்த்தேன். பேறுகாலம் முழுவதும் அவளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கவும், பிரசவ சமயத்தில் வைத்திய உதவி செய்யவும் ஆவலுடன் ஒப்புக் கொண்டேன்.

வைத்தியரின் ஃபீசைப் பற்றி முன் கூட்டியே பேசி அந்தப் பெண் என்னுடன் ஒரு முடிவும் செய்து கொண்டாள். அவளுக்குப் பிரசவ வேதனை ஆரம்பமானவுடன் உற்சாகமாக என் மருந்துப் பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு அவள் வீட்டிற்கு விரைந்தேன்.

ஆஸ்பத்திரியில் எந்த விதமான கஷ்டப் பிரசவங்களையும் கையாள

எனக்குச் சிரமம் ஏற்பட்டதில்லை. உதவி செய்ய நர்ஸ்களும், டாக்டர்களும் தக்க ஆலோசனை கொடுத்து உதவ பெரிய ஸ்பெஷலிஸ்டுகளும் அருகில் இருக்கும்போது தைரியம் தானே அதிகம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

ஆனால் தன்னந் தனியே சிகிச்சை செய்ய வேண்டி வரும்போது நிலைமை வேறு. பொறுப்பு முழுவதையும் நாமே ஏற்க வேண்டி வந்ததும் தைரியம் குறைந்து விடுகிறது. ஆரம்ப காலத்தில் வைத்தியர்கள் பலருக்கு ஏற்படும் அனுபவம் இது.

நான் அன்று ஏற்றுக்கொண்ட கேஸ் ஆரம்பத்தில் சுலபமாகத் தென்பட்ட போதிலும் முடிவில் மிகவும் கஷ்டமான பிரசவக்கேசாக மாறிவிட்டது.

டாக்டர்! உங்கள் பாக்கிக்கு

ஒருநாள் அவகாசம் கொடுங்கள்!

என்று கெஞ்சினாள் அவள்.

நேரம் செல்லச் செல்லப் பெற்றோர்கள் முகத்தில் கவலை திரையிட்டது. எனக்கோ என் திறமையைப் பற்றி சந்தேகம் வலுக்கத் தொடங்கியது. உடம்பெல்லாம் குப் பென்று வியர்த்து விட்டது. என் இஷ்ட தெய்வங்களை யெல்லாம் பிரார்த்திக் கொண்டேன். முடிவில் பிரசவம் சுகமாக நடந்தேறியது. குவா குவா என்று குழந்தை அலறியதைக் கேட்டதும் தாய் 'அப்பா! பிழைத்தேன்!' என்று கூறி ஆனந்தப் பெருமூச்சு விட்டாள். 'நானும் பிழைத்தேன்!'' என்று அவளுடன் கூட நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டேன்.

அந்தக் கேஸ் சுகமாக முடிவடையாது எக்கச்சக்கமாக மாறி விட்டிருந்தால் என் பிழைப்பு மண்ணாகி விட்டிருக்கும்.

டாக்டரின் கைராசி மீது ஆரம்பத்திலேயே நோயாளிகளுக்கு அதிருப்தி ஏற்பட்டு விடுமே? அதற்குப் பின்னர் சில தினங்கள் அந்தப் பெண்ணுக்குத் தொடர்ந்து சிகிச்சை செய்து என் கடமையைச் செவ்வனே செய்து முடித்தேன்.

நாட்கள் சென்றன. மாதங்கள் சிலவும் சென்றன. எனக்குச் சேர வேண்டிய ஃபீஸ் பணம் வந்தபாடில்லை. என் செலவிற்கு அது சமயம் பணம் மிகவும் தேவையாக இருந்தது. ஒரு நாள் கோபத்தை அடக்க முடியாது எனக்குச் சேர வேண்டிய தொகைக்கு ஒரு பில்லும் அத்துடன் என் அதிருப்தியைத் தெரிவித்துக் கடுமையாக ஒரு கடிதமும் அந்தப் பெண்ணின் முகவரிக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

இரண்டு நாட்கள் பொறுத்து அவள் என்னைக் காண வந்தாள். ''டாக்டர்! உங்களுடைய ஃபீசை நான் கொடுக்கத் தயாராகத் தான் இருந்தேன். ஆனால் எதிர்பாராது கஷ்டங்கள் சில எங்கள் குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்டு விட்டன. என் மாமனார் திடீரென்று இறந்து விட்டார். என் கணவருக்கு வேலை போய் விட்டது. வேறு வேலை தேடிக் கொண்டு அவர் பம்பாய் போயிருக்கிறார். நான் தற்சமயம் அண்ணாவுடன் தங்கியிருக்கிறேன். அவரும் பெரிய சம்சாரி. சமயத்திற்கு நீங்கள் வந்து உதவி செய்தீர்கள். அந்த நன்றியை நான் மறக்கவில்லை. ஆனால் உங்கள் ஃபீசைக் கொடுக்க முடியாமல் இழுக்கடித்துக் கொண்டிருக்கிறேனே என்று என் மனம் படும் வேதனை கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. 'வைத்தியர் கடனை வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது' என்று அம்மா வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தாள். உங்களைப் பார்த்து நான் என்ன சொல்வது என்று தயங்கிக் கொண்டிருந்த சமயம் உங்கள் கடிதமும் வந்தது.

என் கணவருக்கு வேலை கிடைத்து நிலைமை சரியாகும் வரை உங்களைக் காக்க வைப்பது சரியல்ல. ஒரே ஒரு நாள் மட்டும் அவகாசம் கொடுங்கள். என் கழுத்தில் உள்ள இந்த தங்கச் சரட்டை விற்று நாளைக் காலையில் கொண்டு வந்து உங்கள் பீசைக் கொடுத்து விடுகிறேன். இப்போது என் கையில் ஒரு செப்பு தம்பிடி கூட இல்லை, டாக்டர்'' என்றாள்.

என் மேனி சிலிர்த்தது. கட்டுக் கடங்காது பொங்கிப் புரண்ட ஓர் உணர்ச்சி வெள்ளத்திலே உள்ளம்

இரும்பை நிகர்த்த இதயம் வைத்தியருக்குத் தேவை. சந்தர்ப்பம் வரும்போது இரும்பு இதயம் கருணையால் உருகவும் வேண்டும்.

பெருமையுடன் காட்டி விட்டுத் தன் கையால் பின்னிய ஓர் அழகுப் பையை எனக்குப் பரிசாகத் தந்து விட்டுப்போனாள்!

வைத்தியரும் மனிதர் தான். மற்றவர்களுக்கு வரக் கூடிய நோய்கள் வைத்தியருக்கும் வரலாம். ஆனால் சாதாரண நோயாளிக்கும் நோயாளியான வைத்தியருக்கும் நிரம்ப வித்தியாசமிருக்கின்றது. சாதாரண நோயாளி மருந்தை மருந்து என்று மதித்து உட்கொண்டு குணமடைகிறார். நோயாளி வைத்தியர் குரங்கை நினைத்துக் கொண்டு மருந்தைச் சாப்பிட முயலுகிறார்.

தலைவலி வந்தவுடன் கொடி கட்டிக் கொண்டு பறக்கத் தொடங்கி விடுகிறது அவரது சிந்தனை. "இரத்த அழுத்தமாக இருக்குமோ! அப்படியானால் இரத்தக் குழல்கள் வாய் குறுகி நோயுற்று விட்டன போலும். அப்படியாக இருந்தால் நாளடைவில் இருதயத்திற்குப் பலவீனம் ஏற்பட்டு விடுமே.. அப்படியானால் ...." என்று ஓடுகிறது வாயு வேகத்தில் அவரது மனக் குதிரை.

'அறிந்து கொள்வது துன்பம், அறியாமை இன்பம்' என்பது வைத்தியர்கள் விஷயத்தில் முற்றிலும் உண்மை. இதற்கு நான் மட்டும் விதி விலக்கு அல்ல. வைத்தியர் என்ற நிலையிலிருந்து நோயாளி என்னும் நிலைக்கு மாறும் ஒரு சந்தர்ப்பம் என் வாழ்விலும் ஏற்பட்டது.

நடுங்கியது. பேசமுடியாது ஏதோ தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டது.

நிலைமையைச் சமாளித்துக் கொண்டேன். முடிவில், "பரவாயில்லை அம்மா! உன்னை என் சகோதரி என்று நினைத்துக் கொள்கிறேன். உனக்குச் செய்த உதவி நான் என் தங்கைக்குச் செய்தது என எண்ணிக் கொள்கிறேன். நான் அனுப்பிய பில்லைப் பற்றியும் கடிதத்தைப் பற்றியும் நீ மறந்துவிடு. இந்தத் தாலிச்சரடு மங்களகரமாக எப்போதும் உன் கழுத்தில் தொங்கிக் கொண்டே இருக்கட்டும். எனக்கு பீஸே வேண்டாம்," என்றேன் மன நெகிழ்ச்சியுடன். அவளது தியாக உணர்ச்சிக்கு முன் என் தேவை சிறு துரும்பாகப் போய் விட்டது.

"உண்மையாகவா டாக்டர்!" என்று கூவிய அவள் ஓடிவந்து என்னைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள். "இந்த உதவியை நான் என்றும் மறக்கவே மாட்டேன் டாக்டர்!" என்று நன்றிப் பெருக்கிலே விசும்பினாள். பொல பொல வென்று அவளது கண்கள் உதிர்த்த கண்ணீர்த் துளிகள் என் தோள் பட்டையை நனைத்தது. அது சமயம் எனக்கேற்பட்ட ஆனந்தப் பரவசத்தை வார்த்தைகளால் சொல்லவே முடியாது.

இரும்பை நிகர்த்த இதயம் வைத்தியருக்குத் தேவை. சந்தர்ப்பம் வரும் போது இரும்பு இதயம் கருணையினால் மெழுகைப்போல் உருகவும் வேண்டும். இந்த உண்மையை எனக்கு உணர்த்திக் கொடுத்த அந்தப் பெண்ணை நான் என்றுமே மறக்கமாட்டேன்.

அவளும் என்னை மறக்கவில்லை. இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் பம்பாயிலிருந்து தாய் வீட்டிற்கு அவள் வந்திருந்த போது என்னைக் காண வந்தாள். ஆரோக்கியமாக வளர்ந்து விட்டிருந்த தன் மைந்தனை என்னிடம்

நானே ஒரு நோயாளியானேன்

என் கணவர் திடீரென்று இருதய நோயில் இறந்து விட்டதும் அவரது தொழில் விவகாரங்களைக் கவனித்துக் கொள்ளத் தொடர்ந்து நான் தென் ஆப்பிரிக்காவிலேயே வசிக்கலானேன். அது சமயம் நான் நோய்வாய்ப் பட்டேன். எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த நோய், அதற்கு வேண்டிய சிகிச்சை, அதனால் விளையக் கூடிய கோளாறுகள் இவ்வளவையும் நானே அறிந்துகொண்டிருந்ததினால் எனக்கு என் நிலை மிக்க வேதனையை அளித்தது. 'இவையெல்லாம் தெரியாமலிருக்கக் கூடாதா..?' என உள்ளூர வருந்திக் கொண்டு இறுதியில் ஒரு ஸ்பெஷலிஸ்டிடம் ஆலோ

மனமகிழும்
காலைப் புத்துணர்வு
மணிக்கணக்கில்
நிலைத்திருக்க...

குளித்த பிறகு பாண்ட்ஸ் ட்ரீம்ஃபிளவர் டால்க்! பாண்ட்ஸ் ட்ரீம்ஃபிளவர் டால்க்கின் நீங்காத நறுமணம்...ஈரத்தை இழுக்கும் தன்மை...நாள் முழுவதும் காலைப் புத்துணர்வின் சுகம்; இவை யாவரையும் உங்களிடம் ஈர்க்கும்.

கோடையானாலும் இறுக்க மானாலும் நறுமணத்துடன் புதுமைப் பொலிவில், குளுமை உணர்வில் உங்களை திகழ வைக்கும். எக்காலத்துக்கும் ஏற்ற பாண்ட்ஸ் ட்ரீம்ஃபிளவர் டால்க் இந்தியாவிலேயே அதிக விற்பனையாகும் டால்க்.

மூன்று அளவுகளில் கிடைக்கிறது. ஃபாமிலி, பெரியது, மத்திமம்.

பாண்ட்ஸ்
ட்ரீம்ஃபிளவர் டால்க்

சொகுசான சுகமளிக்கும் மிருதுவான டால்க்
சீஸ்ப்ரோ பாண்ட்ஸ் இன்கார்பொரேடெட்
(வரையறுக்கப்பட்ட பொறுப்புடன் யு.எஸ்.ஏயில் இணைக்கப்பட்டது)

P/5482

சனேக்குச் சென்றேன். என்னைப் பரிசோதித்து விட்டு அவர் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். என்ன சொல்லப் போகிறார் என்பதை முன் கூட்டியே உணர்ந்து கொண்டிருந்த என் நெஞ்சம் பயத்தில் படபடத்தது. "ஆபரேஷன் செய்தாக வேண்டும். தாமதிப்பதில் பயன் இல்லை. உடம்பில் இரத்தம் குறைவாக உள்ளது. உடனடியாக இரவல் ரத்தம் பாய்ச்சியாக வேண்டும்," என்றார் கனிவான குரலில்.

நான் மௌனமாக இருப்பதைக் கண்டதும் அவர் லேசாகப் புன்னகை செய்தார். "உங்களுக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கும். நான் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. ஆபரேஷனுக்கு ஒப்புக்கொண்டால் நர்ஸிங் ஹோமிற்கு உடனே போன் செய்து தியேட்டரைத் தயாராக்க சௌகரியமாக இருக்கும்," என்றார்

அதற்கு ஒப்புக் கொண்டு விட்டிற்கு வந்தேன் நான். மனம் சஞ்சலத்தில் தவித்தது. நானிருப்பது வெளியூர். தன்னந்தனியாக அந்நிய நாட்டில் ஆபரேஷன் செய்து கொள்வதா? அதில் ஏதாவது நேர்ந்து விட்டால் என்னை விட்டுத் தாய் நாட்டில் படிக்கப் போயிருக்கும் என் ஒரே மகனுக்கு விஷயத்தை யார் தெரிவிப்பார்கள்? பலபல நான் சிந்தித்துக் குழம்பிக் கொண்டிருக்கையில் டாக்டரிடமிருந்து டெலிபோன் வந்தது. "நர்ஸிங் ஹோமுக்குத் தெரிவித்து விட்டேன். எல்லாம் அங்கே ஏற்பாடாகிக் கொண்டிருக்கிறது. உடனே புறப்பட்டு அங்கே போய் இருங்கள். நான் வந்து பார்க்கிறேன்!" என்று உத்தரவு போட்டார், போன் மூலம்.

நர்ஸிங் ஹோமில் படுக்கை மீது கிடந்தபடி கூரை முகட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சிந்தனை, உலகப் புகழ்பெற்ற டாக்டர் பிலிப் ப்ளெய்பர்க் மீது சென்றது. அவருக்குத்தான் எத்தனை துணிவு! மாபெரும் அத்தனை பெரிய அறுவைப் பரிசோதனைக்குத் தன்னை உட்படுத்திக் கொள்ள முன் வந்தாரே! அவருக்கு எத்தனை மனோ திடம் இருந்திருக்க வேண்டும்! இரவல் இருதயத்தைப் பொருத்திக் கொண்ட அவரைப் பற்றி நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் இரவல் இரத்தம் பாய்ச்ச வேண்டிய சாதனங்களுடன் என் படுக்கை அருகே வந்து நின்றார் ஒரு வைத்தியர். நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன். சட்டென்று எனக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகத்தைக் கட்டுப் படுத்த முடியவில்லை. "டாக்டர், மன்னிக்கவும். இப்போது தாங்கள் கொண்டு வந்துள்ள ரத்தம் என்னுடைய ரத்தத்தின் பிரிவினையைச் சேர்ந்ததுதானே?" என்று துணிவுடன் கேட்டேன்.

புருவத்தை உயர்த்தினார் அந்த வைத்தியர். "இது வரை என் அனுபவத்தில் நூற்றுக் கணக்கான நோயாளிகளுக்கு இரவல் இரத்தம் ஏற்றி இருக்கிறேன். இதுவரை தவறு நேர்ந்தது இல்லை. இப்போது நேரும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவுமில்லை. அதனால் நீங்கள் அமைதியாக இருக்கலாம்," என்றார். அவர் குரலில் தொனித்த கண்டிப்பு என் வாயை அடைத்து விட்டது.

ஆனாலும் மனம் என்னவோ சஞ்சலத்தில் தவிக்கத் தான் செய்தது. 'இரத்தம் சரியாக ஓடுகிறதா? நின்று விட்டதா?' என்று அடிக்கடி சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அதை என்னுடன் நிறுத்திக் கொள்ளாமல் வார்டின் நர்ஸைக் கூப்பிட்டுத் தொந்தரவு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"இங்கே வந்து பார்! டிரிப் நின்று விட்டது போலிருக்கிறது நர்ஸ்! ஓடிவா சீக்கிரம். நர்ஸ்! தலையை வலிக்கிறது. தலையணையைக் கொஞ்சம் தூக்கி வை" என்றெல்லாம் உபத்திரவப் படுத்திக் கொண்டிருந்தேன்.

சாதாரண நோயாளி இப்படிப் பாடுபடுத்தி யிருந்தால் நர்ஸ் பதிலுக்கு எரிந்து விழுந்திருப்பார். ஆனால் நான் ஒரு வைத்தியர். அதனால் அவளால் என்னை கோபித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

அன்று இரவு தூக்க மருந்தின் வேகத்தில் அரை நித்திரை மயக்கத்தில் படுத்துக் கிடந்த என் காதுகளில் வார்டின் நர்ஸ் அங்கு வந்த பெரிய நர்ஸிடம் என்னைப் பற்றிப் பேசவிது கேட்டது.

"நாளைக் காலையில் ஆப்ரேஷனுக்குப் போக வேண்டிய கேஸ் இது. ரொம்பத் தொண தொணப்புப் பேர்வழி."

அறிந்து கொள்வது துன்பம், அறியாமையே இன்பம் என்பது வைத்தியர்கள் விஷயத்தில் முற்றிலும் உண்மை

"டாக்டர் அல்லவா? அப்படித்தான் இருக்கும். டாக்டர்ஸ் ஆர் வெரி பாட் பேஷண்ட்ஸ்," என்று சூள் கொட்டி விட்டு நகர்ந்தாள் பெரியவள். அது எனக்குச் சுருக்கென்று பட்டது. என்ன செய்வது! அது உண்மைதானே!

இரத்தம் பாய்ச்சிய டாக்டரே மயக்கம் கொடுக்கும் நிபுணராக இருந்ததனால் காலை விடிந்ததும் விடியாததுமாக வார்டுக்குள் வந்து என் அருகில் நின்றார்." குட்மார்னிங். நன்றாகத் தூங்கினீர்களா! என்று குசலம் விசாரித்தார். ஆமாம் என்று தலையை அசைத்தேன். எனக்கு அது சமயம் யாரிடமும் பேசப் பிடிக்கவேயில்லை. கொலைக்களத்திற்கு இழுத்துச் செல்லப் படும் கைதியின் மன நிலையிலே இருந்தேன். "உங்களை இப்போது தியேட்டருக்கு எடுத்துச் செல்லப் போகிறார்கள். நான் தான் மயக்க மருந்து கொடுக்கப் போகிறேன். ஜஸ்ட் ரிலாக்ஸ்," என்றார்.

"கூட இப்போது நீங்கள் ஒரு நோயாளி. டாக்டர் என்பதை மறந்து விடுங்கள்" என்று தட்டிக் கொடுத்து உற்சாக மூட்ட முயற்சித்தாள் நின்று கொண்டிருந்த நர்ஸ்.

'இதென்ன பேத்தல்! ஒரு வருஷமா? இரண்டு வருஷமா? ஐந்தரை வருஷங்கள் ஆயிரக் கணக்கான பக்கங்களைப் புரட்டிப் படித்த படிப்பாயிற்றே! கால் செருப்புத் தேய வார்டுகளில் நடந்து கற்ற கலையாயிற்றே! மறக்க முயற்சித்தாலும் மனக் கண் முன் சினிமாப் படம் போல் நோய் விவரங்கள் தானே ஓடிவந்து நிற்கின்றதே. இதை எப்படி மறப்பது!' என்று உரத்த குரலில் கத்த வேண்டும்போல் ஓர் ஆவேசம் என்னை உலுக்கியது.

ஆனால் இரவு எனக்கு கொடுத்திருந்த தூக்க மருந்தின் சக்தி என் கண்களை அழுத்தவே நான் வாளா இருந்தேன். ஆப்ரேஷன் மேஜை மீது என்னைத் தூக்கிக் கிடத்தினார்கள். பளிச் சென்று கண்களைக் கூசவைத்தது மேலே எரிந்து கொண்டிருந்த தியேட்டர் விளக்கு. அந்த இடத்திற்கே உரித்தான மருந்து நெடி என் நாசியைத் தாக்கியது. ஆயுதங்கள் தாங்கிய டிராலிகள் நகரும் சத்தம் கேட்டது. முக மூடி அணிந்த நர்ஸ், டாக்டர்களின் கூட்டம் கண்களில் அரை குறையாகப் பட்டது. எல்லாம் மிகவும் பழக்க மானவை. ஆனால் இப்போது என் நிலை தான் வேறானதாக இருந்தது.

மேஜை அருகே உதவிசெய்ய நின்று கொண்டிருக்க வேண்டியவள் மேஜை மீது படுத்துக் கிடந்தேன். மயக்க மருந்து கொடுக்கும் வைத்தியர் என் அருகே நெருங்கி குனிந்தார். மேஜை மீதிருந்து தொப்பெனக் குதித்து ஓடிவிட வேண்டும் போல் ஒரு ஆத்திரம் ஏற்பட்டது எனக்கு. ஆனால் அடுத்த நிமிஷம் மிகவும் இருண்ட ஒரு பாதைக்குள் யாரோ என்னைத் தள்ளி விட்டது போலிருந்தது. பின்னர் ஒரே இருட்டு.

கண்களை விழித்துக் கொண்டு பார்த்த போது ஸ்பெஷலிஸ்ட் என் முகத்தருகே குனிந்து கொண்டு நிற்பதைக் கண்டேன். "எல்லாம் சரியாகி விட்டது. இனி பயமில்லை. ஆர் யூ ஹாப்பி நௌ?" என்று கேட்டார்.

"மிக்க நன்றி டாக்டர். ஐ ஆம் வெரி ஹாப்பி. இட் இஸ் வெரி நைஸ் டுபி அலைவ்," என்றேன்,

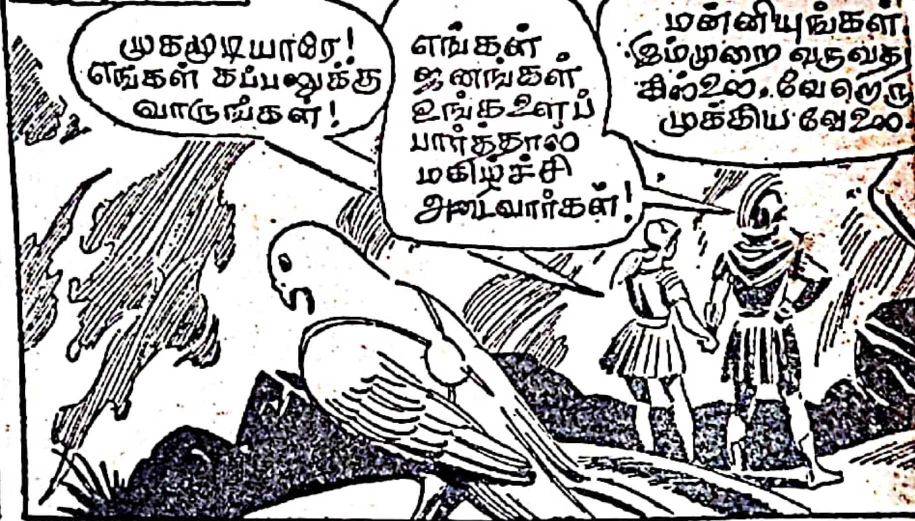
"எனக்குத் தெரியும், உங்கள் மனம் என்னவெல்லாம் பாடு பட்டிருக்கும் என்று. டாக்டர்களான நம்மிடம் ஒரு கெட்ட குணம் உண்டு. அது என்ன தெரியுமா? சந்தேகம்! சாதாரண நோயாளிக்கு இருக்க வேண்டிய நம்பிக்கை நம்மிடம் குறைவாக இருப்பதினால்தான் வீண் சஞ்சலத்தில் மனத்தை அலட்டிக் கொள்கிறோம். டாக்டர் முதலில் சாப்பிட வேண்டிய முக்கிய மருந்து நம்பிக்கை என்பது," என்றார் அவர் சிரித்துக் கொண்டே.

அது முற்றிலும் உண்மை என்பதை அறிந்து புரிந்து கொண்டேன். 'நான் நோயாளி, அவர் வைத்தியர். என் உடம்பை, கவனித்து, குணப்படுத்தி விடுவார்,' என்ற நம்பிக்கை பூரணமாக என்னிடம் இருந்திருந்தால் வீணான சஞ்சலத்தில் தவித்திருப்பேனா?

டாக்டருக்குத் துணிவு வேண்டும். குழைவு வேண்டும். அருவருப்பைக் கண்டு அஞ்சாத மன நிலை வேண்டும். எல்லாவற்றையும் விட, தன் திறமையிலும் பிறர் திறமையிலும் நம்பிக்கை வேண்டும். இன்னமும் என்னென்ன வேண்டும்? . . . .

"வைத்தியனே! உன் நோயைக் குணப் படுத்திக் கொள்." இந்தப் பொன்மொழியின் பொருளை இன்னமும் பூரணமாக நான் உணர்ந்து கொள்ளவில்லையே!

6
முகமூடி
லீ:.பாக்
26-3-70

அனல் குழம்பு ஆற்றுக்கு அப்பால் - மர்மமான சித்திரக் குள்ளர்கள் —
முகமூடியாரே! எங்கள் கப்பலுக்கு வாருங்கள்!
எங்கள் ஜனங்கள் உங்களைப் பார்த்தால் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள்!
மன்னியுங்கள் இம்முறை வருவதற்கில்லை. வேறொரு முக்கிய வேலை.

முகமூடியாரே! எங்களைப் பற்றி உங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஏதாவது உதவி வேண்டுமானால் சொல்லுங்கள்.
பனி மலைக்குப் போயிருக்கும் ஒரு நபரையும் அவர் மகளையும் தேடுகிறேன்...

விமானம் என்று நாங்கள் சொல்கிறோமே - மனிதப் பறவை - அது ஏதேனும் உங்கள் கண்ணில் பட்டதா?
ஆமாம்! ஏகப்பட்ட சத்தத்துடன் ஒன்று பறந்தது!

கட்டாயம் மறுபடி இங்கே வர வேண்டும்!
நிச்சயமாய் வருகிறேன்!
ஏன் இவர்கள் தங்கள் குகையைக் கப்பல் என்று சொல்கிறார்கள்?..

டாக்டர் வீபரும் அவர் பெண்ணும் பெரிய வெளியில் இறங்கினார்களாம்... நாமும் அங்கே போவோம்...

ஸட்டுப் பெயின்டிங்

—பேட்டி: மாலதி

''அதற்கென்ன, இதோ கொண்டு வருகிறேன்,'' என்று வீட்டுக்குள் சென்று எடுத்து வந்தார் ஷண்முகம்.

அவனுடன் பெற்றுக்கொண்ட ஏகாம்பரம், ''கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடுங்களேன் தாகத்துக்கு,'' என்று ஷண்முகத்தைத் திருப்பியனுப்பினார். பரபரவென்று சீட்டுக்களைப் பார்த்தார். இதோ 613427.

டிக்கெட்டை எடுத்துச் சட்டைப் பையில் வைத்துக்கொண்டு, தான் தயாராக வைத்திருந்த வேறொரு டிக்கெட்டை நடுவில் வைத்தார் ஏகாம்பரம்.

''இவ்விக்குத்தானே குலுக்கல்?'' என்றார் மோருடன் வந்த ஷண்முகம்.

''ஆமாங்க... அதனாலேதான் முடிவு வெளியாகறதுக்கு முன்னேயே அவசரமாய்ச் செக் பண்ணுகிறேன்.'' டிக்கெட்டுகளைத் திருப்பிக் கொடுத்தார். ''எண்ணிப் பார்த்துக்குங்க. இருபது டிக்கெட். சரியா இருக்குதா?''

ஷண்முகம் எண்ணினார். இருபது டிக்கெட்டுகள் சரியாக இருந்தன.

ஏகாம்பரம் புறப்பட்டார். லட்சாதிபதி என்கிற நினைவில் நடைகூட ஒரு மாதிரியாக இருந்தது!

வானொலியைத் திருப்பினார் ஏகாம்பரம். பிராந்தியச் செய்திகளில் பரிசு அறிவிப்புகள்— ஒவ்வொரு வரிசையும் முடிந்து கடைசி வரிசை வந்தது.

நன்றாகக் காதைத் தீட்டிக்கொண்டு கேட்டார் ஏகாம்பரம்.

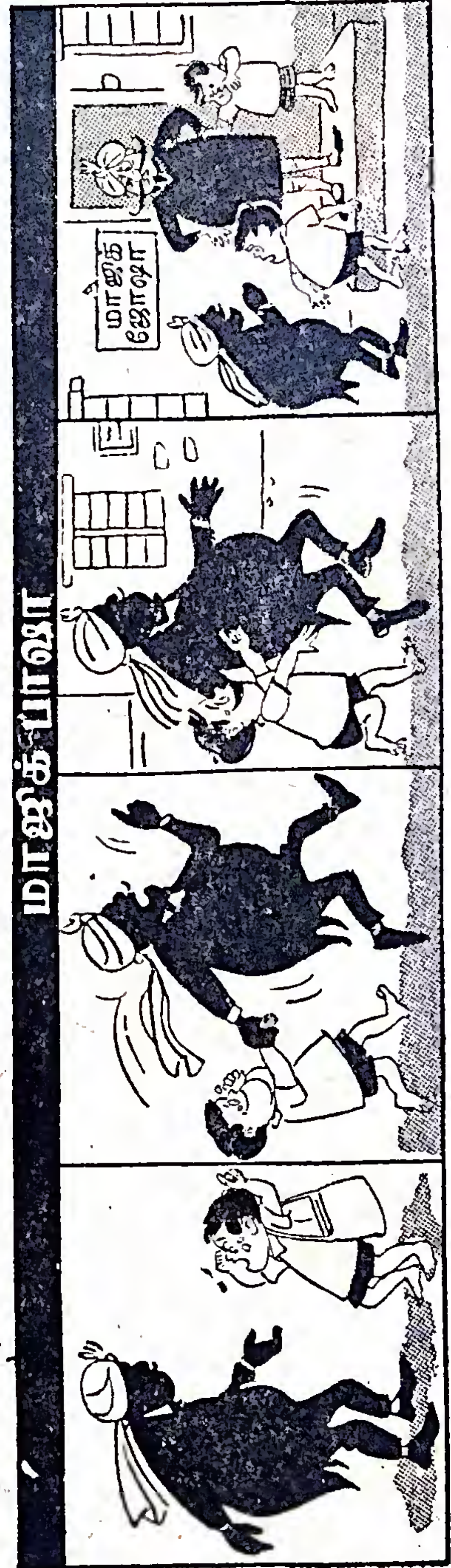
ஐயோ, இதென்ன!

பரிசு பெற்ற எண் 637386 என்றல்லவா சொல்கிறார்கள்!

வானொலி தொடர்ந்தது: ''ஒரு முக்கிய அறிவிப்பு. கடைசி வரிசையின்போது, உருளைகள் சுற்றுவதில் கொஞ்சம் தவறுகள் ஏற்பட்டன. எனவே 613427 என்று அறிவிக்கப்பட்டது தவறு. மறுபடியும் உருளைகள் சுற்றப்பட்டன. 637386'க்கு முதல் பரிசு ஒரு லட்சம் கிடைத்துள்ளது....''

தலைச்சுற்றலின் நடுவே ஏகாம்பரம் கைப் பையையும் துழாவினார். 637386 என்றா சொன்னார்கள்? சென்னையில் ஓரிடத்தில் அதை ஒருநாள் வாங்கினேனே...ஆனால் அதைப் பையில் காணோமே...

ஓ! ஷண்முகத்திடம் 613427'க்குப் பதிலாக வைத்துக் கொடுத்துவிட்ட டிக்கெட் அதுதான்!

''என் கிளாஸில் ஒரு பையன் அடிச்சுட்டான், அப்பா.''

''எங்கே அவன்? என் மாஜிக்கினாலேயே தொலைத்து விடுகிறேன்!''

''அதோ, அந்த படு அப்பா!''

''ஒன்றுமில்லை... வாத்தியாரைப் பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சே என்று தான் வந்தேன்.''

பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெயிண்டிங்

பேட்டி: பால்யூ

அடையாறு காந்தி நகர் இரண்டாவது மெயின் ரோடில் ஓர் இல்லம். செலபள்ளி மகாராஜாவின் சகோதரி திருமதி விசாலாட்சி அம்மாள் வசிக்கும் இந்த இல்லத்தில் அபூர்வமான சித்திரங்களும், கலைப் பொருள்களும் சேகரித்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

மகாராஜாவின் மைத்துனரான திரு. ராமநாத பாபு கூறுகிறார்: பல ஆண்டுகள் வரை இந்தச் சித்திரம் பித்தாபுரம் மகாராஜாவின் குடும்பத்தாரிடம் இருந்தது. தாக்சர் சிங் என்னும் ஓவியர் 1925'ம் ஆண்டு வரைந்த ஆயில் பெயிண்ட் இது. புதிதாக மணம் புரிந்துகொண்ட அழகி ஒருத்தியின் மணவறைத் தனிமைக் காட்சி இது.

1

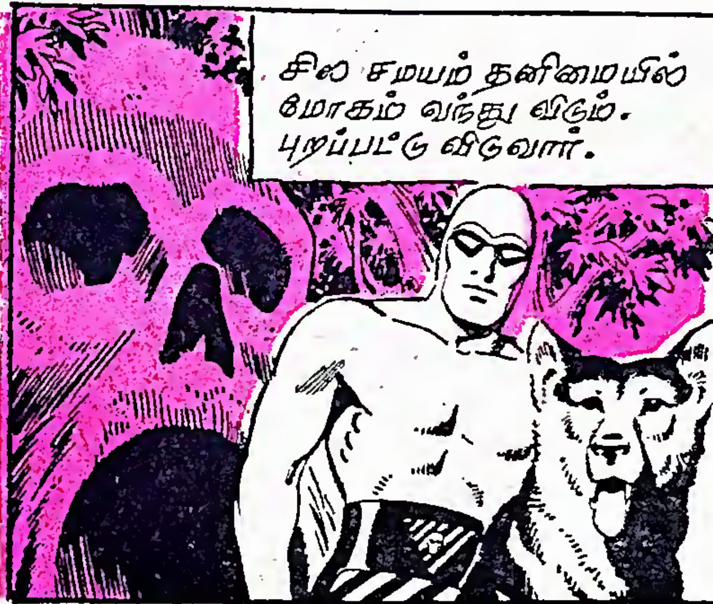
முகமூடி

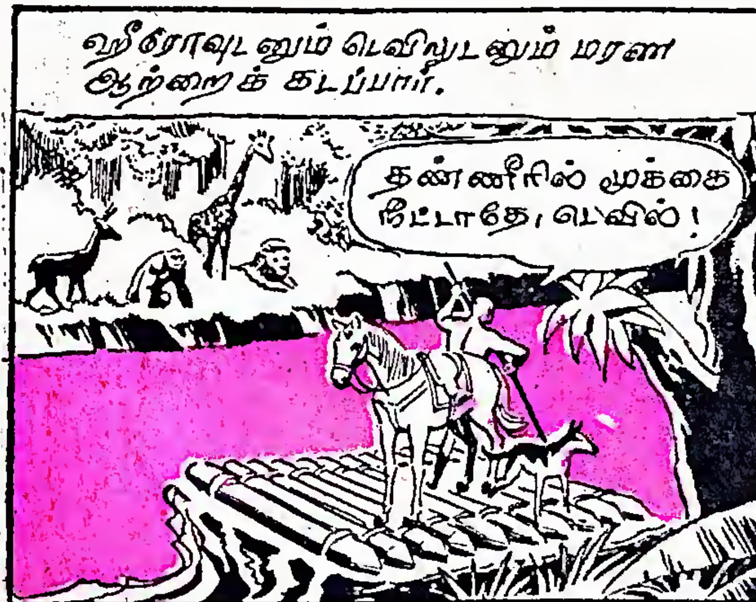
லீ:பாக்

19·2·70

பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெயிண்டிங்

அமைதி தவழும் தேனாம்பேட்டை செனடாஃப் சாலையிலுள்ள திரு. எஸ். ஒய். கிருஷ்ணசாமி, ஐ.ஸி.எஸ். அவர்களின் பங்களாவில், வரவேற்பு அறையில் நீங்கள் அமர்ந்ததும், இடது பக்கம் சுவரில் பளிச்சென்று கண்ணில் படும் இந்த ஓவியம்.

Anxious Heart என்பது இந்தப் படத்துக்கு ஓவியர் கொடுத்துள்ள தலைப்பு.

"முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மைசூரில் ஒரு சித்திரக் கண்காட்சியில் இருநூறு ருபாய்க்கு வாங்கினேன் இதை. எஸ். சுவாமி என்ற ஓவியர் வரைந்த படம் இது. உணவு செல்லாமல் வருந்திக் கொண்டிருக்கும் மங்கையின் சோகத்தை ஓவியர் எவ்வளவு அழகாகச் சித்தரித்திருக்கிறார்!

அவள் மறுத்து ஒதுக்கிவிட்ட பாலை பூனை குடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. 'பாலும் கசந்ததடி, சகியே' என்ற பாரதியாரின் வரிகள்தான் இந்தப் படத்துக்குப் பொருத்தமான தலைப்பு என்று எனக்குப் படுகிறது," என்கிறார் திரு. எஸ். ஒய். கிருஷ்ணஸ்வாமி.

—என். பி.

ஒரு புதிர்

இந்த மங்கையர்களைத் மாலையிட்டவர்கள் யார் ?

1. யசோதரை

2. செல்லம்மா

3. கோப்பெருந் தேவி

4. விக்டோரியா

5. சாரதாமணி

6. மிருணளினி

ஜோஸபின்

7. சம்யுக்தை

8. ஸ்வரூப் ராணி

௯ மும்தாஜ்

சரிபார்க்க: 28'ம் பக்கம்

அறிமுகம்

தமிழகமும் ரோமும் எல்லா வகையிலும் உறவாடியிருக்கக் கூடும் என்பதற்கான சான்றுகள், புதை பொருள் ஆராய்ச்சி மூலமும்—இலக்கியங்கள் வாயிலாகவும் வரலாற்றிலிருந்தும் வெகுவாகக் கிடைத்திருக்கின்றன.

இந்தப் பழைய தொடர்பினை வைத்துத்தான் 'ரோமாபுரிப் பாண்டியனை' உருவாக்கிடத் துணிவு பெற்றேன்.

முன்பு இந்த வரலாற்றோவியம் 'முத்தாரம்' இதழில் தொடர்கதையாக வெளி வந்துகொண்டிருந்தது. பொதுத் தேர்தலுக்காக ஓடியாடிய போதும், பொதுப்பணி அமைச்சராகப் பொறுப் பேற்றுக்கொண்ட பின்னரும், எனக்கு ஓய்வோ, உறக்கமோ ஏது? என்றாலும் கூட, என் எழுத்து வேட்கை என் கரத்தைப் பற்றி இழுத்து இழுத்து இந்த வரலாற்று ஓவியத்தைத் தீட்டவே தூண்டிற்று!

ஆனால்—

அறிவுப் புதையலாகவும் ஆற்றல் விளக்காகவும் நமக்கெல்லாம் வழி காட்டியவரும், என் இரத்தத்தின் உயிர் அணுக்களாக—இல்லை—என் வழிபடு தெய்வமாகவே—விளங்கிய பேரறிஞர் அண்ணா படுக்கையில் சாய்ந்தார் என்றதுமே என் இதயமும் படுத்தது! எழுது கோலும் விழுந்தது! கற்பனைப் புள்ளும் காலொடிந்த கதியடைந்தது!

அடுத்து—

அண்ணனின் அடிச்சுவட்டில் முதலமைச்சர் பொறுப்பேற்றேன். ''சூழ்நிலைகளின் கைதி'— என்று அண்ணா சுவையொழுகச் சொன்னாரே அதே நிலை தான் எனக்கும்!

ஆயினும்—

ரோமாபுரிப் பாண்டியன் பெருவழுதி என்னை அரைகுறை ஓவியமாக ஆக்கலாமா என்று கேட்கிறான்!

முத்துநகையோ முகஞ்சுளித்து —இல்லை, சினத்தையே காட்டுகிறாள்!

தாமரையோ தனித்துப் புலம்பு

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

கிருள்!

செழியனே, சிந்தை வாடிப் பரிதாபமாக என்னைப் பார்க்கிறான்!

இந்நிலையில், கடமையையும் மறந்து விடாமல், கற்பனைப் புள்ளையும் சிறகடித்துப் பறக்க விடுமாறு என் எழுத்து வேட்கை தூண்டுகிறது.

ஆகவே, என் அருமை வாசக நண்பர்களே, 'குமுதம்' வாயிலாக 'ரோமாபுரிப் பாண்டிய'னின் முழுச் சித்திரத்தையும் உங்களுக்கு வழங்க முற்படுகின்றேன்.

முதலில் 'முத்தாரம்' இதழ்களில் வெளியான கதைப் பகுதியைச் சற்றுச் சுருங்கிய அளவிலேயே தரப் போகிறேன்.

பின்னர், ரோமாபுரியின் பெருஞ் சிறப்பையும் பழந் தமிழகத்தின் அருஞ் சிறப்பையும் இணைக்கும் விரிவான காவியமாக 'ரோமாபுரிப் பாண்டியன்' உங்களைக் களிப்பில் ஆழ்த்துவான்.

மா வீரன் பாம்பே - மாவீரர்களை மண்டியிட வைத்த சீசர்—சீசர் வளர்த்த சிங்கம் அந்தனி — அந்தனியை அடக்கிய அகஸ்டஸ் — இப்படி வீரத்திரு விளக்குகளின் ஒளி மழையால் எழில் கொண்டு விளங்கிய பூமி ரோமாபுரி!

அது வாழ்ந்த விதமும், தாழ்ந்த கதையும் யாரும் அறியாத ரகசியமல்ல. ரசவல்லிகளின் மை விழிகள்—மதுக் கிண்ணங்கள்—இவைகளே அந்தத் திருநாட்டின் பெரு வீழ்ச்சிக்குக் காரணமென்ற விளக்கத்தை வரலாறு

புலம்பிக் காட்டுகிறது. ஏற்றமும் பொலிவும் துலங்க என்றைக்கோ ஒருநாள் மலையில் ஏற்றிவைத்த தீபம்போல் அந்தச் சின்னஞ்சிறு சிங்காரப் பொன்னாடு எட்டுத் திக்கும் புகழ் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது.

ரோமாபுரியின் முதலாவது

மன்னர் மன்னனாக மணி மகுடம் அணிந்து கொண்டான் ஆக்டேவியஸ். ''மகிமை பொருந்திய மாவீரன்'' என்ற வீர வாசகத்தின் சுருக்கமான பெயராக ''அகஸ்டஸ்'' என்ற பட்டத்தை ரோமாபுரிப் பாராளுமன்றம் ஆக்டேவியசுக்குப் பூரிப்போடு சூட்டி மகிழ்ந்தது.

அகஸ்டஸ் சீசர் அரிமாவென நின்று ஆர்ப்பரித்தான்—அந்தோணியோ அந்தப்புரத்தில் சுருண்டு கிடந்தான். இந்த நிலைக்குரிய காலம் ஏறத்தாழ கி. மு. 30 என்று கூறலாம்.

ரோமாபுரியிலே கோலோச்சிய அகஸ்டஸ் சீசரின்பால் பாண்டிய மன்னன் தனது தூதுவரை அனுப்பியிருந்தான் என்று குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

அங்ஙனமாயின் அந்தத் தூதுவரை ரோமாபுரி அகஸ்டஸ் மன்னனிடம் அனுப்பிவைத்த பாண்டிய மன்னன் யார்?

அந்தக் காலத்திலேதான் நமது பழம் பெரும் தமிழகத்தில் முப்பேரரசுகளின் கொடி நிழலில் கொற்றம் தழைத்துக் கொண்டிருந்தது எனவும், சோழ மண்டலத்தில் திருமாவளவன் இரண்டாம் கரிகாற் பெருவளத்தான் ஆண்டு கொண்டிருந்தான் எனவும் வரலாற்றுப் பெரியவர்கள் வரையறுத்துள்ளார்கள்.

இந்தக் கரிகாலனின் காலம் கி. மு. 60 முதல் கி. மு. 10 வரை என்

பதாகத் தமிழ்ச் சான்றோர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

புறம் ஐம்பத்தெட்டாவது பாடலில் காரிக்கண்ணனார், சோழன் கரிகாலனையும், பாண்டியன் பெருவழுதியையும் ஒருசேர வாழ்த்துகிறார்.

இதனைக் கொண்டு கரிகாலன் காலத்துப் பாண்டியன் பெருவழுதி யென்று முடிவு கட்டுகிறோம்.

அந்தக் காலத்திலேதான் ரோமாபுரியில் அகஸ்டஸ் சீசர் ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருந்திருக்கிறான். அதாவது கி. மு. 39 முதல் கி.பி. 14 வரையில்.

உலகமெங்கும் ரோம சாம்ராஜ்யத்தின் ஒளிக்கதிர்கள் ஊடுருவிச் செல்வதற்கான வழி வகுத்த அகஸ்டஸ் சீசரின் காலத்தை ரோம்நாட்டு வரலாறு 'தங்க ஏடு' எனச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது. டான்யூப் நதியும் ரைன் நதியும் வடக் கெல்லையாக அமைக்கப்பட்டு, வட கிழக்கே கருங்கடலைக் கொண்டு, தெற்கே அராபிய பாலைவனத்தின் விளிம்புகளைத் தொட்டு, மேற்கே அட்லாண்டிக் கடலை எல்லையாகப் பெற்று ரோம் சாம்ராஜ்யம், உலகத்தின் கண்களிலே பட்டொளி பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தது.

ரோம் பேரரசை நிலைநாட்டுவதற்கென அகஸ்டசுடன் அந்தணியும் சேர்ந்தே பாடு பட்டான். ஆனால் அந்தணியின் ஆற்றலையும் வீரத்தையும் எகிப்து நாட்டுக் கிளியோ தனக்கு அடிமை யாக்கிக் கொண்டது. ரோம் நாட்டுப் பாராளுமன்றத்தில் அந்தணி, தனது மதிப்பை இழக்க ஆரம்பித்தான். முதலிலே அகஸ்டசுக்கு அந்தணியின் போக்கு வருத்தத்தையே தந்தது. அவனைத்திருத்தி, திறமை முழுவதையும், திண் தோள் பலத்தினையும் ரோம் நாட்

டின் வளர்ச்சிக்கே ஆக்கிட வேண்டுமென விரும்பினுன்.

அந்தணியோ, சீசர் சாய்ந்து கிடந்த சிங்காரியின் மடியில் ஜெகமே இருப்பதாகக் கருதினுன். அவள் இதழ்த் தேனைப் பருகிட முனையும்போது சுருக் கெனக் கொட்டும் தேனீக்கள்போல அவளது விழிகள் அலைந்து கொண்டிருக் கின்றன என்று நைல் நதிக் கரையிலே நின்று நீரிலாடும் நிழலுக்குக் காதல் கதை கூறிக்கொண்டிருக்கும் அந்தணியை எப்படியும் ரோமுக்குத் திரும்ப அழைத்து விட வேண்டுமென்று அவன் முதல் மனைவி துடியாய்த் துடித்து அதன் காரண மாகவே அகஸ்டசுடன் போரிட்டு, இறுதி யில் மடிந்தாள்.

அகஸ்டசுக்கு அந்தணியின் மனத்தைத் திருப்ப ஒரே ஒரு மார்க்கந் தான் புலப்பட்டது. அகஸ்டஸ், தன் அருமைத் தங்கையை அந்தணிக்கு மண முடித்துக் கொடுத்தான்.

அந்தணி — அகஸ்ட்சின் தங்கை ஆக்டேவியா இருவரின் மணவிழா ரோம் நாட்டுப் பெருவிழாவாகக் கொண்டாடப் பட்டது. போர்க்காலங்களில் அகஸ்டசுக்கு எதிர்ப் பாக நின்று வெளிநாடுகளுக்கு ஓடிவிட்ட வர்கள் எல்லாம் மன்னிக்கப்பட்டு மண விழாவுக்கு அழைக்கப்பட்டனர். அந்தணி யும் ஆக்டேவியாவும் மணவிழா முடிந்து இன்பக் கேளிக்கை கூடத்தில் புகுந்தனர். நைல் நதி தீரத்து நீலப் புள்ளின் இன் பத்தில் பாதியையாவது ஆக்டேவியாவி டம் பெறலாமா என்று கணக்குப் போட்ட வாறு கட்டிளைக் காவியத்தைத் தீட்டத் தொடங்கினுன் அந்தணி. நிலவொளி யிலே விருந்து மண்டபங்களில் ஆடிப் பாடி மகிழ்ந்தனர் அரச குடும்பத்தினரும் சீமான்கள் வட்டாரத்தினரும்!

அந்தணிக்கும் தனக்கும் நேசம் பாசமெல்லாம் மென்மேலும் அதிகரிக் கும் என்ற திருப்தியுடன் விருந்து மண்ட பத்திலே ராஜ நடை போட்டுக் கொண் டிருந்தான் அகஸ்டஸ். அவன் காதிலே இன்பத்தில் தோய்த்தெடுத்த கனிச் சொற்கள் சில பல விழுந்தன. சொல்லின் இனிமை கேட்டுத் தயங்கி நின்றுன். தன் அந்தஸ்தை ஒருமுறை நினைவு படுத் திக்கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தான். கால்கள் பூமியிலேயே ஒட்டிக் கொண்டன. நகர மறுத்தன. திரும்பினுன்.

மலைபோன்ற மேனி படைத்த ஆணுருவம் ஒன்றின் மீது அலைபோல ஆடிக்கிடந்தாள் அழகு மயில் ஒருத்தி!

''யார் அது?'' என்று கேட் டான் மெய்க்காப்பாளனை நோக்கி.

''அவர்தான் கிளாடியஸ் நீரோ என்ற பெரிய சீமான்!'' என்று பதில் கூறினுன் அவன்.

''முட்டாளே! அதையா கேட் டேன்; அந்த ரோஜா மலர் யார்?'' என்று கோபத்தையும் தாபத்தையும் கலந்து குரல் எழுப்பினுன் அகஸ்டஸ்.

''அவளா?... அவள்தான் அந்தச் சீமானின் மனைவி. பெயர் லிவியா!''—இது மெய்க்காப்பாளனின் பதில்.

அகஸ்டஸ், சிறு கனைப்புக் கனைத்தான். லிவியா அவனைப் பார்த் தாள். கணவனையும் உற்றுப் பார்த்தாள். அவன் மது மயக்கத்தில் தள்ளாடிக் கொண்டிருந்தான். தங்கக் கிண்ணத்தை மதுவால் நிரப்பினுள். கணவனின் வாயில் ஊற்றினுள். அவன் மயங்கிச் சோர்ந்து அவள் மீது சாய்ந்தான். சாய்ந்தவனைப் பளிங்கு மேடையில் மெதுவாகப் படுக்க வைத்தாள். இத்தனை காரியங்களைச் செய் யும் போதும் அவள் கண்கள் அங்கில்லை; அவை அகஸ்டசின் மார்பகத்தைச் செங் குத்தாகத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தன.

கணவன் அருகில் அமர்ந்த வாறு அகஸ்டசின்மீது பதித்த விழிகளை மேலும் மேலும் ஆழமாக அவன் நெஞ் சத்தில் அழுத்திக் கொண்டிருந்தாள். அகஸ்டஸ் புன்னகை புரிந்தான்; அவள் புன்னகை புரியவில்லை; கண்ணுல் சொன் ஞள்.

அகஸ்டஸ், தன் நீண்ட கரத்தை அவள் முன் நீட்டியவாறு வாட்டசாட்டமாக நின்றுன். லிவியா எழுந்துவிட்டாள். இருவர் கைகளும் ஒன்றையொன்று பற்றிக் கொண்டன. அருகே இழுத்தான். இழுப்பதற்குமுன் அவளே அவன்மீது துவண்டு விழுந்து விட்டாள். மெய்க்காப்பாளன் மெல்ல அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்துவிட் டான்.

''இதுவரை உன்னை நான் சந்திக்காமல் இருந்தது பெருங் குறை யல்லவா லிவியா?'' என்று பெருமூச்சு டன் புலம்பினுன் அகஸ்டஸ்.

''என்னை இதற்குமுன் சந்தித் திருந்தால், போர் மேகம் சூழ்ந்த நேரத் தில் உமக்குப் பயந்து நாங்கள் ஏன் ஊரைவிட்டு ஓடப்போகிறோம்?'' என்று

கண்ணீர் முத்துக்களால் அவன் இதழ்களை ஈரமாக்கினாள்.

"இனி என்றும் நாம் பிரியலாகாது. என்ன சொல்லுகிறாய்?"—இது அவன்.

"இப்போதே பிரிந்துதானே நிற்கிறீர்கள்!"—இது அவள்.

நீரோடு நீர் கலந்தது போல் ஒன்றாகி நின்றனர்.

"சீமாட்டியை ராணியாக்கப் போகிறேன்; சம்மதம்தானே?"

"சிம்மாசனம் தேவையில்லை எனக்கு! உமது இதயாசனமே வேண்டும்!"

"அகஸ்டஸ் இதுவரை யாருக்கும் அடிமையில்லை. இன்று முதல் லிவியாவின் நிரந்தர அடிமை!"

இதைக் கேட்டு லிவியாவின் கண்களிலே சுடரொளி கிளம்பிற்று. இதழ்கள் துடித்தன. இடை நெளிந்தது. கன்னங்களில் குழிச் சிரிப்புத் தலை நீட்டிப் பார்த்தது.

"என் தங்கமே!" என்று தழுவிக் கொண்டாள்.

நிலவு ஒளிந்து கொண்டது.

விடிந்துவிட்டதை வான் வெள்ளி அறிவித்தது. அகஸ்டசும் லிவியாவும் கிளாடியஸ் நீரோ என்ற லிவியாவின் கணவன் படுத்திருந்த இடம் நோக்கிச் சென்றார்கள். அங்குள்ள பளிங்கு மேடையில் கீழ்க்கண்டவாறு செதுக்கியிருந்தது.

"மன்னர் விரும்பிவிட்ட பிறகு மனைவியென்ன; எதையும் கொடுக்க நான் தயார்!—இப்படிக்கு கிளாடியஸ் நீரோ."

அந்த எழுத்துக்களின் மீதே இருவரும் அமர்ந்தனர். கணவனின் தியாக உள்ளத்தை லிவியா பாராட்டினாள். அகஸ்டசுக்குச் சற்று முகம் மாறியது. அதை முத்தங்களால் சரிப்படுத்திவிட்டாள் அந்த முத்துநகைப் பேரழகி!

அகஸ்டஸ்—லிவியா திருமணமும் மிக விமரிசையாக ரோம் நாட்டில் கொண்டாடப்பட்டது. லிவியா, ராணியானாள். 'என் மனைவி இப்போது இந்தத் தேசத்து ராணியாக்கும்' என்று நண்பர்களிடம் பெருமை பேசிக்கொண்டான் சீமான் கிளாடியஸ்!

லிவியா, பட்டயானையாதும் இடத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள பெரு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டாள். அந்தணிக்கும் அகஸ்டசுக்கும் முகிழ்ந்துள்ள உறவை அரும்பிலேயே அழித்துவிடக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டாள். அந்த உறவு முற்றுமேயானால், தன் எண்ணப்படி அகஸ்டசை ஆட்டிவைக்க முடியாது என்று லிவியா கருதினாள்.

ரோம்மீது பாம்பே என்ற ஒருவன் படையை மோத முரசு கொட்டினான். அவன் ரோமிலிருந்து தோற்றோடியவன். அவனை எதிர்ப்பதற்கு அகஸ்டஸ் அந்தணியின் துணையையும் விரும்பினான். லிவியா, குறுக்கிட்டாள்.

"உமக்கு ஆற்றல் இல்லையா? உமது கரத்தில் வலுவில்லையா? என்னை அணைத்து மகிழ மட்டும்தான் கற்றீரோ? எதிரிகளின் உயிர் அணைக்கமாட்டீரோ?" எனக் கேலி பேசினாள் லிவியா!

அகஸ்டசுக்குத் தலையணை மந்திரம் தலைக்கேறிற்று. குழப்பமுற்றான். அந்தணி என்ன கருதிக் கொள்வானோ என்று சங்கடப்பட்டான். நண்பர்களையெல்லாம் கலந்து யோசித்தான். அனைவருமே அந்தணியின் துணை பெற்றுப் போரில் இறங்குவதே நலமென்றனர். ரணகள சூரன் அகஸ்டஸ், ரசவல்லியாம் லிவியாவின் வார்த்தைகளைத் தட்ட முடியாமல் தவித்தான்.

இறுதியில் வழக்கம்போல் பெண்ணே வென்றாள். தன்னைக் கலக்காமல் அகஸ்டஸ் போர்க்களத்தை உருவாக்கிய சேதி கேட்டுக் கொதித்தான் அந்தணி. அவன் மனைவி ஆக்டேவியாவுக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஒரு பக்கம் அண்ணன்—இன்னொரு பக்கம் ஆளன்! இடையில் நின்று அழுதாள்.

அண்ணனிடம் தூது சென்று இருவர் நல்லுறவை வளர்ப்பதாகக் கூறி அவள் புறப்பட்டாள்.

இதுதான் சமயமென்று அந்தணி, எகிப்துக்கு இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறந்தான்.

இடையில் தொய்வு ஏற்பட்டிருந்த இன்பக் கேளிக்கைகளில் மீண்டும் புது முறுக்கு ஏறிற்று.

அந்தணியும் கிளியோபாட்ராவும் எகிப்தில் ஆடும் காதல் ஆட்டங்

களை அகஸ்டஸ் அறிந்தான். அதுபற்றிப் பகை வளர்க்கும் நேரமிதனையில் தூபம் போட்டுக் கொண்டேயிருந்தாள், லிவியா! அப்போது தங்கை ஆக்டேவியாவும் அண்ணனிடம் அழுது புலம்பிட வந்து சேர்ந்தாள்.

''நீதானேயண்ணு திருமணத் திட்டமே வகுத்தாய்? இன்று நீயே எங்களைப் பிரித்துவிட வழிவகுத்துவிட்டாயே; நியாயமா?'' என்று வாதத்தைத் துவக்கினாள் ஆக்டேவியா.

''போடி போ! பொல்லாத நியாயத்தைப் பிளக்க வந்துவிட்டாள்!'' என்று புகை கக்கினாள் லிவியா!

அண்ணியின் சொற்களில் அக்கினியைக் கண்ட அவள், அண்ணனிடம் இனிப் பாசத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது என்று நொந்து திரும்பினாள்.

''அந்தணியை இன்னும் விட்டு வைத்தால்...ரோம் நாட்டு மகுடத்தை கிளியோபாட்ராவின் மகனுக்குத்தான் கட்டப் போகிறான். இது அநியாயம்.'' இந்த மந்திரத்தை மதுவோடும், முத்தங்களோடும் கலந்து மடிமீது கிடந்த அகஸ்டசுக்கு அளித்து வந்தாள் லிவியா! அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும்! மடிமேல் மயக்கம் தந்து அகஸ்டசை மாற்றிப் போட்டாள் லிவியா.

அந்தணியைப் போருக்கு அழைத்துவிட்டான் அகஸ்டஸ்!

கி. மு. 32'ல் அந்தணிக்கும் அகஸ்டசுக்கும் போர் மூண்டது. அந்தணி, களத்திற்குப் புறப்பட்டான். அவனைத் தொடர்ந்து கிளியோபாட்ராவும் போர்க் கப்பலில் புறப்பட்டாள். போராட்டம் மிக உக்கிரமாக நடைபெற்றது. போர் முடிவடைவதற்கு முன்பு போரின் முடிவு பற்றி ஐயங்கொண்ட கிளியோபாட்ரா, தன் கப்பல்களைத் திருப்பிவிட்டாள். காதலி திரும்புவது கண்ட அந்தணியும் அவளைத் தொடர்ந்தான். இதன் விளைவாக வெற்றி அகஸ்டஸ் கைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது. தோல்வி கண்ட அந்தணி மீண்டும் தன் காதலரசியுடன் துவண்டு கிடந்தான்.

நேரம் பார்த்திருந்த அகஸ்டஸ் சீசர், எகிப்தின் தலைநகரமான அலெக்ஸாண்டிரியாவின்மீது முற்றுகையிட்டான். எரிமலையெனக் குமுறி யெழுந்தான் மாவீரன் அந்தணி. அவனது வீர முழக்கம் கேட்டு அகஸ்டசின் படைகள் சிதறியோடின.

ஆனால்கடைசி நேரத்தில் எகிப்திய வீரர்கள் அந்தணிக்கு எதிராயினர். காட்டிக் கொடுக்கும் பணியில் இறங்கினர். அந்தணி, கிளியோபாட்ராவின்மீதே சந்தேகம் கொண்டான். அவளை அறவே வெறுத்தான். அவளை விட்டு விலகித் தனியிடத்தில் கிடந்தான். காதலன், தன் மீது கொண்ட தவறான எண்ணத்தைப் போக்கிட வழி தெரியாது தத்தளித்தாள் கிளியோபாட்ரா.

அப்போது அவளது தோழி சார்மியான் அவளிடம் வந்தாள். ''என்னடி செய்வேன்? என்னுடையவரின் இருதயத்தில் மீண்டும் இடங் கிடைக்காதோ எனக்கு?'' என அழுதாள் அரசி.

''நான் வழி சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். அந்தணியிடம் பரபரப்புடன் ஓடுகிறேன். 'அய்யோ! சேதி தெரியுமா? கிளியோபாட்ரா இறந்துவிட்டாள்,' என்று கதறுகிறேன். அவர் உண்மையிலேயே உங்களை வெறுத்துவிட்டாரா இல்லையா என்பதை உடனே புரிந்து கொள்ளலாம்!'' என்று தந்திரம் கூறினாள் சார்மியான்.

''சார்மியான் கூறுவது சரியல்ல அம்மா! ஏதாவது விபரீதமாக நடந்தாலும் நடந்துவிடக்கூடும்!'' என்று எச்சரித்தவாறு ஓர் இளம் பெண் ஓடி வந்தாள்.

தங்கப் பதுமைபோன்று காட்சியளித்த அந்தப் பெண்ணுக்குப் பன்னிரண்டு வயதுதான் முடிந்திருக்கக்கூடும். பருவத்தின் விளிம்பைத் தொடுவதற்கு அவளது வாலிபம் உயர உயரக் கையை நீட்டிக்கொண்டு நின்றது.

அந்தப் பெண்ணைக் கிளியோ சோகத்தோடு பார்த்து, ''என்னடி சொல்கிறாய் ஜூனோ?'' என்று தழு தழுத்த குரலில் கேட்டாள்.

''சார்மியானின் யோசனை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை,'' என்று கண்டிப்பாக மொழிந்தாள் ஜூனோ என்ற அந்தச் சிற்றுடைச் சிங்காரி.

''ஜூனோ சின்னப் பெண். உலக அனுபவமில்லாதவள். என்னை நம்புங்கள்,'' என்றாள் சார்மியான்.

இறுதியில் ஜூனோ தோற்றாள்,

சார்மியான் கட்சியே ஜெயித்தது. 'கிளி யோ இறந்து விட் டாள்' என்ற பொய்ச் சேதி அந் தணிக்கு அறிவிக்கப் பட்டது. அந்தணி யின் செவிகளில் செந்தேளெனச் செய்தி கொட்டியது.

அவளோடு ஆடியதும், பாடியதும் அவன் நினைவில் உருண்டன. நைல் நதி தீரத்தில் காட்சியாக்கிக் காட்டிய காதல் மகா காவியங்களை எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர் வடித்தான். இனி, அவள் இல்லாத இடம் வெறும் சூன்யம்! எகிப்தின் உயிரே போய்விட்டது என்று கூவினன். போர்வாளைக் கையில் எடுத்தான்; விண்ணேக்கி எறிந்தான். வீர மார்பை உயர்த்தி நின்றன். வாள் பாய்ந்தது நெஞ்சில். வெற்றித் திருமகன் எகிப்து மண்ணில் சாய்ந்தான்!

விபரீத விளையாட்டின் விளைவு கண்டு எகிப்து நாட்டு அரசி விம்மினுள். விழி நீர் சோர நின்ருள்.

''ஜூனே! நீ சொன்னதுதான் சரி!'' என்று அவளைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அழுதாள். அதற்குள் தீயென மற்றேர் சேதி வந்தது. அகஸ்டஸ் சீசர் அரண்மனை நோக்கி வருகிருன் என்று! அழகி அங்குமிங்கும் ஓடினுள். வீராதி வீரர்களை மடிமீது கிடத்தி அடிமைப்படுத்திய ராஜ குடும்பத்து மாதரசி, நிற்க இடமின்றி அலைந்தாள். அகஸ்டசின் கையிலே சிக்கினல் ரோம் நாட்டு வீதிகளில் விலங்கிட்டு இழுத்துச் செல்வானே, யென்று கதறினுள்.

எஜமானியின் அங்கலாய்ப்பு கண்டு, ஜூனே அகஸ்டசைச் சந்திக்க ஓடினுள். அவள் ஏன் அகஸ்டசைச் சந்திக்க வேண்டும்? அவள் அவனிடம் கிளியோபாட்ராவுக்காக வாதாடப் போகிருளா?

எதிரே ஏறு நடைபோட்டு வரும் அகஸ்டசை ஜூனே பார்த்தாள். ''எங்கள் ராணியை இழிவுபடுத்தாதீர்கள்!'' என்று கண்ணீர் கொட்டியவாறு அவனிடம் மண்டியிட்டுக் கெஞ்சினுள்.

''அவளைக் கௌரவமாக நடத்துகிறேன். வா, உன் ராணி இருப்பிடத்தைக் காட்டு!'' என்று அவளோடு அந்தப்புரம் நோக்கி நடந்தான் அகஸ்டஸ்.

அந்தப்புரத்திலே அதற்குள் அழகி கிளியோ, தனக்கேற்ற முடிவைத் தேடிக்கொண்டாள். அந்தணியின்றி அவளால் வாழ முடியாது. அகஸ்டசோ தன்னை மரியாதையாக நடத்த மாட்டான் என்று பயந்தாள். இதற்கு மேல் வாழ்ந்து என்ன பயன்? உலகில் அனுபவிக்க வேண்டிய சுகங்களையெல்லாம் அனுபவித்து நான்கு குழந்தைகளுக்கும் தாயாகிவிட்ட— இளமை குறையாத எழிலரசி இனி வாழ்வது கூடாது என்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினுள். சீசரும் அந்தணியும் ஆசை தீர முத்தமிட்ட அவள் இதழ்களில் சீறும் நாகத்தைக் கொண்டு முத்தமிடச் செய்தாள். எகிப்துப் பாவையின் உயிரைப் பாம்பு கடித்தது! அழகு பிணமாயிற்று! தங்கம் தரையிலே கிடந்தது! உலகத்துப் பெரும் ஓவியம் மண்ணிலே சிதைந்து கிடந்தது!

அகஸ்டசும் ஜூனேவும் அந்தக் காட்சியைக் கண்டார்கள். ஜூனே தன் தலைவியின் பிணத்தின்மீது விழுந்து விழுந்து புரண்டு அழுதாள். சார்மியானைச் சபித்தாள். அவளை எதிரியின் கையாள் என்று குற்றம் சாட்டினுள். அகஸ்டசிடம் வேண்டிக் கொண்டாள்; காதலர்களை மரியாதையோடு கல்லறையில் வைக்க வேண்டுமென்று!

அப்படியே சகல மரியாதைகளுடனும் புகழ்பெற்ற காதல் முத்துக்களை மண்ணுக்குள் புதைத்தனர்.

சிறுமி ஜூனேவின் மீது அகஸ்டசுக்குத் தனி அன்பு பிறந்தது. ''நீ என் தங்கை ஆக்டேவியாவைப் போலவே இருக்கிருய். நீயும் என்னுடன் ரோமுக்கு வந்துவிடேன்,!'' என்று அழைப்பு விடுத்தான் அகஸ்டஸ். முதலில் ஜூனே தயங்கினுள். அகஸ்டசின் நற்குணச் செயல்கள் அவளுக்கு அவன்மீது மரியாதையை வளர்த்தன. சரியென்று ஒப்புக்கொண்டாள். அகஸ்டஸ், ஜூனேவை அழைத்துக்கொண்டு ரோம் நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

ரோமாபுரியில் கி.மு. 39'ம் ஆண்டு வரையில் இருந்த நிலைமை இது!

அடுத்த இதழில் தமிழகத்திலேயிருந்து கப்பல் புறப்படுகிறது. கதையும் தொடங்குகிறது.

(தொடரும்)

அப்பா கெனடியும்

ஆட்சேப கெனடியும்

அமெரிக்கப் பத்திரிகையொன்று, காலம் சென்ற ஜோஸப் கெனடியைப்பற்றி ஒரு கட்டுரை வெளியிட்டிருந்தது.

கெனடி சகோதரர்களில் கடைசியாக மிஞ்சியிருக்கும் எட்வர்டு கெனடி அதற்கு ஒரு மறுப்புக் கடிதம் எழுதினார். அதன் வாசகம் இது:

''என் தந்தை ஜோசப் கெனடி காலமான சமயத்தில் தாங்கள் வெளியிட்டுள்ள கட்டுரையில் சில நியாய மற்ற கூற்றுக்களை மறுக்க வேண்டியவனாயிருக்கிறேன். அந்தக் கட்டுரை தேவையற்ற குரூரத்துடன் இருக்கிறது. அதுவும் அவர் இறந்த இத்தனை விரைவில் இக்கட்டுரை வந்திருப்பது எங்கள் வீட்டில் என் அன்னையும் மற்றவர்களும் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் துயரத்தைக் கூட்டுவதாக இருக்கிறது.

என் சகோதரி ரோஸ் மேரி முடமாக இருக்கிறாள் என்று என் தந்தை ஒரு நாளும் 'வெட்கப்பட்டவர்' அல்ல. அதைப்பற்றி விசாரிப்பவர்களிடம் அதை அவர் மறைத்ததும் கிடையாது. அவள் உடல் நிலை பூரணமாக டயக்னொஸ் செய்யப்பட்ட நான்காவது வருடம் அவர் ஒரு தர்ம நிதி நிறுவினார் — முடக்குவாதத்தைத் தடுக்கவும் சிகிச்சை கொடுக்கவும் அதுதான் முதல் பெரிய தர்மநிதியாகும்.

என் தந்தை குழந்தைகளை வெறுமே 'பெற்றுப் போட்டுவிட்டு,' என் அம்மா அவைகளை வளர்க்கும்படி விட்டுவிட்டார் என்று சொல்லியிருப்பதும் சரியல்ல. என் வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அவர் காட்டிய அன்பையும் பொறுமையையும் பற்றிப் பல உதாரணங்கள் என் நெஞ்சை நிறைத்திருக்கின்றன. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ஜனாதிபதி ஜான் கெனடியும், செனட்டர் ராபர்ட் கெனடியும் பொது வாழ்வில் புகுந்து, நாட்டுக்குத் தங்கள் பங்கை ஆற்றும்படி செய்ய, என் தந்தை கொடுத்த ஊக்கமும் உதாரணமும்தான் காரணமாகும்.

என் தந்தையிடம் அபரிமிதமாக இருந்த தாராள குணம், நகைச் சுவையுணர்ச்சி, இருதயம் ஆகியவற்றைப் பற்றி ஒரு வரியாவது தாங்கள் எழுதியிருக்கலாம். இல்லை.

பொதுவாழ்வில் ஈடுபடும் என் போன்றவர்கள் அற்பத்தனமான வம்பளப்புக்கும் ஆதாரமற்ற அவதூறுகளுக்கும் தயாராயிருக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் என் அன்னையும் அவரது பேரக் குழந்தைகளும் பொது வாழ்வில் ஈடுபடவில்லை. எனவே அவர்களுக்காகவேனும் நான் ஆட்சேபிக்க வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.''

—எட்வர்ட் எம. கெனடி
வாஷிங்டன் டி. ஸி.

1.70 (3&4)

ரோமாபுரிப்

கலைஞர்

2

கி. மு. 20'ம் ஆண்டின் துவக்கத்தில் ஒரு நாள்—சோழப் பெருமன்னன் கரிகாலன் திருநகரம் பூம்புகார்ப் பட்டினம் புதிய பொலிவு பெற்றுத் திகழ்ந்தது.

ஒரு யானையின்மீது சோழப் பேரரசன் கரிகாலன் வீற்றிருந்தான். அதனையொட்டி மெல்ல நடைபோட்டு வரும் மற்றொரு யானையின்மீது பாண்டிய நாட்டு வேந்தன் பெருவழுதி அமர்ந்திருந்தான்.

''வாழ்க கரிகால் மன்னர்!''

''வாழ்க பெருவழுதிப் பாண்டியர்!''

''வளர்க சோழ பாண்டியர் உறவு!''

—என்ற முழக்கம் விண்ணதிரக் கிளம்பிற்று!

சோழப் பெருங்குடி மக்கள் பாண்டியன் பெருவழுதியின் தோற்றங் கண்டு அவனுக்குத் தாங்கள் மரியாதை செலுத்தக் கடமைப்பட்டவர்களே என்பதை உணர்ந்தனர். எடுப்பான உடற்கட்டும், மிடுக்கான விழிநோக்கும் பெற்று, அகன்ற மார்பில் கொற்கை முத்துக்களால் கோத்த ஆரங்களை அணிந்து, மணிமுடியின் மதிப்பைக் காப்பாற்றும் பெருமை வாய்ந்த வேந்தனேதான் என்று சோழர் குடியினம் எண்ணிப் புகழ்ந்திடுமளவுக்குப் பவனி வந்தான் பெருவழுதி.

''இமயத்தை முட்டிக் கலக்கிய தோள்களன்றோ அவைகள்! எதிர்த்து வந்த மன்னாதி மன்னர்களையெல்லாம் தூளாக்கிய வேலன்றோ கையில் பிடித்திருப்பது! நாடு காக்கும் மறக் குலத் தன்மையன்றோ முகத்தில் ஒளிவிடுவது! இவரைத் தலைவனாகப் பெற்ற நாமன்றோ பெரும் பேறு பெற்றவர்கள்!'' எனக் கரிகால் மன்னவனைப் பவனியிலே கண்ட அனைவரும் பாராட்டி மகிழ்ந்

பாண்டியன்

மு. கருணாநிதி

தனர்.

முதியவர்கள் வாழ்த்தினர். இளையவர் எங்கள் நாடு வாழ்க என அதிர்ந்தனர். அரச வீதிகளில் அழகேற்றியவாறு அந்த மன்னர்களின் ஊர்வலம் நகர்ந்தது, மெல்ல மெல்ல!

இரு பெரு வேந்தர்களையும் நோக்கிய தலைநகரத்து மாந்தரது விழிகள், பாண்டிய மன்னனையொட்டி வெள்ளைப்புரவி யொன்றில் அமர்ந்து வெற்றிப் புன்னகை காட்டியவாறு ஊர்வலத்தில் சென்ற பாண்டிய நாட்டு வீரன் ஒருவனைக் காணத் தவறவில்லை. அவன் குதிரையில் வீற்றிருந்த அழகே தனியாக இருந்தது. கடிவாளத்தைக் கரத்திலேந்தியிருந்த பாவனையே எல்லாருடைய உள்ளத்தையும் கவர்ந்தது. சிறிய இளம் முறுக்கு மீசை; சுருண்டு காய்ந்த மிளகாய்கள் போல் சுருள் சுருளான தலைமுடி! ஒவ்வொரு அசைவிலும் வீரந்துள்ளுவது போன்ற காட்சி! புன்னகையிலே ஒரு தனிக் கவர்ச்சி! யானைமீதுவரும் அரசர்களையும் புரவிமீது வரும் அந்த வாலிபனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தவாறு மக்கட் பெருங்கடல் உற்சாகத்தோடு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பட்டினப்பாக்கத்திலுள்ள புலவர் தெருக்களை அணுகியது ஊர்வலம். தமிழ் வளர்க்கும் காவலர்கள் அரசர்கட்கு மாலை அணிவித்து மகிழ்ந்தனர்! அரசன் கரிகாலன் ஆவலோடு புலவர் கூட்டத்தை நோக்கினன்.

அவனது வாள் போன்ற கண்கள் அந்தக் குழுவில் யாரையோ மிக அக்கறையோடு தேடுகின்றன என்பதைத் தமிழகச் சான்றோர் புரிந்துகொண்டு, ''என்ன மன்னவா?'' எனக் கேட்டனர்.

கரிகாலன் கேட்டான், ''காரிக்கண்ணனர் எங்கே?'' என்று.

''அவர் தனது இல்லத்து வாயிலில் காத்து நிற்கிறார்!'' என்று பதில் மொழிந்தனர் புலவர்கள்.

காரிக்கண்ணனார் தனது வீட்டு வாயிற்புறத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார். அவரது அகமகிழ்ச்சி முகத்தில் பீறிட்டெழுவது கண்டு கரிகாலன் நன்றியுடன் அவரைப் பார்த்தான். புலவரின் கண்கள் குளமாகி விட்டன. அந்த ஆனந்தக் கண்ணீரில் ஒற்றியெடுக்கப்பட்ட இருமலர்களை சோழனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் அளித்தார். மன்னர்கள் அதனைப் பெற்றுத் தம் மணிமுடியில் வைத்துக் கொண்டனர். எல்லாப் புலவரிடத்தும் காட்டுகிற அன்பையும் மரியாதையையும்விட காரிக்கண்ணனார் இடத்திலே கரிகாலன் அதிக அளவு அன்பும் மரியாதையும் காட்டுவதைப் பாண்டியன் உணர்ந்து, தன் கழுத்தில் இருந்த முத்தாரம் ஒன்றினைக் கழற்றிப் புலவருக்கு அணிவித்து மகிழ்ந்தான்.

''புலவரே! அரண்மனை சேர்ந்ததும் ஆள் அனுப்புகிறேன். வந்து எம்மைத் தமிழால் வாழ்த்துவீராக!'' என்று கேட்டுக் கொண்டான், சோழ நாட்டு வேந்தர் பெருந்தகை.

''வருகிறேன் அரசே! வாழ்க!'' எனக் கூறி வணக்கம் தெரிவித்தார் புலவர்.

அப்போது, யானை மீதிருந்த பாண்டியன் பெருவழுதியின் கண்கள் காரிக்கண்ணனார் வீட்டுக்குள்ளே பாய்ந்தன. அதே சமயம் பாண்டியனுக்கு அருகாமையில் புரவியில் அமர்ந்திருந்த வாலிப வீரனின் கண்களும் வீட்டுப்புறமாகத் தாவிச் சென்றன. புலவர் வீட்டு வாயிற் கதவின் ஓரமாக ஒளிந்து நின்றவாறு முழுநிலா முகத்தை மட்டும் வெளியே நீட்டிக்கொண்டிருந்தாள், ஒரு வடிவழகி. தன்னைப் பிறர் பார்த்து விட்டனர் என்பதை உணர்ந்ததுதான் தாமதம்; உடனே உள்ளே தன்னையிழுத்துக் கொண்டாள். பாண்டிய மன்னன் பார்வை அந்தக் கதவோரத்தைவிட்டு மீள்வதற்குச் சற்றுத் தயங்கிற்று. கரிகாலனோ மற்றவர்களோ தன்னைப் பார்க்கிறார்களோ என்ற பயத்தோடு சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக் கொண்டான். பெருவழுதி, ''சே! என்ன இது!'' என்று தன்னைத்தானே இடித்துரைத்துக் கொண்டான். புரவியிலிருந்த வாலிபன் காரிக்கண்ணனாரையும் அவரது வீட்டையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டுப் பவனியிலே தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டான்.

எழுந்த நிலவு அறுந்து வீழ்ந்தது போல் மறைந்துவிட்டது அந்தச் சுந்தரமுகம்! பவனியின் சிறப்பைக் கண்டு களித்தவாறு அது அந்தத் தெருவை விட்டு அகலும் வரையில் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்துவிட்டுக் கடைசியாகத் தன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தார், காரிக்கண்ணனார்.

நுழைந்தவர், ''முத்துநகை! முத்துநகை!'' என்று அன்பைக் குழைத்த பெயரை உச்சரித்து அழைத்தார்.

''அப்பா! என்ன வேண்டும்?'' என்றவாறு அவள் ஓடிவந்தாள்.

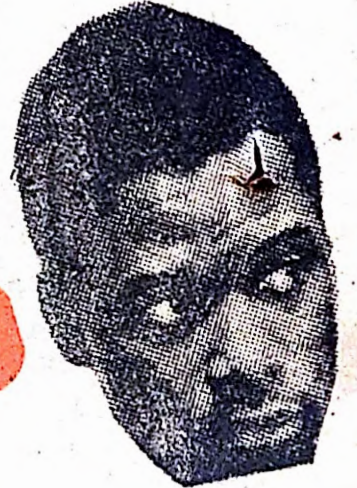
ஆமாம்; அவள்தான்! பவனி சென்ற மன்னர்களை ஒளிந்திருந்து நோக்கிய அந்தப் பருவக் கிள்ளைதான்!

அவளைக் கண்டதும் புலவர், ''பார்த்தாயா முத்துநகை! உனக்கோர் முத்து நகை!'' என்று தன் கழுத்திலே பாண்டியன் அணிவித்த முத்தாரத்தை எடுத்து அவள் கரத்திலே தந்தார். அவள் அதை ஆசையுடன் வாங்கிக் கொண்டாள்.

''ஏனப்பா! பாண்டிய மன்னருக்கும் சோழ மன்னருக்கும் இன்றைய தினம் நடைபெறுகிற நட்புறவு ஒப்பந்தம் வெற்றிகரமாக ஆகிவிடுமல்லவா?''

''என்ன இப்படிக் கேட்கிறாய்? இப்படியொரு உறவு ஏற்பட வேண்டுமென்று மன்னர் கரிகால் திருமாவளவனை இத்தனை நாளும் வற்புறுத்தியதே நான்தான்! எனக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறது; சோழர் பாண்டியர் உறவு நீடிக்குமென்று!''

''இந்த உறவை எப்படியும் முறித்துவிட வேண்டுமென்று யாரோ சில சிற்றரசர்கள் முயற்சிப்பதாகக் கூறினீர்களே...''

இந்த நடிகரின்

"அதெல்லாம் இனிமேல் முடியாது! உறுதிப் பட்டுவிட்ட உறவு இது! நமது சோழ மன்னரிடம் தோற்றோடிப் போன சிற்றரசன் இருங்கோவேள் என்பவன்தான் ஏதாவது குந்தகம் விளைவிக்கக் கூடும். அதற்காக யாரும் பயப்படத் தேவையில்லை!"

இதைக் காரிக்கண்ணனார், தன் மகளிடம் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே தெருவிலே பெருத்த ஆரவார ஒலி கேட்டது. திடுக்கிட்டார் புலவர்.

முத்துநகை கதவுப்புறம் ஓடினாள். ஓடியவள், "அப்பா! அப்பா! இங்கே வாருங்கள்!" என்று கூவினாள்.

புலவர் தெருப்பக்கம் விரைந்தார். தெருவிலே இரண்டு குதிரை வீரர்கள் ஆவேசமாகப் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். குதிரைகள் ஒன்றன் மீது ஒன்று பாய்ந்து பாய்ந்து சண்டையிட்டன. அவைகளின் மீது அமர்ந்திருந்த வீரர்களோ தங்கள் கைகளில் தாங்கிய ஈட்டிகளைக் கொண்டு யார் உயிரை யார் முதலில் போக்குவதென்றே உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்போடு போரிட்டவர். புலவர் அவர்களை உற்றுக் கவனித்தார். ஒருவனை அவரால் அடையாளம் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. பாண்டியன் பெருவழுதியின் பக்கத்தில் குதிரையில் அமர்ந்து பவனியிற் சென்ற பாண்டிய நாட்டு வீரன்தான் அவன்!

மற்றொருவன் யார்? அவருக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் அவனும் பாண்டிய நாட்டு வீரர்களின் உடையிலேதான் இருந்தான்.

இந்தப் போராட்டம் எப்படி முடியுமோ தெரியவில்லையே என்று ஒவ்வொரு கணமும் எதிர்பார்த்தனர் கூடியிருந்தவர்கள். ஒருவன் புலியெனப் பாய்கிறான். மற்றவன் சிங்கமென உறுமுகிறான். இருவர் ஈட்டிகளும் ஒன்றையொன்று அதன் கூர்மையான முனைகளில் தொட்டுத் தாக்குகின்றன என்றால் குறி பார்த்து எதிரியைக் கொன்று தீர்ப்பதில் அவர்கள் எவ்வளவு வல்லவர்களாய் இருந்திட வேண்டும்! இறுதியில் ஈட்டி முனைக்குத் தன் மார்பகத்தைக் காட்டி ஒரு மறவன் தெருவில் வீழ்ந்தான். வீழ்ந்தவனின் உடையைக் கிழித்துப் பார்த்தான் பெருவழுதியுடன் வந்த வீரன். மேலே அணிந்திருந்ததுதான் பாண்டிய நாட்டு உடை! உள்ளே அவனது உண்மையான உடை இருந்தது. சோழனின் எதிரியான இருங்கோவேள் என்பவனின் தானைத் தலைவன் அவன் என்பது தெரிந்துவிட்டது!

எதிரியின் தானைத் தலைவன் பிணமாக விழ்ந்து விட்டான். அவனை வீழ்த்திய வீரன், போரிட்ட களைப்பால் மயக்கமுற்றுப் புலவர் வீட்டுப் படிக்கட்டில் சாய்ந்தான்.

புலவர், பரபரப்புடன் அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்று மயக்கம் தெளிவிக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார். அவன் நெஞ்சிலே பலமான காயங்கள் இருந்தன! நெற்றியிலே எதிரியின் ஈட்டி உண்டாக்கிய புண்ணிலேயிருந்து இரத்தங் கசிந்துகொண்டேயிருந்தது! புலவரும், முத்துநகையும் ஓடியாடி அவனுக்குச்

பெயரை எல்லோரும் தப்பாகவே உச்சரிக்கிறார்கள்

நடிகர்களின் நடிப்பைப் பற்றிக் குறைகூறினால் கூட அவர்களுக்குச் சங்கடமாயிருக்காது. பெயரைத் தப்பாக உச்சரித்தால்தான் வேதனையாயிருக்கும். அந்த வேதனைக்கு அடிக்கடி ஆளாகி வருகிறார் அமெரிக்கத் திரையில் குறுகிய காலத்தில் புகழேணியில் ஏற்யரக்கும் நீக்ரோ நடிகர். அவர் பெயர்: Sidney Poitiers இந்தப் பெயர்—சிட்னி பாய்ட்டர்ஸ், சிட்னி பாய்ட்டே, சிட்னி போய்ட்டர்ஸ்—இப்படியெல்லாம் உச்சரிக்கப்படுகிறது. சரியான உச்சரிப்பு: சிட்னி ப்வாட்வே!

சிகிச்சைகள் செய்தவர்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவன் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்து உட்கார்ந்தான். காயங்களின் வலி பொறுக்க முடியவில்லை. உடம்பை நெளித்து நெளித்துத் துவண்டான். கொதிக்க வைத்த மஞ்சளை ஊமைக் காயங்களில் போட்டாள் முத்துநகை. எதேதோ மருந்துகளைத் தேடியெடுத்து ரத்தம் கசியும் புண்களில் தடவினுர் புலவர் பெருமான்.

''நீ யாரப்பா?''

''நான் பாண்டிய நாட்டுக் காரன்; பெருவழுதி மன்னரின் ஊழியன்!''

''பெயர்?''

''செழியன்!''

''போரில் வீழ்ந்து விட்டவன் யார்?''

''அவன் சோழ மன்னரின் எதிரி—கரிகால் வளவரைக் கொல்ல வந்த துரோகி—சிற்றரசன் இருங்கோ வேளின் நானைத் தலைவன் வில்லவன்—

''பவனியில் செல்லும் சோழரைப் பின்னிருந்து தாக்கி ஓடிஒளிந்து கொள்ள வந்த கோழை! அவன் ஈட்டியைக் கரிகால் மன்னர் மீது எறிய முனையும்போது நான் பார்த்துவிட்டேன். ஊர்வலத்திலிருந்து மெதுவாக நழுவி அவனைத் தொடர்ந்தேன். அவன் என்னைப் புரிந்துகொண்டு ஓடத் தொடங்கினுன். துரத்தி வந்து இங்கே வளைத்துக் கொன்றேன். தொலைந்தான் துரோகி!'' என்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டான் செழியன்.

''நல்ல வேளை—எங்கள் மன்னர் தப்பினுர். வீரனே! உன்னைக் காவிரி அன்னை வாழ்த்துவாளாக! தமிழ்த்தாயின் வீரமகனே! உன் ஆற்றலைக் கண்டு நான் வியக்கிறேன். வேங்கையெனப் பாய்ந்து நீ வெற்றி விளைவித்த நிகழ்ச்சியை நான் சாகும்வரை மறக்க மாட்டேன். புகார்ப் பட்டினத்து மக்கள் உனக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றனர். எம் மன்னரைக் காத்த உனக்கு மன்னர் திருமுன்னிலையில் தகுந்த பரிசு வழங்க இப்போதே போய் ஏற்பாடு செய்கிறேன்'' என்று துள்ளிக் குதித்தார், தமிழை அள்ளி வழங்கும் புலவர் பெருந்தகை.

''வேண்டாம் புலவரே! வேண்டாம்! இப்படியொரு நிகழ்ச்சியேற்பட்டதே இருமன்னர்களுக்கும் தெரிய வேண்டாம். நட்புறவு விழா கொண்டாடும் நேரத்தில் அதைக் குலைக்கும் முயற்சிகள் நடைபெற்றதாகச் செய்திகள் வருவது அவ்வளவு நல்லதல்ல! தயவு செய்து

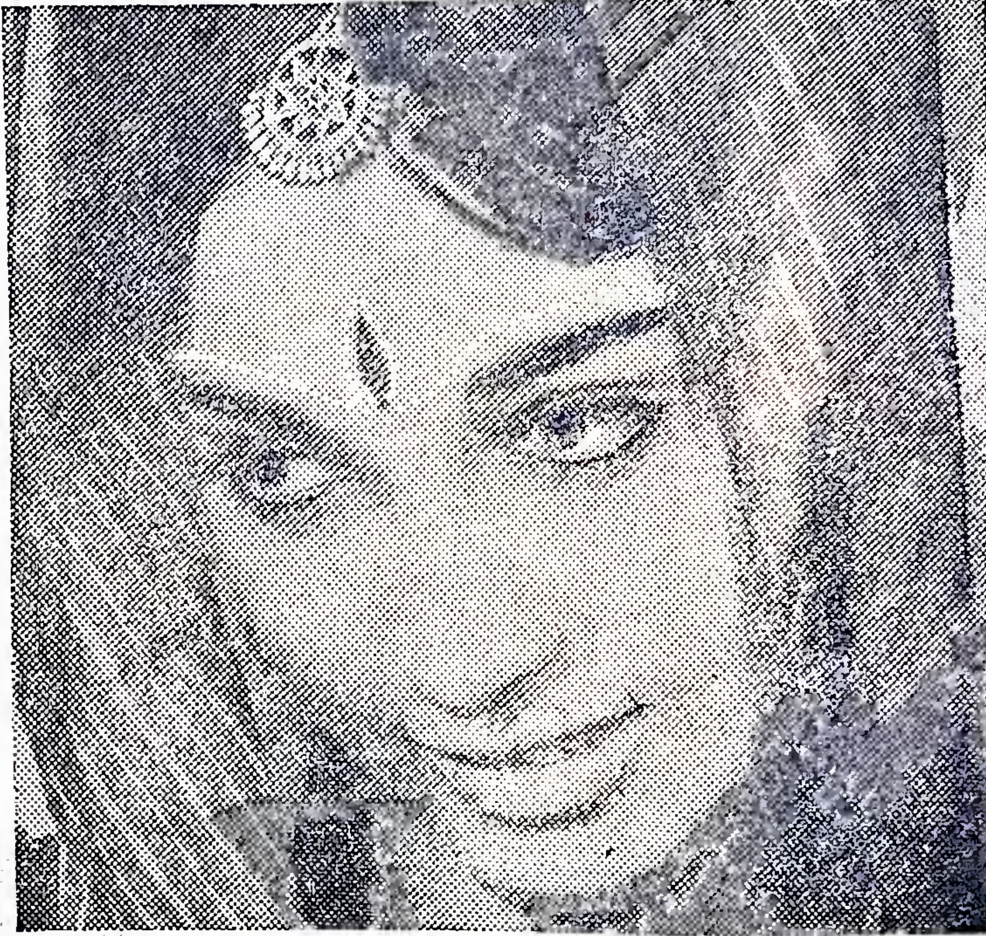

உளுத்தம் பருப்பு அப்பளம் செய்வது என்றலே முதுகுப் பக்கம், தோள்பட்டை இசித்துப் போகுமே என்று பயப்படும் பெண்கள் கீழே விவரித்துள்ளபடி உருளைக் கிழங்கு அப்பளத்தை வெகு சுலபமாகச் செய்து பார்க்கலாம்.

நன்ருக வேகவைத்த உருளைக் கிழங்குகளின் தோலை உரித்தபின், தேவையான அளவு சீரகம், பச்சை மிளகாய், உப்பு சேர்த்துத் தண்ணீர் விடாமல் ஆட்டுக் கல்லில் அரைத்து எடுத்து வைத்துக்கொள்ளவும். பிறகு சிறுசிறு உருண்டையாக உருட்டி வைத்துக் கொள்ளவும். இரண்டு பிளாஸ்டிக் பேப்பரில் நெய் அல்லது டால்டா தடவி உருண்டையை நடுவில் வைத்து அப்பளக் குழவியினுல் லேசாக உருட்டவும். அப்பளம் போன்று ஆனதும் நிழலில் காயவைத்து எடுத்து வைத்துக்கொள்ளவும். வறுத்துச் சாப்பிட இந்த உருளைக் கிழங்கு அப்பளங்களை நம் நாக்கு மீண்டும் மீண்டும் சந்திக்கத் துடிக்கும்.

—ஜி. என். அப்யங்கர்

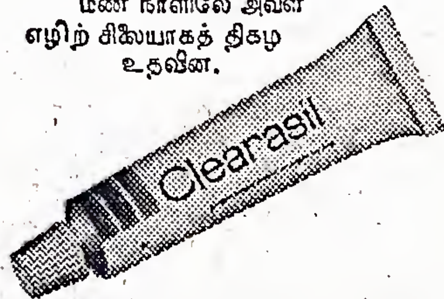
முகப் பருக்களே அவள் பிரச்சினையாக இருந்தன...
இன்று அவள் எழில் கொஞ்சும் மணப் பெண்!

கிளியரெஸில் முகப் பருக்களை உடையவைத்து, சுத்தம் செய்து அகற்றி விடுகிறது.

முகப் பருக்கள் வளர்ச்சியின் ஒரு பகுதியே என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் அதை எப்படியாவது போக்க வேண்டுமென்று அவள் தீர்மானமாக இருந்தாள். அவள் கிளியரெஸில் உபயோகிக்கத் தொடங்கினாள். தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் அவள் மென்மையான சோப்பினால் இளம் வெந்நீரில் முகத்தைக் கழுவினாள். பிறகு பாதிக்கப் பட்ட பகுதிகளில் கிளியரெஸிலை இலேசாக, சீராகத் தடவினாள்... அதில் உள்ள மருந்து விரைவிலே பருக்களை அகற்றுவதற்காகச் செயல் புரிய வழி செய்தாள். மீண்டும் முகப் பருக்கள் வந்தால் உபயோகிப்பதற்காக அவள் கிளியரெஸிலை எப்போதும் கைவசம் வைத்திருந்தாள்.

கிளியரெஸில் மருத்துவமும், தகுந்த பராமரிப்பும் சேர்ந்து மண நாளிலே அவள் எழிற் சிலையாகத் திகழ உதவின.

கிளியரெஸில் எப்படிச் செயல் படுகிறது பாருங்கள்!

பருக்களை உடைய வைக்கிறது. அதன் கெரடோலிட்டிக் ஆற்றல் பருக்களின் மேற்பொருக்கை உரிந்து விழச் செய்வதனால் மருந்து உட்புக முடிகிறது.

கிருமிகளை எதிர்க்கிறது. அதன் ஆண்டி செப்டிக் ஆற்றல் சருமக் கிருமிகளை வளர விடாமல் தடுக்கிறது.

பருக்களை அகற்றுகிறது. எண்ணெய் உறிஞ்சும் அதன் ஆற்றல் சருமத் துவாரங்களை அடைத்துக் கொண்டு பருக்களை விளைவிக்கக் கூடிய உபரி எண்ணெய்களை உறிஞ்சுகிறது.

கிளியரெஸில் அமெரிக்காவின் நம்பர் 1 பிம்பிள் க்ரீம்.

Bensons/2851 Tam

15
முறை
லண்டன்

வாரம்
தோறும்

LONDON

50 ஆண்டுகளாக
உலக விமான
கூட்டுறவு

பகலில் 8 சர்வீஸ்கள்
இரவில் 7 சர்வீஸ்கள்

ஏயர்-இந்தியா

பி.ஓ.ஏ.ஸி. மற்றும் க்வாண்டாஸ் கூட்டுறவுடன்

இந்தச் செய்தி நம்மோடு அழிந்து போகட்டும். யாரோ இரு வீரர்கள் போரிட்டனர். ஒருவன் செத்தான். ஒருவன் பிழைத்தான்—என்ற அளவோடு இது நிற்கட்டும்!'' என்று கேட்டுக் கொண்டான் செழியன்.

அப்போது வாயிற்புறத்திலே யிருந்து யாரோ அழைத்தார்கள், ''புலவர் பெருமானே! புலவர் பெருமானே!'' என்று.

புலவர் தெருப் பக்கம் சென்றார். அரண்மனை வீரர் இருவர் புலவரை வணங்கி நின்றனர்.

''தங்களை அழைத்து வருமாறு மன்னர் ஆணையிட்டிருக்கிறார்!'' என்று கூறினர் வீரர்கள். கூறியவர்கள், ''தெருவிலே ஒரு பிணம் கிடக்கிறதே; என்ன நடந்தது?'' என்றும் பதைப்போடு கேட்டார்கள்.

''ஆமாம்; யாரோ இரு பாண்டிய நாட்டு வீரர்கள் ஒருவரை யொருவர் ஈட்டி கொண்டு தாக்கிப் போரிட்டனர். ஒருவன் வீழ்ந்தான்; அவ்வளவுதான். நான் அரசரிடம் போகிறேன். நீங்கள் இந்தப் பிணத்தை அகற்ற ஏற்பாடு செய்யுங்கள்!'' எனக் கூறியவாறு புலவர் உள்ளே வந்து, செழியனிடம் சேதியைச் சொன்னார். செழியனும் விடை பெற்றுக் கொண்டு எழுந்தான். ஆனால் அவனால் எழ முடியவில்லை.

புலவர் அவனைப் பிடித்து உட்கார வைத்து, ''நீ இங்கேயே இரு! முத்துநகை உன்னைக் கவனித்துக் கொள்வாள். நான் அரண்மனைக்குப்போய் உடனேயே திரும்பி விடுகிறேன்!'' என்று புறப்பட்டார் புலவர்.

செழியனால் அதைத் தடுத்துப் பேச இயலவில்லை. காரணம்; அவரோ பெரும் புலவர்! வலியோ தாங்க முடியாமல் இருக்கிறது! சரியென்று உட்கார்ந்து கொண்டான்.

''முத்துநகை! பத்திரமா கவனித்துக் கொள்ளம்மா!'' எனக் கூறிப் புலவர் அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டார்.

தெருவில் நின்றிருந்த புரவி பூட்டிய பல்லக்கு வண்டியில் அவர் ஏறிக் கொண்டார். அந்த அழகிய வண்டி அரண்மனை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

கரிகாலனும் பெருவழுதியும் புலவரை எதிர்கொண்டழைத்து இருக்கையில் அமர்த்தினர். புலவர் பெருமான்

அழகோடு தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

—ஹெலன் கெல்லர்

இயற்கை அன்னை அளிக்கும் அழகும் மகிழ்ச்சியும் நூறுயிரம் பட்டைகளில் சுடர்விட்டு ஜொலிக்கின்றன. உங்கள் புலன்களினால் அந்த அரிய அழகோடு தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.''

புலன்களை எப்படி முழுமையாக உபயோகப்படுத்துவது என்பதைக் கண் பார்வை இல்லாத ஊமையான ஹெலன் கெல்லர் சொல்லித் தந்திருக்கிறார்.

''பார்க்கிற ஒவ்வொரு பொருளையும், இவைகளையெல்லாம் மீண்டும் பார்க்க முடியாது என்கிற உணர்வோடு பாருங்கள்.

''கேளுங்கள்—ஓரொரு ஒலியின் இசையையும் காது கொடுத்து நன்றாகக் கேளுங்கள். பறவைகளின் இன்னிசையிலிருந்து ஆர்க்கெஸ்டிராவின் முழக்கம் வரை—மறுபடி மறுபடி இந்த ஒலியையெல்லாம் கேட்க முடியாமல் போய்விடும் என்ற உணர்வோடு கேளுங்கள்.

''தொடுகிற ஒரொரு பொருளையும், நாளையிலிருந்து நமக்கு உணர்வு மரத்துவிடப் போகிறது என்று நினைத்துத் தொட்டுப் பாருங்கள்.

''பூக்களின் வாசனையை முகரும் பொழுதும், தின்பண்டங்களின் சுவையை அனுபவிக்கும் பொழுதும், இவை நாளை அனுபவிக்கக் கிடைக்காது என்ற உணர்வோடு அவைகளை அனுபவியுங்கள்.''

"ஹலோ! குப்புதானே பேசுகிறது?"
"இல்லை அப்பு!"
"தப்பு சார்! வச்சிடுங்க!"

இருவரையும் ஒருசேரக் கண்டு உவகை கொண்டார். கரிகாலனுக்கு வர இருந்த ஆபத்தையும். அது தவிர்க்கப்பட்டதையும் எண்ணுகின்றபோது அவரையறியாமல் ஒரு அச்சம் அவரை ஆட்டிப் படைத்தது.

அதை வெளிக் காட்டிக்கொள்ளாமல், "அழைத்த காரணம் யாதோ?" என வினவினார்.

"எமது நட்புறவை வாழ்த்துவதற்கே தங்களை அழைத்தோம்!" என்றான் சோழர் திலகம்.

புலவர் சற்றுக் கண்மூடி அமைதியாக இருந்தார். அவரது இதழ்கள் அசைந்தன. "தமிழ் வாழ்க!" என்றார். அதனைத் தொடர்ந்து தமிழ் மழை பொழிந்தது.

"நீயே தண்புனல் காவிரிக்
கிழவனை யிவனே.."

என்று பாட ஆரம்பித்தார்.

"நெல்லும் நீரும் எல்லார்க்கும்
எளியவென
வரைய சாந்தமும் திரைய
முத்தமும்
இமிழ்குரல் முரசும் மூன்றுடன்
ஆளுந்
தமிழ்கெழு கூடல் தண்கோல்
வேந்தே!"

—என்று பெருவழுதிப் பாண்டியனை வாழ்த்தினார்.

"ஒற்றுமை குலைக்கப் பகைவர்கள் பல வழியும் முயல்வர். நண்பரைப் போலவும், நல்லன தேடுவோர் போலவும் பேசி இருவரிடமுள்ள ஒற்றுமையை மாய்க்கத் திட்டம் போடுவார். அவைகளுக்கு இடந்தராமல் இருவரும் நட்புக் கொள்வீராக!" என்று அறிவுரை கூறினார். தன் வீட்டின் முன்னே நடந்த நிகழ்ச்சியை மனதில் வைத்துக்கொண்டு தான் புலவர் அங்ஙனம் கூறினார்.

"இன்றுபோல் என்றும் உமது உறவு தழைக்கட்டும்! நுமது வேல் வென்று வென்று போர்க்களத்தில் புகழொளி வீசட்டும்! நமது புலியும் கயலும் பகை நாட்டுக் குன்றுகளிலே செதுக்கப்படட்டும்!"—எனப் புலவர் தன் நெஞ்சைத் திறந்து காட்டியபோது இரு மன்னர்களும் புலவரைத் தழுவிக் கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தனர்.

பேரரசர்களின் அணைப்பிலே அகமகிழ்ந்த புலவர் பெருமான், 'தமிழ் வாழ்க! தாயகம் மென்மேலும் வெற்றி பெறுக!' எனத் தழுதழுத்த குரலில் கூவினார். அவரது கண்கள் அவரையும் அறியாமல் குளமாகிவிட்டன. "என்னுடைய பலநாள் ஆசை இன்று நிறைவேறியது. பாண்டியரும் சோழரும் என்றைக்கும் பகைத்துக் கொள்வார்கள், நேரம் பார்த்துப் போர் தொடுக்கலாம் என ஏங்கிக் காத்திருக்கும் வேளிர் குடித் தலைவர்களும், ஒளிநாகர்களும், இடை நிலங்களில் வாழும் பொதுவரும் இந்த நாள் விழா நிகழ்ச்சி கேட்டு ஏமாற்றத்தைத் தழுவிக் கொண்டிருப்பார்கள்," என்று காரிக்கண்ணனார் விழிகளை அகலத் திறந்தவாறு புதிய துடிப்புடன் முழங்கினார்.

"எல்லாம் உங்கள் கரிகால் மன்னரின் அரசியல் அறிவு நுட்பத்தால் விளைந்த முடிவுகள்," என்று புன்முறுவலோடு கூறினான் பாண்டிய மன்னன்.

"இல்லை; இல்லை! அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை...ஏதோ நடக்க வேண்டுமென்றிருந்தது; நடந்து விட்டது!" என்றான் கரிகாலன்.

புலவர், பெருமிதத்தோடு பேசினார்; "ஏன் மன்னவா மறைக்க வேண்டும்? தங்களின் அரசியல் அறிவைப்

பாராட்டி எழுதுவதற்குச் சுவடிகள் போதாது என்பதை நாடறியும்; நானறிவேன். இன்றல்ல, இளமைப் பருவத்திலேயே தாங்கள் சாதித்த காரியங்கள் ஒப்பிடுவதற்கு உயரிய காரியங்கள் என்று அறிஞர் குழாம் இன்றும் சிறப்பித்துக் கூறுவதை என் செவிகள் கேட்டு சிந்தையில் குளிரேற்றுகின்றன. மதுரைக் காவலனே! எம் சோழ மன்னரின் திறமைக்கும், அரசியல் அறிவுக்கும் ஒரு சிறு உதாரணம் கூறுகிறேன்; கேளுங்கள்! சோழரது இளமைப் பருவத்தில், கொலு மண்டபத்திலே முறையிட வேண்டி வயதேறிய இரண்டு கிழவர்கள் வந்தார்கள். வந்த முதியவர்கள் அரசரது இளமைத் தோற்றங்கண்டு, இந்த இளைஞரா முறையீட்டைக் கேட்டு நீதி வழங்கக் கூடியவர் என்று திகைப்படைந்தார்கள். கரிகாலரது வயது கண்டு அந்தப் பெரியவர்கள் அவ்வளவு அலட்சியமாகக் கருதி விட்டனர். சிறுவனிடம் நீதி கிடைக்காது என்று திரும்ப எண்ணினர். அதை எப்படியோ மன்னர் புரிந்து கொண்டார். முறையிட வந்த முதியவர்களிடம் தக்க நீதியளிக்கத் தகுதிமிக்க ஒருவரை அழைத்து வருவதாகக் கூறிப் போய் விட்டார் மன்னர். பின்னர் கொலு மண்டபம் கூடிற்று. முறையிட வந்த முதியோர் வந்தனர். தள்ளாடித் தண்டூன்றிய கிழவர் ஒருவர் அரியாசனத்தில் அமர்ந்து நீதி விசாரணையைத் துவங்கினர். வழக்கு முடிந்தது. நல்ல தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. அந்த நேர்மையான தீர்ப்பு கண்டு முறையிட வந்தவர்கள் மனங்களித்தனர். கிழவரை வாழ்த்தினர். கிழவரின் தாடி கீழே விழுந்தது. நரைத்த தலைமுடி கழன்றது. கிழவர் வேடத்தில் வந்து நீதி வழங்கியது இளைஞர் கரிகாலன் என்ற உண்மை வெளியாயிற்று. நாடு மகிழ்ந்தது. கரிகாலனை வாழ்த்தியது. அப்படிப்பட்ட திறமை கொண்டவர் எங்கள் மன்னர்,'' என்று புலவர் புகழ்ந்துரைத்தார்.

கரிகாலன், புகழுரைகளைக் கேட்க மனமின்றித் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டான். பாண்டியனும் புலவரோடு சேர்ந்து கொண்டு புகழ்மாலை சூட ஆரம்பித்தான்.

பாண்டியனும் புலவரும் மாறி மாறித் தன்னைப் பற்றிப் பேசுவது கண்ட கரிகாலன், "போதும்! தயவு செய்து நிறுத்துங்கள். ஏற்கெனவே இந்த மணிமுடியால் என் தலை கனத்திருக்கிறது! மேலும் கனத்துப் போகச் செய்யாதீர்கள்!'' என்றான், கனிவாக.

''கனத்துவிட்டது என்பதற்கு அடையாளமாகக் கழுத்திலே நிற்க முடியாமல் தங்கள் தலை கீழே தொங்குகிறது மன்னா! அவ்வளவு அடக்கப் பண்பு தங்கள் தலையிலே நிரம்பிக் கொண்டேயிருக்கிறது!'' என்று புலவர் கூறினார்.

தமிழ்க் காவலரும் பாவலரும் மனம் திறந்து மடை திறந்த தமிழாற்றில் நீந்திக் கொண்டிருக்கும் போது அரண்மனை உட்கோயிலில் காவல் புரியும் கிரேக்க நாட்டுக் காவலன் ஒருவன் கரிகால் மன்னன் எதிரே வந்து நின்று வணங்கி நிமிர்ந்தான்.

''என்ன?''—கரிகாலன் வினவினான்.

''மன்னர்கள் புவனி முடிந்ததும் முடியாததுமாக ஒரு சம்பவம் நடந்து விட்டது. யாரோ இரு பாண்டிய நாட்டு வீரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் போரிட்டுக் கொண்டனர். ஒருவன் மடிந்தான். மற்றவன் போன இடம் தெரியவில்லை. இருவரில் ஒருவன் பெயர் செழியன் என்கிறார்கள்!''

காவலன் இதைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் பெருவழுதிப் பாண்டியன் துடித்துவிட்டான்.

''ஆ! செழியனா? மடிந்தவன் பெயர் செழியனா? காவலனே, சரியாகச் சொல்! மடிந்தவன் செழியனா?''—பெருவழுதி, ஆவலோடு கேட்டான்.

''இருவரில் யார் செழியன் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் போராட்டம் நடந்தது புலவர் வீட்டுக்கு எதிரில்தானாம்! இறந்தவன் பிணம் அரண்மனைக்குப் பின்புறமுள்ள பாழ் மண்டபத்தில் கிடத்தப்பட்டிருக்கிறது! மன்னர் விரும்பினால் பார்வையிட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.'' என்று காவலன் பதில் சொன்னான்.

நித்திரை கானம்!

ரேடியோவில் இரவில் ஒலி பரப்பாகும் திரைகானத்தை ஏன் நித்திரை கானம் என்று அழைக்கக்கூடாது?

—என். சுப்ரமணியம்

புலவருக்கு ஒரே திகைப்பு; நடந்தவைகளைச் சொல்லிவிடலாமா என்று இரண்டு மூன்று தடவை நாவை அசைத்தார். ஆனால் வார்த்தைகள் வெளிப்படவில்லை. செழியன் அவரிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்; யாரிடமும் அந்தச் செய்தியைச் சொல்லக் கூடாதென்று! மௌனமே சிறந்தது எனக் கண்டார்.

கரிகால மன்னன் புலவரிடம், "உங்கள் வீட்டுக்கெதிரில்தானே நடந்ததாம்; உங்களுக்கு ஏதாவது விவரம் தெரியுமா?" என்று திடீரென்று கேட்டுவிட்டான்.

"நான்தான் இங்கு வந்துவிட்டேனே!" என்றார் புலவர்.

"அய்யோ—செழியன் செத்திருக்கக்கூடாது! செத்திருக்கக் கூடாது! சோழ மன்னரே! நான் உடனே போய் அந்த வீரனின் சடலத்தைக் காண வேண்டும். இறந்தது யார் என்பதை அறிய வேண்டும்!" என்று பரபரப்போடு கேட்டுக்கொண்டான் பெருவழுதி.

"இதோ, ஆவன செய்கிறேன். நானும் வருகிறேன்!" என்று விடை பகர்ந்து கரிகாலன் காவலனிடம் ஏற்பாடுகளைச் செய்யக் கட்டளை பிறப்பித்தான்.

புலவர் கரங்கூப்பி விடை பெற்றுக் கொண்டார். அவருக்குத் தெரியும்; பாண்டியனின் அன்புக்குப் பாத்திரமான செழியன் சாகவில்லையென்று! அதனால் அவரது முகத்தில் எந்த மாறுதலும் ஏற்படவில்லை. கரிகாலன், புலவருடன் ஏழடி தூரம் நடந்து சென்று வழியனுப்பி விட்டுப் பாண்டியனை அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குப் பின்புறமுள்ள பாழ் மண்டபம் நோக்கி விரைந்தான். பெருவழுதிப் பாண்டியனின் உள்ளம் அவனையும் முந்திக் கொண்டு பாழ் மண்டபத்துக்கு ஓட முயன்றது. அரண்மனையின் அழகு குலுங்கும் பல பகுதிகளைக் கடந்து இரு மன்னர்களும் குறிப்பிட்ட மண்டபம் நோக்கி நடந்தனர்.

செல்லும்போதே அருகிருந்த வீரர்களிடம் கரிகாலன் கேட்டான்; "மண்டபத்தைச் சுற்றிக் காவல் போடப்பட்டிருக்கிறதா?" என்று.

வீரர் தலைவன் சொன்னான்; "பிணம்தானே! ஓடியா போய் விடும்!

"போன மாதம் நான் நியூயார்க் போயிருந்தேனே! அங்கே இப்படித்தான் ஒருநாள்..."

'பாரிஸ்' வெயிட்! காதிலிருந்து ஹியரிங் எய்டை எடுத்துவிடுகிறேன்."

எதற்கும் இருக்கட்டும் என்று நான் ஐந்து வீரர்கள் காவல் இருக்கிறார்கள் அரசே!" என்று.

மன்னர்கள் மண்டபத்தருகே வந்தனர். வந்தவர்கள் திடுக்கிட்டனர். மண்டபத்தைக் காவல் புரிந்த வீரர்கள் ஐவர் படுகாயமுற்றுச் சாய்ந்து கிடந்தனர், சவமாக!

அந்தக் கொடுமையான காட்சியைக் கண்டான் கரிகாலன். "நாம் காண வந்தது ஒரே ஒரு சவத்தைத் தானே?" என்று பதைபதைப்புடன் கேட்டான். ஆத்திரம் தாங்க மாட்டாதவனாய் மண்டபத்துக்குள்ளே வெகு வேகமாக நுழைந்தான்.

உள்ளே பிணம் மூடப்பட்டுக் கிடந்தது. பாண்டிய நாட்டு உடைதான் போர்த்தப்பட்டிருந்தது. "பாண்டிய மன்னரே! நீங்கள் குறிப்பிடும் செழியனா என்று பாருங்கள்!" எனக் கூறியவாறு பிணத்தின்மீது மூடப்பட்டிருந்த துணியை விலக்கினான் கரிகாலன்.

துணி மறைவில் பிணம் கிடந்தது உண்மைதான். ஆனால் அது மனிதனின் உயிரற்ற உடல் அல்ல. ஒரு கோவேறு கழுதையின் அழுகிப்போன சடலம்!

(தொடரும்)

இங்கே

விஜயா ஸ்டுடியோவில், 'திக்குத் தெரியாத காட்டில்' படப்பிடிப்பு ஒரே அமர்க்களமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. டைரக்டர் முதல் ஆர்ட்டிஸ்ட் வரை டா, டீ போட்டுப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் ஒரே யூனிட் இது. காரணம் அனைவரும் சம வயதினராயிருப்பதுதான்.

இசையமைப்பாளர் விஸ்வநாதன் அப்போது செட்டுக்கு வந்தார்.

ஜெய்சங்கர் அவரைப் பார்த்துக் கேலியாக "எக்ஸ்கியூஸ்மி. ஆர் யூ மிஸ்டர் விஸ்வநாதன்?" என்று கேட்டார் கேலியாக.

அவரும் அதே பாணியில்: "ஆர் யூ மிஸ்டர் ஜெய்?" என்று தமாஷ் செய்துவிட்டு அவரை கட்டிப்பிடித்துக் கொஞ்சினார்.

செட்டிலிருந்த ஒருவர் விசுவநாதனைப் பார்த்து, "எவ்வளவு லாபம்?" என்று கேட்டபோது "போகலேப்பா இன்னிக்கு!" என்றார் விசு சிரித்துக் கொண்டே.

கிண்டி ரேஸைப் பற்றியது அந்த 'கோட்' பேச்சு!

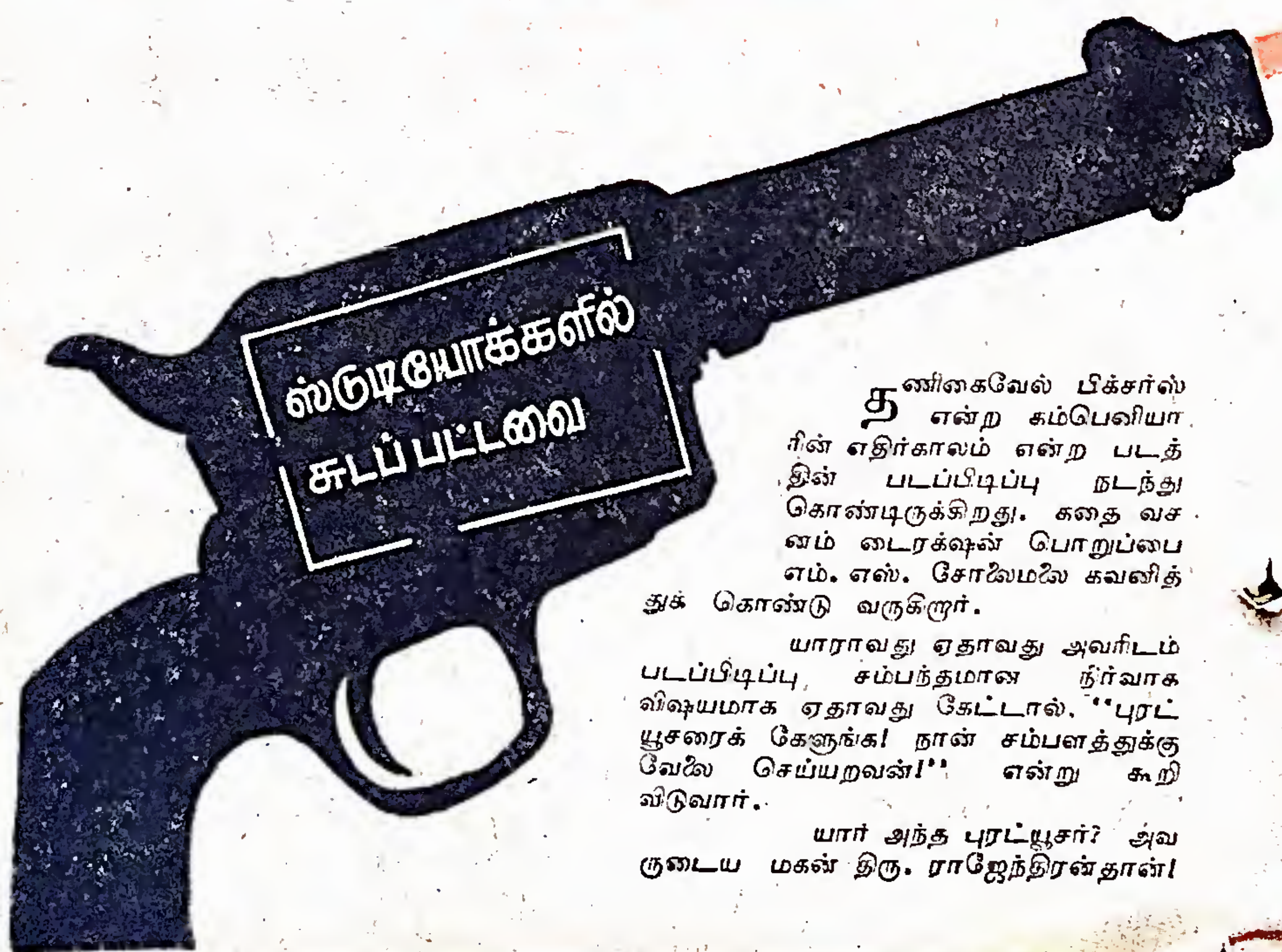
சிறிதுநேரம் கழித்து டைரக்டர் விசுவநாதன், "நான் போகட்டுமா?" என்று வசனகர்த்தா கோபுவிடம் கேட்டார்.

"இல்லே — அடுத்தாற்போல ஒரு ரிஜிஸ்டர் ஆபீஸ் சீன் எடுக்கப் போறோம்—அதிலே ஜெய்—லக்ஷ்மி கல்யாணத்துக்கு நீங்க விட்னஸ் கொடுக்கிற மாதிரி நடியுங்களேன். நல்ல முகவெட்டு இருக்கு உங்களுக்கு—நிச்சயம் நல்ல எதிர்காலம் இருக்கும்," என்றதுதான் தாமதம்.

"எனக்கு வேடமா—ஐயோ. இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இருந்தால் உண்மையா மேக்கப்பே போட்டுடுவங்கப்பா," என்று சொல்லிவிட்டுப் பறந்து ஓட்டம் பிடித்தார் எம். எஸ். வி.

ஸ்ரீதரின் தம்பி சி. வி. ராஜேந்திரன் டைரக்ட் செய்யும் இப்படத்தில் மற்றும் மூர்த்தி, ராதிகா முதலியோரும் நடிக்கின்றனர்.

—மன்னை சௌரிராஜன்

தணிகைவேல் பிக்சர்ஸ் என்ற கம்பெனியாரின் எதிர்காலம் என்ற படத்தின் படப்பிடிப்பு நடந்து கொண்டிருக்கிறது. கதை வசனம் டைரக்ஷன் பொறுப்பை எம். எஸ். சோலைமலை கவனித்துக் கொண்டு வருகிறார்.

யாராவது ஏதாவது அவரிடம் படப்பிடிப்பு சம்பந்தமான நிர்வாக விஷயமாக ஏதாவது கேட்டால், "புரட்யூசரைக் கேளுங்க! நான் சம்பளத்துக்கு வேலை செய்யறவன்!" என்று கூறிவிடுவார்.

யார் அந்த புரட்யூசர்? அவருடைய மகன் திரு. ராஜேந்திரன்தான்!

என்ற தகவலை அப்போதுதான் சொன்ஞள் கீதா.

''எனக்கேன் உடனே தெரிவிக்கவில்லை?'' அவன் குரல் கடுமையாகிக் கொண்டு வந்தது.

''பயந்து கொண்டுதான்...''

''அப்படியானல் சுரேஷ்....''

''வேலைக்காரர்கள் தேடப் போயிருக்கிருர்கள். சீக்கிரம் வருவார்கள்.''

''உனக்கென்ன பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா? எனக்குத் தெரிவிக்காவிட்டாலும் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்காவது தெரிவித்திருக்கலாமில்லையா?''

''இது சம்பந்தமாக அண்ணுவிடமல்லவா புகார் போகும்? அவர் தயவு வேண்டாம் என்றுதான்...''

''கீதா, நீ ஆனுலும் மோசம்,'' என்று கூறிக்கொண்டே டயலைச் சுழற்றிய கமலநாதன் பாஸ்கரனை அழைத்தான்.

தன்னுலானவரை தடுக்க முயன்ற கீதா தோற்ருள்.

''கீதா...''

வாசற்படியைத் தாண்டி வருவது யார்? பாஸ்கரன்தான். ''நான் வருவதை நீங்கள் விரும்புவதில்லையாம் மாப்பிள்ளை. ஆனுலும் நான் வந்து கொண்டுதான் இருக்கிறேன்,'' என்று சொல்லிக் கொண்டே சோபாவில் உட்கார்ந்தார் பாஸ்கரன்.

''கீதாவா அப்படிச் சொன்ஞள்?''

''ஆமாம்.''

கீதாவைச் சுட்டெரித்துவிடுவதைப்போல் பார்த்த கமலநாதன், ''சுரேஷைக் காலையிலிருந்து காணவில்லையாம். நான் புகார் செய்யக்கூடாதென்கிருள்,'' என்ருன்.

''புகார் செய்தால் சுரேஷை நான் சிரமப்பட்டுக் கண்டுபிடித்துவிடுவேன். அப்புறம் கீதாவே அவனை மறைத்து வைத்திருக்கும் செய்தி தெரிந்து அதற்குமேல் ஒவ்வொன்ருக வெளிவந்தால்?''

கீதா கைகளைப் பிசைந்தாள்.

''நான் சொல்கிறேன் மாப்பிள்ளை,'' என்று கூறினர் பாஸ்கரன்.

''உங்கள் மேலுள்ள அளவு கடந்த அன்பால் கீதா ஏதேதோ செய்யப் போய் எப்படியோ முடிந்துவிட்டது. சுரேஷ் வீட்டிலிருந்தால் எப்படியும்

''உங்கப்பா எந்த நல்ல மனத்தோடு வரதட்சணைப் பணம் ஐயாயிரம் தந்தாரோ..?''

''ஏன் என்ன சங்கதி?''

''அந்தப் பணத்துக்கு ஜாக்பாட் ஆடினேன்! ஒன்றுகூட ஜெயிக்கல்லே!''

என்னிடம் கீதா இரவுக்கிரவே கார் அலம்பியதையும், நீங்கள் உளறியதையும் கூறிவிடுவான் என்பதால் ரத்னுவுடன் கிராமத்துக்கு அனுப்பிவிட்டாள் சுரேஷை. சனிக்கிழமை இரவு யாரோ ஒருவன்மேல் யாரோ ஒருவன் காரை ஏற்றப்போய், நான் அதை வந்து சொல்ல நீங்கள்தான் குற்றவாளி என்று கீதா முடிவு பண்ணி மறைக்கவும் முயன்றுவிட்டாள்!''

''என்ன!'' கமலநாதன் திகைத்தான்.

அவள் முகத்தில் மலர்ச்சி; குழப்பம்.

''அப்படியானல்...அந்த ரத்தக் கறை?'' அவள் கேட்டாள்.

''பாவம்...ஒரு தெரு நாயினுடையது,'' என்ருர் பாஸ்கரன். ''உன் மகன் சுரேஷையும், ரத்னுவையும், பயணத்திலிருந்து தடுத்துக் கூட்டி வந்திருக்கிறேன். வாசலில் இருக்கிருர்கள். பெங்களூர் மாற்றலானபின் அவர்களைக் கூட்டிக் கொள்வதாகச் சொன்ஞயாமே?''

செவ்வாய்க்கிழமை இரவு:

கமலநாதன் மகனுடன் தானும் ஒரு சிறுவனுக மாறி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான் வீட்டில்.

''வெளியே போவதாக இல்லையோ இனிமேல்?'' என்ருள் கீதா.

''ஆபீஸ் விட்டால் இனிமேல் எனக்கு எல்லாம் இங்கேதான். கொலைகாரக் கணவனைக் காப்பாற்ற ஒரு கணத்தையே பிரிய எண்ணிய அன்பு மனைவியைப் புரிந்து கொள்ளாமல் இத்தனை நாள் இருந்தது போதாதா?'' என்ருன் கமலநாதன்.

3

பூம்புகார் அரண்மனைக்குப் பின்புறம் இருந்த பாழ்மண்டபத்தில், செழியனின் சவத்துக்குப் பதிலாக, ஒரு கோவேறு கழுதையின் அழுகிப் போன சடலம் இருப்பதைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டனர் கரிகாலனும் பாண்டியன் பெருவழுதியும்.

''இந்த அவமானம் எப்படி நடந்தது? அதை அனுமதித்தவர்கள் யார்? யார்?'' என்று கர்ஜித்தான் கரிகாலன்.

கிரேக்கக் காவலனை அருகே அழைத்தான்.

''நீ அந்த வீரனின் பிணத்தைப் பார்த்தா யல்லவா?''

''பார்த்தேன் அரசே.''

''இந்தப் பாழ்மண்டபத்தில் அந்தச் சவத்தைப் பாதுகாப்பாக வைத்ததும் நீ தானே?''

''நானும் மற்ற வீரர்களும்தான் அரசே.''

''பிறகு எப்படிப் போர் வீரனுக்குப் பதிலாகக் கோவேறுகழுதை வந்தது?''

''அதுதான் மன்ன மர்மமாக இருக்கிறது!''

''கோழைகள்! குருடர்கள்! நம் கோட்டைக்குள்ளேயே எதிரி விளையாடி இருக்கிருன்—அதை அனுமதித்து ஏமாந்திருக்கிறீர்கள்; ஏமாளிகள்!''

கரிகாலனின் கோபம் எல்லை மீறியது. பாண்டியனைப் பார்த்து, ''நண்பரே! என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்,'' என்று மெல்லிய தொனியில் கேட்டுக் கொண்டான். அப்போது அவன் கண்களில் கனல் பறந்து கொண்டிருந்தது.

''இறந்தவன் செழியன் அல்ல என்ற இன்பச் செய்தி எனக்குக் கிடைத்தாலே போதும்!'' என்று கண் கலங்கியவாறு கூறினன் பெருவழுதிப் பாண்டியன்.

''யார் அந்தச் செழியன்? அவனுக்காக மிகவும் கவலைப்படுகிறீர்களே!'' என்று விசாரித்தான் சோழன்.

பெருவழுதியின் கண்களில் தனி ஒளி கிளம்பிற்று. இதழ்கள் துடித்தன.

ரோமாபுரிப்

''செழியன்—அவன் பெயர் எனக்குச் செந்தேன்! செழுந் தமிழன்! செருமுனைக் காளை! சிந்தனையாளன்! சித்திரக் கவிதைகள் பாடும் இளம் புலவன்! அவனின்றி நான் வாழ முடியாது—அவன் என் உயிர்!''

செழியனைப் பற்றிப் பாண்டியன் தீட்டிய ஓவியம் கண்டு சோழன் வியப்பிலாழ்ந்தான். ''அவனுக்கும் தங்களுக்கும் என்ன உறவு?'' என்று கேட்டவாறு கரிகாலன் மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறத் தொடங்கினான்.

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

பாண்டியன்

''அவனைப் பற்றிய முழுவிவரம் பெரிய கதை! அதைப் பிறிதொரு சமயம் கூறுகிறேன். இப்போது எனக்கு வேண்டிய தெல்லாம் அவனைப் பற்றிய தகவல் தான்!'' என்றான் பாண்டியன்.

உடனே கரிகாலன், தன் வீரர்களை அழைத்து, செழியனைப் பற்றிய சிறு செய்தி கிடைத்தாலும் உடனே கொண்டு வருமாறு ஆணையிட்டான். அந்தப் பொறுப்பு முழுவதையும் தான் ஏற்றுக் கொள்வதாகப் பாண்டியனிடம் வாக்களித்தான்.

''விழா நிகழ்ச்சிகளில் ஏற் பட்ட களைப்பும் அதனைத் தொடர்ந்து வந்த கவலையும் தங்கள் உள்ளத்தில் அமைதியின்மையை உண்டாக்கியிருக்கக் கூடும். அதனால் தங்களுக்கென ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள மாளிகையில் ஓய்வு பெறுங்கள்!'' என்று கரிகாலன் கேட்டுக் கொண்டான். பாண்டியனும் சம்மதித் துக் கரிகாலனை விட்டுப் பிரிந்து தனி மாளிகை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

பெருவழுதியின் உள்ளத்தைப் புயலாக்கிவிட்டு, நிம்மதியாகப் புலவர் காரிக்கண்ணனார் வீட்டில் செழியன் சாய்ந்திருந்தான். முத்துநகையின் அன்பு உபசாரங்கள் அவனுக்கு மிகவும் பிடித் திருந்தன. அவள் தயாரித்துக் கொடுத்த மிளகு நீர் மிகவும் உற்சாகத்தை அளித் ததாகப் பெருமை பாராட்டிப் பேசினான்.

''உன் தாயார் பெயர் என்ன?'' என்று கேட்டான்.

''தாமரைக் கண்ணியார்! ஆனால் என் தாயின் முகத்தை நான் பார்த்ததே இல்லை. தாயைக் கொன்று விட்டுப் பிறந்த சேய் நான்!''

''உங்கள் பெற்றோர்கள் இருக் கிறார்களா?''—முத்துநகை, செழியனிடம் இதைக் கேட்கத் தவறவில்லை.

''இருக்கிறார்கள்.''

''எங்கேயிருக்கிறார்கள்?''

''என் இருதயத்தில்!''

''தாயின் பெயர்?''

''தமிழ்!''

''தந்தை?''

''பாண்டிய நாடு!''

''என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?''

''ஆமாம். முத்துநகை! பாண் டிய நாட்டுத் தந்தையும் தமிழ்த்தாயும் பெற்றெடுத்த மகன்தான் நான்!''

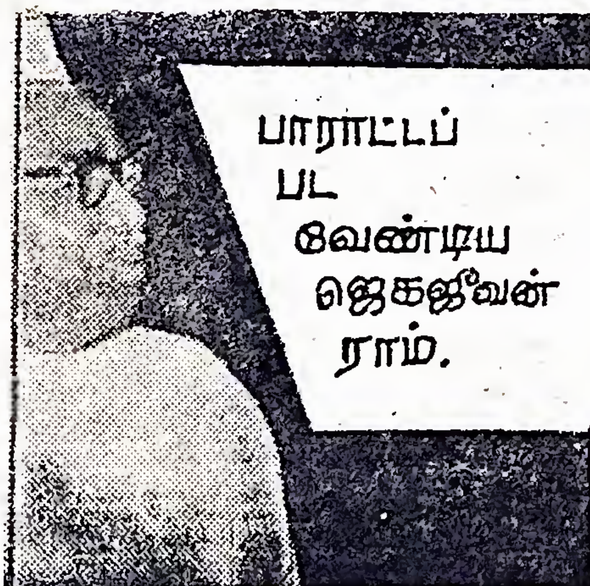
''நான் சொன்னது போலச் சரியாகச் சொல்லுங்கள்!''

''சரியாகச் சொல்ல என்றால் இயலாது! எப்படியோ எனக்கு ஒரு தாயும் தந்தையும் இருந்திருக்க வேண் டும்; அது நிச்சயம்!''

''அவர்கள் யார்? அவர்கள் பெயர்?''

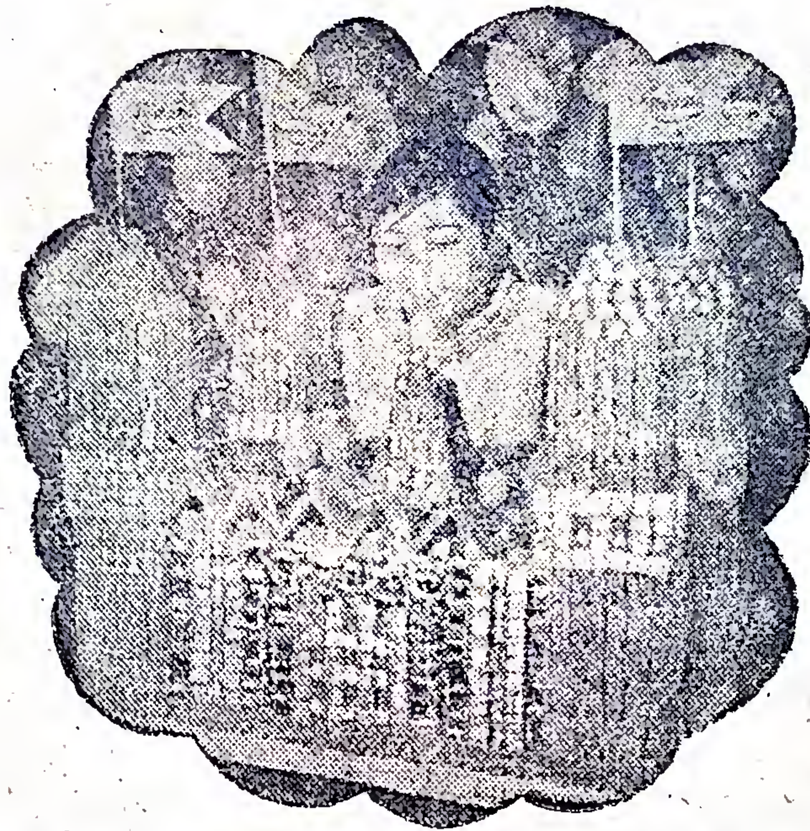
''தயவு செய்து கேட்காதே— என்னால் சொல்ல இயலாது! அதனால் எனக்குத் தாய் தந்தையே கிடையாது என்று கருதி விடாதே! தாமரையிலும், அல்லியிலும் திடீரெனக் குழந்தைகள் தோன்றுவதாகக் கதை கட்டுகிறார்களே; அப்படிப்பட்ட தெய்வப் பிறவியல்ல நான்! தாய் வயிற்றில் உதித்த மனிதப் பிறவிதான்!''

அவனுடைய பேச்சு நயங் கண்டு முத்துநகை மகிழ்ச்சி கொண் டாள். தாயைப் பற்றிய நினைவு அவ

இந்த உலகத்தில் நல்லதை யாருமே பாராட்டுவதில்லை. ஏறத் தாழப் பதினெட்டு ஆண்டுகள் மந்திரியாக இருந்துள்ள திரு. ஜகஜீவன்ராம், பத்தாண்டுக் காலம் வருமான வரி கட்டவில்லை என்பதையே எல்லாரும் பேசு கிறார்கள். பாவம், மனிதர் முந்தின எட்டாண்டுகளுக்கு வரி கட்டி யிருக்கிறாரே! அதை யாரா வது சொல்கிறார்களா?

—'வசந்தரா'

சின்னஞ் சிறுமியரின் கனவுகளிலே
நிரம்பியது என்ன?

செழுமையான
தெளராலா ஸ்வீட்ஸ், டாஃபீஸ்!
விதவிதமான சுவைகளில் கிடைக்கும்

Daurala

விற்பனை விவரங்கள் தருமிடம்:
கன்ஃபெக்ஷனரி ஸேல்ஸ் டிபார்ட்மெண்ட்
ஸன்ஸ்க்ருதி பவன், ஜண்டேவாலா, நியூ டில்லி-55.

ளுக்குச் சோகத்தை உண்டு பண்ணி யிருந்தபோதிலும் அவனது பதில்களில் உள்ள சுவை கண்டு சோகத்தையும் ஒருவாறு மறந்தாள்.

இருவரும் பேசிக் கொண் டிருக்கும்போது தெருப்புறத்திலேயிருந்து, "அன்பே சிவம்! அன்பே சிவம்! பண்பே சைவம்!" என்ற முழக்கம் கேட்டது.

சிவனடியார்கள் வந்திருப்ப தாகச் செழியனிடம் தெரிவித்துவிட்டு முத்துநகை தெருப்பக்கத்துக் கதவைத் திறந்தாள். பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட அடியார் கூட்டத்தினர் அவள் கதவைத் திறப்பதற்குள் மளமளவென்று உள்ளே நுழைந்தனர்.

அவர்கள் அவளைப் பொருட் படுத்தவில்லை. "அன்பே சிவம்! பண்பே சைவம்!" என்று கூறியவாறு அவர்கள் செழியனின் படுக்கைப் பக்கம் பாய்ந் தனர். பருந்து உணவைப் பற்றுவது போல் அவனைப் பற்றிக் கொண்டனர்.

செழியன், திமிறிப் பார்த் தான். அன்பே சிவமென உச்சரித்த அடியார்கள் கைகளில் வாட்கள் மின்னிக் கிளம்பின. முத்துநகை அது கண்டு அலறினுள். அவளை ஒரு சிவனடியார் பிடித்துக் கொண்டார். இன்னொரு அடி யார், ஒரு மூலிகையை அவள் முகத் தருகே நீட்டினுர். அவள் மயங்கிக் கீழே விழுந்தாள். பிறகு அவளை யாரும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. செழியனைத் தூக்கிக்கொண்டு அடியார் கூட்டம் வெளியேறியது. முத்துநகை ஆடாமல் அசையாமல் படுக்க வைத்த சிலைபோல் மயங்கிக் கிடந்தாள்.

தெருவிலே "அன்பே சிவம்!" என முழங்கிச் செல்லும் அடியார் களின் கூட்டத்தைப் பார்த்தவாறு அவர்களுக்கு வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டுத் தன் வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந் தார் காரிக்கண்ணனுர்.

வீட்டுக்குள் நுழைந்த தும் காரிக்கண்ணனுருக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. திரும்பிய பக்க மெல்லாம் ஒரே அலங்கோலம்! எப்போ தும் எதிர்வந்து இன்முகங்காட்டி அழைத் திடும் முத்துநகையையும் காணவில்லை. அச்சமூட்டிடும் அந்த அமைதியை அவ ரால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

"முத்துநகை! முத்துநகை!" என்று கூவினுர். கூவியவர் திடீரெனக் கூச்சலை போட்டுவிட்டார், "அம்மா முத்துநகை!" என அலறியவாறு அவள் வீழ்ந்து கிடந்த இடத்திற்குப் பாய்ந் தோடினுர். மயக்கத்தின் அணைப்பில் மெய்மறந்து கிடந்த மகளைத் தூக்கி மடி யில் கிடத்திக் கொண்டு தழுதழுத்த குர லில் "அம்மா! அம்மா!" என அழைத் துப் பார்த்தார். தண்ணீரை அள்ளி அவள் முகத்தில் தெளித்தார். தாமரை யிலையின் மேலே விழுந்த தண்ணீர் முத்துருவம் கொண்டு உருள்வதுபோல அவள் முகத்தில் நீர்த் துளிகள் உருண் டோடிக் கொண்டிருந்தன. தன் மேலங்கி யின் முனையிலுள்ள கறுப்புக் கரையைக் கிழித்துத் திரிபோலக் கையால் சுற்றி, விளக்கில் காட்டிக் கொளுத்தித் திரும்ப அணைத்து, அந்தப் புகையை முத்துநகை யின் மூக்கில் செலுத்தினுர்.

இப்படிப் பலதடவை அந்தப் புகைச் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்ட பிறகு முத்துநகையின் தலை மெதுவாக அசைந் தது. கடற்சிப்பி, தானே திறந்து ஒளி முத்தை வெளியே காட்டினுற்போல் அவள் கண்ணிமைகள் திறந்தன. கருவிழி கள் மெதுவாக ஆடின.

"அப்பா!" என்ருள் நடுங் கும் குரலில்.

"என்னம்மா நடந்தது! என் கண்ணே!" என்று அழுகுரலில் கேட் டார் புலவர்.

அவளால் முதலில் பேசமுடிய

விட முடியாது!

என்னதான் ராஜ மான்ய ஒழிப்புக்கு ஆதரவா கப் பேசினுலும் இந்த ராஜ மோகம் நம்முடைய ரத்தத் திலேயே ஊறிப்போயிருக்கிறது. ஜனநாயக யுகம் என்கிருர்கள். சோஷலிஸ்ட் சமுதா யம் என்று சத்தம் போடுகிருர்கள். சாதா ரணக் குடிமகன் ஆளுகிருன் என்று பேசுகிருர்கள். ஆனுல் நடப்பது என்ன நாகர்கோவிலில் கஸ்தூரி கருணநிதிக்குத் தங்கக் கிரீடம், மதுரையிலே வீர வாள், பார்க் எக்ஸிபிஷனுக்குப் போகிறபோது சாரட் வண்டி...

—செந்தில் நாயகம்

வில்லை. சுற்றுமுற்றும் கண்களைச் சுழல விட்டாள், திடுமென எழுந்து உட்கார்ந்தாள். ''அவரைக் கொண்டுபோய் விட்டார்களா?'' என்று வேதனையோடு கேட்டாள். தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.

''சொல்லம்மா! விவரமாகச் சொல்லம்மா! எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே......அய்யோ! நீ வீழ்ந்து கிடந்ததைக் கண்டபோது நான் கற்ற தமிழ் இலக்கணமெல்லாம் திடீரென மறந்துவிட்டது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டதம்மா எனக்கு! சொல்லம்மா—என்ன நடந்தது? செழியன் எங்கே?''

முத்துநகை விவரித்தாள்..

காரிக்கண்ணனார் உடனே ஓடிப்போய்ச் சோழன் கரிகாலனிடம் செய்தியைச் சொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணி யெழுந்தார்.

ஆனால் புறப்பட்டவர் வாயிற்படி தாண்டாமல் திரும்பி வந்து திகைத்து நின்றார்.

''ஏனப்பா திரும்பிவிட்டீர்கள்?'' என்று முத்துநகை ஆவல் ததும்பக் கேட்டாள்.

''ஒன்றுமில்லை. முதலில் செழியனைக் காணவில்லையென்று அரண்மனையில் மன்னர்களிடம் செய்தி வந்தது. அப்போது நானும் அங்கேயிருந்தேன். செழியன் நம் வீட்டில் இருக்கும் செய்தியைக் கூறிவிடலாம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் செழியனின் வேண்டுகோள் என் நெஞ்சிலே நின்றது. அவன் சொன்னதை மீறி செய்தியை வெளியிடுவானேன் என்று மௌனமாயிருந்து விட்டேன். இப்போது போய், செழியனை யாரோ தூக்கிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள் என்று நான் கூறினால், முதலில் இங்கு இருந்ததை ஏன் சொல்லவில்லை யென்று கேட்பார்கள். பாண்டியராவது பரவாயில்லை—கரிகால் மன்னரிடம் யாரம்மா பதில் சொல்ல முடியும்? மன்னரின் கேள்வியும் நியாயமாகத்தான் இருக்கும். நான் செழியன் இருக்குமிடத்தை முன்பே கூறியிருந்தால் இப்போது செழியனுக்குஇந்த ஆபத்து வந்திருக்காதல்லவா? தவறு என்மீதுதானே!''—எனத் தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டார் புலவர்.

'' உங்கள்மீது தவறொன்று மில்லையப்பா; தவறு செழியனுடையது தான்! மன்னர்களிடம் தகவல் கொடுக்க வேண்டாமென்று முதலில் தடுத்தது அவர்தானே!'' எனத் தந்தைக்குச் சமாதானம்

எம். ஜி. ஆருக்குப் புது ஜோடி—29'ம் பக்கத்தில் தெரியும்

சேர வாரீர் சிறுவர் சிறுமியரே!!

நியூட்ரின்
வண்ணப் போட்டி
துவங்கிவிட்டது ❁

• கீழே காணும் வயதுப் பிரிவுகளுக்கு மட்டுமே
'A' பிரிவு — 4 முதல் 7 வயது வரை
'B' பிரிவு — 8 முதல் 10 வயது வரை
'C' பிரிவு — 11 முதல் 14 வயது வரை

501
அரும் பெரும்
பரிசுகள் பெற
அரிய
வாய்ப்பு

3
முதல்
பரிசுகள்:

தலா ரூ. 501
ரொக்கம்

9
இரண்டாவது
பரிசுகள்:

'பிலிப்ஸ்'
பியெஸ்டா
சைக்கிள்கள்

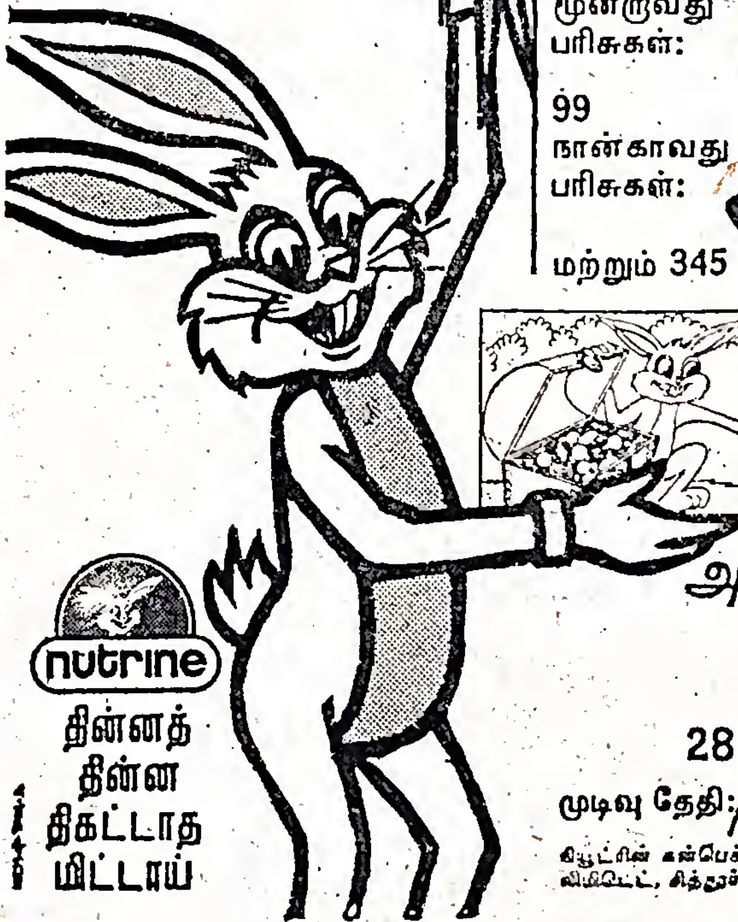
45
மூன்றாவது
பரிசுகள்:

'பிலிப்ஸ்'
விக்ரம்
டிரான்ஸிஸ்டர்கள்

99
நான்காவது
பரிசுகள்:

'ஈகிள்'
மூன்லாண்டர்
பிளாஸ்குகள்

மற்றும் 345 ஆறுதல் பரிசுகள்

பிரவேச
நமூனாக்களைப்
பெற உங்கள்
கடைக்காரரை
உடனே
அணுகுங்கள்!

தின்னத்
தின்ன
திகட்டாத
மிட்டாய்

28 பிப்ரவரி 1970
முடிவு தேதி: ~~31 ஜனவரி 1970~~

நியூட்ரின் கன்பெக்ஷனரி கம்பெனி பிரைவேட்
லிமிடெட், சித்தூர் (ஆந்திரா)

கூறினாள் முத்துநகை.

"செழியனைத் தூக்கிச் சென்றவர்கள் யாராக இருக்கும்? வேளிர் குடி மன்னவன் இருங்கோவேளின் ஆட்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும். தோல்வியுற்ற அவமானத்தில் எப்படியும் சோழப் பெருநாட்டில் அமளியை உருவாக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகிறான் போலும்!' என்றெல்லாம் புலவர் முனகிக் கொண்டிருந்தார்.

"இருங்கோவேள் மன்னன் கரிகாலரிடம் தோற்று நாடிழந்து நகரிழந்து எங்கேயோ தலைமறைவாக வாழுகிறான் என்று கூறினார்களேயப்பா; இப்போது அவனிடம் இந்தனை ஆட்கள் ஏது?" என்று சந்தேகத்துடன் வினவினாள் முத்துநகை.

"நாடற்றவர்களைக் காடு காப்பாற்றுகிறது! அந்தக் காட்டின் புதர்களில் புலியும் பதுங்கியிருக்கும்—இந்த வேளிர் குடும்பத்து எலியும் ஒளிந்திருக்கும். குகைகளில் சிங்கம் படுத்திருக்கும்—அங்கே பகை வளர்க்கும் இந்தச் சிறு நரியும் ஒண்டிக் கிடக்கும். அந்த நரிக்கு மீண்டும் நாட்டாண்மை கொடுக்கவும் நமது காவலராம் கரிகாலரை வீழ்த்திடவும் உள்நாட்டிலேயே ஒருசில துரோகிகள் உலவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! அவர்களின் கூட்டு முயற்சியாகத்தானிருக்க வேண்டும் இன்றைய தினம் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும்!" என்று காரிக்கண்ணனார் விழிகளில் கனல் பறக்கப் பேசினார்.

"செழியனின் உயிருக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்து விட்டால் என்னப்பா செய்வது?"

"அதைத்தான் நானும் கவலையோடு யோசிக்கிறேன்," என்று கூறியவாறு பூமியில் விழியோட்டிச் சிந்தனையில் ஈடுபட்டார் புலவர். சிந்தனைக்கெனச் சென்ற விழிகள், செழியன் படுத்திருந்த கட்டிலின் ஓரமாக ஏதோ ஒன்றைக் கண்டு மேலும் அகல விரிந்தன. புலவர் வேகமாகச் சென்று அந்தப் பொருளை எடுத்தார். புலிநகம் பொருத்தப்பட்ட மாலை! வேலைப்பாடமைந்த அழகிய தங்கத் தகட்டாலான அந்த மாலையின் முனையில் புலி நகங்கள் நீட்டிக் கொண்டிருந்தன. மாலையை உற்றுப் பார்த்தார்.

"இது செழியன் தன் கழுத்தில் அணிந்திருந்ததுதான்!" என்று அடையாளம் கண்டுபிடித்தும் சொன்னாள் முத்துநகை.

புலிநக மாலையைத் திரும்பத் திரும்ப உற்று நோக்கினார் புலவர். பிறகு அதை முத்துநகையிடம் கொடுத்துப் பத்திரமாகப் பேழையில் வைத்துப் பூட்டச் சொன்னார். முத்துநகையும் அந்தப் புலிநக ஆரத்தை அன்போடு நோக்கினாள். ஆனால் அவள் பார்வைக்குத் திரையிட்டது கண்ணீர்!

மாலையைக் கொண்டு போய்ப் பேழையில் வைத்துப் பூட்டினாள். அவளுக்கு எப்படியாவது செழியனை மீட்டுவிட வேண்டும் என்ற துடிப்பு! சிறிது நேரந்தான் அவனுடன் அவள் பழகினாள். அந்த நேரத்துக்குள் அவன் மிகவும் உயர்ந்த பண்பாடு கொண்டவன் என்பதை உணர்ந்து கொண்டாள். தன்னந்தனிமையில் ஓர் அழகான பெண்ணும் ஒரு வாலிபனும் விடப்படும் சூழ்நிலையில் எவ்வளவோ விபரீதங்கள் காதல் என்ற பெயரால் அரும்பிப் பூத்துக் காய்த்துக் கனிந்து போயிருக்கின்றன. அதுவும் இருவரில் ஒருவருக்குக் காயமோ பிணியோ ஏற்பட்டுச் சிகிச்சை செய்யும் கட்டங்கள் ஏற்பட்டு விடுமேயானால் அந்த இடத்தில் காதல் எனும் புதிய நோய் தங்கு தடையின்றி—உள்ளத்தில் நுழைந்து, உடலுக்கு வராமல், முதலிலேயே உடலில் பரவி பிறகு உள்ளத்தையும் பற்றிக் கொள்ளும்.

ஆனால் அதே சூழ்நிலையில் விடப்பட்ட செழியன், தனக்கு அன்புடன் சிகிச்சைகள் செய்து உபசரித்த முத்துநகையிடம் எந்தவிதமான தவறான குறிப்புக்களும் காட்டவில்லை. அந்த மேன்மையான குணத்தை முத்துநகை பெரிதும் பாராட்டி மகிழ்ந்திருந்தாள். அந்தப் பண்பினைக் கண்டு அவன் மீது மிக்க மதிப்பு வைத்தாள். அதனாலேயே அவனுக்கேற்பட்ட ஆபத்திலிருந்து எவ்வாறேனும் காப்பாற்றிவிட வேண்டும் என்று தவித்தாள்.

புலவர் புனுகுப் பூனைபோல அங்கு மிங்கும் நடைபோட்டுக் கொண்டு ஆழ்ந்து யோசிக்கத் தொடங்கினார்.

கடைசியாக முத்துநகையைப் பார்த்து, "கவலைப்படாதே! செழியனைப் பற்றிய தகவலை மன்னனுக்கு அறிவிக்க நான் ஒரு குறுக்குவழி கண்டு பிடித்திருக்கிறேன். நம்மீது குற்றமில்லாமல் செய்தி மன்னனின் செவியில் எட்டிவிடும்!" என்றார்.

"என்னப்பா வழி?" என்ருள் முத்துநகை.

"அடடா! உன் தொல்லை—பெரிய தொல்லை! ...... முத்துநகை! உண்பதற்கு ஏதாவது இருந்தால் கொடு! பிறகு உறங்கு, போ!"

திடீரெனத் தந்தையின் பேச்சில் தலைகாட்டும் கடுமைக்குக் காரணம் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை, முத்து நகையினுல்.

பழங்களையும் பாலையும் எடுத்து வந்து தந்தைக்கு முன்னே வைத்தாள். அவரும் பழந்தின்று பாலைப் பருகினுர். அதுவரையில் வைத்த விழி வாங்காமல் முத்துநகை தந்தையின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தன் மகள் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் காரிக்கண்ணனுர் உணராமல் இல்லை. உணவை முடித்துக்கொண்டு எழுந்து, தெருக் கதவைத் தாளிட்டுவிட்டுப் படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டார்.

முத்துநகைக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. செழியனைப் பற்றி மன்னருக்குச் செய்தி அனுப்ப வழிகண்டு பிடித்து விட்டேன் என்று கூறியவர், உறங்குவதற்கான ஆயத்தங்களில் ஈடுபட்டு விட்டாரேயென்ற கவலை அவளை வாட்டியது. படுக்காமல் உட்கார்ந்திருந்தால் தந்தையின் மனத்தில் மேலும் அமைதியற்ற நிலையை உண்டாக்கி விடக்கூடும் என அஞ்சி, அவளும் தாழ்வாரத்தில் தலை சாய்த்துக் கொண்டாள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் புலவர் உறங்குகிருர் என்பதற்கு அடையாளமாக விதவிதமான மூச்சுகள் ஒலியெழுப்பிடத் தொடங்கின. முத்துநகைக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்தாள்.

செழியனை எங்கே கொண்டு போயிருப்பார்களோ? என்ன செய்திருப்பார்களோ?

எல்லாம் தன்னுல் வந்த வினை தான்! சிவனடியார்களுக்கு மரியாதை செலுத்துவதற்காகக் கதவைத் திறக்காமல் இருந்திருந்தால் இப்படியெல்லாம் ஆகியிருக்குமா?

இவ்வாறு கவலைப்பட்டுக் கொண்டே அந்தப் பூங்கொடியாள் துவண்டு போனுள். நாழிகைகள் உருண்டோடி நடுநிசியாயிற்று. அரண்மனையின் மணியோசை நடுநிசியென்பதை அறிவித்துவிட்டு ஓய்ந்து போனது.

இருண்டிருந்த வீட்டுக்குள் யாரோ விளக்கு ஏற்றுவதை உணர்ந்து திரும்பிப் பார்த்தாள். புலவர்தான் விளக்கைக் கொளுத்தி வைத்தார். முத்துநகை கவனித்துக்கொண்டே யிருந்தாள். விளக்கின் அடியில் அமர்ந்து புலவர், ஓலைச் சுவடிகளைக் கையிலெடுத்து எழுத்தாணியை ஓட்டத் துவங்கினுர். அவர் எழுதிக் கொண்டிருப்பது எதுவாக இருக்கும் என்ற சந்தேகம் முத்துநகைக்கு. ஏதாவது கவிதையாக இருக்கும் என்று அவளே பதில் கூறிக்கொண்டாள்.

அப்போது தெருக் கதவு மெள்ளத் தட்டப்படும் ஒலி கேட்டது. முத்துநகை எழுந்து தெருக் கதவின் பக்கம் ஓடினுள்.

"நில்! நீ போகாதே! நான் திறக்கிறேன்!" என்றவாறு புலவர் எழுத்தாணியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டே கதவுப் பக்கம் வந்தார். எதிரிகள் யாராவது இருந்தால் தற்காப்புக்காக எழுத்தாணியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டார் என்பது அவர் அதைப் பிடித்திருந்த பாவனையிலேயே தெளிவாகத் தெரிந்தது.

கதவு திறக்கப்பட்டது. தாடியும் மீசையுங் கொண்டு தண்டூன்றியவாறு ஒரு கிழவர் உள்ளே வந்தார். நீண்ட கருநீல அங்கியொன்றை அவர் அணிந்திருந்தார். அதன்மீது பூவேலை செய்யப்பட்ட மேலாடையொன்று கிடந்தது. சிவப்பு வர்ணமுள்ள பட்டுத் துணியொன்று தலையைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் கிழவர், "என்ன புலவரே; சுகமா?" என்று கேட்டவாறு உள்ளே வந்தார்.

அந்தக் கிழவரை முத்துநகை இதற்கு முன்பு பார்த்திருக்கிருள். அவரோடு பேசியுமிருக்கிருள். அவர் ஒரு யவன நாட்டுக்காரர் என்றும், பெரிய வாணிப வேந்தர் என்றும், தன்பால் மிக்க அன்பு கொண்டவர் என்றும் காரிக்கண்ணனுர் முத்துநகையிடம் கூறியிருக்கிருர். கிழவரை அவளும் வணங்கி வரவேற்ருள்.

அக்கிழவர், முத்துநகையிடம், நெருங்கி வந்து, "சுகமாக இருக்கிருயா பெண்ணே?" என்று அவள் தலையை அன்போடு தடவிக் கொண்டே கேட்டார்.

"சுகந்தான் தாத்தா! ஏது,

இந்நேரத்தில் வந்தீர்கள்?'' என்று முத்துநகை அவரைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

''ஏதாவது வேலையிருந்திருக்கும்; வந்திருப்பார். இதெல்லாம் ஒரு கேள்வியா? முத்து! நீ போய்ப் படுத்துத் தூங்கு, போ!'' என்று புலவர் கூறவே அவளும் தன் படுக்கையிடம் சென்று விட்டாள்.

பிறகு கிழவரும் புலவரும் வெகு நேரம் வரையில் ஏதோ ரகசியம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். என்ன பேசுகிறார்கள் என்பதை எப்படியாவது கேட்டுவிட வேண்டும் என்று பெருமுயற்சி செய்தாள் முத்துநகை. காதைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு ஒலி வரும் திக்கில் நீட்டிக் கொண்டிருந்தாள். ''சோழநாடு,'' 'பாண்டிய மண்டிலம்'', ''வேளிர் குடிமக்கள்'' இப்படிச் சிதறிய சில வார்த்தைகளைத் தான் அவளால் கேட்க முடிந்தது. ''செழியன்'' என்ற சொல்லும் சில நேரங்களில் போடப்பட்டது.

இறுதியாக யவனக் கிழவர் விடைபெற்றுக் கொண்டு எழுந்தார். புலவர் ஓலைச்சுவடியிலிருந்து இரண்டு மூன்று ஓலைகளை எடுத்துக் கிழவரிடம் கொடுத்தார். அவர் அவைகளை வாங்கிப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டார்.

கிழவர் மெதுவாக வாயிற்படியைத் தாண்டி நடந்தார். புலவரும் தெரு வரையில் சென்று அவரை வழியனுப்பி வைத்தார். தெருவில் நின்று ஏதாவது பேசுகிறார்களா என்று கவனிக்க முத்துநகை கதவோரத்திற்குப் போனாள். போனவளின் காலில் கதவோரத்தில் ஏதோ ஒன்று தட்டுப்பட்டது. குனிந்து எடுத்து விளக்கருகே சென்று பார்த்தாள். ஒரு சிறு பதக்கம். சுற்றிலும் வைரம் பதித்த பதக்கம். அதன் நடுவே உள்ள எழுத்துக்கள் அவள் பார்வையை இழுத்தன. கூர்ந்து கவனித்தாள். ''இருங்கோவேள்'' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அவள் கண்களை அவளால் நம்ப முடியவில்லை. திரும்பத் திரும்பப் படித்தாள். அதே எழுத்துக்கள்தான்.

''இருங்கோவேள் மன்னனா! இந்த நாட்டின் பகைவனா! அப்படியானால் இது யவனக் கிழவர் இல்லையா? அய்யோ—பகைவனுடனா தந்தை உறவு கொண்டாடுகிறார்?''

கேள்விகள் அவள் நெஞ்சத்தைத் துளைத்துத் தகர்த்தன. பதக்கத்தை மறைத்துக்கொண்டு படுக்கையில் போய்ச் சாய்ந்து கொண்டாள்.

(தொடரும்)

அட, மனசுளாவா!

யாராய்ச்சி !

ஈர்ப்பு சக்தியைக் கண்டு பிடித்தவர் யார்?

நுங்கம்பாக்கம், ராமப்பா தெரு, 8'ம் எண்ணில் வசிக்கும் கல்லூரி மாணவன் சுரேஷ்; கண்டு பிடித்த இடம்: அதே தெரு 9'ம் எண்ணில் வசிக்கும் சரளாவின் கண்களில்.

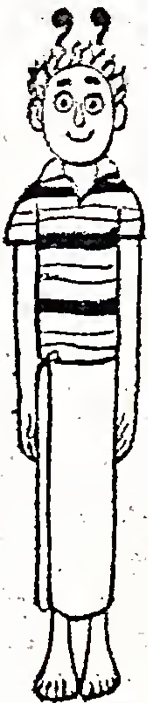
உயிர்களுக்குப் பிராணவாயு அவசியம் என்பதைச் சொன்னவர் யார்?

ஜார்ஜ் டவுன் மருளப்பன் தெருவில், நாலாம் நம்பர் வீட்டிலுள்ள தேவராஜ்: சொன்ன சந்தர்ப்பம்: இருபத்தேழு ஒண்டுக் குடித்தனங்கள் போதாதென்று இருபத்தெட்டாவதாக ஒன்றை வீட்டுக்காரரர் குடியிருத்த முயன்றபோது.

"ஒரு பொருள் கூர்மையாகவும் நீளமாயும் அமைய அமைய, காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு செல்லுவது எளிதாகிறது." கூறியவர் யார்? எப்போது?

பேராசிரியர் சோணாசலம்—வகுப்பில் காகித ஏரோப்ளேன்கள் தம்மை நோக்கிப் பறந்து வந்தபோது.

நாணய மதிப்புக் குறைப்பைக் கண்டுபிடித்தவர் யார்?

எழும்பூர் பங்கஜலட்சுமி அம்மாள். பக்கத்து வீடுகளுக்கு ஒரு கரண்டி காப்பிப் பொடி இரவல் கொடுத்தால் அது முக்கால் கரண்டியாகத் திரும்பி வருவதைக் கண்டு இத் தத்துவத்தைக் கண்டறிந்தார்.

குண்டூசியைக் கண்டுபிடித்தவர் யார்?

பல்வலி பத்மநாபன். தமது பல்லின் நுண்ணிய இடுக்குகளிலெல்லாம் புகுந்து புறப்படக் கூடிய ஒரு கூரிய ஆயுதத்துக்காக வெகு நாள் பாடுபட்டு, கடைசியில் இதைக் கண்டு பிடித்தார்.

முகம் தெரியும் ரவிக்கை

ப. தமிழினியன்

கலைஞர் மு.கருணாநிதி

ரோமாபுரி பாண்டியன்

4

புகார் நகருக்குத் தொலைவில் உள்ள காட்டு வழியொன்றில் அடியார் கூட்டம் வேகமாக நுழைந்தது. செழியனைக் கட்டியுள்ள அன்னக் காவடியைத் தூக்க முடியாமல் ஆள் மாற்றி மாற்றித் தூக்கித் தோளெல்லாம் வீங்கிவிடவே காட்டு வழியில் நுழைந்ததும் நுழையாததுமாக எல்லோரும் களைப்பாறுவதற்காக உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

அன்னக்காவடியிலிருந்த செழியனும் மயக்கந் தெளிந்து அசைய ஆரம்பித்தான். அந்த அசைவு கண்டு அடியார்கள் அச்சங் கொண்டனர். வாளை உருவித் தயாராக நின்று கொண்டனர். இருவர் அருகே சென்று அன்னக் காவடிக்குள் முடங்கிக் கிடந்த செழியனை வெளியே தூக்கினர். உடனே இருவர் தயாராக வைத்திருந்த விலங்குகளைக் கையிலும் காலிலும் மாட்டினர். செழியன் ஒன்றும் விளங்காமல் விழித்தான். அடியார்களை உற்றுப் பார்த்தான். அவர்களுக்கு இப்போது பயம் தெளிந்து விட்டது. சோழனின் தலைநகரை விட்டு வெகு தூரம் வந்துவிட்டோம் என்ற துணிவில் தங்கள் மாறு வேடங்களைக் கலைத்தனர். செழியனுக்கு நன்றாகப் புரிந்துவிட்டது. அவர்கள் இருங்கோவேளின் ஆட்கள்தான்!

என்ன செய்ய முடியும்? காலும் கரமும் கட்டப்பட்ட நிலையில் எட்டிய மட்டும் விழிகளைச் செலுத்தினான். எட்டாத தொலைவுக்கு நினைவுகளை அலைய விட்டான். பறக்க விடப்பட்ட காற்றாடி எவ்வளவு தூரம் சென்று பறந்தாலும் கயிற்றின் நுனியிருக்குமிடத்திற்குத்தானே கடைசியில் வந்து சேர வேண்டும்? அதுபோலவே, எங்கெங்கோ பறந்து சென்ற எண்ணங்கள் இறுதியில் அவனுக்குள்ளேயே வந்து சுற்றிக் கொண்டன.

இருங்கோவேளின் வீரர்களிடமிருந்து தான் தப்புவது ஒன்றுதான் உடனடியாக நடக்க வேண்டிய காரியம் என்று தீர்மானித்தான். ஆனால் அந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற வழி? எங்கும் இருள்! அதுகூட அவனுக்குச் சாதகமான சூழ்நிலைதான். ஓடினால் யாராலும் துரத்திக்கொண்டு தொடர முடியாது. ஆனாலும் தப்ப வேண்டுமே! அதற்கு என்ன செய்வது? அந்த வெறி பிடித்த முகம் படைத்த வீரர்களோடு பேசிப் பார்ப்போம் என்று தோன்றியது அவனுக்கு! பேசத் தொடங்கினான்.

''யார் நீங்கள்?''—இது அவன் முதல் கேள்வி.

''எங்களைத் தெரியவில்லையா? பகைவர்களைப் பழிவாங்கும் பட்டாளம்!''—இறுமாப்புடன் விடை கிளம்பியது.

''இப்போது என்னை எங்கு அழைத்துச் செல்லுகிறீர்கள்?''

''அழைத்தா செல்கிறோம்; அட முட்டாளே! உன்னை அழைத்துப் போகவில்லை. இழுத்துப் போகிறோம், இருங்கோவேள் மன்னரிடம்!''

''இருங்கோவேள்! அவர் இன்னுமா மன்னர்? இருக்கிறாரா உயிரோடு? புறமுதுகு காட்டிய அவமானத்தில் தற்கொலை செய்து கொண்டார் என்றல்லவா கேள்விப்பட்டேன்!''

''என்ன ஆணவம் இவனுக்கு!'' ஒரு வீரன் கர்ச்சனை செய்தான்.

''வாயைக் கிழியுங்கள்!''—இன்னொரு வீரன் கத்தினான்.

"நாக்கை நறுக்கி எறியுங்கள்!"—ஒரு வீரன் கத்தியோடு பாய்ந்து வந்தான்.

அந்த முழக்கங்கள் எதுவும் செழியனை இம்மியளவு அச்சத்திற்கும் ஆளாக்கவில்லை. அவர்கள் ஆவேசக் கூச்சலை யெழுப்ப யெழுப்ப சிங்கம்போல் நிமிர்ந்து நின்றான். போர்முரசு ஒலிக்கும் போது அறுந்து விழும் கரத்தைக் கூடக் கவலிக்காமல் எதிரிகளின் மீது பாய்கின்ற வீரக் குணம் படைத்த மறவர் மரபிலே வந்தவன் அந்த வீரன் என்பதற்கு அடையாளமாக மார்பை உயர்த்தி மலையென நின்ற காட்சி சூழ்ந்து நின்ற வீரர்களுக்குத் திகைப்பை ஏற்படுத்தியது.

அவர்களில் ஒருவன் செழியனிடம் நெருங்கி வந்து, "தம்பீ! நீ பாண்டிய நாட்டுக்குள்ளே பெரிய வீரனுக இருக்கலாம். ஆலையில்லா ஊருக்கு இலுப்பைப் பூ சர்க்கரைபோல! இங்கே வால் நீட்டாதே! கரிகால் சோழனிடம் வேளிர் குடிகளாகிய நாங்கள் நாட்டைத்தான் பறிகொடுத்திருக்கிறோம். வீரத்தையும் மானத்தையும், வெம்பகை முடிக்கும் திறத்தையும் இன்னும் பறிகொடுத்துவிடவில்லை. அவனைப் பழிவாங்காமல் விடப்போவதுமில்லை. இன்றைக்கே முடிந்திருக்க வேண்டிய காரியம். நீ தலையிட்டுக் கெடுத்துவிட்டாய்!" என்று கம்பீரமாக வார்த்தைகளை உதிர்த்தான்.

செழியன் அவனைப் பார்த்து, "ஓகோ! புறமிருந்து பகையை வளைக்கும் திறத்தை யாரிடம் கற்றீர்? இந்நாட்டுக்குச் சொந்தமில்லாத அந்த திறத்தை உமக்கு விற்றவர் யார்? சோழப் பெருநாட்டின் தங்கம்—கரிகால் பெருவளத்தானை என் கண் எதிரே கொல்லுவீர்கள்; அதை நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமோ? பிறகேன் எனக்குக் கையிலே வேல், கடகம் கட்டாரியெல்லாம்?" என்று உறுமினான்.

"இவனோடு என்ன பேச்சு? இழுத்து வாருங்கள்!" என்று ஒருவன் கரகரத்த குரலில் ஊளையிட்டான். ஒருவன், செழியன் மீது காரித் துப்புவதற்கு முன்னே ஓடினான். அவனைப் பிடித்து இன்னொருவன் இழுத்துப் புறம் விடுத்தான்.

காட்டுப் பாதையில் அவனைக் கால், கை விலங்குகளோடு இழுத்துச் சென்றனர். ஒரே வெறிக் கூத்து! விரோதி யொருவன் பிடிபட்டான் என்ற மகிழ்ச்சி ஆட்டம்! நடுக் காட்டுக் குள்ளே அந்தக் கூட்டம் நுழைந்தது. அதன் ஆட்டபாட்ட ஒலியில் காட்டு மிருகங்கள் கூட ஓடி ஒளிந்தன. பறவைகள் அமைதியிழந்து மரக்கிளைகளிலேயிருந்து சிறகடித்து மேலெழும்பி மீண்டும் அமர்ந்தன. கூட்டத்தின் ஆர்ப்பாட்டம் திடீரென அடங்கியது. எல்லோரும் திடுக்கிட்டு எதிரே பார்த்தார்கள். இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு ஒரு தீவட்டி வெளிச்சம் அவர்களை நோக்கி மிக வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தது. செழியனும் வீரர்களும் அசையாமல் நின்றனர்.

வந்த வெளிச்சம் அவர்களுக்கெதிரே வந்து சற்றுத் தொலைவில் நின்

மகாகவியான சுப்ரமணிய பாரதியார் நம் நாட்டுக்குச் 'சுதந்திரம்' கண்டிப்பாகக் கிடைத்துவிடும் என்பதைப் பற்றி மட்டும் முன்கூட்டியே அறிந்து 'சுதந்திரப் பள்ளு' பாடவில்லை; 'தமிழ் நாட்டில் தி. மு. க. ஆட்சி ஏற்படும்' என்பதைப் பற்றியும் அவர் முன்கூட்டியே அறிந்து பாடியிருக்கிறார்!

'ஒளிபடைத்த கண்ணினாய்
வா வா வா!
உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய்
வா வா வா!'

என்று இளைய பாரதத்தை வரவேற்கும் பாடலில்,

'ஒளியிழந்த நாட்டிலே நின்றேற்றும்
உதய ஞாயிறொப்பவே வா வா வா!'

என்று 'தி.மு.க.' என்னும் 'உதய சூரிய'னை அவர் முன்பே வரவேற்றிருக்கிறார் அல்லவா?

—எஸ். சீதாலட்சுமி ராமகிருஷ்ணன்

றது. குதிரையில் ஒரு வீரன் தீவட்டியோடு அமர்ந்திருக்கிறான் என்பது மட்டுமே செழியனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் யார் எந்த நாட்டு வீரன்—என்பதெல்லாம் தொன்றும் அவனுக்குப் புரியவில்லை.

தீவட்டியோடு வந்த வீரன் ''பகை! பகை! பகை!'' என்று மூன்று முறை கூவினான்.

உடனே செழியனை இழுத்து வந்த வீரர்கள், ''தாள்! தாள்! தாள்!'' என்று பதிலுக்குக் கூவினார்கள். தீவட்டி வீரன் அதன் பிறகு அருகே வந்தான். செழியனுக்கு இப்போது விஷயம் புரிந்துவிட்டது. இருங்கோவேளும் அவனது எஞ்சிய படை வீரர்களும் இந்தக் காட்டிலேதான் உலவிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். வேறு யாராவது எதிரிகள் வந்தால் அறிவிப்பதற்காகத்தான் தீவட்டி வீரன் வந்திருக்க வேண்டும். எதிரியா அல்லவா என்பதை உணர்ந்து கொள்வதற்காகத்தான் 'பகை' என்றும் 'தாள்' என்றும் அடையாளச் சொற்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். 'பகை' என்றதும் 'தாள்' என்று பதிலுக்குக் கூறாவிட்டால் தீவட்டிக்காரன் திரும்பி ஓடிப்போய் மற்றவர்களுக்கு ஆபத்தை விளக்குவான். அவர்கள் ஓடித் தப்பிவிடுவார்கள். இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று செழியன் யூகித்துக்கொண்டான்.

அருகே வந்த தீவட்டிக்காரன் மற்ற வீரர்களைப் பார்த்து, ''என்ன வெற்றியா?'' என்று கேட்டான்.

''இதோ வெற்றியின் அடையாளம்!'' என்றனர் செழியனைச் சுட்டிக் காட்டியவாறு.

''ம்... கண்ணைக் கட்டுங்கள்,'' என்று உத்தரவிட்டான் தீவட்டிக்காரன்.

செழியன் கண்கள் கட்டப்பட்டன. ''ஏன் என் கண்களைக்கட்டுகிறீர்கள்?'' என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டான் செழியன்.

''இனிமேல் நீ இந்த உலகத்தைப் பார்க்க முடியாது. சற்று முன்—கண் கட்டப்படுவதற்கு முன்—கடைசித் தடவையாகப் பார்த்தாயே; அதோடு சரி. உனக்கும் உலகத்துப் பொருட்களுக்கும் உள்ள தொடர்பு!...ம், இழுத்து வாருங்கள் அவனை!'' என்று தீவட்டிக்காரன் ஆணையிட்டு விட்டுக் குதிரையைத் திருப்பிவிட்டான்.

விழிகளை இறுகக் கட்டிய நிலையில் செழியன் கல்லிலும் முள்ளிலும் கால்களை இடறிக்கொண்டு ரத்தங் கசியக் கசிய நடந்து சென்றான். அனைவரும் ஓர் ஏரிக் கரை யோரமாக வந்து சேர்ந்தனர். காண்பவர் வியக்குமாறு அந்த நடுக் காட்டில் மரத்தால் அமைக்கப்பட்ட பல வீடுகள் இருந்தன. மாளிகை போன்ற தோற்றத்தில் ஒரு மர வீடு கம்பீரமாக அமைந்திருந்தது. வீரர்கள் தங்குவதற்கேற்றவாறு நீண்ட பாசறையொன்று காணப்பட்டது. காட்டு மரங்களை வெட்டி ஒழுங்கான பலகைகளாகக் கூட அறுக்காமல் முழு மரங்களாகவே அடுக்கி அவசரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தன அந்த வீடுகள்.

மாளிகை போன்ற வீட்டுக்கு எதிரே காற்றோட்டமே இல்லாத ஒரு மர வீடு இருந்தது. அதற்கு அழுத்தமான கதவு மட்டுமே இருந்தது. கதவில் பெரிய பூட்டு ஒன்றும் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்த வீட்டின் முகப்பில் வெள்ளை வண்ணத்தால் 'சாவூருக்குப் போகும் வழி,' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

மாளிகை வீட்டின் பின்புறத்தில் சற்றுப் பொலிவு குறைந்த—ஆனால் மாளிகைத் தோற்றமேயுள்ள—மற்றொரு வீடும் காணப்பட்டது. முன் மாளிகையில் அரசனும், பின்னுள்ள மாளிகையில் அரசாங்கத்துப் பெண்களும், அரசியும் இள

சென்ற வருடம் ஏப்ரல் மாதத்தில் ஒருநாள். பஸ் ஸ்டாண்டில் நின்று கொண்டிருந்தேன். எதிரே இருந்த சுவரில் சினிமா சுவரொட்டிகள். அவற்றில் ஒன்று 'மே 1 முதல் எம்.ஜி.யாரின் அடிமைப் பெண்.'

எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த இருவர் பேசிக் கொண்டது:

''மே தினம் சுதந்திர தினம் என்று சொல்வார்கள். அன்றைக்குப் போய் 'அடிமைப் பெண்'ணாவது?''

''என்ன தப்பு என்கிறேன்? 'அடிமைப் பெண்ணை' ரிலீஸ் அல்லவா செய்யப் போகிறார்கள்?''

—எஸ். வி. ஆர்.

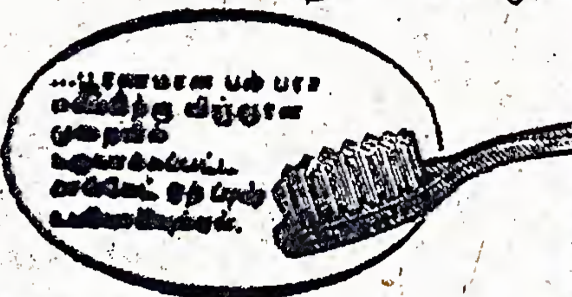
"பழைமையான கரகரப்பான பற்பொடிகள் உங்கள் ஈறுகளுக்கும், பற்களுக்கும் தீங்கு இழைக்கக்கூடும்..."

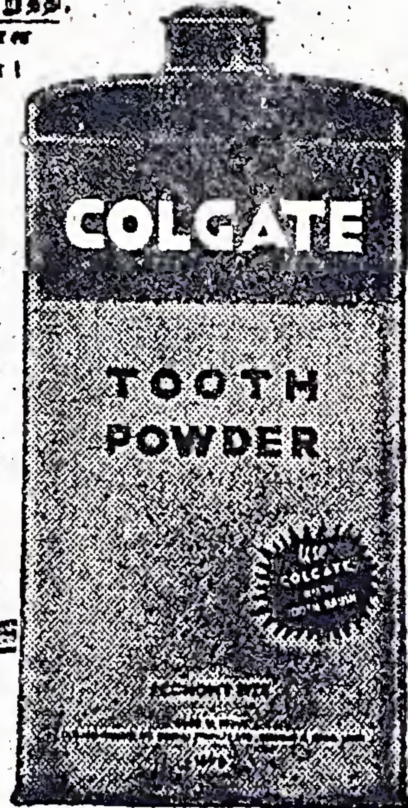
கால்கேட் பற்பொடி உபயோகித்து உங்கள் பற்களையும், ஈறுகளையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள்! வாய் நாற்றத்தையும் அகற்றுங்கள்!

பழமையான கரகரப்பான பற்பொடிகள் உங்கள் ஈறுகளைச் சேதப்படுத்தி, பல் எனாமலைச் சிதைக்கக்கூடும். கால்கேட் பற்பொடி மிகவும் மென்மையானது. அது உங்கள் ஈறுகளுக்கு இதமளிக்கும்போதே, அதில் கலந்துள்ள மெருகேற்றும் பொருள் பற்களின் மீது படிந்துள்ள கறைகளைப் போக்கி, பற்களைச் சுத்தமாக வெண்மை பளிச்சிடச் செய்கிறது. கால்கேட்டின் வளமான நுரை பல் இடுக்குகளில் ஊடுருவி வாய்நாற்றம் மற்றும் பற்சிதைவுக்குக் காரணமான கிருமிகளை அகற்றுகிறது. அதனால்தான் கால்கேட் பற்பொடி வாய்நாற்றத்தை உடனே நிறுத்தி, பற்சிதைவையும் எதிர்க்கிறது. அதன் குளுமையான இன்சுவையையும் நீங்கள் பெரிதும் விரும்புவீர்கள்!

நவீன பல் பராமரிப்பு முறைகளே *சிக்கனமாக* இருக்கும்போது பழமையான பற்பொடிகளை ஏன் உபயோகிக்க வேண்டும்!

உங்கள் குடும்பத்திற்கு ஏகானமி சைஸ் கால்கேட் பற்பொடியை இன்றே வாங்குங்கள்! ஒரு டப்பா மாதக்கணக்கில் வரும்!

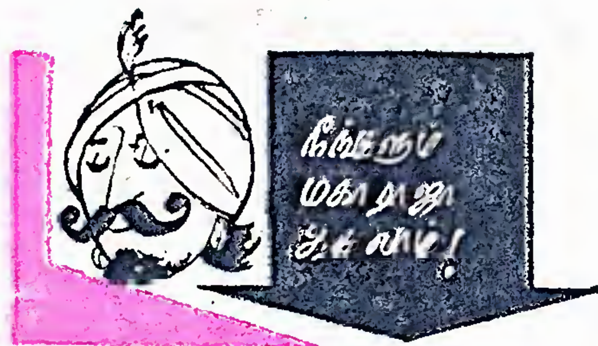

வரசியும் தங்கியிருக்க வேண்டுமென்ற உண்மையைச் செழியன் புரிந்து கொண்டிருப்பான்—அவனது கண்கள் கட்டப்படாமல் இருந்திருந்தால்!

கரிகால் சோழனிடம் தோற்றுவிட்ட இருங்கோவேள் எப்படியும் தன் பகையைத் தீர்த்துப் பழி வாங்கிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு அந்தக் காட்டில் தனது தள நாயகர்களோடும், அமைச்சர்களோடும், அரசியோடும், அரச குமாரியோடும் மர மாளிகை அமைத்துத் தங்கியிருந்தான். மக்களில்லாமல் மாவீரர்களையும், மந்திரிப் பிரதானியரையும் மட்டுமே கொண்ட அவனது அரசு அந்தக் கானகத்தில் நடைபெற்றுவந்தது. அங்கும் அவனுக்கு நிம்மதியில்லை. கரிகாலனைப் பூமியில் வீழ்த்தும் வரை அவனுக்கு ஓய்வில்லை. வெறி பிடித்து அலைந்து கொண்டிருந்தான். அவன் கனவு பழுக்கப்போகும் நேரத்தில்தான் செழியன் குறுக்கிட்டுவிட்டான். அவன் ஆத்திரம் செழியன்மீது திரும்பிற்று. அதன் விளைவாகச் செழியனைச்சூழ்ச்சி செய்துகொண்டு வந்துவிட்டார்கள் இருங்கோவேளின் வீரர்கள்.

மாளிகை வீட்டுக்குள்ளே செழியனை இழுத்துக்கொண்டு அந்த வீரர்கள் புகுந்தார்கள். மரத்தால் ஆன சிம்மாசனமும், அதைச் சுற்றி அறிவுரையாளர்கள் அமர்வதற்கேற்ற வசதியுடைய ஆசனங்களும் நிரம்பி அந்த மாளிகைக் கூடம் விசித்திரமாகக் காட்சி அளித்தது. செழியனை இழுத்துக்கொண்டு வந்த நேரத்தில் அந்தக் கூட்டத்தில் யாருமே இல்லை. ஆசனங்கள் மட்டுமே இருந்தன. அனைவரும் உள்ளே நுழைந்ததும் தெருக் கதவுகள் மூடப்பட்டன. கூடத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு மணியை தீவட்டிக்காரன் மெதுவாக அடித்தான். கூடத்து மூலையிலே ஒரு சிறிய கதவு 'கிரீச்' என்ற ஒலியுடன் திறந்தது. அந்த வழியாக ஒரு பெரியவர் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து வந்து தீவட்டி வெளிச்சத்திலே முகந் தூக்கிப் பார்த்தார். 'வயதேறியவர் என்றாலும் அவர் முகத்தில் முதுமையின் அருள் இல்லை. கொடிய இருள் படிந்திருந்தது.

"யாரது?" அய்யோ பயங்கரம்! செவியைத் துளைக்கும் குரல்! சிறு குழந்தைகளை பயமுறுத்தும் 'பூச்சாண்டி'யைப் போலக் காணப்பட்ட அந்தக் கிழவரின் கிணற்றுக் கண்களுக்குத்தான் எவ்வளவு கூர்மையான பார்வை!

உங்களிடம் பத்துப் பைசா இருந்தால் போதும், நீங்கள் மகாராஜாவாக ஆகி விடலாம்.

தங்கசாலையிலிருந்து வடக்கே போகிற தமிழ் நாடு அரசு போக்குவரத்து பஸ் எதில் வேண்டுமானாலும் ஏறிக் கொள்ளுங்கள். கண்டக்டரிடம் பத்து பைசாவை நீட்டுங்கள். அவர் டிக்கட் தருவார். வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். மகாராஜா தியேட்டர் வந்ததும், 'மகாராஜாவெல்லாம் இறங்கிவிடுங்கள்,' என்று கண்டக்டர் சொல்லுவார். மகாராஜாவாக இறங்கி விடுங்கள்.

நீங்களே பெண்ணாயிருந்து, மகாராணியாக ஆக ஆசைப்பட்டால், மகாராணி தியேட்டர் வரை பொறுத்திருக்க வேண்டும். அங்கே கண்டக்டர், 'மகாராணியெல்லாம் இறங்கி விடுங்கள்' என்பார். அங்கே இறங்குவதால் நீங்கள் மகாராணியாகலாம்.

—ஒய்யார். சங்கராந்தி.

"அமைச்சர் அவர்களே! வணங்குகிறேன். இதோ செழியனைக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள்!" என்று அந்தக் கிழவரைப் பார்த்து தீவட்டிக்காரன் மரியாதையாகக் கூறினான்.

'ஓகோ! அமைச்சரும் இருக்கிறார் போலும்,' என்று செழியன் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

கிழ அமைச்சர் செழியனிடம் நெருங்கி வந்து அவன் முகத்தை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். விகாரமாகச் சிரித்தார். "வில்லவனைக் கொன்ற வீரன் நீ தானோ?" என்று பதைபதைப்புடன்

கேட்டார். செழியன் மௌனமாக நின்றான்.

"சோழனுக்காகப் பரிந்து கொண்டு எங்கள் வேளிர்குடியின் தளபதியைக் கொன்று போட்ட உனக்கு எத்தனை வகை வகையான சித்திரவதைகள் நடக்கப்போகின்றன பார்!" என்று மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு கத்தினார். அந்தக் கூச்சலில் உறுதியிருந்தது. வார்த்தைகள் அழுத்தந் திருத்தமாக வெளிப்பட்டன. விழிகளைத் திறக்க முடியாத நிலையில் செழியன் பேசினான்.

"முது கிழவர் மட்டுமல்ல. அமைச்சராக இருந்தவர்; தாங்களே இப்படி வயதுக்குத் தர வேண்டிய பெருமையைக்கூடத் தராமல் வாய்க்கு வந்தவாறு பேசுதல் முறையல்ல. என்பதை மட்டும் இந்தக் கண் கட்டிய காட்டில் கூறிட விரும்புகிறேன்," எனக் கம்பீரமாகச் சொல்லிவிட்டு, "மாண்டிட அஞ்சான், பாண்டிய நாட்டான்!" என உற்சாகத்தோடும் உணர்ச்சியோடும் குமுறிக் கொந்தளித்து முழங்கினான்.

"செழியா! சிறுவனே! அமைச்சர் செந்தலையாரிடம் பேசுகிறோம் என்பது நினைவிருக்கட்டும்!" எனத் தலையில் ஒரு தட்டுத் தட்டினான் தீவட்டிக்காரன்.

தலையில் அடி விழுந்ததுதான் தாமதம்; வேல்பட்ட வேங்கையானான் செழியன்! எரிமலையெனக் குமுறியெழுந்தான். தன்னைப் பிணைத்திருந்த சங்கிலியோடு சேர்த்து அதைப் பிடித்திருந்தவர்களைக் கீழே உருட்டினான். திடீரென ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியில் காட்டாற்று வெள்ளத்து நடுவே சிக்கிய ஆட்டுக் குட்டிகள் போல் விலங்குச் சங்கிலியைப் பிடித்திருந்த வீரர்கள் சிதறி விழுந்தனர்.

காலிலும் கையிலும் விலங்கு. கண்களோ கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனாலும் போரிடத் தயாராகிவிட்டான். கண் கட்டை அவிழ்ப்பதற்காக விலங்குடன் கையைக் கொண்டுபோனான். அதற்குள் ஒருவன் வாளோடு செழியனின் மீது பாய்ந்தான். அந்த வாளைச் செழியன் கைப்பற்றிக்கொண்டு, பாய்ந்தவனைக் கீழே உருட்டினான். அதற்குள் பல வாள் முனைகள் அவனைச் சூழ்ந்தன. ஒலிக் குறிப்பை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு, விழிகளின் பார்வையற்ற நிலையில் அவன் நடத்திய போராட்டங்கண்டு அமைச்சர் செந்தலையாரும் அதிசயித்துப் போனார். அவனது வாள் விச்சில் ஐந்தாறு வீரர்கள் காயம்பட்டு ஓடினர். ஆயினும் இறுதி வெற்றி அவன் பக்கம் இல்லை. இருங்கோவேளின் வீரர்களே வென்றனர். செழியன் மீண்டும் பலமாகக் கட்டப்பட்டான்.

அப்போது குதிரைகள் வரும் குளம்படியோசை கேட்டது. தெருக் கதவு திறக்கப்பட்டது. குதிரையிலிருந்து இறங்கியவர்கள் தளபதி வில்லவனின் பிணத்தை உள்ளே கொண்டு வந்தனர். ஒரே அமைதி. சோகம் திடீரெனக் கப்பிக்கொண்டது. வில்லவனின் வீர உருவத்தை நடுக் கூடத்திலே கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். மந்திரியார் அந்த உருவத்தருகே சென்று தீவட்டியின் உதவியோடு குனிந்து பார்த்தார். அவர் முகம் மேலும் கொடூரமாக மாறியது.

"பகை! பகை! பகை!" என்று படிப்படியாகக் குரலை உயர்த்தினார்.

சுற்றி நின்றவர்கள், "தாள்! தாள்! தாள்!" என ஒலி முழக்கம் எழுப்பினர் ஆத்திரத்தோடு!

சற்று நேரம் அமைதி! குதிரை வீரர்களைப் பார்த்து அமைச்சர் கேட்டார்—இன்னும் மன்னர் வரவில்லையா என்று!

"மன்னர் எங்களுக்குப் பின்னால்தான் வந்தார். உடை மாற்றிக் கொள்வதற்காகப் போயிருக்கிறார்!" என்று பதிலுரைத்தான் வீரன்.

அதற்குள், முதலில் மந்திரி வந்த மூலைக் கதவுப் பக்கமிருந்து தேர் அசைவதுபோல் அசைந்து வந்தான் இருங்கோவேள், வேளிர் குடி மன்னன். சிற்றரசனாக இருந்தாலும் அவன் கொலு மண்டபத்திற்கு வருவதென்றால் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும். இன்று அவன் இருண்ட மர மாளிகையொன்றில் நிம்மதியற்ற நெஞ்சோடு சாகும்வரை மாறாத ராஜ நடைபோட்டுப் பிரவேசித்த காட்சி அவனது வீரர்களின் உள்ளத்தைத் தொடாமல் இல்லை. அப்படித் தொட்டதினால்தான் தங்கள் உயிரைத் திரணமாக மதித்து இருங்கோவேளின் வாழ்க்கையில் மறுமலர்ச்சி ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று அவனோடு சிரமங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள். இருங்கோவேளின் பார்வை முதலில் வில்லவனின் உருவத்தின் மீது தான் விழுந்தது. அருகே வந்து நின்றான். அவன் கண்கள் நீரைப் பொழிந்தன;

ரத்தக்கண்ணீரில் சாரதா

சிறந்த நடிகையென 1968'ம் ஆண்டுக்கான ஜனாதிபதியின் 'ஊர்வசி'ப் பரிசைப் பெற்றுள்ள நடிகை சாரதா, எம். ஆர். ராதாவின் 'ரத்தக் கண்ணீர்' தெலுங்கு நாடகத்தில் நடித்து அமோகப் புகழை அள்ளியவர். இந்தத் தெலுங்கு 'ரத்தக் கண்ணீர்' நாடகம் சுமார் 125 தடவைகள் ஆந்திரத்தில் நடைபெற்றதாம்.

அவரது முதல் படம் 'தண்டுலு குடுகு' அதில் அவரது நட்சத்திரக் கணவரான திரு. சலம் அவரது சகோதரராக நடித்திருக்கிறார்!

—ராம்ஜீ

வீரர்களை நோக்கினான். அமைச்சர் உட்பட அனைவரும் தலைகுனிந்து நின்றனர்.

''எனக்காக—என் வாழ்வின் மேன்மைக்காக—நமக்காக—நமது நாட்டுக்காக—உயிரை மதியாமல் சென்ற வீரத் தளபதி வில்லவனின் பெருமைக்குரிய உடலுக்குத் தலை தாழ்த்தி வணக்கம் செலுத்துவோம்.''

இளங்கோவேள் சோகம் கப்பிய தொனியில் இந்த வார்த்தைகளை வெளியிட்டான். அவன் குரல் கம்மியது. விம்மியழுதிருப்பான், மன்னனாக இல்லாவிட்டால்! எவ்வளவுசோகத்தோடு சொற்கள் புறப்பட்டதோ அதற்கு நேர்மாறான வேகத்தில் திடுமென வெடித்துக் கிளம்பினான், ''எங்கே வில்லவனைக் கொன்றவன்?'' என்று.

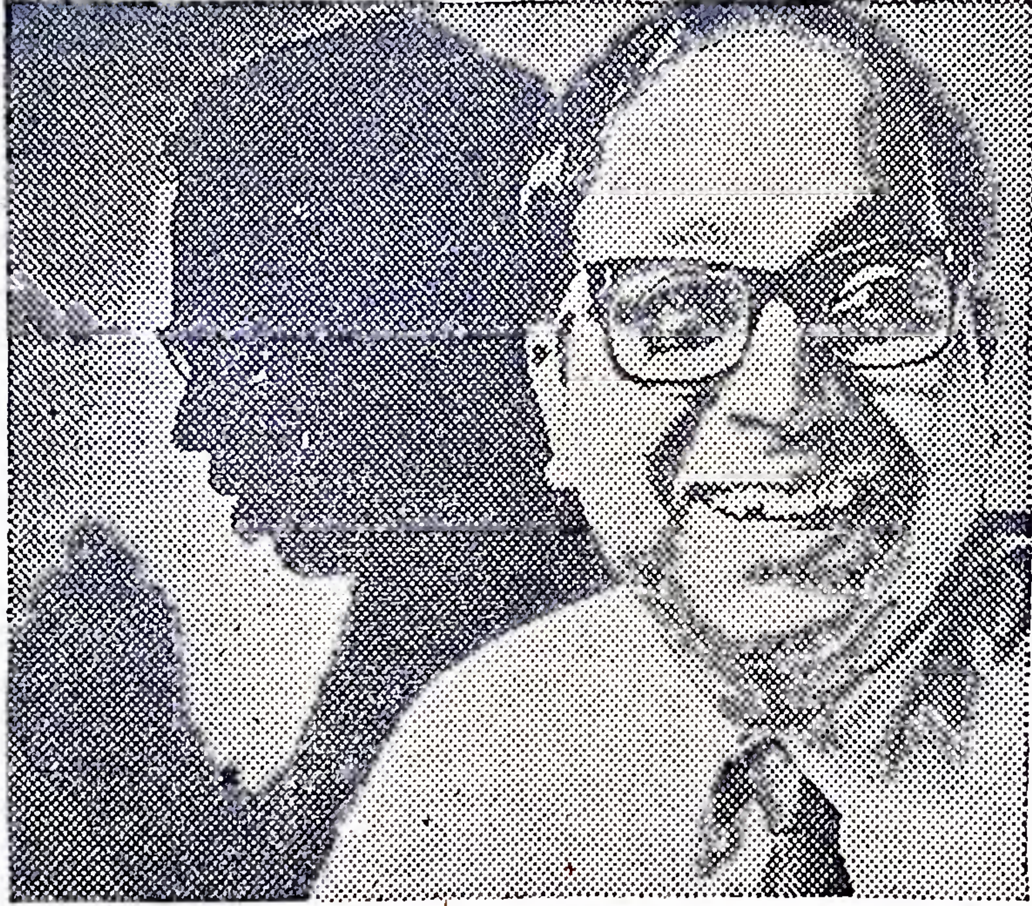
''இதோ!'' என்றார் அமைச்சர். செழியனிடம் போய் அவனையே பார்த்தவாறு நின்றான். பார்வையாலேயே அவன் ரத்தத்தை உறிஞ்சி விடுவதுபோல் காட்சி தந்தான். அவனையும் அறியாமல் அவன் கை, கட்டாரிக்குச் சென்றது; கையில் எடுத்துவிட்டான். கிழ அமைச்சர் அதைத் தடுத்தார். இவ்வளவும் செழியனுக்குத் தெரியாது. அவன் ஏதோ சிந்தனையில் விழிகளைத் திறக்க முடியாமல் எதிரே நின்றிருந்தான்.

''செழியனைக் கொண்டுபோய்த் தக்க பாதுகாப்புடன் அடைத்து வையுங்கள்!''—கிழ அமைச்சர் உத்தரவு போட்டார். அமைச்சரின் உத்திரவில் ஏதாவது அர்த்தமிருக்கும் என எண்ணிக்கொண்ட இளங்கோவேள் தடை சொல்லாமல் இருந்துவிட்டான். செழியன் இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். விடியற்காலையிலேயே வில்லவனை அடக்கம் செய்துவிட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்கள்.

''சாவூருக்குப் போகும் வழி!'' என்று முகப்பில் எழுதப்பட்டுள்ள வீட்டின் கதவு திறக்கப்பட்டது. செழியன் உள்ளே இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். ஆட்கள் நுழைந்ததும் அங்கு அடைந்து கிடந்த வௌவால்கள் அங்கும் இங்கும் அலைமோதிப் பறந்தன. ஒரு பெரிய தூணில் செழியனின் கை கால்களில் சங்கிலிகளைப் பிணைத்து அவன் நகர முடியாதபடி கட்டிப் போட்டனர். பிறகு அந்தப் பயங்கர வீட்டின் கதவு மூடப்பட்டது. வீட்டைச் சுற்றி ஆட்கள் காவலுக்கு நிறுத்தப்பட்டனர்.

(தொடரும்)

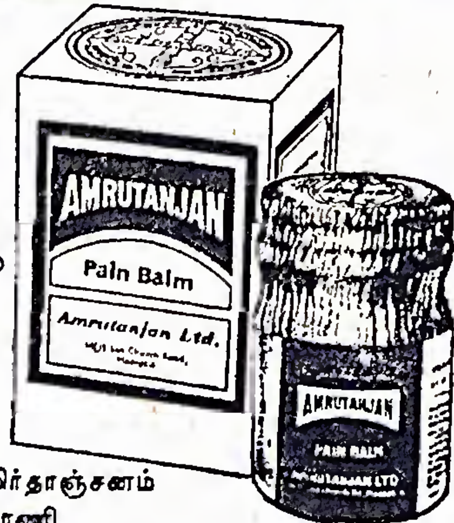
கடுமையான ஜலதோஷத்திலிருந்து
விரைவில் குணமடைந்தேன்

அமிர்தாஞ்சனம்

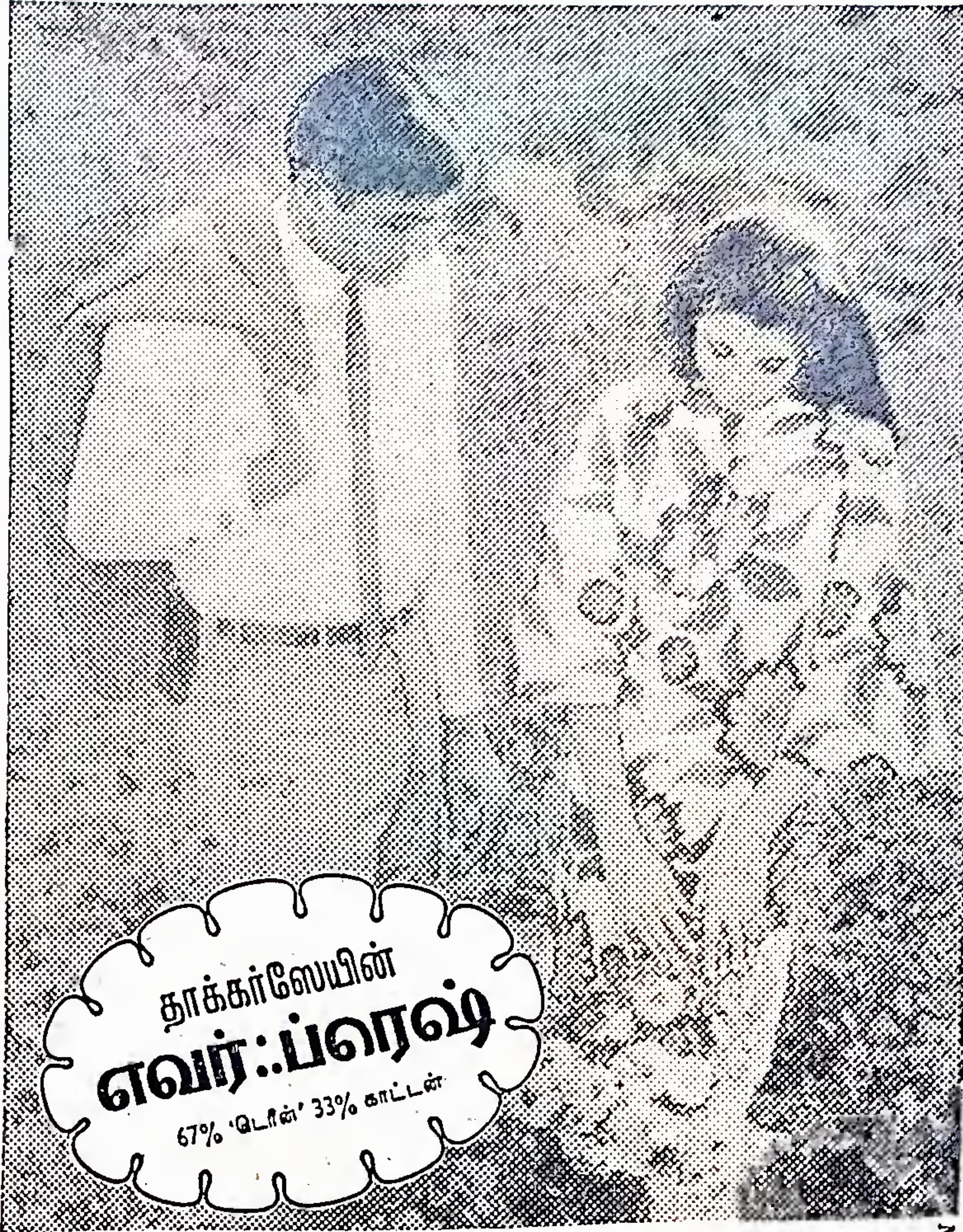
மிக உதவியது

அமிர்தாஞ்சனம் ஜலதோஷம், தலைவலி, சுளுக்கு, தசைவலி இவற்றிலிருந்து விரைவில் குணமளிக்கிறது. உபாதை ஏற்பட்டுள்ள இடத்தில் சிறிதளவு அமிர்தாஞ்சனம் தடவி துரித நிவாரணம் பெறுங்கள். 75 வருடங்களாக குடும்பங்களில் பயன்பட்டுவரும் நம்பகமான நிவாரணி அமிர்தாஞ்சனம். எப்போதும் ஒரு பாட்டில் கைவசம் இருக்கட்டும். அதுசிக்கனமான ஜாடிகளிலும், கைக்கு அடக்கமான டப்பாக்களிலும் கிடைக்கிறது.

10 மருந்து பொருள்கள் ஒருங்கே சேர்ந்த அமிர்தாஞ்சனம்
வலிகளுக்கும் ஜலதோஷத்திற்கும் ஏற்ற நிவாரணி

அமிர்தாஞ்சன் லிமிடெட்,
சென்னை - பம்பாய்-கல்கத்தா - புதுடில்லி - ஹைதராபாத் - பெங்களூர்   AM-5340

தாக்கர்ஸேயின்
எவர்ஃப்ரெஷ்
67% 'டெரீன்' 33% காட்டன்

கலைஞர்

மு.கருணாநிதி

பட்டது கிடையாது. அன்று ஏற்பட்ட மாறுதல் அவருக்குத் திகைப்பை உண்டாக்கியது.

முத்துநகை படுத்திருந்த இடத்தைப் பார்த்தார். அங்கே அவள் இல்லை. தெருப் பக்கம் திரும்பினார். கதவு திறந்து கிடந்தது. எழுதும்போது மெய் மறந்து எழுத்தாணியைத் தலையிலே குத்திக் கொண்டதுபோன்ற அதிர்ச்சியால் துடித்தார்.

''முத்துநகை! 'முத்துநகை!'' என வீடெங்கும் ஓடினார். தோட்டத்துப் புறம் சென்று சப்தம் போட்டார். அவரது படபடப்பு அடங்கவில்லை. கிணற்றடிக்கு ஓடினார். கிணற்றுக் கட்டையில் மர உருளை மட்டுமே தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கயிற்றுச் சுருளைக் காணவில்லை. 'அய்யோ அம்மா!' என அழத் தொடங்கியவரின் கண்ணில் எதிர்த்தாற்போல் கயிறும் தோண்டியும் தோன்றவே ஆறுதல் அடைந்தார்.

மறுபடியும் உள்ளே வந்தார். அவள் படுத்திருந்த

5

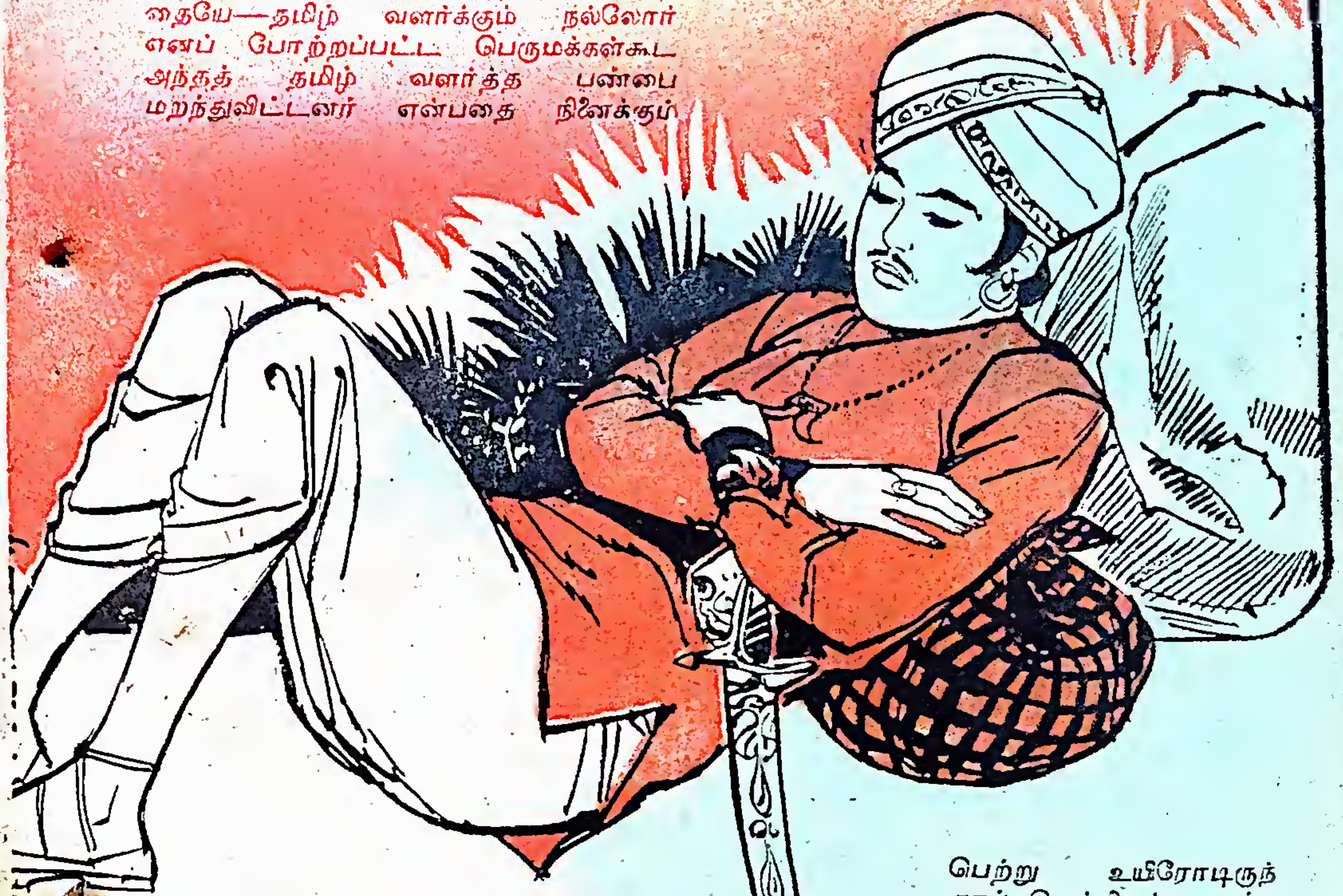
பொழுது விடிந்தது. புலவர் துயிலெழுந்தார். அசதியை உதறிவிட்டுப் படுக்கையிலிருந்து கிளம்பியவர் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். வழக்கமாக அவரது படுக்கையின் அருகே வெள்ளிச் செம்பில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் தெளிந்த நீராகாரத்தைக் காணவில்லை. எழுந்ததும் வாய் கழுவி நீராகாரம் அருந்துவது இளமை முதல் புலவர் பெருமான் பழகிக் கொண்ட ஒன்றாகும். அந்தப் பழக்கத்திற்கு இத்தனை நாளும் தடங்கல் ஏற்

இடத்தைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டே நின்றார். ஒரு ஓலை தலையணைக்கருகே தலைநீட்டிக்கொண்டு கிடந்தது. ஆத்திரமும் ஆவலும் ததும்ப அதை எடுத்துப் படித்தார். அவர் நாவு உதிர்த்த சொற்களை அவர் காதுகள் நம்பவில்லை. அவர் விழியில் பட்ட எழுத்துக்களை அவரது மொழியறிவு ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அத்துணை பயங்கரமான வாசகங்களை அந்த ஓலை பேரிடியென முழங்கியது. மாரி மின்னல்போல் தோன்றிடச் செய்தது. கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டார். இமை இடுக்குகளின் வழியாக நீர்த் துளிகள் எட்டிப் பார்த்தன.

தன்னையே நம்பாமல் மறுமுறையும் படித்தார்.

"அன்புள்ள தந்தையே! என்னை மன்னித்து விடுங்கள். சோழப் பெருநாட்டின் கீர்த்தியைக் குலைக்கச் சதி நடைபெறுகிறது. அந்தச் சதியிலே யார் யாரோ ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். என்னையே நான் சந்தேகப்படுகிற அளவுக்கு இந்தத் திருநாட்டில் ஒரு புதிய நிலை உருவாகியிருக்கிறது. கரிகாற் சோழரின் உயிர்குடிக்கவும் நமது தாயகத்தின்மீது படைகொண்டு மோதிப் பழி தீர்க்கவும் பகைவர்கள் நேரம் பார்த்திருக்கிறார்கள். அவர்கட்கு இங்குள்ள சிலர் எடுபிடிகளாய் அமைந்து விட்டார்கள். அந்தோ! சுதந்திரத் திருநாடே! உன்கதி இப்படியா ஆக வேண்டும்? இரவெல்லாம் எண்ணி யெண்ணிக் கண்ணீர் வடித்தேன்; தந்தையே—தமிழ் வளர்க்கும் நல்லோர் எனப் போற்றப்பட்ட பெருமக்கள்கூட அந்தத் தமிழ் வளர்த்த பண்பை மறந்துவிட்டனர் என்பதை நினைக்கும் போது என் நெஞ்சில் நெருப்பு மூண்டு விட்டது. நான் ஏன் சோழ நாட்டில் பிறந்தேன் என்று எனக்கு நானே கேட்டுக்கொண்டேன். விடை கிடைத்தது. தாயகத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு எனக்கு இருக்கிறதாம். அந்தப் பொறுப்பை நிறைவேற்றப் புறப்பட்டுவிட்டேன். இந்தக் காரியத்தில் என் தந்தையே குறுக்கிட்டாலும் இறந்துபோன என் தாயே எழுந்துவந்து தடுத்தாலும் என்னையும் என் லட்சியத்தையும் தோற்கடித்துவிடமுடியாது என்று உறுதி பூண்டு கிளம்பிவிட்டேன்.

"சோழநாட்டுப் பகைவர்களும், துரோகிகளும் மண்ணோடு மண்ணாகும் வரையில் எனக்கு வேலையிருக்கிறது. அதுவரையில் என்னைத் தேடாதீர்கள். என் கடமையில் நான் வெற்றி

பெற்று உயிரோடிருந்தால் திரும்பிவந்து தங்களைச் சந்திக்கிறேன். நான் கடமையில் உயிரைத் தந்துவிட்டேன் என்றால் தங்கள் அனுமதியின்றி நான் எடுத்துச் செல்லும் செழியனின் புலி நக மாலை மட்டும் தங்களிடம் திரும்பிவந்து சேரும். அது, நான் செத்துவிட்

சோமாபுரிப் பாண்டியன்

டேன் என்பதற்கு அடையாளம். என்னை வாழ்த்துங்கள் அப்பா! வணக்கம்.

அன்புள்ள,
முத்துநகை.''

இனி எத்தனை தடவை படித்தாலும் அதே எழுத்துக்கள்தான் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு வந்தபிறகே அந்த ஓலையைப் படிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டார். தமிழ் எழுத்துக்களை அவர் எத்தனையோ முறை கண்ணிலே ஒற்றிக் கொண்டு பரவசமுற்றிருக்கிறார்! அந்த நேரத்தில் கண்களை மலர்கொண்டு தொடுவது போன்ற உணர்ச்சியையே அவர் பெற்றிருக்கிறார். ஆனால் இந்த எழுத்துக்களோ ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு குத்தீட்டி போல அவரது கண்களில் பாய்ந்து கொண்டிருந்தன. முத்துநகையின் திடீர் மனமாற்றத்திற்குக் காரணம் என்ன? சோழ நாட்டுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஆபத்தை இவள் போய்த் தடுத்து நிறுத்துவதா? எல்லாம் ஒரே புதிராக இருந்தது புலவருக்கு.

பாவம். புலவரைத் தவிக்க விட்டுவிட்டு முத்துநகை நேரே கரிகாற் சோழனுடைய அரண்மனை வாயிலில் போய் நின்றாள். என்றுமில்லாத அதிசயமாக ஒரு பெண் தன்னந்தனியாக விடியற்காலையில் வந்து நிற்பது கண்ட காவலர்கள் வியப்புற்றனர்.

''யாரம்மா? என்ன வேண்டும்?'' எனக் கேட்டவாறு அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

''நான் அவசரமாக அரசரைப் பார்க்க வேண்டும்!'' என்று நடுங்கியவாறு முத்துநகை கூறினாள்.

உடன் இரு வீரர்கள் உள்ளே சென்று வெகுநேரம் கழித்து வந்தனர். என்ன பதில் சொல்லப் போகிறார்களோ என்று ஏக்கத்துடன் எதிர்பார்த்த முத்துநகை மகிழும் வண்ணம் பதில் கிடைத்தது. அவளை அழைத்து வருமாறு சோழன் உத்தரவு தந்துவிட்டான்.

வீரர்களுடன் முத்துநகை கரிகாலனின் இருப்பிடத்தை நோக்கி நடந்தாள். அவள் நடந்து செல்லும் வழியெல்லாம் தாயகத்துக் கலைச்செல்வம் உயிர் பெற்றுச் சிலைகளாய், ஓவியங்களாய் விளங்கிய காட்சி கண்டு பெருமூச்செறிந்தாள். தங்க மெருகேற்றிய தூண்களும், அவைகளில் பொருத்தப்பட்ட தந்தத்தால் ஆன

மத்திய நிதியமைச்சராக இருந்தபோது திரு. டி. டி. கே. க்குப் பாராட்டுக் கூட்டம் மயிலாப்பூர் சித்திரைக் குளத்திற்கு அருகில் நடந்தது. கூட்டத்தில் பேசிவிட்டு, மேடையிலிருந்து அவர் இறங்கியபோது அவர் சட்டைப் பையிலிருந்த பேனாவைக் காணோம்! இப்படியொரு ஜேப்படியா!

பிரமாதமாகத் தலைப்பிட்டு, இதை அமர்க்களப்படுத்தி விடுவது என்ற முடிவுடன் பத்திரிகை நிருபரான நான் அலுவலகம் சென்றேன். செய்தியை எழுதுமுன் 'எதற்கும் கேட்டுப் பார்த்து விடுவோம்' என நினைத்துப் போன் செய்தேன். ''பேனா கிடைத்து விட்டது,'' என்று பதில் வந்தது.

மேடைத் திருட்டின் விவரம் இதுதான்:

கூட்டத்தில், டி. டி. கே. க்குப் போடப்பட்ட மாலைகளில் ஒன்றில்தான், அவரது பேனா தொற்றிக்கொண்டுவிட்டது. அவர் வீட்டுக்குப் போன பிறகுதான் தெரிந்திருக்கிறது!

—மு. நமச்சிவாயம்

விளக்குகளும் அடடா, தமிழகத்து வளமே, வளம் என அவளைக் கூறிடச் செய்தது. மன்னர் போரிட்டுக் கொன்ற புலி, சிங்கம், சிறுத்தைகளின் தோல்கள் ஒரு புறத்திலே மாட்டப்பட்டிருந்தன. நசுங்கிப்போன ஒரு மணிக்கிரீடம் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்தது. அதன் கீழே ''தோல்வியுற்ற பன்றி நாட்டரசரின் மணிமுடி''—என்ற எழுத்துக்கள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு நீண்ட சுவரில் கரிகாலனின் இலங்கைப் படையெடுப்பை விளக்கும் ஓவியம் தீட்டப்பட்டு அது காண்பவர் உள்ளத்தில் புதிய எழுச்சியை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தது. அதனையடுத்து ஒரு பெருந்தூணில் மிகவும் கனமான வாள் ஒன்று மாட்டப்பட்டிருந்தது. இந்த வாளின் முனை ஒடிந்திருந்தது. அதன் கீழே, ''இந்த வாள் இருங்கோவேள் மன்னர் ஓடும்போது போர்க்களத்தில் விட்டுச் சென்றது,'' எனத் திட்டப்பட்டிருந்தது!

அவைகளையெல்லாம் காணக் காண முத்துநகைக்கு மேலும் ஆத்திரம் மூண்டது. இவ்வளவு சிறப்புக்குரியவனை—சிம்மமெனப் புகழப்படுபவனை—தன் நாட்டு மன்னவனைக் கவிழ்ப்பதற்குச் சதியா?—எனக் கேட்டுக் குமுறுவது போல் அவள் மென்மையான இதழ்கள் பெருத்துத் துடித்தன.

இறுதியில் கரிகாலன் இருக்கும் மாளிகைக்குள் அவள் நுழைந்தாள். அவளைக் கண்டதும் கரிகாலனுக்கு ஒரே ஆச்சரியம்!

''என்ன—நீயா?'' எனப் பதட்டத்துடன் கேட்டான்.

''ஆமாம்—கொஞ்சம் தனியாகப் பேச வேண்டும்!'' என்றாள் முத்துநகை.

அரசன், காவலர்களைச் சைகை காட்டி வெளியே அனுப்பி வைத்தான். முத்துநகை அரசரையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். கரிகாலனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. ''என்னம்மா! எங்கே வந்தாய்? என்ன நடந்தது? புலவர் எங்கே?''

—இப்படிக் கேள்விகளை அடுக்கிக் கொண்டே போன சோழனின் காலில் தடாலென விழுந்து, ''மன்னவா, என்னை மன்னியுங்கள்!'' எனக் கதறி அழுதாள் அந்தப் பைங்கொடி.

''எழுந்திரம்மா! செய்தியைச் சொல்! எதற்காக இந்தக் காலை நேரத்தில்? விடிந்ததும் விடியாததுமாக?'' எனக் கேட்டான் சோழன்.

''விடியவில்லை அரசே; விடியவில்லை! சோழநாட்டைச் சூழ்ந்துள்ள இருள் இன்னும் விலகவில்லை. அதைத் தெரிவிக்கவே தங்களிடம் ஓடி வந்தேன்.''

''என்ன சொல்லுகிறாய்?''

''திக்கெட்டும் படையெடுத்து நிலம் பல வென்றவர் தாங்கள்! சோழர் படையினர் கொட்டும் முரசொலி கேட்டுத் தாள் வீழ்ந்த பகைவர் ஏராளம்! ஏராளம்! ஒளியரை, பொதுவரை, இலங்கையை வென்றீர்கள்! வேளிர்குடி மன்னரைத் தோற்கடித்தீர்கள்! தங்கள் வெற்றிவேலின் பெருமையைப் புகழாத நாடு இல்லை! இமயத்திலே நமது கொடியினைப் பொறித்தீர்கள்! இல்லை யென்று கூறவில்லை! ஆனால் ஒன்று

கல்லே சந்திரா,

அச்சச்சோ, மன்னித்துக்கொள். 'கண்ணே சந்திரா' என்று ஆரம்பிப்பதற்குப் பதில் 'கல்லே சந்திரா' என்று ஆரம்பித்து விட்டேன். இப்போதுதான் அமெரிக்க தூதர் அலுவலகத்தில் அந்தச் சந்திரக் கல்லைப் பார்க்கக் கியூவில் நின்றுவிட்டு வந்தேன்.

—அவசரக் காதலன் கடிதம்

ஒரு யோசனை

...த வித மான வானொலிகளை விற்கும் கடைக்காரர் தம் கடைக்கு

மன்னு; இத்தனை வெற்றித் திறமிருந்தும் தங்களுக்குத் தாயகத்தில் முளைவிட்டு வளரும் துரோகக் கூட்டத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் திறமில்லை! மன்னிக்கவும்; தங்கள் பரந்த தூய உள்ளம் அந்தத் துரோகிகளைப் பற்றி நினைக்காமலே விட்டு விட்டது என்பதை நான் உணருகிறேன். ஆனாலும் அரசே! அந்தக் கூட்டம் வளருமேயானால் நாடு அழியும்; நமது பெருமை அழியும்!''

''என்ன துரோகக் கூட்டமா? யார் அவர்கள்? எங்கிருக்கிறார்கள்?''

''அவர்கள் ஒன்றும் தனியிடத்தில் வாழ்வது கிடையாதே—காக்கைகளைப் போலக் கூட்டம் கூட்டமாகச் சேர்ந்து வாழ்வதும் கிடையாதே—துரோகிகள் நமக்குப் பணிவிடை புரியும் ஊழியர்களிலே கூட இருப்பார்கள்! படை நடத்தும் தளபதிகளிலேகூட இருப்பார்கள்! பாமாலை தொடுக்கும் புலவர்களிலே கூட இருப்பார்கள்!

''எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. கொஞ்சம் விவரமாகச் சொல்லம்மா!''

''அரசே, அந்தத் துரோகிகள் யார் என்று கண்டுபிடித்து நாட்டைக் காப்பாற்றுவதே என் வேலை. அதற்காகவே வீட்டை விட்டு வெளிக்கிளம்பி விட்டேன்!''

''அப்படியானால்... புலவர் அவர்களுக்குக்கூட...''

''அப்பாவுக்குத் தெரியாது. தெரியவும் கூடாது. தெரிந்தால் நான் திறமையற்றவள் எனக் கூறி என்னைத் தடுத்துவிடுவார். அரசே! தாங்கள் எனக்குச் செய்ய வேண்டிய உதவியெல்லாம் இந்தச் சந்திப்பை ரகசியமாக வைத்துக் கொள்வதுதான்!''

''நீ என்ன சொல்லுகிறாய் என்று உனக்காவது புரிகிறதா?''

''தோகை மயிலெனத் தாங்கள் நம்பியிருக்கிற சிலர் முள்ளம்பன்றிகள் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டப் போகும் நேரம் ஒன்று வருகிறது. அதற்குத்தான் இந்தச் சந்திப்பு ஒரு ஆரம்பம். மன்னர் மன்னு! தங்களிடம் தோற்றோடிய இருங்கோவேள் எப்படியும் தங்களைப் பழிதீர்த்துக்கொள்ள அலைகிறான் என்பதை அறிவீர்கள் அல்லவா?''

''சொல்லு கேட்கிறேன்!''

''தாங்களும் பாண்டிய மன்னரும் பவனி வந்தபோது இருங்கோவேளின் தளபதி தங்களைச் சதி புரிந்து கொல்வதற்குத் தலைநகருக்கு வந்திருந்தான்...?''

''ஆ! அப்படியா?''

''முழுதும் கேளுங்கள். தங்களைக் கொல்லவும் ஈட்டியைக் கையிலே எடுத்து விட்டான். அந்த நேரத்தில் பாண்டிய நாட்டு வீரர் ஒருவர் தங்களைக் காப்பாற்றினார்!''

''யார் அந்த வீரன்?''

''செழியன்!''

''என்ன, செழியனா? இப்போது அந்தச் செழியன் எங்கே?''

''அதற்கு மேல் என்னைக் கேட்டுப் பயனில்லை. செழியன் போன இடம் எனக்குத் தெரியாது. மேலால் விளக்கம் பெறவே நான் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டிருக்கிறேன். செல்லும் வழியில் தங்களை எச்சரித்துவிட்டுப் போவது என் கடமையென எண்ணினேன்!''

''குழந்தாய்! என்னைக் கொல்லச் சதி நடக்கிறது. சதி நடத்துகிறவன் இருங்கோவேள். அவனை என் படைகொண்டு வெல்லுகிறேன். நீ எதற்காகக் கஷ்டப்பட வேண்டும்?''

''பகையினால் மட்டுமே பகையை வென்றுவிட முடியுமா? புகை நுழையாத இடங்களிலும் பொல்லாத துரோகிகள் நுழைந்து விடுவார்களே; அவர்கள் யார் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டாமா?''

இப்படிப் பெயர் சூட்டினால் என்ன?

—ஓய்.

"அதற்கு?"

"அந்த ஒற்றர் வேலையை நான் மேற்கொள்ளுகிறேன் என்கிறேன்!"

"உன் கடமையுணர்வுக்கு—, தாய்நாட்டுப் பற்றுக்கு—இந்தச் சோழனின் மணிமுடி வணக்கம் தெரிவிக்கத் தாழ்கிறது அம்மா! ஆனால் ஒன்று... அருமையாக உன்னை வளர்க்கும் புலவர் பெருந்தகையார் மன வேதனை அடைவாரே?"

"அவரைப் பற்றிக்கூடத் தாங்கள் ஆச்சரியமான செய்திகளைக் கேள்விப்படுவீர்கள் அரசே!"

இதைச் சொல்லும்போது அவள் நாக்கு நடுங்குகிறது. கண்கள் குளமாயின. ஆயினும் மறைத்துக் கொண்டு சமாளித்தாள். சோழன் அவள் மேலும் என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்று எதிர்பார்த்தான். அவள் பேச்சை மாற்றினாள்.

"அதாவது அப்பாவும் என்னைப் போலவே ஒற்றர் வேலையை மேற்கொள்ள நேரிடலாம் என்கிறேன்!" எனக்கூறி, அரசனின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவன் முகத்தில் புதிய கம்பீரம் களை கட்டி நின்றது. தன்னுயிருக்காகவும் தாயகத்துப் பெருமைக்காகவும் தமிழ் வளர்க்கும் குடும்பமொன்று கவலைப்படுவது கேட்க அவனுக்குப் பூரிப்பு பொங்கி வழிந்தது. தன் தந்தைக்குக்கூடத் தெரியாமல் நாட்டுப் பணிபுரியப் புறப்பட்டுவிட்ட அந்த இளந் தமிழச்சியின் வீரத்தைக் கண்டு கரிகாலன் பெருமை கொண்டான்.

"உன்னை நான் வாழ்த்துகிறேன். உன் கடமைக்கு என்னென்ன வேண்டுமோ கேள்; தருகிறேன்!" என உரைத்தான்.

"அதிகம் எதுவும் தேவையில்லை. ஐந்தாறு வீரர் உடைகள்! ஒரு நல்ல குதிரை! அவ்வளவு போதும்!"

"ஆண் வேடத்தில் புறப்படுகிறாயா? உன் குரல் உன்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விடாதா?"

"தங்களுக்கேன் கவலை? தங்களைக் கூட நான் ஏமாற்றக்கூடும்!"

கரிகாலன் சிரித்துக் கொண்டான். கைதட்டி மெய்க் காப்பாளனைக் கூப்பிட்டான். முத்துநகையை அழைத்துப் போய் யாருக்கும் தெரியாமல் அவள் கேட்பதைக் கொடுத்தனுப்ப உத்தரவிட்டான். முத்துநகை, சோழனிடம் விடை பெற்றுக்கொள்ளும்போது, தன் தந்தையின் காதில் இந்தச் செய்தியைப் போட்டு விடக் கூடாதென்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டாள். அவனும், "கரிகாலன் வாக்குத் தவற மாட்டான்," என்று அவளைப் பார்த்துக் கனிவோடு உறுதி தந்தான். ஆபத்தான வேலையில்—தடுத்தும் கேளாமல் அடியெடுத்து வைக்கிற அவளுக்கு அவன் நல்ல எச்சரிக்கை தந்து அனுப்பி வைத்தான்.

அவள் போனதும் கரிகாலனுக்கு ஒரே குழப்பம். புலவருக்கும் தெரியாமல் முத்துநகை இந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட்டது ஏன்?—என்ற கேள்வி அவனைக் குடைந்தது. "தந்தை தடுத்து விடுவார்! அதனால்தான் அவருக்குத் தெரியக்கூடாது!" என்று முத்துநகை கூறிய சமாதானம் அவ்வளவு போதுமானதாக அவனுக்குப் படவில்லை. அப்பாவைப் பற்றிக்கூட ஆச்சரியமான சேதிகள் கேள்விப்படுவீர்கள் என்று அவள் கூறியதும், "தோகை மயில்"-"முள்ளம் பன்றி" என்ற வார்த்தைகளும் அவன் நெஞ்சிலே உருண்டோடின.

வீடுகளில் குழந்தைகளைக் கவனிப்பதற்காக 'ஆயா' வைக்கிறார்கள். ஆயா என்ற பெயர் எப்படி வந்திருக்கலாம்?

குழந்தைகளை அவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு தொந்தரவு இல்லாமல் பெற்றோர் 'ஹாயா'க இருக்கிறார்கள் அல்லவா? 'ஹாயா'க இருக்க உதவுவதால் அவர்கள் 'ஹாயாக்' என்று அழைக்கப்பட்டுப் பின்னர் அது 'ஆயா'வாக மாறியிருக்கலாமோ?

—கே. சி. நாராயணன்

ஆயா: பெயர்க் காரணம் இதுதான்

இப்படி அரசனுக்குக் குழப்பத்தையும், புலவருக்கு அதிர்ச்சியையும் உண்டாக்கிவிட்டு முத்துநகை வாட்ட சாட்டமான குதிரையொன்றில் வீரன் உடையில் காட்டுப் பாதையில் கன வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய முதல் லட்சியம் செழியன் எங்கு கொண்டு செல்லப்பட்டான் என்று கண்டுபிடிப்பது. அதற்காகவே அவள் காட்டுப் பாதையில் அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிந்தாள். இருங்கோவேளும் அவனது ஆட்களும் காடுகளில்தான் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அவள் கேள்விப்பட்டதை வைத்து அந்த ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டாள். நெடுநேரம் குதிரையை விரட்டியதால் அதுவும் களைத்துத் தானும் களைத்துக் கடைசியில் காட்டிலுள்ள ஒரு சுனையின் அருகே இறங்கினாள். சுனையில் நீர் அருந்தி, குதிரையையும் மேய விட்டுவிட்டு கொஞ்சம் காலாற்றிக் கொள்ள இங்கு மங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது சிறிது தொலைவில் யாரோ வரும் சந்தடி கேட்டது. பாறைகளைப் போல் அமைந்து காட்டாற்று நீரை வழிய விட்டுக் கொண்டிருக்கும் இரண்டு பெருங்கற்களுக்கிடையே நின்று உற்றுக் கவனித்தாள். ஒரு அழகான யுவதி! அங்கமெலாம் தங்கநிறம் பெற்றதளிர்க் கொடி—ஆடியசைந்து அந்தச் சுனையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்!

தன்னருகேதான் அவள் வருகிறாள் எனக் கண்ட முத்துநகை, வேகமாக ஓடி ஒரு நீண்ட கல்லில் படுத்துக் கொண்டாள்.

சுனையருகே வந்து விட்ட அந்தப் பருவச் சிட்டு படுத்துறங்கும் வீரனைக் கண்டாள்! திடுக்கிட்டாள்; ஓடிவிட எண்ணினாள்; ஓடவும் முயன்றாள். ஆனால், அவளது விழிகள் அவனைப் போகவிடாமல் வேலியிலே சிக்கிக் கொண்ட ஆடைபோல் உறங்கும் வீரனின்மீது சிக்கிக் கொண்டன.

(தொடரும்)

விஜயா காப்பி சாப்பிடுவது எப்போது?

ஏவி. எம். ஸ்டுடியோவில் 'சாப்பாட்டு ராமன்' படப்பிடிப்பில் இடைவேளை. காப்பி சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த முத்துராமன் அருகிலிருந்த விஜயாவையும் காப்பி சாப்பிடும்படி வேண்டிக் கொண்டார். "இப்போ காப்பி சாப்பிட மாட்டேன்," என்று காப்பி சாப்பிட மறுத்த விஜயா கூறிய தகவல் முத்துராமனை வியப்புக்குள்ளாக்கியது. சாப்பாடு சாப்பிட்ட பிறகுதான் உடனே விஜயா காப்பி சாப்பிடுவாராம். மற்ற எந்த நேரத்திலும் காப்பி சாப்பிடுவதில் லையாம்.

கன்னை குஞ்சிதபாதம்

"பி ஸீட்டட்!"

ராஜசிகாமணியின் அந்த உபசரிப்பைக் கேட்டதும் எனக்குப் பகீரென்றது. ஷீலா விஷயத்தை உடைத்துவிட்டாள் என்று நிச்சயமாய்த் தெரிந்தது. எல்லாப் பணக்காரத் தந்தைகளையும் போல் இதோ இவரும் இன்னும் சில விநாடிகளில் குமுறப் போகிறார்! என்னைச் சீட்டைக் கிழித்து வெளியே தள்ளப் போகிறார். பிறகு?

நினைத்துப் பார்க்கவே பயமாயிருந்தது.

"உட்காருங்கள், மாப்பிள்ளை!"

கிண்டலா? என் ஏழை நெஞ்சு பதைபதைத்தது. எனக்கு இதுவும் வேண்டும், இன்னமும் வேண்டும். ஷீலா பெரிய இடத்துப் பெண். டீனேஜ் சினிமா ஸ்டார் மாதிரி ட்ரெஸ் செய்துகொள்பவள். சினிமாவில் வருகிற மாதிரி அவளுக்குச் சபலம் ஏற்பட்டால் நான் ஒதுங்கியல்லவா போயிருக்க வேண்டும்? நான் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை இல்லை. வெறும் ஒரு டைப்பிஸ்ட். இதோ, எதிரே மினுமினுக்கும் ராஜசிகாமணியின் கண்களுக்கு நான் ஒரு புழு...

எனக்குப் பாதங்களிலிருந்து மேலுக்கு மரத்துக்கொண்டு வந்தது. சொகுசான நாற்காலியில் உடம்பு உட்கார்ந்து கொள்வதை உணர என்னவோ போலிருந்தது. பெரிய பெரிய புள்ளிகளின் ஸ்பரிசத்துக்கு மட்டுமே பழக்கமான சேர்.

மாணவர்களாயிருந்த போது இவர்கள் இப்படிச் சொல்லியிருப்பார்களா?

விஞ்ஞான ஆசிரியர்:

ஆக்ஸிஜனுடன் கரி சேர்ந்தால் கார்பன் டை ஆக்ஸைடு கிடைக்கிறது என்பதை எப்படி நிரூபிப்பாய்?

மாணவன் ஈ.வே.ரா. :

ஆக்ஸிஜன் நிறைந்த வாயு சாடியை எடுத்துக்கொள். ஏதாவது கோவில் ஒன்றின் கர்ப்பக்கிரகத்துக்குள் சாடியுடன் செல். ஒரு ராமாயணப் புத்தகத்தைக் கொளுத்தி சாடிக்குள் எரிய விடு.

கரி வாயு ஆக்ஸிஜனுடன் சேர்ந்து பிரகாசமாக எரிவதைப் பார். ராமாயணம் முழுவதும் எரிந்து அணைந்த பிறகு அவ்வாயு சாடியில் சிறிது தெளிந்த சுண்ணாம்பு நீரை ஊற்றிக் குலுக்கு. சுண்ணாம்பு நீர் பால்போல் மாறுவதைக் கவனி. சுண்ணாம்பு நீரைப் பால் போல மாற்றுவது கார்பன்-டை-ஆக்ஸைடு ஆகும். எனவே கரி, ஆக்ஸிஜனுடன் கூடி எரிவதால் கார்பன்-டை-ஆக்ஸைடு கிடைக்கிறது என்பதை அறியலாம்.

விரைந்து செல்வோம்! மிகவும் பெரிதாக

புதுப்பிக்கப்பட்ட சென்னை ஹேண்ட்லூம் ஹவுஸ் ஷோரூமுக்கு

நம நாட்டின்
பல இடங்களிலிருந்தும்
தருவிக்கப்பட்ட வண்ணவண்ண
வகைகள்.
குளிர்சாதனம் பொருத்தப்பட்ட
ஷோரும்களில் கண்களுக்கு
ஒரு விருந்து.
அவைகளை வாங்குவதும்
ஒரு இன்பம்

இன்றே வாங்குங்கள்!

ஹேண்ட்லூம்
ஹவுஸ்
9, ரத்தன் பஜார், சென்னை-3

* குளிர்சாதனம் பொருத்தப்பட்டது
* வண்ண வண்ண துணிவகைகள்
* சென்னையில் உங்களுக்காகவே!

எமது புதிய ஏர்கண்டிஷண்ட் ஷோ ரூம் திறப்பு விழாவை முன்னிட்டு
14-2-70 முதல் 21-2-70 வரை
10% விசேஷ தள்ளுபடி அளிக்கப்படுகிறது.

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

6

தூங்குவது போல் பாசாங்கு செய்வதால் சில நேரங்களில் மிகுந்த வேதனை ஏற்பட்டுவிடும். யாருக்காகப் பயந்துகொண்டு தூங்குவது போல் நடிக்கிறேமோ அவர்கள் பக்கத்திலே இருக்கிறார்களா, போய்விட்டார்களா என்பது தெரியாது. தூக்க நடிப்பில் இமைக்கதவுக்குள்ளே உருண்டு கொண்டிருக்கும் விழிகள்வேறு காட்டிக் கொடுத்துவிடும்.

தூங்கும் வேடதாரி எவ்வளவு நேரந்தான் மூச்சை ஒரே மாதிரி இழுத்து இழுத்து விட்டுக் கொண்டிருக்க முடியும்? அப்படி இப்படிப் புரண்டு படுப்பதுபோல் நடித்து, அந்த நேரத்தில் வேண்டுமானால் விழிகளை மெல்லத் திறந்து நடப்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

அப்படிச் செய்வதற்கும் வழியில்லாமல் போய்விட்டது முத்துநகைக்கு. காரணம் அவள் படுத்திருந்த பாறையில் புரள்வதற்கே வகையில்லை. அருகாமையிலே எந்தச் சலனமும் இல்லை. அருவி

ஓசையையும் அடவி அசைவையும் தவிர்! அங்கு வந்த அந்த அழகு மங்கை இருக்கிருளா? அல்லது போய்விட்டாளா? ஒரே குழப்பம். வந்த மங்கையோ எப்பாடு பட்டேனும் தன் கண்களை மீட்டுக் கொள்ளத் துடித்தாளே தவிர வேறெதுவும் செய்திடவில்லை!

அதனல் அவர்களிருவரையும் பொறுத்தவரையில் அமைதி குடிகொண்டிருந்தது, வெளித் தோற்றத்திற்கு! உள்ளமோ வெல்லப் பாகுபோல் உருகிக் கொண்டிருந்தது அந்தப் பெண்ணுக்கு! முத்துநகையினுல் அதிக நேரம் நடிப்பதற்கு இயலவில்லை. அதனல் அவளும் ஒரே சோகத்தில் படுத்துக் கிடந்தாள். நாழிகை நீண்டுகொண்டே போனது.

முத்துநகைக்கு இப்போது ஒரு புது யோசனை உதயமாயிற்று. அந்தப் பெண் அருகில்தான் இருக்கிருளா அல்லது போய்விட்டாளா என்பதை அறிந்து கொள்ள அவள் ஒரு தந்திரத்தைக் கையாண்டாள். தான் தூங்குகின்ற பாறையிலிருந்து புரண்டு கீழே விழுவது போல் பாசாங்கு செய்தால் அவள் ஓடி வந்து பிடிக்கக்கூடும், அப்படி ஓடிவந்து பிடித்தால் அவள் இருக்கிருள் என்று அர்த்தம்—என எண்ணிக் கொண்டு முத்துநகை தூக்கக் கலக்கத்தில் 'உஸ்' என்று சோம்பல் முறித்துக்கொண்டு பாறையின் விளிம்பில் புரண்டாள். அவள் எதிர்பார்த்தபடியே அந்தப் பெண் ஓடிப் போய் முத்துநகையைக் கீழே விழாமல் பிடித்துவிட்டாள்.

அதற்குமேல் முத்துநகையால் தூங்குவதுபோல் பாசாங்கு செய்ய முடியவில்லை. நன்ருக உறங்கியவள் போலக் கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு ஆச்சரியத்தோடு சுற்றுமுற்றும் பார்த்து எழுந்து பாறையில் உட்கார்ந்தாள். எதிரே நிற்பவளைப் பரக்கப் பரக்க விழித்து வியப்போடு உற்று நோக்கினுள்.

அவளோ, தன் நீலக் குறுநயனங்கள் காலின் பெருவிரல் நகத்தில் பிரதிபலிக்குமாறு குனிந்து கொண்டு நின்ருள். அந்த யுவதியின் அழகைக் கண்டு முத்துநகை வியந்தாள். அலையெனச் சுருண்டு கிடந்த அவள் கூந்தலின் எழிலும் அம்பு முனை எனத் தக்க விழியும் கீற்று மின்னல் போன்ற கீர்த்தி மிக்க இடையும்—அருவியே ஒரு பெண்ணுருக் கொண்டு அருகே வந்ததோ என எண்ணத் தோன்றும் விதத்தில் இருந்தது.

கலைஞர் மு.கருணாநிதி

குனிந்த நிலை நிமிருவாள் எனச் சிறிது நேரம் காத்திருந்தாள் முத்து நகை. அவளோ நிலத்திற்குக் கண்களால் முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். இவளைக்கொண்டு ஏதாவது புது சேதிகள் தெரிந்துகொள்ளக் கூடும் என்ற ஒரு ஆசையும் முத்துநகைக்கு எழுந்தது. நாட்டு எல்லைகளைக் கடந்து வெகு தொலைவிலே யுள்ள காட்டு நடுவிலே இப்படி ஒரு காரிகையைக் கண்டது பற்றிய ஆராய்ச்சிக் குழப்பம் வேறு அவளை ஆட்டிப் படைத்தது.

''இவள் யாராக இருக்கும்? பார்த்தால் நன்றாக வாழ்ந்தவளைப் போலத்தானே தெரிகிறது...இவள் குடும்பம் இப்போது நொடித்துவிட்டிருக்குமா? முகத்திலே ஏன் அத்தனை சோகம் கப்பியிருக்கிறது? அந்த சோகத் திரையையும் விலக்கிவிட்டு, கூத்து மேடையின் திப்பந்த ஒளிபோல ஒரு புதிய உணர்ச்சிப் பிரகாசம் அவள் வதனத்தில் படர்ந்திடக் காரணம் என்ன? என்னை அவள் காதலிக்கிறாளா? அய்யய்யோ—என்னை அவள் ஆண் மகன் என்றே நம்பிவிட்டாளா? இப்படி ஒரு விபரீதம் இந்த வேடத்தால் ஏற்படும் என்று எனக்குத் தெரியாதே! சரி; இவளைப் பற்றி எப்படி விவரம் அறிந்துகொள்வது?' என்றெல்லாம் முத்து நகையின் நெஞ்சத்தில் அடுக்கடுக்காகக் கேள்விகள் எழுந்தன.

''நீ யாரம்மா?'' என்று கேட்டுவிட வாய் திறந்தாள். அதற்குள் திடீரென ஒரு தடை! குரல், அவளுக்குப் பெண்குரல் என்று புரிந்துவிட்டால் என்ன செய்வது? ஆணைப் போலக் குரலை மாற்றிப் பேச அவள் இன்னும் கற்றுக்கொள்ள வில்லை. இப்போதுதானே வேடம் போட்டிருக்கிறாள். போகப் போகத்தானே வேடமும் நடிப்பும் பூரணத்துவம் பெறும்! அதனால் அவள் தன் குரல் மூலம் தானே தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. ஊமை போல் நடந்து கொள்வது என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள். மெதுவாக அந்தப் பெண்ணின் அருகே சென்று கை ஜாடை செய்து ''நீ யார்?'' என்று கேட்டாள்.

அதற்கு அவள் பதில் சொல்லவில்லை. புன்னகை புரிந்தவாறு கன்னங்கள் சிவக்க, ''வலிக்கிறதே,'' என்று கழுத்து அழுவதையும் கவனிக்காமல் குனிந்து கொண்டாள்.

முத்துநகை அவளது முக வாய்க் கட்டையைத் தன் கையால் திருப்பி, தன் முகத்தை அசைத்தவாறு ஊமைச் சைகையில் மறுபடியும் கேட்டாள் யாரென்று!

அந்தப் பெண் உடம்பெல்லாம் சிலிர்த்துவிட நகர்ந்து சென்று ஓடி நின்று முத்துநகையைப் பார்த்து, ''ஏன் உங்களுக்குப் பேசத் தெரியாதா?'' என்று வீணைத் தந்தி அதிர்ந்தது போன்ற தொனியில் கேள்வியொன்றைத் தொடுத்தாள்.

கேட்டதும் முத்துநகை, இடையில் செருகியிருந்த ஓலைகளில் ஒன்றையெடுத்து ஏதோ அவசர அவசரமாக எழுதினாள். எழுதியதை அந்தப் பெண்ணிடம் நீட்டினாள். அவள் அந்த ஓலையை வெட்கத்தோடு கரம் நீட்டி வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தாள்.

'நான் ஒரு லட்சியத்திற்காகப் பேசாத நோன்பு கடைப்பிடித்து வருகிறேன்; அந்த இலட்சியம் இன்னும் சில காலத்தில் நிறைவேறி விடும்; அதற்குப் பிறகே நான் ஊமை நிலையிலிருந்து விடுபடுவேன்,'' என்று எழுதப்பட்டிருந்த அந்த வாசகம் அவளுக்கு பேராச்சரியத்தை உண்டாக்கியது.

''உங்கள் பெயர் என்ன?'' என்று கேட்டாள் அவள்.

உடனே முத்துநகை, தன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த மாலையை எடுத்து அதில் கோக்கப்பட்டிருந்த முத்துக்களில் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

''ஓகோ—முத்துவா உங்கள் பெயர்?'' என்றாள் அவள்.

முத்துநகையும் 'ஆம்' என்பதுபோல் தலையசைத்துவிட்டு ''உன்

வரவேண்டும் ஸ்கொயர்ட்

'இரண்டு கல்யாண அழைப்பிதழ் தந்தாயே! யார் யாருக்குக் கல்யாணம்?'

''எனக்கும் சிதாவுக்கும் ஒன்று. சிதாவுக்கும் எனக்கும் மற்றொன்று.''

நல்லுணவுக்கு உரியது நல்ல சமையல்

சமைக்க
உபயோகியுங்கள்

துஷார்

வனஸ்பதி

துங்கபத்ரா
இண்டஸ்ட்ரீஸ் லிட்.,
கர்நூல்.

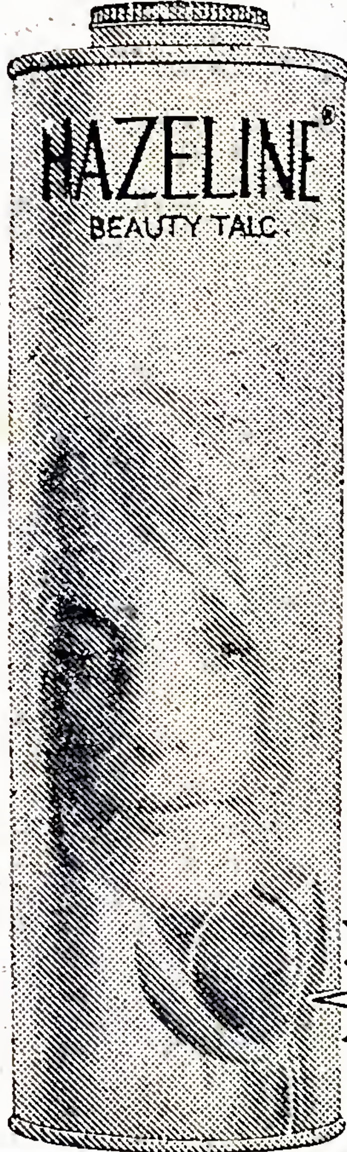
ASP-TIL-T-31 TAM

ஹேஸலீன் பியூடி டால்க்...
சிறிய சைஸில் கவர்ச்சிப் பேக் செய்யப்பட்டது. குளித்தவுடன், அது உங்கள் சருமத்திற்கு மழமழப்பை அளிக்கிறது. நாள் முழுவதும் உங்களை நறுமணமும் புத்துணர்ச்சியும் கூடிய, மயக்கும் மோகன எழிலுடன் திகழச் செய்கிறது. உங்களுக்கு உன்னதமான அழகுத் தோற்றத்தைத் தருகிறது...

ஏனெனில் ஹேஸலீன் பியூடி டால்க் உங்கள் முகத்தில் பூசிக்கொள்ளுமளவுக்குச் சன்னமானது

ஹேஸலீன் பியூடி டால்க் இப்பொழுது சிறிய சைஸில் கிடைக்கிறது!

இந்தியாவின் முதன்மையான சொகுசு டால்கம் பவுடரை உடலெங்கும் தாராளமாகத் தூவி மகிழுங்கள்

இப்பொழுது
2 சைஸ்களில்
கிடைக்கிறது

பெயர் என்ன?'' என்ற கேள்வியை விரல் மூலம் கேட்டாள்.

அதற்கு அந்தப் பெண் உடனே பதில் சொல்லி விடவில்லை. அவள் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. முகம் கறுத்து விட்டது. தலையில் கை வைத்த வாறு திரும்பிக் கொண்டாள். முத்து நகை அவளை விடவில்லை. அருகே சென்று அவளது தோளில் கை வைத்துத் திருப்பினாள். அந்தச் செய்கை அந்தப் பாவைக்கு எப்படிப்பட்ட இன்ப உணர்ச் சியை அளித்தது தெரியுமா?

ஆனாலும் அழுதவாறு முத்து நகையை நோக்கி, ''உங்கள் லட்சியம் என்ன?'' என்று கேட்டாள். சொல்ல முடியாது என்று சைகை மூலம் தெரிவித்தாள் முத்துநகை.

''உங்கள் லட்சியத்தைத் தெரி வித்தால்தான் என் பெயரைச் சொல் லுவேன்!'' என்று கண்ணீர் விட்டவாறு அவள் கூறினாள்.

முத்துநகை கீழே குனிந்து பார்த்தாள். சுற்றும்முற்றும் தேடினாள். இறுதியில் அவள் தேடியது கிடைத்தது. ஆமாம். ஒரு கரித்துண்டு! அந்தக் கரித் துண்டைக் காட்டி ''இது என்ன?'' என்றாள் ஊமை ஜாடையில்!

''கரி'' என்றாள் அந்தக் கட் டழகி.

பிறகு முத்துநகை தன் காலைக் காட்டிக் கேட்டாள். அவள் ''இது கால்'' என்றாள்.

இரண்டையும் சேர்த்துச் காட்டி முத்துநகை, மறுபடியும் கேள் வியை ஜாடை மூலமாக எழுப்பினாள்.

''கரி—கால்...கரி கால்!.. கரி கால். ஆமாம்; கரிகால் சோழன்! அவனுக்கு என்ன?'' என்று ஆவலுடன் கேட்டாள் அந்தப் பெண்.

முத்துநகையோ, சிரித் துக் கொண்டே வாளை உருவி, பழி தீர்ப்பது போல உயர்த்திக் காட்டி னாள்.

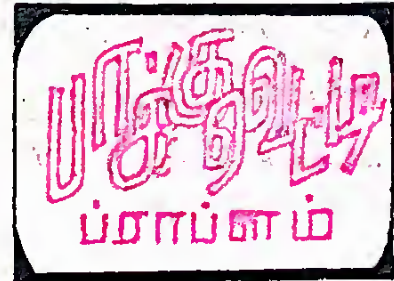
''கரிகால் சோழனைப் பழி வாங்குவது தான் லட்சியமா?''—சிறிது சப்தம் போட்டே கூறி விட்டாள் அந்தப் பாவை.

முத்துநகை 'ஆமாம்' என் பது போல் தலையை ஆவேசமாக ஆட் டிக் கண்களை உருட்டி விழித்துப் பழி வாங்கும் உணர்ச்சிக்கு ஏற்றாற் போல் நடித்தாள். நடித்தவள் சும்மா

நம் வீட்டில் பாக்கு வெட்டி காண வில்லையென்றால் அந்தத வீட்டில் ஓசி கேட்கப் போவோம்.

கவிஞராக இருந்தால்?

பாட்டாக வெடிக்கும் போதும்!

விறகுதறிக்க, கறி நறுக்க,
வெண்சோற்றுப்புக் கடகுவைக்க,
பிறகு பிளவு கிடைத்ததென்று(ல்)
நாலாறுகப் பிளந்துகொள்ள,
பறகு பறகென்றே சொறியப்
பதமாயிருந்த பாக்குவெட்டி
இறகுமுளைத்துப் போவதுண்டோ
எடுத்திராயிற் கொடுப்பீரே!

உரை: விறகு தறிக்க, கறி நறுக்க—சிறு குச்சிகளைச் சமைய லுக்காகத் துண்டுபடுத்தவும் காய் களைக் கறிகளுக்காக வெட்டவும், வெண் சோற்று உப்புக்கு அடகு வைக்க—வெறுஞ் சோற்றுக்கு உப்பு வேண்டும்போது ஈடுவைத்து உப்புப் பெறவும், பிறகு பிளவு கிடைத்த தென்றால் நாலாறுகப் பிளந்து கொள்ள—அடகை மீட்டின பிற்பாடு கொட்டைப் பாக்குத் துண்டு கிடைத் ததென்றால் அதை நாலு அல்லது ஆறு சிறிய பகுதிகளாக அரிந்து கொள்ளவும், பறகு பறகென்று சொறியப் பதமாயிருந்த பாக்கு வெட்டி—உடம்பில் தினவெடுத் தால் பறகு பறகு என்று ஓசை வரும்படி சொறிந்து கொள்ளவும் பயன்படுவதாயிருந்த பாக்குவெட்டி யானது, இறகு முளைத்துப் போன துண்டோ—இறகு முளைக்கப் பெற் றுப் பறந்து போவதுண்டோ, எடுத்தீராயிற் கொடுப்பீரே...

இராமச்சந்திர கவிராயர் பாடியது—தனிப்பாடற்றிரட்டு.

கல்லூரிச் சம்பளமா?
இந்தாருங்கள் கோதுமை!

கனடாவில் இந்த ஆண்டு எக்கச்சக்கமாகக் கோதுமை வந்துள்ளது. குறைந்த விலைக்கு விற்க விரும்பாமல் தவிக்கிறார்கள்.

விளைச்சல் மிக அதிகமாக உள்ள மாகாணங்களில், உபரி கோதுமையைச் செலவழிக்க ஒரு வழி கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். கல்லூரி மாணவர்கள், தங்கள் கல்லூரி பீஸில் ஒரு பகுதியைக் கோதுமையாகத் தரலாமாம்!

—நியூஸ்வீக்

யிருக்கவில்லை; "இப்போது சொல் உன் பெயர் என்ன?" என்ற பழைய கேள்விச் கணையை மீண்டும் பூட்டினாள்.

"என் பெயர் தாமரை! என்னிடம் இதற்கு மேல் ஒன்றும் கேட்காதீர்கள்!" என்று அந்தப் பெண் சொல்லி முடிப்பதற்குள் விம்மி விம்மி அழுது விட்டாள்.

முத்துநகைக்கோ ஒரே பயம்—எங்கே திடீரென்று வாய் தவறிப் பேசி விடுகிறேனோ என்ற பயம் தான் அது! அதற்காக ஒவ்வொரு பொழுதும் தன்னை எச்சரிக்கையாகக் கவனித்துக் கொண்டாள். தாமரையிடம் ஏதாவது தகவல் கிடைக்கக்கூடும் என்ற அவளது எண்ணம் வலுப் பெற்றது. காரணம், கரிகால் சோழனைத் தான் பழி வாங்கப் போகிறேன் எனத் தெரிவித்ததும், அவளது முகத்தில் ஒரு ஒளி பளிச்சிட்டு மறைந்ததை முத்துநகை இதயத்தில் குறித்து வைத்துக் கொண்டாள். ஓலையை எடுத்து எழுதினாள். அதைத் தாமரையிடம் காட்டினாள்.

அதில்,

"உன்னைப்பற்றிய முழு விவரங்களையும் என்னிடம் சொல்!

இங்ஙனம் முத்து"

—என்று எழுதியிருந்தது.

தாமரை ஓலையைப் பார்த்து விட்டு, முத்துநகையின் முகத்தை அண்ணாந்து பார்த்தாள். இருவர் விழிகளும் சிறிதுநேரம் உறவாடின. முத்துநகைக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. "எவ்வளவு பைத்தியக்காரப் பெண் இந்தத் தாமரை!" என எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

தாமரைக்குத் தன் உள்ளத்தில் தேங்கிக் கிடப்பதையெல்லாம் கொட்டி விட வேண்டும் என்ற துடிப்பு உதயமாகி விட்டது. அவள் ஈர உதடுகள் அதற்காகப் பிரியத் தொடங்கிவிட்டன.

அந்தச் சமயத்தில் நாலைந்து பெண்கள் ஏக காலத்தில் 'தாமரை! தாமரை!' என்று அழைக்கும் ஒலி கேட்டு, அவள் திடுக்கிட்டாள். தன் அன்புக்குரிய முத்துவைப் பார்த்து, "நாளை இதே இடத்தில் இதே நேரத்தில் சந்திக்கிறேன்." என்று அவசர அவசரமாகக் கூறி விட்டு ஓடி விட்டாள். முத்துநகை சந்தடியின்றி அப்படியே நின்றாள்.

சிறிது நேரம் கழிந்ததும் தாமரை சென்ற வழியே மெதுவாகத் தொடர்ந்து கவனித்தாள். தாமரையும் இன்னும் நான்கைந்து பெண்களும் அருவியின் ஒரு பகுதியிலே ஆடையின்றிக் குதூகலமாகக் குளித்துக் கொண்டிருந்த காட்சியைக் கண்டாள். அவளுக்கே ஒருவித வெட்கம், கண்களை மூடிக்கொண்டாள். தன்னைத் தாமரை ஆண்மகன் என்று நினைத்துக் கொண்டதால் ஏற்பட்ட புது வெட்கம் போலும் அது! அருவியிலே ஆடிப் பாடிக் களித்துக் கரையேறி ஆடைகளை உடுத்திக்கொண்ட அந்த ஆரணங்குகள் கொஞ்ச தூரம் நடந்து சென்று புதர் மறைவுகளில் கட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகளில் ஏறிக் கொண்டனர். முத்துநகைக்குக் குழப்பம் அதிகமாயிற்று. அவளும் திரும்பி ஓடி வந்து தன் குதிரையின் மீது ஏறிக் கொண்டாள்.

மெதுவாக அந்தப் பெண்கள் கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து புறப்பட்டாள். தாமரை முதலியவர்களின் குதிரைகள் புறப்பட்ட நேரத்திலே மட்டும் மெதுவாக நடக்கத் துவங்கி, பிறகு நாலுகால் பாய்ச்சலில் ஓடின. முத்துநகையும் தன் குதிரையின் குளம்படிச் சப்தம் அவர்களுக்குக் கேட்காத வகையில் பின் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவர்களைத் தொடர்ந்து சென்ற அவள் பார்வை திடீரென வேறு பக்கம் பாய்ந்தது. என்ன வியப்புக்குரிய காட்சி! அவள் கண்களை அவளால் நம்ப முடியவில்லை. தனக்கு மிகவும் தெரிந்த

Lakmé
FLORAL

'யவனக் கிழவர்' வெகு தொலைவில் ஓர் உயர்ந்த குதிரையில் கம்பீரமாக அமர்ந்து தாமரை முதலியவர்களின் குதிரைகளையும் தன் குதிரையையும் தன்னையும் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். அவளால் முன்னும் போக முடியவில்லை; பின்னும் போக முடியவில்லை.

இருங்கோவேள் தானே யவனக் கிழவராக இருக்க வேண்டும் என்று அவள் செய்திருந்த யூகம் வலுப் பெற்று விட்டது. அவன் கையில் சிக்கினால் தன் லட்சியம் எதுவும் நிறைவேறாமல் போய்விடும் என்ற பயமும் அவளைப் பதற வைத்தது. குதிரையை வேகமாகத் தட்டி அதன் விலாப்புறத்தில் நுனிக்காலால் குத்தி நாலுகால் பாய்ச்சலில் பறக்க விட்டாள்.

யவனக் கிழவரும் விடவில்லை அதிவேகமாகத் தொடர்ந்து துரத்தினர். காடு மேடுகளில் இரண்டு குதிரைகளும் காற்றைப்போல் நுழைந்து சென்றன.

தனக்கோ போரிடும் திறமை கிடையாது. இளமையிற் கற்ற குதிரையேற்றமும் ஒரு சிறிது வாட் பயிற்சியும் இருங்கோவேள் போன்ற மாவீரர்களை எதிர்த்து நிற்கப் பயன் படாது என்ற பயம் அவளை மேலும் வேகமாக ஓட்டச் செய்தது. யவனக் கிழவர் வரும் குதிரையின் குளம்படிச் சப்தம் முத்துநகையின் இருதயத்துடிப்பால் எழும் ஒலியின்முன்னே நிற்க முடியுமா என்பது சந்தேகமே!

எங்கோ ஓடிச் சுற்றிக் கடைசியில் யவனக் கிழவரிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டாள்.

மரங்கள் அடர்ந்த பகுதி ஒன்றில் சந்தடியின்றி அவளும் குதிரையும் நின்றுகொள்ளவே, யவனக் கிழவர் வேகமாக நேராக ஓடி ஏமாந்துவிட்டார். கிழவரின் குளம்படி ஓசை குறைந்ததும் முத்துநகை தன் குதிரையை வேறு பக்கம் திருப்பினாள்.

களைத்துப்போன நிலையில் குதிரை ஆடி அசைந்து நடந்தது. அவளும் பெருமூச்சு விட்டவாறு சோர்வுற்று உட்கார்ந்திருந்தாள். தாமரையையும் வேறு சில பெண்களையும் சந்தித்தது. யவனக் கிழவரிடம் சிக்கியது இவையிரண்டையும் எண்ணிப்பார்க்கும் போது இருங்கோவேளின் இருப்பிடம் அந்தப் பகுதியில் தான் இருக்க வேண்டு மென்று அந்தப் பெண்கள் இருங்கோவேள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்றும் அவள் தீர்மானித்தாள். அவர்களிடம் செழியன் அகப்பட்டிருந்தால் என்ன பாடு படுத்துவார்களோ என்ற கவலையும், இந்நேரம் அவனை என்ன செய்திருப்பார்களோ என்ற அச்சமும் அவளைக் கலங்கச் செய்தன.

அந்த இளம் பெண்ணுள்ளத்தில் சோழப் பெருநாட்டு எதிர்காலம் பற்றிய நினைவுகள் சுழன்றோடி அவளை அறியாமலே ஒரு வெற்றுச் சிரிப்பையும் வரவழைத்தன. கரிகால் பெருவளத்தான் திண்தோள் கொண்ட பெருந்திறன். அவனிடமுள்ள படைகளோ யாராலும் வெல்லமுடியாத் பலங் கொண்டவை. அப்படிப்பட்ட ஆற்றலுடையானைச் சதித் திட்டத்திலிருந்து காப்பாற்றும் பொறுப்பு தன்னிடம் விடப்பட்டிருப்பதை எண்ணித்தான் அந்தச் சிரிப்பு வெளிப்பட்டது முத்துநகைக்கு.

நீண்ட நெடுந்தூரங் கழித்து இறுதியில் புகார் பட்டினத்தின் விளிம்புக்கே வந்துவிட்டாள்.

குதிரை மாவூர்ப்பாக்கத்தின் எல்லையை மிதித்தது. வணிகர்களும் ஏனைய தொழில் வல்லாரும் பரபரப்புடன் தங்கள் வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வீதியோரத்தில் முத்துநகை இரு மருங்கிலும் கண்பார்வை செலுத்திய வாறு போய்க் கொண்டிருந்தாள். அவளது காதில் ''அன்பே சிவம்! பண்பே சைவம்!'' என்ற முழக்கம் கேட்டது.

குதிரையை நிறுத்திவிட்டுக் கவனித்தாள். பத்துப் பதினைந்து சிவ வடியார்கள் கூட்டமாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். முத்து நகைக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. செழியனைத் தூக்கிச் சென்றதுபோல் வேறு ஏதோ ஒரு சூழ்ச்சியில் ஈடுபட இருங்கோவேளின் ஆட்கள் ஊரில் நடமாடுகிறார்கள் என்று முடிவு கட்டிக் கொண்டாள்.

(தொடரும்)

''கம கம வென்று வாசனை வீசுகிறதே! அதென்ன உன் தலையில் பச்சைக் கலரில் பூ?''

''பூ இல்லே சார்! கொத்த மல்லித் தழைக் கட்டு!''

'ஜெனமேஜெயன்'

எத்தனை விதமான வாழ்த்துக்கள்! நண்பர்களும், தெரிந்தவர்களுமாக இத்தனை பேர் இருக்கிறார்களா என்று மோகனுக்கே ஆச்சரியமாயிருந்தது. புது மனைவியின் மடியில் சாய்ந்தவாறு இத்தனை நேரம் பார்த்தது போக இன்னும் பாதிக்கு மேல் மேஜைமீது பிரிக்கப்படாமல் கிடந்தன.

'யாரோ சினேகிதிகள் வந்திருக்கிறார்கள்' என்று வேலைக்காரி வந்து கூறவே அமுதா கீழே போய்விட்டாள். 'சீக்கிரம் அனுப்பிவிட்டு வந்துவிடு' என்று சொல்லியனுப்பியும்கூட இன்னும் அரைமணி நேரமாயிற்று. அப்படி என்னதான் பேசுவார்களோ!

மோகன் மாடியிலிருந்து ஓசைப்படாமல் கீழே இறங்கிவந்தான். படிக்கட்டில் நின்று மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தான். முன் ஹாலில் ஒரு குதிரை வால், இரண்டு ஒற்றைப் பின்னல், ஓர் இரட்டைப் பின்னல், ஒரு கோபுரக் கொண்டை இத்தனையும் சேர்ந்து அமுதாவைக் 'கோட்டா' பண்ணிக் கொண்டிருந்தன. அமுதாவின் முகம் வெட்கத்தினால் ரத்தமாகச் சிவந்திருந்தது.

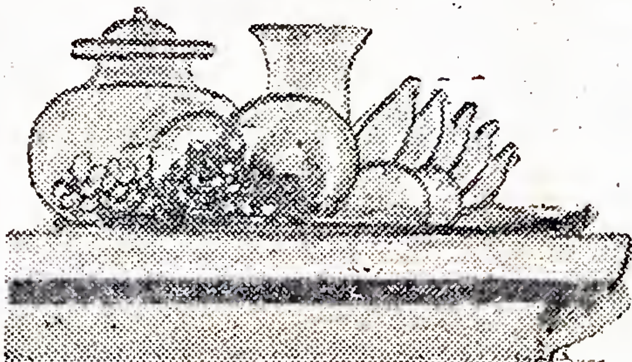
இன்னும் அரைமணி நேரமாவது ஆகும் போலிருந்தது, அமுதா இந்தப் பிசாசுகளிடமிருந்து விடுபட.

மோகன் சலிப்புடன் மேலே வந்தான். சிகரெட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு, மீண்டும் வாழ்த்துக் கடிதங்களைப் பிரித்துப் பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

திடுக்கிட்டான். இந்த வாழ்த்து, பால்ராஜிடமிருந்தா! பால்ராஜ் வாழ்த்து அனுப்பியிருக்கிறானா? பழைய விரோதத்தையெல்லாம் மறந்துவிட்டானா? அவனுக்குத் திருமண அழைப்புக்கூட அனுப்பவில்லையே!

மோகன் அந்தக் கடிதத்தை சிரத்தையுடன் படித்தான்.

''மோகன், நீ என்னைவிட எல்லா விதத்திலுமே அதிருஷ்டசாலி. இல்லாவிட்டால் அமுதா போன்ற அழகி உனக்கு மனைவியாக வாய்த்தி

வா. சாலையில் வளைய வந்த போது...

அன்புடன் கேட்க வேண்டும்; புத்திசாலித்தன மாகப் பதில் சொல்ல வேண்டும். நிதானமாக யோசிக்க வேண்டும்; பாரபட்சமின்றித் தீர்ப்பு வழங்க வேண்டும் —இந்த நான்கும் ஒரு நீதிபதிக்கு வேண்டியவை.

—சாக்ரடீஸ்

■✲■

போர்ச்சுகல் நாட்டில் சிகரெட் லைட்டர்கள் வைத்துக்கொள்ள லைசென்ஸ் தேவை.

—வீக் எண்ட்

குறைந்த விஷயங்களைப் பற்றி நிறையத் தெரிந்து வைத்திருப்பவருக்குப் பெயர் 'எக்ஸ்பர்ட்'.

—மிரர்

■✲■

சென்ற ஆண்டில் எழுபத்தைந்து ஆயிரம் ரூபாய் பெறுமானமுள்ள டென்னிஸ் பந்துகள் நமது நாட்டில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டுள்ளன.

—மதர் இந்தியா

■✲■

இங்கிலாந்தில் டெலிபோன் ஆப்ரேட்டரை 'டெலிபோனிஸ்ட்' என்று சொல்லுகிறார்கள்.

—ஏமன்

வாழைப்பழம், சாக்லேட், விஸ்கி இந்த வாசனைகளில்கூட டூத்பேஸ்ட் விற்கப்படுகிறது இங்கிலாந்தில்.

—வீக் எண்ட்

■✲■

ஜப்பானின் பிரபல எழுத்தாளரான யூகியோ மிசிமா என்பவர் தன்னுடைய செலவில் ஒரு சேனை வைத்திருக்கிறார். 100 வீரர்கள் அந்தப் படையில் இருக்கிறார்கள். இதன் நோக்கம் மாணவர்கள் ஆர்ப்பாட்டங்களை ஒடுக்குவது.

—டைம்ஸ் ஆவ் இந்தியா

டார்ஜான் என்றால், 'வெள்ளைத்தோல்' என்று அர்த்தம். இது ஆப்பிரிக்கப் பழங்குடி மக்கள் உபயோகித்த ஒரு வார்த்தை.

—டைஜஸ்ட்

■✲■

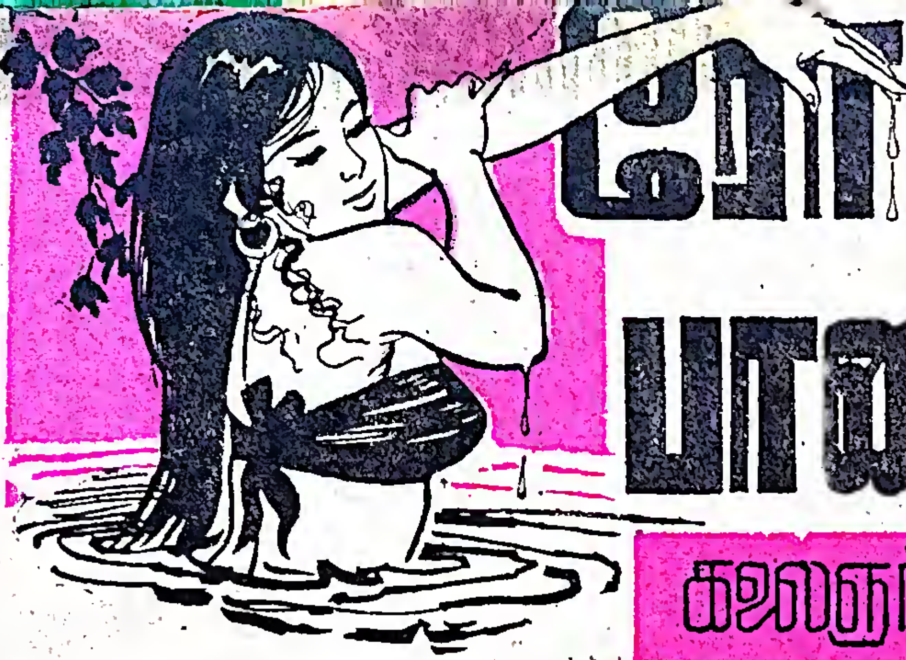
வெய்யில் அதிகமாக ஆக, கருமை அதிகரிக்கும் கண்ணாடிகளை இப்பொழுது கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். கார்களிலும் இவை இப்பொழுது பொருத்தப்படுகின்றன.

—மேன்'ஸ்

■✲■

சட்டைத் துணி சுமாராக இருந்தாலும் பொத்தான்கள் தரமாக இருந்தால் சட்டையின் தரம் மிக உயர்வாகத் தோன்றும்.

—கோலம்பியா

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

7

முத்துநகை அடியார் கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து சென்றாள். அவர்கள் மருவூர்ப் பாக்கத்தில் எல்லா வீடுகளிலும் சென்று சைவ முழக்கம் செய்தனர். சில பெரிய வீடுகளில் அவர்கள் நுழைந்து பொருள் பெற்றுப் பூரிப்போடு வெளியே வந்தனர்.

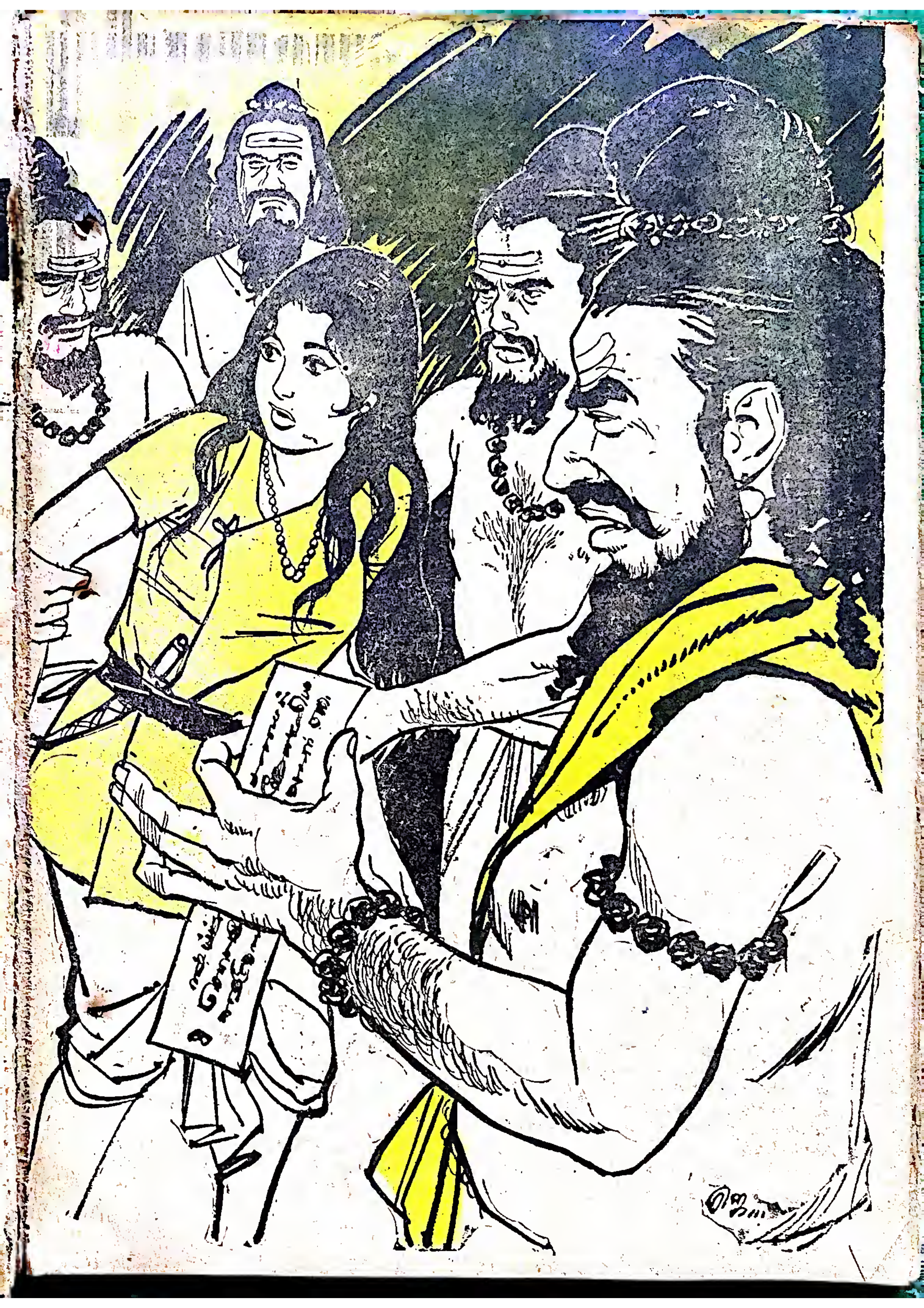
முத்துநகைக்கு ஆத்திரம் தாங்க முடியவில்லை. துரோகிகள் தாங்கியிருக்கும் தூய்மையான வேடம் பற்றி அவள் உள்ளத்தில் பெரும் போராட்டம். எப்படியும் இன்று அவர்கள் முயற்சி பலிக்காமல் செய்துவிட வேண்டுமென்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டாள். நாட்டைக் கவிழ்ப்பதற்கு வேடமிட்டுத் திரியும் வேங்கைகளின் உண்மை உருவத்தைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் சோழத் திருநகரின் மக்கள் ஏமாளிகளாய் இருக்கிறார்களேயென்று அவள் மனம் வெதும்பினாள். வாசனைப் பொடியும் குங்குமக் குழம்பும் சந்தனமும் நறுமணப் புகைப் பொருள்களும் கையிலேந்தி விற்பவர்களுக்கும் அவைகளை வாங்கி மகிழ்கின்றவர்களுக்கும் இடையிலே முற்றும் துறந்தவர்களைப் போல அந்த அடியார்கள் சென்றது அவளுக்குப் பெருஞ் சினத்தை மூட்டியது. பட்டும் பவளமும் பொன்னும் மணியும் முத்தும் பொருந்திய அழகுமிழும் அணிகலன்களை விற்பவர்களிடையே கொட்டைகட்டிகளாக வேடமிட்டுக் கொண்டவர்கள் நடமாடுவதை அவளால் சகிக்க முடியவில்லை.

கூவியழைத்து அனைவரையும் ஒன்று கூட்டி அந்தச் சிவனடியார்களை வளைத்துக் கொள்ளலாமா என்று எண்ணினாள். இப்படிச் செய்தால் இருங்கோவேளின் சூழ்ச்சி அம்பலமாகாது போய் விடும். அவனும் விழித்துக் கொண்டு எச்சரிக்கையாக நடந்து கொள்ள வழி வகுத்தது போலாகிவிடும் எனப் பயந்து அந்த அடியார்களைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

மருவூர்ப்பாக்கம் தாண்டி அந்த அடியார்கள் பட்டினப் பாக்கத்துப் பக்கம் சென்றார்கள். வெள்ளிடை மன்றம். இலஞ்சி மன்றம், நெருங்கல் மன்றம், பூதசதுக்கம், பாவை மன்றம் முதலிய இடங்களைக் கடந்து சென்ற அவர்களை அவள் விடாமல் தொடர்ந்தாள். வெள்ளிடை மன்றத்தைக் கண்டதும் அவளுக்குக் கண் கலங்கிற்று. அந்த மன்றத்தின் பெருமையை நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தாள். அந்த மன்றத்தில் யார் வேண்டுமானாலும் தங்களுக்குரிய வியாபாரச் சரக்குகளை மூட்டைகளாகக் கட்டி உரியவர் பெயரை எழுதி அங்கே போட்டு விட்டுத் தங்கள் வேலைகளைக் கவனிக்கலாம். அந்த மன்றத்திற்குக் கதவுமில்லை. காவலும் இல்லை. அப்படியிருந்தும் ஒரு மூட்டையும் களவு போவதில்லை. இத்துணை சிறப்பு மிகுந்த நீதி செழித்திருக்கும் நாட்டில்—ஒழுக்கம் நிறைந்த பூமியில்—துரோகிகள் முளைத்து விட்டார்களேயென்று ஏங்கினாள்.

தன் தந்தையை நினைத்துக் கொண்டாள். அடியார்கள் போகும் வழியைத் திரையிட்டு மறைப்பது போல் அவள் கண்களின் முன்னே நீர்த்திரை விழுந்தது.

புத்த விகாரம் முதலிய இடங்களைக் கடந்து அந்த அடியார்கள் சிவன் கோவிலுக்குள்ளே நுழைந்தார்கள். முத்து

நகைக்கு ஆச்சரியமாகப் போய்விட்டது அந்த நிகழ்ச்சி. இருங்கோவேளின் ஆட்கள் என்றால் இவ்வளவு தைரியமாகச் சிவன் கோயிலுக்குள்ளே நுழைவார்களா என்று குழப்பமடைந்தாள்.

குதிரையை விட்டு இறங்கி உள்ளே சென்று கவனித்தாள். அவளுக்கு உண்மை விளங்கிவிட்டது.

அவர்கள் யாரும் இருங்கோவேளின் ஆட்கள் அல்ல. புகார் நகரைச் சேர்ந்த உண்மையான சிவனடியார்கள் தான். தன் தவறுக்கு முத்துநகை வெட்கப்பட்டாள். ஆயினும் அவள் சிந்தனை எங்கேயோ ஓடித் திரும்பியது.

ஓலையொன்றை எடுத்து அவசர அவசரமாக அதில் எழுதினாள்.

''அன்புமிகுந்த சிவனடியார்களே!

வணக்கம். நமது தலைநகரில் எதிரிகள் சிலர் அடியார்கள் வேடத்தில் புகுந்து துரோக வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். அவர்களைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு உதவியாக நீங்கள் சில திங்களுக்கு வெளியில் வராமல் கோயிலிலேயே இருந்தால் நலம். தயவு செய்து என்னை யாரென்று கேட்காதீர்கள். வணக்கம்.''

அந்த ஓலையை முத்துநகை அடியார் கூட்டத் தலைவரிடம் கொண்டு போய்க் கொடுத்துவிட்டு, பதிலுக்குக் காத்து நின்றாள்.

அடியார் கூட்டத் தலைவர் திருநீற்றடியார் நடுத்தர வயதுடையவர். வாட்டசாட்டமான உருவங்கொண்டவர். முகத்தில் அருளை வரவழைத்துக்கொண்டு தான் யாரையும் நோக்குவார். காரணம் இயற்கையிலேயே அவர் முகத்தில் அருளைவிட அதிகமாக வீரமும் கம்பீரமும்தான் மின்னிக்கொண்டிருக்கும். அவர் முத்துநகையை உற்றுப் பார்த்தார்.

''விடாதீர்கள் இவனை! இவன் தான் ஏதோ துரோகம் செய்ய வந்திருக்கிறான்!'' என்று திருநீற்றடியார் கத்தினார்.

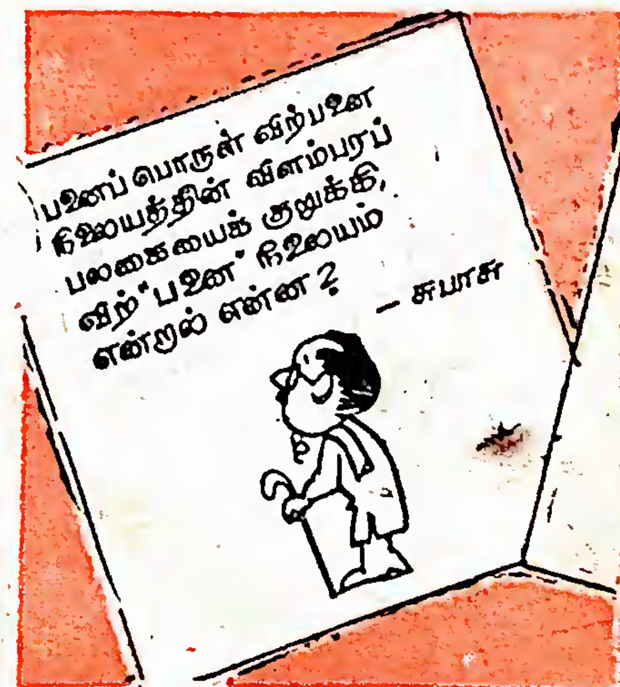
மற்ற அடியார்கள் முத்துநகையைச் சூழ்ந்து பிடித்துக் கொண்டார்கள். அந்தக் குழப்பத்தில் அவள் ஆண் வேடம் கலைந்தது. அழகுமயமான ஆரணங்கு எதிரே நிற்பதை அடியார்களின் தலைவர் கண்டார். பொன்னுருக்கிச் செய்ததுவோ—புலவர்களின் கற்பனையோ—என எண்ணத்தக்கவிதம் தனியாக நின்று கொண்டிருக்கும் ஏந்திழையைக் கண்டதும் திருநீற்றடியாரின் இதயம் காய்ச்சிய ஈயமென உருகி விலா எலும்புகளைத் தீய்த்து அடி வயிற்றைப் பற்றவைத்து, அத்தனை ரத்தக் குழாய்களிலும் பாய்ந்தோடிற்று.

சூழ நின்ற மாணவர்குழாத்தை திருநீற்றடியார் கடைக் கண்ணால் பார்த்தார். அவர்கள் மறைந்தனர். அவளைக் கரம் பற்றி இழுத்தார். ஓங்கி ஓர் அறை கொடுத்தாள் முத்துநகை. நெற்றியில் உள்ள முப்பட்டைபோல் அவர் கன்னத்திலும் அவளது விரல்கள் பதிந்து ரத்தக் கோடுகளைக் கிழித்தன.

அதற்குமேல் அடியார் பொறுத்துக் கொள்ளவில்லை. தாவிப் பாய்ந்து அவளைத் தன் உடலோடு சேர்த்து அணைத்துக் கோயிலுக்குள்ளேயுள்ள இன்னொரு பகுதிக்குள் நுழைந்திட முனைந்தார். அப்போது, ''ஏய், நில்!'' என்ற குரலோடு ஓர் உருவம் அடியாரின் பிடரியில் ஓர் அடி கொடுத்தது. முத்துநகை வியப்புடன் திரும்பினாள். யாருமில்லை, அதே யவனக் கிழவர்தான்!

கிழவரை அடியார் எதிர்த்தார். அடியார் கூட்டமே அங்கு வந்துவிட்டது. யவனக் கிழவரின் வாள் அவர்களை நோக்கிச் சுழன்றது. அடியார்கள் கிழவரின் புலிப் பாய்ச்சல் கண்டு அங்குமிங்கும் ஓட ஆரம்பித்தார்கள்.

இதுதான் சமயமெனக் கண்ட முத்துநகை தன் ஆண் உடைகளைச் சரி செய்து அணிந்து கொண்டு வெளியே ஓடிக் குதிரையில் ஏறிப் பறந்தாள்.

(மொழியாராய்ச்சி: ஆ. சுப்புலட்சுமி)

கோயிலுக்குள்ளே என்ன ஆயிற்று எனத்தெரிந்துகொள்ள அவளுக்கு ஆவல். வெகு தூரம் போய் மீண்டும் கோயில் பக்கமாகத் திரும்பி வந்தாள். அவள் கோயில் பக்கம் வருவதற்கும் யவனக் கிழவர் கோயிலுக்குள்ளேயிருந்து வெளியில் வந்து குதிரையில் ஏறிப் போவதற்கும் சரியாக இருந்தது. யவனக் கிழவர் தன்னைக் கவனிக்காதவாறு பாதுகாப்பாக ஒளிந்துகொண்டாள் ஒரு மண்டபத்துக்கு அருகே!

சற்று நேரம் கழித்துக் கோயிலைச் சுற்றிக் கொண்டு குதிரையை மெதுவாக நடத்தியவாறு தன் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டாள்.

அவளுக்கு மேலும் மனப் போராட்டம் துவங்கியது. யவனக் கிழவருக்குத் தான் யாரென்று தெரிந்திருக்குமா? முத்துநகைதான் ஆண் உடையில் உலவுகிறாள் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டால் என்ன செய்வது? இப்படிப் பல கேள்விகள் அவள் உள்ளத்தை நிலை தடுமாறச் செய்தன. கோயிலுக்குள்ளே யவனக் கிழவன் தன்னை முத்துநகையாகத் தான் கண்டான். தான் மீண்டும் ஆண் வேடம் தரித்ததை அவன் பார்த்திருக்க வழியில்லை. இப்படியும் தன்னைத்தானே அவள் தேற்றிக் கொண்டாள்.

யவனக் கிழவன் வேடத்திலேயுள்ள இருங்கோவேள் தன்னை ஏன் காப்பாற்ற வேண்டும்? தன் மீது அவனுக்கு ஏன் இவ்வளவு பிரியம்?

இதற்கும் பதில் கிடைக்கவில்லை.

அந்தத் திருநீற்றடியாரின் போக்கினைக் கண்ட பிறகு அந்தக் கூட்டத்தின் மீதே வெறுப்பு ஏற்படுகிறதே! மண்ணைசை பொன்னைசை பெண்ணைசை விட்டவர்களின் நேர்மைக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் இதைவிட அவமானகரமான உதாரணம் வேறென்ன வேண்டும்— அவள் அலைக் கழிந்தாள். அதற்குள் அவள் வீட்டு வாசலும் வந்து விட்டது.

குதிரையை நிறுத்தி விட்டு வீட்டை நோக்கினாள். வாயிற்புறத்தில் ஒரு குதிரை கட்டப் பட்டிருந்தது. மெதுவாக இறங்கிக் கதவோரம் சென்று உள்ளே கவனித்தாள். தந்தையும் அந்த யவனக் கிழவரும் மிகவும் ரகசியமாக ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பேசிக் கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்க்க முடிந்ததே தவிர பேசிய விஷயங்களைக் கேட்க முடியவில்லை. முத்துநகைக்கு ஆவேசம் பிறந்தது. போன்ற ஓர் உணர்ச்சி. உடனே அரண்மனைக்குச் சென்று கரிகாலரிடம் சொல்லி வீரர்களை அழைத்துவந்து யவனக் கிழவரைப் பிடித்துக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு புறப்பட்டாள். ஆத்திரத்தில் என்ன செய்கிறோம் என்று புரியவில்லை. தன் வீட்டிலேயிருந்து இருங்கோவேளைப் பிடித்துக் கொடுத்தால் தன் தந்தையும் காட்டிக் கொடுக்கப் படுவாரேயென்று அவள் நினைக்கவில்லை! நினைக்க நேரமில்லை. அவள் நெஞ்சில்

ஊசலாடியதெல்லாம் சோழநாட்டுப் பெருமையும் பற்றுந்தான்.

குதிரை அரண்மனை நோக்கி விரைந்தது. கரிகாலனின் மாளிகையில் முத்துநகை நுழைந்தாள். மன்னரை அவசரமாகப் பார்க்க வேண்டுமென்று துடித்தாள், "மன்னர் தனிமையில் உலவிடச் சென்றார். இப்போது இயலாது," என்று பதில் கிடைத்தது மெய்க்காப்பாளரிடமிருந்து.

"யாருமில்லாமல் மன்னரைத் தனியாகச் செல்ல விடலாமா?" என்று முத்துநகை கவலையோடு கேட்டாள்.

அதற்கு மெய்க்காப்பாளன், "கரிகாலனைத் தனியாக எதிர்த்து யாரும் வென்றிட முடியாது. அது பற்றிய கவலை யாருக்கும் தேவையில்லை!" என்று பதில் கூறினான்.

உடனே முத்துநகை, "இருங்கோவேளைக் கையுங் களவுமாகப் பிடிக்க இதுவே தருணம். என்னோடு ஐம்பது வீரர்களை அனுப்ப வேண்டும்!" எனப் பதறினாள்.

மெய்க்காப்பாளன் சற்று யோசித்து, "அரசர் உத்தரவின்றி அனுப்பக் கூடாதே!" என்று தயங்கினான்.

"எனக்குத்தேவையானவற்றை அளிக்குமாறு முன்பே அரசர் கூறியிருக்கிறாரே. இப்போது நான் கேட்பது எனக்காக அல்லவே! இந்த நாட்டுப் பகைவனைப் பிடிக்கத்தானே!" என்று விளக்கமுரைத்து வற்புறுத்தினாள்.

மெய்க்காப்பாளன், தன் அதிகாரத்தின் கீழுள்ள வீரர்களில் ஐம்பது பேரை முத்துநகையின் பின்னே அனுப்பி வைத்தான். அவள் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு இருங்கோவேளைப் பிடித்து விட்டோம் என்ற வெற்றிக் களிப்போடு தன் வீடு நோக்கிச் சென்றாள்.

திடுமென அரண்மனை வீரர்கள் ஐம்பது பேர் தெருவிலே வெகு வேகமாகச் செல்வதைக் கண்ட தலைநகரத்து மக்கள் அதிர்ச்சியடைந்தனர். வீட்டுக்குள்ளிருந்தவர்கள் அனைவரும் வீதிக்கு ஓடி வந்தனர். முன்னே சென்று கொண்டிருந்த முத்துநகை குதிரையைப் பிடித்திழுத்து நிறுத்தினாள். அவளுக்குப் பெருத்த ஏமாற்றம்!

தன் வீட்டு வாசலில் கட்டப்பட்டிருந்த யவனக் கிழவரின் குதிரையைக் காணவில்லை. இறங்கி வியப்போடு வீட்டைப் பார்த்தாள். வீடு பூட்டப்பட்டிருந்தது.

"தாமதித்துவிட்டோம், தப்பிவிட்டான் துரோகி!" என்று முணுமுணுத்தாள் முத்துநகை. ஆயாசத்தோடு எல்லாக் குதிரைகளும் அரண்மனை நோக்கித் திரும்பின.

முத்துநகை ஓர் ஓலையில், "தாமதம்; அதனால் தப்பிவிட்டான்," என எழுதி அதை மெய்க்காப்பாளரிடம் கொடுக்குமாறு சைகை செய்து ஒரு வீரனிடம் தந்து விட்டு வேறு பக்கமாகத் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

8

பாண்டியன் பெருவழுதி தலைநகருக்குத் திரும்ப வேண்டுமென்ற கருத்தைச் சோழ மன்னனுக்குத் தெரிவித்ததையொட்டி, சோழன் பாண்டியனின் இருப்பிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். செழியன் காணமற் போனதைத் தவிர வேறு எந்தக் குறையும் தனக்கில்லை யென்று பாண்டியன் சோழனிடம் மனம் விட்டுப் பேசினான்.

செழியனைப் பற்றியும் சோழ மண்டலத்தைக் கவிழ்க்க நடைபெறும் சூழ்ச்சித் திட்டங்களைப் பற்றியும் தகவல் அறிந்து வரப் பொறுப்பு வாய்ந்தவர்

காரசாரமான கவிதை

நாவுசுவை காரமதில் முன்னே நிற்கும்
தன்மைபோல் விலைவாசியுமே நின்றால் எங்கள்
மனதுமிங்கு நோகாதோ எனவே மீண்டும்
மலிவுபெற உள்ளமிள காயோ? சொல்வாய்?

— செல்வி. ஆ. கணபதி

AUTOMATIC
ஹென்ரி
ஸாண்டோஸ்
அண்ட் ஃபில்ஸ்
ஆடோமாடிக்
25 ஜுவெல்கள்

நீங்கள் 1939க்கு முன்பு பிறந்திருந்தவரானால் இந்த விளம்பரத்தை முழுவதும் படிக்கவும்.

30 வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களில், 10ல் 9 பேருக்கு அவர்களறியாமலேயே கேச உதிர்வு ஏற்படுகிறது!

உதிரும் கேசம் முதலில் உங்கள் சீப்பில் தெரியும் நீங்கள் செயல் படவேண்டிய சமயம் இதுவே... இல்லையெனில் கேசம் பெருவாரியாக உதிர்ந்து மயிர் கொட்டிவிட்ட நிலையைக் கண்ணாடியில் காண நேரிடும்.

இதைப் போக்க ஒரே வழி ப்யூர் ஸில்விக்ரின்

ஸில்விக்ரின், கேச ஆரோக்கியத்திற்கு இன்றியமையாத 17 முக்கியமான அமினோ ஆஸிடுகளின் ஒப்பற்ற சேர்க்கையாகும். அது வெகுவிரைவாக மயிர்க்கால்களை அடைந்து, கேசத்திற்குத் தேவையான இயற்கை ஊட்டச்சத்தின் பற்றுக்குறையைப் பூர்த்திசெய்து, கேசத்திற்குப் பலமளித்து ஆரோக்கியமான கேசவளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கிறது.

ஸில்விக்ரின் உபயோகிப்பது எப்படி?

உண்மையில் அதன் பயனைக் காணவேண்டுமானால் குறைந்த பட்சம் 6 மாதங்களுக்காவது தொடர்ந்து, தவறாமல் ஸில்விக்ரினை உபயோகித்து வரவேண்டும். விட்டுவிட்டு உபயோகிப்பதில் பயனில்லை. தினமும் இரண்டு தடவைகள் ஸில்விக்ரினின் சில துளிகளை மயிர்க்கால்களில் விட்டு நன்குகத்தேய்க்க வேண்டும். பிறகு உங்கள் கேசம் பழைய ஆரோக்கியத்தைப் பெற்றபின் வருடக்கணக்காக அதை செழுமையாகவும், ஆரோக்கியமாகவும் வைத்திருப்பதற்கு, இனிய மணம் கமழும் ஸில்விக்ரின் ஹேர் டிரெஸ்ஸிங்கை வழக்கமாக உபயோகித்து வரவேண்டும்.

ஸில்விக்ரின் எப்படிச் செயல் புரிகிறது?

1. பெரிதாக்கிக் காட்டப்பட்ட ப்யூர் ஸில்விக்ரின் துளி. கேச ஆரோக்கியத்திற்கும், அழகிற்கும் இன்றியமையாத 17 முக்கியமான அமினோ ஆஸிடுகள் அடங்கியது ஒப்பற்ற ஸில்விக்ரின்
2. கேசத்திற்கு இயற்கை உணவான அமினோ ஆஸிடுகளின் பற்றுக் குறையின் விளைவாக கேசம் உதிர்ந்து ஆரோக்கியமற்றுப் போகிறது

இந்தப் பற்றுக் குறையை நீக்கினாலொழிய கேசம உதிர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

3. ஸில்விக்ரின் மயிர்க்கால்களை அடைந்து கேசத்திற்கு வேண்டிய இயற்கை உணவை மீட்டளித்து கேசத்தை மீண்டும் ஆரோக்கியத்துடன் திகழச் செய்கிறது என்பது நோபல் பரிசுபெற்ற செய்முறை ஒன்றின் மூலம் நிருபணமாகியுள்ளது.

இலவசம்!

'ஆல் அபௌட் ஹேர்' (All About Hair) என்னும் சிறுபுத்தகத்தை இலவசமாகப் பெற, இந்தக்கூப்பனை வெட்டி டிபார்ட்மெண்ட் K1 தபால் பெட்டி 1199 பம்பாய் 1 என்னும் முகவரிக்கு அனுப்பவும்.

பெயர் ____________________

முகவரி ____________________

____________________ வயது ________

பீசாம் வழங்கும் தரமான தயாரிப்பு

ஸில்விக்ரின் கேசத்திற்கு இயற்கைப் போஷாக்கு

கள் நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்றும் செழியனைப் பற்றி எந்தக் கவலையும் வேண்டாம் என்றும் கரிகாலன் பெரு வழுதிக்கு ஆறுதல் கூறினான். பின்னர் பாண்டியநாடு, சோழபூமி இரண்டின் உறவு முறைகள் பற்றியும் நட்பு உடன் பாடுகள் பற்றியும் நீண்ட நேரம் பேசி னர். தங்களின் ஒன்றுமைக்கும் இரு நாடு களின் நட்புக்கும் வழி கோலிய புலவர் காரிக்கண்ணனார் பற்றி இருவரும் புகழ்ந் துரைத்தனர்.

''காரிக்கண்ணனாருக்கு ஒரு மகளிருக்கிறாள். அவள் பெயர் முத்து நகை. அவளுடைய திருமணத்தை இந்த் நாட்டு இளவரசியின் திருமணம் போல அவ்வளவு சிறப்பாகச் செய்து முடிக்கப் போகிறேன்,'' என்றான் கரிகாலன்.

''அப்படியா? மிகவும் மகிழ்ச்சி. ஆனால் ஒன்று. அந்தத் திருமண ஏற் பாட்டை என்னைக் கலக்காமல் துவங்கி விட வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள் கிறேன்,'' என்றான் பெருவழுதி.

கரிகாலனும் சிரித்தபடியே, ''அதற்கென்ன; ஆகட்டும்!'' எனப் பதில் கூறினான்.

பாண்டியன் குழுவினரும் பரி வாரங்களும் நீண்ட தூரம் சென்று கண்ணுக்கு மறைந்த பிறகே கரிகாலன் திரும்பினான். திரும்பியவன் திகைத்திடும் வண்ணம் ஒரு வீரன் மிக வேகமாகக் குதிரையில் வந்து கரிகாலனை வணங்கி நின்றான்.

''யார் நீ?'' என்று கரிகாலன் கேட்பதற்குள், அந்த வீரன் தன் கையி லிருந்த ஓலைச் சுருளை எடுத்து நீட்டி னான். அரசன் அதை ஆவலுடன் வாங் கிப் படித்தான்.

''சோழமன்னர் கரிகாலருக்கு வரைவது யாதெனில்—பாண்டிய வீரன் செழியன் என்னிடம்தான் அடிமைப் பட்டுக் கிடக்கிறான். அவனை உயிரோடு பாண்டியனிடம் நீர் ஒப்படைக்கவேண்டு மானால் என்னுடைய நாட்டை என்னிடம் திரும்ப ஒப்படைக்க வேண்டும். இல்லை யேல் செழியனைச் சித்ரவதை செய்து அணு அணுவாகக் கொல்ல உத்தேசம். உடனே பதில்—செயல் மூலம்!''

—இருங்கோவேள் மன்னன்:

கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான் கரிகாலன். கடிதம் கொண்டுவந்தவனைக் காணவில்லை. அவன் சிட்டாய்ப் பறந்து விட்டான்.

கரிகாலனின் கண்கள் சிவந்தன. பற்களை நற நறவென்று கடித்துக் கொண்டான். உறையில் கிடந்த வாளின் பிடியைக் கரம் இறுகப் பிடித் தது. சிங்கம் போல் தன் மாளிகைக்கு நடந்து வந்தான். ''எங்கே சேனைத் தலை வர்கள்?'' என உறுமினான். ஒரு நொடி யில் சேனைத் தலைவர்கள் வந்து குழுமி விட்டனர்.

''சோழநாட்டைச் சுற்றியுள்ள எல்லாப் பகுதிகளிலும்—ஏன், சோழ நாட்டுக்குள்ளும் நமது படைகளின் முரசம் ஒலிக்க வேண்டும். இந்த இருங்கோ வேள் எங்கு இருந்தாலும் அவனை உடன டியாகச் சிறை பிடித்துக் கொண்டுவர வேண்டும்!'' என முழங்கினான் சோழர் திலகம்.

சேனைத் தலைவர்களும் அந்த அவசர உத்தரவுக்கு அடிபணிந்து தங்கள் வீரவாட்களை எடுத்து அரச னுக்கு வணக்கம் தெரிவித்தனர். அப் போது வெகு வேகமாகப் புலவர் காரிக் கண்ணனார் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

''பொறுத்திடுக, மன்ன பொறுத்திடுக! அமைதி! அமைதி!!''எனக் கையுயர்த்தி எதிரே வந்து நின்ற புலவரை நோக்கிக் கரிகாலன், ''புலவரே! என்ன சொல்கிறீர்கள்?'' எனப் பதறிக் கேட் டான்.

''இருங்கோவேளைப் பிடிப்ப தும் கொல்வதும் நமக்குப் பெரிதல்லவே —செழியனை உயிரோடு மீட்பதல்லவா நமது குறிக்கோள்!'' என்றார் புலவர்.

''இதோ, அந்த இருங்கோ வேளின் பயமுறுத்தல் ஓலையைப் படியுங் கள். இது வரையில் கரிகாலனை யாரும் மிரட்டியதில்லை. என்னிடம் தோற்றோடி ஒளிந்துகொண்ட இந்தக் கோழை மிரட்டு கிறான். இவனுக்கு நான் அஞ்சிச் சாவதா? முடியாது. முடியாது. சோழநாட்டு வீரம் சோரம் போய்விடவில்லை. நம் நாட்டு வீரர்கள் வாள் பிடித்துப் பழகியவர்களே தவிர, பகைவரின் தாள் பிடித்தல்ல. புலிக் கொடியின் நிழலிலே போர்க் குரல் கொடுத்த பரம்பரை. விழுப் புண் பெற்று பெருமை கொள்ளுமே தவிர, எதிரியின் காலில் விழுந்தல்ல. கரிகாலனை யாரும் தடுக்க வேண்டாம். ஓரிரு நாட்களில் அந்த உன்மத்தன் இருங்கோவேளின் தலை என் முன்னே தாழ்ந்திடல் வேண் டும். அதுவரை எனக்கு வேறு நினைவே இல்லை.''

—எனக் கர்ஜனை செய்து கிளம்பினான் கரிகாலன்.

புலவர் புன்னகை புரிந்தவாறு அவனை அணுகி, "சோழப் பெருவேந்தே! பெருவழுதிப் பாண்டியருக்கு அளித்துள்ள வாக்குறுதி என்ன? எப்படியும் செழியனை மீட்டுக்கொடுப்பதாகத்தானே? அதை மறந்து விடலாமா? தங்களுக்கு இருங்கோவேள் எழுதியது போலவே பாண்டிய மன்னருக்கும் ஒரு மடல் அவன் எழுதவில்லை யென்று தாங்கள் எண்ணுகிறீர்களா? பெருவழுதிக்கும் இப்படியொரு கடிதம் வந்திருக்கிறது!"

"அப்படியா?" கரிகாலனுக்கு ஒரே வியப்பு.

"ஆமாம்; பெருவழுதிப்பாண்டியன் திடீரெனத் தலைநகருக்குப் புறப்பட்டதற்கு என்ன காரணம் என்று கருதுகிறீர்கள்?"

"என்ன காரணம் புலவரே?"

"இருங்கோவேள் அவருக்கும் எழுதியிருக்கின்றான்; அதாவது, பாண்டியநாடு சோழநாடு இரண்டின் நட்புரிமைக்குக் குந்தகம் உண்டாக்குவதற்காகவே இந்த ஏற்பாடு!"

"எப்படிப் புலவரே?"

"இது புரியவில்லையா? பறித்துக் கொண்ட நாடுகளைக் கொடுத்தால் செழியனைத் திரும்பத் தருவேன்; இல்லையேல் செழியனைக் கொன்றுவிடுவேன் என்பது இருங்கோவேளின் எச்சரிக்கை!"

"இவன் என் கிளாஸ்மேட். டிபன் சாப்பிட நம்ம வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தேன்."

"ஆமாம்!"

"நாடுகளைத் திரும்பக் கொடுத்துச் செழியனை ஏன் மீட்டுத் தரக்கூடாது என்று பாண்டியன் நினைக்கக் கூடும். தாங்கள் அப்படிச் செய்யாவிட்டால் பாண்டியருக்குத் தங்கள் மீது பகை ஏற்படக்கூடும். அந்தப் பகையை மூட்டிவிட்டுத் தன் சூழ்ச்சியை வெற்றிபெறச் செய்யலாம் என்பது இருங்கோவேளின் நினைவாக இருக்கும். இந்தச் சங்கடமான நிலையைச் சமாளிக்க முடியாமல்தான் பாண்டிய மன்னர் உடனடியாகத் தலைநகருக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்!"

"சரி . . . அப்படியானால் இப்போது என்ன செய்யலாம்?"

"சூழ்ச்சியைச் சூழ்ச்சியினால்தான் முறியடிக்க வேண்டும்!"

"இருங்கோவேளின் நிபந்தனைப்படி அவனது நாடுகளைத் திரும்பக் கொடுத்துவிடுவதா?"

"நான் அவ்வாறு கூறவில்லை மன்னா! படை வீரர்களைப் பல திசைகளிலும் அனுப்பி அவனுக்குக் கோபத்தை மூட்டினால் திடீரென்று அவன் செழியனைக் கொன்றுவிடவும் கூடும்!"

"அப்படியானால் இது பற்றிப் பாண்டிய மன்னரின் யோசனையைக் கேட்கலாமா?"

"அவருக்கே எதுவும் புரியாமல்தானே தங்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கக் கூடாதென்று புறப்பட்டு விட்டார்!"

"புலவர் அவர்களே! இந்த ஓலை நமது நாட்டின் வீரத்துக்கு விடப்பட்ட அறைகூவல்! இதை நான் ஏற்றுக் கொண்டே தீரவேண்டும். இருங்கோவேளுக்கு நாடும் திரும்பக் கிடையாது; செழியனையும் அவன் கொல்ல முடியாது." எனக் கொக்கரித்தான் கரிகாலன்.

அப்போது வீரன் ஒருவன் மாளிகைக்குள் நுழைந்தான். கரிகாலன் அவனை அடையாளம் தெரியாமல் வியப்புற்று விழித்தான். அருகேயிருந்த மெய்க்காப்பாளன் கரிகாலனின் காதில், "வருவது முத்துநகைதான்!" என்று ரகசியமாகச் சொல்லவே கரிகாலன் புலவரை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு எச்சரிக்கையாக இருந்துகொண்டான். புலவருக்கு எதிரே வருவது தன் மகள் என்று அடையாளம் தெரியவில்லை.

(தொடரும்)

கற்றவன்...

ஓட்டியே தன் செலவைச் சமாளித்துக் கொள்கிறார் மாணவர் காளையான்.

''வெய்யில் அதிகமான பகல் நேரத்தில் என்னால் வண்டி ஓட்ட முடியவில்லை. அதனால் இரவு நேரங்களில்தான் ஓட்டுவேன். மாலை நாலு மணிக்கு ரிக்ஷா எடுப்பேன். காலை 8 மணிக்குத் திருப்பிக் கொடுப்பேன். ஒரு நாளைக்கு வாடகை போக மூன்று ரூபாய் கிடைக்கும். அப்படி ஒரு வருஷம் கஷ்டப்பட்டு என் செலவுகள் போக நூறு ரூபாய் சேர்த்தேன். பின்பு கல்லூரிக்கு அப்ளிகேஷன் போட்டேன்,'' என்கிறார் காளையான்.

''புத்தகம் நோட்டுகள் முதலியவற்றை ஒவ்வொன்றாக வாங்கினேன். ஒவ்வொரு நாள் உழைப்பிலும் ஒன்று வாங்குவேன். முதலில் ஹாஸ்டலில் இடம் கிடைக்கவில்லை. ஓட்டலில் சாப்பிட்டு விட்டு ரிக்ஷாவில் படுத்துத் தூங்கி வாழ்க்கையை நடத்தினேன். சவாரி இல்லாதபோது தெரு விளக்கில் படிப்பேன். ஒரு மாதம் சென்ற பிறகுதான் ஹாஸ்டலில் இடம் கிடைத்தது,'' என்கிறார் இவர்.

''கெமிஸ்ட்ரி அஸிஸ்டெண்ட் புரொபசர் திரு: கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு என்மீது மிகுந்து அன்பு. அவர்கள் வீட்டிலேயே தங்கும்படி சொன்னார்கள். ஆனால் பிறருக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கக் கூடாது என்று நான் போகவில்லை,'' என்கிறார் காளையான்.

ஹாஸ்டலில் இடம் கிடைத்தபோது, முதலில் பதினான்கு ரூபாய் கட்ட வேண்டியிருந்தது. அதற்காகத் தனியாக வண்டி ஓட்டி, ஒரு வாரம் சம்பாதித்தார். துணிமணிக்கும், முகக்ஷவரத்துக்கும் பணம் கிடையாது. சகமாணவர்களோ வெறிக்க வெறிக்கப் பார்த்தார்கள். ''எப்படியானாலும் காலை 10 மணிக்குத் தவறாமல் கல்லூரி சென்று விடுவேன். சில நாட்கள் 20 மைல் சவாரிக்குப் பிறகுகூடக் கல்லூரிக்குத் திரும்பியுள்ளேன்,'' என்று கூறும் காளையானை, கும்பகோணத்திலுள்ள மற்ற ரிக்ஷாக்காரர்கள் முதலில் வெறுத்தார்களாம். செலவைச் சரிக்கட்ட வேண்டி, இவர் குறைந்த ரேட்டுக்கு ரிக்ஷா ஓட்டினால் அவர்களுக்கு எப்படி இருக்கும்? ''ஆனால் இப்போது எல்லாரும் என் நண்பர்கள் ஆகிவிட்டார்கள்,'' என்று கூறுகிறார்.

எஸ். எஸ். எல். சி. பரீட்சையில் 374 மார்க்குகள் வாங்கிய காளையான் பி. எஸ்ஸி பட்டம் பெறுவதில் முனைந்திருக்கிறார். ஆனால், அதற்குப் பிறகும்கூட ரிக்ஷா ஓட்டுவேன் என்கிறார்.

ரிக்ஷா ஓட்ட ஓர் உடையும், கல்லூரி செல்ல ஒரு செட் உடையும் வைத்துள்ள இவர், ஹாஸ்டல் இல்லாத விடுமுறை நாட்களில் சமைத்துச் சாப்பிடுகின்றார்.

காளையானுக்கு, டெபுடி சூபரின்டெண்ட் திரு. எஸ். ராமரத்தினத்திடம் அபார மதிப்பு. அவருடைய குழந்தைகள் ரூபகலாவிடமும், ஹேமலதாவிடமும் கொள்ளைப் பிரியம்.

தகவல்கள்: பி. வி. கிரி; என். ராமகிருஷ்ணா

அட்டை வண்ணப்படம்: என். ராமகிருஷ்ணா

தீர்ப்பு வழங்கியது ஓர் ஆடு!

...தன்படியே ஆட்டின் சொந்தக்காரருக்குப் பத்து ரூபாய் கொடுத்து அடிபட்ட ஆட்டை வீட்டுக்கு எடுத்து வந்தான் என் சகோதரன். எல்லோரும் எதிர்பார்த்தபடி ஆடு இறக்கவில்லை. இரண்டு நாட்கள் ஏதோ கை வைத்தியம் செய்ததில் துள்ளி எழுந்து பிழைத்து விட்டது.

அடுத்த முறை, அதைச் சந்தைக்கு ஓட்டிப் போனான் விற்றுவிடலாமென்று. ஊரார் தீர்ப்புப்படி அந்த ஆட்டுக்கு அவன் கொடுத்த தொகை ரூ. 10. இப்போது ரூ. 30'க்கு விலை போயிற்று. லாபம் இருபது ரூபாய்.

—சிதம்பர தாணுப் பிள்ளை

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

நாடகம் ஆடுகிறேனே! மௌன நோன்பு அனுஷ்டிப்பதாகக் கூறி விட்டு எல்லாப் பேச்சுவார்த்தைகளையும் எழுத்தாணியாலேயே பூர்த்தி செய்கிறேன்!''

''போகட்டும்! உன் முயற்சிகள் எந்த அளவுக்கு வெற்றியளித்திருக்கின்றன? ஏதாவது என்னிடம் கூற முடியுமா?''

முத்துநகை சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டாள்.

''பயப்படாதே. இங்கு

முத்துநகை, கரிகாலனிடம் ரகசியமாகப் பேச வேண்டும் என முகக் குறிப்புக் காட்டவே, அவன் புலவரையும் மற்றவர்களையும் பார்த்து, ''சரி; நான் ஒற்றனிடம் பேச வேண்டியிருக்கிறது.. எல்லோரும் போகலாம். தேவையானல் மீண்டும் அழைக்கிறேன்,'' எனக் கூறிவிட்டுப் புலவர் பின்னல் ஏழடி தூரம் நடந்து சென்று அவரையும் வழியனுப்பிவிட்டு முத்துநகையுடன் மாளிகையின் உட்புறம் சென்றான். தன் தந்தைக்கு எதிரே தெரியாதவளைப்போல நடந்து கொண்டோமே யென்று முத்துநகை நினைக்கிறாள் என்பதை அவளது கலங்கிய கண்கள் பறை சாற்றிக் கொண்டிருந்தன.

கரிகாலன், அவளைப் பார்த்து, ''நீ மிகவும் திறமைசாலிதான்! அடையாளமே தெரியவில்லையே!'' என்று வியந்து பாராட்டினன்.

''முதலில் என்னைப் பற்றிச் சந்தேகப்பட்டீர்களே; பார்த்தீர்களா? உங்களையே ஒரு கணம் திகைக்கவைத்து விட்டேன்!'' என்றாள் முத்துநகை சிரித்துக்கொண்டே!

''எல்லாம் சரி; ஆனல் குரல் உன்னைப் புரியவைத்து விடுகிறதே,'' என்றான் அரசன்.

''அதற்காகத்தான் ஊமை

யாருமே இல்லை. தைரியமாகச் சொல்!

''இருங்கோவேளின் இருப்பிடத்தை அனேகமாகத் தெரிந்துகொண்டு வந்துவிட்டேன்!''

''எப்படி? எப்படி?''

''இந்த வேடத்தால். விசித்திரம் ஒன்று நடந்து விட்டது. முதல் நாள் காடுமேடெல்லாம் அலைந்து ஒரு அருவிக்கரையில் தங்கினேன் அப்போது ஒரு பெண் வந்தாள். வந்தவள் என்மீது காதல் கொண்டாள்!''

''என்ன? காதல் கொண்டாளா? அவள் யார், பைத்தியக்காரி?''

''அவள் பெயர் தாமரை!''

''தாமரை. அழகான பெயர் தான்!''

''அந்தத் தாமரை மலர்ந்த தடாகம் எது என்பது எனக்கு முதல் நாள் தெரியாமல் போய் விட்டது. அதற்குள் அவள் பிரிந்துவிட்டாள். அவள் விருப்பப்படி மறுநாளும் அங்கு சென்றேன்!''

''ஓகோ! அவளும் வந்தாளாக்கும்?''

''வராமல் இருப்பாளா? வந்தாள். தன்னந்தனியாக அந்தப் பொன்னவிர் மேனியாள் வந்தாள். நான் ஒரு லட்சியத்திற்காகப் பேசாத நோன்பு இருப்பதாக முதல் நாளே சொல்லி விட்டேனே; அதைப் பின்பற்றி மறு

நானும் என்னுடைய ஊமை நாடகத்தை ஆரம்பித்தேன். என்னைக் கண்டது முதல் அவள் இதயத்தைப் பறிகொடுத்து ஏங்கித் தவிப்பதாகக் கூறி அழுதாள்!''

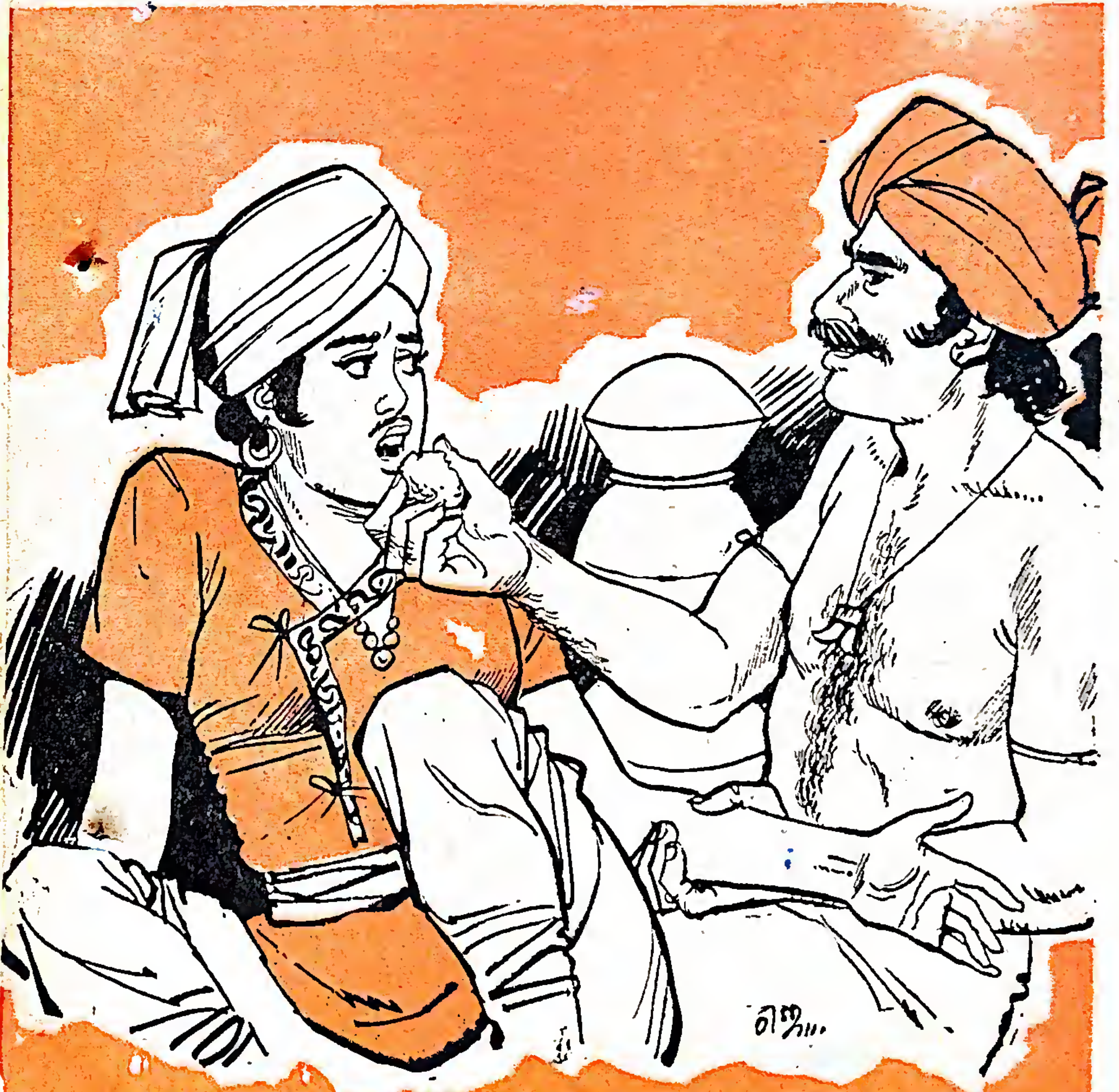
''உம்........ வழக்கமான காதல் துவக்க விழா! பிறகு?''

''பிறகென்ன . . .? நானே விடுவிக்க முடியாத சிக்கலில் அகப்பட்டுக் கொண்டேன். அவளது காதல் தாகத்தைப் பார்த்த போது, 'அம்மா! நானும் உன்னைப் போல ஒரு பெண் தான்' என்று கூறிவிட்டலாமா என்று யோசித்தேன். அய்யோ பாவம், அவள் இருதயம் வெடித்துவிடுமே என்று பயந்து எதுவும் கூறுமல் இருந்து விட்டேன்!''

''அதிருக்கட்டும். அவள் யாரம்மா?''

''அதுதானே மிக முக்கியம்? அதைத் தெரிந்துகொண்ட பிறகுதானே அவளை நானும் காதலிப்பதாக உறுதி செய்து கொடுத்திருக்கிறேன்!''

''அப்படியென்ருல்?''

"அரசர் பெருமானே! அவள் நமது பகைவனின் தங்கை! ஆமாம்— இருங்கோவேளின் கூடப் பிறந்தவள்!"

"ஆ! அப்படியா?"

"எப்படியோ நான் பகைவனின் இருப்பிடத்துக்குள் நுழைய வழி ஏற்பட்டு விட்டது. நாளைய தினம் அவள் என்னை மீண்டும் சந்திப்பதாகக் கூறிப் பிரிந்திருக்கிறாள். தன் அண்ணனிடம் ஏதாவது பொய் சொல்லித் தந்திரம் செய்து என்னை அவள் கூடவே அழைத்துப் போவதாகக் கூறியிருக்கிறாள்."

"இருங்கோவேளின் தங்கையும் அவனைப் போல் சூழ்ச்சிக்காரியாக இருந்து உன்னை ஏமாற்றி விட்டால் என்ன செய்வது முத்துநகை?"

"பயமே தேவையில்லை—நான் அவர்கள் எல்லோரையும் ஏமாற்றிவிட்டு வெற்றி பெறுவேன். சோழத் திருநாட்டின் மேன்மைக்குக் குழிதோண்ட முயற்சிப்பவன் யாராயிருந்தாலும் அவனை என் உயிரைப் பணயமாக வைத்து அழிக்க முற்படுவேன். இந்த உறுதி என்னைக் காப்பாற்றும்!"

"முத்துநகை! இருங்கோவேள் எழுதியுள்ள மிரட்டல் கடிதத்தைப் பார்!" என்று சோழன் ஓலையை அவளிடம் கொடுத்தான். அதை அவள் படித்துப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்ப அரசரிடமே கொடுத்தாள்.

"தந்திரத்தைத் தந்திரத்தால் தான் வெல்ல வேண்டும். படைகொண்டு மோதினால் செழியனை உயிரோடு பெறுவது கஷ்டமாகிவிடக் கூடும். எதற்கும் நான் அடுத்தமுறை வந்து தங்களைச் சந்திக்கும் வரையில் பொறுத்திருங்கள்," என்று கூறிவிட்டு அரசரிடம் விடை பெற்று முத்துநகை தன் குதிரையில் ஏறிப் புறப்பட்டாள்.

அவளுக்கு வேலையெல்லாம் அந்தக் காட்டுப்புறத்திலேதான். காட்டின் ஓரத்திலேயே நெடுந் தூரம் சென்று குதிரையைவிட்டு இறங்கி நாலா திசையிலும் விழிகளைச் செலுத்தினாள். ஒரு பாழடைந்த மண்டபமும், அதனருகே அழகிய குளமொன்றும் இருக்கக் கண்டாள். குளிக்கலாம் போல் தோன்றியது. குளிப்பதற்கு அது தான் பாதுகாப்பான இடம் என்று தெரிந்து கொண்டாள். குதிரையை மறைவான இடத்தில் கட்டி விட்டு, ஆண் உடைகளை அவிழ்த்துக் கரை மீது வைத்து விட்டுக் குளத்தில் இறங்கினாள். அந்தக் குளிர்ந்த நீர் அவள் ஆயாசத்தையும், ஏன், மன எரிச்சலையுங் கூடப் போக்கிற்று. கரையேறவே மனமின்றி நீந்தி விளையாடினாள். இன்னும் எத்தனை நாளைக்குப் பெண்மையின் பொலிவை ஆணுடைக்குள் மறைத்துத் திரிய வேண்டுமோ என்ற கவலையோடு நீருக்குள்ளே மூழ்கியிருக்கும் மேனியின் அழகைத் தானே பார்த்து ரசித்துக் கொண்டாள். தன்னைப் போய் ஒருத்தி காதலிக்கிறாளேயென்று நினைத்த போது அவளை யறியாமலே சிரிப்பு வந்து விட்டது. வாய்விட்டுச் சிரித்து விட்டாள்.

அந்த இன்பமயமான தனிமையிலே அங்குள்ள புதர்களின் இடுக்கின் வழியாக இரு கண்கள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை அவள் கவனிக்கவில்லை. அனுயா

பூஜை சாமியார்

பூஜையில் தேங்காய் பழம், வெற்[றிலை] பாக்கு பூ முதலியன வைப்பதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். [யா]ராவது பீடியை வைப்பார்களா? சினிமா உலகில் ஒரே ஒருவர் அப்படிச் செய்து வருகிறார். அவர் தான் டைரக்டர் மல்லியம் ராஜகோபால்.

இவர் படங்களில் ஆரம்ப பூஜை விழாக்களில் 'பீடி'க்குத்தான் முதலிடம்.

காரணம்: இவர் குருவாக வணங்கும் 'ஒங்கூர் சாமியார்' தாஜ்மகால் பீடியை விரும்பிக் குடிப்பாராம். பூஜையில் அந்தச் சாமியாரின் படம் வைக்கப்படுவதால் அவருக்குப் பிடித்தமான அந்தப் பீடிகளையும் அங்கு வைக்கிறார்

—கங்கா

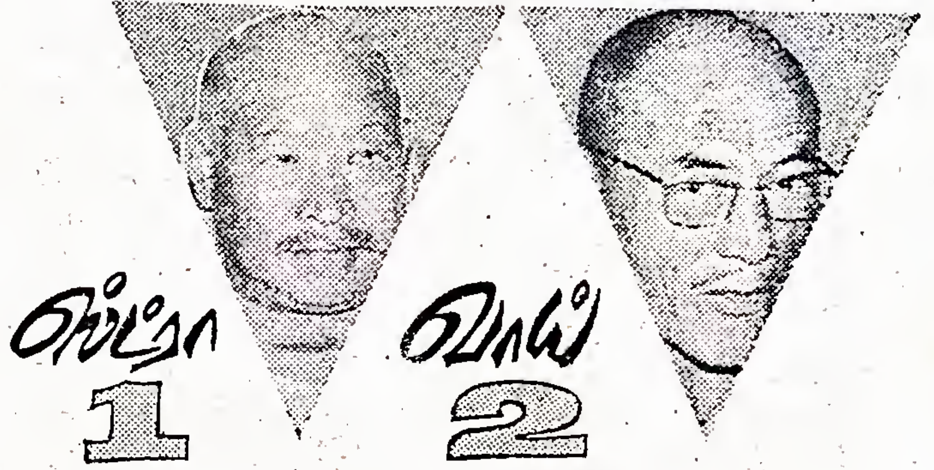
சமாகக் குளித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் குளித்த காட்சியைக் காண வெட்கி அந்தக் கண்கள் மூடித் திறந்தன. பிறகு அந்தக் கண்கள் நகர்ந்தன. பின்னர் அந்த இடத்தைவிட்டுக் கண்கள் மறைந்தன.

முத்துநகை நீண்ட நேரம் தண்ணீரில் கிடந்து ஊறிய பிறகு கரையேறினாள். எந்த விதமான பயமும் வெட்கமும் இல்லாமல் கரையில் நின்று உடைமாற்றிக் கொண்டாள். தன் எழிலுருவை—காண்பவரை மயக்க வைக்கும் மாம்பழ உடலை—நீரில் ஆடும் தன் பிரதி பிம்பத்தை, தன்னைத் தவிர வேறுயாரும் பார்க்கவில்லை என்பது அவள் எண்ணம்.

ஆண் உடைகளைச் சரிபார்த்து அணிந்து கொண்ட பிறகு, கரையில் உள்ள மண்டபத்துக்கு வந்தாள். வந்தவள் திடுக்கிட்டாள். அங்கு ஒரு முரட்டு மனிதன், இரண்டொரு செங்கற்களை அடுக்கிய அடுப்பில் பானையை வைத்து சமையல் செய்து கொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்டதும் அப்படியே அசைவற்று நின்றுவிட்டாள். அவன் தன்னையும், தான் குளித்த அலங்கோலத்தையும் பார்த்திருப்பானோ? பார்த்திருக்க மாட்டான் என்று தனக்குத் தானே ஆறுதல் கூறிக் கொண்டாள்.

அவன் வேறு பக்கம் திரும்பிச் சமையல் வேலையில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தான். அவள் வந்த காலடி ஓசை கேட்ட பிறகுதான் அவன் மெதுவாகத் திரும்பினான். ஆகா; என்ன எடுப்பான முகம்! முறுக்கிவிடப் பட்ட பெரிய மீசைகள், தடந்தோள், கண்களிலே யாரையும் கவரக்கூடிய தனி ஒளி, கட்டான தேகம், இளைஞனுமல்ல; வயோதிகனுமல்ல; நடுத்தரமான வாலிபன் என்று கூறவும் முடியாது. வாலிபன் அல்ல என்றும் கூறிவிட முடியாது!

அவன் அவளைப் பார்த்ததும் பயந்தவனைப் போல எழுந்து பணிவாக நின்றான். அவளும் அவனை உட்காரச் சொல்லிச் சைகை செய்தாள். அவன்

சமீபத்தில் சென்னைக்கு வந்திருந்த பூட்டான் உள்நாட்டு மந்திரி வியான்போ டாம்ஜி ஜாகர், நிதிமந்திரி டாஷோ சோக்கியால் டோர்ஜி இருவரும் குடும்பத்துடன் ஐலண்டு மைதானத்தில் நடைபெறும் சுற்றுலா பொருட்காட்சிக்குச் சென்றனர். பொருட்காட்சி நிர்வாகிகள் அவர்களைப் பல அரங்குகளுக்கு அழைத்துச் சென்ற பின்னர், இளநீர் வழங்கினார்கள்.

முதலில் உள்நாட்டு அமைச்சர் ஜாகர் இளநீரை ஸ்டிரா வைத்து உறிஞ்சிவிட்டு முகத்தைச் சுளித்தார். இளநீர் உப்புக் கரித்தது.

அருகில் நின்ற நிதிமந்திரி டோர்ஜி, "எங்கே என்னிடம் கொடுங்கள் பார்க்கலாம்," என்று கையை நீட்டினார். அருகில் நின்ற பொருட்காட்சி அதிகாரி, "உங்களுக்கு வேறு இளநீர் தருகிறோம்," என்று இளநீர் வெட்டுபவரிடம் சென்றார். ஆனால் பூட்டான் நிதி மந்திரி அவரைத் தடுத்து விட்டார்.

"நாங்கள் இருவரும் பாய்- பாய். அவர் குடித்ததையே நானும் குடிக்கிறேன்," என்று கூறிக்கொண்டே உள்நாட்டு மந்திரி குடித்த அதே இளநீரை, அதே ஸ்டிராவினால் குடித்தார்.

—தகவல்: என் பி.

உட்காராமல் நின்று கொண்டே அவள் முகத்தையே கவனித்தான். எங்கே தன் பெண்மை தெரிந்து விடுமோ என்ற பயத்தால் முத்துநகை, தன் முகத்தைத் தடவிப் பார்த்துக் கொள்வதும், கைகளால் மறைப்பதுமாக இருந்தாள்.

பிறகு அவன் அவளைப்பார்த்து, "நீங்க யாரு?" என்று கேட்டான்.

அவள் ஊமை ஜாடை காட்டினாள்.

அவனுக்குப் புரியவில்லை. ஆனாலும் புரிந்து கொள்ளத் துடித்தான். "எந்த ஊரு?" என்றான்.

அப்போதும் அவள் காட்டிய ஜாடை அவனுக்குப் புரியவில்லை.

"என்ன பேரு?" என்றான். கழுத்தில் கிடந்த முத்தை எடுத்துக் காட்டி தன் பெயர் என்பதைப் புரிய வைத்தாள்.

"ஓகோ முத்துவா உங்க பேரு?" எனக் கேட்டுவிட்டு, "—ரொம்ப தூரம் பயணம் போல இருக்கு! உக்காருங்க . . நான் சமைக்கிற பொங்கலிலே கொஞ்சம் சாப்பிடலாம்," என்று உபசரித்தான்.

முத்துநகை வேண்டாமென்று தலையசைத்தாள். என்றாலும் பசியின் கொடுமை கொஞ்சம் சாப்பிடலாம் போல் இருந்தது. வயிற்றைத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

"ஆங்! வயிறு கேக்குது! உக்காருங்கோ!" என்று அவளது வயிற்றை அந்த மனிதனும் உற்சாகத்தோடு தடவிக் கொடுத்துக் கையைப் பிடித்து உட்கார வைத்தான்.

அடுப்பில் பானையில் உலை, கன வேகமாகப் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு துண்டில் முடிந்து வைத்திருந்த முந்திரிப் பருப்புகளையும் வெல்லக் கட்டிகளையும் பானையில் கொட்டிக் கிண்டினான். பொங்கல் தயாராகி விட்டது. பானையைக் கீழே இறக்கிவைத்து விட்டு மண்டபத்தை விட்டு இறங்கி ஓடி இரண்டு பெரிய பூவரசு இலைகளைப் பறித்து வந்தான். அதைக் குளத்தில் கழுவி யெடுத்து அவள் கையில் ஓர் இலையைக் கொடுத்தான். பானையிலுள்ள பொங்கலை யெடுத்து அந்த இலையில் வைத்தான்; தானும் ஓர் இலையில் பொங்கலை வைத்துக் கொண்டு அருந்தத் தொடங்கினான்.

அவனது உபசரிக்கும் தன்மையைக் கண்டு முத்துநகை உள்ளுக்குள் மகிழ்ந்தாள். ஏழை வீடாக இருந்தாலும் விருந்தினரை உபசரிப்பதில் தமிழ் நாட்டுக்கு ஈடு தமிழ்நாடுதான் என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டாள். அதை வெளியில் சொன்னால் தன் வேடம் வெளிப்பட்டு விடுமே!

"ம். . இன்னங் கொஞ்சம் சாப்பிடுங்கய்யா!" என்று அவள் இலையில் பொங்கலை வைத்தான்.

முத்துநகை, "போதும்," என்று சைகை செய்தும் பயனில்லை.

"என்னை யாரென்று நீங்க கேக்கலியே—நான் விறகுவெட்டி! பெயரு வீரன்! தாய் தந்தை யாருமே கிடையாது. அனாதை. நானே விறகு வெட்ட வேண்டியது. சுமக்க வேண்டியது—விற்க வேண்டியது—கஞ்சி காய்ச்சிக் குடிக்க வேண்டியது—அவ்வளவுதான் நம்ப வரலாறு!"

—எனக் கூறிவிட்டு அவன் மேலும் கொஞ்சம் பொங்கலை முத்துநகை இலையில் வைத்தான். அவள் வேண்டாமென்று தலையாட்டி இலையைக் கீழே வைத்தாள்.

"அட! சும்மா சாப்பிடுங்கய்யா! எவ்வளவு சுவையா இருக்கு! இம் . . இந்தாங்க!" என்று கொஞ்சம் பொங்கலையெடுத்து அவள் வாயிலே திணித்து விட்டான்.

முத்துநகைக்கு மெல்லவும் முடியவில்லை; விழுங்கவும் முடியவில்லை! பொங்கலையல்ல! தன்னைப் பற்றிய உண்மையை!

மிகக் கஷ்டப்பட்டுப் பொங்கலைத் தின்று முடித்துவிட்டுக் குளத்தில் இறங்கிக் கை கழுவிக் கொண்டாள். முத்துநகை கை கழுவும் போது இடுப்பில் செருகியிருந்த பதக்கம் கீழே விழுந்தது. உடனே அதை எடுத்துப் பத்திரப் படுத்திக் கொண்டாள். அதுதான் 'இருங்கோவேள்' என்று எழுதப்பட்ட—யவனக் கிழவன் தவறிவிட்டுப்போன பதக்கம்!

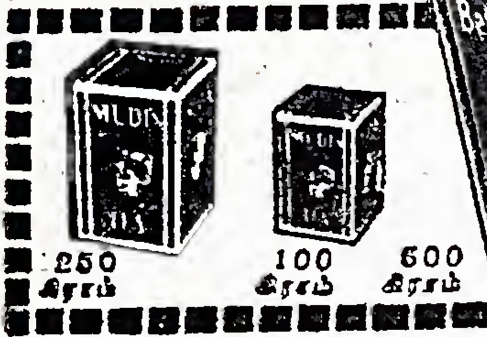
அந்தப் பதக்கத்துக்குரிய இருங்கோவேள்தான் தனக்குப் பொங்கல் சமைத்துக் கொடுத்துப் பசியாற்றினான்—உபசரித்தான்—என்ற உண்மை அவளுக்குத் தெரியாது; பாவம், கை கழுவிக் கரையேறிய அவளுக்கு விறகு வெட்டி வேடத்திலிருந்த இருங்கோவேள் தாம்பூலம் கொடுத்தான். அதையும் வாங்கிப் போட்டுக் கொண்டாள்.

புத்துணர்ச்சியூட்டும்

முடீஸ்

பெட்டர்ப்ளெண்ட்
தேயிலைக்கு
மாற்றுங்கள்

MUDIS
Better Blend
Choice Leaf
TEA

ஏனெனில், உள்ளிருக்கும் மூடிய வெப்பமான பிளாஸ்டிக் பை முழுவதும் பாதுகாப்பளிக்கிறது. நறுமணமும் புத்துணர்ச்சியும் ஒருங்கே காணப்படுகிறது. மாசு கிடையாது. கலப்படத்திற்கு இடமளிக்காதது.

இன்றே
ஒரு பாக்கெட்
வாங்குங்கள்

முடீஸ் டீ

ASP-M-34 TAM

''அடடே! அய்யாவுக்கு வாய் நல்லா செவக்குதே!'' என்று அவளது செவ்விதழ்களைத் தன் முரட்டு விரல்களால் கிள்ளிவிட்டான் இருங்கோவேள். அது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்றாலும் அவன் விரல்களால் இதழ்களில் கிள்ளியதும் விறுவிறு என்று ஆரம்பித்த வலி உணர்ச்சி எப்படியோ போய் முடிந்தது. சமாளித்துக் கொண்டாள்.

விறகு வெட்டியின் கோலத்திலிருந்த இருங்கோவேளின் எடுப்பான தோற்றத்தை அவள் அடிக்கடி பார்க்கக் கூடாதென்று கண்களைத் திருப்பிக் கொள்ள முயற்சித்தாலுங் கூடத் தோல்வியே கண்டாள், முத்து நகை.

அவனது உயர்ந்த திடமான தோள்களும் அகன்று விரிந்த மார்பகமும் அவளைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அப்பப்பா— எவ்வளவு பெரிய விழிகள் அவனுக்கு! அந்த விழிகளில் நிலைக் கண்ணாடி போல் தன் முகத்தைப் பார்த்துப் பொட்டிட்டுப் பொலிவு செய்து கொள்ளலாம் போலும் என எண்ணிப் பூரிப்படைந்தாள்.

அவனருகே அவள் நிற்கும் போது மலையடிவாரத்தில் ஒரு மான் குட்டி நிற்பது போல இருந்தது. ஆலமரத்தின் பெருங் கிளை யொன்றில் கிள்ளை உட்கார்ந்திருந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படியிருக்கும், அவன் அவளை வாரி யெடுத்துக் கொஞ்ச ஆரம்பித்தால்!

நல்ல வேளை; அப்படி யொன்றும் நடந்து விடவில்லை. உதட்டில் அவன் உண்டாக்கிய வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டு மண்டபத்திலிருந்து நகரத் தொடங்கினாள்.

''என்னய்யா கிளம்பிட்டே! இருய்யா கொஞ்சம்!'' என்று இருங்கோவேள் அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

''உஸ்! ஊஹூம்!'' என்று சைகை செய்து விட்டுக் கையைத் திமிறி விடுவித்துக் கொண்டு அவள் புறப்பட எத்தனித்தாள்.

''ஊகூம்! அதுதான் நடக்காது! விடமாட்டேன்,'' என்று சிரித்தவாறு கத்திக் கொண்டே, இருங்கோவேள் தன் முரட்டுக் கரங்களால் அவளை அலக்காய்த் தூக்கிக் கொண்டு கரகரவென்று தன்னைத் தானே மூன்று சுற்று சுற்றிக் கொண்டு மண்டபத்துக்குள்ளே போய் அவளைத் தொப்பென்று போட்டான்.

''நேற்றுதான் சிட்டுக் கம்பெனியில் வேலைக்குச் சேர்ந்தேன். இன்று சிட்டு கிழித்துவிட்டார்கள்!''
''அடடா! ஏன்?''
''சிட்டுப் பணத்தை வைத்துச் சீட்டாடினேன்!''

கிறுகிறுவென்று சுற்றிய காரணத்தால் அவள் கண்ணைத் திறக்க முடியாதபடி மயங்கிக் கிடந்தாள். அவனுக்குப் பயம் ஏற்பட்டு விட்டது.

''முத்து! முத்து! அய்யா அய்யா!!'' என்று கூப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

குளத்திற்கு ஓடித் தண்ணீர் கொண்டு வந்து தெளித்தான். அவளைத் தன் மடியில் கிடத்திக் கொண்டு நெஞ்சைத் தடவிக் கொடுத்தான். அப்போது அவனுக்கு உடம்பெல்லாம் சூடேறி உதறியது! குளிரில் தான் உடம்பு நடுங்கும்! இப்படிப்பட்ட சூட்டிலும் உடம்பு நடுக்குமென்பதை அவன் உணராதவனல்ல. மயங்கிக் கிடந்தவள் திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

விறகு வெட்டி, தன்னை ஆண் என நம்பித் தாராளமாகப் பழகுவது நிலைமையை எங்கேயோ இழுத்துச் செல்கிறது என்பதை அவள் புரிந்து கொள்ளாமல் இல்லை. அந்த நிலையை அவளால் விரும்பவும் முடியவில்லை. வெறுக்கவும் இயலவில்லை. தலைப்பாகைத் துணியால் நெஞ்சை இழுத்து மூடிக் கொண்டு அவனை விட்டுக் கொஞ்சம் தள்ளி உட்கார்ந்தாள்.

அவன் தன்னைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டிருக்கக்கூடுமோ என்ற பயமும் சந்தேகமும் அதிகரித்தது. அவன் முகத்தைக் கவனித்தாள். அவனது வீரம் செறிந்த முகத்திலேயிருந்து எந்தக் குறிப்பையும் அவளால் கண்டுகொள்ள

முடியவில்லை. ஈட்டிகள் விழிகளுக்கு நேரே பாய்ந்து வந்தாலும் இமை கொட்டுவது கோழைத்தனம் என்று வீரத்துக்கு இலக்கணம் வகுத்துக் கொண்டுள்ள தமிழ்ப் பெருங்குடியில் பிறந்தவன்தானே இருங்கோவேளும்! அவனது முகத்தில் அவ்வளவு சீக்கிரம் உணர்ச்சி பாவ மாறுதல்களைக் கண்டறிந்து விட முடியுமா என்ன?

"எப்படி இருக்கு? இன்னம் மயக்கம் இருக்கா?" எனக் கேட்டான் இருங்கோவேள்.

"இல்லை" என்ற பொருளில் தலையசைத்தாள் முத்து நகை.

"மயக்கம் ஆரம்பமாகியிருக்கிறது உள்ளத்தில்!" என்று அவள் சொல்லவில்லை. கண்கள் சொல்லாமலும் இல்லை. அவனும் அதைக் கண்டு பிடித்து விட்டான் என்றே தோன்றியது.

"பிறவியே ஊமைதானா?" என்று கேட்டான் அவன்.

உடனே அவள், ஒரு ஓலையில் கிறுகிறுவென்று எழுதி அவனெதிரே நீட்டினாள். தாமரையிடம் எழுதிக் காட்டினாளே; அதே வாசகம் தான்!

"என்ன இது பொம்பலை கையெழுத்தாட்டம் இருக்கு! எங்கே விரலைக் கொடு! அட ஆமாம்—விரல்கள் கூட பயத்தங்காய் மாதிரிதான் இருக்கு," என்று கிண்டல் செய்தவாறு அவள் விரலைக் கடித்து விட்டான், இருங்கோவேள்.

அவள் வலி பொறுக்க மாட்டாமல் துடித்தாள். ஆனாலும் கோபம் வரவில்லை. கடி பட்ட விரலைத் தன் வாயில் வைத்து ரத்தங் கட்டாமல் நாக்கால் நனைத்துக் கொண்டாள்.

அப்போதுதான் அவளுக்கு நினைவு வந்தது. அவன் வாயில் எச்சில் பட்ட விரலைத் துடைக்காமல் தன் வாயில் வைத்துக் கொண்டோம் என்பது! ஏனோ அது கூட அவளுக்கு வெறுப்பு எதையும் உண்டாக்க வில்லை. அவள் செய்கைகளை ஜாடையாக கவனித்துக் கொண்டே அந்த ஓலையைப் படித்தான் இருங்கோவேள்.

"என் லட்சியம் நிறைவேறுகிற சமயம் நான் பேச ஆரம்பித்து விடுவேன். அப்போது சந்திக்க நேர்ந்தால் விவரம் கூறுகிறேன். அதுவரை என்னைத் தொந்தரவு செய்து என் லட்சியம் பற்றிக் கேட்க வேண்டாம்."

—என எழுதப் பட்டிருந்தது.

(தொடரும்)

"அசல் மனித உருவங்களைப் போல் (உயரம் 5' 9") தோற்றம் தரும் இந்தப் பொம்மைகளுக்கு உடை உடுத்திவிடுவது ஒரு தனிக் கலை," என்று கூறும் திருமதி ஐயா எப்படிப்பட்ட உடைகளைப் பொம்மைகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்? ரத்தன் பஜார் ஹாண்ட்லூம் ஹவுஸில் விற்பனையாளராகப் பணிபுரியும் திருமதி ஐயாவுக்கு அங்குள்ள பொம்மைகளுக்குப் புடவை கட்டி விடுவதும் ஒரு வேலைதான்!

"பொம்மைகளுக்கும் அசல் அளவு ஆடைகள் உண்டு. ப்ளவுஸ் அளவு 38." பாவாடை அணிவித்தவுடன், முந்தானை போட்டுக் கொசுவம் வைத்து அழகாக உடுத்திவிட வேண்டும். சாதாரண ஆறு கெஜம் தான் அணிவிப்பது வழக்கம் ஒரே, ஒரு முறை 9 கெஜம் மடிசார் வைத்துக் கட்டியிருக்கிறேன்."

ரவிக்கை எப்படி அணிவிப்பது?

முதலில் தனித் தனியாகக் கைகளைக் கழற்றி விடுவேன். ப்ளவுஸ் மாட்டிய பிறகு புடவை உடுத்தி பிறகு திரும்பவும் கைகளை மாட்டி விடுவேன்.

பொம்மைக்கு ஏன் இவ்வளவு நன்றாகப் புடவை கட்டி அலங்காரம் செய்ய வேண்டும்? புரியவில்லையே?

உங்களுக்குப் புரியாதுதான். பெண்களிடம் ஒரு அபூர்வ குணம் உண்டு. தான் எவ்வளவு நேர்த்தியாக ஆடை அணிந்தாலும், பிறர் அணிந்திருப்பது தான் உயர்வு என்று எண்ணுவார்கள். சில நிமிடங்கள் வெகு ஆர்வமுடன் அதன் அழகை ரசிப்பார்கள்.

அசல் பெண்மணிகளாக இருந்தால் நல்ல முறையில் விதம் விதமாகக் கண்ணைக் கவரும்படி உடை அணிந்திருக்கிறார்களே என்று உற்றுப் பார்க்க முடியாது. இரண்டு பேரும் கூச்சப் படுவார்கள். பொம்மையானால் கவலையில்லை.

பொம்மைக்கு எந்தெந்தப் புடவைகள் உடுத்துவீர்கள்?

சாதாரணமாக 'லைட் கலர்' புடவைகளைப் பொம்மைக்கு உடுத்தமாட்டேன். டார்க் வயலட், பார்டர் கோர்

பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பெயின்டிங்

தேனாம்பேட்டையிலுள்ள 'த கிரோவ்.' திரு. ஸி. ஆர். பட்டாபிராமனின் இல்லம்.

ஊஞ்சல் போட்டிருக்கும் நடு ஹாலில் நுழையுமுன், வலது கைப் பக்கமாக சுமார் மூன்றரை அடி நீளமும், இரண்டரை அடி அகலமும் உள்ள ஒரு ஆயில் பெயின்டிங் கண்ணைக் கவரும்.

பல்வித வண்ணக் கலவையோடு வெகு அழகாகத் தீட்டியிருக்கிறார் ஓவியரான திரு. ஸி. என். பிள்ளை. சித்திரம் தீட்டிய வருடம் 1942.

'பாரதப் போரைப் பின்னணியாகக் கொண்டு வரையப்பட்ட பெயின்டிங் இது. அந்தி நேரமாதலால் போரை நிறுத்திவிட்டு வீரர்கள் இளைப்பாறும் வேளை. வீரர்களுக்காக சேர அரசரே தன் திவானோடு நேரில் வந்து உணவு வழங்குவதாக ஒரு கற்பனை இது,'' என்கிறார் திரு. ஸி. ஆர். பட்டாபிராமன்.

இதில் சிறப்பு என்னவென்றால், படம் வரையப்பட்டபோது கேரள திவானாக இருந்த அவரது தந்தை சர். ஸி. பி. ராமசாமிஅய்யரையே, சேர மன்னனுக்குப் பின்னால் நிற்கும் திவானாக வரைந்திருக்கிறார் ஓவியர்.

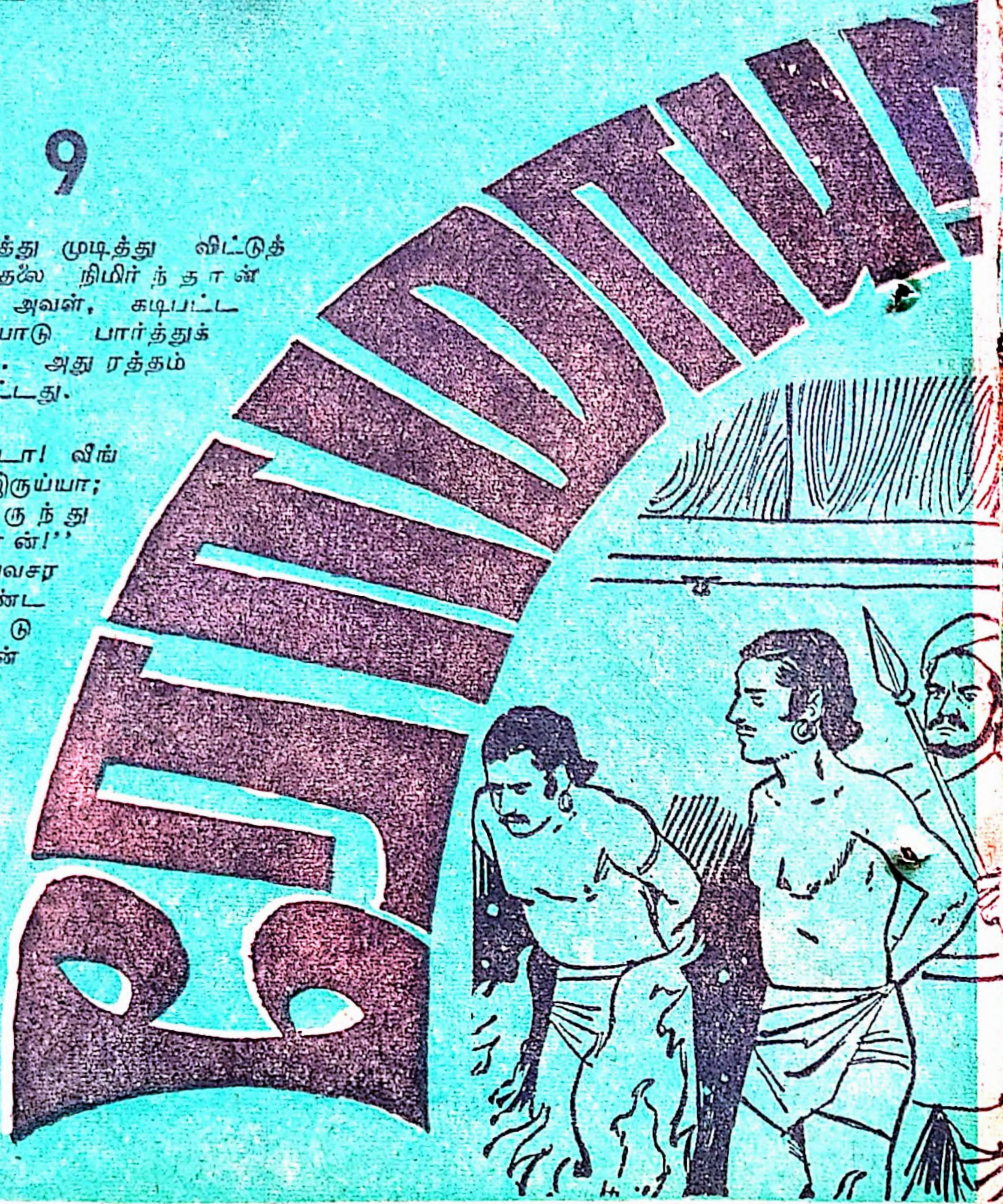
பேட்டி: ஜடாதரன்

9

படித்து முடித்து விட்டுத் தலை நிமிர்ந்தான் இருங்கோவேள். அவள், கடிபட்ட விரலைக் கவலையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அது ரத்தம் கட்டி வீங்கிவிட்டது.

''அடடா! வீங்கிப் போச்சா! இருய்யா; இதோ ஒரு மருந்து கொண்டு வர்றேன்!'' என்று அவன் அவசர அவசரமாக மண்டபத்தை விட்டு விரைந்து சென்றான்.

அவன் தேடிய பச்சிலை கிடைக்கவில்லை. எப்படியும் பச்சிலையைப் பறித்துச் செல்ல வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் சிறிது நேரம் தேடினான்.

* * *

சோழ நாடு— கரிகாலன்— பழிக்குப் பழி—போன்ற முணு முணுப்புகள் அவனை விட்டுக் கொஞ்ச நேரம் விலகியிருந்தன.

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

ஏதோ ஒரு தெளிவில்லாத உணர்ச்சி அவனை ஆட்டிப் படைத்தது. அவள் குளிக்கும் போது அவன் அவளைப் பார்த்து விட்டான், அப்போதே அவன் உள்ளம் உருக ஆரம்பித்து விட்டது. அவன் சமைத்த பொங்கலை யுண்ணும் சமயத்தில் அவளை மிக அருகே அவன் கண்டான். பிறகு அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆடினான்.

அவளுக்கு மயக்கம் வந்ததும்... அவள் நெஞ்சாங் குழியில் தடவிக் கொடுக்க ஆரம்பித்து.......... சே சே சே...ஒரு மன்னன் என்பதையே ஒருகணம் மறந்து விட்டான்.

பச்சிலைக்காக அவன் கால்கள் நடந்தன. பசுமையான எண்ணங்களோ அவனை எங்கெங்கோ இழுத்துச் சென்று காதல் சூறாவளியில் சுருட்டிப்

போட்டன. விடுவித்துக் கொள்ள முடியாமல் தத்தளித்தான். அவனுக்கு இந்தச் சுவையே அனுபவமில்லை யென்று கூறிவிட முடியாது.

மிக இளமைப் பருவத்திலேயே அவனுக்குத் திருமணம் நடந்தது. தன் மாமன் மகள் பெருந் தேவியைத் தான் அவன் ஆசைப் பட்டு மணம் புரிந்து கொண்டான். இருவரும் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் காதற் பெரு வெள்ளத்திலே நீந்திக் குளித்தனர்.

இன்ப வாழ்வு நீடிக்க முடியாமல் பெருந்தேவியை மூச்சுப் பை நோய் வாட்டத் தொடங்கியது.

வேளிர்குடியில் நல்ல மருத்துவர்களுக்குப் பஞ்சமேயில்லை.

திறன் படைத்த மருத்துவ சிகாமணிகள் எல்லாம் பார்த்தும் பலன் ஏற்படவில்லை. எலும்பும் தோலுமாக ஆகிவிட்டாள் அரசி.

நாழிகை தவறினாலும் தவறும், அரசிக்கு மருந்து அளிப்பது தவறுவதில்லை. இந்த நிலையில் அரசன் என்றால் ஓர் அரசி இருக்க வேண்டும் என்ற முறைமையை மட்டும் பெயரளவில் பூர்த்தி செய்து கொண்டிருக்கிறாள் பெருந்தேவி.

நாட்டுக்குக் கேடு வந்து காட்டுக்கு வந்த பிறகு அரசியின் நோய் அதிகப் படுவதற்குக் கேட்கவா வேண்டும்? தன் கணவனின் நிலையை நினைத்து அழுது அழுது அரசியின் முகமெல்லாம் வீங்கிக் கிடந்தது. அந்த வீங்கிய முகம் எதுவும் இப்போது இருங்கோவேளின் மனத் திரையில் நிழலாட்டம் போடவில்லை. அழகு தேங்கிய முத்து நகையின் வதனம் மட்டுமே அவன் உள்ளத்தில் பெரும் போராட்டத்தை மூட்டி விட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அழகையெல்லாம் ஒருசேர எடுத்துச் செய்த தங்கச் சிலை போன்றாள் தனித்து ஏன் உலவ வேண்டும்? ஆபத்து எதுவும் ஏற்படாமல் இருப்பதற்குத் தான் அந்த ஆண் உடையா? அல்லது அவள் லட்சியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவா? அவள் பேச மறுப்பது ஏன்? பேசினால் பெண் குரல் தெரிந்து விடும் என்று தானே? அவள் குளித்த காட்சியைக் கண்டிரா விட்டால் நாம் கூட ஏமாந்து தான் போயிருக்க வேண்டும்.

—இப்படியெல்லாம் கேள்விகளும் பதில்களும் எழுப்பப்பட்டு உடனுக்குடனே அழிக்கப்பட்டு அவள் உருவம் மட்டும் அழியாத சித்திரமாகப் பதிந்து விட்டதை அவன் உணர்ந்தான்.

அவன் பார்க்கும் பச்சிலை

களின் பசுமை நிறத்தின் மீதெல்லாம் அவள் பளிங்கு முகத்தையே கண்டான். அவள் கழுத்தைத் திருகுவது போல் அந்தப் பச்சிலையை எப்படிப் பறிப்பது என்று தயங்கி நின்றான். பெரிய மர மொன்றில் ஒரு நீல நிறப் பசலைக் கொடி படர்ந்து கிடந்தது. அந்தக் கொடியை அவள் குளிக்கும் போது கண்ட அந்த இடை நெளிவோடு ஒப் பிட்டுப் பார்த்து, கொடி தோற்றுவிட்ட தாக வலிய வந்து தீர்ப்புக் கூறினான், வழக்கு நடக்காமலே! செவ்விள நீர் தாங்கி நிற்கும் இளந் தென்னைகளைக் கண்டான். ஏனோ அவனையறியாமல் பெருமூச்சு எழுந்தது. கண்களை மூடிக் கொண்டு நின்றான்.

ஏனெனில் திடீரெனக் கண் ணைத் திறந்து நாடி வந்த பச்சிலையைப் பறித்து விடலாம் என்ற தந்திரம்— இல்லா விட்டால் பச்சிலைச் செடிகள் அவளாகவே மாறி விடுகின்றனவாம்! கண்ணை மூடினால் இன்னும் மோசம்! குளக்கரை எதிரே வந்து நின்று அவன் உயிரை மெல்ல மெல்லக் கொல்ல முனைந் தது.

"இருங்கோவேள்! உனக்கு இரும்பு நெஞ்சன் என்று பெயர். நீயா இப்படி மனந்தளருகிறாய்? மயக்கமுறுதே!"

"இதுவரை நாம் ரம்மியே ஆடிட் டிருக்கோமே! ஊரிலிருந்து என் அண்ணன் தம்பியை வரவழைக்கி றேன். 304 ஆடலாம். பிறகு என் அக்கா தங்கையை வரவழைக்கிறேன். 504 ஆடலாம். அப்புறம் என் தாத்தா வையும் அப்பாவையும் வரவழைக்கி றேன். 904 ஆடலாம்..."

"சரி; சரி! நீ ஆடலாம், நான்.. ஓடலாம்!

என ஒரு முறை உரக்கச் சொல்லிக் கொண்டு வெகு வேகமாக நடந்தான்.

எதிரே பச்சிலைச் செடி! திடீ ரென்று பாய்ந்து அந்தச் செடியைப் பிடுங் கினான்.

அந்தச் செடியோடு ஒரு பாம் பும் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. அதை அவன் கவனிக்கவில்லை. அவள் நினைவு அவனை எதையும் கவனிக்க விடவில்லை. பாவம், பாம்பு கிடந்து தவித்தது, அவன் கையில் தலையைக் கொடுத்து விட்டு!

மள மள வென்று மண்டபத் திற்கு வந்தான். மண்டபம் காலியாக இருந்தது.

அவள் இல்லை! அவள் அப் போதே போய் விட்டாள்!

பச்சிலைச் செடியைக் கீழே போட்டான், பாம்பு விடுபட்டுத் தப் பித்தோம் பிழைத்தோம் என்று ஓடி மண்டபத்துக்குள்ளே ஒரு பொந்தில் புகுந்து கொண்டது.

அவளைக் காணாத திகைப்பில் பாம்பு கையில் இருந்து கீழே விழுந்ததையும் ஓடியதையும் ஒளிந்ததை யும் அவன் கவனிக்கவே இல்லை.

மண்டபத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி அலைந்தான். குளக் கரையில் போய் நின் றான். அவள் குளித்த இடத்தில் போய்ச் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்தான். தண்ணீ ரைக் கையில் அள்ளி முகத்தில் ஊற்றிக் கொண்டான். பிறகு எழுந்து நடந்தான்.

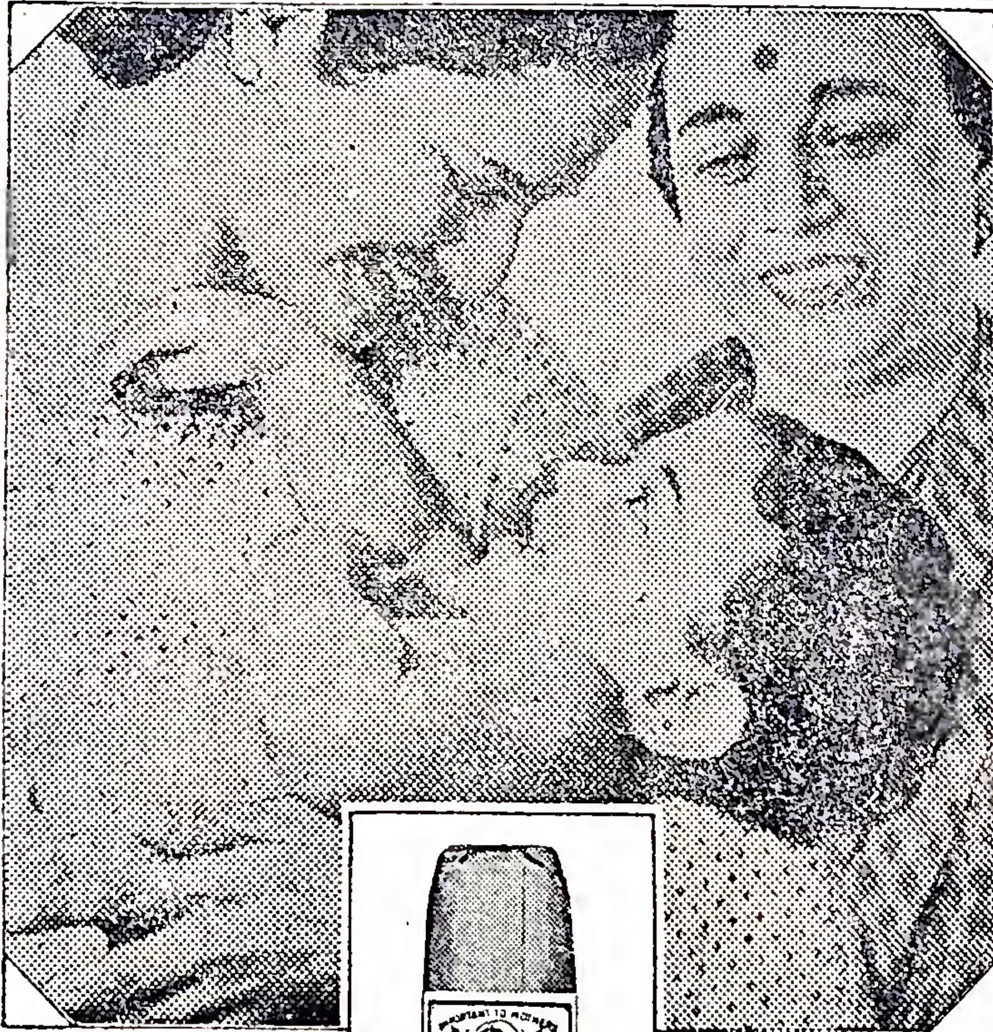
வெகு தூரம் நடந்து காட்டுக் குள்ளே சென்று மறைந்த இருங்கோ வேள் ஒரு உயர்ந்த குதிரையில் ஏறிக் கொண்டு தன் மர மாளிகை நோக்கி விரைந்தான். மரமாளிகையின் வாயிலிலே நின்ற வீரர்கள் குதிரையைப் பிடித்துக் கட்டி அதற்கான உபசரணைகளைச் செய் தார்கள்.

இருங்கோவேள் மாளிகைக் குள்ளே சென்று ஆடை மாற்றிக் கொண்டு மர மாளிகையின் முகப்புக்கு வந்தான். அவன் வருகையை அறிவிக்கக் கொம்பு வாத்தியம் முழங்கிற்று. எல்லா வீரர்களும் ஓடிவந்து அணிவகுத்து நின் றார்கள். அவர்களைக் கம்பீரமாகப் பார்த்து அவர்கள் அளித்த மரியாதை வணக்கத்திற்கு பதில் தெரிவிக்கும் வகையில் தலையை அசைத்தான் வேளிர் குடி வேந்தன்.

"ம்! அழைத்து வாருங்கள் சிறைப்பட்டவர்களை!" என்று உத்தர விட்டான் ஒரு சேனாதிபதி.

நாலைந்து வீரர்கள் ஓடினார் கள்.

தாக்கர்ஸேயின்
எவர்ஃப்ரெஷ்
67% 'டெரீன்' 33% காட்டன்

ஒரு மணி பயங்கரமாக ஒலித்தது:

நூறு வீரர்கள் கொழுந்து விட்டெரியும் தீவட்டிகளைக் கையிலேந்தி வந்தார்கள். அந்தத் தீவட்டிகள் அங்கே—பூமியில் செருகப் பட்டன. தூரத்திலே கூட நிற்க முடியாத அளவுக்கு தீவட்டிகளின் ஜுவாலை வீசிக் கொண்டிருந்தது. சிறை பட்டவர்கள் பலர் கையில் விலங்கு மாட்டப்பட்டு இழுத்து வரப் பட்டார்கள்.

அவர்களில் செழியனும் ஒருவன். சோர்ந்து போய் நடக்க முடியாமல் நடந்து வந்தான். ஆனால் அந்த நடையிலும் வீரம் கொடி கட்டிப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

பூமியில் செருகப் பட்டிருந்த தீவட்டிகளுக்கு நடு நடுவே சிறைப் பட்டவர்கள் நிறுத்தப் பட்டார்கள். தீ நாக்குகளைப் பல முனைகளிலும் சுழற்றிச் சுழற்றி எரிகின்ற அந்தப் பந்தங்கள் உமிழும் அனலை எப்படித் தான் அவ்வளவு அருகாமையில் இருந்து தாங்கிக் கொள்ள முடியும்?

சிறைப் பட்டவர்கள் அனைவருமே சோழ நாட்டுக்காரர்கள் என்பதைச் செழியன் புரிந்து கொண்டான். இத்தனை பேர் சோழ மண்டலத்திலேயிருந்து தூக்கி வரப் பட்டும் தன்னுடைய நாட்டுக்கு வர இருக்கும் ஆபத்தை உணராமல் இருக்கிறானே சோழன் என்று கோபங்கூட வந்தது செழியனுக்கு.

இவர்கள் எல்லாம் ஏன் சிறைப் பட்டார்கள்?

இவர்களுக்குச் சோழநாட்டு அரண்மனையில் என்ன பதவி? வீரர்களா? பிரதானியரா? அல்லது நாட்டுப் பெருமக்களா?

செழியன் கேள்விகட்குப் பதில் கூற அங்கே யார் இருக்கிறார்கள்? அவர்களும் செழியனை ஆவலோடு பார்த்தார்கள்.

"யார் புது ஆள்?" என்ற வினாக் குறியை அத்தனை பேர் விழிகளும் எழுப்பிக் காட்டின.

இருங்கோவேள் பேச ஆரம்பித்தான். தவறு! தவறு! கர்ச்சிக்க ஆரம்பித்தான்.

"அடிமைகளே! எத்தனை நாளைக்கு இப்படித் தொல்லை அனுபவிக்கப் போகிறீர்கள்? நீங்கள் எப்படியும் விடுதலையாகப் போவதில்லை. சிறைப் பட்டிருக்கும் போதாவது கஷ்டமில்லாமல் வேதனைப் படாமல் இருக்க வேண்டுமானால் ஒழுங்காக உண்மையைச் சொல்லி விடுங்கள். ஏய் செழியா! முட்டாள் வாலிபனே! பாண்டிய நாட்டு வீரனே! நீயும் உனக்குத் தெரிந்த உண்மைகளைச் சொல்லலாம். கரிகால் சோழன் தன்னந் தனியாகச் சிந்திப்பதற் கென்று ஒரு ரகசிய திடத்திற்குப் போகிறானமே அந்த இடம் எது? இதோ இந்த முட்டாள்கள் அந்த உண்மையைச் சொல்லாமல் உயிர் வேதனை அடைகிறார்கள். செழியா! உனக்குத் தெரிந்தால் நீ சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்!"

செழியன் இருங்கோவேளுக்குப் பதில் கூறினான்:

"சோழர் சிந்திக்கும் இடம் ரகசியமான இடம் என்று நீரே சொல்லுகிறீர். அந்த இரகசியமான இடம் எனக்கும் இவர்களுக்கும் எப்படித் தெரியும்?"

"என்ன ஆணவம்! அடே, இங்கு சட்டம் என்ன தெரியுமா? சோழ நாட்டுக் கைதிகள் யாராவது வாய் திறந்தால் அவர்கள் கரிகாலனைப் பற்றிய உண்மைகளைச் சொல்வதற்கு மட்டுமே வாய் திறக்க அனுமதிக்கப் படுவார்கள். அல்லாமல் 'அய்யோ அப்பா!' என்று கத்துவதற்குக் கூட இங்கு வாய் திறக்கக் கூடாது! தெரிந்து கொள்!"

—இப்படி ஆத்திரத்தோடு

வளர மாட்டேன்!

13 வருட மாகிறது இந்த மரத்தை நட்டு. அதற்குப் பிறகு வைத்த மரங்கள் பெரிதாக வளர்ந்தும் இது மட்டும் வளரவே காணோம்!

இலங்கை பேராதனியா கார்டனில் உள்ள இந்தமரத்தை நட்டவர்—சினப் பிரதமர் சூ என் லாய் தான்.

—டி. எஸ். எஸ்.

முழங்கி விட்டு இருங்கோவேள் அதை விட்டு அகன்முன். தீப்பந்தங்களின் கொடிய அனலுக்கு நடுவே சோழநாட்டுக் கைதிகளும் செழியனும் துடித்த வாறு நின்முர்கள்.

இருங்கோவேள் சென்று சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அனலில் மயக்க முற்றுச சில கைதிகள் 'தடால் தடால்' எனத் தரையில் விழுந்தனர்.

அந்தக் கோரக் காட்சியைப் பார்த்தவாறு செழியன் எரிமலே போல் குமுறிக் கொண்டு நின்முன். ஆடவில்லே. அசையவில்லே அவன். அக்கினி அவனுடலேத் தீய்த்த போதிலும் வீரத் திருநோக்குடன் அவன் நின்று கொண்டிருந்தான். மரமாளிகைக்குள்ளேயிருந்து அரசி பெருந் தேவியும், தாமரையும் மற்றவர்களும் அந்தக் கொடுமையான தண்டனேக் காட்சியைப் பலகணிகளின் வழியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்—அப்போது உள்ளே மன்னன் இருங்கோவேள் நுழைந்தான். அரசி, படுக்கையிலிருந்தவாறு கை நீட்டி மன்னனே அருகழைத்து மரியாதை செய்வித்தாள்.

"என்னம்மா தாமரை! என்ன மிகுந்த சோகத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிமுய்?" என வினவினுன், தங்கையைப் பார்த்து இருங்கோவேள்.

"எல்லாம் சரிதான் அண்ணு! ஆனுலும் சோழநாட்டுக் கைதிகளே இவ்வளவு கொடுமையாகத் தண்டிப்பது மனிதாபிமானத்தை மீறிய செயலாக எனக்குத் தோன்றுகிறது!"—என்முள் கொஞ்சம் துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு தாமரை!

"பைத்தியக்காரப் பெண்ணே! அந்தப் பாவிகளிடம் இரக்கம் வேறு உனக்கு? நாடிழந்தோம். நலமிழந்தோம். நாடோடிகளேப் போல் நடுக் காட்டில் மிருக வாழ்க்கை நடத்துகிறேம். இந்த நிலேக்கு நம்மை ஆளாக்கி விட்டவர்களே என்ன பாடு படுத்தினுலும் தகும்!" என வெறி கொண்டவனேப் போலக் கத்தினுன் இருங்கோவேள்.

தாமரை, அதற்கு மேல் எதிர்த்துப் பேச விரும்பவில்லே. பலகணிப் பக்கம் போய் விட்டாள். அதன் வழியாக அந்தக் கைதிகளேப் பார்த்திடத் தொடங்கினுள். ஒவ்வொருவராகக் கீழே விழுந்து கொண்டிருந்தனர். அவளுக்குக் கண் கலங்கியது. அந்தக் காட்சியில் அப்படியே மெய் மறந்து நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

இருங்கோவேளிடம் அரசி மெதுவாகப் பேச ஆரம்பித்தாள் இடை இடையே இருமிக் கொண்டே.

"உங்கள் தங்கை காட்டோரத்தில் ஒரு ஊமை வாலிபனேப் பார்த்தாளாம்..."

"அப்படியா?...ம்... அதற்கென்ன?"

"அந்த வாலிபன், கரிகாலனேப் பழி தீர்த்துக் கொள்வதற்காக அலேகிருனும்..."

இருங்கோவேளின் உள்ளத்தில் முதல் ஐய வினு உருவாயிற்று.

"ஊமை வாலிபன்!"

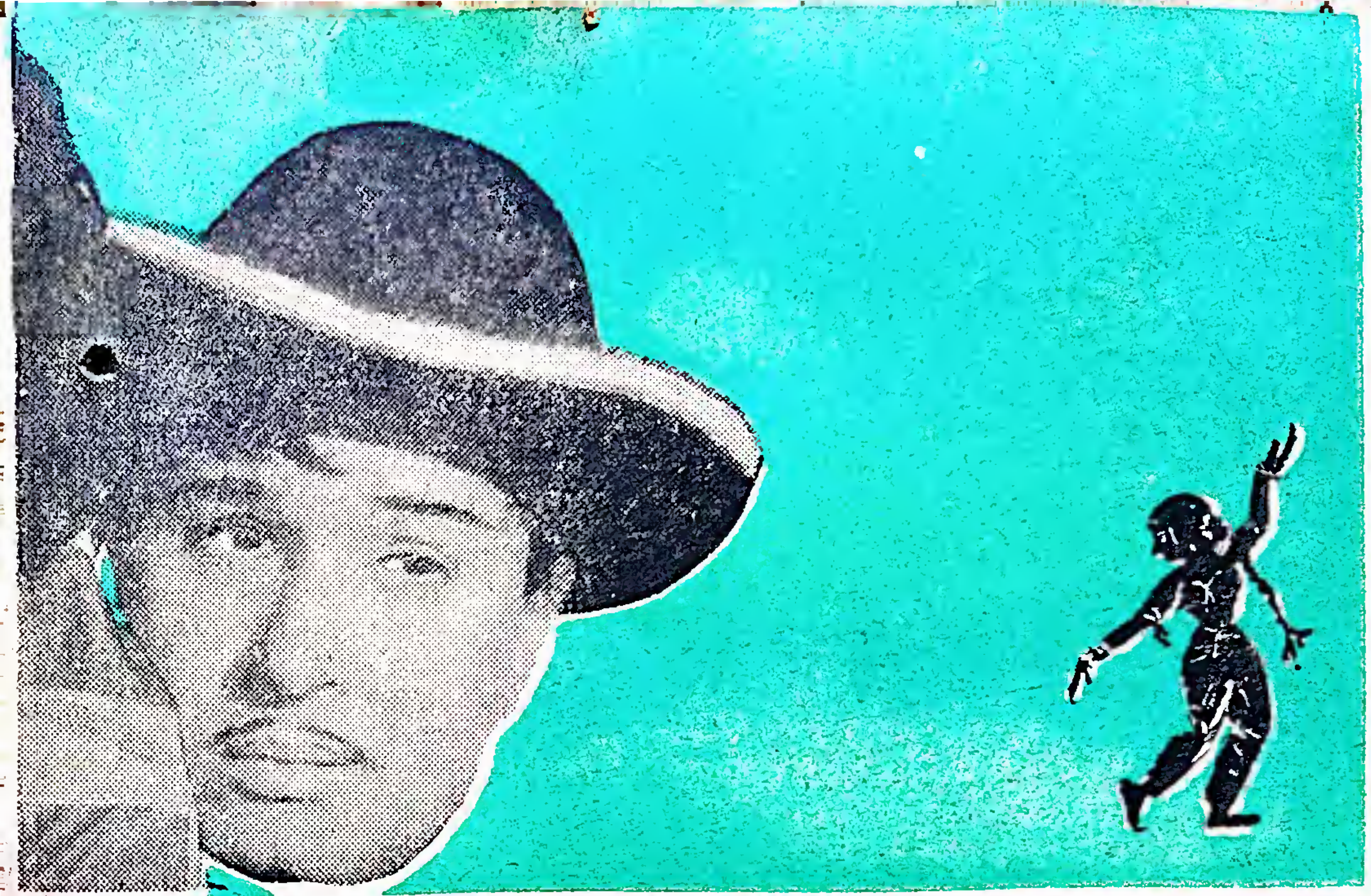
"கரிகாலனேப் பழிவாங்க அலேகிருன்!"

மாறி மாறி ஒலித்தன அரசியின் வார்த்தைகள்.

"பிறகு"

—என்று ஆவலுக்குப் பதில் தேடினுன் மன்னன்.

"உங்கள் தங்கைக்கு அவன் மீது ஏதாவது அன்பு பிறந்து விட்டதோ என்னவோ? அதுவும் எத்தகைய அன்போ எனக்குத் தெரியவில்லே. அந்த வாலிபனுக்கு நல்ல மருத்துவ முறைகள் தெரி

யாரென்று நினைத்தீர்கள் இவரை ?

யுமாம். அவனை அழைத்து வந்தால் எனக்கு மருத்துவமும் செய்வான். உங்களுக்கும் கரிகாலனைப் பழி தீர்க்கும் விஷயத்தில் உதவியாக இருப்பான் என்று, தாமரை என்னிடம் கூறினாள். நான் அதெல்லாம் வேண்டாமென்று மறுத்து விட்டேன்.''

''ஏன் மறுத்தாய்?... அந்த வாலிபன் பெயர் என்னவாம்?''

''முத்து! என்று சொன்னாள்!''

''முத்து!'' இருங்கோவேளின் உதடுகள் அசைந்தன.

''பெருந்தேவி! நல்ல மருத்துவன் என்றால் அழைத்துவரத் தடையேன் கூறினாய்?'' என்று சொல்லி விட்டுத் தங்கையைக் கூப்பிட்டு ''தாமரை! தாமரை! இங்கே வாயேன். பெருந்தேவியிடம் என்னமோ சொன்னாயாமே; நல்ல மருத்துவன் என்றால் அந்த ஊமை

''உங்களுடைய தாயாரின் பெயர் சந்தியாதானே?''

''ஆமாம்.''

''உங்களுக்கு முதலில் புகழ் தேடித் தந்த படம் 'வெண்ணிற ஆடை' தானே?''

''ஆமாம்.''

''நீங்கள் எம்.ஜி. ஆருக்கு ஜோடியாக நிறையப் படங்களில் நடித்திருக்கிறீர்கள் அல்லவா?''

''ஆமாம்.''

''உங்களுடைய பரதநாட்டிய அரங்கேற்றத்துக்குத் தலைமை தாங்கியவர் சிவாஜி கணேசன் தானே? ''

''ஆமாம்.''

''அடிமைப் பெண்ணில் சொந்தக் குரலில் பாடியிருக்கிறீர்கள் அல்லவா?''

''ஆமாம்.''

மேலே உள்ள பேட்டி ஜெயலலிதாவுடன் என்று தானே நினைக்கிறீர்கள்?

62'ம் பக்கம் பாருங்கள். ஓர் ஆச்சரியம் காத்திருக்கிறது.

வாலிபனை அழைத்து வாயேன்—நல்ல வன் தானே அவன்?'' என்று பரபரப்பு டன் கேட்டான் இருங்கோவேள்.

''ஆமண்ணா! நல்லவனாகத்தான் தெரிகிறது. அவனுக்குத் தெரியாத மூலிகைகளே இல்லையாம். நம்மைப் போல அவனும் சோழனுக்கு எதிரி தான்!''

—என்றாள் தாமரை சந்தோஷத்துடன்!

''மிகவும் இளம் வாலிபனோ?''

''வாலிபன் தான்!...''

''மீசை முளைத்த வாலிபனா?''

''முளைத்ததோ என்னவோ தெரியாது; மீசையில்லை முகத்தில்!''

''பெயர்?''

''முத்து!''

''சிவப்பு நிறமா?... கறுப்பு நிறமா?''

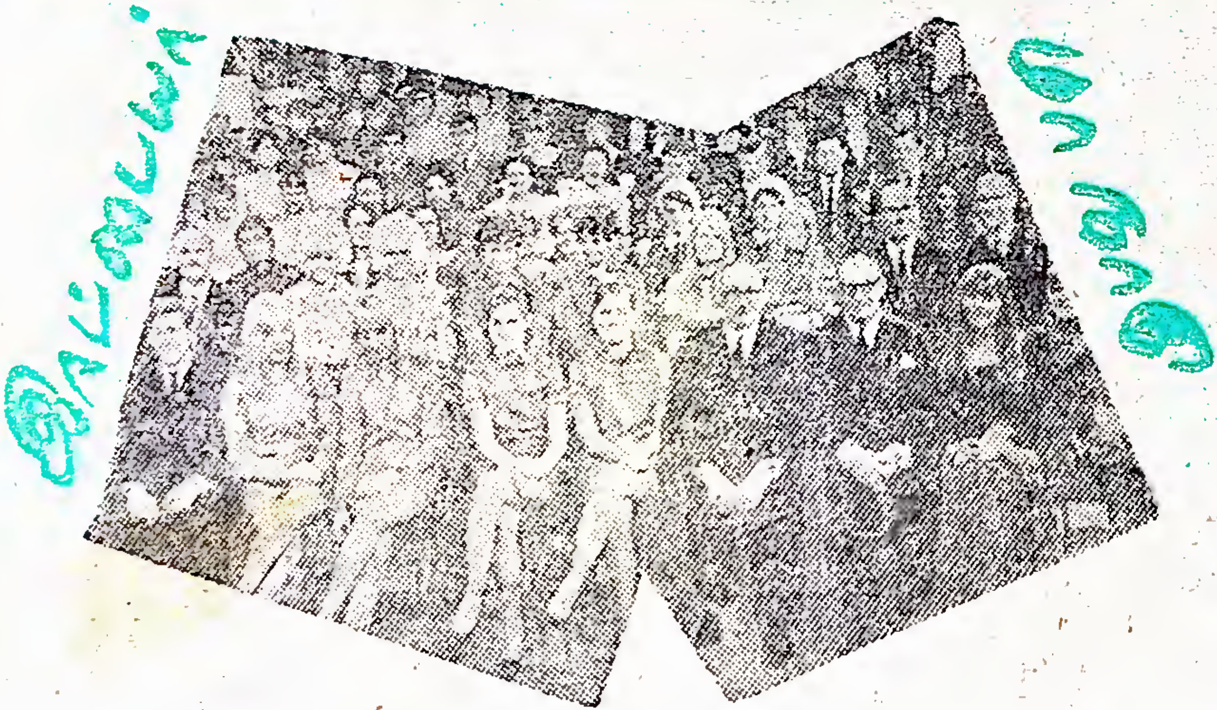
''சிவப்புதான்! என்ன அண்ணா இப்படிக் கேள்வி போடுகிறாய்? உனக்கு முன்னமே தெரியுமா அந்த வாலிபனை?''

''ஊஹூம்—தெரியாது! தெரியாது! சந்தேகத்திற்குக் கேட்டேன். நீ அவனை அழைத்து வந்து அரசிக்கு மருந்துவத்தைத் தொடங்கு. அதோடு ஒன்று... எதற்கும் நாம் ஜாக்கிரதையாக இருப்போம். தப்பித் தவறி நான் இங்கேயிருப்பது அந்த ஊமை வாலிபனுக்குத் தெரிய வேண்டாம். இருங்கோவேள் மன்னன் எங்கேயோ ஓடி விட்டதாகவே அவனிடம் சொல்லி வையுங்கள். நான் இங்கு வருவதாக இருந்தால் முகத்தை மாற்றிக் கொண்டுதான் வருவேன் உங்களைப் பார்க்க!''

''முகத்தை மாற்றிக் கொண்டென்றால், வேறு யாருடைய முகத்தை யாவது வாங்கி வைத்துக் கொண்டா?'' —எனச் சிரித்துக் கேட்டவாறு இரும ஆரம்பித்தாள் அரசி.

அவளைத் தழுவியவாறு மன்னன் புன்னகை புரிந்தான். அதைப் பார்க்க வெட்கி, தாமரை பலகணி வழியே வெளியே பார்க்கலானாள். பாதிக் கைதிகளுக்கு மேல் மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்து விட்டார்கள்... மற்றவர்கள் துடித்துக் கொண்டு நின்றார்கள். செழியன் மட்டும் ஆடாது அசையாது நின்ற காட்சி தாமரையின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

(தொடரும்)

இந்தப் படத்தில் இருப்பவர் அவ்வளவு பேருமே 'இரட்டையர்கள்'. இப்படி 350 ஜோடிகள் சேர்ந்து, லண்டன் டெலிவிஷன் ஸ்டூடியோ ஏற்பாடு செய்த ஒரு நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டார்கள். —நாயக்

ஆதாரம்: டெய்லி மிரர்

ஹிட்! ஹிட்!

தமிழில் லேடஸ்டாக எந்தப் பாடல் 'ஹிட்' என்பது நமக்குத் தெரியும். அண்டைவிட்டு மொழிகளில் 'ஹிட்'டாகவுள்ள திரைப் பாடல்கள் எவை? அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு இவை:

நாயகன்: வைகத்து அஷ்டமி நாளில்
நான் ஒரு—
தோணி ஓட்டுபவனைக் கண்டேன்
வாகைப்பூ மரத்தின்
கீழே நின்றபோது
வளையல் கிளுகிளுக்கும்
சப்தம் கேட்டேன்.

நாயகி: வளை குலுங்கிய சுந்தரி
அன்றொரு நாளில்
மந்திரவாதியைக் கண்டாள்
மந்திரவாதியின்
நீலவண்ணக் கண்ணில்
ஜாலங்கள் பல கண்டாள்.

நாயகன்: ஆற்றின் அக்கரை
நீந்திப் போவதற்காக
வரிந்து கட்டிக்கொண்டு
நிற்கும்போது
சரிகமவென்ற தோணியில்
துடுப்புப் போட்டு வந்தாள்
சத்தியவதி போலே!

நாயகி: தோணியில் வந்த
மாயக்காரன்
முனிவரானான்
அந்த நாளிலிருந்து
என் மனதுக்குள்ளே
அஷ்டமிக்கேளி (சப்தம்)
ஆரம்பித்தது.

படம்: பாரியாமார் சூகிக்குக (மலையாளம்)
பாடியவர்: ஜேசுதாஸ், ஜானகி
இசையமைப்பு: தக்ஷிணாமூர்த்தி
இயற்றியவர்: ஸ்ரீகுமாரன் தம்பி

மலரின் அழகெல்லாம்
என்னழகு!
பெண்கள் சூடும்
மலர்களின் அழகெல்லாம்
என்னுரிமை!

குயிலின் குரலின்
ராஜா நானே
நான் பாடினால் வீணையொலி

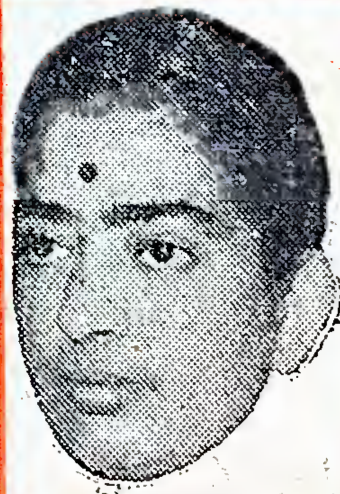
வீணையொலியுடன்
இணைந்து பாடினால்
எது வீணையென்று
அறிய முடியாது.

என் குரல் வீணையின் நாதமே
வீணைக்கு இணையான
குரல் என் குரல்!

எத்தனையோ பேர்
எத்தனையோவிதமான
நாட்டியம் ஆடுகிறார்கள்.
அதில் முதன்மையானவளும் நானே!

இத்தனை சிறப்பும் என்னிடம்
மழைபோல்
கொட்டிக்
கொண்டிருந்தாலும்—
பெண்ணென்று பிறந்த நாள்
அவள் செய்யக்கூடாத
பாவமெல்லாம் செய்கிறேன்!

படம்: ஹென்னலே சிகரிதாஹா (கன்னடம்)
பாடியவர்: பி. சுசிலா
இசையமைப்பு: எம். ரங்காராவ்
இயற்றியவர்: ஆர். என். ஜெயகோபால்

தொகுப்பு:
தஞ்சை
குஞ்சிதபாதம்

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

10

"எவ்வளவு நெஞ்சுறுதி அந்த வாலிபனுக்கு! தன்னைச் சுற்றிலும் சுழன்று சுழன்று தீ நாக்குகள் ஜுவாலையை உமிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்ற நிலையிலும் அவன் கண்களில் அச்சத்தின் சாயல் அணுவளவும் இல்லையே—கல் தூணைப்போல அவன் நிற்கும் கம்பீரமே கம்பீரம்! இப்படிப்பட்ட வீரர்கள் நிரம்பிய நாட்டை யார்தான் வெற்றிகொள்ள முடியும்? விழிகளிலே ஊசிகளைச் செருகினாலும் வீரத்தை விலை கூறிடமாட்டார்கள் உண்மைத் தமிழர்கள் என்பதைப் புரிந்திருந்தும் ஏனோ என் அண்ணன் இந்தக் கொடுமையான தண்டனைகளை வழங்குகிறாரோ தெரியவில்லை."

எனத் தனக்குள்ளாக நினைத்துக் கவலைப்பட்டாள் தாமரை. அவள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அநேகமாக எல்லாக் கைதிகளும் மயக்கமுற்றுக் கீழே விழுந்துவிட்டனர். செழியன் மட்டுமே நின்று கொண்டிருந்தான். நின்ற நிலையிலேயே அவனுக்கும் தலை சுற்ற ஆரம்பித்தது. அவனையறியாமல் கண்கள் மூடி மூடித் திறந்தன. வெகு விரைவில் அவனும் சாய்ந்துவிடுவான் என்று தாமரை எதிர்பார்த்தாள். அவளையுமறியாத ஒரு பரபரப்பு இருதயத்தைப் படவென்று துடிக்கச் செய்தது. சொல்லவொண்ணா ஆவலுடன் அவனையே நோக்கியவாறு நின்றாள்.

அவனுக்கு நேரே இருங்கோவேள் சென்று அவனையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த வீர வாலிபனின் முகத்தில் எழுதப்பட்டது போல் ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருந்த உறுதி இருங்கோவேளின் உள்ளத்தைத் தொட்டது. அருகே நின்ற வீரர்களைப் பார்த்துத் தீப்பந்தங்களை அணைக்குமாறு உத்தரவிட்டான். எல்லாத் தீப்பந்தங்களும் சில விநாடிகளில் அணைக்கப்பட்டன. கீழே விழுவதற்கு இருந்த செழியன் தன்னைச் சரிபடுத்திக்கொண்டு விழிகளை அகலத் திறந்து எதிரே பார்த்தான். இருங்கோவேள் புன்னகை புரிந்தவாறு காட்சி தந்தான். செழியன் சுற்றுப்புறங்களைப் பார்த்தான். சோழமண்டலத்துக் கைதிகள் மூர்ச்சித்துக் கிடந்த கொடுமை ஆவேசமுறச் செய்தது.

"நீயும் ஒரு வீரனா?" எனக் கத்தினான் இருங்கோவேளைப் பார்த்து.

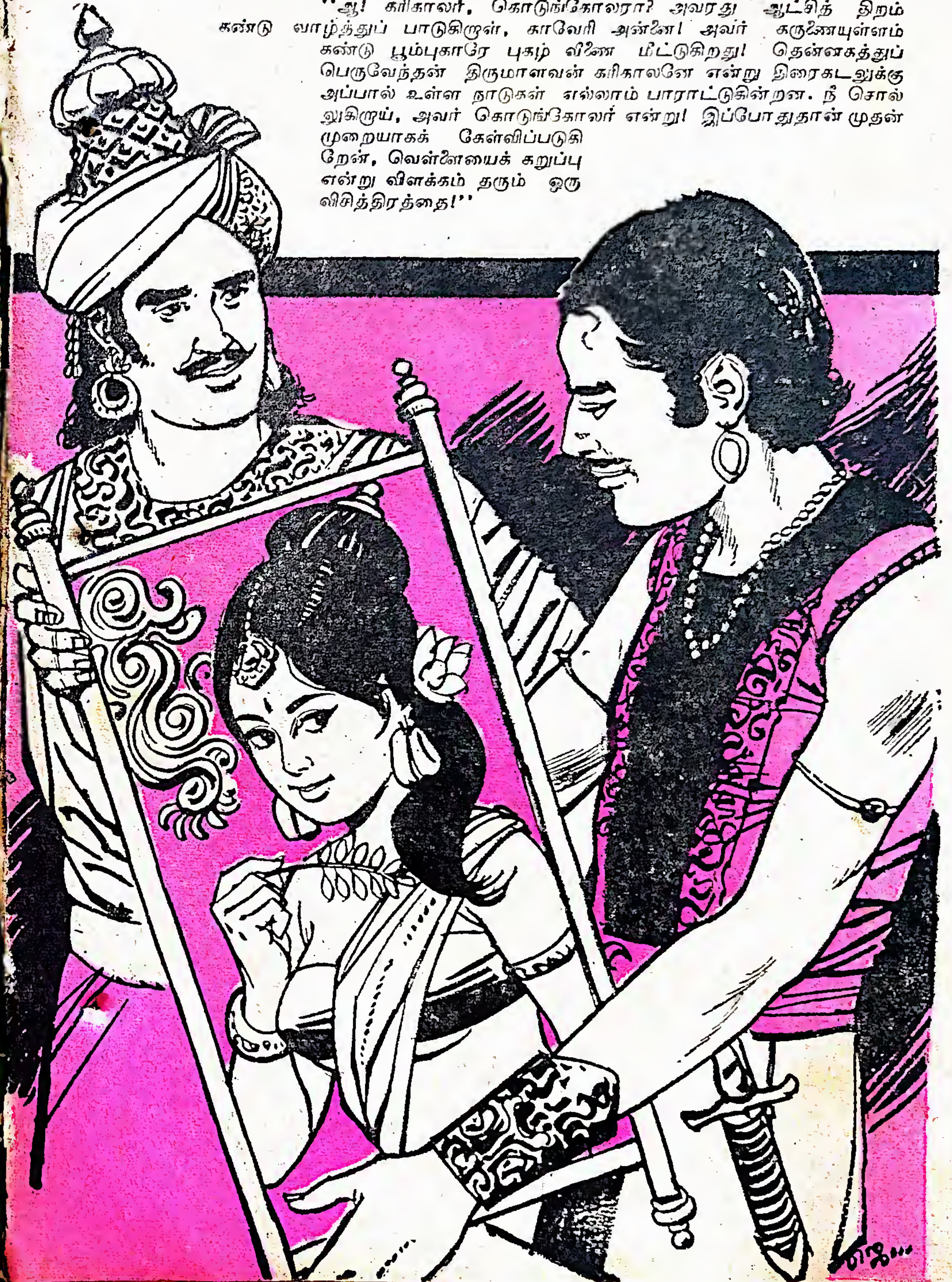
"ஏன்? உனக்குச் சந்தேகமாகயிருக்கிறதா?" இருங்கோவேள் அமைதியாகக் கேட்டான்.

"நெஞ்சிலே ஈரம் இல்லாதவனுக்கு வீரன் என்று பெயரில்லை. முரடன் என்று பெயர், காட்டுமிராண்டி என்று பெயர். இதைவிட மோசமான பெயர்களும் உண்டு. ஆனால் அழகு தமிழ் அகராதியில் அந்தப் பெயருக்கு இடமில்லை...!"

"எனக்கு நெஞ்சிலே ஈரமில்லை யென்று நீ எப்படிக் கண்டுபிடித்தாய்?"

"இதோ—இந்த அணைந்த தீவட்டிகளைக் கேள்! அவை சொல்லும் பதில்!"

"வாலிபனே! அணைந்தது தீவட்டியல்ல!...என் நாட்டின் வாழ்வு அணைந்தது! வேளிர் குடியின் குன்றாத பெரும் புகழ் அணைந்தது! யாரால்? யாரால் தம்பி இந்த அலங்கோலம்? நீ காப்பாற்ற நினைத்தாயே அந்தக் கொடுங்கோல் மன்னன் கரிகால் பெருவளத்தானால்!"

"ஆ! கரிகாலர், கொடுங்கோலரா? அவரது ஆட்சித் திறம் கண்டு வாழ்த்துப் பாடுகிறாள், காவேரி அன்னை! அவர் கருணையுள்ளம் கண்டு பூம்புகாரே புகழ் வீணை மீட்டுகிறது! தென்னகத்துப் பெருவேந்தன் திருமாவளவன் கரிகாலனே என்று திரைகடலுக்கு அப்பால் உள்ள நாடுகள் எல்லாம் பாராட்டுகின்றன. நீ சொல்லுகிறாய், அவர் கொடுங்கோலர் என்று! இப்போதுதான் முதன் முறையாகக் கேள்விப்படுகிறேன், வெள்ளையைக் கறுப்பு என்று விளக்கம் தரும் ஒரு விசித்திரத்தை!"

"எனது திருநாட்டை அப கரித்துக்கொண்டவன் கொடுங்கோலன் அல்லாமல் வேறு யார்?"

"போரில் தோற்ற பொருள் தானே உன் நாடு?"

"இளைஞனே! உன்னிடம் எனக் கென்ன பேச்சு? என்னையும் எந்நாட்டு மக்களையும் அடிமைப்படுத்திவிட்டதாகக் கருதியிருக்கும் அந்தச் சோழனையும், அவ னுக்குத் துணை நிற்கும் அந்தப் பாண்டி யனையும் பழிவாங்காமல் ஓயப்போவ தில்லை நான்!"

"எக்கேடாவது கெட்டுப்போ. எனக்கு நீ வழங்கியிருக்கும் தீர்ப்பு என்ன? அதைச் சீக்கிரம் கூறிவிடு!" இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அதுவரை பொறுமையாயிருந்த இருங் கோவேளுக்குத் திடீரென ஆத்திரம் குமுறியது. அவனிடம் பேச்சுக் கொடுப் பதால் ஏதாவது பயன் ஏற்படும் எனக் கருதிய இருங்கோவேளுக்கு ஏமாற்றம் விளைந்தது மட்டுமல்ல; செழியனின் பதில்களால் அவன் எரிமலையாகவும் ஆகி விட்டான். பற்களை நறநறவென்று கடித் தான்.

"தீர்ப்பா? திமிர் பிடித்த வனே! தீர்ப்பா? உன்னைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கொல்லுவதற்குத் திட் டம் போட்டிருக்கிறேன். உன் விழிகளை எடுத்து என் கையிலே வைத்துக்கொண்டு உன் அங்கங்களைச் சிறிது சிறிதாக— செதில் செதிலாகக் கிழிக்கும் காட்சியை அந்த விழிகளுக்குக் காட்டி மகிழ்வேன். போதுமா தீர்ப்பு? இன்னும் ஏதாவது புதுமுறை வேண்டுமா?"

இருங்கோவேள் சீறினான் புலி போல! செழியன் கலகலவென நகைக் கத் தொடங்கினான்.

"வேளிர் குடியின் மன்னன் மகா வீரன் என்ற என் நினைப்பைத்தான் சிறிது சிறிதாகச் சித்ரவதை செய்கிறாய்!" என்று நகைத்துக்கொண்டே கேலி பேசி னான்.

அவன் சிரிப்பு அடங்குமென்று இருங்கோவேள் எதிர்பார்த்தான். செழி யனோ இருங்கோவேளைப் பார்த்துப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டேயிருந்தான். அப்படி அவன் சிரிப்பதைப் பெரும் அவமானமாகக் கருதிய இருங்கோவேள் வேகமாகப் பாய்ந்து செழியனின் கன்னத் தில் 'பளார் பளார்' என்று அறைந் திடத் தொடங்கினான். செழியன், அடி களை வாங்கிக்கொண்டு அப்படியே நின் றான். அவனால் எதிர்க்க முடியாதபடி கைகள் விலங்கிடப்பட்டிருந்தன. கால் களிலும் இரும்புச் சங்கிலி! கையில் வலி எடுக்கும் மட்டும் இருங்கோவேள் செழிய னின் கன்னங்களில் மாறி மாறி அடித் துக்கொண்டேயிருந்தான். பிறகு அவ னாகவே நிறுத்திவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றான்.

இந்தப் பயங்கரமான காட்சி யைத் தாமரை இமை கொட்டாது பார்த் துக் கொண்டிருந்தாள். அண்ணன் அங்கி ருந்து போனதும் மெதுவாக வெளியே வந்து வீரர்களில் ஒருவனை அழைத்து, சாய்ந்து கிடக்கும் கைதிகளுக்கு மயக்கம் தெளிவித்து அவர்களுக்கு ஏதாவது உண வளிக்குமாறு உத்தரவிட்டாள். அவனும் தாமரையின் உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து வேறு சில வீரர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு மயக்கமுற்றிருந்த கைதிகளுக்கெல்லாம் சிகிச்சை செய்யத் தொடங்கினான்.

பின்னர் செழியன் நிற்குமிடத் திற்கு மெல்ல வந்தாள். அவன் அவளைப் பார்க்காமல் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தலையை வான் நோக்கி நிமிர்த்தியவாறு நின்றான். தாமரை அவனுக்கு ஏதாவது உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கருதி னாள். அப்படி உதவி செய்வது தன் அண்ணனுக்கு விரோதமில்லை யென்றும் அவளே ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். கைதி களை விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்பது அவள் கொள்கையில்லாவிட்டாலும் அவர் களைக் கொடுமைப்படுத்துவது அவளுக்குச் சகிக்கவில்லை.

"தண்ணீர் வேண்டுமா?"

ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டுச் செழியன் கண் விழித்துப் பார்த் தான், அவன் கண்களை அவனால் நம்ப முடியவில்லை. 'எதிரே நிற்கும் இந்தப் பெண் யார்? இவளை எங்கே இதற்குமுன் பார்த்திருக்கிறேன்?'

பெருவழுதிப் பாண்டியன் அழைப்பதாகச் செழியனை ஒரு வீரன் வந்து அழைத்தான், அவனும் உடனே புறப்பட்டான். அரண்மனைக்குள்ளே தனி மாளிகையில் பாண்டியன் ஆழ்ந்த சிந் தனையுடன் உலவிக் கொண்டிருந்தான். செழியனைக் கண்டதும் பாண்டியன் முக மலர்ச்சியுடன் உபசரித்தான்.

"உன்னை ஏன் அழைத்தேன் தெரியுமா?"

"தெரியாதே மன்னா?"

"திருமணம் வரப்போகிறது செழியா!"

''யாருக்கு? எப்போது?''

''உனக்குத்தான் செழியா—பெண்ணெல்லாம் பார்த்து விட்டேன்—இதோ பார் மணமகளின் படம்!''

பாண்டியன், அங்குள்ள ஏழெட்டுப் படங்களில் ஒரு படத்தைப் பொறுக்கி எடுத்துச் செழியனிடம் காட்டினான். அந்தப் படத்தைச் செழியன் பார்த்தான். அதில் சிரித்துச் செழித்துக் காணப்பட்ட அந்த அழகியின் உருவத்தைவிட்டு அவன் கண்களை உடனே எடுக்க முடியாமல் தவித்தான்.

''இந்தப் பெண் யார்? எந்த ஊர்?''

''அதெல்லாம் கேட்காதே இப்போது! பெண் பிடித்திருக்கிறதா—இல்லையா? அதை மட்டும் சொல்!''

—செழியனுக்கு ஏற்பட்ட வெட்கத்தின் மூலம் அவனுக்குச் சம்மதம் என்பதைப் பாண்டியன் உணர்ந்துகொண்டான்.

அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு நெடுநாட்கள் வரையில் செழியனின் திருமணம் பற்றிய பேச்சைப் பெருவழுதி எழுப்பவேயில்லை. ஓவியத்தில் தோன்றி தன் உள்ளத்தை நிலைகுலைத்த அந்த அழகி எங்கே இருக்கிறாள் என்ற ஆராய்ச்சியைச் செழியன் இன்னும் முடிக்கவில்லை. அதற்குள் எத்தனையோ சம்பவங்கள். எந்தச் சம்பவமும்—அவன் நெஞ்சில் ஒரு புதிய மாறுதலை ஏற்படுத்திய அந்தச் சித்திரத்துப் பாவை பற்றிய நினைப்பை அகற்றவில்லை.

அப்படியொரு பெண் உலகில் இருக்கிறாளா—அல்லது ஓவியனின் கை வண்ணத்தால் உருப்பெற்ற கற்பனை அழகியோ—என்ற ஐயப்பாடு அவனை ஆட்டிப் படைத்ததுண்டு.

இப்போது அந்த வீண் சந்தேகம் நீங்கிவிட்டது. ஓவியத்துப் பெண்ணை உயிரோடு பார்த்துவிட்டான். எங்கே? எதிரியின் வீட்டில், எந்த நிலையில்? கை கால்களில் விலங்கு மாட்டிக்கொண்டு வேதனை அனுபவிக்கும் நேரத்தில். அவளுக்கும் இருங்கோவேளுக்கும் என்ன தொடர்பு? என்ன உறவு? அவன் கேள்விகளுக்கு உடனடியாகப் பதில் தேவை. ஆனால் முதலில் அவள் கேள்விக்குப் பதில் கூறிடக் கருதினான்.

''தண்ணீர் வேண்டும்!'' என்றான்.

அவள், ஒரு வீரனைக் கூப்

நம்ம குழந்தைகள்

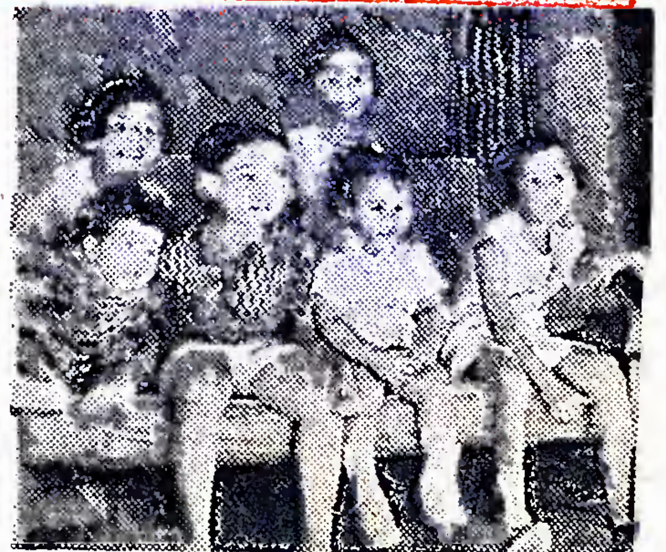
அக்கா தங்கையை 7'ம் பக்கத்தில் சந்தித்தோம். இங்கே அவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

(சரவணனும், மதுவும் திருமதி சரசுவதி ராமச்சந்திரனின் குழந்தைகள். தங்கை பார்வதிக்கு, அருணா, சந்தியா, மஞ்சரி, பாலாஜி ஆகிய நான்கு குழந்தைகள்.)

''ஏன் பார்வதி, அருணா சற்றுப் பயந்த சுபாவம், இல்லையா? சாப்பிடக் கூப்பிட்டால் வேலசில் வரமாட்டாள். நாலரை வயது மஞ்சரிக்கு டாக்டர் அங்கிளைக் கண்டால் பயம். பீரோவுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொள்ளுவாள். சந்தியா பார்ப்பதற்குச் சாது. பாய்ந்தால் புலி. ஒன்றரை வயசுப் பாலாஜிக்கு பிடிவாதம் பிடிப்பது ஐஸ்கிரீம் சாப்பிடுகிற மாதிரி.''

''உங்களுக்குத் தெரியுமா அக்கா? ஒருநாள் அருணா, சரவணனிடம், மாத்திரை தின்றால் வால் முளைக்கும் என்று சொல்லிவிட்டாள். அதை உண்மை என்று நம்பிவிட்டான்.''

''ஆமாம். ஒரு நாள் ஏதோ 'வைடமின்' மாத்திரைகள் கொடுக்க வந்தபோது, 'மாட்டேன். மாத்திரை சாப்பிடமாட்டேன்,' என்று அலறினான். கட்டாயப்படுத்தி மாத்திரையைக் கொடுத்துவிட்டேன். வால் முளைத்துவிடப் போகிறதே என்ற பயம் சரவணனுக்கு. அன்று தூங்கும்போதுகூடத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துக்கொண்டான்!''

பிட்டு அவனுக்கு உடனே தண்ணீர் தருமாறு கூறினாள். அந்த வீரன், தண்ணீரைக் கொண்டுவந்து செழியனின் வாயில் ஊற்றினான். அதைக் குடித்துவிட்டுக் கொஞ்சம் தெம்பாகக் கனைத்துக் கொண்டான். அண்ணனின் முரட்டுக் கரங்கள் செழியனின் கன்னத்தில் ஏற்படுத்திய வீக்கத்தை அவள் கவனிக்காமல் இல்லை. தண்ணீர் கொடுத்தவனுக்கு நன்றி தெரிவித்தான் செழியன். அவளும் பரவாயில்லை என்று பதிலுக்குக் கூறினாள்.

''நீயும் இந்த இடத்தைச் சேர்ந்தவள்தானா?''

—செழியனின் கேள்விக்கு அவள் என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் விழித்தாள். 'ஆமாம்' என்றால் அவன் தன்னையும் கொடுமைக்காரர்களின் பட்டியலில் சேர்த்துவிடுவான்—'இல்லை' என்றால் நம்புவானா, மாட்டானா?—தாமரைக்குப் பதில் கூற நாவெழவில்லை.

''சொல்லமாட்டாயா?''என்று கேட்டான் அவன் துடிப்போடு.

''உனக்கேன் இந்தக் கேள்வியெல்லாம்?'' என்று கூறிவிட்டுத் தாமரை விர்ரென்று அதை விட்டுப் போய்விட்டாள்.

சரியான பதில் கிடைக்காத செழியன் அவள் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டே திகைத்து நின்றான். மயக்கமுற்று வீழ்ந்த கைதிகள் ஒவ்வொருவராக இழுத்துச் செல்லப்பட்டு மரக் கிடங்குகளில் அடைக்கப்பட்டனர். கடைசியாகச் செழியனையும் இழுத்துச் சென்று, 'சாவூருக்குப் போகும் வழி,' என எழுதப்பட்ட பழைய சிறைக்குள் தள்ளி வெளியே காவலைப் பலமாக ஆக்கினர்.

செழியனிடம் பதில் கூறி விட்டு அகன்ற தாமரை, தொலைவில் நின்று அவன் இழுத்துச் செல்லப்படுவதைக் கவலையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவனைப் பூட்டுகிற வரையில் பார்த்துக் கொண்டு இருந்துவிட்டுப் பிறகு மாளிகை வெளிப்புறத்தில் அங்குமிங்கும் உலாவிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது அவள் சிந்தனைக் கூடத்திற்கு முத்து வருகை தந்துவிட்டாள். முத்துவை வீட்டுக்கு அழைத்துவரஅண்ணனின் சம்மதம் அவ்வளவு சுலபமாகக் கிடைக்குமென்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிடாமல் உடனடியாக முத்துவைச் சந்தித்து

விடை: 87'ம் பக்கம்

—ஸியெஸ்கே

அழைத்துவரத் திட்டம் வகுக்க ஆரம்பித்தாள்.

11

தாமரை வந்து தன்னை அழைத்துப் போகும்வரையில் அருவிக் கரையிலேயே காத்திருப்பது என்று முடிவு செய்து கொண்டு இரவு முழுவதும் அங்கேயே உட்கார்ந்து கிடந்தாள் முத்துநகை. நட்சத்திரங்களைக்கூட வெளியே காட்டாமல் வானம் கறுப்புத் திரையிட்டிருந்தது. இடையிடையே ஜலதோஷக்காரன் இருமுவது போல இடியொலி வேறு! உலைக் கூடத்தில் எழுகின்ற நெருப்புக் கீற்றுப்போல மின்னல் ஒளியும் இயற்கை, அவளது உள்ளத்தைப் படம் போட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

புலவர் காரிக்கண்ணனார் அவள் எதிரே வந்து நின்று, 'உன்னைப் பிரிந்து நான் என்ன பாடுபடுகிறேனம்மா—ஏன் மகளே இப்படி என்னைச் சித்திரவதை செய்கிறாய்?'—என்று கண்ணீர் விடுவதுபோல் தோன்றும்; உடனே அதற்குப் பதில் பிறக்கும் அவள் நெஞ்சத்தில்!

"நாய் நாட்டைக் காட்டிக் கொடுப்பது தந்தையாயிருந்தால் என்ன; யாராய் இருந்தால் என்ன? அவர்களை எதிர்த்து நிற்பதே உண்மையான நாட்டுப் பற்றுக் கொண்டவர்களின் கடமை!" என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

யவனக் கிழவன் வேடத்திலே இருங்கோவேள், தன் தந்தையாருடன் நட்பு வைத்திருப்பதாக முடிவு கட்டி வீட்டைவிட்டு வெளியேறிய அந்தப் பாவை, அதே இருங்கோவேளிடம் தன்னை யறியாமல் தன் மனத்தைப் பறி கொடுத்துவிட்டுத் தத்தளித்துக் கொண் டிருக்கிறாள் என்பது வேடிக்கைதானே!

அவள் செய்து முடிக்க வேண் டிய கடமை உணர்வு வேறு அவளைத் துரத்திக் கொண்டே இருந்தது. பரிதா பத்துக்குரிய தாமரையோ அவனை ஆண் என்று நம்பிக் காதல் அடிமையாகிவிட் டேன் என்று காலில் விழுகிறாள்— ஒன்றையொன்று முந்திக் கொண்டு சுழன்றடிக்கும் நினைவுச் சூறாவளியில் கண்களை மெல்ல மூடிக் கொண்டு மரத் தில் சாய்ந்தவாறு அமர்ந்திருந்தாள் அந்தப் பூங்கொடி. பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கும் இடியும் மின்னலும் மரக்கிளையில் அமர்ந்திருந்த ஒரு சில பறவைகளின் அமைதியைக் குலைத்தன. அவைகள் குரலெழுப்பியவாறு கிளை களில் அங்குமிங்கும் நடைபோட்ட வண்ண மிருந்தன. முத்துநகை, பறவைகளின் ஒலியைக் கூர்ந்து கவனித்தாள். அவளும் ஏதாவது வாய்விட்டுப் பேச வேண்டும் போல் தோன்றியது. ஊமைபோல வாய் மூடிக்கிடப்பது அவளுக்கு மிகவும் வேத னையாக இருந்தது. வீட்டிலிருந்தால் புல வருடன் ஏதாவது உரையாடிக் கொண் டிருப்பாள். அவளது கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறுவதென்றால் புலவருக்கும் தனி இன்பம்! அவர் எழுதுகிற பாட்டு ஒவ் வொன்றைப் பற்றியும் அவள் எழுப்புகிற ஐய வினாக்களும் அதற்குப் புலவர் தரும் விளக்கமும் நிறைந்து அந்த வீடே ஒரு தமிழ்ப் பூங்காவாகக் காட்சியளிக் கும். அப்படிப்பட்டவள் வாயை மூடிக் கொண்டு கிடப்பதென்றால்?

அவள் ஆவலை அதிகப்படுத்து வதுபோல் அமைந்தது பறவையின் ஒலி. அந்தப் பறவைகளுக்குப் பதில் கூறுவது போல் அவைகளைப் போலவே கத்தினாள். பறவைகளைப் போல குரலை மாற்றிக் கத்த முடிகிறது என்பதை உணர்ந்து

டாக்டருக்குப் படிக்கிறவர்களின் கிண்டல் எப்படி இருக்கும்?
(21'ம் பக்கம்)

ம.பொ.சி.யின் கவனத்திற்கு

கோவலனுக்குத் தூக்குத் தண் டனை கொடுக்கப்பட்டதாகச் சரித் திரமே கூறுகிறது. ஆமாம், தஞ்சை மாவட்டம், நான்காம் வகுப்புப் பள்ளி சரித்திரப் பாடத்தில் கோவலனுக்குத் தூக்குத் தண்டனை கொடுக்கப்பட்டதாகக் காணப்படுகிறது!

தென்னாட்டுப் பேரரசர்கள் என்ற தலைப்பில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பற்றிக் கூறும் போது, "அரசியின் சிலம்பைத் திருடியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட கோவலன் இந்த அரசரால் தூக் குத் தண்டனை கொடுக்கப்பட் டான்." என்று விவரிக்கிறது!

அரசினரால் அனுமதி வழங்கப் பட்ட புத்தகத்திலேயே இந்தப் பிழை காணப்படுகிறது. இதை இன்றுவரை யாரும் கவனித்துத் திருத்த முயல வில்லையா?

தகவல் : எஸ். அப்பாதுரை

பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். வகை வகையான பறவைகளின் ஒலிகளை நன்கு கவனித்து அவைகளுடன் போட்டி போட்டுக் கத்தினாள். அவள் கத்துவதைக் கேட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த பறவைகளும் விழித்துக்கொண்டு கத்த ஆரம்பித்தன. அவளுக்கு அது ஒரே வேடிக்கையாக இருந்தது. இரவுப் பொழுதை இப்படியே கழிக்கலாம் என்று முடிவு கட்டி கொண்டாள்.

இந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டுக் குதிரை வேறு கனைத்திடத் தொடங்கிற்று. அருகே சென்று அதைத் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு மறுபடியும் மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். கொஞ்சும் கிளியின் அச்சக் குரல்! அதேபோல் அவளும் ஒலித்தாள். கோட்டானின் வரட்டுக் குரல்! அதிலும் ஜெயித்தாள். வில்லில் இருந்து கிளம்பும் அம்பு எழுப்பும் ஒலிபோல கருடன் எழுப்பும் 'ஙொய்' என்ற ஒலி! அந்தப் போட்டியிலும் வெற்றி பெற்றாள். அவளது சிந்தனை பலமாக வேலை செய்யத் தொடங்கிற்று. சற்று நேரம் மௌனம். குரலை எப்படி எப்படியோ மாற்றி ஒலித்துப் பார்த்தாள். பறவைகளுடன் நடந்த போட்டி நின்றுவிட்டது.

ஆண் குரலில் பேசிப் பழக வேண்டுமென்ற துடிப்பு அதிகமாயிற்று. தாமரையுடன் சென்றால் அங்கும் எழுதிக் காட்டிக் கொண்டிருக்க முடியாது என்ற எண்ணம் மேலோங்கிற்று. பறவைகள்போல் கத்த முடிந்த பிறகு ஆண்களைப்போல பேசப் பழகிக் கொள்ள முடியாதா என்ன? துணிவு பிறந்தது; பேச ஆரம்பித்தாள். எடுத்த எடுப்பில் வெற்றி கிட்டவில்லை. ஆனாலும் வெற்றி கிட்டும் என்ற நம்பிக்கை உதயமாயிற்று. தன் தந்தையார் எழுதிய கவிதைகள் பலவற்றை மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்தாள். அவைகளையெல்லாம் ஆண் குரலில் முழக்கமிடத் தொடங்கினாள். இறுதியில் வெற்றிதான்.

இப்போது அவளால் ஆணைப் போல பேச முடியும். ஆனால் கொஞ்சம் தொண்டையை வலிக்கிறது. அதற்காக என்ன செய்வது? கடமையை நிறைவேற்றும் பொறுப்பைத் தானே அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு கிளம்பியிருக்கிறாளே! திடீரென்று முத்துநகைக்கு ஒரு சந்தேகம்; இயற்கையான பெண் குரல் இருக்கிறதா, இல்லையா—என்று! சொந்தக் குரலில் பேசிப் பார்த்தாள். என்ன பேசுவது என்று ஒரு கணம் திகைப்பு; பிறகு பேசினாள்.

''உங்களை அந்தப் பாழ் மண்டபத்தில் பார்த்ததுமே பறி கொடுத்து விட்டேன், என் உள்ளத்தை!''

பேசி முடித்ததும் தான் புரிந்தது. என்ன பேசினாள் என்று! சொந்தக் குரல் இருக்கிறதா என்ற சோதனையில் புகுந்தவள், காதல் சோலையில் ஏன் நுழைந்தாள்? அப்படியானால் அவள் அந்த விறகு வெட்டியைக் காதலிக்கிறாளா?

அவளை நினைத்து அவளே வெட்கப் பட்டுக் கொண்டாள். அவள் தோள் மீது ஒரு கை பட்டது போன்ற உணர்ச்சி! அந்த உணர்வு கண்டு அவள் திடுக்கிட்டெழவில்லை. அப்படியே இருந்தாள். கை, அவள் தோளை அழுத்திப் பிடிப்பது போல் இருந்தது. அவளோ தோளை விடுவித்துக் கொள்ள முயலவில்லை. மாறாக, கையோடு பின்னுக்குச் சாய்ந்தாள். என்னமோ செய்தது அவளுக்கு. பலமான கரத்தின் அணைப்பில் இருப்பது போன்ற மயக்கம். கண்களை லேசாக மூடிக் கொண்டு அந்த உணர்வைச் சுவைத்தாள். பிறகு அவள் கரம் அசைந்து தோளின் பக்கம் சென்றது. தன் தோளைப் பிடித்திருக்கும் முரட்டுக் கரத்தை விலக்குவது போல் தடவி ரசிக்க அவள் மென்கரம் வளர்ந்தது. தோளின் பக்கம் உயர்ந்தது.

(தொடரும்)

தன் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்துக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படி காரியதரிசியிடம் கூறினார் பிரமுகர். காரியதரிசி அதிர்ச்சியுற்று, 'உங்கள் 59 'வது பிறந்த நாள் இப்போதுதானே ஆறுமாசத்துக்கு முன்னால் கொண்டாடினோம்,'' என்றார்.

பிரமுகர் கோபத்துடன், ''அது எனக்குத் தெரியாதா? ஐம்பத்தொன்பதரையாவது பிறந்த நாளைக் கொண்டாடச் சொல்கிறேன்,'' என்றார்.

எதிர்பாராமல் விருந்தினர் வந்துவிட்டால்...

5 விநாடிகளில்
ஊக்கமளித்திடும் காப்பி—
நெஸ்கா:பே வழங்கி
அவர்களை மகிழ்வியுங்கள்.
அவ்வளவு குறைந்த
நேரத்தில் ஒரு கப்
தயார்!

தென்னிந்திய
காப்பி
விதைகளிலிருந்து
தயாரித்த முற்றிலும்
சுத்தமான
காப்பி

NCE 5748

உணர்ச்சி ஊட்டும் நெஸ்கா:பே
ஊக்கமளித்திடும் நெஸ்கா:பே!

நெஸ்லெ
தயாரிப்பு

சே! சே! என்ன அறிவீனம்! இது வரை அவள் தோளைத் தழுவியிருந்தது மனிதனின் கரமல்ல; மரத்தின் கரம்! அவள் சாய்ந்திருந்த மரத்திலேயிருந்து விழுந்துவிட்ட கிளையின் அடிப் பாகம் அவள் தோள்மீது பட்டு, கணநேரக் காதல் இன்பத்தை அவளுக்கு வழங்கி ஏமாற்றி விட்டது.

யாரோ எதிரேயிருந்து அந்த இருட்டில் தன்னைக் கவனிப்பதுபோல முகத்தை மூடிக்கொண்டாள் முத்துநகை. பிறகு வெட்டியின் நினைவு அவளை ஆட்டிப் படைத்தது, அவரைச் சந்தித்தால் அவரிடம் சொல்லி, காட்டில் உள்ள எந்த மரத்தை வெட்டினாலும் வெட்டுங்கள்; இந்த மரத்தை வெட்டாதீர்கள் என்று கூறவேண்டும் எனத் தீர்மானித்தாள்.

"டக்! டக்!" என்று நிறுத்தி நிறுத்தி ஓர் ஒலியெழுந்தது. ஒலி வந்த பக்கம் மெதுவாக நடந்தாள். மரம் வெட்டும் சப்தம்தான் அது! இந் நேரத்தில் காரிருளில் யார் வந்து அருகே செல்வதா அல்லது அங்கேயே நின்று கவனிப்பதா என்று தெரியாது திகைத்துப் போனாள் முத்துநகை.

யாராக இருக்கும் என்று அவளுடைய சிந்தனை ஓடிக் கொண்டிருக்கும்போதே, மளமளவென்று மரம் முறிந்து கீழே விழத் தொடங்கியது. மரம் சாய்கிற பயங்கர சப்தம் அந்தக் காடு முழுதும் எதிரொலித்தது. முத்துநகை நடுங்கி விட்டாள். வெட்டுண்ட மரமும் அவளை நோக்கியா சாய்ந்திட வேண்டும்? மரம் தன்மேல்தான் விழப் போகிறது எனக் கண்ட முத்துநகை 'ஓ' வென்று அலறிக் கீழே விழுந்து விட்டாள்.

பெண் குரல் கேட்டு, மரம் வெட்டியவன், தீப் பந்தத்துடன் ஓடி வந்தான். நல்ல வேளையாக மரம் அவளுக்கு மிக அருகாமையில் விழுந்துவிட்டது. கொஞ்சம் தவறியிருந்தாலும் முத்துநகையின் உடல் நொறுங்கிப் போயிருக்கும். தீப் பந்தத்தைக் கீழே செருகி விட்டு அந்த மரம் வெட்டி

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

மரம் வெட்டப் போகிறார்கள்—ஒரு வேளை அவராகத்தான் இருக்குமோ? சந்தேகத்துடன் முன்னோக்கிச் சென்றாள்.

வர வர ஒலி அருகே கேட்டது. ஒலி வரும் திசையில் விளக்கு வெளிச்சமும் தெரிந்தது.

ஒளிந்து ஒளிந்து வெளிச்சம் தெரியும் இடம் நோக்கிச் சென்றாள்.

தீப் பந்தம் ஒன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதனருகேயுள்ள ஒரு மரத்தைத்தான் யாரோ வெட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வெட்டுகிறவன் வேறு பக்கம் திரும்பியிருந்தமையினால் அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

ஏறத்தாழ உருவமெல்லாம் மண்டபத்தில் சந்தித்தவனைப் போலவே இருந்தது. ஆனாலும் அந்த ஆராய்ச்சியில் அவளுக்குத் தெளிவில்லை. மேலும் அவளைத் தூக்கினான். அவளும் பயத்தோடு கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள்.

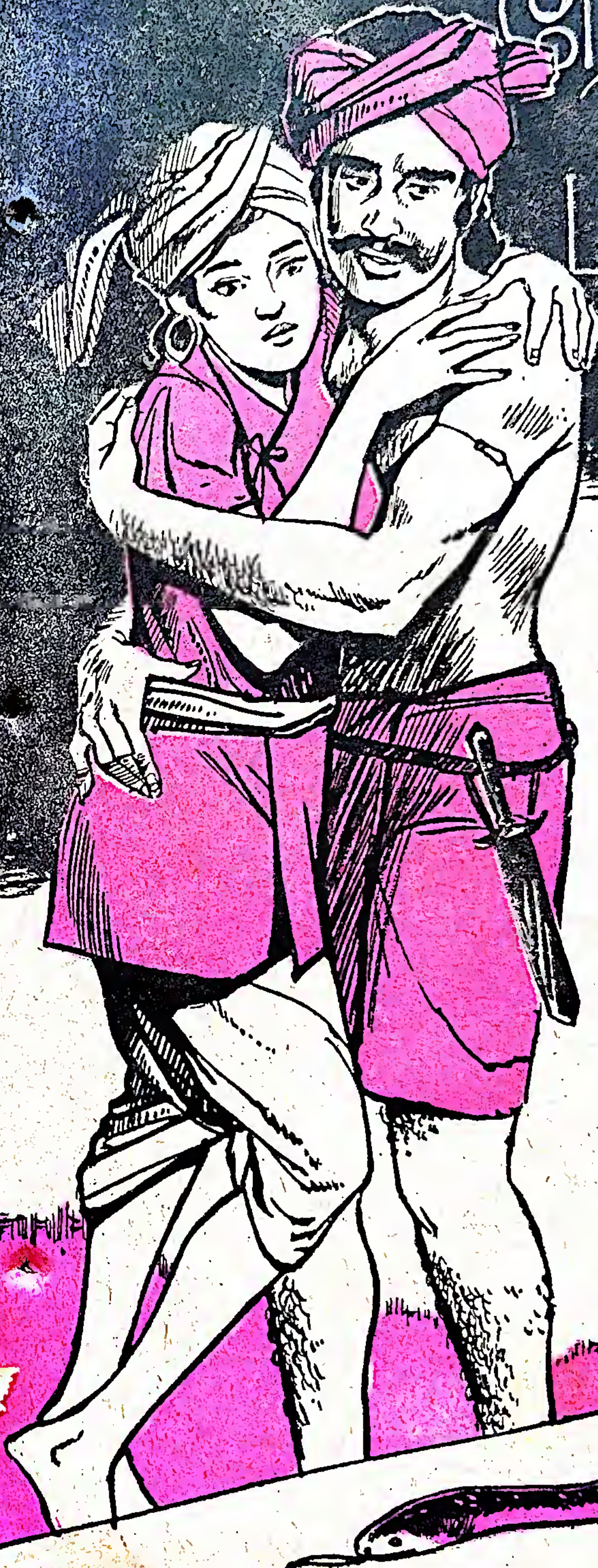
"முத்து! முத்து! இந் நேரத்தில் எங்கு வந்தாய்?" என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அவளுக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது. யாராயிருக்கும் என்று எதிர்பார்த்து வந்தாளோ அவனையே கண்டாள்.

அவனாக இருக்கக் கூடாதா என்ற அடங்காத ஆவலுடன் ஓடி வந்தவள், ஏன் அவனைக் கண்டோம் என்று பயந்தாள்.

"இந்நேரத்தில் ஏன் மரம் வெட்டுகிறாய்?"—முத்துநகை அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள். பெண் குரலிலே அல்ல; தான் புதிதாகக் கற்றுக்கொண்ட ஆண் குரலில்!

பிறகு வெட்டியாக நின்று கொண்டிருக்கும் இருங்கோவேளுக்கு ஆண் குரலில் அவள் பேசுவதைக் கண்டதும்

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

ஆச்சரியமாகப் போய் விட்டது ஆச்சரியத்தை வெளிக் காட்டாமல், அவளைப் பார்த்து, ''லட்சியம் நிறைவேறாமல் பேசுவது இல்லை என்றாய்; இப்போது பேசி விட்டாயே!'' என்று கேட்டான்.

''என் லட்சியம் நிறைவேறும் நிலையில் இருக்கிறது. எப்படியும் வெற்றி எனக்குத்தான் என்று நிச்சயமாகிவிட்டது. அதனால் தைரியமாகப் பேச ஆரம்பித்து விட்டேன்!'' என்று பதில் கூறினாள் முத்துநகை.

''உன் லட்சியமென்ன; அது இந்தக் காட்டுக்குள்ளேதான் உலவிக்கொண்டிருக்கிறதா?'' இருங்கோவேள் கேட்டான்.

''ஆமாம்!'' என்றாள் அவள்.

இருங்கோவேள் அதற்கு மேல் அதைக் கிளற விரும்பவில்லை. எப்படியும் தாமரை அவளை மர மாளிகைக்கு அழைத்துவரப் போகிறாள்; வந்த பிறகு சிறிது சிறிதாக அவளைப் பற்றிய உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்ற முடிவில் பேச்சின் பாதையைத் திருப்பினான்.

''நல்ல வேளை—முறிந்த மரம் உன் மீது விழவில்லை.''

''நீ ஏன்யா இங்கு வந்தாய்?''

முத்துநகை, சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்து விட்டு, ''அதோ அங்கேயிருக்கிற மண்டபத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன். யாரோ மரம் வெட்டுகிற சப்தம் கேட்டது. ஒரு வேளை நீதான் வெட்டுவாய் என்று நினைத்து வந்தேன். ஆமாம்...உனக்கு இரவில் தான் மரம் வெட்டுகிற தொழிலா? திருட்டுத்தனமாக வெட்டுகிறாயா?'' என்று கேட்டாள்.

மிகச் சாமர்த்தியமாக ஆண் குரலில் பேசுகிறாள் என்பதை ரசித்துக் கொண்டே நின்ற இருங்கோவேள், ''ஆமாம்,'' என்று தலையசைத்தான். அவளை மறுமுறையும் சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆவலில்தான் அவன் வந்திருக்கிறான் என்பது அவளுக்கு எப்படித் தெரியும்? தாமரை அவளை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து விட்டால் மீண்டும் சந்திக்க முடியாமல் போய் விடுமோ என்ற சந்தேகத்தில்தான் அதற்குள் ஒரு தடவை பார்த்து விட வேண்டுமென்று ஓடி வந்திருக்கிறான். அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும், அவள் அருவிக் கரையில் உட்கார்ந்திருந்தது. அவனும் மண்டபத்தில் படுத்திருந்ததாக அவள் சொன்ன பொய்யை நம்பியதுபோல் நடித்தான். அருவிக் கரையில் அவள் இருந்ததைப் பார்த்துக் கொண்டே தான் மரம் வெட்டும் இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவள் கவனத்தைக் கவருவதற்காகவே மரம் வெட்டுவது போல் பாசாங்கும் செய்தான். மரமும் விழுந்தது. அவளும் வந்து அவன் வலையில் விழுந்து விட்டாள். இருங்கோவேள் அந்த இரவு அவளிடம் எதுவும் பேசாமல் பிரிந்து விடலாம் என்ற எண்ணத்தில் வரவேயில்லை. அவள் பெண்தான் என்பதைத்தான் புரிந்து கொண்டதாகக் காட்டி இன்ப உரையாடல்கள்—இனிய சுகம்—ஆகியவற்றுடன் அந்த இருளை வழி அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்று துடிதுடித்தான் அவன். அங்கு வந்தான். ஆயினும் அவனால் அவளுக்கு எதிரே அந்தத் துணிவைப் பெற முடியவில்லை.

''மரத்தை நாளைக்கு விறகாகப் பிளந்து கொள்கிறேன்; கொஞ்ச நேரம் தூங்கலாம். வாய்யா மண்டபத்துக்குப் போகலாம்!'' என்று முத்துநகையை அழைத்தான்.

''இல்லை; நான் வரவில்லை!'' என்றாள் அவள்.

''அட சரிதான் வாய்யா!'' என்று கையைப் பிடித்து இழுத்தான் இருங்கோவேள்.

''ஊஹூம்... எனக்கு வேலையிருக்கிறது.''

''ராத்திரியிலே என்ன வேலை? எல்லா வேலையும் காலையிலே பாத்துக்கலாம். மழை வேற வரப் போகிறது. வாய்யா போகலாம்!'' என்று மறுபடியும் இழுத்தான் இருங்கோவேள்.

அவன் சொன்னதற்கேற்றவாறு மழைத் தூறலும் விழுந்தது. இடியொலியும் பலமாக இருந்தது.

''பாத்தியா—மழையே வந்துட்டுது! வாய்யா வா!'' என்று அவசரப்படுத்தி, தீப் பந்தத்தையும் கையிலே எடுத்துக் கொண்டு அவளையும் இழுத்துக் கொண்டு கிளம்பினான். எதுவும் பேச இயலாது அவளும் அவனுடன் போனாள். என்ன செய்வது; போகவும் ஆசை—போனால் என்ன ஆகுமோ என்ற பயமும் கூடவே. இருப்பினும் அவனுடன் சென்

துரிதமாக. ஜாக்கிரதையாக. நிச்சயமாக.

எப்படி?

இப்போது இடையில் நிற்காதபடி ஒரு நகரத்திலிருந்து மற்றொரு நகரத்திற்கு நேராக எங்கள் வாகிகளைச் செலுத்துகிறோம். இந்த துரித சர்வீஸை எங்கள் வாடிக்கையாளர்கள் பெரிதும் வரவேற்கின்றனர். ஏனெனில் இந்தமுறையில் பார்சல்களை மேலும் துரிதமாக, ஜாக்கிரதையாக கொண்டு சேர்க்க முடிகிறது. இது போன்ற துரித சர்வீஸ்களை நாங்கள் மேலும் விரிவுபடுத்தி பல நகரங்களை நேரிடையாக இணைத்து வருகிறோம்.
இந்த சர்வீஸை வியாபாரிகள் சமூகம் மிக மிக வரவேற்கிறது. ஏனெனில் வியாபாரத்திற்கான சாமான்கள் ஜாக்கிரதையாக தடங்கலின்றி அடைவதால் அவர்கள் தேவையான அளவே ஸ்டாக் செய்கின்றனர். இதனால் அவர்கள் முலதனத்தை அளவுமீறியதாக முடக்கத் தேவையில்லை.

இந்த சிறப்பான பணி ஸதர்ன் ரோட்வேஸினால் எப்படி முடிகிறதென்றால்:

- தனியார் துறையில் ஸதர்ன் ரோட்வேஸ் நிறுவனமே மிகவும் பெரிய ஸ்தாபனம்.
- அவர்கள் தங்களுக்குச் சொந்தமான வாகிகளையே இயக்குகிறார்கள்.
- அவர்களின் பயிற்சி பெற்ற ஊழியர்கள், வாகி ஸ்தாபனத்தின் ஒவ்வொரு இயக்கத்தையும் தனித்தனியே கண்காணிக்கின்றனர்.
- இவர்களின் டிரைவர்கள், உடலியலையும், உளவியலையும் பொருத்து நடத்தும் பரிசோதனைகள், மற்றும் தூரத்தைப்பற்றி மதிப்பிடும் பரிசோதனைகள், கண் பார்வையை, கர்ச ஒத்துழைப்புக்கான பரிசோதனைகள் ஆகியவற்றிற்கு உள்ளாகிய பிறகுதான் தேர்ந்தெடுக்கப் படுகிறார்கள்.
- 100 மைல்கட்கு ஒன்றுவீதம் கிப்பேர், மற்றும் பராமரிப்புக்கான வசதி கொண்ட தொழில் பட்டறைகள் அமைத்திருக்கிறார்கள்.

இக்காரணங்களால் தமிழ்நாடு, ஆந்திரப்பிரதேசம், மைசூர், கேரளம் முதலிய மாநிலங்களின் மக்களிடை ஸதர்ன்ரோட்வேஸ் பெருமதிப்பைப் பெற்றிருக்கிறது.

ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு நேரிடை பார்சல் சர்வீஸ்

உங்கள் நம்பிக்கைக்கு உரியது டிவிஎஸ்

ஸதர்ன் ரோட்வேஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
(இது ஒரு டிவிஎஸ் ஸ்தாபனம்)
மதுரை.

ருள். இருவரும் மண்டபத்திற்குள் நுழைவதற்கும் மழை பலமாக ஆரம்பமாவதற்கும் சரியாக இருந்தது. அருவிக் கரையில் கட்டப் பட்டிருக்கும் குதிரையைப் பற்றி அவளுக்குக் கவலை ஏற்பட்டது.

''என்னய்யா யோசிக்கிறே?'' என்று முதுகில் ஒரு தட்டுத் தட்டினுன் இருங்கோவேள்.

''ஒன்றுமில்லே!'' என்று அவள் சமாளித்துக் கொண்டாள். ''இப்படி இரவு பகல் கஷ்டப்பட்டு விறகு வெட்டி வேலே செய்கிறுயே; உனக்கு என்ன கிடைக்கும்?'' என்ருள் அவனைப் பார்த்து.

தீப்பந்தத்தை நன்ருக எரிய விட்டவாறு அவன் பதில் கூறினுன், ''கஷ்டமில்லாமலா வயிற்றுக்குக் கிடைக்கும்'' என்று!

''உனக்குக் கல்யாணம் ஆகி விட்டதா?'' என்ருள் முத்துநகை.

இந்தக் கேள்வியை அவசரப் பட்டுக் கேட்டு விட்டாள். ஆனுல் கேள்வி கேட்டு முடிவதற்குள்ளாகவே அவள் உடல் நடுங்க ஆரம்பித்து விட்டது.

''இன்னும் ஆகவில்லே—இந்தக் கட்டைக்கு ஏனய்யா கல்யாணம். அது சரி; உனக்குக் கல்யாணம் ஆகி விட்டதா? பிள்ளே எத்தனே? பெண்ஜாதி உன்னேப் போலவே அழகிதானு?'' என்று கேள்விகளே மள மளவென அடுக்கிக் கொண்டே போனுன் இருங்கோவேள்.

''ஊஹூம்...கல்யாணம் ஆகவில்லே,'' என்ருள் முத்துநகை.

''அப்படின்ன நம்ப ரெண்டு பேரும் கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாமா?'' இருங்கோவேள் குறும்பாகக் கேட்டான்.

''என்னது! நம்ப ரெண்டு பேருமா!—முத்துநகை ஆச்சரியமும் திகிலும் அலே மோத வினு எழுப்பினுள். அத்துடன் உள்ளுக்குள்ளே ஒரு புளகாங்கிதம்!

''சே...சே... ஆம்பளேயும் ஆம்பளேயுமா கல்யாணம் பண்ணிக்கிறது! அதாவது நீ ஒரு பெண்ணேயும் நான் ஒரு பெண்ணேயும் கல்யாணம் பண்ணிக்கலாமான்னு கேட்டேன்யா!'' என்று மழுப்பினுன் இருங்கோவேள்.

முத்துநகை சிரித்துக் கொண்டாள்.

அரசியின் தீர்ப்பு

1955'ல் வரைந்த அதே இத்தாலிய ஓவியர்தான், 1970'லும் வரைந்தார் இந்தப் படத்தை. இதற்காக முப்பதுக்கு மேற்பட்ட தடவைகள் பிரத்தியேகமாக அமர்ந்து போஸ் கொடுத்தார் அரசி எலிசபெத். கண்காட்சியில் வைக்கப்பட்டபோது, விமரிசகர்களும் பொதுமக்களும் 'படம் மகா மோசம்' என்று கண்டித்தார்கள்.

ஐந்து நிமிடம் நின்று ரசித்துப் பார்த்து, ''அருமையாக இருக்கிறது'' என்று தீர்ப்பளித்தவர்: அரசி எலிசபெத்.

என் தாத்தாவின்

''எட்வர்ட் ராஜா
சக்கரவர்த்தி விருத்தியாகவே
கடவுளால் விருத்தியா
கவே—வித்தியும்
புத்தியும் செல்வங்களும்
நாட்டில் ஓங்கவே
தெருவெல்லாம் மழை
பெய்து செந்நெல் விளேயவே

இரண்டு புதிர்கள்

இந்தி திரைவானில் குபீரெனச் சென்ற ஆண்டு உயர்ந்த நட்சத்திரம் ராகி.

இவரைப் பற்றிய ஒரு விடை தெரியாத கேள்வி: ஒரு படம்கூட வெளிவரா திருந்தும், ஒரே ஆண்டுக்குள் இருபது வண்ணப் படங்களில் இவர் நடிக்க ஒப்பந்தமாகியது எப்படி?

அலாரம்! அலாரம்!

போலீஸ் ஸ்டேஷனில் மணி கிணுகிணுத்தது. திருடன் வந்தால் அதைத் தெரிவிக்கும் ரகசிய அலாரம் அது. பறந்து சென்றது நியூயார்க் போலீஸ் பட்டாளம், அந்த வீட்டுக்கு. வாசலில் அவர்களை வரவேற்ற பெண்மணி, "ஹ! ஹ! புது வருடப் பிறப்புக்காகப் பார்ட்டி நடத்துகிறேன். டல்லடித்தது. அதனால் உங்களைக் கலாட்டா பண்ணினேன்," என்றார். பெண்மணி: ஸ்டாலின் மகள் ஸ்வெட்லானு

ஞாபக சக்தி!

சிறந்த தான தரும மெல்லாம்
செழிப்பாய்ப் பெருகவே
1902ம் ஆண்டில் பட்டம் தரித்துக் கொண்டார்
அரசர் பட்டம் தரித்துக்
கொண்டார் ஆகவே இப்போ ஏழரை
வருடம் அழகாய் ஆண்டு கொண்டார்
உத்தமமான சக்ரவர்த்தி சேமத்தை நாடுங்கள்
யோக சேமத்தை நாடுங்கள் பக்தியுடனே
மங்களம் பாடுங்கள்"

(என் எண்பது வயதுத் தாத்தாவை ஒரு பாட்டுப் பாடுங்கள் என்று ஒருநாள் கேட்டபோது அவர் பாடிய பாட்டு.)

—ரவிசந்திரன், மதுரை.

''சரி; தூங்கலாம்!'' என்று இருங்கோவேள் அவளிடம் கூறினன்.

முத்துநகையும் இனிமேல் பேசுவது ஆபத்து என்று கருதி தூங்கலாம் என்று பதிலுரைத்து விட்டு மண்டபத்தில் ஒரு பக்கத்தில் படுத்துக் கொண்டாள். அவளுக்கு எழுந்த உணர்ச்சிகள் அவளை மிகவும் பயமுறுத்தின. ஏதாவது விபரீதம் ஏற்பட்டு விடுமென்று நடுங்கினள். தூங்குவது போல் பாசாங்கு செய்து அவன் தூங்கியதும் ஓடிவிடலாமென்று திட்டம் போட்டாள். இப்படிப் பயப்படுகிறவள் பிறகு எதற்காக வருகிருள்? ஆசை வெட்கமறியுமா என்ன? அவளுக்கு அருகிலேயே அவனும் படுத்துக் கொண்டான். அதை அவள் எப்படித் தடுக்க முடியும்? தடுத்தால்தான் பெண் என்ற உண்மையைச் சொல்லியாக வேண்டும். மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு எதுவும் பேசாமல் தூங்குவது போல் நடிக்க ஆரம்பித்தாள். இருங்கோவேளுக்குத் தூக்கம் வருமா, என்ன?

''சே சே சே! இந்த வெளிச்சம் வேற தூக்கத்தைக் கெடுக்குது!'' என்று முணுமுணுத்தவாறு எழுந்து தீப் பந்தத்தை அணைத்துவிடாமல் மண்டபத்திலுள்ள இடிந்த சுவருக்குப் பின்புறம் கொண்டு போய் வைத்தான். பிறகு வந்து அவளுக்கருகே படுக்கப் போனன்.

''கொஞ்சம் விலகியே படு! இல்லாவிட்டால் எனக்குத் தூக்கம் வராது!'' என்ருள் அவள்.

''சரி! சரி! தூங்கு!'' என்று கூறியவாறு சிறிது விலகிப் படுத்துக் கொண்டான்.

இருவரும் தூங்குவது போல் நடித்துக் கொண்டிருந்தனர்: இப்படிச் சிறிது நேரம் கழிந்தது. முத்து நகையின் கால் பக்கம் ஏதோ ஊர்வதைப் போல் ஒரு உணர்ச்சி. அப்படியே அசைவற்றுப் படுத்திருந்தாள் அவனுடைய கால் விரலாகத் தான் இருக்கும் என்று நினைத்தாள். நெஞ்சு 'திக் திக்' என்று அடித்துக் கொண்டது. காலில் ஊர்ந்த பொருள் வழ வழ என்று தெரிந்தது.

''அய்யோ! பாம்பு! பாம்பு!'' என்று அலறியடித்து ஓடிப் போய்

கிரிக்கெட் ஆட்டத்தை இன்ஷ்யூர் செய்யமுடியுமா?

இந்திய கிரிக்கெட் சரித்திரத்திலேயே முதன் முறையாக ஹைதராபாத் டெஸ்ட்டின் போது, நியூஜிலந்துக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையே நடைபெற்ற பந்தயம் மழையால் பாதிக்கப்படாமல் இருக்க, 1,65,000 ரூபாய்க்கு இன்ஷ்யூர் செய்யப்பட்டது. ஆனால் மழை பெய்துவிட்டது. —'கென்னி'

சென்னை கிரிக்கெட் கிளப்பின் காரியதரிசியான திரு. ஸ்ரீராமை இது பற்றிக் கேட்டபோது அவர் கூறினர்:

சீசன் டிக்கட்டுக்களைத் தவிர, தினசரி வசூலாகும் தொகையை ஐந்து நாட்களுக்கு கணக்கிட்டு மொத்தமாக 1,65000 ரூபாய்க்கு இன்ஷூர் செய்தார்கள். பிரீமியம் தொகை சுமார் 30 ஆயிரம் (20 சத விகிதம்).

ஐந்து நாட்களிலும் மழை பெய்திருந்தால் கம்பெனி 1,65,000 ரூ. கொடுத்திருக்கும். ஒரே ஒரு நாள் மழைபெய்து ஆட்டம் தடைபட்டது. ஆகவே 33,000 ரூபாய் மட்டும் இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி கொடுத்து விட்டது. நிறுவனத்தின் பெயர் நியூ கிரேட் இன்ஷூரன்ஸ்.

இருங்கோவேளை இறுகக் கட்டிக் கொண்டாள்.

"எங்கே? எங்கே?" என்று அவன் கேட்கிறானே தவிர ஓடிப் போய்த் தீப் பந்தத்தை எடுத்து வருவோம் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு வரவேயில்லை. எப்படி வரும்? அவளல்லவா அவனை அணைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்? பிறகு அவளே தன்னை விடுவித்துக் கொண்டதும்—தீப் பந்தத்தை எடுத்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். பச்சிலைச் செடியுடன் அவன் கொண்டு வந்து போட்ட அதே பாம்பு தான் அங்கே ஊர்ந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வேகமாக ஓடி அதன் வாலைப் பிடித்து கர கர வெனச் சுற்றி மண்டபத்துத் தூணில் அடித்தான். பாம்பு செத்து விழுந்தது.

"ம்! வீராதி வீரனே! பயப் படாமல் படய்யா!" என்று அவளைத் தட்டிக் கொடுத்தான்.

"ஊஹூம்!...எனக்கு பயமாயிருக்கு...நான் போகிறேன்," என்றாள் முத்துநகை.

"இதோ, வெளிச்சத்தை இங்கேயே வைக்கிறேன்—பயமில்லாமல் தூங்கு!" என்று தீப்பந்தத்தை அங்கேயே வைத்தான்.

தானும் படுத்துக் கண்ணை மூடிக் கொண்டான். வெளியே மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. கண் மூடித் தூங்குவது போல் படுத்திருந்த முத்து நகையின் தலைப்பாகையில் அவன் கை பட்டது. அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. பாம்பைக் கண்டு பயந்து அவனை அணைத்துக் கொண்டதை நினைத்து நினைத்து நெஞ்சில் இனிப்பேற்றிக் கொண்டு படுத்திருந்த அவளுக்கு மேலும் ஒரு நெருக்கடி!

தலைப்பாகையில் பட்ட அவன் கையைப் பிடித்து, "என்ன இது" என்றாள் அதட்டலாக.

"அட, ரொம்பக் குளிருதய்யா! தலைப்பாகைத் துணியைக்கொடு. உடம்புக்குப் போர்த்திக்கிறேன்," என்று சொல்லிக் கொண்டே அவள் தடுத்தும் கேளாமல் அவளது தலைப் பாகையை அவிழ்க்கத் தொடங்கினான் இருங்கோவேள்.

12

அதற்கு மேல் முத்துநகையால் தடுக்க முடியவில்லை. அவனை அறவே வெறுத்திருந்தால் இப்படியொரு நிலைமை ஏற்பட்டே இருக்காது. முதல் சந்திப்பிலேயே முகத்தை முறித்துப் பேசி விட்டுப் போயிருப்பாள். இப்போதோ இரண்டுங் கெட்டான் நிலை. அவிழ்ந்த தலைப்பாகை அவன் கையிலே. அலை அலையாய்ச் சுருண்டு அடர்த்தியாகத் தொங்கும் கூந்தல் அவள் தலையிலே. முன்பே இது அவனுக்குத் தெரியும் என்றாலும் இப்போதுதான் தெரிந்தவனைப் போல, "ஆ!"

சிதார் என்றால் என்ன?

மரியாதையால் எவ்வித நஷ்டமும் இல்லை; ஆனால் பஸ்ஸிலே ஸீட் போய்விடும்.

—பாலு. சந்தனராசு

*

"கிரிக்கெட் காமென்ட்டரி திடீரென்று நின்று விட்டால் திரும்ப ஆரம்பிக்கும் வரை ஒலிக்கும் ஒரு வாத்தியம்தான் சிதார்."

—ஒரு சிறுவன் விளக்கம்

வினாடிகளில் நீரை உறிஞ்சும் வண்ணமயமான டவல் வகைகள்!

பளிச்சிடும் தினுசுகளில் வரும் உன்னத உறிஞ்சும் திறனுள்ள இந்த டவல்களைக் குளித்த உடலிலே சுற்றி மகிழுங்கள்! ஜெகார்டு, டோபி டிசைன்களைத் தவிர, அவற்றின் புகழ் பாடக் காரணங்கள் எத்தனையோ. ஏனெனில் உன்னத உறிஞ்சும் திறனுள்ள நேர்த்தியான பருத்திகளின் கலவையில் உருவான ஸ்கின்க்ளோ டவல்கள் தணியாத தாகமுள்ளவை! நீடித்து உழைப்பவையும்கூட. வேண்டிய மட்டும் இன்றே வாங்குங்கள்!

டி ஸி எம் ஸ்டோரிலே நுழைவீர், தினமும் புதுமை காண்பீர்!

Bensons/2915 Tam

என்று வியப்புச் சொல் உதிர்த்து விட்டு அசையாமல் அவளேயே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவளும் இனிமேல் நடிக்க இயலாது என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். என்னதான் இரும்புக் கம்பியை நட்டு வைத்து அதன் மீது ஏற்றி விட்டாலும் கொடி துவண்டு துவண்டு நெளிந்து படருமே தவிர கம்பீரமாக ஆண்மை காட்டி நிற்குமா என்ன?

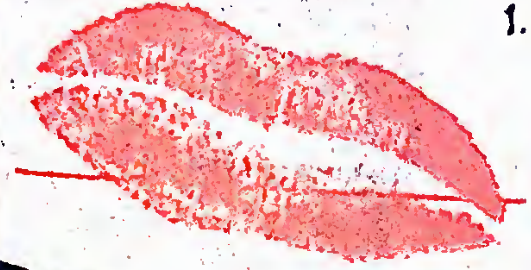
இருங்கோவேள் நடிப்பின் உச்சகட்டத்தை எட்டிப் பிடித்தான். ''என்ன ஆச்சரியம்! நான் காண்பது கனவா? அல்லது கண் எதிரே மாய மந்திரம் ஏதாவது நடக்கிறதா? முத்து! நீ ஆண் அல்லவா? பெண்ணு? பெண்ணு?'' என்று பரபரப்புடன் கேட்டு தான் பெரிய குழப்பத்தில் இருப்பதுபோல் பாவனே காட்டினன்.

முத்துநகை பேசவில்லை. தலை குனிந்து கொண்டாள்.

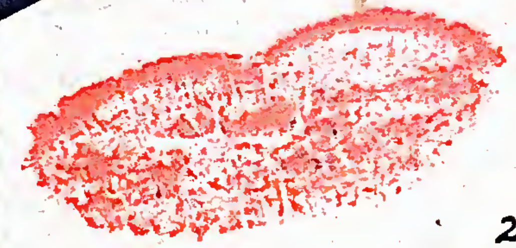
இ ரு ங் கோ வே ள் அருகே சென்று அவள் கன்னத்தைக் கரங்களால் பற்றித் தன் முகத்துக்கு நேரே திருப்பினன். இருவர் முகமும் அருகருகே நெருங்கின, இரு ஜோடி விழிகளும் ஒன்றை யொன்று கௌவிக் கொண்டன. மூன்று விரல் இடை வெளியில் மூக்கின் நுனிகள்! பக்கத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்தத்தின் ஒளி பட்டு அவள் முகம் மெருகேற்றப்பட்ட தங்கம் போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. மலர்ந்த தாமரை யொன்றை இரு கையால் ஏந்தி அதன் எழிலைக்

உதட்டு முத்திரை

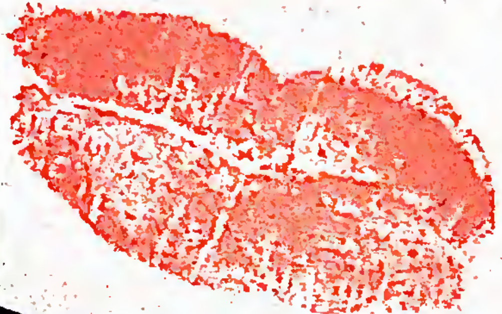
1.

2.

3.

சா தாவில், அக்கு வுக்குக் கல்யாணம் படப்பிடிப்பில் கலந்து கொள்ள வந்திருந்தார் சரோஜாதேவி. உதடுகளில் லிப்ஸ்டிக் அதிகமாய் இருப்பதாக டைரக்டர் கூறியதும் அவர் எதிரே இருந்த ஒரு பத்திரிகையின் தாளில் உதட்டை ஒற்றியெடுத்தார். அதைத்தான் இத்துடன் அனுப்பியிருக்கிறேன்.

—சித்ரா லட்சுமணன்

'சரோஜாதேவி லிப்ஸ்டிக்கைப் பதிவு செய்ததுபோல தாங்களும் செய்து தர முடியுமா?' என்று கேட்டபோது—

'யெஸ்' என்று சிரித்துக்கொண்டே லிப்ஸ்டிக்கை முத்திரையாகப் பதித்துத் தந்தார்கள் வெண்ணிற ஆடை நிர்மலாவும், ஸ்ரீவித்யாவும்'

ஆக இந்த மூன்று உதட்டு முத்திரைகளில் எது எவருடையது என்று ஊகியுங்கள்.

—ரமேஷ்

விடை: 60, 61

கண்களால் பருகுவதுபோல் அவள் கன்னங்களில் தன் கைகளைப் பதித்து அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இருங்கோவேள்.

முத்துநகை உலகத்தையே மறந்தாள். அவன் கையிலிருந்து முகத்தை விடுவித்துக் கொண்டு அவனது அகன்ற மார்பகத்தில் சாய்ந்து கொண்டாள். இடியும் மழையும் முன்னைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிகமாயிற்று. திடீரெனச் சுழன்று வீசிய பெருங் காற்றில் தீப் பந்தமும் அணைந்து போயிற்று. இருவரும் இயற்கையை மனத்துக்குள் வாழ்த்தினர்.

அந்த வாழ்த்துக்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாமலே பொழுது விடிய ஆரம்பித்தது. மழை அறவே இல்லை. மெல்லிய பூங்காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. இருவரும் மௌனமாக வெளுத்து வரும் ஆகாயத்தை நோக்கியவாறு அமர்ந்திருந்தனர்.

இருங்கோவேள் தான் பேசத் தொடங்கினான். வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு பேச முயன்ற அவனுக்கு ஏதோ ஓர் உணர்ச்சி நெஞ்சை அழுத்தியது. அவளை உற்றுப் பார்த்தான். கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

''ஏன் வாட்டமாயிருக்கிறாய்?'' என அருகே சென்று கேட்டான். பதில் இல்லை.

''என்னை மன்னித்துவிடு?'' என்று கெஞ்சுங் குரலில் கேட்டுக் கொண்டான். முத்துநகையோ அவனை அனுதாபத்துடன் நோக்கினாள்.

''மன்னிக்க மாட்டாயா?'' என்று மறுபடியும் அவள் தோளை குலுக்கியவாறு கேட்டான்.

''நீங்கள் ஒன்றும் குற்றம் செய்யவில்லையே! எல்லாவற்றுக்கும் நான் தானே காரணம்?'' என்றாள் அவள். தழு தழுத்த குரலில்!

''இல்லை — நானும்தான் காரணம்; நீ ஒரு பெண் என்பதை முதலிலேயே தெரிந்து கொண்டுதான் உன்னிடம் இவ்வளவு தூரம் பழகினேன்,'' என்றான் இருங்கோவேள்.

''எப்படித் தெரியும் உங்களுக்கு?''

''நீ மண்டபத்துக் குளத்தில் குளிக்கும்போது...........

—அவன் பேச்சை முடிக்கவில்லை. அவள் வெட்கத்தால் முகத்தை மூடிக் கொண்டாள்.

''அதிருக்கட்டும்—உன் உண்மைப் பெயர் என்ன?''

''முத்துநகை!''

''ஆகா பொருத்தமான பெயர்! நீ எதற்காக இந்த உடையில் இப்படிக் காட்டில் திரிய வேண்டும்?''

''அதுதான் முன்பே சொன்னேனே; முக்கியமான லட்சியம் ஒன்று இருப்பதாக!''

''அது என்ன லட்சியம், என்று என்னிடம் விவரமாகக் கூறக் கூடாதா?''

உங்களை யாரென்று புரிந்து கொண்ட பிறகு இனிமேல் சொன்னால் என்ன? நிச்சயம் சொல்லத்தான் போகிறேன்.''

''நான் ஒரு சாதாரண விறகு வெட்டி! அவ்வளவுதான்!''

''என்னை யொன்றும் நீங்கள் ஏமாற்ற முடியாது. நீங்கள் யார் என்பதற்கு என்னிடம் ஆதாரமே இருக்கிறது!''

''ஆதாரமா?''— திடுக்கிட்டுக் கேட்டான் இருங்கோவேள்.

''இதோ என் விரல் வீக்கத்திற்குப் பச்சிலை கொண்டு வரப் போனீர்களே; அப்போது தவறிப் போய் இந்த மண்டபத்தில் நீங்கள் விட்டு விட்டுப் போன ஓலை!''—என்று ஒரு ஓலைச் சுருளையெடுத்து அவனிடம் நீட்டினாள்.

அதை வியப்போடு பார்த்த இருங்கோவேள் சமாளித்துக் கொண்டு ''இந்த ஓலைக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்?'' என்று தெரியாதவனைப்போல விழித்தான்.

(தொடரும்)

காங்கிரஸ் தேர்தல் சின்னத்தை இப்படிப் பிரித்துக் கொடுத்தால் என்ன?

இந்திரா காங்கிரசுக்கு கொம்பு உள்ள காளை மாடுகள். நிஜலிங்கப்பா காங்கிரசுக்கு கொம்பு இல்லாத காளைகள்.

—ஸ்டேட்ஸ்மென், கடிதம்.

காரின் மேலே கூடாரம்

"என்ன, இருட்டிவிட்டதே! படுக்கப் போகலாமா?'' என்கிறான் கணவன்.

''இதோ ஒரே நிமிடம்! கார் மேலே கூடாரத்தை விரித்துப் படுக்கை போட்டுவிட்டு வருகிறேன்!'' என்று பதிலளிக்கிறாள் மனைவி.

கேட்டவர்களுக்குத் திகைப்பாயிருக்கும் இந்தச் சம்பாஷணை. ஆனால் ஐம்பதாயிரம் மைல் பிரயாணம் செய்து சென்னை வந்துள்ள எரிக் தம்பதிகளுக்கு இது ஆச்சரியமில்லை. ஒரு வேளைகூட அவர்கள் ஓட்டலில் தங்கியது கிடையாது! எல்லாம் காரிலேதான்.

கனடாவைச் சேர்ந்த திரு. எரிக் ஓட் ஏதோ வேலையாகத் தென் ஆப்பிரிக்காவிற்குச் சென்றார்.

ஆஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த குமாரி கரோல் தென் ஆப்பிரிக்காவிற்குத் தன் சகோதரனைக் காணச் சென்றார்.

இருவரும் தென்னாப்பிரிக்காவில் சந்தித்தார்கள்.

சில மாதங்களில் இவர்களது திருமணம் நடைபெற்றது. மறுநாள் இருவரும் தங்கள் ஆஸ்டின் மினி காரை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினார்கள்—ஐந்து கண்டங்களையும் பார்த்து விடுவதென்ற தீர்மானத்துடன்.

போகும் இடங்களில் இவர்கள் ஓட்டலைத் தேடி அலைவதில்லை. சாலை ஓரமாக வண்டியை நிறுத்தி வண்டியின் மேலிருக்கும் கூடாரத்தை விரித்து விடுகிறார்கள். அதனுள்ளே இரண்டு பேர் வசதியாகப் படுத்துக் கொள்ளலாம்!

கார் டிக்கிதான் இவர்களது சமையலறை. டிக்கியைத் திறந்துவிட்டு வெளியில் முக்காலியில் உட்கார்ந்தவாறு உள்ளேயிருக்கும் காஸ் ஸ்டவ்வில் சமையல் செய்கிறார் கரோல்!

பிரயாணத் திட்டத்தில் பாதியை முடித்துக் கொண்டு சென்னை வந்துள்ள இவர்கள் இந்தக் காரை ஒரு நாளும் விற்கமாட்டோம் என்று சொல்கிறார்கள்.

இந்த ஆஸ்டின் மினிகார் நம் ஊர் ஹெரால்டை விடச் சிறியது.

படமும் தகவலும்: எம். பி. நிர்மல்

இந்த இதழில், உள்ளே பல எழுபதுகள் இருக்கின்றன! (ஏப்ரல் முட்டாள் சமாசாரமில்லை— நம்பலாம்.)

எழுபது

தான் தவறிப் போட்டு விட்ட ஓலைச் சுருளைப் பார்த்து, தான் இன்னார் என்பதை முத்துநகை புரிந்துகொண்டுவிட்டாள் என்று உணர்ந்த இருங்கோவேள், ஒன்றும் தெரியாதவனைப்போல, "இந்த ஓலைக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று கேட்டபோது, "என்ன சம்பந்தமா? இதோ படிக்கிறேன் கேளுங்கள்!" என்று அவள் சுருளைப் பிரித்தாள்.

"அனுப்பியவர்:— பெருவழுதிப் பாண்டியர்.

பெறுபவர்:—பாண்டிநாட்டு ஒற்றர் வீரபாண்டி.

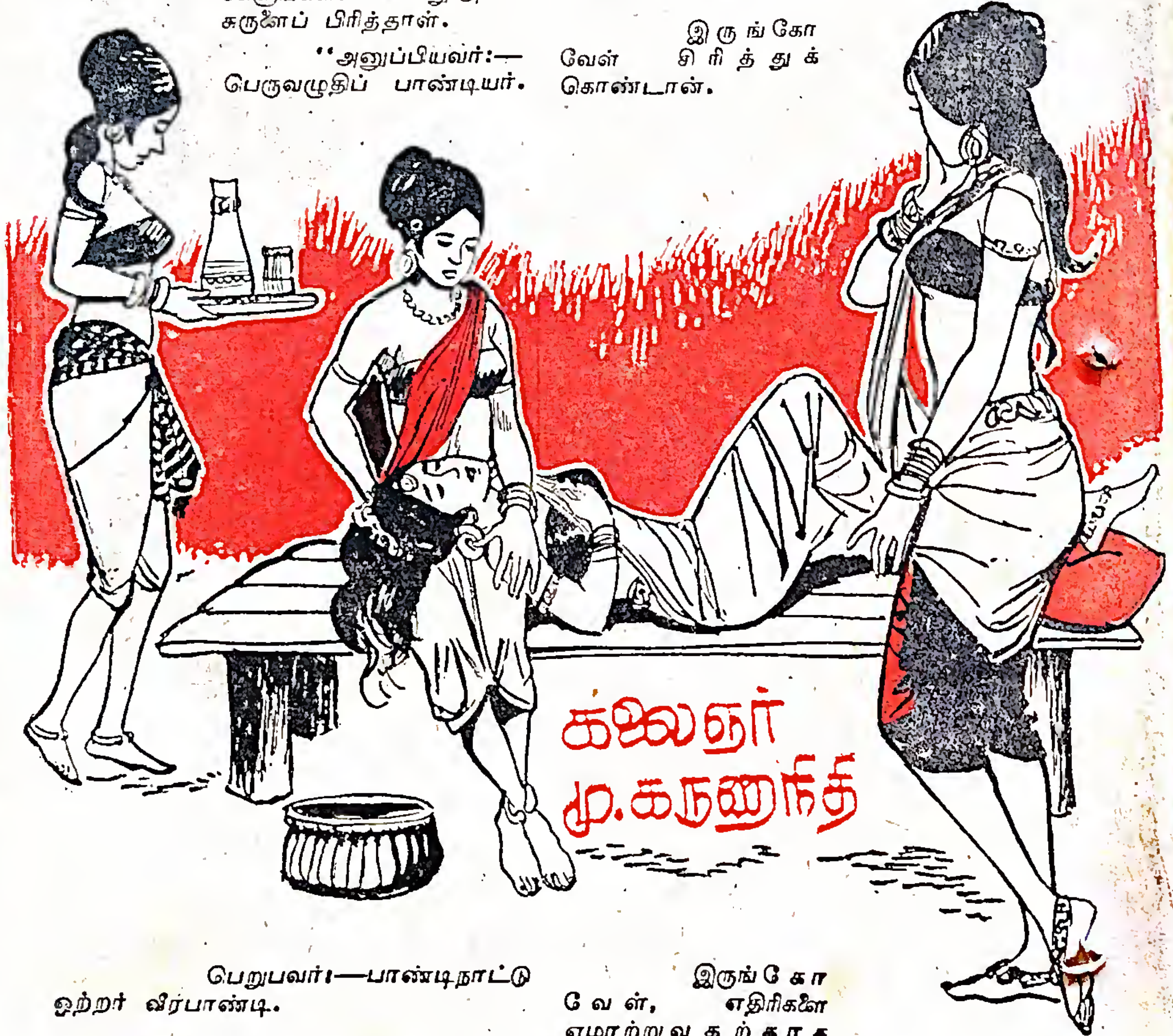
ஒற்றரே!

உமது ஓலை கண்டு விளக்கமறிந்தோம். நீர் குறிப்பிடும் காட்டில்தான் இருங்கோவேள் இருக்கிறான் என்பது சரியானால் அது பற்றிய எல்லா விவரங்களையும் சேகரித்து வரவும். அவன் இருப்பிடம்—சூழ்நிலை— அவனிடமுள்ள படை வீரர் கணக்கு இத்தனையும் தெரிந்து கொண்டு வந்து சேரவும். வெல்க முயற்சி!

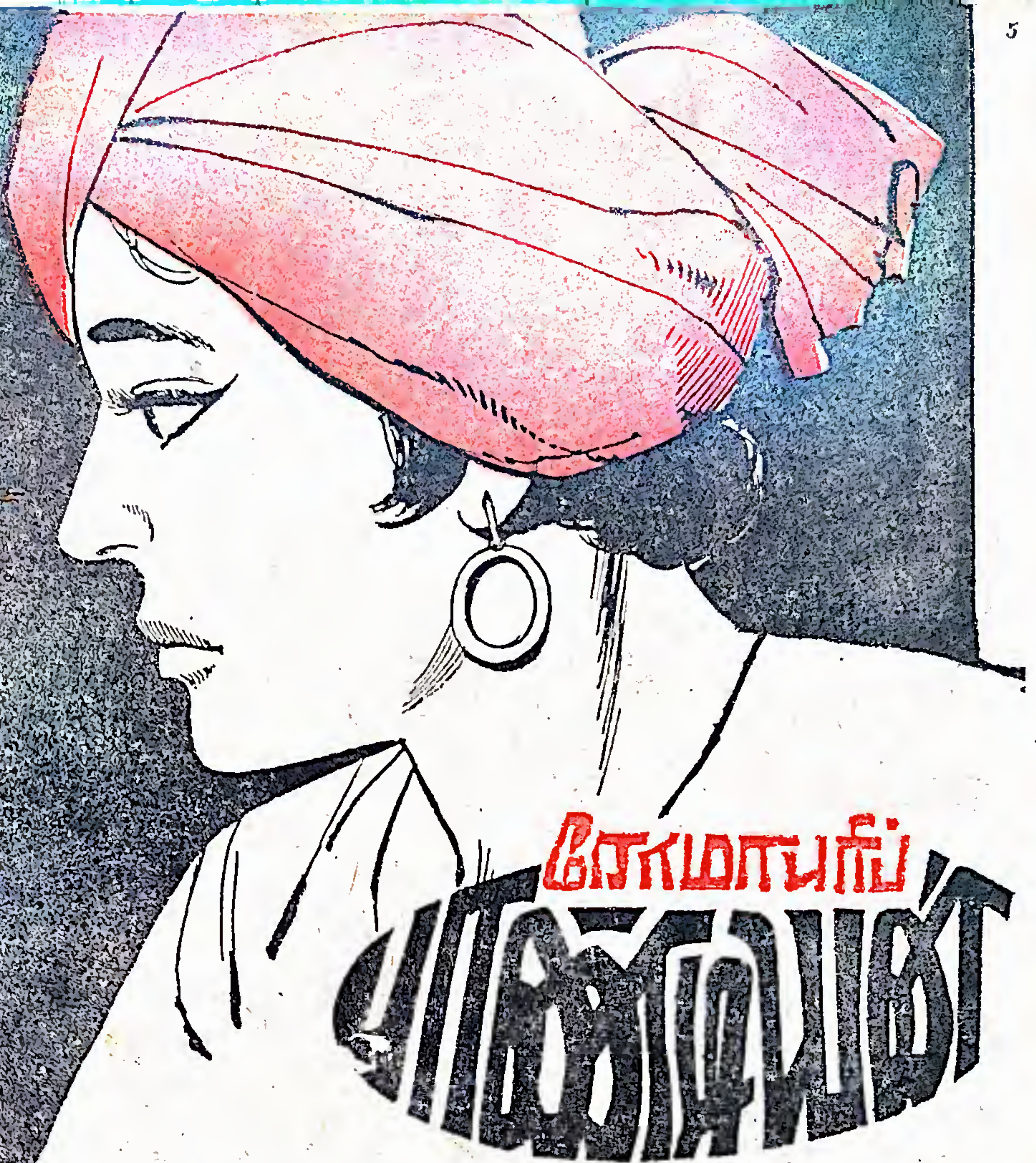
—பெருவழுதிப் பாண்டியன்."

ஓலையைப் படித்து முடித்து விட்டு, "இப்போது புரிகிறதா என்ன சம்பந்தமென்று?" எனக் கேட்டாள் முத்துநகை.

இருங்கோவேள் சிரித்துக் கொண்டான்.

இருங்கோவேள், எதிரிகளை ஏமாற்றுவதற்காக வேண்டுமென்றே தயாரித்த பொய்க் கடிதம்—போலி மடல் அது என்பதை முத்து நகை எப்படி உணர முடியும்? நன்றாக நம்பி விட்டாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட இருங்கோவேள், "நல்ல வேளை! உன் கையில் கிடைத்ததே! கொடு இங்கே!

என்று அந்த ஓலையை அவன் வாங்கிக் கொண்டான். இருங்கோவேள், அவளை ஏமாற்றியது உண்மைதான்— ஆனல் அவளை எதிரியாகவே அவனல் கருத முடியவில்லை. அவள் அழகில் அவன் விழுந்து விட்டான். அவளும் தன்னை இதய பூர்வமாக நேசிக்கிருள் எனத் தெரிந்து மகிழ்ந்தான்.

''ம்! சொல்லு உன் லட்சியத்தை!'' என்ருன், அவளைத் தழுவியவாறு!

''நான் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?''

''நீ சொன்ன பிறகே தெரிகிறது. தென்னகத்து மயில் என்று உன் முகம் எனக்கு முதல் சேதி சொல்லிற்று: தெண்டனிட்டேன் உன் அழகுக்கு!''

''இல்லை! என்னை அடிமையாக்கி விட்டீர்கள்!''

''பாண்டிய நாடும் சோழ நாடும் நட்புக் கொண்டிருக்கிறதே தவிர ஒன்றை யொன்று அடிமைப் படுத்தவில்லையே—அது போலத்தான் நாமும்!''

இந்தக் காதல் வாசகத்திற்குப் பெற வேண்டிய பரிசை அட்டியின்றி அவன் பெற்றுக் கொண்ட பிறகு, மறுபடியும் கேட்டான் உன் லட்சியம் என்ன வென்று!

''உங்கள் லட்சியம் எதுவோ, அதுவே என் லட்சியம்! இருங்கோ

வேளின் கொட்டத்தை அடக்க வேண்டும். அவனுக்கு அனுசரணையாகச் சோழ நாட்டில் உலவுகிற துரோகிகள் சிலருக்கு நல்லறிவு புகட்ட வேண்டும். செழியனின் உயிருக்கு ஆபத்து எதுவுமின்றி மீட்க வேண்டும்.''

இருங்கோவேள் ஒரு வெற்றுச் சிரிப்பை வெளிப் படுத்தி விட்டு அவள் பேசுவதைக் கவனமாகக் கேட்டான்.

''செழியனை ஆபத்தின்றி மீட்பதில் நீங்கள் அக்கறை காட்டப் போகிறீர்களா இல்லையா?'' என முத்துநகை கேட்டாள்.

''இருங்கோவேள் வீழ்ச்சியிலே தான் எல்லாம் அடங்கியிருக்கிறதே!'' என்றான் இருங்கோவேள்.

''இருந்தாலும் செழியனை ஆபத்தின்றி மீட்க வேண்டும். அதுவே என் முதல் வேலையாகக் கருதுகிறேன்.''

''முத்துநகை! செழியன்மீது உனக்கு ஏன் அவ்வளவு அக்கறை?'' என அவளிடம் கேட்டு விட்டுப் பதிலை எதிர்பார்த்தான் அவன்.

''இருங்கோவேளின் தளபதியுடன் போரிட்டு வென்ற பிறகு உடம்பிலே பட்ட காயங்களுக்கு எங்கள் வீட்டில் தான் மருந்து போட்டோம். அவரைப் போன்ற நாட்டுப் பற்றுக்கொண்டவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது பொறுப்பு மிகுந்த செயலல்லவா? செழியன் மிகவும் நல்லவர். உத்தமத் தமிழர். அவரில்லா விட்டால் அந்தப் படுபாவி இருங்கோவேளின் எண்ணப்படி கரிகாலரின் உயிர் போயிருக்கும்'' என முத்துநகை பதில் கூறினாள்.

அவளது பேச்சில் இலட்சிய வெறி தலை தூக்கியது. அதை இருங்கோவேள் ரசித்தான் என்றாலும் தனக்கு எதிரே தன்னைத் திட்டும் போது அதைப் பொறுத்துக் கொள்வதைச் சற்றுச் சிரமமாகவே கருதினான்.

''இந்த ஆபத்தான வேலைக்கு நீ வந்திருக்க வேண்டாம், முத்துநகை! இப்போதும் ஒன்றும் ஆகிவிடவில்லை. உன் வேலையையும் சேர்த்து நானே பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீ நிம்மதி

பார்க்க 36-ம் பக்கம்

யாக விட்டில் இருக்கலாம்!'' என்று கூறினான்.

''அய்யய்யோ! காலம் கனிந்து வரும் போது, காரியம் கைகூடும் போது தடுக்கப் பார்க்கிறீர்களே! நான் இருங்கோவேளின் கோட்டைக்குள்ளேயே நுழையப் போகிறேன்'' என்றாள், முத்து நகை உற்சாகத்தோடு!

''எப்படி முடியும் உன்னால்?'' இது இருங்கோவேளின் கேள்வி.

''முரட்டு இருங்கோவேளுக்கு ஒரு முட்டாள் தங்கை இருக்கிறாள். தாமரை என்பது அவள் பெயர். அழகி தான்! கதிரவனைக் கண்டு மலர வேண்டிய அந்தத் தாமரை சந்திரனைக் கண்டு மலர்ந்து விட்டது ஏமாந்து போய்!''

''புரியவில்லையே எனக்கு!''

''என் வேடத்தை நம்பி என்னை ஆண் என்று கருதி, என்னைக் காதலிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.''

''ம்! அப்புறம்?''

''அப்புறமென்ன— அவளிடம் திறமையாக நடித்து, அவள் உதவியினாலேயே இருங்கோவேளின் மாளிகைக்குள் நுழைவதற்குத் திட்டம் தீட்டி விட்டேன். இன்று காலையில் அவசியம் வந்து விடுவாள்!''

''ஓகோ! நீ மிகவும் திறமைசாலி தான்! ம்—இயற்கை உனக்கு உதவி செய்கிறது! நீ ஆண் வேடம் போட்டால் நம்புவார்கள். நான் பெண் வேடம் போட்டால் யார் நம்பப் போகிறார்கள்?'' எனக் கூறி அவன் சிரித்தான். அவளும் சேர்ந்து கொண்டு சிரித்தாள். சிரிப்பினூடே இருவரும் இதழ் பரிமாறி மெய் மறந்தனர்.

''நேரமாகிறது. தாமரை வந்து விடுவாள். நான் புறப்படுகிறேன்!'' எனக் கிளம்பினாள் முத்துநகை.

''ஜாக்கிரதை! இருங்கோவேள் மிகவும் கொடியவன், அவன் கையில் சிக்கினால் உன்னிடம் தவறாக நடந்து கொள்ளவும் தயங்க மாட்டான் படுபாவி!'' என்றான் அவன்.

''அவனா? அந்தப் பாதகனா? என் பிணத்தைக் கூட அவன் தொடுவதற்கு வாய்ப்புத் தரமாட்டேன். நீங்கள் என்னைப் பற்றிக் கவலையே கொள்ள வேண்டாம். நீங்கள் பாதுகாப்பாக நடந்து கொள்ளுங்கள்—நான் வருகிறேன்.''

70

சென்னை நகராட்சியில், 70'வது வட்ட கவுன்சிலராக இருக்கும் திரு. கன்னையா பிள்ளை, இருமுறை தி.மு.க. வேட்பாளரைத் தோற்கடித்தவர்.

காங்கிரஸ் கொள்கையில் முப்பது ஆண்டுகாலமாக ஈடுபாடு உண்டு.

'மெட்ராஸ் ஸ்டாண்டர்ட் இஞ்சினியரிங் ஒர்க்'ஸில் குமாஸ்தாவாக 150 ரூபாய் சம்பளத்தில் கஷ்ட ஜீவனம் நடத்தி வருவதாகக் குறிப்பிடும் இந்த 55 வயதுக்காரர், காலையில் எழுந்ததும் தமது வட்டத்தில் கால்நடையாக நடந்து சென்று மக்களின் குறைகளைக் கேட்டு ஆவன செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளார்.

''மறுபடியும்?''

''இதே இடத்தில் சந்திக்கலாமா?''

''எப்போது?''

''நீங்களே சொல்லுங்கள்.''

''வரும் முழு நிலா அன்றைய் தினம்!''

''கட்டாயம் வருவேன்—நீங்கள் தவறி விடாதீர்கள்.''

''தவறுவேனா? அன்று இந்த இடத்தில் இரண்டு நிலாக்களைச் சந்திக்கப் போகிறேனே!''

இருவரும் பிரிய மனமின்றிப் பிரிந்தனர். அந்த உணர்ச்சி மயமான கட்டத்தில், தன் ஆண் வேடத்தைச் சரி செய்து கொள்ளாமலே செல்லும் முத்துநகையின் பின்னால் ஓடி அவளுக்குத் தலைப்பாகையைக் கட்டி விட்டு உடைகளைச் சரிபார்த்து அனுப்பிவைத்தான் இருங்கோவேள். அவளும் அவனைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே சென்று ஒரு கல்லில் இடறி விழுந்து பிறகு அருவிக் கரைப் பக்கம் நடையை

முடுக்கினுள். இரவெல்லாம் மழையில் நனைந்த குதிரை சோர்ந்து போய் நின்றது. அருகில் சென்று அதைத் தட்டிக் கொடுத்தாள். அவள் முதுகில் யாரோ தட்டினுர்கள். திரும்பினுள். தாமரை சிரித்துக் கொண்டு நின்ருள்!

முத்துநகை, பயிற்சியின்மூலம் மிகவும் சிரமப் பட்டுக் கற்றுக் கொண்ட ஆண் குரலைப் பயன் படுத்தினுள். "வா, தாமரை! உனக்காக எவ்வளவு நேரம் காத்திருக்கிறேன் தெரியுமா?" என்ருள்.

தாமரை, அதிசயித்து, "என்ன அதற்குள் பேசி விட்டீர்கள்?" என்ருள்.

"லட்சியம் பாதிக்கு மேல் நிறைவேறி விட்டது. இன்னும் கொஞ்சம் தான் பாக்கி!" என்ருள் முத்து நகை.

"நீங்கள் ஊமை என்றுதான் அண்ணவிடமும் அண்ணியிடமும் கூறியிருக்கிறேன். அதனுல் அங்கு வந்து ஊமையாகவே நடிக்க வேண்டும். அதோடு மருத்துவரைப் போலவும் நடந்து கொள்ள வேண்டும்!"

"அய்யோ! எனக்கு மருத்துவம் தெரியாதே—என்னிடம் மருந்து ஒன்றும் கிடையாதே!"

"என் நோய் தீர்க்கும் மருந்து தங்களிடம்தான் இருக்கிறது. பரவாயில்லை; ஆபத்தில்லாத பச்சிலைகளை ஏதாவது அரைத்து அண்ணிக்கு மருத்துவம் செய்வது போல் நடியுங்கள் போதும்!"

"தாமரை! என்னைப் போலவே நீயும் நடிக்க வேண்டும். நாமிருவரும் காதலிக்கிருேம் என்பது யாருக்கும் ஜாடையாகக் கூடத் தெரியக்கூடாது. நெருங்கிப் பழகவே கூடாது! ஒருவரையொருவர் அடிக்கடி பார்த்து மகிழ வேண்டும், அவ்வளவுதான். காலமும் நேரமும் விரைவில் நமக்குச் சாதகமாகவே அமைந்துவிடும். அதன் பிறகு நம் காதலை நிறைவேற்றிக் கொள்வோம். என்ன சரிதானு?" என்று அவள் தலையை நிமிர்த்தினுள் முத்துநகை.

தாமரை, அவளைப் பார்த்து "இந்தக் கடுமையான நிபந்தனை யெல்லாம் இப்போதே எதற்காக? என் இஷ்டத்துக்கு விரோதமாக என் அண்ணன் நடக்க மட்டார். பயப்படாமல் புறப்படுங்கள்," என்ருள் அவள் கைகளைப் பிடித்திழுத்தவாறு.

பின்னர் அவளும் தாமரையும், தனித் தனி குதிரைகளில் ஏறிக் கொண்டார்கள். தாமரையைத் தொடர்ந்து முத்துநகை தன் குதிரையை நடத்திச் சென்ருள்.

அவர்கள் இருவரும் போகிற காட்சியைத் தொலைவில் உள்ள புதர் மறைவிலேயிருந்து இருங்கோவேள் கவனித்துக் கொண்டிருந்து விட்டு, குதிரைகளின் குளம்படிச் சப்தம் மறைந்ததும் தன்னுடைய குதிரையிலேறிப் புறப்பட்டான்.

13

காட்டின் நடுவே கட்டப் பட்டிருந்த அம் மர மாளிகையின் அமைப்பும் மாளிகையை ஒட்டினுற்போல் காணப்பட்ட வீரர்களின் கோட்டமும் முத்துநகைக்கு இருங்கோவேளின் மீதிருந்த ஆத்திரத்தை அதிகமாக்கின. இத்துணை ஏற்பாடுகளோடு பகை மன்னன் தன் சூழ்ச்சிக் கோட்டையை உருவாக்கியிருக்கிருனே யென்ற திகைப்பும் அவளைச் சற்று நடுங்கச் செய்தது. எதிரியின் இருப்பிடத்திற்கே வந்து விட்டோம், யாரும் கண்டு பிடிக்க இயலாத பகைவனின் பாசறையைக் கண்டு பிடித்து விட்டோம், என்ற திருப்தியும் அவள் முகத்தில் மலர்ந்தது. அதோடு

என்னைக் கேட்க

எந்தச் சமயத்தில் தன் வேடம் கலைந்து விடுமோ என்ற சந்தேகமும், அப்படிக் கலைந்து விட்டால் அதனால் ஏற்படும் விளைவு எவ்வளவு கொடுமையாக இருக்கும் என்ற பயமும் அவளது மலர்ந்த முகத்தை உடனே கருகிடச் செய்தன.

பாழ் மண்டபத்திலே மழையும் காற்றும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தங்கள் கடமையைச் செய்த நேரத்தில் அவளது வேடம் அவனுக்கு எதிரே கலைந்த போது அந்த நெருக்கடியிலும் ஒரு இன்பங் கண்டாள். சந்தர்ப்பத்தை வாழ்த்தினாள். அப்படியொரு சந்தர்ப்பம் இந்த மர மாளிகை வட்டாரத்தில் ஏற்பட்டு விட்டால்— அய்யோ! அதை நினைக்கவே அவளால் முடியவில்லை. இருங்கோவேளைப் பற்றி அவ்வளவு கொடூரமாக அவள் கணக்கிட்டு வைத்திருந்தாள். கரிகால் மன்னரைக் கொல்லுவதற்குச் சதித் திட்டம் வகுத்த ஒருவன் மன்னனுக்குரிய மதிப்புடையவன் அல்ல என்பது அவள் முடிவு. தமிழ்ப் பண்பு கொண்டவனாக இருக்க முடியாது என்பது அவள் கருத்து. கரிகால் பெருவளத்தானையே அவள் தெய்வமாகக் கருதி விட்டதால் அந்தத் தெய்வத்துக்கு எதிரிடையான யாரையும் அவள் பழி வாங்கிக் கொள்ளத் தயங்கமாட்டாள். தன் திட்டத்துக்குத் துணையாக வீரபாண்டியின் சந்திப்பு அமைந்ததையும் அந்தச் சந்திப்பு தன் வாழ்வில் புதிய சுவை ஏற்றி விட்டதையும் நாட்டுத் தொண்டுக்காகத் தனக்குக் கிடைத்த பரிசு என்றே அவள் தீர்மானித்து அகமகிழ்வு கொண்டாள்.

மாளிகையின் முகப்பு நெருங்க நெருங்கத் தாமரை, முத்துநகையைப் பார்த்துப் பார்த்துப் புன்னகை பூத்தாள். குதிரைகள் இரண்டும் அருகருகே வந்து கொண்டிருந்தன.

''இனிமேல் நமது கண்கள் தான் பேசிக் கொள்ள வேண்டும்!'' என்றாள், தாமரை மெதுவாக!

''ஆமாம்! அதைத்தான் நான் அப்போதே சொன்னேன்'' என்றாள் முத்துநகை.

''இந்த மாளிகை வெட்ட வெளியல்ல; இங்கே நாம் சந்திக்கக் கூடிய ரகசிய இடங்களும் இருக்கின்றன!'' என்றாள் தாமரை.

இந்த வார்த்தைகள் முத்துநகையை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கின!

''சரி சரி'' என்று பேச்சை நிறுத்த சாடை காட்டினாள் முத்துநகை.

வாயிற் புறத்தில் குதிரைகளைக் கட்டி விட்டு தாமரை, முத்துநகையை அழைத்துக் கொண்டு நேரே அண்ணி யிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றாள். அரசி பெருந்தேவி தன் படுக்கையில் இருந்தவாறே ஊமை மருத்துவனை வரவேற்று உட்காரச் சொன்னாள்.

''இவர் தான் என் அண்ணி; இந்த மாளிகையில் வாடும் இவர் வேளிர் குடியின் விளக்கு. இந்த விளக்கின் ஒளியை மங்கி விடாமல் காப்பாற்ற வேண்டியது தான் வைத்தியரே உமது பொறுப்பு!'' என்றாள் தாமரை முத்துநகையைப் பார்த்து.

முத்துநகை தலையை ஆட்டி ஆமோதித்தவாறு அரசியின் கையைப் பிடித்து நாடி பார்க்க ஆரம்பித்தாள்.

''ஏம்மா தாமரை! ஊமையென்றாய், காது நன்றாகக் கேட்கிறதே!'' என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள் பெருந்தேவி.

''இது பிறவி ஊமையல்ல அண்ணி! இடையிலே ஏற்பட்டது!''

'அஞ்சாநெஞ்சர்' என்ற இந்திப் படத்தில் ரேகாவும் பிஸ்வஜித்தும் முத்தமிடும் காட்சி இடம் பெற்றிருக்கிறது. ரேகா என்ற பெயரில் பிரபலமாகி வரும் பானுரேகா பழைய நடிகையான புஷ்பவல்லியின் மகள். இந்த முத்தக் காட்சியைப் பற்றி ரேகா கூறியது: ''அக் காட்சி எனக்கே தெரிவிக்காமல் திடீரென்று எடுத்தார்கள் அதைப் பார்க்க வேண்டுமென்று சொன்னேன். 'நீ வயதில் சிறியவள் உனக்குக் காண்பிக்கக் கூடாது!' என்று தயாரிப்பாளர் சொல்லி விட்டார்!

—என். கே. எம்.

வெயிலிலே, எடுத்துவிட்டார்கள்

''எசமானியம்மா சூப்பர் மார்க்கெட் போய் ஒரு பாக்கெட் டேபிள் சால்ட் வாங்கிட்டு வரச் சொன்னாங்க. ரூ. 1-75 தரீங்களா? வாசலில் டாக்ஸி டிரைவர் பணத்துக்காக வெயிட் பண்றார்!''

எவச் சமாளித்தாள் தாமரை. நாடி பார்த்து முடிந்த பிறகு ஆகாயத்தைப் பார்த்து ஏதோ சிந்தனையில் இருந்து விட்டு முத்துநகை இருக்கையை விட்டு எழுந்தாள்.

''என்ன வேண்டும் வைத்தியரே!'' என்று கேட்டாள் தாமரை.

ஒன்றும் தேவையில்லை என்பது போல் சைகை செய்து விட்டு முத்துநகை, அங்குமிங்கும் உலவிக் கொண்டேயிருந்தாள் தலையைக் கீழே குனிந்தவாறு.

''பார்த்தீர்களா அண்ணி! எவ்வளவு தீவிரமாகச் சிந்திக்கிறார்!'' என்று கேட்டு அண்ணியின் புன்சிரிப்பைப் பதிலாகப் பெற்று ஆறுதலடைந்தாள் தாமரை.

உலவிக் கொண்டிருந்த முத்துநகை ஓர் ஓலையை எடுத்து ஏதேதோ எழுதினாள். அதை அரசியிடம் கொடுத்தாள். அரசி பெருந்தேவி அதை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்து விட்டு தாமரையிடம் தந்தாள். ''இந்த நோயை நிச்சயம் குணப்படுத்தி விடலாம். இதற்குச் சில முக்கியமான மூலிகைகள் வேண்டும். அதற்கிடையில் அரசரை நான் சந்தித்தால் பரவாயில்லை!'' என்று அந்த ஓலையில் முத்துநகை எழுதியிருந்தாள்.

பெருந்தேவிக்கு இருங்கோவேள் மன்னன் முதலில் கூறிய மொழிகள் நினைவுக்கு வந்தன. அவன் மாளிகையில் இல்லை, எங்கேயோ போய் விட்டான் என்று மருத்துவனிடம் கூற வேண்டுமென்று அவன் குறிப்பிட்டிருந்தான். அதனால் அரசி, முத்துநகையிடம், ''அரசரைப் பார்ப்பது என்பது இயலாத காரியம். அவர் இங்கில்லை. எங்கே போனார் என்றும் தெரியாது. எப்போது வருவார் என்றும் சொல்ல முடியாது!'' என்று உடனடியாகப் பதில் கூறிவிட்டாள்.

முத்துநகை தாமரையின் முகத்தைப் பார்த்தாள். ஏனெனில் அவள் அரசன் அங்கிருப்பதாகத்தான் கூறியிருந்தாள்.

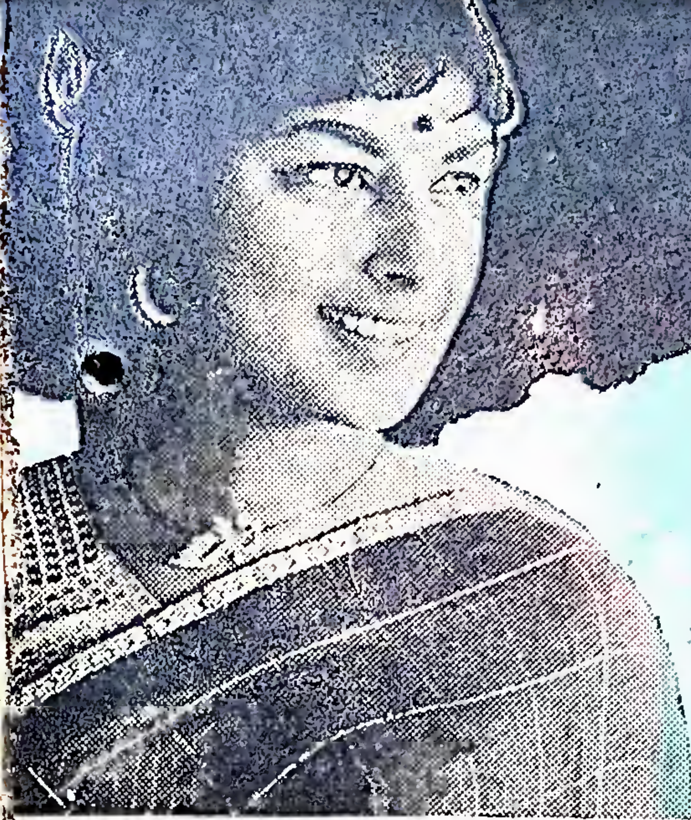
முத்துநகையின் குழப்பத்தைக் கண்ட தாமரை, கண்ணசைத்து, ''அரசி பொய் சொல்லுகிறாள்'' என்பதை ஜாடையாக உணர்த்தினாள். முத்துநகைக்கும் ஒரு புதிய உற்சாகம் பிறந்தது. பகைவர் வீட்டுக்குள்ளேயே தனக்கு ஆதரவாக ஒரு கருவி கிடைத்திருக்கிறதே என்ற மகிழ்ச்சி எல்லை கடந்தது அவளுக்கு.

''மருத்துவருக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடம்மா. போ!'' என்று அரசி தாமரையிடம் கூறினாள். தாமரை முத்துவை அழைத்துக்கொண்டு வேறு பக்கம் போனாள். அங்கும் பெண்களே நிறைந்திருந்தனர். அவர்கள் எல்லாரும் முத்துநகையை உற்று உற்றுப் பார்த்து, தாமரையையும் ஓரக் கண்ணால் பார்த்து தங்களுக்குள் ஏதேதோ கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

அருமையான கொய்யாப் பழங்களை ஒரு அழகான தட்டில் எடுத்து வந்த தாமரை, முத்துநகைக்கு எதிரே வைத்துச் சாப்பிடுமாறு வற்புறுத்தினாள். அவளும் அதை சாப்பிட்டு முடித்து விட்டு, தூக்கம் வருவதுபோல் பாவனை காட்டினாள். அங்கு கிடந்த நீண்ட மரப்பலகை யொன்றின் மீது உறையில்லாத தலையணைகளை எடுத்துப் போட்டு அதிலே கண்ணயர்ந்திடுமாறு கூறினாள் தாமரை. அரசாங்க மருத்துவனாகச் சென்றிருக்கும் தனக்குச் செய்யப் படும் உபசாரத்தைக் கண்டு முத்துநகை வியப்படையவில்லை. இளவரசியின் காதலனாகச் சென்ற தனக்குத் தரப பட்ட படுக்கையின் பெருமையைக் குறித்தும் அவள் அதிர்ச்சியடையவில்லை.

(தொடரும்)

பாப்பா

தச் சிறுமியின் கண் பார்வையைப் பார்த்தவுடனேயே அதில் தெரிந்த பரிதாபம் என்னை உலுக்கியது. அவளை நெருங்கி, ''ரெண்டு மூன்று ரூபாய் தருகிறேன். மறுநாள் ஒரு நாளாவது பிச்சை எடுக்காமல் இருப்பாயா?'' என்றேன்.

சரி என்பது போல தலையை ஆட்டினாள் சிறுமி. மூன்று ரூபாய்க்கு மேலேயே கொடுத்தேன்.

மறுநாள் காலையில் பாண்டி பஜாருக்கு ஒரு காரியமாக வந்த போது அதே சிறுமி அதே நோட்டு அதே பரிதாபம் அதே பார்வை. நான் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டேன்.

தலைவலிக்கொரு விளம்பரம்

யாராவது தலைவலியால் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்றால் எனக்குப் பரிதாபமுண்டாகும். தலை வலியினால் ஏற்படக் கூடிய துன்பங்களை நான் நிறைய அறிவேன். எனக்குத் தலைவலி அடிக்கடி வருவது தான் காரணம். கண் டாக்டரிடம் போய்ப் பரிசோதனை செய்து கொண்டேன்—எங்கே டாக்டர் கண்ணாடி போட்டுக் கொள்ளச் சொல்லி விடுவாரோ என்று பயந்து கொண்டே. நல்ல காலம், அப்படி நேரவில்லை.

சமீபத்தில் ஒரு தலைவலி மருந்து விளம்பரத்தில் என் புகைப் படத்தைப் போட்டிருந்தார்கள். என்னை அவர்கள் அனுமதி கேட்டிருந்தால், போடவேண்டாமென்று சொல்லியிருப்பேன். எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் அதைப் பார்த்தால் சிரிக்கமாட்டார்களா—அடிக்கடி தலைவலி என்று கூறுகிறவள் தலைவலி மருந்துக்கு விளம்பரம் கொடுத்திருக்கிறாளே என்று!

என் கணவர் தினசரி ஒரு தடவையாவது இதைச் சொல்லி என்னைக் கலாட்டா செய்யாமல் இருப்பதில்லை.

எங்கிருந்து வந்தார்?

கடந்த நவம்பர் மாதம் ஆறாம் தேதி இரவு ஆலப்புழையில் இருந்தேன். உதயா பிக்சர்ஸ் 'கூட்டுக் குடும்பம்' என்ற படத்தின் படப் பிடிப்பு.

இரவு தங்கியிருந்த ஹோட்டலின் அறையில் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன். மணி என்ன இருக்கும் என்றே தெரியாது. ஏதோ சப்தம் கேட்டு விழித்துக் கொண்டேன். உட்பக்கம் தாளிடப் பட்டிருந்த அறையின் கதவுகள் தட்டப் பட்டன. யாரோ என் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்கள் மெல்லிய குரலில். யாரது? போர்வையைத் தள்ளிக் கொண்டு, உடைகளைச் சரி செய்து கொண்டு எழுந்து கதவைத் திறந்தேன். உள்ளே விடி விளக்கு மங்கலாக ஒளி தந்துகொண்டிருந்தது. அதன் வெளிச்சத்தில் கதவருகே யாரோ நின்று கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தேன். அது என் மாமியார். ஒரு சில வினாடிகள்தான்! பிறகு யாரையும் காணோம்! பிரமையா? கனவா? வந்து படுத்துக் கொண்டேன்.

என்னென்னவோ கனவுகள். மறுநாள் காலையில் எழுந்து படப் பிடிப்புக்கு வழக்கமாகச் சென்று விட்டேன்.

நவம்பர் ஒன்பதாம் தேதி சென்னைக்குத் திரும்பினேன். எனக்கு ஒரு செய்தி காத்திருந்தது. ஆந்திராவில், 'பாலக்கோவிலில்' என் மாமியார் நவம்பர் ஆறாம் தேதி இரவு இறந்து விட்டார் என்று. தான் இறப்பதற்கு முன்பு என்னை அவர் பார்த்து விட்டுப் போனாரோ! எப்படி வந்து பார்த்தார்? அவர் இறந்த நேரமும் என் கண் முன்னால் தோன்றிய நேரமும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும் என்றே நினைக்கிறேன்.

பேட்டி: டி. கே. பாதம்

அரண்மனை விருந்தாளியான தனக்குச் சாதாரண மரப் பலகையும் உறையில்லாத தலையணையும்தானு என்று முத்துநகை முகம் சுளிக்கவில்லை. காரணம், பட்டத்து அரசி பெருந்தேவி படுத்திருக்கும் கட்டிலே சொர சொரப்பான மரத்தால் அமைக்கப் பட்டிருந்தது தான். அக் கட்டிலுக்குள் கடைசல் கால்கள் ஒன்றும் அமைக்கப் படவில்லை. யானைத் தந்தங்களை அதிலொன்றும் பொருத்தவில்லை. இலவம் பஞ்சு மஞ்சமொன்றும் அங்கேயில்லை. கரடு முரடான மரப் பலகைகளைத் தான் அடுக்கி அதிலே அரசி சயனித்திருந்தாள். படுத்தபடியே சிந்தனையை அலைய விட்ட முத்துநகைக்கு இருங்கோவேள் குடும்பத்தார் மீது சற்று இரக்கம் ஏற்பட்டது.

வேளிர் குடும்பத்து மன்னர்கள் அத்தனை பேரைக் காட்டிலும் அதிக ஆடம்பரமாக வாழ்ந்தவன் இருங்கோவேள் தான் என்று அவள் கேள்விப் பட்டிருக்கிருள். அவனது சிம்மாசனத்தின் இருமருங்கிலும் நிறுத்தப் பட்டிருக்கும் சிங்கங்களின் திறந்த வாயிலே காணப்படும் பற்கள் அத்தனையும் வைரமாம்! சிங்கமே தங்கமாம்!

இன்றைய தினம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற நிலை? முத்துநகையின் உள்ளம் உருகியது.

அப்பால் சென்றிருந்த தாமரை அருகே வந்து, ''வேறு ஏதாவது தேவையா?'' என்று வினவினுள். முத்துநகை கண்களை மூடிக் கொண்டு மூச்சை பலமாக இழுத்துத் தூங்குவது போல நடிக்கவே, ''பாவம், அயர்ந்த தூக்கம்!'' என்று முனகிக் கொண்டே அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள் தாமரை.

தாமரைக்கும் ஒரே மனப் போராட்டம். தனக்கும் முத்துவுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற காதலை அண்ணனிடம் எப்படி வெளியிடுவது? வெளியிட்டால் ஏதாவது விபரீதங்கள் ஏற்பட்டு விட்டால் என்ன செய்வது? அண்ணனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மனக் குழப்பங்களில் தானும் ஒரு புயலைக் கிளப்பி விட்டால் அவரால் தாங்கிக் கொள்ள இயலுமா?

மெதுவாக நடந்தவாறே அண்

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

கலைஞர்

மு.கருணாநிதி

ணியின் படுக்கையின் பக்கம் சென்றாள். அரசிக்குச் சற்று இருமல் அதிகமாயிற்று. பணிப் பெண்கள் அரசியிடம் விரைந்தோடி, சிகிச்சைகளில் ஈடுபட்டனர். தாமரையும் அண்ணியைத் தன் மார்பின் மீது சாய்த்துக் கொண்டு இருமல் அதிகத் தொல்லை கொடுக்காமல் தடவிக் கொடுத்தாள்.

அரசியின் இருப்பிடத்தையொட்டி வேறோர் இடத்தில் படுத்திருந்த முத்துநகையின் காதில் இருமல் ஒலி விழுந்தாலும் அவள் அதற்காக எழுந்து வராமல் தூங்குவது போலவே படுத்திருந்தாள்.

நீண்ட நேரம் இருமல் அரசியை வாட்டி வதைத்துப் பிறகு சிறிது அடங்கிற்று.

''சாவும் என்னை வந்து கொண்டு போகத் தாமதிக்கிறது!'' என்று கண் கலங்கக் கூறினாள் அரசி.

''அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள். அண்ணி. நீங்கள் சாக மாட்டீர்கள். சாகக் கூடாது. சாக விடமாட்டோம்!'' என்று குரல் தழு தழுக்கக் கூறினாள் தாமரை.

இந்தச் சோக நிகழ்ச்சியைச் செவி கொடுத்துக் கவனித்தவாறே தன் கண்களில் அரும்பிய கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள் முத்துநகை. பெண்கள் அழுவதைப் பெண்களால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாதுதான். அதற்காகப் பகைவன் வீட்டுப் பெண்களின் அழுகைக்காக மனம் தளரலாமா? முத்துநகையின் உள்ளத்தைக் கெட்டிப்படுத்த—உறுதியாக்கிட எழுந்த எண்ணங்களுக்கும்—இரக்க சுபாவத்திற்கும் பெரும் போராட்டமே நடைபெற்றது. ஒரு கணம் கடமையுணர்வு ஜெயிக்கும். மறுகணம் இரக்க இதயம் ஜெயிக்கும். இப்படித் திண்டாடிக் கொண்டு படுத்திருந்தாள் அவள். மீண்டும் அரசி கடுமையாக இருமத் தொடங்கினாள். மூச்சு நின்று விடுமோ என்கிற அளவுக்கு இருமல் பலமாக இருந்தது.

முத்துநகை படுக்கையைவிட்டு எழுந்து அரசியின் அறைக்குள் எட்டிப்

பார்த்தாள். அவள் பார்த்ததை யாரும் கவனிக்கவில்லை. அரசி, தாங்க முடியாமல் துடித்துத் துவளுவதையும் அவளோடு தாமரையும் துவண்டு துவண்டு விழுவதையும் கண்டு குடும்பப் பாசத்தின் உயர்வை யெண்ணிக் கண் கலங்கினாள்.

'அய்யோ! இந்தக் குடும்பத்துக்கு இப்படியொரு கஷ்டமா? இந் நேரம் இவர்கள் அரண்மனையிலே இருந்தால் ஆயிரம் வைத்தியர்கள் வந்திருப்பார்களே!' என்று வருந்தினாள்.

அரசி, கஷ்டத்திலேயிருந்து சிறிது விடுபட்டுச் சோர்ந்து போய்த் தாமரையின் நெஞ்சில் சாய்ந்து படுத்துக் கொண்டாள். தாமரை தன் மெல்லிய கரங்களால் அரசியின் தோள் பட்டையில் தட்டிக் கொடுத்தவாறு கண் கலங்க உட்கார்ந்திருந்தாள், அப்போது ஒரு வீரன் உள்ளே நுழைந்து வணங்கி நின்றான்.

''என்ன செய்தி?'' என்று தாமரை ஆவலோடு கேட்டாள்.

''செழியனை அடைத்திருக்கிறோமே; அந்த இடத்தை ஒரு முறை திறந்து பார்த்தால் நல்லது இளவரசி!'' என்றான் வீரன் பரபரப்புடன்.

''ஏன், எதற்காக?'' என்றாள் தாமரை. அதற்குள் அரசியும் மெதுவாகக் கண் விழித்து வீரன் பேசுவதைக் கவனித்தாள்.

''அந்தச் சிறைக்குள்ளேயிருந்து சப்தமே இல்லை. ஒரு வேளை ஆள் செத்திருப்பானோ என்று சந்தேகமா யிருக்கிறது!'' என்றான் வீரன்.

''போனால் போகட்டுமே!'' என்றாள் அரசி அலட்சியமாக.

''இல்லை மகாராணி! அவன் சாகாமல் இருப்பது தானே நமக்கு நல்லது. அவனை வைத்துத் தானே இழந்த நாடுகளைப் பெற வேண்டுமென்று அரசர் திட்டமிட்டிருக்கிறார்!'' என்று வீரன் பதில் கூறினான்.

இதற்குள், முத்துநகைக்கு உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டி விட்டது.

''இப்போது என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிறாய்?'' இது அரசியின் கேள்வி.

''ஒரு முறை அந்தக் கூண்டைத் திறந்து பார்க்க அனுமதி தேவை. அதோடு கூண்டுக்குரிய திறவு கோலும் தங்களிடம் இருந்தால்......'' வீரன் இழுத்தாற் போல் பேசினான்.

''அரசர் இல்லாத நேரத்தில் கூண்டைத் திறப்பதென்றால்..'' அரசியும் சந்தேகத்துடன் பதில் கூறினாள்.

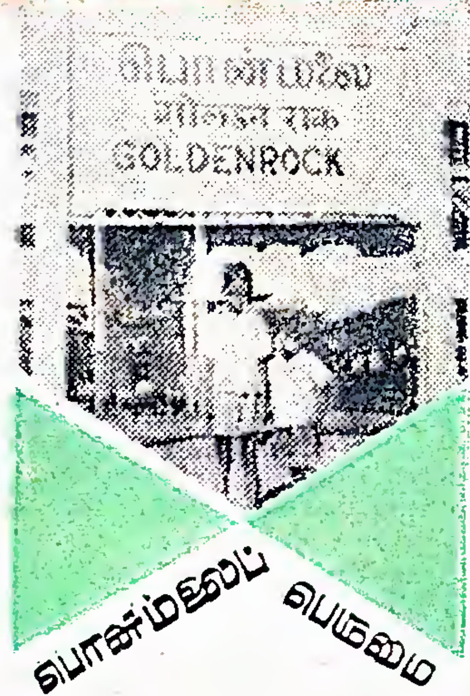
''நானே நேரில்போய்த் திறந்து பார்த்து விட்டு வருகிறேன் அண்ணி!'' என்று தாமரை கூறவே அரசி அதற்குச் சம்மதித்து, தன் தலையணைக்குக் கீழேயிருந்த திறவு கோலையெடுத்துத் தாமரையிடம் கொடுத்து, ''ஜாக்கிரதை!'' என்று எச்சரித்து அனுப்பி வைத்தாள்.

தாமரை போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த முத்துநகை, தானும் எப்படியாவது அவளுடன் சென்று செழியனின் நிலையை அறிய வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். எந்தப் பக்கத்திலும் வழியில்லை. அரசி படுத்திருக்குமிடத்தைக் கடந்துதான் செல்ல வேண்டும். என்ன ஆனாலும் ஆகட்டுமென்று அந்த இடத்தைக் கடந்து தாமரையைப் பின்தொடர்ந்தாள் முத்துநகை.

''பத்து மணிக்கு இண்டர்வியூவுக்கு வரச் சொன்னால் 10-10'க்கு வருகிறாயே?''

''முதலில் நீங்கள் வேலை கொடுங்கள் நாளை மட்டும் 9-50'க்கே வந்து டயத்தை அட்ஜஸ்ட் பண்ணிடறேன்''

எங்கள் ஊருக்கு (பொன்மலை) தனிச் சிறப்பு உண்டு. எப்படி?

ரயில்வே கால அட்டவணையில் 'பசுமலை'யை Green Rock என்றோ 'தென்மலை'யை South Rock என்றோ மொழிபெயர்க்கவில்லை. Pasumalai என்றும் Thenmalai என்றும் அப்படியே எழுதியிருக்கிறார்கள். 'பொன்மலை'யை மட்டும் 'கோல்டன் ராக்' Golden Rock என்று மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்கள். ஏன்?

புகைப்படம், தகவல்:
பொன்மலை பரிமளம்

அதைக்கண்ட அரசி, "நில்லு! நில்லு!" என்று முத்துநகையைத் தடுத்து விட்டாள்.

முத்துநகை எதுவும் புரியாமல் விழித்தாள்.

14

செழியன் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் இடத்திற்குத் தாமரை விரைந்தாள். கதவைத் தட்டிப் பார்த்தாள். உள்ளிருந்து எந்தப் பதிலும் இல்லை. வீரர்களை எச்சரிக்கையாக இருக்கச் சொல்லிவிட்டுக் கதவைத் திறந்தாள். உள்ளே ஒரே இருட்டு. அது என்ன அரண்மனை சிறைச்சாலையா? அல்லவே. இங்கு அரசன் வாழ்கிற இடமே சிறைச்சாலை போலிருக்கிறது. சிறைச்சாலை எப்படியிருக்கும்?

ஒரு தீப்பந்தம் கொண்டுவரச் சொல்லித் தாமரை அதை எடுத்துக் கொண்டு அடிமேல் அடிவைத்து, சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள். பூமியைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்ட அந்தக் கொடிய சிறைச்சாலை சேறும் சகதியுமாக இருந்தது. குகை போன்ற அந்த அமைப்பில் சிறிது தூரம் நடந்து சென்றால்தான் கைதி இருக்கும் இடத்தைக் காணலாம். அந்த இடம் இன்னும் எவ்வளவு மோசமாக இருக்குமோ? அவள் காலில் ஏதோ சரசர வென்று ஓடிற்று. தீப்பந்தத்தைக் கீழே பிடித்துப் பார்த்தாள். பெருச்சாளியொன்று கதவுப் பக்கம் பாய்ந்தது. அதற்கு மேல் அவளுக்கு நடக்கவே பயமாக இருந்தது.

தன் அண்ணன் இருங்கோவேளின் மீது அவளுக்குக் கோபமும் ஏற்பட்டது. என்ன இருந்தாலும் எதிரிகளை இவ்வளவு கொடூரமாக நடத்தக் கூடாது என்று தனக்குத்தானே முணுமுணுத்துக் கொண்டாள். எருமை மாடுகளைக்கூடப் போட்டுப் பூட்டி வைக்கத் தகுதியற்ற இடத்தில் ஒரு நல்ல வீரனைப் போட்டு அடைத்து வைப்பது என்பது சிறிதும் மனிதாபிமானமற்ற செயல் என்று அவள் எண்ணிக் குமுறினாள்.

சற்று நின்று தன்னை அமைதிப் படுத்திக் கொண்டு வெளிச்சத்தை எதிரே பிடித்துப் பார்த்தாள், செழியன் இருக்கிறான்! எங்கும் ஓடிவிடவில்லை. அந்த ஆறுதல் ஏற்பட்டது அவளுக்கு! அவன் உயிரோடு இருக்கிறானா? உற்றுப் பார்த்தாள். மூச்சு இருக்கிறது. ஆனால் அவன் பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கிறான். தொட்டுப் பார்த்தாள் அவன் நெற்றியையும் கால்களையும். ஜில்லிட்டுப் போய்விடவில்லை. சூடு இருக்கிறது. தன் பின்னால் வந்த வீரர்களைக் கூப்பிட்டு, "ஓடிப்போய்ச் சீக்கிரம் தண்ணீரும் கஞ்சியும் கொண்டு வாருங்கள்," என்று கட்டளையிட்டாள்.

அவனருகே அமர்ந்து அவன் முகத்தை மெதுவாக அசைத்துப் பார்த்தாள். சாகவில்லை என்பது தவிர அவன் படுத்திருந்த காட்சி, பிணம் ஒன்று கிடத்

தப்பட்டது போலவே இருந்தது. அவன் பெற்றோர்கள் இந்தக் கொடுமையைப் பார்த்தால் என்ன பாடு படுவார்கள் என்று நினைத்துக் கண்ணீர் உகுத்து விட்டாள்.

வீரன், தண்ணீரும், கஞ்சியும் கொண்டுவந்தான். தண்ணீரை அவன் முகத்தில் தெளித்து தலையைத் தூக்கி மெதுவாக அவனைச் சுவரோரத்தில் சாய்த்துப் படுக்கவைத்தாள். கஞ்சியை எடுத்து அவன் வாயருகே நீட்டினாள். அவனால் வாயைக் கூடத் திறக்க முடியவில்லை. கஞ்சிக் கிண்ணத்தை வாயிலே திணித்து, ''கொஞ்சம் குடியுங்கள்! கொஞ்சம்! கொஞ்சம்!'' என்று பிடிவாதப் படுத்திக் குடிக்கவைத்தாள். தன் நினைவு இல்லாமலே செழியன் அதைக் குடித்தான். கஞ்சி, அவன் வயிற்றுக்குள் போய் விழும் சப்தத்தை அவளால் கேட்க முடிந்தது.

நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு செழியன் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். இருண்ட குகையில் ஒளியைக் கண்டதும் அவனுக்குக் கண்கள் பூத்துவிட்டன. அவனையுமறியாமல், ''ஒளி! ஒளி! ஒளி!'' என்று கத்தினான். பரக்கப் பரக்க விழித்தான். கண்களை அகலத் திறந்து சுற்று முற்றும் பார்த்தான், தான் காண்பது என்ன கனவா?—கேள்வி குதித்தது. கண்களைக் கசக்கிவிட்டுக் கொண்டு மீண்டும் நோக்கினான். அவன் எங்கும் போய் விடவில்லை. இங்குதான் இருக்கிறான். பகைவர்களின் சகதி நிறைந்த சிறைக் கோட்டத்தில்தான் இருக்கிறான். அதில் ஒன்றும் குழப்பமில்லை, சந்தேகமில்லை. நிச்சயமான உண்மைதான்! தெளிவான நிலைமைதான்! பெருமூச்சு விட்டவாறு தாமரையைப் பார்த்தான். அவனது பார்வையில் எத்தனையோ பொருள்கள் மறைந்துகிடந்தன. அவளுக்கு விளங்கியதெல்லாம் ஒரே அர்த்தம்தான். 'இப்படிச் சித்திரவதை செய்கிறீர்களே; செய்யலாமா?' என்று அவளைப் பார்த்துக் கேட்பது போலிருந்தது.

''எப்படியிருக்கிறது இப்போது?'' என்று இரக்கம் தோய்ந்த குரலில் தாமரை கேட்டாள்.

''மிகவும் சுகமாக இருக்கிறது. ஆகா! எவ்வளவு குளிர்ச்சியான சிறைச் சாலை! சந்தனக் குழம்பை ஊற்றியது போல் தரை, மந்தமாருதம் வீசுவதற்கேற்றவாறு, பலகணிகள். மூக்கைத் துளைக்கும் மல்லிகை மணம், எனக்கு இங்கென்ன குறை? நாகலோகம் இருப்பதாகக் கதை எழுதினானே அவன்கூட இப்படி இடத்தைத் தன் கற்பனை வளத்தால் படைத்திட முடியாது!'' என்று ஏகடியமாகப் பதில் கூறினான் செழியன்.

தன் அண்ணனின் பெருமையை இழிவு படுத்துவது போன்ற வார்த்தைகளைத் தாமரையால் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. ஆனாலும் சோர்ந்து போய்க் கிடப்பவனிடம் மேலும் மனம் புண்படும்படியாகப் பதில் கூறுவது கூடாது என்று பேசாதிருந்துவிட்டாள்.

செழியனுக்கோ அவளிடம் இன்னும் பேசவேண்டும் என்பது போன்ற உணர்ச்சி. ''உன்னோடு சிறிது நேரம் நான் தனியாகப் பேச வேண்டும்! அனுமதி கிடைக்குமா?'' என்று கொஞ்சும் தோரணையில் கேட்டான்.

முதலில் ஒரு தடவை அவனிடம் பேச்சுக் கொடுக்காமலே சமாளித்துக் கொண்டு போயிருக்கிறாள் அவள். ஆனாலும் இப்போது செழியனின் வேண்டுகோளை வெளிப்படையாக அவளால் புறக்கணிக்க முடியவில்லை.

செழியனை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டுத் தாமரை, வீரர்களைச் சைகை செய்து வாசலிலே போய் நிற்கச் சொன்னாள். அவர்களும் தீப்பந்தத்தை அங்கேயே சேற்றில் செருகி நிற்க வைத்துவிட்டு வாயிற் பக்கம் போய் எச்சரிக்கையுடன் காவல் நின்று கொண்டார்கள்.

''ம்...! என்ன பேச வேண்டும்—பேசுங்கள் சீக்கிரம்!'' என்று கேட்டாள் தாமரை.

''நான் மாத்திரம் சொற்பொழிவாற்றிக் கொண்டிருக்கமாட்டேன். நீயும் என் கேள்விகளுக்குச் சில விளக்கங்கள் தர வேண்டும்,'' என்றான் செழியன்.

''மிக நன்றாயிருக்கிறதே! எதிரி நாட்டு வீரருக்கு எங்களைப் பற்றிய விளக்கங்களைத் தந்து நாங்கள் ஏமாந்து போக வேண்டுமோ?''

''அப்படிப்பட்ட செய்திகள் எனக்கொன்றும் தேவையில்லை. அது போன்ற உண்மைகள் எனக்குக் கிடைத்தாலும் அவை எப்படி இங்கிருந்து வெளியே செல்ல முடியும்? நீங்கள்தான் என் பிணத்தைக்கூட வெளியே போடமாட்டீர்களே! ஒருவேளை பிணத்தை வெளியே போட்டு, நாய், நரி, கழுகு ஏதாவது என் உடலைக் கீறி இதயத்தை

எடுத்துக்கொண்டு போய்ப் பாண்டிய மண்டலத்திலோ சோழ மண்டலத்திலோ போட்டுவிட்டால் என் இருதயம் பாண்டிய சோழ மண்டலங்களுக்குச் சொந்தம் என்ற உண்மை நிலைபெற்றுவிட்டால் என்ன செய்வது? தவறிப்போய் ஒரு காக்கை என் நாக்கைக் கொண்டுபோய்ச் சோழர் எதிரில், பாண்டியர் எதிரில் போட்டு, உடனே என் நாக்கு புராணத்தில் வரும் நாக்கு, போலப் பேச ஆரம்பித்து, உங்களைப் பற்றிய உண்மைகளைச் சொன்னாலும் சொல்லிவிடக் கூடும். இல்லையா? அதனால் என் சவத்தையும் இங்கேதான் எரித்துப்பொசுக்குவார்கள். அதற்குள் சில உண்மைகளைத் தெரிந்துகொண்டு தற்காலிகமாக மகிழ்வு கொள்ளலாம் என்று எண்ணுகிறேன். இந்தச் சிறு மகிழ்ச்சியையாவது நான் அடைவதில் தடையொன்றும் இல்லையே?''

—அவன் பேச்சைக் கேட்கக் கேட்கத் தாமரையின் உள்ளம் உருக ஆரம்பித்தது. சாவைப் பற்றிய ஒரு நிச்சயத்துடன் இருக்கும் அவன் முகத்தில் அச்சத்தின் சாயல் அணுவளவும் தென்படாத ஓர் ஒளி வீசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவள் வியந்தாள்.

''நீங்கள் என்னிடம் எதைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்கள்?'' என்று அன்பு குழைந்த தொனியில் கேட்டாள்.

''என்னைப் பற்றி ஒரு கதை சொல்கிறேன் கேள் முதலில்,'' என்று ஆரம்பித்தான்: ''ஒரு நாள் என் மன்னவர் பாண்டியன் பெருவழுதி என்னை யழைத்து ஒரு அழகிய பெண்ணின் படத்தைக் காட்டி 'இவள் தான் உனக்கு மனைவியாக வரப் போகிறவள்,' என்று கூறினார். படத்தைப் பார்த்த நான் எந்த மறுப்பும் கூறவில்லை. என் சம்மதத்தைப் புரிந்து கொண்டார். பிறகு ஏற்பட்ட அரசியல் சூழ்நிலைகளால் திருமணம் நடைபெறாமல் போய்விட்டது. அந்தப் படத்தில் நான் கண்ட அழகியை இதுநாள்வரையில் தேடிக் கொண்டேயிருந்தேன். கிடைக்கவில்லை.''

''அதற்கென்ன? இந்தக் கதை கேட்கவா என்னை உட்கார வைத்தீர்கள்?''

''கொஞ்சம் பொறு! நான் தேடிக்

அக்காவின் சிபாரிசா? எதற்கு?

பக்த கௌரி என்ற படத்தில ஸ்ரீகாந்தின் ஜோடியாக நடிக்கும் கே. ஆர். சாவித்திரியிடம், ''இந்தப் படத்தில் நடிக்கும் வாய்ப்பு உங்கள் சகோதரி கே. ஆர். விஜயாவின் சிபாரிசினால் கிடைத்ததா?'' என்று கேட்ட போது, அவர் முகம் உடனே மாறியது.

''எனக்கு யாருடைய சிபாரிசினாலும் இதில் நடிக்க சான்ஸ் கிடைக்கவில்லை. என்னுடைய திறமையில் நம்பிக்கை வைத்த படத் தயாரிப்பாளர் திரு. சுப்பையாத் தேவர் சந்தர்ப்பம் கொடுத்திருக்கிறார். நடிக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் நம்முடைய திறமையில் நம்பிக்கை வைத்துக் கொடுக்கப்பட வேண்டுமே தவிர, இன்னொருத்தர் சிபாரிசினால் கிடைப்பதில் அர்த்தமே இல்லை. எனக்கு நடிக்கக்கூடிய திறமையும், தகுதியும் இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. என்னுடைய சுய முயற்சியிலேயே நான் பிரபல நடிகையாகிவிடுவேன்,'' என்றார் சாவித்திரி தன்னம்பிக்கையுடன்.

—ஆ. கு.

கொண்டிருந்த சமயத்தில்தான் சோழ பாண்டியன் நட்பு ஒப்பந்தம் நடைபெற்றது. அந்த விழாவின்போது ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சியால் எனக்கு இந்த முடிவு ஏற்பட்டது!''

''அதெல்லாம்தான் தெரியுமே—அதற்கென்ன?''

''நான் வாழ வேண்டும்—வளமாக வாழ வேண்டும்—இன்பமாக வாழ வேண்டும்—என்று நினைத்து—எப்போது திருமணம் வரும் என்று ஏங்கிக் கிடந்த சமயம் அந்தச் சித்திரத்துப் பாவை என் கண்ணில் படவில்லை. அவளோடு காதல் மொழி பேசி இல்லறக் களி நடனம் புரிய வேண்டுமென்று நான், ஆயிரமாயிரம் மனக் கோட்டைகளைக் கட்டியலைந்தபோது அந்தப் பேசும் புரு என் விழி வலையில் விழவில்லை.

''என்னுயிரே — பொன் விளக்கே—மண்ணுலகில் இல்லாத பேரழகே, மாற்றுக் குறையாத தங்கமே! என்றெல்லாம் அவளைப் புகழ்ந்து பாடிப் பாடி எழுதி, அந்த ஓலைச் சுவடிகளை அடுக்கி அடுக்கி அவைகளைத் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, 'இத்தனையும் என் காதலி பற்றிய காவியம்,' என்று கூத்தாடிக் குடும்பம் நடத்த நான் கனவு கண்டபோது அவளை நான் காண முடியவில்லை. சாவு 'வா வா! என்று கை காட்டி என்னை அழைக்கும்போது, சாவூருக்குப் போகும் வழியில் என் சந்தனச் சிலையைக் காணுகிறேன். கண்ணீர் வடிக்கிறேன்!'

''அவளைக் கண்டீர்களா?... எங்கே?...யார் அவள்...?''

''ஆமாம் கண்டேன். அன்றலர்ந்த செந்தாமரை முகம். ஆணிப் பொன் மேனி. அழகெலாம் ஒரு சேர வடித்தெடுத்த வண்ணச் சிலை. மீன் என்பார் கண்ணை—இல்லை; தேன் மொள்ளும் வண்டு படுத்திருக்கும் அல்லி மலர் என்பேன்! இதழ் என்பார் அதரத்தை—இல்லை, திறந்திருக்கும் குங்குமச் சிமிழ் என்பேன்! அந்த ஆரணங்கைக் கண்டு விட்டேன்—எழிலோவியத்தைக் கண்டு விட்டேன்!''

''எங்கே? யாரை?''—தாமரை கோபமாகக் கேட்டாள்.

''இங்கேதான்! நீதான்! நீயே தான்; நான் தேடியலைந்த நீலோற்பலம்! நித்திலம்! நிலவு!''

தாமரைக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

அப்படியே சிலையாக மாறிப் போனாள். அவனுக்கு என்ன பதில் கூறுவதென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவன் மனம் புண்படும்படி பேசக் கூடாது என்று மட்டும் அவள் முதலிலேயே முடிவு செய்திருந்தாள். அவன் தன்னைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் எண்ணத்தை நினைத்து அவள் ஆத்திரப் படவில்லை. தன் அழகை வியக்கவும் தன் மீது விருப்பமுறவும்—அவனுக்கு உரிமையிருக்கிறது. அதைத் தடுக்க அவளால் எப்படி முடியும்? எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்ததும் அவளிடம் ஓர் ஆண்மகன் தன் உள்ளத்தைப் பறி கொடுப்பது தவறில்லை. தன் கருத்தை அவளிடம் வெளியிடுவதிலும் தவறில்லை. இந்த நிலைமை எதுவரையில் போகலாம்...எது வரையில் சரியாக இருக்கலாம் என்பதே பிரசினை. 'உன்னை நான் உயிரினும் மேலாக நேசிக்கிறேன். என்னை ஏற்றுக் கொள்!' என்று கேட்கிற வரையில் தவறில்லை. நிச்சயமாகத் தவறில்லை. அவன் மொழி கேட்ட அந்தப் பாவையும் ஒப்புதல் உரை தந்து விட்டால் பிறகு பேச்சே இல்லை. அவள் அவனை விரும்பாமல் மறுத்துவிட்ட பிறகும் அவன் தவறான வழியிலேயே அவளிடம் நடந்து கொள்ள முயல்வானேயானால், அங்கே தான் மனிதன் மிருகமாக மாறுகிறான். அந்த மிருகம் தண்டிக்கப்பட்டே தீர வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட ஒரு கருத்து தாமரையை அவன் மீது அனுதாபம் காட்டச் செய்தது. சோழனுக்கும் இருங்கோவேளுக்கும் பகை மூளாமல் இருந்த போது, பாண்டியனும் இருங்கோவேளும் கூட நண்பர்களாகத்தான் இருந்தார்கள்.

அந்த நேரத்தில் தன் படத்தை இருங்கோவேள் பாண்டிய மன்னனி

''இங்கே பிரசவக் கட்டணம் கிடையாது. ஆனால் பிரசவ அறைப் பிரவேசக் கட்டணம் மட்டும் நூறு ரூபாய் வாங்குகிறோம்.''

டம் அனுப்பியிருக்கக் கூடும். அந்தப் படத்தைக் கண்ட செழியன் தன் மீது காதல் கொண்டிருக்கக் கூடும். இவன் பேச்சினைக் காணும்போது அந்தக் காதல் தூய்மையான காதலாகவே தோன்று கிறது. அதே சமயம் பயமும் ஏற்படு கிறது. செழியன் காதல் கதை பேசி இவளை ஏமாற்றிவிட்டு ஓடித் தப்பிவிட லாம் என்றும் திட்டமிட்டிருக்கலாம் அல்லவா?

அவள் முகத்தை முறித்துப் பேசிவிடக் கூடாது என்ற முடிவுடன், "நான் யாரென்று தெரிந்தால் தங்கள் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்வீர்கள்," என்றாள்.

அதற்குச் செழியன் பதில் பேச வில்லை. அவள் என்ன சொல்லப் போகி றாள் என்று ஆவலோடு எதிர்பார்த் தான்.

"நான் இருங்கோவேள் மன்ன ரின் தங்கை," என்று அவள் பெருமிதத் தோடு கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் செழியன் திணறிப் போனான்.

எரிமலைமீது சூரியகாந்திப் பூ எப்படி மலரும் என்று அவன் தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

"யாராய் இருந்தால் என்ன? காதல், பகையை நோக்குவதில்லை!" என்று அவன் பதில் கூறியிருந்தால் அவன் தன்னை ஏமாற்றுவதற்கே இந்தத் திட் டம் வகுத்துக் காதல் நாடகம் ஆடுகிறான் என்று தீர்மானித்திருப்பாள் தாமரை.

எதிரியின் தங்கை எனக் கேட்டு அவன் தவிப்பதைக் கண்டதும் அவன் உண்மையிலேயே தன்னை நேசித் திருக்கிறான் என்று புரிந்தது.

"நான் சொன்னது காதில் விழவில்லையா? இருங்கோவேள் மன்னரின் தங்கைதான் இந்தத் தாமரை!" என்றாள் அழுத்தந்திருத்தமாக மீண்டும்.

"நீ ஏன் இந்தக் குடும்பத்தில் வந்து பிறந்தாய்?" என்று வேதனை பீறிட்டெழக் கத்திவிட்டான் செழியன்.

அவன் கத்தியது அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. சிறைச் சாலை யின் கதவுப் பக்கம் ஏதோ ஓசை கேட் கவே திரும்பிப் பார்த்தாள். வீரன் ஓடிவந்து, "அரசர் வருகிறார்," என்றான், தாமரை வாயிற்புறத்தையே பார்த்துக் கொண்டு மெல்ல முன்னேறி வந்தாள். இருங்கோவேள் அந்தச் சேற்றிலும் சகதியிலும் கால் வைத்து வேகமாக உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தான்.

(தொடரும்)

சட்டசபையில் சுறுசுறுவென்று இருப்பவர், எதிர்க் கட்சித் தலைவர் திரு. கருத்திருமன்

நான்கு எம். எல். ஏ.க்கள்:

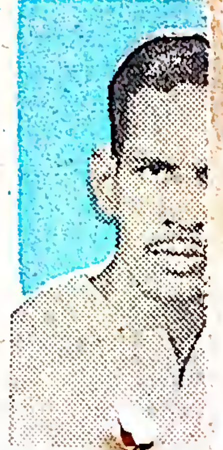
திரும்பத் திரும்ப அந்தக் கணக்கு!

திரு. கருத்திருமன் அவர்கள் எங்கள் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்; எல்லாக் கட்சிகளையும் அனுசரித்துப் போகிற நல்ல மனிதர்.

சில சமயம் தேவையற்ற பிரசினைகளை அவர் விவாதத்திற்குக் கொண்டு வருவதுபோல் தோன்றும். முதலவர் கலைஞர் சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது:

''திருவாடுதுறை ராஜரத்தினம் பிள்ளை நாதசுரம் வாசித்தால் தோடி

எங்களுக்குச் சொல்லித் தருவார்

க. ராமமூர்த்தி

சட்டசபையில் எதை எதைப் பேச வேண்டும், எதை எதை வலியுறுத்த வேண்டும் என்பது பற்றியெல்லாம் எங்களுக்குச் சொல்வார். விவாதங்களில் அவர் காரசாரமாகப் போய் விடுவார். பிறகு மீண்டும் பழைய இனிய சுபாவத்தில் பேசுவார். சில சமயங்களில் அவர் எதை முக்கியமாகக்

வாழ்வோ தாழ்வோ, ஒரே கட்சி

திரு. கருத்திருமனுக்குப் பாராளுமன்ற அனுபவமும், நல்ல பட்டப் படிப்பும், வெளிநாட்டு அனுபவமும் இருக்கும் காரணத்தால் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக ஏகமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். வாழ்வோ தாழ்வோ ஒரே கட்சி என்ற கட்டுப்பாட்டிற்குள் தன்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

நான் சட்டமன்றத்தில் 1957'ல்

பிறரை முன்னுக்குக் கொண்டு வர ஆசை

என். காசிராமன்

திரு. கருத்திருமன் அவர்கள் தலைவராக இருந்தாலும், பழகுவதற்கு அவர் ஒரு நல்ல நண்பர்.

எதிர்க் கட்சியில் இன்னும் நான்கைந்து பேர்களை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு அவர் ஆசைப்படுகிறார்; இந்த விஷயத்தில் மேலும் மேலும் அவர்

முன்கதைச் சுருக்கம்

காலம்: கி. மு. 20
இடம்: பூம்புகார்.
பாத்திரங்கள்:

கரிகாலன்: சோழ மன்னன்.
பெருவழுதி: பாண்டிய மன்னன்.
காரிக்கண்ணனார்: சோழமன்னனின் நண்பரான புலவர்.
முத்துநகை: புலவரின் மகள்.
இருங்கோவேள்: கரிகாலனிடம் தோற்றோடித் தலைமறைவாயுள்ள வேளிர் குடிமன்னன்.
செழியன்: பெருவழுதிப் பாண்டியனின் மதிப்புக்குரிய வீரன்.
தாமரை: இருங்கோவேளின் தங்கை

சோழ—பாண்டிய நல்லுறவு விழாவுக்கு புலவர் காரிக்கண்ணனார் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். கரிகாற்சோழனும் பெருவழுதிப் பாண்டியனும் சேர்ந்து ஊர்வலம் வரும்போது, சோழனிடம் தோற்றுத் தலைமறைவாயுள்ள இருங்கோவேளின் வீரனொருவன் மறைந்திருந்து கரிகாலனைக் கொல்ல முயல்கிறான்.

தக்க சமயத்தில் பாண்டியவீரனான செழியன் அந்தச் சதிகாரனுடன் போரிட்டு அவனைக் கொல்கிறான். அதன் விளைவாகத் தானும் காயமடைந்து புலவர் வீட்டில் சேர்ப்பிக்கப்படுகிறான். அவர் மகள் முத்துநகையினால் சிகிச்சை பெற்று வரும் அவனை இருங்கோவேளின் ஆட்கள் சிவனடியார்கள் வேடத்தில் வந்து கடத்திச் சென்றுவிடுகிறார்கள்.

புலவரின் மகள் முத்துநகை, காணாமற்போன செழியனைத் தேடுவதற்கு, சோழமன்னன் கரிகாலனின் அனுமதியோடு ஆண் வேடத்தில் புறப்படுகிறாள்.

இருங்கோவேள் தலைமறைவாக வசிக்கும் காட்டுக்குள் நுழைந்த அவளை நிஜமான ஆண் என்று நம்பி இருங்கோவேளின் தங்கை தாமரை காதலிக்கிறாள்.

இருங்கோவேளின் தங்கைதான் தாமரை என்பதைப் புரிந்துகொண்ட முத்துநகை அவள் மூலமாக எதிரியின் பாசறைக்குள் நுழைந்து செழியனை மீட்கத் திட்டமிடுகிறாள்.

இதற்கிடையில் விறகுவெட்டி வேடத்தில் இருந்த இருங்கோவேள் ஆண் வேடத்திலிருந்த முத்துநகையைப் பெண் என்று இனம் கண்டுகொண்டு, தான் பாண்டிய ஒற்றனென்று அவளை நம்பவைக்கிறான்.

அவனை 'வீரபாண்டி' என்ற பாண்டிய ஒற்றன் என்றே நம்பிக்கொண்டு தன் மனத்தை அவனிடம் பறிகொடுத்துவிடுகிறாள் அவள்.

கடத்தப்பட்ட செழியனின் நிலை என்ன?

இருங்கோவேளினால் மிகவும் கொடுமைக்காளாகி இருட்டறையில் அவன் அடைபட்டுக் கிடப்பதைக் காணச் சகிக்காத இருங்கோவேளின் தங்கை தாமரை அவனுக்கு மனிதாபிமானத்தோடு உதவி செய்கிறாள். பாண்டிய மன்னன் முன் பொருமுறை தனக்கு இவளைத்தான் மணமுடித்து வைப்பதாகப் படத்தைக் காட்டியது அவன் நினைவுக்கு வருகிறது. அவளுக்காக அவன் மிகவும் ஏங்குகிறான்.

இந்த நிலையில், ஆண் வேடமணிந்த முத்துநகை தானொரு வைத்தியர் என்று கூறிக்கொண்டு இருங்கோவேளின் ரகசிய இடத்துக்குள் நுழைகிறாள்.

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

15

கலைஞர்
மு. கருணாநிதி

அண்ணன், எதுவும் கேட்டு விடுவதற்கு முன் தானே முந்திக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் தாமரை, "அண்ணா! இந்தக் கைதிக்குத் திடீரென்று நெஞ்சு அடைத்து ஆபத்தாகப் போய் விட்டதண்ணா!" என ஆரம்பித்தாள்.

தங்கையைக் கோபத்துடன் நோக்கியவாறு இருங்கோவேள், "ஓகோ! கைதிக்கு ஆபத்தாகப் போய் விட்டது, உடனே காவலர்கள் ஓடிவந்தனர். உனக்கு இந்தக் கைதியின்மீது கருணை பிறந்து விட்டது. சிகிச்சையளிக்கப் பறந்து வந்து விட்டாய், இல்லையா?" என்று கிண்டல் செய்தான். அண்ணனின் கேலி மொழியில் ஆத்திரம் கொந்தளிப்பதை உணர்ந்து கொண்ட தாமரை தலையைக் குனிந்து கொண்டு நின்றாள். இருங்கோவேள், செழியனைப் பார்த்துச் சீறினான்.

"ஏன் தம்பி? சிறைச்சாலை என்றால் உங்கள் வீட்டுப் பள்ளியறை மாதிரியா இருக்கும்? அதற்காக ஏன் மற்றவர்களுக்குத் தொந்திரவு கொடுக்கிறாய்? சாகும் வரையில் மரியாதையாகக் காலங் கழிக்கமாட்டாய் போலிருக்கிறதே!"

இதுவரையிலும் அமைதியாக இருந்த செழியன், இருங்கோவேளை மிக அலட்சியமாகப் பார்த்தவாறு, "நான் யாரையும் இங்கே கூப்பிடவில்லை. என்னைக் கொல்ல வேண்டுமென்று நீ விரும்பினால் அந்த வேலையை விரைவில் முடித்து விடு. மாறாக என் கால் கைகளைக் கட்டிப் போட்டுவிட்டு என் நெஞ்சை மட்டும் உசுப்பிவிடாதே!" என்று பதில் கூறவே இருங்கோவேளுக்குச் சினம் பொங்கி எழுந்தது.

"என்ன சொன்னாய்?" என்று செழியன் மீது பாய்ந்தான். ஆனால் அதற்குள் குறுக்கே தாமரை ஓடி நின்று அண்ணனைத் தடுத்து நிறுத்தி, "எதிரி நாட்டுக்காரராயிருந்தாலும் அவரும் ஒரு வீரர். அவரை இப்படி நடத்துவது நமது மறக் குலப் பண்புக்கே இழுக்குத் தரும் காரியம் அண்ணா!" என்று படபடவென்று வார்த்தைகளைக் கொட்டி விட்டாள். பேசி முடிந்த பிறகே அவளுக்கு அச்சம் ஏற்பட்டது, அண்ணன் முன்னே ஏதேதோ கூறி விட்டோமே யென்று.

"தாமரை! பண்புக்கு விளக்கம் அளிக்க உன்னை யாரும் இங்கே அழைக்கவில்லை. போ வெளியே!" என்று கத்தினான் இருங்கோவேள்.

"மன்னித்துக் கொள்ளவும். இது போல நமக்கு ஒரு நிலை ஏற்பட்டு விட்டால் என்று சிந்திப்பதுதான் முறையண்ணா," என்று கெஞ்சும் தோரணையில் கூறினாள் தாமரை.

"நமக்கு ஒரு நிலை! பைத்தியக்காரி, இனிமேல்தானா நமக்கு அந்த நிலை ஏற்பட வேண்டும்? இப்போது நம் நிலை என்ன? அதை எண்ணிப் பார்,

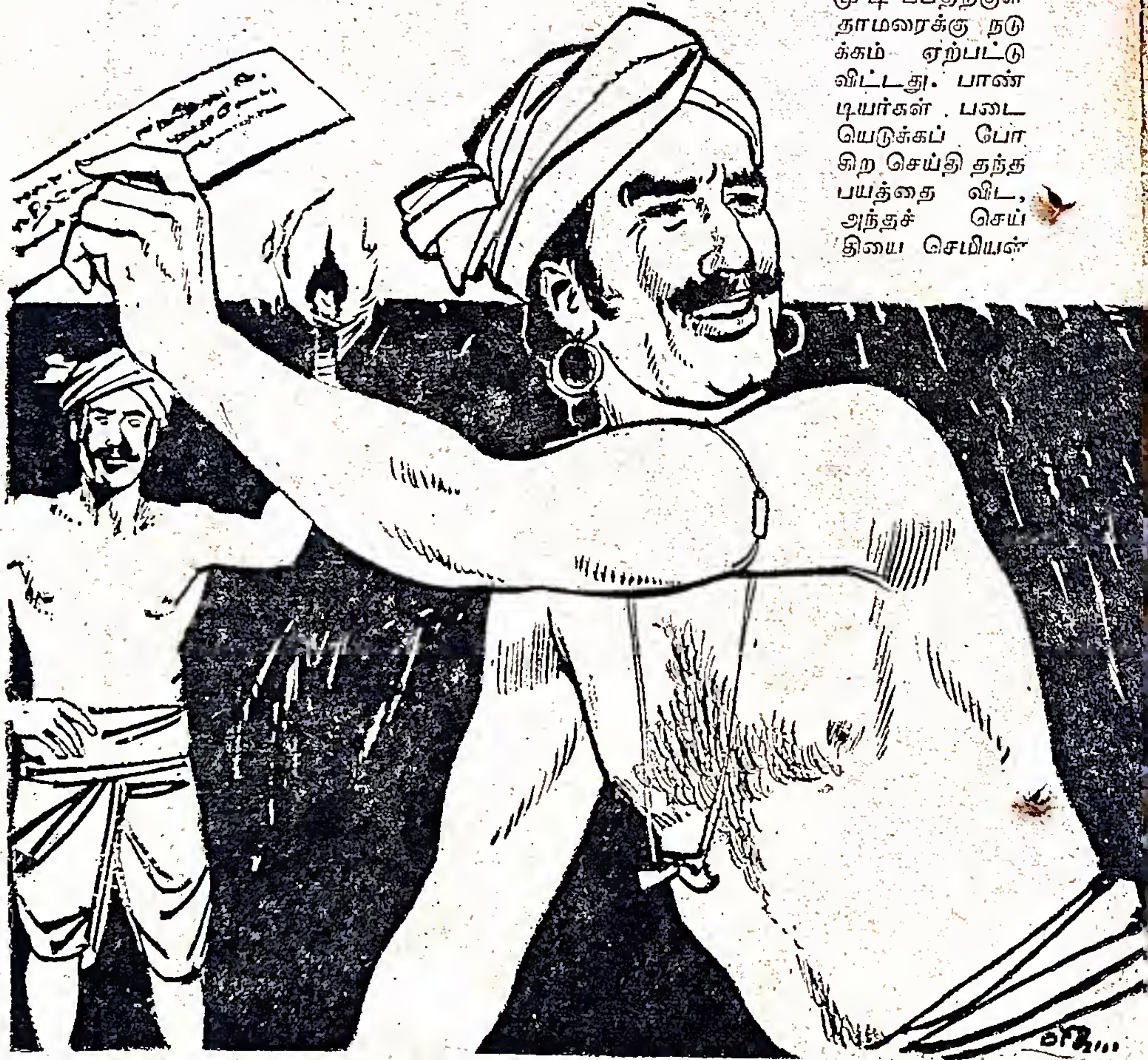
தாமரை, எண்ணிப் பார்: முகிலைத் தொடும் அளவு எழுந்து நின்ற நமது கோட்டை எங்கே? கொத்தளங்கள் எங்கே? கொலு மண்டபத்தில் உன் அண்ணன் வீற்றிருந்த காட்சி எங்கே? அத்தனையும் மறைவதற்குக் காரணமாக இருந்த இந்த எதிரிகளின் மீது இரக்கமாம்— கருணையாம்— பரிவாம் பச்சாதாபமாம்!'' இருங்கோவேள் எரிமலையானான்.

''கரிகாற் சோழர்தானே அண்ணா நமது எதிரி—பாண்டியர்களுக்கும் நமக்கும் என்ன பகை?''

தாமரையின் கேள்விக்கு இருங்கோவேள் பதில் சொல்வதற்கு முன்பு அவன் உதடுகள் துடித்தன. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டான்.

''பாண்டியர்கள் — பகைவர்களல்ல என்கிறாயா? இதோ இந்தப் பாவி இல்லையென்றால் இந் நேரம் அந்தக் கரிகாலன் உயிர் காற்றில் பறந்திருக்குமே—அதைத் தடுத்து நிறுத்தியது இவன்தானே—அது மட்டுமல்ல தாமரை; இதோ ஒரு புதிய சேதி சொல்லுகிறேன் உனக்கு! இன்னும் இரண்டொரு தினங்களில் பாண்டிய நாட்டுப் படை நம்மை இந்தக் காட்டுக்குள் வளைக்கப் போகிறது. பெரும் சேனை கொண்டு முற்றுகையிட்டு என்னையும் உன்னையும் ராஜ குடும்பத்தையும் கைது செய்து, இவர்களை யெல்லாம் விடுவிக்க வேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருக்கிறது.''

—இதை அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் தாமரைக்கு நடுக்கம் ஏற்பட்டு விட்டது. பாண்டியர்கள் படையெடுக்கப் போகிற செய்தி தந்த பயத்தை விட, அந்தச் செய்தியை செமியன்

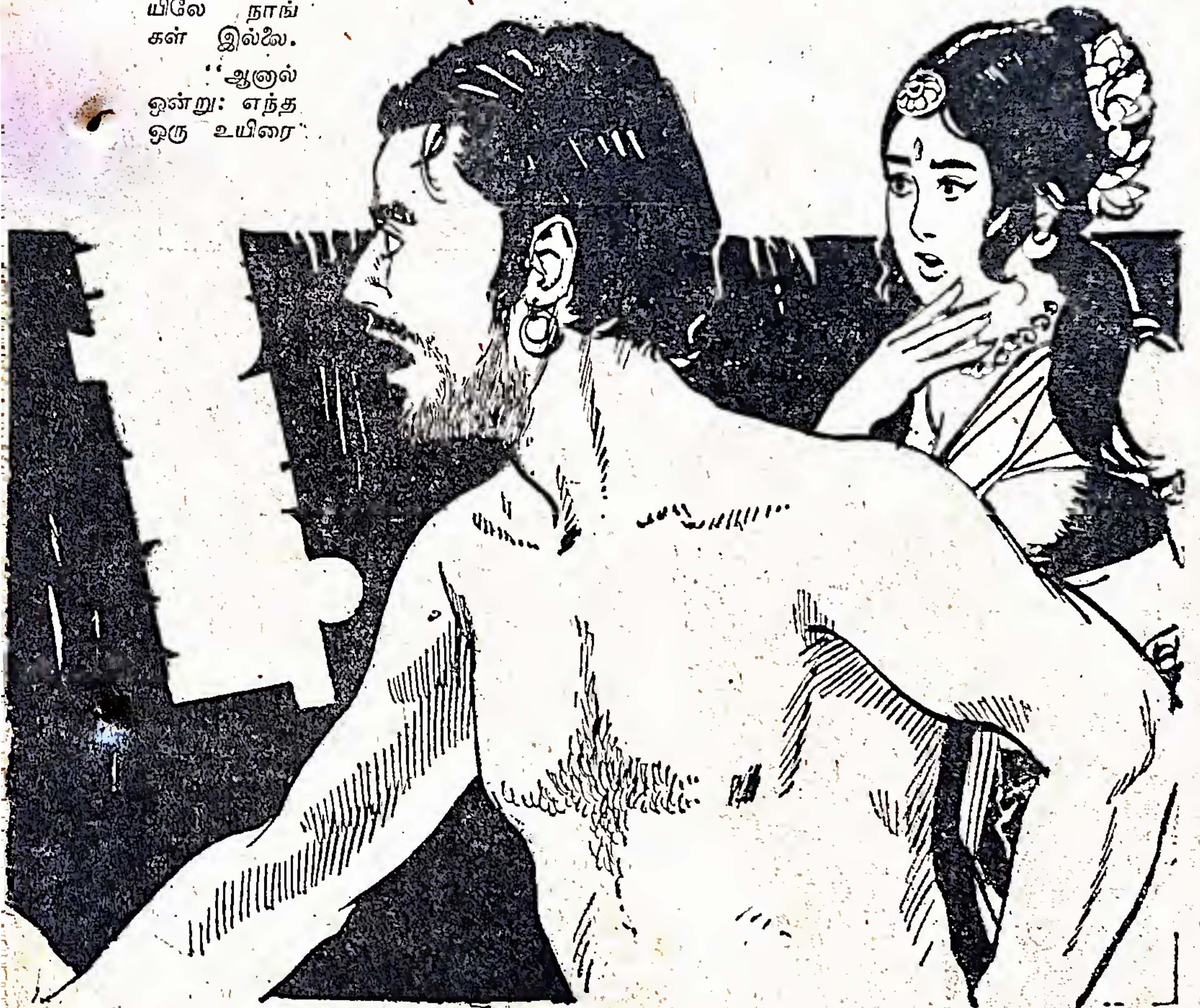

எதிரிலேயே அண்ணன் வெளியிடுகிருனே என்ற பயம் அதிகமாயிற்று அவளுக்கு. ஆனுல் அந்தப் பயம் வெகு விரைவில் நீங்கிற்று. செழியன் காதில் அந்தச் செய்தியைப் போட்டதுங் கூட அண்ணனின் ராஜதந்திரம்தான் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

இருங்கோவேள் செழியனிடம் சென்று முதுகில் தட்டியவாறு, ''உணர்ச்சி மிக்க வாலிபனே; உனக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற நெருக்கடியைத் தீர்க்கக் கூடிய சக்தி இப்போது உன்னிடம்தான் இருக்கிறது. என்ன நெருக்கடி என்று கேட்கிருயா? நீ கேட்க மாட்டாய். புரிந்து கொள்ளக் கூடிய ஆற்றல் பெற்றவன் தான் நீ —பெரு வழுதிப் பாண்டியனின் படைகள் எங்களை வளைத்துக் கொள்ளுமேயானுல் நாங்கள் நிச்சயம் தப்ப முடியாது. எங்களை வெல்வார் யாருமில்லை என்று அறைகூவல் தருகிற நிலையிலே நாங்கள் இல்லை.

''ஆனுல் ஒன்று: எந்த ஒரு உயிரை மீட்பதற்காகப் பாண்டியனின் படையெடுப்பு நடக்க இருக்கிறதோ அந்த உயிரை அவர்களால் கண்டிப்பாக —மீட்க முடியாது. அந்த உயிர் உன் உயிர் தான்! நாங்கள் அத்தனை பேரும் பாண்டியர்களால் சூழப்படுகிற நேரத்தில் உன்னை உயிரோடு அவர்களிடம் திருப்பித் தருவோமா? யார்தான் தருவார்கள்? உனக்குத் தெரியாதா என்ன? அதனுல் நீ உயிர் தப்புவதற்கு ஒரே ஒரு வழி யிருக்கிறது— அதைச் சொல்லுகிறேன்; உன்னுல் நிறைவேற்ற முடியுமா முடியாதா என்று உடனே கூறி விடு!'' என்று ஒரு சொற்பொழிவே நடத்தி விட்டான்.

என்னதான் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கிருன்—என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவலில், ''என்ன வழி?'' என்று கேட்டு வைத்தான் செழியன்.

"பிரமாதமாக ஒன்றுமில்லை. பெருவழுதிப் பாண்டியனுக்கு ஒரு ஓலை அனுப்ப வேண்டும். அவ்வளவுதான்." இருங்கோவேள் சற்றுக் கனிவுடன் இந்த வார்த்தைகளை உதிர்த்தான்.

"என்ன ஓலை?"

"திருமண ஓலை!"

"திருமண ஓலையா?"

"ஆமாம்—அதுவும் உனக்குத் திருமணம் நடக்கப் போகிறது என்ற செய்தியைத் தாங்கிய ஓலை."

"புரியவில்லை எனக்கு!"

"புரியும்படி சொல்லுகிறேன். நீயே எழுத வேண்டும் பாண்டியனுக்கு! ஓலையில் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய முக்கிய வரிகள் எவை தெரியுமா?"

"எவை?"

"பாண்டிய மன்னர் அவர்களே! என்னை மீட்பதற்காகப் பெரும் படை திரட்டி வரப்போவதாகச் செய்தி கேள்விப் பட்டேன். என்னை மீட்க வேண்டிய அவசியம் உங்களுக்கு இல்லாமற் போய் விட்டது என்பதை இந்த ஓலை வாயிலாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நான் இப்போது இருங்கோவேளின் உற்ற துணைவனாக மாறி விட்டேன். பாண்டியப் பேரரசு இந்த உறவின் மூலம் எனக்குப் பகையாகிறது."

"ஆ! என்ன சொன்னாய்?"

"பதறாதே செழியா! முழுவதையும் கேள்! இனிமேல்தான் இன்பமான சேதியே வரப் போகிறது."

"போதும் — போதும்—என் காதில் தேள்களை நுழைய விடாதே. தயவு செய்து போய் விடு மன்னா—போய் விடு!"

"இதையும் கேள் தம்பி! பாண்டிய மன்னரே! உம்மீது எனக்குப் பகை வளர்ந்த காரணத்தை அறிய விரும்புகிறீரா? என் திருமணத்திற்கென ஏற்பாடு செய்து அதைத் திடீரென நிறுத்தி விட்டீரே; அதன் தொடர்ச்சிதான் இப்போது நமது உறவை முறித்து விட்டது. அன்றொரு நாள் சித்திரத்தில் காட்டிய பெண்ணை இங்கே இருங்கோவேளின் வீட்டில் நேரிலே கண்டேன். கண்ட பிறகு என்ன நடக்கும் என்று தங்களுக்குத் தெரியாதா என்ன? இருங்கோவேள் இப்போது என் மைத்துனர். ஆமாம் அரசே! வேளிர் குலவிளக்காம் தாமரையை நான் மணப்பதென்று தீர்மானமாகி விட்டது!"

இருங்கோவேளின் பேச்சு செழியனுக்கும் தாமரைக்கும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. இருவரும் இருங்கோவேளையே பார்த்தபடி நின்றார்கள். அண்ணன்தான் பேசுகிறானா?...என்று சந்தேகப் பட்டாள் தாமரை. உண்மையிலேயே அண்ணனுக்கு இப்படியொரு எண்ணமிருக்கிறதா? அல்லது தற்காலிகமாகத் தப்பித்துக் கொள்வதற்கு செழியனைத் துரோகியாக்க முடிவு செய்திருக்கிறானா? அவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆனால், ஏதோ ஒரு ராஜதந்திரத்தை மிக அழகாகக் கையாளுகிறான் அண்ணன் என்பதை மட்டும் உணர்ந்து கொண்டாள்.

செழியனுக்கு ஒரே குழப்பம். எதிர் பாராத வாசகங்களைக் கேட்டு அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தான். இருங்கோவேள் உண்மையிலேயே தனக்குப் பெண் கொடுத்து உறவு கொண்

அழகை மதிக்காத அமெரிக்க நடிகை

'தூக்கு மேடைக் காட்சியில் கூடக் காதல் ரசம் ததும்பும்படி செய்கிறவர்' என்று விமரிசகர்களால் போற்றப் படும் ஹாலிவுட் நடிகை ராகெல் வெல்ச் சொல்வது: "யாரும் என்னை அழகி என்று சொல்ல வேண்டாம். புத்திசாலியான நடிகை என்று சொன்னால் போதும்."

—'முத்து'

ஹென்ரி
ஸாண்டோஸ்
அண்ட்
ஃபில்ஸ்

ஆடொமாடிக்
25 ஜுவெல்கள்

கணக்கு தவறாமல்
சரிநுட்பமாக நேரம்
காட்டுவதற்கென
ஹென்ரி ஸாண்டோஸ்
அண்ட் ஃபில்ஸ்
கைக்கடிகாரங்கள்
இன்காப்ளாக்
பாதுகாப்பைப்
பெற்றுள்ளன.

டாட விரும்புகிருனு? அல்லது தன்னையும் ஏமாற்றி பாண்டியரையும் ஏமாற்றி தான் வெற்றி பெறச் சூழ்ச்சிகள் செய்கிருனு? ஒருவேளை, தாமரையைத் தனக்குத்திருமணம் செய்து கொடுக்க அவன் வலிய முன் வந்து விட்டால் என்ன செய்வது? சே! சே! எதிரியின் வீட்டிலா தொடர்பு? அழகிதான் அவள். அதற்காக அவன் துரோகியாகி விடுவதா? முடியாது! முடியாது! இதிலிருந்து ஏதோ ஒரு முக்கிய காரணத்தால் பாண்டியனுக்கும் இருங்கோவேளுக்கும் மனக்கசப்பு ஏற்பட்டு தனக்கும் தாமரைக்கும் நடந்திருக்க வேண்டிய திருமணம் தடைப்பட்டுப் போயிற்று என்பதை மட்டுமே குழப்பத்திற்கிடையே' செழியனுல் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. இருங்கோவேளின் பேச்சில் புதைந்து கிடக்கும் இணையற்ற தந்திரத்தைக் கண்டு செழியன் ஆச்சரியப்பட்டான். ஏன் அந்தக் தந்திரத்தைத் தனக்கும் தன் நாட்டுக்கும் சாதகமாக ஆக்கிக் கொள்ளக் கூடாது என்ற கேள்வி எழுந்தது அவன் உள்ளத்தில்.

இருங்கோவேள் கூறுவது போல ஒரு கடிதம் எழுதினுல் அது பாண்டியரிடம் செல்லும். பாண்டியர் அதைப் படித்ததும் செழியனைத் துரோகி என்று தூற்றுவார். படையெடுப்பு நின்று விடும். அதன் காரணமாக செழியனின் உயிர் காப்பாற்றப்படும், இப்போது எப்படியோ சாகாமல் தப்பித்துக் கொண்டால் எவ்வாறேனும் இருங்கோவேளிடமிருந்து விடுபட்டு பாண்டியரிடம் உண்மையைக் கூறி, துரோகி யல்ல என்று நிரூபித்து விடலாம்.

இந்தச் சிந்தனை செழியனுக்கு ஒரு புதிய தெம்பை அளித்தது என்றே கூறவேண்டும். அதோடு அவனுக்கு மற்றுமொரு சந்தேகம். இருங்கோவேள், தன் தங்கை தாமரையைத் தனக்கு உண்மையிலேயே திருமணம் செய்து வைக்கச் சம்மதிப்பானு என்பதே அது. அதையும் கேட்டு விடலாம், அவன் மனதை ஆராய்ந்து விடலாம் என்ற கருத்தோடு அவனைப் பார்த்து "உன் இஷ்டப்படியே பாண்டியருக்கு ஓலை எழுதுகிறேன். அதே போல் தாமரைக்கும் எனக்கும் திருமணம் நடைபெறுமா?" எனக் கேட்டான்.

அவனது துணிச்சலான கேள்விக்கு இருங்கோவேள் சட்டென்று பதில் சொன்னுன்.

"தாராளமாக நடை பெறும்"

ரகசியம்

நல்ல குணங்கள் வேண்டுமா? உழையுங்கள்.
நல்ல ஆரோக்கியம் தேவையா? உழையுங்கள்.
நல்ல முறையில் உங்களுக்கு வெற்றி தேவையா? உழையுங்கள்.
ஏழ்மையிலிருந்து பணக்காரனுக வேண்டுமா? உழையுங்கள்.
எல்லோரையும் நன்கு புரிந்துகொள்ள வேண்டுமா? உழையுங்கள்.

—'தி சக்ஸஸ் ஸிஸ்டம் தட் நெவர் பெயில்ஸ்'

ரகசியம்-2 :

இந்தக் காதை எங்கோ பார்த்தமாதிரி இருக்கிறதா? இது காமராஜருடையது.

ஆனல் அதற்கு ஒரு நிபந்தனை இருக்கிறது.''

''என்ன நிபந்தனை?''

''அப்படி யொன்றும் பயங்கரமானதல்ல; அதெல்லாம் நிச்சயம் செய்யும்போது கூறுகிறேன். இப்போது நெருக்கடியைத் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம். என்ன சொல்கிருய்? உதவி புரிகிருயா? ஆனல் இந்த உதவி, உன் உயிருக்கும் சேர்த்துத்தான் என்பதை மறந்து விடாதே!''

''உதவி செய்கிறேன். ஒரு சிறு நிபந்தனை. என்னை இந்தச் சித்திரவதைக் கூடத்திலேயிருந்து மாற்றி, வேறு ஒரு நல்ல இடத்தில் பூட்டி வைக்க வேண்டும். முடியுமா?''

''தாராளமாக! இங்கேயுள்ள இடத்தில் ஒரு நல்ல இடம் உனக்கு ஒதுக்கப்படும். சரி! இதோ ஓலை—இந்தா எழுதுகோல்—உடனே எழுது!''

ஓலையையும் எழுது கோலையும் பெற்ற செழியன் எழுதத்தொடங்கினன். இருங்கோவேள் கூறியவற்றை மிகச் சுருக்கமாக எழுதி முடித்து அவன் கையில் தந்தான்.

''பாண்டியர் பெருவழுதிக்கு செழியன் வணக்கம். என்னை இருங்கோவேளிடமிருந்து மீட்பதற்கு முயற்சிப்பதாக கேள்விப் பட்டேன். தேவையில்லை—தாங்கள் என்னிடம் மறைத்து வந்த மலை மகளை யாரென்று புரிந்து கொண்டேன். இருங்கோவேளின் தங்கை தாமரைக்கும் எனக்கும் திருமணம். வேளிர் குடியில் புது உறவு—பாண்டியருக்கு நான் பகைவனக வேண்டிய சூழ்நிலை. என்னை மறந்து விடுக.

செழியன்.''

ஓலையை வாங்கிக் கொண்ட இருங்கோவேள், 'சபாஷ்' என்று செழியன் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து விட்டு கலகல என சிரிக்கத் தொடங்கினன். அந்தப் பயங்கரமான சிரிப்பு இருட் குகையெங்கும் எதிரொலித்தது.

''செழியா, சரியானபடி ஏமாந்தாய்! இந்த ஓலை பாண்டியன் படையெடுப்பதைத் தடுக்கும். ஆனல் உன் உயிர் போவதைத் தடுக்க இந்த ஓலைக்குச் சக்தி இல்லை. உன் உயிரைப் பணயமாக வைத்துக் கரிகாலனுக்கு அறிவிப்புக் கொடுத்திருக்கிறேன், இழந்த என் நாடுகள் திருப்பித் தரப்பட வேண்டும். இல்லையேல் செழியனின் உயிர் பறிக்கப்படும். இதுதான் தம்பி மதிப்பிற்குரிய பூம்புகார் மன்னவனுக்கு இருங்கோவேளின் இறுதி எச்சரிக்கை. ஆகவே, தம்பி, எப்படியோ ஒரு வகையில் உன் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டு தான் இருக்கிறது.'' என்று இடி முழக்கம் செய்தான் இருங்கோவேள்.

செழியனுக்கு ஆத்திரம் தாங்க முடியவில்லை. தன் உயிரை வைத்து இரு பெரும் மன்னர்களை வேடிக்கை காட்டுகிற இருங்கோவேளை அப்படியே கசக்கிப் பிழிந்து விடலாமா என எண்ணி உறுமியவாறு இருங்கோவேள் மீது பாய்ந்தான். இருங்கோவேள், அவனை அலட்சியமாகத் தட்டி வீழ்த்தி விட்டு வேகமாக வெளியேறினன். தாமரையும் அவனேடு சென்ருள். போகும் போது செழியனை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்தாள். உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை யெல்லாம் நாக்கில் தேக்கி செழியன் பலமாக ஒரு முழக்கம் செய்தான். ''வாழ்க! சோழபாண்டி மண்டலம்!'' என்ற முழக்கம் தான் அது! அந்த உணர்ச்சிப் பரணியைக் கேட்ட தாமரை செழியனின் நாட்டுப் பற்றை தனக்குத் தானே வியந்துகொண்டாள். கதவு மூடப் பட்டது. மீண்டும் இருள் சூழ்ந்தது. செழியன் இருளில் கிடந்தான்.

வெளியில் வந்த இருங்கோவேள் தாமரையைப் பார்த்து, ''என்ன சேதி? அண்ணி எப்படி இருக்கிருள்? நீ சொன்ன அந்த ஊமை மருத்துவன் வந்தானு?'' எனக் கேட்டான்.

''வந்திருக்கிருன். மருத்துவம் ஆரம்பிக்கப் போகிருன்,'' எனப் பதிலுரைத்தாள் அவள்.

''அவனை நமது காவலர்கள் யாரும் தடுக்காமலும் தொந்திரவு செய்யாமலும் இருக்கட்டும். அவன் இஷ்டத்துக்கு வெளியில் சென்று மூலிகைகள் தயாரித்துக் கொண்டு வரட்டும். இந்தா, இந்த முத்திரை மோதிரத்தை அவன் கையில் மாட்டி விடு. அப்போதுதான் காவலர்கள் தொல்லை இருக்காது அவனுக்கு. அந்த மருத்துவனைப் பற்றி நான் கூடக் கேள்விப் பட்டேன். வாலிபனும், வடிவழகனும், ஊமையாக இருந்தாலும் மருத்துவத்தில் தலைசிறந்தவனும். ஊரார் சொல்லக் கேட்டேன். நீ அழைத்து வந்திருப்பவனும் நான் கேள்விப் பட்டவனுகத்தான் இருக்க வேண்டும் என

நினைக்கிறேன். எப்படியோ அரசிக்கு நோய் தீர்ந்தால் போதும். அதற்கு வேண்டிய வசதியெல்லாம் அந்த மருத்துவனுக்குச் செய்து கொடு! நமது அரண்மனையில் என்றால் எத்தனையோ வசதி! இங்கே என்ன செய்வது? பரவாயில்லை. நடக்கிற வரையில் நடக்கட்டும். நீ போ தாமரை!'' என்றான். அவளும் போக ஆரம்பித்தாள்.

''ஒன்று சொல்ல மறந்து விட்டேன். நான் அரசியிடம் வந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதோ அல்லது உன்னைக் காண வரும் போதோ அவனில்லாமல் இருப்பது நல்லது. ஏனெனில் அவன் ஒரு வேளை ஒற்றனாக இருந்தால்...!' என இழுத்துக் கூறினான் அவன்.

''அப்படியெல்லாம் இல்லை. மிகவும் நல்ல மருத்துவன். எதற்கும் நாங்கள் எச்சரிக்கையாக இருக்கிறோம்,'' என்றவாறு தாமரை அதைவிட்டு அகன்றாள். அவள் உள்ளத்தில் குதூகலம் இல்லை. ஏதோ ஒரு விவரிக்க முடியாத சங்கடம் அவளை ஆட்டிப் படைத்தது.

இருங்கோவேள், நேரே தன் இருப்பிடத்திற்குச் சென்று அமைச்சரிடம், செழியன் கடிதத்தைப் படித்துக் காட்டினான். அமைச்சர் விகாரமாகச் சிரித்து மன்னனின் திறமையை மெச்சினார். திறமைமிக்க ஒருவன் மூலம் உடனே ஓலையைப் பாண்டியருக்கு அனுப்பத் தீர்மானிக்கப் பட்டது. நல்ல பலமிக்க வீரர்கள் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டனர். அமைச்சர் அவர்களைக் கூர்ந்து கவனித்து இறுதியில் ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுத்தார். அவன் பெயர் கொடுங்கோல்! பாண்டியனிடம் பத்திரமாக ஓலையைச் சேர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு அவனிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டது.

(தொடரும்)

''காதில் பஞ்சு அடைத்திருக்கிறாயே என்ன சங்கதி?''

''கைத் தவறுதலாகக் கொதிக்கும் சாம்பாரை ஊற்றிட்டேன்!''

''அதற்கு காதிலே ஏன் பஞ்சு?''

''உங்க அம்மா மேலல்லவா கொட்டிட்டேன்!''

கையில் கொடுத்த காரணம்

ஏ. பி. நாகராஜனைப் பாராட்டிய ஒரு விழாவில் நாகேஷ் அவருக்கு மாலையைக் கழுத்தில் போடாமல் கையில் கொடுத்தாராம்.

அதற்கு அவர் சொன்ன காரணம்.

''அவர் தலை குனிவதை நான் விரும்பவில்லை. ஆகவே கையிலேயே கொடுக்கிறேன்!''

—ராம்ஜி

ராஜி: நாங்கள் இருந்தது ராஜகோபாலசுவாமி கோவிலே ஒட்டின திருமஞ்சன வீதி.... காளவாய்க்கரை மார்க்கெட்டிலே காயெல்லாம் கூறு கட்டி விற்பான். அங்கேதான் போய்க் கறிகாய் வாங்குவோம்.

அமிர்தா: தோசைக்கல் வாங்கணும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தீர்களே என்ன ஆச்சு?....

ராஜி: இரும்பு சாமான் என்றால் நம் ஊர் மாதிரி ஆகுமா? பார்த்தசாரதி கோவில் வாசலிலே அவர் வாங்கிக்கொண்டு வந்தார். இரண்டரைரூபாய். ஆனால் நம்ம ஊர்லே பண்ணினதுதானும்.

பத்மாவதி: இரண்டரை ரூபாயா? மன்னார்குடியில் நாலணா, ஆறணாவுக்குச் சல்லிசாய்க் கிடைக்குமே!

மாலா: அம்மாவுக்கு எப்பவும் பழங்கால நினைப்புதான்!

பத்மாவதி: காசு பணம் செலவு என்றால் இளப்பமா என்ன? லாட்டிரிப் பிரைசா நமக்கெல்லாம் அடிக்கிறது?

ராஜி: போன மாசம் நம்ம ஊர்க்காரர்கள் இரண்டு பேருக்கு லாட்டரியிலே லட்ச ரூபாய் விழுந்ததிலிருந்து உங்களுக்கு அதே நினைப்பு போல இருக்கு!

பத்மாவதி: ஊர் நினைப்பு யாருக்குத்தான் இல்லே? அதுவும் பெருமாளுக்குப் பங்குனி உற்சவம் ரொம்ப ஜோரா நடந்ததாகக் கேட்டதிலிருந்து எனக்கு ஒரே ஏக்கம்தான்.

ராஜி: சும்மாவா! பதினெட்டு நாள் உற்சவமாச்சே! அதுவும் அந்த வெண்ணெய்த் தாழியும் கருடசேவையும்....

அமிர்தா: போயிருந்தீங்கன்னா, அது வாங்கு, இது வாங்கு என்று தேரடி, பந்தலடி இரண்டையும் காலி பண்ணிட்டு வந்திருப்பீங்க!

பத்மாவதி: அடாடா! நீ ரொம்ப சிக்கனம்! தெரிஞ்சதுதானே?..

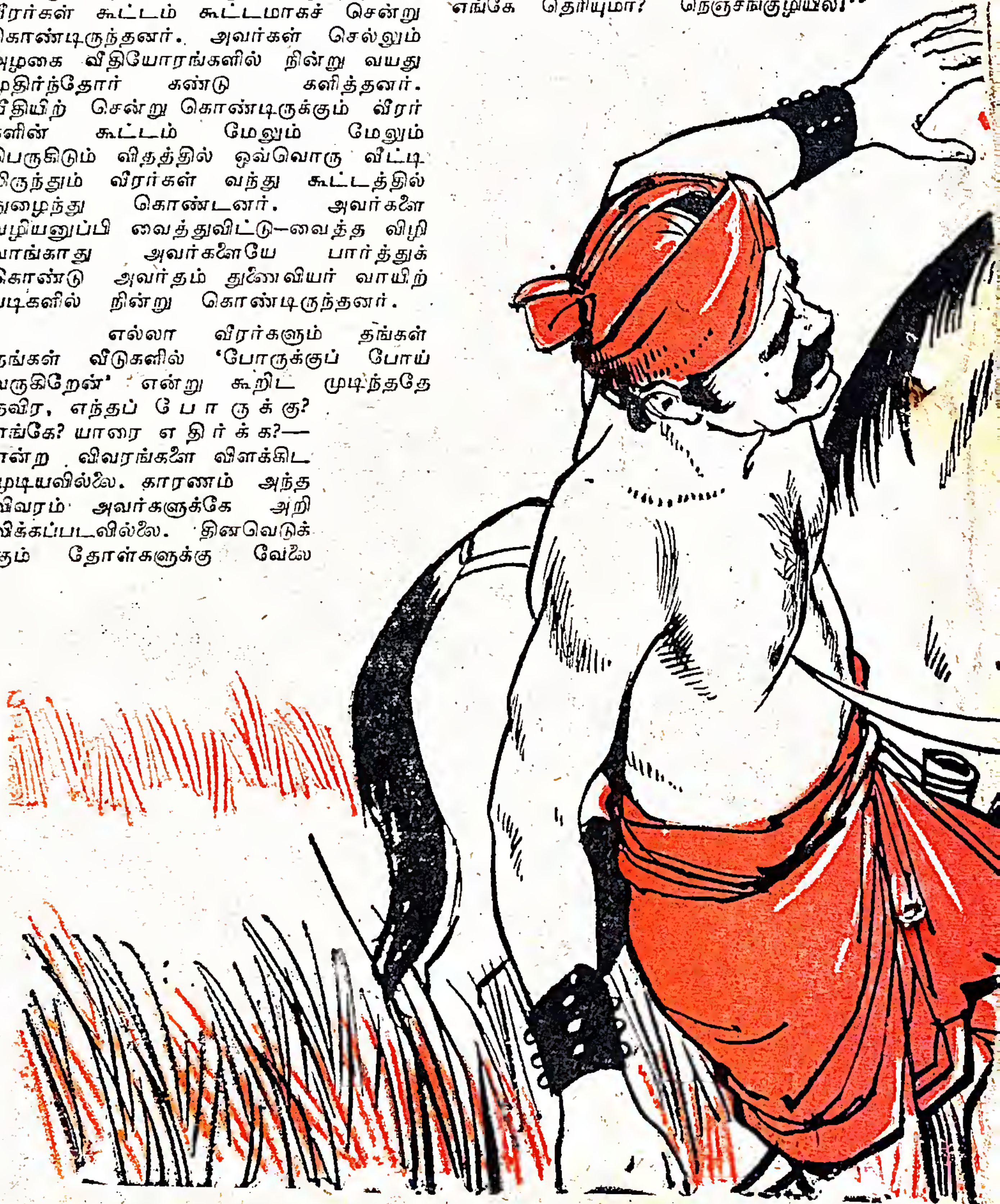
அமிர்தா: ஐயையோ! நான் விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன். சண்டைக்கு வராதீங்க! 'மன்னார்குடிப் பெண்களின் சண்டை' என்பது நிஜம்தான்னு ஆகிடப்போறது!

16

பாண்டிய நாட்டுத் தலை நகரம் மிகவும் பரபரப்பாகக் காணப் பட்டது. புன்னகை பூத்த முகத்துடன் வீரர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் செல்லும் அழகை வீதியோரங்களில் நின்று வயது முதிர்ந்தோர் கண்டு களித்தனர். வீதியிற் சென்று கொண்டிருக்கும் வீரர் களின் கூட்டம் மேலும் மேலும் பெருகிடும் விதத்தில் ஒவ்வொரு வீட்டி லிருந்தும் வீரர்கள் வந்து கூட்டத்தில் நுழைந்து கொண்டனர். அவர்களை வழியனுப்பி வைத்துவிட்டு—வைத்த விழி வாங்காது அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டு அவர்தம் துணைவியர் வாயிற் படிகளில் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

எல்லா வீரர்களும் தங்கள் தங்கள் வீடுகளில் 'போருக்குப் போய் வருகிறேன்' என்று கூறிட முடிந்ததே தவிர, எந்தப் போருக்கு? எங்கே? யாரை எதிர்க்க?—என்ற விவரங்களை விளக்கிட முடியவில்லை. காரணம் அந்த விவரம் அவர்களுக்கே அறி விக்கப்படவில்லை. தினவெடுக் கும் தோள்களுக்கு வேலை வந்தால் போதும் என்ற துடிதுடிப்பு அந்த வீரர்களுக்கு! அவர்களின் மார்பில் ஏந்தி வரும் விழுப்புண்களுக்கு முத்த மீந்து ஆற்றிட வேண்டுமென்ற தணி யாத ஆசை, அவர்களைத் தழுவி மகிழ்ந்த காதலியர்க்கு!

"என் மகன் பட்ட காயம் எங்கே தெரியுமா? நெஞ்சங்குழியில்!"

எனக் கூறிப் பெருமையடைய வேண்டுமென்ற ஆத்திரம் கிழவிகளுக்கு!

"எதிரிகளின் இருதயத்தில் அவர்களின் பற்களைத் தட்டிப் போட்டு நம் குழந்தைகளுக்குக் கிலுகிலுப்பை கொண்டு வாருங்கள் அத்தான்," என்று விடை கொடுத்தனுப்பிய தாய்மார்களின் வீரக் குரல் பாண்டியன் தலைநகரெங்கும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

பலநாள் பட்டினி கிடந்த புலிக் கூட்டம், திடீரெனக் கண்ணில் பட்ட மான் கூட்டத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டது போல பாண்டிய நாட்டு வீரர்கள் போருக்குப் புறப்பட்டார்கள். அரண்மனை முகப்பில் மீனக் கொடி வெகு கம்பீரமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் கொடி நிழலில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்த முரசம் போர் வீரர்களை உணர்ச்சி வ்டிவங்களாக ஆக்கிக் கொண்டிருந்தது. கொடி மரத்

தடியில் பாண்டிய நாட்டுத் தளபதி நெடுமாறன் புரவியில் அமர்ந்து வீரர்கள் அணிவகுப்பைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அரசர் வருவதை அறிவிக்கும் இசைக் கருவி முழங்கிற்று. அதனைத் தொடர்ந்து யானை மீது பெருவழுதிப் பாண்டியர் அணிவகுப்புக் கிடையே வந்து சேர்ந்தார். தளபதியும் போர் மறவர்களும் தலை தாழ்த்தி அரசருக்கு வணக்கம் தெரிவித்தார்கள். பெருவழுதிப் பாண்டியர் வீரர்களை நோக்கினர்.

"அருமைமிகு பாண்டியத்து ஆற்றல் நிறை மறவர்களே! அனைவரையும் வாழ்த்துகிறேன். போர் என்று அழைத்தேன், எங்கே யாருடன் என்று கேட்காமலே கூட ஓடி வந்து கூடி விட்டீர்கள். புறப்படும் வரையில் செய்தி பரவிட வேண்டாமென்றுதான் ஒளித்து வைத்தேன். நமது செழியன் எதிரிகள் வசம் சிக்கியிருக்கிறான் என்றே நீங்கள் அறிவீர்கள். ஆனால் அந்த எதிரி யாரென்று அறியமாட்டீர்கள். வேளிர் குல மன்னன் இருங்கோவேள் தான் செழியனைச் சிறைப் பிடித்திருக்கிறான். நாடிழந்த அந்த வேந்தன் ஒளிந்திருக்குமிடமோ சோழ மண்டலத்தில் பூம்புகாரை அடுத்து, சில கல் தொலைவிலுள்ள ஒரு காடு. அந்தக் காட்டிலேதான் பெரும் படையொன்றையும் கரிகால் சோழனுக்கெதிராக அவன் தயாரித்து வருகிறான். இந்நிலையில் செழியனுக்கு நேர்ந்த கதி யாதென்று விளங்கவில்லை. என் நம்பிக்கையெல்லாம் செழியனின் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்காது என்பதே யாகும். நமது படை திடீரென்று இருங்கோவேளையும் அவன் வீரர்களையும் வளைத்துக் கொண்டால் அத்தனை பேரும் செயலிழந்து விடுவார்கள். செழியனின் உயிரும் காப்பாற்றப்படும். ஆகவே இந்தப் படையெடுப்பு மிகத் தந்திரமாக நடைபெற வேண்டும். வெற்றி கிடைத்துச் செழியன் உயிருடன் கிடைக்கவில்லையென்றால் அது மாபெரும் தோல்வியே ஆகும். அதனால் ஆர்ப்பாட்டம் அதிகமின்றி, இந்தப் போராட்டத்தில் குதியுங்கள். தளபதி நெடுமாறனிடம் போர் முறை பற்றிய விளக்கமனைத்தும் அறிவித்திருக்கிறேன். அவருக்குக் கட்டுப்பட்டு வெற்றிகரமாகத் திரும்பி வாருங்கள்—வாழ்க பாண்டிய மண்டலம்!"

பெருவழுதிப் பாண்டியரின் உரை கேட்டு நின்ற வீரர்கள் "வாழ்க மன்னர்!" என முழங்கினர்.

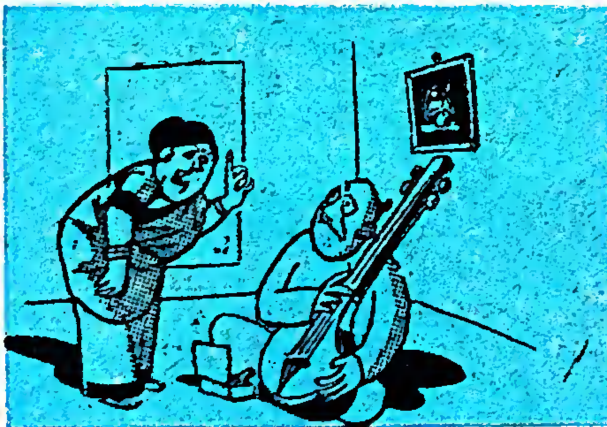
தளபதி நெடுமாறன், அரசரிடம் விடை பெற்றுப் புறப்பட்டான். தளபதியைத் தொடர்ந்து வீரர்களும் முரசொலித்துக் கிளம்பினர். போர் வெறியால் உந்தப்பட்ட அவர்கள் மிக விரைவில் தலைநகரைத் தாண்டி பூம்புகார் செல்லும் பாட்டையில் நுழைந்தனர்.

சோழ மண்டலத்தில் நுழையாமலேயே அந்த நாட்டைச் சுற்றிக் கொண்டு இருங்கோவேள் வாழும் காட்டில் பிரவேசிக்க வேண்டுமென்று அரசர் தளபதிக்கு உணர்த்தியிருந்தார். அந்த அறிவுரைகளைப் பின்பற்றியே தளபதி நெடுமாறன் வழி வகுத்துச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அந்தப் படையை வழியிலேயே சந்தித்துச் செழியன் எழுதிய ஓலையைத் தளபதியிடம் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்ற இருங்கோவேளின் உத்தரவைத் தாங்கி வேளிர் குல வீரன் கொடுங்கோல் புறப்பட்டு விட்டான்.

அவன் குதிரையிலேறிப் புறப்படுகிற காட்சியைத் தன் இடத்தில் இருந்தவாறே முத்துநகை ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். 'யார் இவன்? எங்கே இவ்வளவு அவசரமாகப் புறப்படுகிறான்?" என்ற கேள்விகள் அவள் உள்ளத்தில் எழுந்தன.

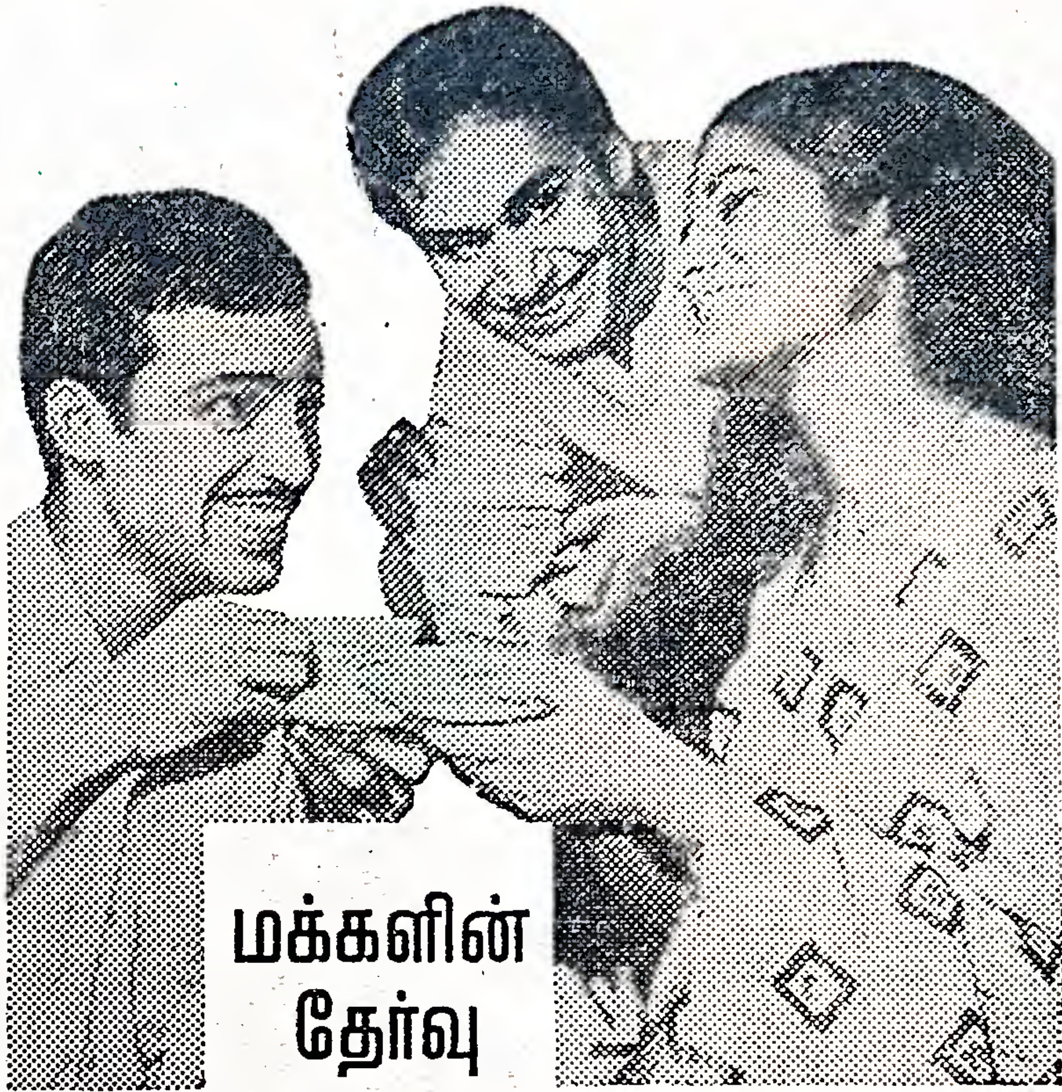
குதிரை நகரும் சமயம்

"வாசலில் ஒரு சன்யாசி நிற்கிறார்."

"எதற்கு?"

"சன்யாசி கற்றுக்கணுமாம்."

லிப்டன்

ஹிமாலயன் கோல்டன் டஸ்ட்

லிப்டன் ஹிமாலயன் கோல்டன் டஸ்ட் சாதாரண டீ அல்ல!

எல்லோருக்கும் உகந்த எல்லாச் சிறப்புகளும் இணைந்தது. இயற்கையிலேயே எல்லோரும் விரும்பி ஏற்பது இது!

கெட்டியான பானம்; நிறைந்த செறிவு; சிறந்த மணம். இவை மட்டுமல்ல—ஒவ்வொரு பாக்கெட்டிலும் அதிக அளவு கோப்பைகள் கிடைக்கின்றன. பருகுவதில் ஓர் இன்பம்; பிறருக்குத் தருவதிலும் ஓர் இன்பம்!

மக்களின் தேர்வு—அதுவே லிப்டன் ஹிமாலயன் கோல்டன் டஸ்ட் டீ.

லிப்டன் என்றாலே நல்ல டீ

LHGC.9 TAM

சோப் ஒன்று-பலன் மூன்று!

நிகோ கிருமிநாசினி சோப்

மற்றெந்த சோப்பையும் விட உங்கள் சருமத்திற்கு மிகுந்த பாதுகாப்பளிக்கிறது

1 நிகோ சருமக் கிருமிகளைக் கொல்லுகிறது

2 நிகோ உடல் துர்நாற்றத்தைப் போக்குகிறது

3 நிகோ உடலைத் துப்புரவாக்கிப் பாதுகாப்பளிக்கிறது

நீங்கள் ஆரோக்கியமான சருமத்தைப் பெற, நாள்தோறும் நிகோ சோப் தேய்த்துக் குளியுங்கள். நிகோவின் நச்சுநாச நுரைவளம் சரும நோய்க் கிருமிகளைக் கொன்று, உங்கள் சருமத்திற்கு ஆரோக்கியமளிக்கிறது. நிகோவிலுள்ள மருந்துப் பொருள்கள் வியர்வையினால் ஏற்படும் துர் நாற்றத்தைப் போக்குகின்றன. நிகோ சின்னஞ்சிறிய சருமத் தொற்றுகளையும் எதிர்த்துப் போராடி, சருமத்துக்கு மென்மையளிக்கிறது. அதோடு மினுமினுப்பும் புதுமையும் தருகிறது. இது மட்டுமல்ல; முகப் பருக்கள் மற்றும் வேர்க்குருவிலிருந்தும் உங்கள் சருமத்துக்குப் பாதுகாப்பு தருகிறது நிகோ. ஷாம்புவாகக்கூட இதைப் பயன்படுத்தலாம். இதனால் பொடுகு விழாமல் தடுக்கிறது நிகோ. எனவே, இன்று முதலே, நிகோ சோப் உபயோகிக்கத் தொடங்குங்கள்.

TRIPLE ACTION

NEKO

The Original Germicidal Soap

PARKE-DAVIS

JAISONS 73

இன்னொரு வீரன் அவள் அருகே வந்து, ''ஏய் கொடுங்கோல்! வெற்றியோடு திரும்பு!'' என்று வாழ்த்தி அனுப்பியதையும் முத்து நகையால் கேட்கமுடிந்தது. ஏதோ புதிய சூழ்ச்சி உருவாகிறது என்பதை மட்டும் அவளால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. திரும்பினாள். தாமரை அவளை நோக்கி மகிழ்ச்சியுடன் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

''என்னைத் தனியாக விட்டு விட்டு எங்கே போய் விட்டாய்?'' என்று செல்லமாகக் கோபித்துக் கொண்டாள் முத்துநகை.

''மன்னித்து விடுங்கள். எல்லாம் உங்களுக்காகத்தான்! இதோ இந்த மோதிரத்தை அணிந்து கொள்ளுங்கள். இது விரலில் இருந்தால் உங்களை யாரும் தடுக்கமாட்டார்கள். உங்கள் இஷ்டம் போல் சுதந்திரமாக இருக்கலாம்.'' என்றாள் தாமரை.

''இது உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?''

''இந்தக் கேள்வியெல்லாம் எதற்கு? மருத்துவர் மூலிகைகள் பறிக்க அடிக்கடி வெளியில் செல்வார். அவரை யாரும் தடுக்காமலிருக்க இந்த மோதிரம் வேண்டும் என்று கூறி அமைச்சரிடம் இதைப் பெற்று வந்தேன்.''

—எனச் சொல்லிக் கொண்டே முத்துநகையின் விரலில் மோதிரத்தை அணிவித்தாள் தாமரை. அப்போது அங்கு வந்த தோழியொருத்தி அந்தக் காட்சியைக் கண்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள் என்றாலும், வந்த காரியத்தை மறக்காமல், ''இளவரசி! தங்களை அரசியார் அழைக்கிறார்கள்.'' என்று கூப்பிட்டாள்.

தாமரை, முத்துநகையிடம் கண்களால் விடைபெற்றுக் கொண்டு, அரசியைப் பார்க்கப் புறப்பட்டாள். முத்துநகை அரசியையும் அந்தத் தோழியையும் மனத்துக்குள் வாழ்த்தியவாறு, மோதிரத்தைத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டே வேறு வழியாக வெளியே வந்தாள். குதிரைகள் கட்டப்பட்டிருக்கும் இடத்துக்கு வேகமாகப் போனாள். குதிரையை அவிழ்த்தாள்.

''யார் நீ?'' என்று காவலன் ஒருவன் ஈட்டியை நீட்டியவாறு ஓடி வந்தான்.

மோதிரத்தை அவன் முகத்துக்கு நேரே காட்டினாள். காவலன் வாய் பேசாது வணக்கம் தெரிவித்து நின்றான். முத்துநகை, குதிரையில் ஏறி வெகு வேகமாகப் புறப்பட்டாள். கொடுங்கோலின் குதிரை எந்தப் பக்கம் போயிருக்குமென்று அவளால் வெகு நேரம் வரையில் ஊகிக்க முடியவில்லை. ஒரு வாய்க்கால் ஓரத்தில் ஈரமண்ணில் பதிந்திருந்த குதிரையின் குளம்படிகள் கொடுங்கோல் சென்ற திக்கை அவளுக்கு அறிவித்தன. வேறு வழியில் அவன் சென்றிருக்க முடியாது என்ற நம்பிக்கையில் குதிரையைத் தட்டிவிட்டாள். காற்றினும் கடிய வேகந்

மறக்க முடியாத கடிதங்கள்

சென்னை பெண்டிங்க் பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியையான குமாரி திலகவதி பாலுக்கு வந்த கடிதம்தான் 45'ம் பக்கத்தில் இருப்பது. அவர் கூறுகிறார்:

உடல் ஊனமுற்றவர்களுக்கும், தொழு நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் உதவ எங்கள் பள்ளியில் ஒரு சேமிப்பு நிதி இருந்து வருகிறது. ஓர் இளம் கிறிஸ்துவ நண்பர் அடிக்கடி இங்கு வந்து அதிலிருந்து பண உதவி பெற்றுச் செல்வார். தொழுநோய் ஓரளவு பற்றியிருந்தது அவரை. ஆனால் டாக்டர்களின் பெருமுயற்சியால் ஓரளவு குணமாகிவிட்டார். அதே மாதிரி நோயுள்ளவர்களுக்கு உதவி செய்வதையே தன் வாழ்க்கை லட்சியமாகக் கொண்டார்.

அவரிடம் உதவிபெற்றவர்களில் ஓர் இளம் பெண்ணும் இருந்தார். அவளை அழைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு ஆஸ்பத்திரியாக ஏறி இறங்கினார் அந்த இளைஞர். எந்த ஆஸ்பத்திரியிலும் அவளைக் குணப்படுத்த முடியவில்லை. மனமுடைந்து போனா அவர் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தார். கடித வடிவில் அதை எனக்கு எழுதியிருந்தார்.

''எந்த நோயினால் நான் குணமடைந்தேனோ அந்த நோயையே நான் மீண்டும் தேடிப் போகிறேன். ஆம்! அப்பெண்ணுக்கு நான் வாழ்வளிக்க எண்ணுகிறேன். ஆடம்பரம் எதுவுமில்லாமல் அடுத்த வாரம் நான் அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளவிருக்கிறேன்,'' என்பது அவர் கடிதத்தில் இருந்த வாசகம்!

இந்தக் கடிதம் என் நெஞ்சை வெகுவாகத் தொட்டுவிட்டது.

1989'ல் எலிஸபெத் டேலரின் தோற்றம் இப்படி இருக்குமாம். 'லேடீஸ் ஹோம் ஜர்னல்' பத்திரிகையில் ஓர் ஓவியர் வரைந்து காட்டியிருக்கிறுர். எலிஸபெத் டேலர் ஜெயலலிதா மாதிரி கோபித்துக் கொண்டாரா என்று தெரியவில்லை.

—முத்து

தில் குதிரை பறந்தது. அவள் முயற்சி வீண் போகவில்லை. அவளுக்கு முன்னே அவன் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

அவள் முதல்நாள் உட்கார்ந்திருந்த அதே அருவியோரம் அங்கே குதிரையை விட்டிறங்கி, கொடுங்கோல் தண்ணீர் பருகிக் கொண்டிருந்தான். முத்துநகையும் குதிரையைக் கொண்டுவந்து அங்கே நிறுத்தினுள்.

திடுக்கிட்ட கொடுங்கோல், "யார்?" என்று கர்ச்சித்தவாறு வாளை எடுத்துக்கொண்டு பாய்ந்தான்.

"நில்லப்பா! நானும் உன்னுேடுதான் வருகிறேன்" என்றவாறு முத்துநகை குதிரையிலிருந்து இறங்கி, முத்திரை மோதிரத்தை அவனிடம் காட்டிச் சிரித்துக் கொண்டாள். உடனே கொடுங்கோல் முத்துநகைக்குத் தலை தாழ்த்தி வணக்கம் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

"பயப்படாதே! அரசியாருக்கு மருத்துவம் செய்ய வந்திருக்கிறேன். திடீரென்று மன்னர் என்னையும் உன்னுடன் போகச் சொல்லி உத்தரவிட்டிருக்கிறுர். அவர் உன்னிடம்..."—முத்துநகை பேச்சை முடிக்காமல், அவனிடமிருந்து பதிலை எதிர்பார்த்தாள்.

அந்த முட்டாளும், "ஆமாம், ஆமாம், பாண்டியருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய ஓலையைக் கொடுத்திருக்கிறுர். கட்டாயத்தின் பேரில் செழியனே எழுதிய ஓலை!" என்று உளறிவைத்தான்.

"பரவாயில்லை — பத்திரமாக வைத்துக்கொள்!" என்று அவள் பதில் கூறினுளே தவிர, "என்ன ஓலையாக இருக்கும்? செழியனே எழுதியது என்கிறுனே!" என்பது போன்ற குழப்பங்கள் அவள் மூளையைக் குடையலாயின.

"சரி...நேரமாகிறது... புறப்படலாம்!" என்றுள் அவள்.

கொடுங்கோலும் புறப்பட்டான். முத்துநகை, குதிரையில் ஏறிக்கொள்ளாமல், குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்தவாறு நடந்து கொண்டிருந்தாள். கொடுங்கோலும் அவ்வாறே அவளுடன் நடந்து கொண்டிருந்தான். அரசரின் முத்திரை மோதிரத்தையே போட்டிருக்கக்கூடிய ஒருவன் நடந்து செல்லும்போது சாதாரண வீரனுகிய அவன் மட்டும் குதிரையில் ஏறிச் செல்லலாமா? நடந்து கொண்டே முத்துநகை பேச்சுக் கொடுத்தாள்.

"நாம் செல்ல வேண்டிய தூரம் அதிகமில்லையா?"

"ஆமாம்! ஆமாம்!!"

"ஓலையைக் கொடுத்தால்... அந்தப் பாண்டியர்கள்..."

"படையெடுக்க மாட்டார்களாம்."

"அது தெரியும்; அது தெரியும். ஆமாம்; நீ எவ்வளவு நாட்களாக நமது மன்னரின் படையில் வேலை பார்க்கிறுய்?"

"எங்க தாத்தா காலத்திலேயிருந்து எங்க குடும்பமே இருங்கோவேள் மன்னரின் படையிலேதான் இருக்கிறது!"

"ஓகோ! நீ வாள் வித்தையில் சிறந்தவன்தானு?"

"ஏதோ கொஞ்சம் தெரியும்!"

"பார்த்தாலே தெரிகிறது' பெரிய வீரன்தான் என்று! எங்கே, உன் வாளைக் கொடு பார்ப்போம்!"

கொடுங்கோல், தன் வாளையெடுத்து மரியாதையுடன் முத்துநகையிடம் கொடுத்தான். முத்துநகை நடந்து கொண்டே அந்த வாளை வாங்கித் திருப்பிப் பார்த்தாள்.

"அதிக கனமாக இல்லையே!"—இது முத்துநகை.

"ஆமாங்க! நம் அரசர் வைத்திருக்கும் வாள்தான் அதிக கனம்;

விரைவில் வெளிவருகிறது!

பத்திரிகை உலகிலே எங்களது புதிய முயற்சி
ரசிகர்களுக்கு எங்களது புதிய படைப்பு.

திரை உலக முன்னேற்றத்திற்கு
பாடுபடும் முதல் பத்திரிகை

சித்ராலயா

ஆசிரியர் **ஸ்ரீதர்**

தினசரி பத்திரிகை அளவில்
10 முதல் 12 பக்கங்கள்
கொண்டதாக ஒவ்வொரு
வாரமும் வெள்ளிக்கிழமை
வெளியிடப்படும்.

புதுமையான செய்திகள்,
ஏராளமான படங்கள்,
விசேஷ கட்டுரைகளுடன்
வெளிவரும்.

சந்தாதாரர்களுக்கு
1 வருட சந்தா ரூ. 18·00
6 மாத சந்தா ரூ. 9·00
3 மாத சந்தா ரூ. 4·50

விலை 35 காசுகள்

பணம் அனுப்புகிறவர்கள்
'ஜெர்னல் சித்ராலயா'
'JOURNAL CHITHRALAYA'
என்ற பெயருக்குத்தான்
அனுப்ப வேண்டும்
(சினிமா வார இதழ்)
39, வடக்கு போக் ரோடு
சென்னை-17

ஏதோ பாம்பாக மாறிப் படமெடுத்து ஆடுகிறார் என்று எண்ணிவிட வேண்டாம்! இதுவும் ஒருவகைப் பந்தாட்டந்தான்!

இது ஒரு விளையாட்டு. 'ஜெய்-அலாய்'' என்று பெயர். பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டில் நடக்கும் விளையாட்டாம் இது.

—ரமேஷ்—
'தி ஏஷியன் மேகஸின்'

கரிகால் சோழனுடைய வாளைவிட அதிகக் கனமானது!''—இது கொடுங்கோல்.

''ஓ! அப்படியா?'' என்று கூறிக்கொண்டே முத்துநகை கையிலிருந்த வாளைக் கொடுங்கோலின் நெஞ்சில் நுழைத்து விட்டாள். எதிர்பாராமல் தாக்கப்பட்ட கொடுங்கோல், வாளிலே தன் உடலைச் சிக்க வைத்துக்கொண்டு மண்ணில் வீழ்ந்தான். அவசர அவசரமாக அவன் உடைகளை ஆராய்ச்சி செய்தாள், முத்துநகை. அந்த ஓலை அவள் கையில் கிடைத்துவிட்டது. எடுத்துப் படித்துப் பார்த்தாள். திடுக்கிட்டாள். அவளுக்குப் பயம் வேறு பிடித்துக் கொண்டது. எதிரே கிடக்கும் கொடுங்கோலின் பிணத்தை இழுத்துப் புதர் மறைவில் பரபரப்புடன் கிடத்தினாள்.

ஆளில்லாமல் நின்ற குதிரையை இழுத்துக்கொண்டு போய் வேறிடத்தில் விட்டாள். தன் குதிரையில் ஏறிக் கொண்டு எங்கு போவதென்று தெரியாமல் கொஞ்ச தூரம் சென்றாள்.

கொடுங்கோலைக் கொலை செய்த பரபரப்பு அவளுக்கு அடங்கவில்லை. உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது. இனி என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. போய்க் கொண்டே இருந்தாள் அவள். திடீரென்று மகிழ்ச்சியடையக்கூடிய காட்சியொன்றை எதிரே கண்டாள்; மரக்கிளையொன்றைப் பிடித்தவாறு அவளது அன்புக்குரிய வீரபாண்டி நின்று கொண்டிருந்தான். அவள் பயமத்தனையும் நீங்கிற்று. 'அப்பாடா' என்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே குதிரையிலிருந்து குதித்தாள். அவள் குதிப்பதற்கு முன் அவளைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டான் இருங்கோவேள்.

''கேட்டீர்களா சேதி?'' என்றாள் துடிதுடிப்புடன்.

''என்ன?'' என்றான் இருங்கோவேள்.

''ஒரு கொலை செய்து விட்டேன்!''

''ஏன்? யாரை? எப்போது?''

''இருங்கோவேளின் ஆளை! பாண்டிய மன்னரைச் சூழ்ச்சி செய்து ஏமாற்றி, செழியனையும் அவருக்கு எதிரியாக ஆக்குவதற்கு ஒரு ஓலை தயாரித்திருக்கிறான் இருங்கோவேள்!''

''அப்படியா?''

''ஆமாம்! அந்த ஓலையைக் கொண்டு சென்ற வீரனைத்தான் நான் வழிமறித்துக் கொன்று ஓலையையும் கைப்பற்றியிருக்கிறேன்!''

''சபாஷ்! ... அந்த ஓலை எங்கே?''

''இதோ இருக்கிறது—படித்துப் பாருங்கள்!''

இருங்கோவேள் அதைப் படிப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்துவிட்டு திரும்ப அவளிடமே கொடுக்கப் போனான்.

''வேண்டாம்; நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்!'' என்று அவனிடமே கொடுத்தாள் முத்துநகை.

இருங்கோவேள் அந்த ஓலையைப் பத்திரமாகத் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டான்.

(தொடரும்)

அக்காவுக்கு

ஸ்ரீப்ரியா

தபால்காரரின் குரல் கேட்டதும் விசாலம், செல்வி இரண்டு பேருமே வாசலுக்குப் பறந்தார்கள். தபால்காரரும் வஞ்சனையில்லாமல் அக்காவுக்கு ஒன்றும் தங்கைக்கு ஒன்றுமாகக் கடிதங்களை வழங்கினார்.

“அது யாருடீ உனக்கு எழுதியிருப்பது?” விசாலத்தின் கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கச் செல்வி அங்கில்லை. சகோதரியிடமிருந்து ‘சடக்’கென்று கடிதத்தை மறைக்க முயன்றாள். “ஏதோ இன்ஷ்யூரன்ஸ் கவர்” என்றாள்.

விசாலம் நம்பவில்லை. அவள் மனம் குறுகுறுத்தது. வெறும் இன்ஷ்யூரன்ஸ் கவர் என்றால் அதை மறைப்பானேன்?..ஆனால் அதைத் தூண்டித் துருவி ஆராயும் அளவிற்குப் பொறுமையுடனிருக்க அவள் கைக்கடிதம் விடவில்லை. அவளுக்கு வந்திருப்பது ஆசைக் கணவனின் அன்புக் கடிதமாயிற்றே! சீக்கிரமாக ஒரு பயலையோ பெண்ணையோ பெற்றுக்கொண்டு, பசுஞ்சோலையாக அவள் திரும்பி வரும் நாளை நினைத்து அவன் ஏதேதோ எழுதியிருப்பான்..

கடிதத்தைப் படித்த வேகத்தில் பதிலும் எழுதி முடித்த பின்தான் விசாலத்திற்கு மறுபடி தங்கையின் நினைவு வந்தது. தபாலில் கடிதத்தைச் சேர்க்க அவள் தயவுதானே வேண்டும்!

முன் அறைக்கு விசாலம் வந்தபோது அவள் தங்கை செல்வி எங்கோ புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஒருகால் அவளும் பதில் எழுதிவிட்டாளோ தனக்கு வந்த கடிதத்திற்கு?

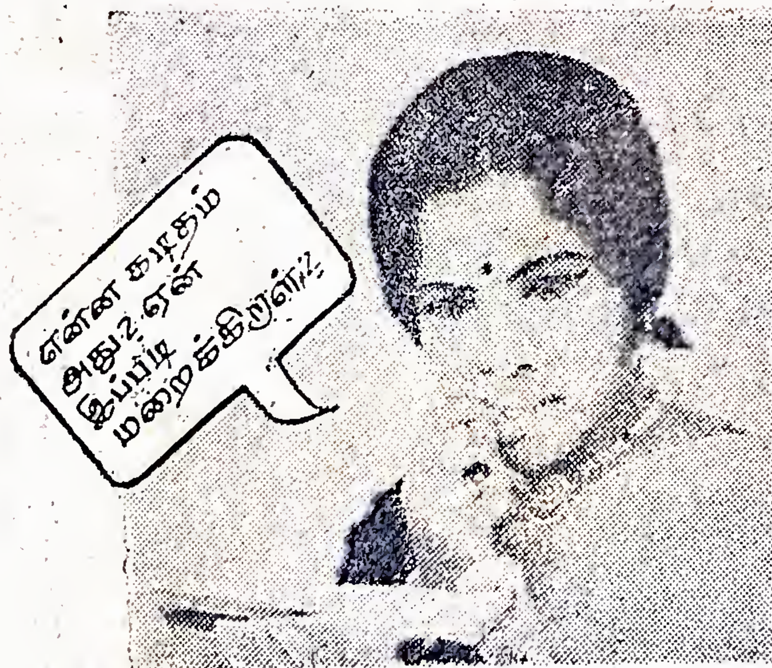
“எங்கே போகிறாய் செல்வி? இந்தக் கடிதத்தைப் போஸ்ட் செய்து விடு. உனக்கு வந்த கடிதத்திற்கும் பதில்..”

“சே! எனக்காவது கடிதமாவது..” அவள் குரல் மழுப்பியது. அதுவே விசாலத்திற்குப் போதுமானதாக இருந்தது.

“செல்வி, நானும் நாலு நாட்களாகக் கவனிக்கிறேன். தபால்காரர் குரல் கொடுத்ததும் தலை தெறிக்க வாசலுக்கு ஓடுகிறாய். அவர் கை விரித்தால் பெருமூச்சு விடுகிறாய். இன்று என் முன்னிலையில் கடிதத்தை வாங்க நேர்ந்தபோது குழம்பித் தவித்தாய். கேட்டால் மறைக்கிறாய்..செல்வி, அது யார் கடிதம்? குடும்பக் கடிதமானால் என்னிடம் சொல்வதற்கென்ன..”

படபடத்தாள் விசாலம்.

“அக்கா, கொஞ்சம் மூச்சு வாங்கிக் கொள்..” செல்வி மெல்ல நகைத்தாள், “அது என் ஃபிரண்டு ஒருத்தி எழுதிய கடிதம், அதற்காகவா நீ..”

லிஸ்ஸி

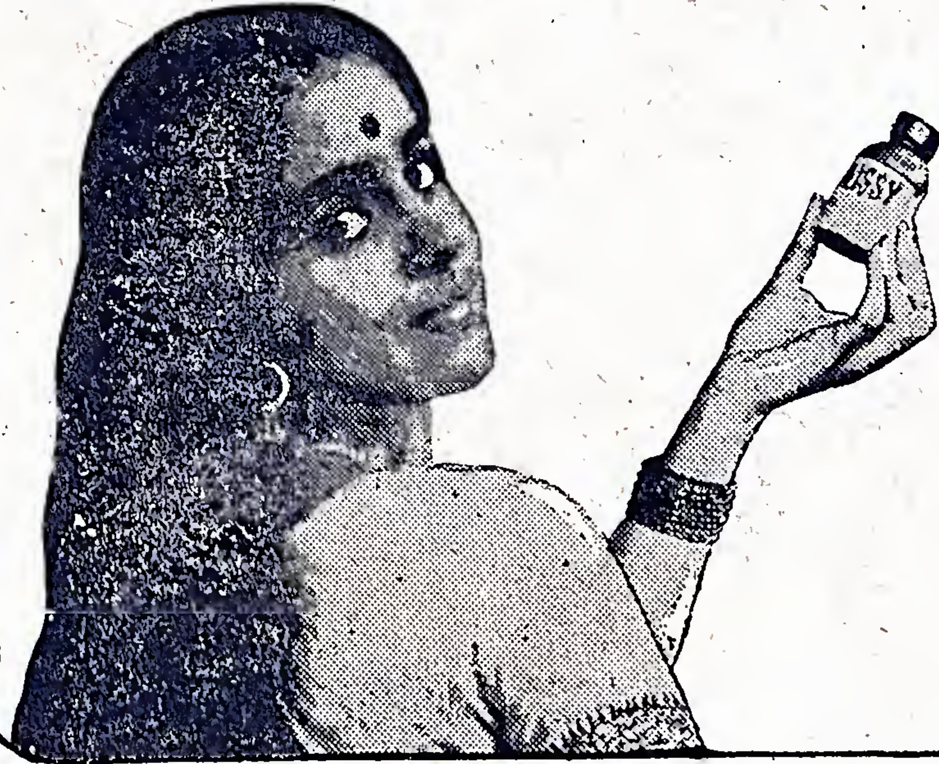
பேன்களை விரைவில் அழிக்கிறது!

பேன்கள், ஈர்கள் ஆகியவற்றை 24 மணி நேரத்தில் அழிக்கிறது. ஒரு முறை உபயோகித்தால் போதும். உடனடியாக அரிப்பிலிருந்து நிவாரணம் அளிக்கிறது. கூந்தலைப் பாதிப்பது இல்லை. குழந்தைகளுக்கும் கூட உபயோகிக்கலாம்.

லிஸ்ஸி உபயோகியுங்கள். இனிய நறுமணத்துடன் கூடிய பேன் கொல்லி. உயர்தர மருந்துக் கடைகளில் கிடைக்கும்.

தயாரிப்பவர்கள்:

தி ரிஸர்ச் ரெமிடிஸ்,
12/261-A. பேலஸ் ரோடு,
கொச்சி. 2

எல்லா பெரிய மருந்துக் கடைகளிலும் [illegible]
ஸ்டோர்ஸ்களிலும் கிடைக்கும்.

17

தன்னைக் கொன்று புசிக்கப் போகிறவனின் கையிலேயே அமர்ந்து புறா, தானியத்தைக் கொரித்துக்கொண்டிருக்கும். சற்று நேரத்தில் ப லி பீ ட த் தி ல் தலையை இழக்கப்போகும் ஆட்டுக்குட்டி, பூசாரியின் கையிலுள்ள பசும் புல்லை நுனிப் பல்லால் கடித்துச் சுவை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். புறாவுக்கும், ஆட்டுக்குட்டிக்கும் தங்களைக் கொல்லப் போகிறவர்களே உணவும் அளிக்கிறார்கள் என்ற ரகசியம் தெரியாது.

ஆனால் இருங்கோவேளுக்கு நன்றாகவே புரிந்திருந்தது; தன்னை ஒழிந்துக்கட்டத் துடித்து நிற்பவளே தன் தோள் மீது மெய்மறந்து சாய்ந்திருக்கிறாள் என்ற உண்மை! யாரைத் தலையெடுக்க வொட்டாமல் செய்துவிடவேண்டுமென்று வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டாளோ

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

அவனுக்கே இன்பவல்லியாக அவள் மாறி விட்ட விந்தையை அவனும் நினைத்துப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டான்.

'நான்தான் இருங்கோவேள்!' என்று கூறிவிட்டால்? அதைக் கேட்டதும் அவள் நிலை என்ன ஆகும்? பாவம்; அவளைப் பார்க்கும்போது எவ்வளவு பரிதாபமாக இருக்கிறது! கோடையின் கொடுமை தாங்காது பாம்பு படமெடுத்தவாறு தன்னை மறந்து நிற்குமாம். அதன் நிழலிலே வந்து தவளை ஒண்டிக்கொள்ளுமாம். அதைப் போலத்தான் காதல் மகத்துவத்தால் தங்களை மறந்து இருவருமே ஒன்றுபட்டனர்.

முத்துநகையின் முகத்தையே அவன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். ஒருவனைக் கொன்றுவிட்ட பிறகு ஏற்பட்ட பயத்தின் சாயல் அவள் முகத்தில் படர்ந்திருந்தது.

''என்ன பார்க்கிறீர்கள்?'' என்று இதழ்கள் சிறிது நடுங்க அவள் கேட்டாள்.

''ஒன்றுமில்லை. உன் இதழ்கள் உலர்ந்து விட்டனவே என்று பார்க்கிறேன்,'' எனக் கூறியவாறு அவைகளை ஈரமாக்கினான்.

''அத்தான்!'' என்று உச்சரித்தவாறு கண்களை மூடிக்கொண்டு அவனைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டாள்.

''என்ன இருந்தாலும் ஒரு எதிரியைக் கொலை செய்கிற அளவுக்கு உனக்குத் துணிவு ஏற்பட்டிருக்கக் கூடாது,'' என்று அவள் கன்னத்தோடு கன்னம் பதித்தான்.

தன் காந்த விரல்களால் அவன் முகத்தை வருடியவாறு, ''ஏனத்தான் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? கடமையை நிறைவேற்றும்போது ஒரு தமிழச்சியின் உள்ளத்தில் கோழைத்தனம் குறுக்கிடலாமா?'' என வினவினாள் முத்துநகை.

''உன் வீரத்தை நான் இகழவில்லை. உன் செயலை நான் பாராட்டாமல் பேசவில்லை. உன் உயிருக்கு ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டிருந்தால் பிறகு என் கதி?'' என்று அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான். அதைக் கேட்கும்போது அவன் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. ஆம். அவனை அவளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டான் என்பதற்கு அது எடுத்துக்காட்டு.

கலங்கிய அவன் கண்களைக் கண்டதும் முத்துநகைக்கு மகிழ்ச்சி பொங்கியது; அந்த மகிழ்ச்சியும் அவள் கண்களைக் குளமாக்கியது. மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தில் வளரும் காதல், நீர் வீழ்ச்சியின் அடியில் சிக்கிய மலர் போலக் கசங்கி விடுவதும் உண்டு - கண்ணீரில் மலரும் காதல், சேற்றில் மலரும் செந்தாமரையாகக் காட்சி தருவதும் உண்டு. இதில் இரண்டாம் வகைக் காதலை அவர்கள் வளர்த்தனர். அவர்களுக்கு எந்தக் குழப்பமும் இல்லை, காதலைப்பற்றிய மட்டில்!

ஆனால் அவன்தான் புயலானான். தூய்மையான காதலை வளர்த்துக் கொண்ட பிறகு அவளை எப்படி ஏமாற்றுவது என்று எண்ணி எண்ணி ஏங்கினான். அவள் இருங்கோவேளுக்கு எதிரிதான்.

ஆனுல் அவனுக்கு அருமைக் காதலி! அவளில்லாது இனிமேல் அவனுல் உயிர் வாழ முடியாது. அதற்காக அவன் நாடிழந்து நகர் இழந்து அரச பதவியிலிருந்து ஆண்டிபோல் காட்டில் உலவிக் கொண்டிருக்கவும் முடியாது. தன்னை வென்ற கரிகாலனைப் பழி வாங்காமலும் இருக்க முடியாது. இப்படியொரு அமைதியற்ற உளைச்சேற்றில் மாட்டிக் கொண்டு அவன் திணறிக் கொண்டிருந்தான்.

வெறித்து ஆகாயத்தைப் பார்க்கிருன். வீரம் பறக்கிறது கண்களில்! மீசைகள் பயங்கரமாகத் துடிக்கின்றன! நெஞ்சம் கனலாக மாறுகிறது. பூமியை உற்று நோக்குகிருன். இந்த மண்ணில் சிறு பகுதியும் தன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதில்லை என்று பெருமூச்சு விடுகிருன். மூச்சின் காற்று பட்டு, புழுதி பறக்கிறது. கால்களை ஓங்கி உதைக்கிருன் தரையில்!

விவரம் புரியாமல் முத்துநகை அவனை வியப்புடன் பார்க்கிருள். அவனும் பார்க்கிருன்.

ஆவேசம் படர்ந்திருந்த முகத்தில் அன்பு ஒளி!

''கண்ணே!'' என்று அவளை அணைத்துக்கொள்கிருன். அவளிடம் உண்மையைச் சொல்லிவிட வேண்டும் போல் இருக்கிறது. நெஞ்சில் ஓங்கி ஓர் அடி விழுகிறது. 'பைத்தியக்காரா! என்ன காரியம் செய்யத் துணிகிருய்? உண்மையைச் சொன்னுல், காதல் காற்றில் பறந்து விடும். காதலி காளியாகி விடுவாள். எச்சரிக்கையாக இரு!' என்ற உணர்வை அந்த அடி எழுப்புகிறது போலும்! பிறகுதான் தெரிகிறது. அவனேதான் அவன் நெஞ்சில் அடித்துக்கொண்டிருக்கிருன்! குழப்பத்திலும் மௌனமான இன்பத்திலும் சிறிது நேரம் கழிந்தது.

''நேரமாகிறது அத்தான்! தாமரை தேட ஆரம்பித்து விடுவாள், பிறகு ஆபத்து. நான் போகட்டுமா?''

''போவதா? இப்போது நீ போக முடியாது. உனக்கு ஒரு பெரிய வேலையிருக்கிறது.''

''என்ன வேலை?''

''பாண்டிய நாட்டுப் படைகள் இருங்கோவேளைப் பிடிப்பதற்காக வருவது உனக்குத் தெரியுமல்லவா?''

''அதுதான் தெரியுமே -அதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?''

''நான் உடனே போய், பாண்டிய நாட்டுப் படையை வழியிலேயே சந்தித்தாக வேண்டும். இருங்கோவேளின் மீது எப்போது பாயலாம் - எப்படி அவனை வளைக்கலாம் என்பதற்கான நேரம், காலம், வழி முதலியவற்றைச் சொல்லி விளக்கிட வேண்டும்?''

''அப்படியானுல் படையெடுப்பின்போது நான் எங்கேயிருப்பது?''

''நான் சொல்லப் போகிற வேலையை முடித்துவிட்டு என்னை வந்து பார்! அப்போது சொல்கிறேன். நீ என்னைச் சந்திக்கிற வரையில் படையெடுப்பு நடக்காது!''

''அவ்வளவு முக்கியமான பணி எனக்கு என்ன இருக்கிறது?''

''இருங்கோவேளைப் பற்றிச் சில இன்றியமையாத ரகசியங்களைக் கரிகாலரிடம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு நான் கரிகால் சோழரைச் சந்தித்தாக வேண்டியிருக்கிறது. நான் எப்போது வந்தால் அவரைத் தனியாகச் சந்திக்கலாம் என்று செய்தி அறிந்து வரவேண்டும்!''

சிவாஜி பொய் சொல்கிருர்

படங்களை டைரக் செய்யும் எண்ணம் எனக்கு உண்டு. ஆனுல் இப்பொழுதில்லை. டைரக்ஷன் என்று சொல்லும் பொழுது 'ஸ்டார்ட்' 'கட்' என்று கூறிஞல் மட்டும் போதாது. டைக்ஷனின் அடிப்படையையே புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அப்படிப்பட்ட அனுபவம் இன்னும் எனக்கு வரவில்லை. இன்னும் நன்ருக நடித்துப் பழகிக் கொண்டு அதன் பிறகு தான் டைரக்ட் செய்ய வேண்டும்.

—திருச்சியில் சிவாஜி கணேசன் சொல்லக் கேட்டு
ஜெயா

அத்தான் காரணம்

''ஏற்கெனவே நீ வேலை செய்த ஆபீஸில் உன்னை ஏன் டிஸ்மிஸ் செய்தார்கள்?''

''அந்த ஆபீஸ் மானேஜர் அத்தான், ஹெட்கிளார்க் அத்தான், கிளார்க் அத்தான் எல்லாரும் என்னைப்பற்றி முதலாளி அத்தானிடம் ஏதோ அக்கப்போர் சொல்லிவிட்டார்கள். அதுதான் காரணம் அத்தான்!''

''தேவையான விவரங்களை என்னிடம் கூறுங்களேன். நானே அரசரிடம் கேட்டு வருகிறேன்.''

''இல்லை கண்ணே . . நானும் அவரும் அதுபற்றி நீண்ட நேரம் பேச வேண்டியிருக்கிறது. அந்தச் சந்திப்பு நடந்தால்தான் இருங்கோவேளைப் பிடிப்பது சுலபமான காரியமாகும்.''

''சரி. தங்கள் இஷ்டப்படியே அவரைப் போய்ப் பார்க்கிறேன். அவர் சந்திப்பதற்குச் சம்மதம் தந்துவிட்டால் உங்களை நான் எங்கே கண்டு செய்தியைக் கூறுவது?''

''அதுதானா பெரிய காரியம்? நமது பழைய பாழ் மண்டபத்தில் உனக்காகக் காத்திருக்கிறேன். அதுதான், அந்த மண்டபம் - நீ குளித்தாயே அந்தக் குளம்கூட இருக்கிறதே . .''

''போங்கத்தான்!''

—என்று அவன் மார்பில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள். அவளது அழகிய உச்சந்தலையில் 'இச்'சென்று முத்தமீந்தான் இருங்கோவேள். பகைவனின் வில்லுக்குக் கணையாகிவிட்ட அந்தப் பாவையைப் புன்னகையுடன் வழியனுப்பி வைத்தான்.

வழிவழியே நெஞ்சில் நுழைந்துவிட்ட வீரபாண்டியன் திருஉருவின் எழிலையெண்ணி மகிழ்ந்தவாறு அவன் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றவும், சோழ நாட்டுக்கு ஏற்பட்ட பகையை வீழ்த்தவும் தான் பணியாற்றுவதாகத் தவறாகக் கருதிக்கொண்டு அவள் போய்க்கொண்டேயிருந்தாள்.

அவள் போகும் வழியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு இருங்கோவேள், தன் படை வீரன் கொடுங்கோல் வீழ்ந்து கிடக்கும் இடத்திற்கு வந்தான். அவன் இறந்து கிடக்கும் கோரத்தைக் கண்டு மனம் உருகினான். சடலத்தைத் தூக்கித் தன் குதிரையில் வைத்துக் கொண்டு மர மாளிகை நோக்கி விரைந்தான்.

மர மாளிகையின் வாயிற்புறத்தில் காத்திருந்த தாமரை, அண்ணனையும், அவன் தூக்கி வரும் பிணத்தையும் கண்டதும் எதிரே ஓடி, ''அண்ணா! என்ன நடந்தது?'' என்று கேட்டாள்.

இருங்கோவேள், பதில் ஏதும் கூறவில்லை. எதிரே நின்ற வீரனைக் கூப்பிட்டு உடனே அமைச்சரை அழைத்து வருமாறு உத்தரவிட்டான். அமைச்சரும் வந்து சேர்ந்தார்.

''கொடுங்கோல் வழியில் கொல்லப்பட்டான், இதோ இருக்கிறது செழியனின் ஓலை! வெகு விரைவில் இதைப் பாண்டிய நாட்டுப் படைத் தளபதியிடம் சேர்த்தாக வேண்டும். மதுரையை விட்டுப் படை புறப்பட்டு நம்மை நோக்கி வருவதாகச் செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. உம்! உடனே ஓலையை அனுப்புங்கள். அத்துடன் நமது இருப்பிடத்தைச் சுற்றிக் காவல்கள் பலமாகட்டும். எதிரிப் படை வருகிறதா என்று அறிய நாலா பக்கங்களிலும் ஆட்கள் செல்லட்டும்.'' என்று உத்தரவு பிறப்பித்து விட்டு, தங்கையைப் பார்த்து, ''தாமரை! என்னோடு வா!'' என்று அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

இருங்கோவேள் இட்ட உத்தரவுகளை உடனடியாக நிறைவேற்றும் வேலையில் அமைச்சர் ஈடுபட்டார். பாண்டியப் படைத் தளபதியைச் சந்திக்க ஓலை கொண்டு மற்றொரு வீரன் புறப்பட்டான்.

இருங்கோவேள், தாமரையை தனியாக ஓர் இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, ''யாரை எதிர்பார்த்தம்மா வாயிற்புறத்தில் காத்திருந்தாய்?'' என்று வினவினான்.

''யாரையுமில்லை அண்ணா!'' என்று மழுப்பினாள் தாமரை.

''எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அந்த மருத்துவ வாலிபனுக்காகத்தானே காத்திருந்தாய்?''

''ஆம் அண்ணா! ஆம்! பச்சிலைகள் பறித்து வருவதாகப் போனவரைக் காணவில்லை. அண்ணிக்கு எப்போது மருந்து கொண்டு வருவார் என்று எதிர் பார்த்து நின்று கொண்டிருந்தேன்.''

''ஒரு சோகமான செய்தி சொல்லுகிறேன்: கேள்!''

''என்ன அண்ணா?''

''அவனைக் காட்டிலே ஒரு புலி கொன்றுவிட்டது..''

''ஆ! உண்மையாகவா...? அண்ணா! அண்ணா!!''

தாமரை மயக்கமடைந்து விழுந்துவிட்டாள். இருங்கோவேள் ஓடிச் சென்று அவளுக்குச் சிகிச்சைகள் செய்து மயக்கம் தெளிவித்து உட்கார வைத்தான். தாமரையின் கண்களில் தாரை தாரையாக நீர் கொட்டியது.

''எப்படியண்ணா அந்தக் கொடுமை நடந்தது?'' - அவளுக்குத் துக்கம் நெஞ்சை யடைத்தது.

''என் கண் முன்னாலேயே அவன் கொல்லப்பட்டான். அவன் உடலைக்கூடக் கீழே எறியாமல் புலி, தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவிட்டது!''

''அய்யோ—அண்ணா!''

தாமரை தலையைச் சுவரில் முட்டிக்கொண்டு கோவெனக் கதறி அழத் தொடங்கினாள்.

''தாமரை! என்ன இது? எத்தனையோ வீரர்களை, தளகர்த்தர்களைப் போரிலே இழந்து விட்டு இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறோம். அப்போதெல்லாம் உன்னை இப்படி அழ வைக்காத நிகழ்ச்சி இப்போது மட்டும் நடந்துவிட்டதா என்ன? ஒரு சாதாரண ஊமை மருத்துவனுக்காகவா இப்படி அலறுகிறாய்?''

''அண்ணா! அண்ணா!!'' தாமரையின் கதறல் அதிகமாயிற்று.

''நிறுத்து தாமரை, நிறுத்து! முட்டாளே! நீ ஏன் அழுகிறாய்? என்று எனக்குத் தெரியும். அந்த மருத்துவன் உன்னை மயக்கிவிட்டான்..''

''அண்ணா!''-தாமரை இருங்கோவேளிடம் ஓடி வந்து அவன் காலில் விழுந்தாள். ''என்னை மன்னித்து..'' என்று விம்மி விம்மி அழுதாள். வார்த்தையை முடிக்காமல் அவன் பாதங்களைக் கண்ணீரால் குளிப்பாட்டினாள்.

''அந்த மருத்துவன் யார் தெரியுமா? அவனிடம் உன் மனத்தைப் பறிகொடுத்தாயே பைத்தியக்காரி! அவன் நமது எதிரி! பகைவர்கள் அனுப்பிய ஒற்றன்!''

''அப்படியானால் நீங்கள்தான் அவரைக் கொன்றுவிட்டீர்களா?'' தாமரை திடுக்கிட்டுக் கேட்டாள்.

''நாங்கள் ஏன் அவனைக் கொல்ல வேண்டும்? அவனே செத்து விட்டான். புலி அடித்ததும் மருத்துவன் செத்துவிட்டான். ஆனால் அதில் ஒரு ஆச்சரியம் என்னவென்றால் புலியின் நகம் பட்டதும் மருத்துவன் மங்கையாக மாறி விட்டான் - மருத்துவன் செத்தான்; மங்கை தோன்றினாள்.''

''என்ன அண்ணா? எனக் கொன்றும் புரியவில்லையே!''

''புரியாதுதான்! ஆமாம் தாமரை, உன் அண்ணனுக்குப் போர்ப்

நீங்கள் ஒரு பாட்டியா ?

மா. சண்பகம்

முன்னொரு காலத்தில், அதாவது 2400 ஆண்டுகளுக்கு முன், நம் முன்னோர் பன்றியையும் நாயையும்தான் 'பாட்டி' என்று அழைத்தனர். இப்பொழுதுகூட, [illegible]ா விட மொழிக் குடும்பத்தில் ஒன்றான மலையாளத்தில் 'பட்டி' என்பது நாயைக் குறிக்கிறது.

தொல்காப்பிய நூற்பா 1565:

'பாட்டி என்ப பன்றியும் நாயும்.'

புலியென்று ஒரு பட்டம் உண்டல்லவா? ஞாபகம் இருக்கிறதா உனக்கு?''

''அதற்கென்ன?''

''இந்தப் புலிதான் அந்த மருத்துவனைக் கொன்றது. கொன்றதும் மருத்துவன், மங்கையாக மாறிவிட்டான். இன்னும் உனக்குப் புரியவில்லையென்றால் சொல்கிறேன் கேள்: நீ யாரிடத்திலே உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்திருக்கிறாயோ, அவன் நீ நினைப்பது போல ஆடவன் அல்ல; அழகான ஆரணங்கு! அது மட்டுமல்ல, எதிரிநாட்டு அரசர்களின் துணையோடு நம்மை அழிக்க வந்தவள். அவளை நான் கண்டு பிடித்துவிட்டேன். ஆனாலும் தெரியாதவனைப்போல நடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நீயும் அவளிடம் எச்சரிக்கையாக நடந்துகொள்.''

''நீங்கள் சொல்வதை நம்பலாமா அண்ணா?''

''ஒரு தங்கையிடம் அண்ணன் இதைவிட அதிகமாக என்ன பேச முடியும்? அவள் எங்கும் போய்விடப் போவதில்லை. திரும்பி இங்குதான் வரப்போகிறாள். அப்போது நீயே அவளைச் சோதித்துப் பார்த்துக்கொள். நான் இதைச் சொல்வதற்குக் காரணமே ஏமாற்றத்தால் உன் உள்ளம் உடைந்துவிடக்கூடாதே என்பதற்காகத்தான்! முடிந்தால் நானே அவள் யாரென்று உனக்கு நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன், எப்படியாவது அந்தச் செழியனை இங்கிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு போவதற்காகவே அவள் வந்திருக்கிறாள்.''

—அண்ணன் தந்த தகவலைக் கேட்டுத் தாமரை இடிந்துபோனாள். இருப்பினும் அவளுக்கு ஓர் ஆறுதல், அதே சமயம் தாங்க முடியாத வெட்கம். ஒரு பெண்ணையா காதலித்தோம்!

தனக்கு எதிராக மரமாளிகையில் நடைபெறும் உரையாடல்களைப் பற்றி சிந்தனை கூட இல்லாமல் முத்துநகை, தன் காதலன் தனக்கிட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காகக் கரிகாலனின் மாளிகையில் நுழைந்தாள். கரிகாலனைத் தனியாகச் சந்தித்தால் அவனைக் கொன்று வீழ்த்திவிட்டுச் சோழ மண்டலத்தையே தன் காலடியின் கீழ் கொண்டு வரவேண்டுமென்று யார் மனக்கோட்டை கட்டியிருக்கிறானோ அவனுக்குச் சாதகமாகச் சோழநாட்டுச் சுடர்க்கொடியாம் முத்துநகை சோழப் பேரரசனிடம் பேசுவதற்குப் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

(தொடரும்)

அப்படியானால் இதைப் படிக்காதீர்கள்

கல்லூரி ஆசிரியர்கள் படிக்கவேண்டாம்

1000 ஆண்டுகளுக்கு முன், கல்லூரி என்றால் போர்ப் பயிற்சி பெறும் இடமாம்! இப்பொழுது கூட, Bore'ம் போருமாய் அப்பொருள் பொருந்தத்தான் செய்கிறது.

பாப்பா படிக்கலாம்

சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்வரை, பார்ப்பு என்பது பறவைக் குஞ்சைத்தான் குறித்தது. அது மனிதப் பாப்பாவிற்காகி, இப்பொழுது 'வளர்ந்த பாப்பாக்களை'யும் குறிக்கிறது.

காதலர்கள் கோபிக்கவேண்டாம்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன், 'கிழவன்' 'கிழவி' என்று இலக்கியத் தலைவன், தலைவி ஆகியோரையே குறிப்பிட்டனர். இனிமேலும் அப்படிப் பயன்படுத்தினால் என்ன?

இப்போது முடியுமா?

நாற்றம் (நறுமணம்), சேறு (சந்தனக் குழம்பு போன்றவை), குப்பை (செல்வம்) - இவை யெல்லாம் முன்னொரு காலத்தில் பெரும்பாலும் உயர்ந்த பொருளில் வழங்கியவை. இப்பொழுது அப்படி உபயோகித்தால் அடிக்க வருவார்கள்!

''என்னடி சோகம்?''

''நான் பி. காம் பாஸ் பண்ணிப் புள்ளி விவர இலாகா ஆபிஸில் கூட்டிப் பெருக்குகிற வேலை செய்து 250 ரூபாய் சம்பளம் வாங்குகிறேன். பள்ளிக்கூடமே போகாத என் யாமா பெண் எட்டு ஆபீஸில் பார்ட் டயம் ஒர்க்காகக் கூட்டிப் பெருக்குகிற வேலை செய்து மாதம் 320 ரூபாய் வாங்குகிறாள்.''

ஜோக் பாட்

''தட்டு எடுத்ததில் இன்று நோட்டு நோட்டாக விழுந்தது என்றாயே, எவ் வளவு ரூபாய் நோ ு?''

''அதில்லெ சா , ஸ்ரீராமஜெயம் எழுதிய நோட்டு நாலு.''

''அரசு தயவால் பட்டதாரியானேன். அரசு உதவியால் பட்டாதாரி யானேன். இனி அரசு எனக்குப் பட் த்து ராணி யைத் தேடித் தருமா?''

''கண்ணா, புல்லரிக்கிறதே!''
''கண்ணே, இன்பவேதனையோ?''
''ஊகூம்...இந்தப் புல் அரிக்கிறது வேறே இடம் போகலாம்.''

''டாக்டர் சகாயம் வீட்டுக்கு எதிரே வெங்காய மூட்டை ஏற்றிய வண்டியும் பெருங்காய வேனும் மோதியதால், வெங்காய வண்டிக்கார வெங்கய்யாவுக்குப் பெருங்காயம் சார்!''

''கஷ்டம் கஷ்டம்! ஆண்கள் உள்ளே பிரவேசிக்கக் கூடாது என்று எழுதச் சொன்னால் இப்படியா எழுதுவது?''

''இன்று, முதன் முதலாக குதிரைச் சவாரி செய்யப் போகிறேன் அப்பா. ஆசி புரியுங்கள்.''
''ராதை, நீ ஜாக்கிரதையாக ஓட்டி ஜாக்கி-ராதை என்று பேரும் புகழும் பெறுவாயாக!''

''வெட்டமின் சாப்பிடச் சொன்னீர்களே டாக்டர், வேளைக்கு எத்தனை மீன் சாப்பிடணும்?''

மயக்குகிருள் இந்த மங்கை!

அவள் இரகசியம்... ஹேஸ்லீன் ஸ்னே

உயர் தரமான அழகு க்ரீமில் நீங்கள் எதிர்பார்க்கும் மெல்லிளம் உணர்ச்சி தரும்புவது ஹேஸ்லீன் ஸ்னே. உங்கள் மேனிக்கு அது மென்னெழில் கூட்டுகிறது. வேண்டாத பளபளப்பை விநாடிகளில் அகற்றுகிறது. எனவே இயற்கையான இளம் தோற்றம் உங்களுடையது. சின்னஞ் சிறு களங்கங்களை அது மறைத்து முடுகிறது. எனவே துப்புரவான பொன் மேனி உங்களுடையது.

இன்றே உபயோகிக்கத் தொடங்குங்கள் ஹேஸ்லீ... ...உங்கள் இளமையான மேனி எழில் நாளும் பொழுதும் நிறைவு பெறும்.

Bensons 3380 Tam

ஹேஸ்லீன் ஸ்னே இளமையான இயற்கை எழிலின் இரகசியம்

மதி: 23 மலர்: 28
7—5—'70

கவனம்!

பூமியை வலம் வந்து கொண்டிருக்கும் செயற்கைச் சந்திரன் ஒன்றைச் சீனு விண்வெளியில் செலுத்தியிருக்கிறது என்ற செய்தி உலகெங்கிலும் பரபரப்பு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

அமெரிக்காவும் ரஷ்யாவும் சாதித்து வந்திருக்கும் அற்புதங்களோடு ஒப்பிடும்போது சீனு இப்போதுதான் அரிச்சுவடி வகுப்பில் நுழைந்திருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். ஆனல் படிப்படியாகத் தேறி, நாளாவட்டத்தில் அது பி. ஏ. பட்டம் வாங்கிவிடுமே என்பதுதான் கவலே! அது படிக்கிற படிப்பு உலகத்தின் நன்மைக்குப் பயன்படுமா என்பதுதான் கேள்வி!

''173 கிலோ எடையுள்ள ஒரு குட்டிச் சந்திரனைச் செலுத்தும் அளவுக்குச் சீனர்கள் முன்னேறியிருக்கிறுர்கள் என்றுல், நிலத்தில் சுமார் 5000 மைல் பிரயாணம் செய்யக்கூடிய விசை குண்டை அவர்களால் தயாரிக்க முடியும் என்று ஊகிக்க வேண்டியிருக்கிறது,'' என்று மக்கள் சபையில் அறிவித்திருக்கிறுர் தற்காப்பு அமைச்சர் திரு. சுவரண் சிங். அதாவது, படையெடுப்பு இல்லாமல் எட்டத்திலிருந்தபடியே இந்தியாவைத் தாக்கக்கூடிய ஆற்றலேச் சீனு அடைந்திருக்கிறது.

இந்த நிலைமையில், இந்தியா தனது விண்வெளி ஆராய்ச்சித் திட்டத்தை விரைவுபடுத்த வேண்டும் என்று நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் வற்புறுத்தியிருப்பதில் வியப்பு என்ன?

பழைய திட்டப்படி, செயற்கைச் சந்திரனைப் படைக்க இந்தியாவுக்குப் பத்தாண்டு காலம் பிடிக்கக் கூடும் என்றும், சீன முன்னேற்றத்தைக் கருதி அந்தத் திட்டத்தில் சில மாறுதல்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது என்றும் அமைச்சர் கூறியிருக்கிறுர்.

கட்டாயம் செய்ய வேண்டிய மாறுதல்தான். நமது சக்திக்கு உகந்த முறையில், தற்காப்புக்காக என்னென்ன வேண்டுமோ, என்னென்ன முடியுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்ய வேண்டியது அவசியம்தான்.

அதே சமயம், சம கவனம் செலுத்தவேண்டிய மற்ெருரு பிரசினை இருப்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.

வங்காளத்தில் தலைவிரித்தாடும் வன்முறையைத்தான் சொல்கிறேம். 'ஆயுதம் கொண்டு அரசைக் கைப்பற்றுவதே எங்கள் திட்டம்,' என்று பகிரங்கமாக அறிவிக்கும் அளவுக்குத் தீவிர கம்யூனிஸ்டுகள் அங்கே வளர்ந்துவிட்டார்கள்.

குண்டைப் பொறுத்தவரையில், என்றைக்காவது ஒருநாள் சீனு நம்மீது அதைத் தொடுக்கக்கூடும் என்ற அச்சம்தான் இருக்கிறது.

குண்டர்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் ஏற்கெனவே நம் நாட்டில் நுழைந்துவிட்டார்கள்.

குண்டு ஒருமுறைதான் வெடிக்கும். குண்டர்கள் தொடர்ந்து நாச வேலே செய்து வருகிறுர்கள்.

ஆகவே, விண்வெளித் திட்டத்தை விரைவு படுத்துகின்ற அதே சமயம், மண்வெளித் திட்டத்தில் சுறுசுறுப்புக் காட்டி, வங்காளத்தைக் காப்பாற்றவேண்டியது மிகவும் முக்கியமாகும்!

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

18

கரிகாலனுக்கு, எப்படியும் பாண்டியனுக்கு அளித்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றியாக வேண்டும் என்ற துடிப்பு மிகுந்திருந்தது. தன் நாட்டுக்கு வந்தவன் மட்டுமல்ல, தன் உயிரையே மீட்பதற்குக் காரணமாக இருந்த செழியனைக் காப்பாற்ற வேண்டியது தலையாய கடமையெனக் கொண்டான். அவன் நினைத்தால் இருங்கோவேள் எங்கே ஒளிந்திருந்தாலும் அந்த இடத்தோடு அவனை அழித்து ஒழித்துவிட முடியும். அத்துணை ஆற்றலும், படை வலிமையும் பெற்றிருக்கிறான். ஆயினும் முத்துநகையின் கருத்துக்கு அவன் மதிப்பளித்துக் காத்திருந்தான்.

அதேபோல் புலவர் காரிக்கண்ணனார் கூறிய வார்த்தைகளும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டியவைகளாகவே அவனுக்குத் தோன்றின. செழியனை உயிரோடு விடுவிப்பதுதான் லட்சியம் என்கிறபோது ஆர்ப்பாட்டமான போராட்டம் அதற்குப் பயன்படாது என்பது காரிக்கண்ணனார் முதலில் அவனிடம் எடுத்துச்சொன்ன வாதம். அதன்படி வேறு வழிகளில் முயற்சி எடுக்க முனையும்போது முத்துநகை குறுக்கிட்டுத்தானே அந்தக் கடமையை மேற்

கொண்டு திறம் பட முடிப்பதாக வாக்குறுதி அளித்து அவனை அமைதிப் படுத்தி விட்டாள். இதற்கிடையே பெருவழுதிப் பாண்டியன் செழியனை மீட்கும் முயற்சியில் இறங்கியிருப்பதும் அதற்கெனப் படை அனுப்பியிருப்பதும் இன்னும் கரிகாலனுக்குத் தெரியாது.

நிம்மதியற்ற உள்ளத்தோடு சோழன், தன் மாளிகையில் அங்குமிங்கும் உலவிக் கொண்டிருந்தான். உத்தரவிட்ட நேரத்தில் பாய்ந்து சென்று பகையழிக்கும் சக்தி வாய்ந்த படைகளிருந்தும் சுட்டுவிரல் அசைத்தால் எட்டுத் திக்கும் முரசு கொட்டி வெற்றிக் கொடி ஏற்றிக் காட்டும் வீரர்கள் காத்திருந்தும் எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில் சோழப் பெரு வேந்தன் குழப்பமுற்றிருந்தான். இருங்கோவேளைப் பிணமாக்கிப் போட வேண்டுமென்றால் ஒரு நொடிக்குள் நடந்துவிடும்.

ஆனால் செழியன்? அவனை எப்படி மீட்பது? கேள்விக்குறிகள் நெஞ்சத்தில் ஒன்று பத்து நூறாக முளைத்தன. ஏதாவது ஒரு முடிவு கண்டேயாக வேண்டும் என்று கரிகாலன் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டான். இள வயதில், அவன் இருந்த இடத்திற்குத் தீ மூட்டியபோது, எப்படி வெளியேறுவது என அங்குமிங்கும் ஓடினானே; அப்போது கூட அவனுக்கு இவ்வளவு குழப்பமில்லை. பாண்டியனுக்கும் தனக்கும் ஏற்பட்டுள்ள நட்புரிமைக்குக் களங்கம் ஏற்படும் வகையில் எதுவும் நடந்துவிடக் கூடாதேயென்று மிகவும் அஞ்சினான், அப்படி நட்புரிமை கெடுவது தன் ஆட்சிக்குப் பலக் குறைவு என்று அவன் எண்ணி வருந்தவில்லை. தான் வளர்த்து வரும் பண்பாட்டுக்கு ஊறு நேரிட்டு விடுமோ என்றுதான் கவலைப்பட்டான்.

இவ்விதம் மனப் போராட்டத்தில் திண்டாடிக் கொண்டிருந்தவனின் முன்னே மெய்க்காப்பாளன் தோன்றி முத்துநகை வந்திருப்பதை அறிவித்தான். ''அழைத்து வா!'' என்று ஆவலுடன் கூறிவிட்டு வாயிற்படி பக்கமே விழி எறிந்து காத்திருந்தான்.

அவளும் மன்னனை வணங்கியவாறே எதிரே வந்து நின்றாள். அரசனின் கண் அசைவு மூலம் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்ட மெய்க்காப்பாளனும் அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தான். அவளை உட்காரச் சொல்லிவிட்டு, தானும் எதிரே உட்கார்ந்து அவள் என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்பதையே ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தான் மன்னன்.

''பாண்டியர்கள் படை இருங்கோவேளை எதிர்த்துப் புறப்பட்டு விட்டது மன்னவா!''

''என்ன? பாண்டியப்படையா? இருங்கோவேளை எதிர்த்தா?'' கரிகாலன் வியப்பிலாழ்ந்தான்.

''ஆம் மன்னவா. பாண்டிய மன்னரின் ஒற்றர் ஒருவர் மூலம் அறிந்து கொண்டேன்.''

''அப்படியானால் செழியனை உயிரோடு மீட்கும் உத்தேசமில்லையா?''

''செழியனை மீட்பதற்காகவே படையெடுப்போம்! ஆனால் அந்தச்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

என்ன சுறு சுறுப்பு...

ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு காஞ்சி ஆசாரிய சுவாமிகளைச் சந்திக்கக் காஞ்சிபுரம் போயிருந்தேன்.

கொல்லச்சத்திரத்தில் அவர் தங்கியிருந்தார். நான் உள்ளே நுழைந்தபொழுது சுவாமிகள் கயிற்றுக் கட்டிலைத் தலைகீழாகப் போட்டுக்கொண்டு அதன்மீது படுத்திருந்தார். மேலே எந்த விரிப்பும் கிடையாது. கட்டில் உயரமாக இருந்தால் ஏறி இறங்கச் சிரமமாயிருக்கும் என்று அப்படித் தலைகீழாகப் போட்டிருந்தார்கள்.

சுவாமிகளுக்கு மார் சளி இருப்பதாகவும், அவரைக் கவனிக்கச் சென்னையிலிருந்து நாட்டு வைத்தியர் ஒருவர் வந்திருப்பதாகவும் ஒரு சீடர் கூறினார். எட்ட இருந்தபடியே தரிசித்துவிட்டுக் காமாட்சியம்மன் கோவிலுக்குப் போய்விட்டேன்.

ஐந்து நிமிடங்கள் ஆகியிருக்காது.

''விலகுங்கள்! விலகுங்கள்!'' என்ற குரலைத் தொடர்ந்து ஒரு பரபரப்பு காணப்பட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன்.

என்ன ஆச்சரியம்! சற்று நேரத்திற்கு முன்பு அசதியாகக் கட்டிலில் படுத்திருந்த ஆசாரிய சுவாமிகள் எவ்வளவு சுறுசுறுப்புடனும் வேகமாகவும் நடந்து வருகிறார்!

தாம் கொண்டுவந்த தேங்காயை அவர் குருக்களிடம் கொடுத்துவிட்டு அம்மனை வணங்கினார். பூஜை செய்து பிரசாதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வந்த வேகத்தில் திரும்பிவிட்டார்!

கி. ராஜாராமன் சொல்லக் கேட்டு! கங்கா.

சேதி இருங்கோவேளுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அவன் எச்சரிக்கையாக இருக்கத் திட்டம் தீட்டிவிட்டான்.''

''இதெல்லாம் உனக்கு எப்படித் தெரியும்?''

''எல்லாம் இந்த வேடத்தின் மகிமையால்தான்! அன்று தங்களிடம் தெரிவித்தவாறு இருங்கோவேளின் கோட்டைக்குள்ளேயே நுழைந்துவிட்டேன். செழியன் இருங்கோவேளின் சிறையிலேதான் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார். பாண்டிய மன்னருக்குச் செழியன் எழுதியதுபோல் ஒரு ஓலை எழுதி அதை ஒரு வீரன் வாயிலாக இருங்கோவேள் அனுப்பி வைத்தான்.''

''என்ன ஓலை அது?'' - கரிகாலன் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான்.

''செழியன் இருங்கோவேளின் நண்பனாகிவிட்டதாகவும் பாண்டிய மன்னன் செழியனைப் பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை யென்றும் செழியனைக் கொண்டே எழுதப்பட்ட ஓலையாகும் அது. முக்கியமாகப் பாண்டியர் படையெடுப்பைத் தடுத்து, அவர்களைத் திரும்பிடச் செய்யவே அந்த ஏற்பாடு. நல்ல வேளையாக அந்தச் சூழ்ச்சியில் இருங்கோவேள் வெற்றி அடையவில்லை. நான் குறுக்கிட்டு ஓலையைக் கைப்பற்றிவிட்டேன்.''

''அப்படியா? நீயா?''

''ஏன் மன்னா வியப்பு? ஓலை தாங்கிச் சென்றவனை நானே கொன்று குவித்துவிட்டு அந்த ஓலையையும் பிடுங்கிக் கொண்டேன்!''

''எங்கே அந்த ஓலை?''

''அது பாண்டிய நாட்டு ஒற்றர் வீரபாண்டியிடம் இருக்கிறது அரசே! சொல்ல மறந்துவிட்டேனே, அந்த வீர பாண்டியைப் பற்றி! மிகவும் நல்லவர். ஒப்பற்ற வீரர். பாண்டிய நாட்டுக்காகத் தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் இருங்கோவேளைச் சுற்றிக்கொண்டு திரிகிறார். பாவம், ஒரு சாதாரண விறகு வெட்டியைப் போல காடு மேடெல்லாம் அலைகிறார். கஷ்டப்படுகிறார்!''

''அப்படியா? மிக்க மகிழ்ச்சி! ஆனால் சோழ மண்ணில் களங்கம் இருத்தலாகாது - களை முளைத்தலாகாது - என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு திரியும் சோழர் குடித்திலகமாம் உன்னைவிட உயர்ந்தவனா அந்த வீர பாண்டி? இருக்க முடியாது. உன் கடமையுணர்வும் தியாக உள்ளமும் யாருக்கும் இருக்க முடியாது.''

''தங்கள் பாராட்டுதலுக்கு நன்றி வேந்தே! இந்த ஊக்கம் நிறைந்த

மொழிகள் மேலும் மேலும் என்னை உற்சாகப் படுத்தட்டும். எனக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறது. எப்படியும் செழியனை மீட்டு வந்து விடலாம் என்று! அந்த வகையில் வீர பாண்டியின் துணையும் நிரம்ப இருக்கிறது.''

''முத்துநகை! நீங்கள் என்ன திட்டம் போட்டிருக்கிறீர்கள் என்றே எனக்குப் புரியவில்லை. பாண்டியநாட்டுப் படைகள் இருங்கோவேளை வளைத்துக் கொள்வதால் இருங்கோவேள் பிடிபடுவான். ஆனால் செழியனைக் கொன்றுவிட்டால் என்ன செய்ய இயலும்? பொதுவாக எனக்கு இந்தப் படையெடுப்பு அவ்வளவு திருப்திகரமான திட்டமாகத் தெரியவில்லை. இதில் பாண்டிய மன்னர் என்னைக் கலந்துகொள்ளாதது ஏன் என்றும் தெரியவில்லை. செழியன் விஷயத்தில் நான் அலட்சியமாக இருந்துவிட்டதாகக் கருதியிருக்கிறாரோ என்னவோ?''

''அப்படி யொன்றும் இருக்காது. ஆனால் ஒன்று. இங்கு நான் வந்ததே எதற்குத் தெரியுமா? பாண்டி மண்டலத்து ஒற்றர் வீரபாண்டி மிக அவசரமாக தங்களைத் தனியே சந்திக்க வேண்டுமாம்; அது முடியுமா என்று தங்களைக் கேட்டுப் போகவே வந்தேன்.''

''என்னை எதற்காகச் சந்திக்க வேண்டுமாம்?''

''படையெடுப்பைப் பற்றித்தான் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். தனிமையில் சந்தித்துப் பேசவேண்டுமென்று கூறினார்.''

''ஓ! பேசலாமே-நான் தயாராயிருக்கிறேன். ஒற்றர் எப்போது வேண்டுமானாலும் வரலாம்.''

''எங்கே அவரை அழைத்து வருவது?''

''இங்கேயே அழைத்து வரலாம். உங்களை மெய்க்காப்பாளன் வரவேற்பான். அதன் பிறகு நான் தங்கியிருக்கும் தனியிடத்துக்கு ஒற்றர் அழைத்து வரப்படுவார்.''

''அப்படியானால் இன்றிரவே அழைத்துவர முயலுகிறேன். இல்லையேல் நாளைக்கு..?''

''தாராளமாக! இதோ இப்போதே மெய்க்காப்பாளனுக்கும் அறிவித்துவிடுகிறேன்,'' எனக் கூறியவாறு கரிகாலன் கையொலி செய்ய, மெய்க்காப்பாளன் எதிர் வந்து நின்று வணங்கினான்.

''இன்றோ, நாளையோ-முத்துவுடன் இன்னொரு ஆள் வருவார். என்னிடம் அழைத்து வரவேண்டும்,'' என்று அவனுக்கு உத்திரவிட்டு விட்டு முத்துநகையைப் பார்த்து, ''உன்னை எப்படிப் புகழ்வது என்றே தெரியவில்லை. திறமையும் பயிற்சியும் பெற்ற தலைசிறந்த ஒற்றர்களுக்குக் கூட உன் ஆற்றல் வருமா என்பது சந்தேகமே,'' என்று பாராட்டினான் பூம்புகார் மன்னன். அரசரின் புன்னகையைப் பரிசாகப் பெற்றுப் பெருமிதங் கொண்ட முத்துநகை விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

வீரபாண்டியை அழைத்து வந்து கரிகாலரிடம் சந்திக்க வைப்பதற்காக உற்சாகத்துடன் கிளம்பினாள். தன்னை அறியாமல் ஒரு பெரும் சதிக்குத் தான் உடந்தையாகிவிட்டோம் என்பது அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவள், மாளிகைத் தாழ்வாரத்தைக் கடந்து வெளியேறும்போது எதிரே புலவர் காரிக்கண்ணனார் வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தார். சென்றவள் தந்தையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கண்களில் நீர் கலங்கிற்று.

''அப்பா!'' என்று கூவிவிட இருந்தாள். சிரமப்பட்டுத் தன்னை அடக்கிக் கொண்டாள். புலவருக்குத் தன்னைக் கடந்து செல்வது தன் மகள்தான் என்று தெரிந்திருந்தால், ''அம்மா! முத்துநகை! என் கண்ணே!'' என்று ஓலமிட்டுப் புலம்பி அழுது துடித்திருப்பார்; துவண்டிருப்பார். சற்று நேரம் அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டு அவள் போய்விட்டாள், கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு!

புலவர் கரிகாலனுக்கு நேரே போய் நின்றதும் அவனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. காரணம்: புலவரின் முகத்தில் அவன் கண்ட மாறுதல்தான்! மகளைக் காணாத சோகத்தால் புலவர் முகம் மாறி இருந்ததை அவன் இதற்கு முன் கண்டிருக்கிறான். ஆனால் இப்போது அவன் காணும் அவரது முகத்தில் வேதனையைவிடக் கோபமே மிகுந்திருக்கக் கண்டான்.

''புலவரே!'' என்றான் ஆவலுடன்!

''சோழ மண்டலத்தின் கீர்த்தி குப்பை மேடாகிவிட்டது!'' என்று கத்தினார் புலவர்.

''என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?'' கரிகாலன் மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் புலவரிடம் நெருங்கி வந்து அவர் உதடுகளின்

அசைவையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

"வீரத்தை நிலைநாட்டுவது பெரிதில்லை, செல்வத்தைக் குவிப்பதும் பெரிதில்லை. உலகெங்கும் புகழ்க் கொடி நாட்டுவதும் பெரிதில்லை. ஆனால் மன்னவா! வாய்மையைக் காப்பாற்றுவதே சிரமமான வேலை! அதைக் காப்பாற்றத் தவறிவிட்டது சோழப் பேரரசு!"

"விவரமாகச் சொல்லுங்கள் புலவர் பெருமானே!" கரிகாலன் ஆத்திரத்துடன் பதிலை எதிர்பார்த்தான்.

"செழியனை மீட்டுத் தருவது நமது பொறுப்பு என்று பாண்டியரிடம் சொல்லியிருக்கிறீர்கள் அல்லவா?"

"ஆமாம். சொன்னேன்."

"அதற்காக இதுவரை இங்கு நடைபெற்ற முயற்சி என்ன?"

கரிகாலன் மௌனமாக இருந்தான்.

"பாண்டியன் பெருவழுதி சோழரின் வார்த்தைக்கு மதிப்பு வைத்தது குற்றம்! இல்லையா?"

கரிகாலன் பேசவில்லை.

இவருக்கு ஒரு கண் போனால்..

பரிசு பெற்ற ஒரு நடிகரை அவர் சகாக்கள் எப்படிப் பாராட்டலாம்.

ஜான் வெய்னின் நண்பர்கள் ஒரு புதுமையான முறையைக் கையாண்டார்கள்.

ஏராளமான ஆங்கிலப் படங்களில் நடித்துப் புகழ் பெற்றவர் ஜான்வெய்ன். ஏறத்தாழ நாற்பது ஆண்டுகள் நடித்த பின்னர் இப்போதுதான் ஆஸ்கர் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது. 'ட்ரு க்ரிட்' என்ற படத்தில் ஒரு கண் இல்லாத குடிகார ராணுவ தளபதியாக அவர் நடித்ததற்காகவே இந்தப் பரிசு தரப்பட்டுள்ளது.

ஆஸ்கார் பரிசளிப்பு விழாவுக்கு மறுநாள், வழக்கம் போல் செட்டுக்கு வந்தார் வெய்ன். செட்டில் இருந்த அவ்வளவு பேரும் இடது கண்ணுக்குப் பட்டை கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்! செட்டில் இருந்த குதிரைக்குக் கூடப் பட்டை கட்டப்பட்டிருந்தது இடது கண்ணில்!

—நியூஸ் வீக்

"எந்தப் படையெடுப்பு வேண்டாமென்று நான் தடுத்தேனோ அந்தப் படையெடுப்பு முறையால் செழியனை மீட்க வேண்டிய அவசியம் பாண்டியனுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. சோழர், நிச்சயம் செழியனை மீட்கும் காரியத்தில் ஈடுபடுவார் என்று நான் வேறு பாண்டியருக்கு உறுதி அளித்திருந்தேன். இப்போது என் உறுதியும் காற்றில் பறந்துவிட்டது. யாரால் மன்னா யாரால்? எல்லாம் தங்களால்தான்!"

கரிகாலன் புலவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்; வாய் திறக்கவில்லை.

"செழியனை மீட்கப் படையெடுப்பு முறை தேவையில்லை என்று நானே கூறினேன். இப்போது நானே பாண்டியனின் திட்டத்துக்குத் தலை அசைத்தேன்."

கரிகாலனின் உதடுகள் அசைந்தன.

"ஏன்?"

"ஏன் என்று கேட்கிறீர்கள் மன்னா? மிகவும் வேடிக்கைதான். நமக்கு அறவே அக்கறையில்லை. பாண்டியராவது அவரது சொந்த முயற்சியில் வெற்றியைக்

காணட்டுமே என்றுதான் அவர் இல்லத்துக்கு இணங்கினேன்.''

''பாண்டியனுக்கு என் மீது வருத்தம் அல்லது கோபம். அதனாலே என்னைக் கலந்துகொள்ளாமல் இருங்கோவேள் மீது படையெடுக்கிறார். இல்லையா?''

''அப்படியும் இல்லை. சோழ மன்னர் என்ன செய்வதென்று புரியாத நிலையில் குழப்பமடைந்து இருக்கிறார். போரில் வென்ற நாட்டைத் திரும்ப இருங்கோவேளிடம் கொடுத்து அதற்குப் பதில் ஒரு சாதாரண உயிரை மீட்பது என்பது முடியாத காரியம்தான். இந்நிலையில் சோழருக்குத் தொல்லை கொடுக்காமல் நாமே செழியனை மீட்க முயலுவோம் என்று துணிந்துவிட்டார். அவ்வளவுதான்!''

''அவசரக்காரர்!''

''அலட்சியத்தைவிட அவசரம் எவ்வளவோ மேல் என்பேன் நான்.!''

''அலட்சியம் அவசரம் இரண்டுக்குமிடையே அமைதியோடு தெளிவான காரியங்களில் ஈடுபடுதல் என்ற குணமும் இருக்கிறது புலவர் அவர்களே! தங்களுக்குத் தெரியாதவைகளையா நான் கூறப்போகிறேன்?''

''என்ன கூறினாலும் சரி; நம் நாட்டுக்கு வந்து நம் உயிரைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் அல்லற்படும் ஒரு வீரனைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இருப்பது பண்பே அல்ல! நல்லவர்களுக்கு அழகே அல்ல! இதற்குப் பெயர்தான் கடைந்தெடுத்த தன்னலம்!''

''போதும் புலவரே, போதும்! இந்தக் கரிகாலனைத் தாங்கள் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. செழியனை மீட்பதற்காக நான் எத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன் என்று தங்களுக்குத் தெரியாது. தாங்கள் இங்கு வரும்போது தங்களைக் கடந்து சென்றானே, ஒரு இளம் வீரன் அவனைப் பார்த்தீர்களா?''

''ஆமாம். பார்த்தேன்!''

''யார் அவன்?''

''ஒற்றன் என்றீர்கள் அன்று!''

''ஒற்றன் மட்டுமல்ல; உங்கள் காணாமற்போன மகள் முத்துநகையும் கூட!''

''ஆ! என்ன! என் மகளா? முத்துநகையா?''

''ஆமாம்! அவளைக் கேட்டுப் பாருங்கள், செழியனை மீட்பதற்கு நான் எவ்வாறெல்லாம் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று. முத்துநகை மட்டும் குறுக்கிடாதிருந்தால் இருங்கோவேளின் தலை எப்போதோ கீழே விழுந்திருக்கும். உங்கள் மகள் அளித்த உறுதியின்பேரில்தான் செழியனை எப்படியும் தந்திரமாக மீட்டுவிடலாம் என்று திட்டம் தீட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். அதற்குள் அவசரப்பட்டுவிட்டார் பாண்டியர்!''

''மன்னவா! எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. என் மகள் எப்படி இங்கு வந்தாள்? காணாமற்போன என் கண்மணி இங்குதான் இருக்கிறாளா? ஆகா! நான் எவ்வளவு பேறு பெற்றவன்! என்னைப் போன்ற புகழுடையவன் யாருமே இருக்க மாட்டார்கள். இப்படியொரு நாட்டுப் பற்றுள்ள செல்வத்தையா நான் மகளாகப் பெற்றிருக்கிறேன். அடடா! இந்த வார்த்தைகள் என் செவிகளில் செந்தேனாகப் பாய்கின்றனவே அரசே! என்னை மன்னித்துவிடுங்கள், அவசரப்பட்டு ஆத்திரத்தில் ஏதேதோ கூறிவிட்டேன்,'' என ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்க நின்றார் காரிக் கண்ணனார்.

''பரவாயில்லை புலவர் பெருமானே! தாங்கள் ஒன்றும் தவறு செய்துவிடவில்லையே. மன்னரின் கடமையை எடுத்துரைத்தீர்கள். அவ்வளவுதானே. எனக்கிருக்கும் வருத்தமெல்லாம் என் நண்பர் பாண்டியர் என்னைக் கலந்து

'தலைவர் அவர்களுக்கு பொன்னாடை போர்த்தி, மாலை மரியாதை செய்து, பணமுடிப்பு வழங்க ஏற்பாடு செய்தோமே! பொன்னாடையை எலியும் கறையானும் ருசி பார்த்து விட்டது. பணமுடிப்பைக் காணோம். இப்ப மாலை வாங்கக் கூட காசில்லாமல் நிர்க்கதியாய் நிற்கிறோம். ஆகவே...!'

7—5—70 (6&7)

கொள்ளாமல் இருங்கோவேள் மீது படை யெடுத்துவிட்டாரே என்பதுதான்!'' என மிகக் கவலையுடன் கூறினன் கரிகாலன்.

''இல்லை மன்னா. தங்களுக்குத் தொல்லை தரக்கூடாது என்பதே அவர் எண்ணம். இருப்பினும் இப்போதும் ஒன்றும் முழுகிவிடவில்லை. தாங்கள் என்ன சொல்கிறீர்களோ அதன்படி அவரை நடக்கச் செய்வது என் பொறுப்பு!'' என்று புலவர் கடமையுணர்ச்சியுடன் பதில் கூறினார்.

''இருங்கோவேளை மடக்குமுன் நானும் பாண்டி நாட்டுத் தளபதியும் சந்திப்பது நல்லது. பாண்டிநாட்டு ஒற்றன்கூட என்னைச் சந்திப்பதாக முத்து நகையிடம் கூறி அனுப்பியிருக்கிறான். அது போலவே தளபதியைச் சந்திப்பது முக்கியம் என்று கருதுகிறேன்.''

''அதற்கென்ன. இப்போதே நான் போகிறேன். படை வரும் வழியில் தளபதி நெடுமாறனைச் சந்தித்து தங்க ளிடம் அழைத்து வருகிறேன். நேரில் பேசி ஆக வேண்டியவைகளைச் செய்யுங் கள்.''

''அதுவே நலம். புலவர் பெரு மானே! தாங்கள் உடனே புறப்படுங்கள். தாங்கள் போனால்தான் அவர்களிடம் விளக்கமாகப் பேச முடியும். இல்லையேல் 'எனக்கு ஆணையிட சோழன் யார்?' என்றாலும் கேட்டாலும் கேட்டுவிடுவார் கள்!''

''அய்யோ! அப்படி யெல்லாம் சொல்லாதீர்கள். எனக்கு நேரே தங்க ளைப்பற்றி ஒருவன் அப்படிப் பேசி ந் தப்பி விடுவானா? நான் கற்ற தமிழாலேயே அவனைக் கொன்று விடுவேன், மன்னா கொன்று விடுவேன்!''

''மகிழ்ச்சி, புலவர் பெரு மானே! விரைவில் தளபதி நெடுமாறனு டன் வந்து சேருங்கள்!''

''அரசே! அதற்குள் மீண்டும் என் முத்து இங்கு வந்தால் நான் வரும் வரையில் எங்கும் போகவிடாதீர்கள். இங்கேயே...''

''இருக்க வைக்கிறேன். சென்று வாருங்கள்!''

புலவர் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட, சோழன் ஏழடி அவர்பின்னே நடந்து சென்று அவரை வழியனுப்பி வைத்தான்.

(தொடரும்)

முஸ்லிம் நாடுகளை ஒரு கலக்கு கலக்கிவிட்டார் திருமதி ஃபானு

திருமதி ஜோஹ்ரா ஃபானு என்ற 25 வயது இந்தோனேசியப் பெண்மணி, முஸ்லிம் நாடுகளில் சுற்றுப் பயணம் செய்து வருகிறார் - வயிற்றிலுள்ள சிசுவின் கட்டளைப்படி!

அந்தச் சிசு தன்னுடன் பேசுவ தாகவும், புனித குரானை ஓதுவதாகவும் சொல்கிறார், கர்ப்பிணியான திருமதி ஃபானு. ஒரு நாளைக்கு ஐந்து முறை நமாஸ் வழிபாடும் செய்கிறதாம் அந்தச் சிசு. தொழுகை வேளையின்போது அது புனித மெக்காவை நோக்கிநிற்றபோல் இருப்பதற்கு வசதியாகத் தரையில் மல் லாந்து படுத்துக்கொள்கிறார் திருமதி ஃபானு. அவர் அப்படிப் படுத்துக்கொண் டிருக்கும்போது இந்தோனேசிய தளபதி நசூஷனும் மற்றப் பிரமுகர்களும் அருகில் நின்று தொழுகை செய்துள்ளார்கள்.

எழுத்தாணியின் கூர், மழுங்கி யிருக்கிறதா
இல்லையா என்று ஓலையில் எழுதத்
தொடங்கியதுமே புரிந்துவிடும். அது போலவே,
மனிதன் நல்லவனா கெட்டவனா
என்று அவனுடன் பழகத் தொடங்கும்
போதே தெரிந்துவிடும்....

பாண்டியன்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

புகார்த் தலைநகரத்துக்குப் பத்து கல் தொலைவிலுள்ள பெருவெளியொன்றில் பாண்டிய நாட்டுப் படை வீரர்கள் இறங்கி தங்குவதற்கேற்ற கூடாரங்களை அமைக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். தளபதி நெடுமாறன் தன் துணைத் தளபதியிடம் போர் முறைகள் எப்படியெப்படி இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் தங்கியிருந்த முகப்பில் மீனக்கொடி கம்பீரமாகப் பறந்துகொண்டிருந்தது. கூடாரம் கட்டும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த வீரர்கள் போர்ப்பரணி பாடியவாறு ஆடி ஓடி மகிழ்ந்தனர். போர்ச் சேதி கேட்டதும் அவசர அவசரமாகப் போர்க் கருவிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவந்தவர்கள் அந்தக் கருவிகளை மெது

குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக் கொள்வது அநாகரிகம் என்று நினைக்கும் தாய்மார்கள் கவனிக்க: தாயின் உடலழகை வளர்க்க அது சிறந்த வழி என்று டாக்டர்கள் கூறுகிருர்கள். (கங்காரு அப்படியொன்றும் பார்க்க அழகா யில்லையே என்று கேட்க வேண்டாம்!)

குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக்கொள்வதில்தான் எத்

கேற்றிக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சமையற்கலையிலும் வல்லவராயிருந்த சில வீரர்கள் உணவு தயாரிக்கும் அலுவலில் மும்முரமாக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர்.

முரசுபோல் காணப்படும் பாத்திரங்களில் ஊற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த கள்ளை ஒரு வீரன் எல்லா வீரர்களுக்கும் அளவோடு வழங்கிக் கொண்டிருந்தான். அதை அருந்தியவர்கள் புது ஊக்கமும்—அருந்தாதவர்கள் அருந்தப் போகிறேம் என்ற புது உற்சாகமும் பெற்றுக் காட்சி தந்தார்பள்.

போராட்டக் களிப்பில் மூழ்கியிருந்த அவர்கள் எல்லோரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பும் அளவுக்கு குதிரையொன்றின் குளம்படி ஓசை பாசறையை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தனர். வீரர்களின் கரங்கள் அவர்களை அறியாமலே வாட்களை ஏந்திக் கொண்டன. ஒரே அமைதி - ஒலி வரும் திக்கிலேயே படை வீரர்களின் பார்வை நின்றது. தளபதி நெடுமாறனும் தனது கூடாரத்தை விட்டு எழுந்து வெளியே வந்து நின்றுன். தங்கள் வாளுக்கு ஏதோ ஒரு இரை வருகிறது என ஒவ்வொரு வீரரும் எண்ணிக் கொண்டு காத்திருந்தனர்.

ஓசை மிக அருகே வந்துவிட்டது. மேலும் கூர்மையாக அனைவரும் கவனித்தனர். குதிரை - தளபதி நெடுமாறனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. சந்தேகமில்லை. அதன் மீது அமர்ந்திருப்பவன் வேளிர்குடியைச் சேர்ந்த வீரன் தான். அவனைக்கண்ட பாண்டியநாட்டார் வாளுருவிப் பாய்ந்தனர். வீரன், குதிரையை விட்டுக் கீழே குதித்தான். குதித்தவன் சுற்றிலும் பார்த்துவிட்டுச் சிரிக்க ஆரம்பித்தான். "ஒருவனை எதிர்க்க இத்தனை வீரர்களா?"- இதைக் கேட்டு விட்டு மறுபடியும் சிரிக்கத் தொடங்கினுன்.

ஆத்திரமடைந்த ஒரு பாண்டிய நாட்டு வீரன், "ஏய் நிறுத்து! சிரித்தது போதும்! பாம்பை அடிக்கப் பத்துப்பேர் கூடுவதுதான் வழக்கம்! அது பயத்தால் அல்ல - பாம்பு நழுவி விடுமோ என்ற சந்தேகத்தால்!" எனக் கூறியவாறு வாளை ஓங்கினுன்.

உடனே தளபதி நெடுமாறன், அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி, குதிரையில் வந்தவனை அருகே அழைத்து, "நீ யார்? எங்கு வந்தாய்?" என விசாரித்தான்.

"நான் வேளிர்குடி வீரன். இருங்கோவேள் மன்னரே என் தலைவர்,

தூய வரைகள்!
எ வ் வ ள வு
ஸ்லைட்கள்!
—விக்னஸ்ட்

மன்னரின் புதிய நண்பர் செழியன் என்னைத் தங்களிடம் அனுப்பினர்.''

குதிரை வீரனின் பதில் நெடு மாறனைத் திகைப்பில் ஆழ்த்தியது.

''என்ன வீரனே! என்ன சொல் கிருய்? மன்னர் இருங்கோவேளின் நண்பர் செழியனு? ஓகோ..போர் முறையில் நீங்கள் கண்டுள்ள புதிய முறை இதுவோ? மிக மிக வேடிக்கை. மேலும் சொல் கேட் போம்!'' எனக் கேலி மொழிந்தான் நெடுமாறன்.

''வார்த்தைகளைச் செலவிடு வானேன்? இதோ இருக்கிறது செழியன் தந்த ஓலை. இதைப் பாண்டிய மன்னரிடம் கொடுக்க வேண்டுமென என்னை அனுப் பினர். வழியில் தங்களைச் சந்தித்தது நல்லதாயிற்று. தாங்களே இதைப் பாண்டிய மன்னரிடம் சேர்த்துவிடுங்கள்,'' எனக் கூறியவாறு ஓலையை எடுத்துத் தளபதியிடம் நீட்டினுன் அவன்.

தளபதி, ஓலையை ஒரு முறைக்கு இரு முறை படித்தான். பின்னர், தன் னையே நம்பாமல் தன்னுடன் இருக்கும் துணைத் தளபதிகளிடம் கொடுத்துப் படிக்கச் சொன்னுன். தளபதிகள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பரிதாபமாகப் பார்த் துக் கொண்டனர். நெடுமாறனின் முகம் சிவப்பேறியது. அவன் மீசைக் கற்றைகள் துடித்தன. விழிகளில் கனல்! இடக்கரத் தில் வலக்கரத்தால் ஓங்கிக் குத்திக் கொண்டு அங்குமிங்கும் நடந்தான். ''துரோகி! செழியன் துரோகி!'' எனப் பலங்கொண்ட மட்டும் கத்தினுன். எதிரி நாட்டு வீரன் எதிரே நிற்கிருன் என்பதை யும் மறந்துவிட்டு உறுமினுன். நெடுமாற னின் ஆவேசத்தையும் துணைத் தளபதி களின் கலக்கத்தையும் வெகு அலட்சிய மாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேளிர் குடி வீரன், ''நான் வருகிறேன். வணக் கம்'' எனக் கூறியவாறு குதிரையில் ஏறி உட்கார்ந்து அந்த இடத்தை விட்டு வேக மாகப் பறந்து சென்ருன். அந்தக் குதிரை யின் குளம்படிச் சப்தத்துடன் நெடுமாற னின் இதயமும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு முழங்கியது.

''சே! நினைக்கவே முடியவில் லையே! செழியன், ஒரு பெண்ணின் கண் வீச்சில் மயங்கி பாண்டிய மண்டலத் தையே காட்டிக் கொடுத்துவிட்டானே!'' என்று நெடுமாறன் அதிர்ச்சியடைந்த தொனியில், புலம்பும் தோரணையில் பேச ஆரம்பித்தான். தளபதியின் கோபத்தி னூடே யாரும் எதுவும் குறுக்கிட்டுப் பேசு

வது சரியல்ல என்று கருதி எல்லோரும் அந்த இடத்தை விட்டு ஊமைகளைப்போல் ஒதுங்கினர்.

நெடுமாறன் மட்டும் தனியே நின்று வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தங்கள் வாளுக்கு வந்த வேலை போய்விடுமோ என்ற கவலையில் வாளின் உறைகளைத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர் வீரர்கள்.

அப்போது தொலைவில் பள்ளத்தாக்கான பகுதியிலிருந்து யாரோ வருகின்ற அடையாளம் தெரிந்தது. முதலில் ஒரு கொடி மட்டும் தெரிந்தது. கொடியை உற்றுக் கவனித்தனர். சோழ நாட்டுப் புலிக்கொடிதான் அது.

புலிக்கொடி அங்கு வரவேண்டிய அவசியம்?

நெடுமாறனுக்கு மீண்டும் குழப்பம். ஆனால் அந்தக் குழப்பம் நீண்ட நேரம் நீடிக்காமல் புலிக்கொடி மிக அண்மையில் வந்துவிட்டது. குதிரை வீரர்கள் புடைசூழ அழகிய சிறுதேர் ஒன்றில் காரிக்கண்ணனார் அமர்ந்து பாசறை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். வருவது புலவர் பெருமான் என அறிந்த தளபதி நெடுமாறன் எதிர்கொண்டழைத்துக் கை நீட்டித் தேரினின்றும் இறங்கச் செய்து மரியாதையுடன் பாசறைக்குள் அழைத்துச் சென்று உட்கார வைத்தான்.

புலவர், தளபதிகளின் முகத்தை யெல்லாம் பார்த்துவிட்டு, "ஏன் எல்லாருடைய முகங்களிலும் ஒரு மாற்றம்? ஒருவேளை போர் வெறியால் விளைந்த மாற்றமோ?" என ஆவலுடன் கேட்டார்.

"அப்படியொன்றுமில்லை, புலவர் பெருமானே! போர் வெறி இது போன்ற மாற்றங்களை அளிப்பதில்லை. போர்க்களத்திலே முதுகிலே வேல்பட்டு வீழ்ந்தவனின் தாயின் உள்ளம் படும் வேதனையைவிட அதிகமானது இப்போது எமதுள்ளம் படும் வேதனை!"—நெடுமாறனின் பதிலைக் கேட்ட காரிக்கண்ணனார் திடுக்கிட்டார்.

"என்ன? என்ன? என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

"தமிழ் வளர்க்கும் தங்களிடம் மறைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? யாரை மீட்பதற்காக இந்தப் போர் நடைபெறுகிறது என்று தங்களுக்குத் தெரியாதா என்ன?"

"புரியும்படி சொல்லுங்கள்."

"எதைச் சொல்வது புலவர் ஏறே! வேலினும் சிறந்தது பெண்கள் விழியென்று கவிதைகள் புனைவீர்கள்; படித்திருக்கிறோம். ஆனால் நாட்டை விடச் சிறந்தவர்கள் பெண்கள் என்று கள் வெறியேறிய கவிஞன் கூடச் சித்திரித்ததில்லை. அப்படிச் சித்திரித்தால் அவன் தலை தப்புவதுமில்லை. ஆனால், இதோ வியப்புக்குரிய வேதனைச் சேதி கேட்கிறோம் புலவரே— யாருக்காகப் பெருவழுதிப் பாண்டியர், ஊனுறக்கமின்றிக் கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாரோ - யாருக்காகப் பல வீரர்கள் களம் புகுந்து தங்கள் உயிர் கொடுக்கவும் தயாராக வந்திருக்கிறார்களோ—அந்தச் செழியன் துரோகியாகிவிட்டான்! கடைந்தெடுத்த கோழையாகிவிட்டான்! பகைவனின் நண்பனாகி விட்டான்! அங்கேயிருக்கிறாள் ஒரு பெண். அவளை விரும்பிப் பிறந்த மண்ணை மறந்து விட்டான்!"

நெடுமாறன் எரிமலை போல் குமுறிக் கொண்டிருந்தான். புலவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

"என்னால் இதை நம்ப முடியவில்லையே?" என்று கூறிய புலவரிடம்

கடைசி விஜயம்

"ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று உங்கள் ஆபீஸ் நண்பர்கள் யாராவது நாலு பேரை அழைத்து வருகிறீர்களா?"

"ஆமாம்! என்ன விசேடம்?"

"இரும்புப் பீரோவை மாடியில் வைத்து விட்டுக் கட்டிலைக் கீழே இறக்கி, விடு பூராவும் ஒட்டடை அடிக்கலாம்னு பார்க்கிறேன்!"

''இதோ இதை படித்துப் பாருங்கள்!'' என்று ஓலையை அளித்தான் தளபதி.

ஓலையைப் படித்த புலவரின் கண்களிலிருந்து முத்து முத்தாக உதிர்ந்த கண்ணீர் ஓலையை நனைத்தது. விம்முங் குரலில் பேசினுர், ''பாண்டிய நாட்டு வீரர்களே! செழியன் துரோகியென்று இன்னும் என்னல் நம்ப முடியவில்லே!'' என்று கத்தினுர். ''எழுத்தாணியின் கூர், மழுங்கியிருக்கிறதா இல்லேயா என்பது ஓலேயில் எழுதத் தொடங்கியதுமே புரிந்து விடும். அது போலவே மனிதன், நல்லவனு கெட்டவனு என்று அவனுடன் பழகத் தொடங்கும்போதே தெரிந்துவிடும். நான் அறிந்த வரையில் செழியன் துரோகி யென்று என்னுல் ஏற்றுக்கொள்ளவே இயலவில்லே,'' என்று புலவர் விளக்கம் கூறினுர்.

''எழுதும்போது இடையிலே கூட எழுத்தாணியின் கூர் மழுங்குவ துண்டு. நல்ல மனிதனும் சூழ்நிலேயால் கெடுவதுண்டு. செழியன், அதற்கு விதி விலக்காக இருக்க முடியாதே புலவரே!''—இது நெடுமாறனின் பதில்.

''நான் ஏன் குழப்பமடைய வேண்டும்? முதலில் நான் வந்த வேலே யைச் சொல்லிவிடுகிறேன். சோழ மன்னர் என்னே இங்கு அனுப்பினுர். போர் துவங்குவதற்கு முன்பு தங்களுடன் பேச வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறுர். இப்போது போர் துவங்குவது பற்றியே சந்தேகம் வளருமளவுக்கு நிலேமை ஏற் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்த வேளேயில் தாங்கள் கரிகாற் சோழரைச் சந்திப்பது எல்லா வகையிலும் நன்மை பயப்பதா கவே அமையும்!'' என்று புலவர் வந்த காரியம் பற்றிய பேச்சைத் தொடங்கினுர்.

''சோழரைச் சந்திப்பதா? பாண்டிய மன்னரின் அனுமதி இல்லா மலா?'' - நெடுமாறன் சிந்தனேயிலாழ்ந் தான்.

''நட்புரிமையுடன் கூடிய இரு நாடுகள்தானே பாண்டியமும் சோழமண் டலமும்! ஒரு நாட்டின் தளபதி, இன் னெரு நாட்டின் மன்னரைச் சந்திப்பது தவறல்லவே! இது பற்றிப் பாண்டியர் தவருகக் கருதமாட்டார் என்பதற்கு நான் பொறுப்பு. அதுமட்டுமல்ல. நானே இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தேன் என்று கேள்விப்பட்டால் பெருவழுதிப் பாண்டி யர் மகிழ்வாரே தவிர மறுத்துரைக்க மாட்டார்,'' என்று புலவர், நெடுமாறனே இணங்கச் செய்யும் அளவுக்குத் தைரியம் அளித்தார்.

பின்னர், நெடுமாறனும் கரிகாற் சோழரைச் சந்திப்பதற்குப் புறப் படத் தயாரானுன். தளபதியுடன் பாண்டியநாட்டுக் குதிரை வீரர்கள் பதின்மர் புறப்பட்டனர். வாட்டசாட்ட மான குதிரையொன்றில் நெடுமாறன் ஏறி அமர்ந்து துணைத் தளபதிகளே எச்ச ரிக்கை செய்துவிட்டு அவர்கள் பொறுப் பில் படையினே ஒப்பித்துவிட்டுப் புல வருடன் புகார்த் தலேநகரம் நோக்கிக் கிளம்பினுன்.

பாசறையை விட்டு வெகு தூரம் அவர்கள் கடந்துவிட்டார்கள். இருமருங்கிலும் புதர்கள் அடர்ந்த குறு கிய பாதையொன்றில் அவர்களின் பய ணம் நடந்து கொண்டிருந்தது. சுற்று முற்றும் சுழல்விளக்கென அலேந்துகொண் டிருந்த நெடுமாறனின் விழிகள் புதர் மறைவில் எதையோ கண்டு அசைவற்று நின்றன. திடீரெனக் குதிரையை நிறுத் தினுன்.

புலவர் திகைப்படைந்து, ''என்ன வேண்டும்?'' என்று கேட்டார்.

''ஒன்றுமில்லே!'' என்றவாறு குதிரையிலிருந்து இறங்கினுன்.

புலவர், அவனேயே வியப் புடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். மீண்டும் கேட்டார், ''தளபதியாரே! என்ன தேவை? ஏன் இறங்கிவிட்டீர்'' என்று!

''இதோ இந்தப் புதரில் படர்ந் திருக்கும் பச்சிலேயைப் பார்த்தீர்களா? எல்லா நோய்களேயும் நீக்க வல்லது இது! இதைக் கொஞ்சம் பறித்துப்போகலாம்!'' என்றுன் தளபதி.

''பச்சிலேயின் பெயர் என்ன?'' என்று கேட்டார் புலவர்.!

''வேளிர் குடியின் விஷக்

செய்தித் தாள்களேப் படிப்பதே எனக்குக் கஷ்ட மாயிருக்கிறது. எங்கே பார்த் தாலும் என்னேப் பற்றியே எழுதுகிறுர்கள்; எதைப் புரட்டினுலும் என் படங்கள் வேறே! இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்?

—1918'ல் கூறியவர்: லெனின்

கொடி!'' என்று பலமாகக் கூச்சலிட்டவாறு வாளை உருவி புதருக்குள்ளே ஓங்கிக் குத்தினான் நெடுமாறன்.

''ஆ! ஐயோ!'' என்று புதருக்குள்ளேயிருந்து ஒரு பயங்கர ஒலி கேட்டது. புலவர் பயந்துவிட்டார். கூடவந்த வீரர்கள் புதர் அருகே ஓடி வந்து சூழ்ந்தனர். புதருக்குள் கிடந்த உருவத்தை இழுத்து நெடுமாறன் வெளியே போட்டான்.

''யார் அது?'' புலவர் கேட்டார்.

''இவன்தான் செழியன் கொடுத்த ஓலை தாங்கி வந்தவன். வேளிர்குடி வீரன். ஓலையின் விளைவு என்ன என்று பார்ப்பதற்காகப் பதுங்கியிருக்கிறான்,'' என்று நெடுமாறன் பதில் கூறிவிட்டுக் குதிரையில் ஏறிக்கொண்டான்.

மற்ற வீரர்கள் பிணத்தை யெடுத்து அப்பால் மறைத்துவிட்டுத் தங்கள் குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டனர்.

''இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்ட பிறகு எனக்கு என்னமோ ஓலையின் மீதே சந்தேகம் வருகிறது!'' என்றார் புலவர்.

அதற்குப் பதில் ஏதும் கூறாமல் தன் குதிரையைத் தட்டிவிட்டான் நெடுமாறன், மற்றவர்கள் அவனைத் தொடர்ந்தனர்.

சோழவேந்தனைச் சந்திப்பதற்குப் பாண்டிய நாட்டுத் தளபதியைத் தந்தை அழைத்து வரும் அதே நேரத்தில் பாண்டி நாட்டு ஒற்றனும் வீரபாண்டியைச் சோழனிடம் அழைத்துச் செல்லும் நோக்கத்துடன் மகள், காட்டினிடையேயுள்ள பாழ் மண்டபத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவள் உள்ளத்தில் எத்தனையோ எண்ணங்கள் இந்த இளம் வயதில்—அதுவும் பெண்ணாகப் பிறந்த ஒருத்தி—பிறந்த நாட்டுக்காகப் பெரும் பணியாற்றுவதை நினைத்து நினைத்துத் தனக்குத்தானே பெருமை கொண்டாள். வீரபாண்டியையும் சோழரையும் சந்திக்க வைத்து இருங்கோவேளை எதிர்க்கும் போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்டால் செழியன் விடுதலை சுலபமாக நடந்துவிடும். பின்னர் வீரபாண்டிக்கும் தனக்கும் திருமணம்! திருமணத்திற்குப் பிறகு நாட்டுப்பணி முடிந்துவிட்டதாகப் பொருள் அல்ல. சோழ நாட்டுக்குத் துரோகம் செய்பவர்களை—செய்ய எண்ணியவர்களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டனை வழங்கும் வரையில் ஓய்வு கிடையாது.

இப்படியெல்லாம் சிந்தனைகளை ஓடவிட்டவாறு மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தாள். தன் பணியினிடையே தாமரை குறுக்கிட்ட நிகழ்ச்சியை அவள் ஒரு வேடிக்கையாகக் கருதினாலும், அதனால் விளைந்த பலன்கள் அதிகமென்று அவள் நம்பினாள்.

உற்சாகமூட்டக்கூடிய இத்தனை செயல்களுக்கிடையே தந்தையின் நினைவு அவளைக் குன்றிப்போகச் செய்தது. ''தந்தை இருங்கோவேளின் நண்பர். மகள் சோழ நாட்டுப் பெருமைக்குப் பாடுபடும் வீராங்கனை!'' என்று அவள் உதடுகள் உச்சரித்தன. கண்கள் மூடிக்கொண்டன. சற்று நின்றாள் மண்டபத்துப் படிக்கட்டில். மூடிய இமைகளின் வழியே கண்ணீர்த் துளி எட்டிப் பார்த்தது. 'ஆம்! நான் என் தந்தையைக் காட்டிக்கொடுக்க வேண்டும்!' என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டாள். பிறகு அசைவற்று அப்படியே நின்றாள்.

விசில்

அன்றொரு நாள் மாம்பலம் பஸ் ஸ்டாண்டில் கிளி ஜோசியர் ஒருவர் தமது கிளிக் கூண்டுடன் பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்தார். டூட்டிக்கு வந்திருந்த கண்டக்டர்களுள் ஒருவர் கிளியைப் பார்த்து விளையாட்டாக 'விசில்' அடித்தார். அதன் பிறகு அவர் விசில் அடிக்க, கிளியும் பதிலுக்கு விசிலடிக்க ஒரே கூட்டமாகக் கூடிவிட்டது.

இதற்குள் 13'ம் நம்பர் பஸ் வந்து நிற்கவே கிளி ஜோசியர் அதில் ஏறிக்கொண்டார், கண்டக்டர் ரைட் கொடுக்குமுன்பே, கிளி 'விசில்' கொடுத்துவிட்டது! டிரைவர் வண்டியை ஓட்ட ஆரம்பித்துவிட்டார்! குழப்பம் அடைந்த கண்டக்டர் கிளி ஜோசியருடன் சண்டை போட்டார். அதன் பிறகும் கிளி விசிலடித்துக் கலாட்டா செய்தது. பஸ்ஸில் கிளிகளை ஏற்ற முன்பு தடையிருந்ததாம். கிளி ஜோசியர்களின் வேண்டுகோளின்படி இப்போது அந்தத் தடை நீக்கப்பட்டுவிட்டதாம்.

—கே. வி. கோபால்

சிரிக்கும் குழந்தை,
தாய்க்கு மகிழ்ச்சி.
படிக்கும் குழந்தை,
தந்தைக்குப் பெருமை.

—'ஓக்'கிலிருந்து 'பாலி'

எவ்வளவு நேரம் அப்படி நின்ருள் என்று தெரியாது. பிறகு உணர்வு பெற்று விழிகளைத் திறந்தாள். என்ன ஆச்சரியம்! எதிரே ஒரு கிழவன்! சொறி பிடித்த கிழவன்! பரட்டைத் தலை! பஞ்சு நிறத்தாடி! கூனன்! குறுகிப் போய் எதிரே நின்று கொண்டிருந்தான்.

"யார் நீ?" என்று வியப்பு மேலிட முத்துநகை கேட்டாள். அவளால் அவனைப் பார்க்கவே இயலவில்லை. அவ்வளவு கோர உருவமாகக் காட்சியளித்தான் அந்தக் கிழவன்.

"என்னையா யார் என்று கேட்கிருய்? பெண்ணே, நீ யார் என்று எனக்குச் சொல்! நிலவைக் கடைந்து செய்த சிலையில் நித்திலத்தைப் பதித்ததுபோல் காட்சிதரும் பாவையே! நீ யார்?"

கிழவனின் பேச்சை அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. தன்னைப் பெண் என்று எப்படிக் கண்டுபிடித்தான் என ஆச்சரியமுற்ருள்.

"நீ இருக்கும் அழகுக்கு வர்ணனைப் பேச்சு ஒரு கேடா? ஆண்-பெண் வேறுபாடு தெரியாத குருடனே! நிறுத்திக் கொள் உன் அலங்கோல வார்த்தைகளை!" என்று கடுமையாகப் பதில் கூறினுள் முத்துநகை.

"என்னடியம்மா— இப்படி ஊடல் புரிகிருய்?" என்று நகைத்தவாறு கிழவன், முத்துநகையின் கையைப் பிடித்து இழுத்து இறுகத் தழுவிக்கொண்டான்.

அவன் பிடியிலிருந்து விடுபட முடியாமல் முத்துநகை தவித்து இறுதியில் அவனைக் கீழே தள்ளி விட்டுத் தொலைவில் சென்று அங்கு கிடந்த ஒரு கருங்கல்லைத் தூக்கி அவன் தலையில் போட ஓடி வந்தாள். கீழே கிடந்த கிழவன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள், அவன் தலைக்குக் குறிபார்த்துக் கல்லைப் பலங்கொண்ட மட்டும் இரு கைகளாலும் உயரத் தூக்கி அவன் மீது எறிந்தாள். அதைப் பற்றிக் கவலையே கொள்ளாமல் படுத்திருந்த கிழவன் தலைக்கு நேரே வந்த கல்லை இடது கையால் தட்டி விட்டு வேகமாக எழுந்து அவளைத் துரத்தினுன். அவள் ஓட முயன்ருள். கிழவன் விடவில்லை. அவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டான். முத்துநகை அவனைத் தாக்குவதற்கு கையை ஓங்கினுள். உடனே; கிழவன் கலகலவென்று நகைத்து. தன் தாடியையும் தலைமுடியையும் எடுத்து முத்துநகையின் கையில் கொடுத்தான்.

முத்துநகை "அத்தான்!" என்று ஆசையுடன் அழைத்து அவனைத் தழுவிக்கொண்டாள்.

கூன் விழுந்த கிழவன் நிமிர்ந்து நிற்கும் சிங்கமாய்— வீர பாண்டியாய்க் காட்சி அளித்தான்.

"எதிரிகளிடம் காட்ட வேண்டிய திறமையை என்னிடமே காட்டுகிறீர்களா அத்தான்?"

"நீ கூட எதிரிதானே?"

"என்ன?"

"ஆமாம்—காதல் எனும் போர்க் களத்தில் நாம் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் எதிரிகள்தான்! அப்போதுதானே இந்தப் போர்க்களம் சுவைக்கும் கண்ணே?"

"அதிருக்கட்டும்— இந்த வேடம் எதற்காக?"

"இதுதான் கரிகால் சோழரைச் சந்திப்பதற்குப் போட்டுக்கொண்டுள்ள வேடம்!"

"ஏன்..உண்மையான வீர பாண்டியாகவே வருவதில் என்ன குற்றம்?"

"என் உண்மை உருவில் வந்தால் என்னையும் உன்னையும் பற்றி அரசர் சந்தேகிக்க இயலும், நம்மிடையே எப்படித் தொடர்பு ஏற்பட்டது என்று எண்ணிடத் தோன்றும். அத்தச் சாதாரணச் சந்தேகங்கள் கூட யாருக்கும் ஏற்படலாகாது என்பதற்காகவே இந்த வேடம் பூண்டேன். அதிருக்கட்டும்; அரசரைப் பார்க்க அனுமதி கிடைத்து விட்டதா?"

"இன்றைக்கே சந்திக்கலாம்— எப்போது வேண்டுமானுலும் அரசர் தயார்!"

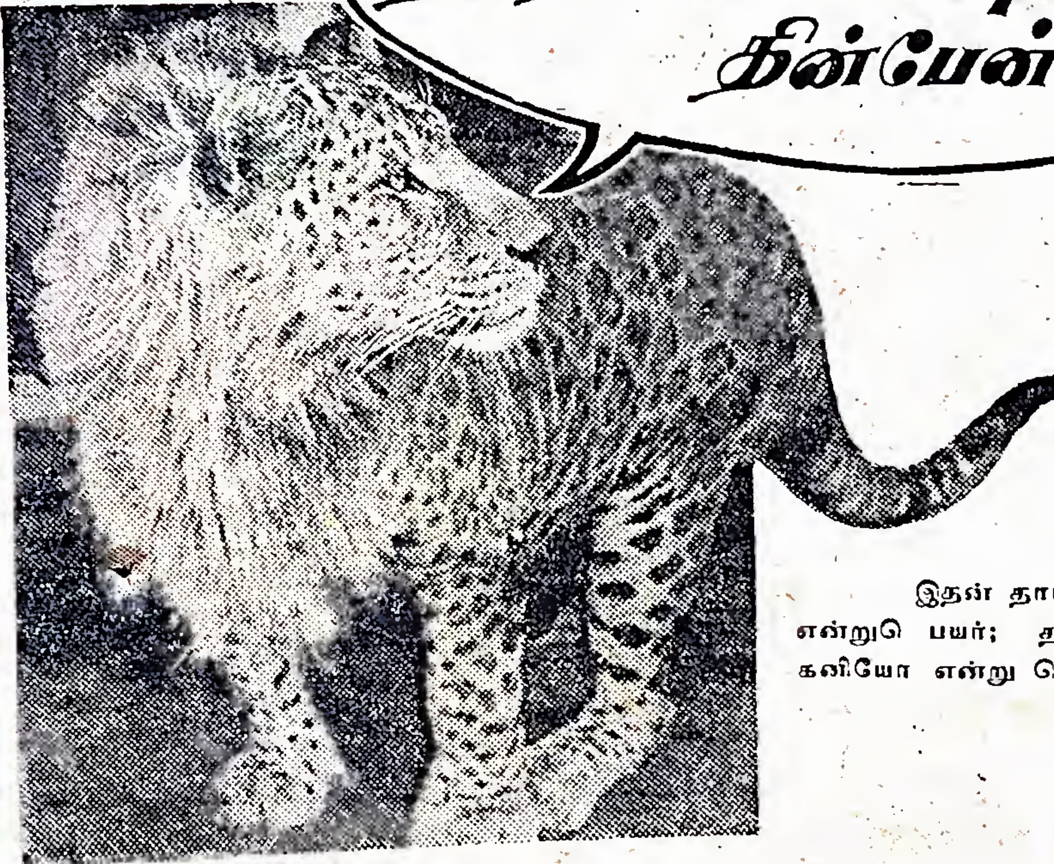
"கண்மணி..உன் திறமைக்குப் பரிசாக.." எனக் கூறியபடி இதழ் குவித்தான் இருங்கோவேள்!

(தொடரும்)

உங்களுக்கு என்ன குறை? கொலு மண்டபத்தில் அமர்ந்து கோலோச்சவேண்டுமெனக் கேட்டிருந்தாலும் அட்டியின்றித் தரக்கூடிய குணாளன்தானே நமது கொற்றவன்! அவருக்குப் பாதகம் நினைக்க எப்படியப்பா உங்கள் மனம் துணிந்தது? அரசே! அரசே!! என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். இந்தத் துரோகியின் வீட்டில் நான் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததற்கு என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்.''

முத்துநகை அலறித் துடிப்பதைக் கண்ட கரிகாலன் அவளைச் சமாதானப்படுத்தி, ''அழாதே முத்துநகை. தந்தை செய்த தவறுக்கு நீ என்ன செய்வாய்? உன் தந்தையின் களங்கத்தை மறைத்துப் புதிய ஒளியைப் பரப்புகிற அளவுக்குக் குடும்ப விளக்காக நீ திகழ்கிறாய். நீ தியாகச் சுடர். சோழ மண்டலத்தின் பெருமையைக் காப்பாற்றுவதொன்றே பெரிதெனக் கொண்டு தந்தையையும் காட்டிக்கொடுத்த உன் நெஞ்சுறுதியை—தாயகப் பற்றை—நான் மதிக்கிறேன். உன் உறுதிக்கும் துணிவுக்கும் மரியாதை செலுத்துகிறேன். நீ நாட்டுக்குத் தியாகம் செய்கிறாய். உன் தந்தை நண்பனுக்காகத் தியாகம் செய்கிறார்,'' என்று கண்கலங்கக் கூறிவிட்டு, புலவரைப் பார்த்து,

''வணக்கத்துக்குரிய தமிழ்ப் பாவலரே! நானொருவன் வாழ்வது பிடிக்கவில்லையென்றால் என் மார்பில் வேல் நுழைத்திருக்கலாம் தாங்கள்! அதை விடுத்துத் தாயகத்தை எதிரிக்குக் காட்டிக்கொடுக்கும் இழி செயலை மேற்கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை. போனது போகட்டும். நீதிக்கு முன்பு, தரணியாளும் மன்னனும்—தமிழால் உலகை ஆளும் புலவரும் ஒன்றுதான். நீதி கிடைப்பதற்குப் பெரிதும் முயலுகிறேன். அதுவரையில் தாங்கள் அரண்மனையிலேயே சிறைப்படுத்

இந்தச் சிங்கப் புலி (அல்லது புலிச் சிங்கம் என்று சொல்வதுதான் சரியோ?) ஜப்பானில் கேபே மிருகக் காட்சி சாலையில் இருக்கிறது.

இதன் தாய், சிங்கம்: ஸொனோகோ என்றுபெ பயர்; தந்தை, ஒரு சிறுத்தை. கனியோ என்று பெயர்.

—டெய்லிமிர்ரர்

தப்படுகிறீர்கள். பகைவனுக்குத் துணை நிற்கும் ஒருவரை வெளியில் உலவிட விடுவது தவறல்லவா? அது அறிவுடைமையும் ஆகாது. அதனால் என்னை மன்னித்துக் கொள்ளவும். பெயர்தான் சிறைவாசம் என்று இருக்குமே தவிர தங்களுக்குத் தொல்லைகள் இருக்காது. நல்ல உணவு வழங்கப்படும். சிந்திக்கவும் எழுதவும் வசதிகள் உண்டு. செந்தமிழ்க் கவிதைகளைத் தாங்கள் எழுதிக் குவிக்கலாம். என் கடமையை நான் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. மன்னிக்கவும்.''

—என்று தழுதழுத்த குரலில் உரைத்துவிட்டு அசைவற்று நின்றான்.

''சிறைச்சாலையில் எனக்கு வசதிகளா, மன்னவா? கிளியை அடைக்கும் கூண்டு இரும்புக் கூண்டாயின் என்ன? பொன் கூண்டாயின் என்ன? அரண்மனையிலேயே சிறைவைப்பதால் என் பெருமை நிலைத்துவிடுமா என்ன? துரோகியென்று நீங்கள் எல்லாம் கூறிவிட்ட பிறகு என்னைக் கொன்று போடுவதே சிறந்த தண்டனையாகும், எனக்கும் அமைதி ஏற்படும்.''

—என்று புலவர் மறுமொழி புகன்றார். அவர் பேச்சில் நடுக்கமில்லை. கம்பீரமாகப் பேசினார். அரசன் அதற்குப் பதில் கூறவில்லை. வீரர்களை அழைத்து அவர்களிடம் சைகை செய்தான். அவர்கள் புலவரை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டனர்.

''வருகிறேன் மன்னவா! வாழ்க!''

—என்று வாழ்த்திவிட்டு வீரர்களுடன் கிளம்பினார், காரிக்கண்ணனார்.

எப்போதும்போல மன்னன் அவனையறியாமலே ஏழடி நடந்துசென்று அதன் பின்னர், தான் நடந்து வந்ததை உணர்ந்து அப்படியே நின்று பொலபொலவென்று கண்ணீர் உகுத்தான்.

முத்துநகையின் கண்களும் அருவிகளாயின. அவள் அரசனிடம் வந்து ''அரசே!'' என்று கரகரத்த குரலில் அழைத்ததும், அரசனின் நெஞ்சம் வெடித்துவிடும்போல் ஆயிற்று. ''என் எம்மா!'' என்று அழுதவாறே கேட்டான்.

''என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்.'' அவள் விம்மியழுதாள்.

''உன்னை மன்னித்துவிடலாம். ஆனால், தமிழ்த்தாயைக் கதறி அழவிட்டு அவளது அன்புப் புதல்வரை அரண்மனையில் அடைக்க உத்தரவிட்டிருக்கிறேனே; அதற்கு நான் யாரிடம் மன்னிப்புக் கேட்பேன்?'' என்று குழந்தைபோலச் செருமிச் செருமி அழத் தொடங்கினான், கரிகாலன். அவ்விருவரும் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு அழுது முடித்த பிறகு முத்துநகை கரி

காலனிடம் கேட்டாள், "நான் போய் வீரபாண்டியைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்," என்று!

"அப்படியொரு ஒற்றன் பாண்டிய நாட்டில் இல்லையென்றும் நான் விசாரித்தவரையில் தெரிகிறது" என்று சோழன் பதில் கூறினன்.

"பாண்டிய மன்னரால் நியமிக்கப்பட்டவர்தான் அந்த ஒற்றர். தாங்கள் கேட்டவைகள் தவருனவைகளாக இருக்கக்கூடும். வீரபாண்டியைப் பற்றி வீண் சந்தேகம் ஏற்படவேண்டிய அவசியமே இல்லை. அவருக்கு என்ன ஆயிற்று என்றும் தெரியவில்லை. அவரை நான் உயிரோடு பார்க்கப்போகிறேனு என்பதே சந்தேகந்தான்!" என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் அழ ஆரம்பித்தாள் அவள்.

வேதனைக் களத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் அவளுக்கு மேலும் துன்பம் தர எண்ணுமல் அரசன் அவளைப் போகுமாறு கூறிவிட்டுத் துணைக்குச் சில வீரர்களையும் அழைத்துச் செல்லுமாறு கூறினன்.

"இல்லை! யாரும் தேவையில்லை. நான் தனியாகவே போய் வருகிறேன்."—எனச் சொல்லிவிட்டுக் கரிகாலனிடம் விடைபெற்று முத்துநகை வீரபாண்டியைச் சந்திக்கப் புறப்பட்டு விட்டாள். அரசரைக் கொல்ல வந்த இருங்கோவேளின் ஆள் கூறிய தகவலிலிருந்து தன் காதலன் உயிரோடு இருப்பான் என்ற நம்பிக்கையே அவளுக்கு இல்லை. அந்தச் சூழ்நிலையில் அவள் மனம் என்ன பாடு படும்? பாழ் மண்டபத்தினருகிலோ, அல்லது அந்தக் குளத்திலோ தன் ஆசைக் காதலனின் பிணம் கிடக்கும்—அய்யோ! அதைப் பார்த்த பிறகு உயிர் நிற்குமா உடலில்! அப்படிப்பட்ட ஒரு கொடுமையான காட்சிதான் தன்னை வரவேற்கக் காத்திருக்கிறதா? அல்லது மரணத்தோடு போராடிக்கொண்டு ஆதரிக்க யாருமில்லாமல் அவதிப்படுகிற வீரபாண்டியைத்தான் அவள் காணப்போகிருளா? அப்படியானல் காயம்பட்டு அலறித் துடிக்கும் அவனைத் தழுவிச் சிகிச்சை செய்து உயிர் கொடுத்துவிட்டு மறுவேலை பார்க்கலாம் அவள்.

எண்ணங்கள் உந்தித்தள்ள ஓடிக்கொண்டிருந்தாள் பாழ் மண்டபம் நோக்கி.

(தொடரும்)

மைசூர் சட்டசபையில் அசைவ உணவு காண்டீன் ஒன்று ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அதன் பெயர்: 'மீன் மூலை' (Fish Corner)

—'முத்து'

சலூன் முதலாளி கிறிஸ்தியன் ரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தார். அவர் மனைவி புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

சலூனில் உள்ள பணத்தைக் கொள்ளை அடித்து, முதலாளியைச் சுட்டுக் கொன்று விட்டுத்தான் அந்த ஆள் கொலை வெறியோடு என் எதிரே ஓடியிருக்கிறான்!

24 மணி நேரம் முன்பு என்னிடம் அவ்வளவு அன்பாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தவர், இதோ சவமாகக் கிடக்கிருர்! அந்த வருத்தத்தை என்னல் மறக்கவே முடியவில்லை.

கூறியவர்: கல்வித் துறை இயக்குனர் திரு. எஸ். வி. சிட்டிபாபு

அமெரிக்காவில் பார்த்த அமளி

23

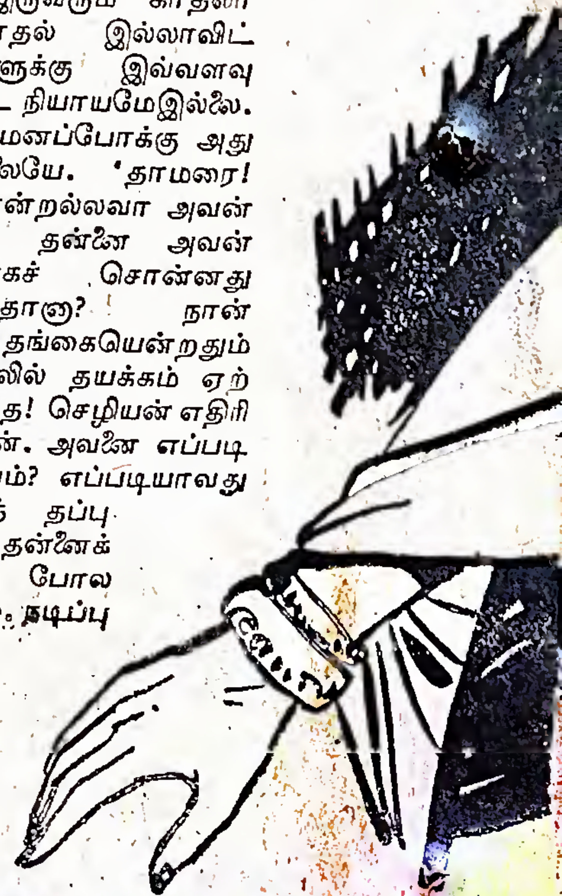
முத்துநகை, தன் காதலனைத் தேடிச் செல்லும் அதே நேரத்தில் காலகத்தில் மரமாளிகையில் தன் அண்ணிக்கு அருகில் அமர்ந்து கன்னத்தில் கை வைத்தவாறு தாமரை, காதலில் தனக்கு ஏற்பட்ட விபரீதமான தோல்வியை எண்ணிக் கவலைப் பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். பிற ஆடவரை மனத்தால் நினைத்தாலும் கற்புக்குக் களங்கம் ஏற்பட்டுவிடும் என்று கூறுவார்களே! அதுபோலத்தான் நம் கற்புக்கும் குறை வந்து விட்டதோ என்று சந்தேகப்பட்டாள். அந்தச் சந்தேகத்தை ஒரு நொடியில் துடைத்து விட்டு அவளைச் சமாதானப்படுத்தியது அவளது மனச் சாட்சி; ஓர் ஆடவனிடம் மனத்தைப் பறிகொடுத்தால்தானே அப்படி—அவள் ஒரு பெண்ணிடம்தானே மனத்தைப் பறிகொடுத்தாள்? அதனால் கற்பு பற்றிய பிரசினைக்கு இடமே ஏற்படவில்லை.

தன் அண்ணன் இருங்கோவேள் கூறியது உண்மையாக இருந்து தன் காதலன் பெண்தான் என்பது நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டால் அவளைச் சும்மா விடக் கூடாது. சரியானபடி உடனே பழி தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று திட்டம் வகுத்திடத் தொடங்கினாள். தன் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திச் சிந்தனை செய்யத் தவறிய காரணத்தால் எத்தனைபெரிய ஏமாற்றத்தைச் சந்திக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது என்று வருந்தினாள். வெட்கத்துடன் ஆத்திரமும் கலந்துகொண்டது. விழலுக்கு இறைக்கப்பட்ட நீர் போல அவள் பேசித் தீர்த்த காதல் உரையாடல்கள் எல்லாம் பாழாகி விட்டன. காட்டில் எரித்த நிலாபோல ஆயிற்று அவள் விழியினால் பேசிய விந்தை மொழியெல்லாம்!

அவள் அந்தப் பெண்ணைக் காதலிக்கவில்லை. அந்தப் பெண் போட்டிருந்த வேடத்தைக் காதலித்தாள். ஆம்! அந்த அழகிய வடிவத்தைக் காதலித்தாள். எழில் கொட்டும் அந்தச் சுந்தரத் திருமுகத்தைக் காதலித்தாள்.

இப்போது அது வெறும் ஊமை ஓவியமாகி விட்டது என்று நினைத்து நினைத்து மனம் புண்ணாகிறாள். தடாகத்துத் தெளிந்த நீரில் பிரதிபலிக்கின்ற முகத்தை எட்ட இருந்தே பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டிருக்கலாம். 'என்னே அழகு!' என்று கூறிக்கொண்டே தடாகத்தில் கை வைத்தால் நீரில் ஆடிய அழகு நிழல் குலைந்துபோய்விடும். அதே நிலை தான் இப்போது தாமரைக்கு!

அந்த முத்துநகையை எப்படிப் பழி வாங்கிக்கொள்வது என்ற கவலை தீவிரமாயிற்று. அவள் ஒரு வேவுகாரி, தனக்கும் தன் அண்ணனுக்கும் ஏன் வேளிர் குலத்துக்கே பகை அவள். செழியனை மீட்பதற்கு அவள் ஏன் இவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டும். ஒருவேளை இருவரும் காதலர்களா? காதல் இல்லாவிட்டால் அவளுக்கு இவ்வளவு கவலை ஏற்பட நியாயமேஇல்லை. செழியனின் மனப்போக்கு அது போல இல்லையே. 'தாமரை! தாமரை!' என்றல்லவா அவன் தவித்தான்? தன்னை அவன் காதலிப்பதாகச் சொன்னது வெறுங்கதைதானா? நான் பகைவனின் தங்கையென்றதும் அவன் காதலில் தயக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டதே! செழியன் எதிரி நாட்டுக்காரன். அவனை எப்படி நம்ப முடியும்? எப்படியாவது இதைவிட்டுத் தப்புவதற்குத் தன்னைக் காதலிப்பது போல நடிக்கக்கூடும். நடிப்பு

பாண்டியன்

வெளிபாகிவி -க் கூடாதே என்பதற்காகச் சற்றுத் தயக்கம் காட்டுவதுபோலவும் பாசாங்கு செய்யக் கூடும். முன்னதைவிட இது மிக உயர்ந்த நடிப்பல்லவா?

முடிவாக உணர முடிவதெல்லாம் செழியனுக்கும் முத்துநகைக்கும் நிச்சயம் ஏதோ ஒருவகைத் தொடர்பு இருக்க வேண்டும். அந்தத் தொடர்பு இருவரும் இருங்கோவேளின் பகைவர்கள் என்ற தொடர்பாக மட்டும் இருக்க முடியாது. அப்படிப்பட்ட ஒரு சாதாரணத் தொடர்பு ஓர் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஏற்பட வேண்டிய அவசியமுமில்லை. செழியன், அவளைக் காதலிக்கவில்லையென்று வலிந்து வலிந்து ஓர் ஆறுதலான முடிவுக்கு வந்தாலும், முத்துநகை நிச்சயமாகச் செழியனைக் காதலிக்கிறாள். அதனால்தான் அவனை விடுவிப்பதற்காகத் தன் உயிரையும் உதிர்ந்த சருகாக எண்ணிப் பகைவரின் குகைக்குள்ளே நுழைந்திருக்கிறாள். நுழைந்தவள் தன் காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு தொலைந்திருக்கக் கூடாதோ? இந்தத்

கலைஞர் மு.கருணாநிதி

23

முத்துநகை, தன் காதலனைத் தேடிச் செல்லும் அதே நேரத்தில் காலகத்தில் மரமாளிகையில் தன் அண்ணனுக்கு அருகில் அமர்ந்து கன்னத்தில் கை வைத்தவாறு தாமரை, காதலில் தனக்கு ஏற்பட்ட விபரீதமான தோல்வியை எண்ணிக் கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பிற ஆடவரை மனத்தால் நினைத்தாலும் கற்புக்குக் களங்கம் ஏற்பட்டுவிடும் என்று கூறுவார்களே! அதுபோலத்தான் நம் கற்புக்கும் குறை வந்து விட்டதோ என்று சந்தேகப்பட்டாள். அந்தச் சந்தேகத்தை ஒரு நொடியில் துடைத்து விட்டு அவளைச் சமாதானப்படுத்தியது அவளது மனச் சாட்சி; ஓர் ஆடவனிடம் மனத்தைப் பறிகொடுத்தால்தானே அப்படி—அவள் ஒரு பெண்ணிடம்தானே மனத்தைப் பறிகொடுத்தாள்? அதனால் கற்பு பற்றிய பிரசினைக்கு இடமே ஏற்படவில்லை.

தன் அண்ணன் இருங்கோவேள் கூறியது உண்மையாக இருந்து தன் காதலன் பெண்தான் என்பது நிருபிக்கப்பட்டு விட்டால் அவளைச் சும்மா விடக் கூடாது. சரியானபடி உடனே பழி தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று திட்டம் வகுத்திடத் தொடங்கினாள். தன் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திச் சிந்தனை செய்யத் தவறிய காரணத்தால் எத்தனை பெரிய ஏமாற்றத்தைச் சந்திக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது என்று வருந்தினாள். வெட்கத்துடன் ஆத்திரமும் கலந்துகொண்டது. விழலுக்கு இறைக்கப்பட்ட நீர் போல அவள் பேசித் தீர்த்த காதல் உரையாடல்கள் எல்லாம் பாழாகி விட்டன. காட்டில் எரித்த நிலாபோல ஆயிற்று அவள் விழியினால் பேசிய விந்தை மொழியெல்லாம்!

அவள் அந்தப் பெண்ணைக் காதலிக்கவில்லை. அந்தப் பெண் போட்டிருந்த வேடத்தைக் காதலித்தாள். ஆம்! அந்த அழகிய வடிவத்தைக் காதலித்தாள். எழில் கொட்டும் அந்தச் சுந்தரத் திருமுகத்தைக் காதலித்தாள்.

இப்போது அது வெறும் ஊமை ஓவியமாகி விட்டது என்று நினைத்து நினைத்து மனம் புண்ணாகிறாள். தடாகத்துத் தெளிந்த நீரில் பிரதிபலிக்கின்ற முகத்தை எட்ட இருந்தே பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டிருக்கலாம். 'என்னே அழகு!' என்று கூறிக்கொண்டே தடாகத்தில் கை வைத்தால் நீரில் ஆடிய அழகு நிழல் குலைந்துபோய்விடும். அதே நிலை தான் இப்போது தாமரைக்கு!

அந்த முத்துநகையை எப்படிப் பழி வாங்கிக்கொள்வது என்ற கவலை தீவிரமாயிற்று. அவள் ஒரு வேவுகாரி, தனக்கும் தன் அண்ணனுக்கும் ஏன் வேளிர் குலத்துக்கே பகை அவள். செழியனை மீட்பதற்கு அவள் ஏன் இவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டும். ஒருவேளை இருவரும் காதலர்களா? காதல் இல்லாவிட்டால் அவளுக்கு இவ்வளவு கவலை ஏற்பட நியாயமேஇல்லை. செழியனின் மனப்போக்கு அது போல இல்லையே. 'தாமரை! தாமரை!' என்றல்லவா அவன் தவித்தான்? தன்னை அவன் காதலிப்பதாகச் சொன்னது வெறுங்கதைதானா? நான் பகைவனின் தங்கையென்றதும் அவன் காதலில் தயக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டதே! செழியன் எதிரி நாட்டுக்காரன். அவனை எப்படி நம்ப முடியும்? எப்படியாவது இதைவிட்டுத் தப்புவதற்குத் தன்னைக் காதலிப்பது போல நடிக்கக்கூடும். நடிப்பு

நகை என்று ...
கொண்டே உயிர் விட்டான். மண்டபத்துக்கு அருகே அவன் சடலத்தை அடக்கம் செய்து விட்டுத் திரும்பி விட்டோம்.

இங்ஙனம்
வழிப்போக்கர்

வெளிபாகிவி -க் கூடாதே என்பதற்காகச் சற்றுத் தயக்கம் காட்டுவதுபோலவும் பாசாங்கு செய்யக் கூடும். முன்னதைவிட இது மிக உயர்ந்த நடிப்பல்லவா?

முடிவாக உணர முடிவதெல்லாம் செழியனுக்கும் முத்துநகைக்கும் நிச்சயம் ஏதோ ஒருவகைத் தொடர்பு இருக்க வேண்டும். அந்தத் தொடர்பு இருவரும் இருங்கோவேளின் பகைவர்கள் என்ற தொடர்பாக மட்டும் இருக்க முடியாது. அப்படிப்பட்ட ஒரு சாதாரணத் தொடர்பு ஓர் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஏற்பட வேண்டிய அவசியமுமில்லை. செழியன், அவளைக் காதலிக்கவில்லையென்று வலிந்து வலிந்து ஓர் ஆறுதலான முடிவுக்கு வந்தாலும், முத்துநகை நிச்சயமாகச் செழியனைக் காதலிக்கிருள். அதனுல்தான் அவனை விடுவிப்பதற்காகத் தன் உயிரையும் உதிர்ந்த சருகாக எண்ணிப் பகைவரின் குகைக்குள்ளே நுழைந்திருக்கிருள். நுழைந்தவள் தன் காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு தொலைந்திருக்கக் கூடாதோ? இந்தத்

கலைஞர்
மு. கருணாநிதி

தாமரைதானா கிடைத்தாள் அவளுக்குக் கருவியாக! அட தெய்வமே! தாமரை இலையில் விழுந்த தண்ணீர்தான் முத்துப்போல உருண்டு உருண்டு ஓடி ஓடித் தவிக்கும், பார்த்திருக்கிறேன். இப்போது தாமரையல்லவா தவிக்கிறது?

இதற்குப் பழி தீர்க்காமல் விடக் கூடாது; அவளுடைய மனம் எரிமலையாக மாற வேண்டும். திரும்பிய பக்கமெல்லாம் குளவிகள் கொட்டுவதுபோல் அழ வேண்டும் அவள்! எக் காதலனை மீட்பதற்காக என்னைப் பைத்தியக்காரியாக ஆக்கினாளோ, அந்தக் காதலன் அவளுக்குக் கிடைக்காமல் போகும்படி செய்ய வேண்டும். அதற்கு வழி? இங்கு சிறையிலுள்ள செழியனைத் தொலைத்துவிடுவதா? தொலைத்தால் அவளுக்கு வேதனை—விசாரம்—இதோடு முடிந்துவிடும். அவனை உயிரோடு வைத்து அவனைக் கொண்டே அவளை அணு அணுவாகக் கொல்லவேண்டும். அவனுக்காக எவ்வளவோ இன்னல்களை ஏற்றுக்கொண்டும் கடைசியில் அவன் தன்னை ஏமாற்றிவிட்டானே என்று அவள் துடித்துக் கதறவேண்டும்.

அதற்கு ஒரே ஒரு மார்க்கம்—செழியனை என்னுடையவனாக்கிக்கொள்வதுதான். என் மடியில் செழியன் சயனித்திருக்க வேண்டும். நான் அவனது சுருண்டு வளர்ந்த தலைமுடியை என் காந்தள் விரல்களால் வருடிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அந்தக் காட்சியை அவள் காண வேண்டும். பதற வேண்டும். 'பாவி! பாதகா! என்னை ஏமாற்றிவிட்டாயே!' என்று செழியன்மீது அவள் பாய வேண்டும். செழியன் அவளை எட்டி உதைக்க வேண்டும். கலகலவெனச் சிரிக்க வேண்டும். 'ஆகா! இதுவன்றோ முத்து நகை! இவளா முத்து நகை? பெயரைப் பார் பெயரை!' என்று அவன் அவளை மேலும் மேலும் இகழ வேண்டும். என்னைப் புகழ்ந்த அவன் வாயை நான் என் இதழ்க்கதவுகளால் சாத்திட வேண்டும். அங்கு அதற்குமேல் நிற்க முடியாமல் அந்த ஏமாற்றுக்காரி கோவெனக் கத்திக்கொண்டு ஓட வேண்டும். இப்படிப் பழி தீர்த்துக்கொண்டால்தான் என் ஆத்திரம் அடங்கும். என் மனம் அமைதி அடையும். ஆறுதல் பிறக்கும்!

இவ்வாறு பழி வாங்கும் திட்டத்தை மனத்திற்குள் நிறைவேற்றிக் கொண்டு தாமரை உட்கார்ந்திருக்கும்போது அவளை அறியாமலே அவள் முகம் அந்தி வானத்துச் செந்நிறமாய் ஆகிவிட்டதை அவள் கண்ணாடியிற் காணாவிட்டாலும் அருகிலேயே படுத்துப் பிணியால் வாடிக்கொண்டிருந்த அரசி கவனித்து விட்டாள்.

"என்னம்மா! முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கிறது? உள்ளத்திலே ஊமை நாடகத்தின் உச்சக் கட்டம் நடைபெறுகிறதா?" என்று கேட்டுவிட்டு இரும ஆரம்பித்தாள்.

"ஒன்றுமில்லை அண்ணி," என்று தாமரை சடக்கென்று பதில் சொன்னாலும், 'ஊமை நாடகம்' என்று அண்ணி வர்ணித்ததற்கு அவளால்

விஜயாவுக்கு நாய் வளர்ப்பது பிடிக்காதது. ஆனால் நாய் இன்றைக்கு அவர் வீட்டில் இடம் பெற்று விட்டது. காரணம், அவர் மகள் ஹேமாதான். அவளுக்காக ஒரு 'பொமரேனியன்' நாய்க் குட்டியை வாங்கியிருக்கிறார்.

—சுப்பு

ராசி

பலமாடிக் கட்டிட

ராசி இல்லம்

முதல் ஆண்டு விழா!

விழாவை அடுத்து நவீனமான, புதுமைக்கு வழிகாட்டும்

அப்-டையிட் (UP-TIED) அறிமுகம்!

விசேஷ இனாம் பரிசுத் திட்டம்!

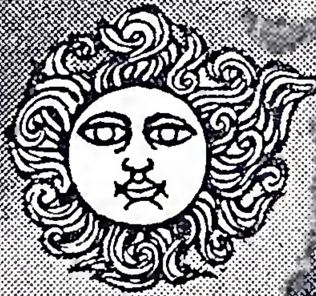
• ரூ 200/-க்கும் அதற்கு அதிகமாகவும் வாங்குபவர்களுக்கு ஒரு பிளாஸ்டிக் பக்கெட் அல்லது ஒரு மெட்டில் வாக்குவம் பிளாஸ்க் பரிசாக வழங்கப்படும்! பரிசுகள் ஸ்டாக் உள்ளவரைதான்!

அப்-டையிட் (UP-TIED)

நவீனமான, புதுமையான டை-அண்ட்-டை (TIE-AND-DYE) முறை. ஆண்டு விழா வாரத்தில் இந்த முறையை இலவசக் கண்காட்சியில் காணலாம்

அன்புடன் வருகை புரியுமாறு அழைக்கிறோம்

ராசி அதிர்ஷ்டத்தைக் குறிப்பது!

• இனாம் பரிசுத் திட்டம் சென்னையில் மட்டும்தான்!

ராதா சில்க் எம்போரியம் பிரைவேட் லிமிடெட்,
ராசி இல்லம், 1, சன்னதித் தெரு, மைலாப்பூர், சென்னை-4.

• கிளை ராதா சில்க் எம்போரியம் பிரைவேட் லிமிடெட், வெஸ்டர்ன் இந்தியா ஹவுஸ், ஸர்.பி.எம் ரோடு, பம்பாய்-1.

• சார்பு நிறுவனம் ராதா சில்க்ஸ் ராதா சில்க்ஸ் தன்பில்டிங், மவுண்ட் ரோடு, சென்னை-2.

EP. RASI.73

பொருள் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஒருவேளை அண்ணியிடத்திலும் அண்ணன் விஷயத்தைக் கூறியிருப்பாரோ என்ற ஐயம் அவளை ஆட்டிப் படைத்தது. மிகக் கஷ்டப்பட்டு முகத்தை மகிழ்ச்சியாக வைத்துக்கொண்டு அண்ணியின் அருகில் சென்று மருந்தைக் கலக்கிக் கொடுத்தாள்.

"எங்கேம்மா அந்த மருத்துவன்? ஆளையே காணோம்?" என்று அரசி ஆவலுடன் கேட்டாள். "பச்சிலை பறிக்கப் போனவன் இன்னுமா திரும்பவில்லை? அடப்பாவமே! ஏதாவது மலைப் பாம்புகளின் வாயைக் குகையென்று நினைத்து, பச்சிலை பறிக்க உள்ளே புகுந்து வயிறு வரையில் சென்று அங்கேயே குடியிருக்கிறானா?" என்று தொடர்ந்து கேலியாகக் கேட்டாள் அண்ணி.

பேச்சை மாற்றுவதற்குப் பெரிதும் விரும்பிய தாமரை, "அண்ணி, அவன் எங்காவது தொலையட்டும்! அண்ணனை இன்னும் காணவில்லையே; எங்கே போனார்? எப்போது வருவார்?" என்றாள்.

"அந்தக் கவலையில்தான் அவர் வெளியில் சென்றால் திரும்பி வரும்வரையில் என் நெஞ்சு 'திகீர் திகீர்' என்று பற்றியெரிந்தவாறே இருக்கிறது. ஒவ்வொரு சமயமும் உயிரைப் பணயமாக வைத்துத்தான் உன் அண்ணன் வெளியில் கிளம்புகிறார்!"

"எனக்கென்னவோ அண்ணி இந்தப் பயங்கரத்தை அனுபவிப்பதைவிடக் கரிகால் சோழருடன் சமாதானம் செய்துகொண்டு அவருக்கு அடங்கியே இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது."

"அய்யோ, இதைச் சத்தம் போட்டுச் சொல்லாதே! அவர் கேட்டுக்கொண்டு வந்தாலும் வருவார். சோழரைப் பழி தீர்த்துக்கொள்வதைத் தவிர வேறு வாழ்க்கை லட்சியமே இல்லையென்பதுதான் உன் அண்ணனின் முடிவு. அதற்காகவே அவர் உயிர் வாழ்வதாகக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்!"

"நிறைவேறக் கூடிய லட்சியமா அண்ணி அது?"

"என்னைக் கேட்டால் நான் எப்படிக் கண்ணே பதில் கூறுவேன்? அவரைத் தடுக்க நாம் யார்? அப்படித் தடுக்கும் முயற்சியிலும் வெற்றி பெற இயலவில்லை யென்பது உனக்குத் தெரியாதா என்ன? அம்மா தாமரை, நான் ஒன்று சொல்கிறேன் கேள்! நான் இன்னும் அதிகநாள் உயிர் வாழப் போவதில்லை!"

இந்த ஓவியத்தின் விலை ரூ 40 லட்சம்!

ஸ்டப்ஸ் என்பவர் தீட்டிய 'சிறுத்தையும் இரு இந்தியர்களும்' என்ற தலைப்புடைய இந்த ஓவியம் அண்மையில் லண்டனில் 220,000 பவுன்களுக்கு விற்கப்பட்டது. சுமார் ரூ. 39,60,000. இப்படத்தில் காட்சி தரும் சிறுத்தையை, ஜார்ஜ் பிகாட்—சென்னையில் இருமுறை கவர்னராக இருந்தவர்—மூன்றும் ஜார்ஜ் மன்னருக்குப் பரிசாக அளித்தார். சிறுத்தையோடு அதைக் கவனித்துக்கொள்ளச் சிப்பந்திகள் இருவரும் இந்தியாவிலிருந்து அனுப்பப்பட்டார்கள்.

இங்கிலாந்தில் புகழ்பெற்ற விட்ஸர் பூங்காவில் சிறுத்தை, மானை வேட்டையாடுவதைக் காணக் காட்சி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

சீமான்களும் சீமாட்டிகளும் திரண்டனர். ஆனால் பெருங்கூட்டத்தைக் கண்ட அச் சிறுத்தை வேட்டையாடாமல் நின்றது. இரு இந்தியர்களும் அதை இழுத்துப் பிடித்து, மானை வேட்டையாடத் தூண்டியும் பயனில்லை.

அந்தக் காட்சியைத்தான் உலகப் புகழ் பெற்ற இந்த ஓவியத்தில் காண்கிறோம்.

—நாகமணி

''அய்யோ! அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள், அண்ணி.''

''நானே உணருகிற உண்மையைச் சொல்லக் கூடாதா? என் உடலேயும் உயிரையும் அனேகமாக நோய் அரித்துத் தின்று விட்டது. உன் அண்ணனின் லட்சிய முடிவைப் பார்க்காமல் நான் செத்தாலும் செத்துவிடக்கூடும். தப்பித் தவறிச் சாவதற்குச் சிறிது தாமதமானுல் கொஞ்சம் உடம்பில் தெம்பு வந்தாலும் போதும், உன் அண்ணனின் லட்சியம் ஈடேற என்னுல் ஆன பங்கைச் செலுத்தவேவிரும்புகிறேன். என் எண்ணம் ஈடேருமல் நான் போய்விட்டால் நான் சொல்வதை நீ கட்டாயம் கேட்க வேண்டும்! கேட்பாயா தங்கமே?''

ஆந்திர அரசாங்கத்தை ஏன் தமிழ்நாடு காப்பி அடிக்கக்கூடாது?

போலீசிடம் பிடிபட்டால் லட்சாதிபதியாகும் வாய்ப்பு உங்களுக்கு வந்து சேரக்கூடும்.

சிறு குற்றங்களுக்காகப் போலீசாரிடம் பிடிபட்டால் உதாரணமாக, சைக்கிளில் இரண்டுபேர் போனுலோ, விளக்கில்லாமல் போனுலோ, நீங்கள் பயப்படவேண்டியதில்லே. ரூபாய் கொடுத்து, ஓர் அரசாங்க லாட்டரி சீட்டு வாங்கிக் கொண்டால் போலீசார் உங்களே விட்டுவிடுவார்ர்கள். எப்படி? எங்கே? இங்கல்ல; ஆந்திரவட்டாரத்தில்! எல்லாம் ஹைதராபாதில்தான். ஆந்திர மாநிலத்தில் லாட்டரி சீட்டு விற்பனைக்கு இப்படியும் ஒரு முயற்சி. இதற்காக ஹைதராபாத் போலீஸார் ஏராளமான கேஸ்களே 'புக்' பண்ணுவதாகத் தெரிகிறது.

''கேட்கிறேன் அண்ணி, சொல்லுங்கள்!''

''சீரோடும் சிறப்போடும் வாழ்ந்தவர் என் ராஜா. கவலேகள் அவரைத் தொட்டது கிடையாது அப்போது! முகத்திலே சிந்தனே ரேகைகள் படர்ந்து நான் கண்டது கிடையாது அன்று, ஆனுல் இன்று அவர் கவலேகளின் உறைவிடமாகி விட்டார். நான் ஒன்று கேட்டால் அவர் ஒன்று சொல்கிருர். எங்கேயோ சிந்தனே—எதைப் பற்றியோ நினேவு. தொல்லேகளில் உழலும் அவருக்கு எள்ளளவு அமைதி வழங்கவும் இந்தப் பாவிக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லே. நான் போன பிறகு அவருக்கு என்னேப் பொறுத்த வரையில் நிம்மதிதான். ஆனுல் லட்சியத்தைப் பொறுத்த வரையில் அவருக்கு அமைதி ஏற்படவும்—வெற்றி கிட்டவும் நீதான் அவருக்கு உதவியாக இருக்க வேண்டும். அண்ணன் பேச்சுக்கு மறுபேச்சுப் பேசக் கூடாது. நீ இழந்த பொன்னுட்டை மீட்பதற்கும் இலட்சிய சித்தி காண்பதற்கும் அவர் படும் கஷ்டங்களின் பயன் அத்தனேயும் நீதானே அனுபவிக்கப் போகிருய்? உன் எதிர் காலத்துக்கும் சேர்த்துத் தானே அவர் போராடுகிருர்? அதை மறந்துவிடாதே! என்ன; நான் சொல்வதைக் கேட்பாயா?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே தேம்பித் தேம்பி அழுதாள் வேளிர் குலத்து அரசி.

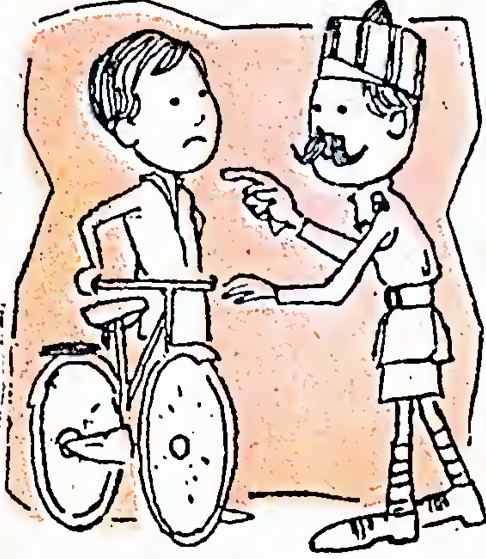
''டெல்லியிலிருந்து சென்னே வரை லொக் லொக்கென்று இருமிக்கொண்டே இருக்கிருர். இவருக்கு லொக்கேஜ் கட்டணம் வசூலியுங்கள் சார்!''

தாமரையும் ''அண்ணீ!'' என்று கதறிக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

உணர்ச்சியை அள்ளிக்கொட்டிப் பேசியதால் அரசிக்கு இருமல் அதிகமாயிற்று. ஓயாமல் இருமி இருமித் துடித்துத் துவண்டவள் நெஞ்சாங்குழாய் எல்லாம் வலி கண்டு, ''அய்யோ! அம்மா! அப்பா!

லாட்டரி சீட்டு விற்பனையை அதிகப்படுத்தத் தமிழ்நாடு அரசாங்கமும் ஆந்திராவைப் பின் பற்றினால் என்ன?

—பி. எஸ். கணபதி

என்று கத்திக்கொண்டேயிருந்தாள். கண்களிலேயிருந்து தடை படாமல் நீர்வழிந்து கொண்டேயிருந்தது.

தாமரை, தகுந்த சிகிச்சைகள் செய்து அரசியைக் களைப்பு நீக்கிப் படுக்க வைப்பதற்குள் மிகவும் பயந்து விட்டாள். இதுதான் அண்ணியின் கடைசிக் கட்டம் போலும் என்று அவள் தீர் மானித்துக் கொண்டு அண்ணனையும் காணோமேயென்று அலறித் துடித்தாள். ஆனால் அவள் பயந்தது போல் ஒன்றும் நடந்துவிடவில்லை. அரசி சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கண்ணயர்ந்து விட்டாள்.

தாமரையின் சிந்தனை மீண்டும் சிறகு கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டது. முத்துநகையைப் பழி வாங்கத் தான் போட்ட திட்டமும்— அண்ணியின் வேண்டுகோளும் வெவ்வேறு திசை நேர்கோடுகளாகப் போகாமல் ஒவ்வொன்றும் வளைந்து கொடுத்து ஒன்றை ஒன்று தொட முயல்வதாகவே எண்ணினாள். தரையில் அவள் பச்சிலை ஒன்றினால் இழுத்த இரண்டு வளைவு கோடுகளும்தான் அவளுக்கு அந்தக் கருத்தை நினைவூட்டின.

தாமரை செழியனைக் காதலித்து அவனைத் தன்னுடையவனாக ஆக்கிக் கொண்டால் ஒரே கணையில் இரண்டு மான்கள் வீழ்ந்தது போலத்தான்! முத்து நகையையும் பழி வாங்கிக்கொள்ளலாம், செழியனைக் கொண்டே இருங்கோவேளின் லட்சியத்தையும் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் என்று திட்டம் தீட்டினாள் அவள்.

அப்போது புரண்டு படுத்த அரசி திடுக்கிட்டவளாய் எழுந்து, "தாமரை தாமரை! கொண்டுவா ஒரு குதிரையை!" என்று கத்தினாள்.

"அண்ணி! அண்ணி!" என்று தாமரை எழுந்து ஓடினாள்.

"எனக்குத் தெம்பு வந்துவிட்டது தாமரை! புதிய பலம் வந்துவிட்டது. நான் ஒருத்தியே கிளம்பிச் சோழனிடம் செல்கிறேன். அவனைப் பழி வாங்குகிறேன். என் நாயகனின் லட்சியத்தை நிறைவேற்றுகிறேன். இப்படி ஒரு கனவு கண்டேன். அந்தக் கனவு இப்போதே பலிக்கப் போகிறது. கொண்டு வா குதிரையை!" என்று கட்டிலை விட்டுக் கீழே குதிக்க முயன்றாள் அரசி.

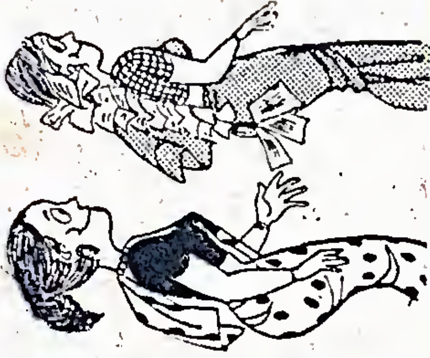
'சரி! அண்ணிக்குக் குளிர் கண்டு விட்டது,' என்று தீர்மானித்த தாமரை, அவளைப் பலவந்தமாகப் படுக்கவைத்துத் தோழிகளைவிட்டு மருத்துவர்களைஅழைத்து வரச் சொன்னாள். மருத்துவர்கள் ஓடி வந்து பயம் ஒன்றுமில்லையென்று கூறி விட்டுத் தூங்குவதற்கான மருந்து கொடுத்து அரசியாரைத் தூங்க வைக்க முயன்றார்கள்.

"அவர் எங்கே? அரசர் எங்கே? என் ராஜா எங்கே?" என்று கேட்டவாறே ராணி தூங்க ஆரம்பித்தாள்.

தாமரையும் பெருமூச்சு விட்டு ஆறுதலடைந்தாள்.

"அவர் எங்கே? என் ராஜா எங்கே?" என்று மரமாளிகையில் ராணி கதறியது போலவே முத்துநகையும் கதறிக் கொண்டு பாழ்மண்டபத்துக்கு வந்து சேர்ந்தாள். பரபரப்புடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். குளக்கரைக்கு ஓடினாள். படித்துறைகளில் தேடினாள். எந்த அறிகுறியும் தென்படவில்லை. அவள் மனம் பட்ட பாட்டை அவளைத் தவிர வேறு யாரால் வர்ணிக்க இயலும்?

படித்துறைகளில் ரத்தத் துளிகள் காய்ந்து கருமை நிறம் பெற்றுக்காட்சியளிப்பதைக் கண்டு, 'ஓ!' வென அலறிக் கண்களைப் பொத்திக் கொண்டாள். மண்டபத்திலும் ரத்தம் உறைந்து கிடந்தது. அது தன் காதலனின் ரத்தம் தான்! அந்த ரத்தக்கறையின்மீது முகத்தைப் பதித்துக் கொண்டு முத்துநகை, "அத்தான்! அத்தான்!" என்று கதறிய கொடு

மையைக் கண்டு அவளுக்கு ஆறுதல் கூற அங்கு யாருமில்லை.

எழுந்தாள் வெறி கொண்ட வளைப்போல! தடாகத்தை நோக்கினாள். ''எங்கே என் அத்தான்?'' என்று அழுதாள். தூணும் அந்தக் கேள்வியைத் தான் கேட்டது;

அதே மண்டபத்தில் – அதே குளக்கரையில் – அவளும் அவள் ஆசை அத்தானும் பேசியதும் பழகியதும் நினைவுக்கு வராமல் போகுமா?

நினைவுகள் ஈட்டிகளாக மாறி வதைத்தன. உடல் நெருப்பாக எரிந்தது. குளத்தில் குதித்தாள். முழுகி முழுகி எழுந்தாள். அத்தானின் பிணத்தைத் தேடத் தொடங்கினாள். அவள் கையில் எதுவும் சிக்கவில்லை.

கடைசித் தடவையாக அவள் முழுகி எழுந்தபோது அவள் கையோடு ஓர் உடை வந்தது. ஆம், அது அவன் அணிந்திருந்த உடைதான்! அத்தான் மேனியில் இருந்த உடையேதான். அந்த உடையை மாறி மாறி முத்தமிட்டுக் கதறினாள்; புலம்பினாள். மீண்டும் குளத்தில் தேடினாள். ஏமாற்றத்துடன் கரையேறி மண்டபத்துக்கு வந்தாள்.

மண்டபத்து இடிந்த சுவரில் எழுதப்பட்டிருந்த எழுத்துக்கள் அவள் கண்களை இழுத்தன. அருகே ஓடி அதைப் படித்தாள். காட்டுப் பச்சிலைகளால் எழுதப்பட்ட அந்த எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வேலாக மாறி அவள் கண்களைக் குத்தின.

''இந்த மண்டபத்தில் ஒரு வீரன் குற்றுயிராய்க் கிடந்தான். யாரும் துணையில்லை. செத்துக் கொண்டே இருந்த அவனைத் தூக்கிப் பிழைக்க வைக்க முயன்றோம். முடியவில்லை. 'நீ யார்?' என்று கேட்டோம். 'இருங்கோவேள்! இருங்கோவேள்! முத்துநகை! முத்துநகை!' என்று கூறிக்கொண்டே உயிர் விட்டான். மண்டபத்துக்கு அருகே அவன் சடலத்தை அடக்கம் செய்து விட்டுத் திரும்பிவிட்டோம்.''

இங்ஙனம்,
வழிப் போக்கர்.

இதைப் படித்த முத்துநகை ''அய்யோ! அத்தான்!'' என்று தலையைச் சுவரில் முட்டிக் கொண்டு மயக்கமுற்றுத் தடால் எனக் கீழே சாய்ந்தாள்.

(தொடரும்)

வெற்றி அடைந்தது?

எல்லாமே தமாஷா!

பெர்னார்டு ஷா பெரிய மேதைதான். சந்தேகமில்லை. ஆனால், கால் பர்செஸன்ட் கிறுக்குத்தனமும் அவரிடம் உண்டு.

ஆங்கில மொழியின் எழுத்துக்கும் உச்சரிப்புக்கும் சம்பந்தமேயில்லை என்று பரிகசிப்பது அவர் வழக்கம். Rough என்றால் ரஃப் என்கிறோம். அப்புறம் Fish என்பதற்கு ஏன் F போட வேண்டும்? gh போடலாமே என்று ஷா வாதாடுவார்.

பிள்ளைகுட்டியில்லை; ஏராளமான சொத்து இருக்கிறது. பார்த்தார் ஷா.

குறைந்தது 40 எழுத்துக்கள் கொண்ட புதிய வரிவடிவம் (எழுத்துக்கள்) உண்டாக்க வேண்டுமென்று தமது உயிலில் பணம் ஒதுக்கிவிட்டுக் காலமானார்.

இதை நடத்தி வைக்கும் பொறுப்பை பிரிட்டிஷ் அரசின் தர்ம சொத்துக்கள் நிர்வாகியிடம் வைத்துச் சென்றார். அவர் உலகெங்கும் இதை அறிவித்து, ஒரு போட்டி நடத்தினார். இந்தியாவிலிருந்தும் சிலர் பங்கு கொண்டனர். ஆனால் வரி வடிவம் ஏதும் ஷாவின் எல்லா விருப்பங்களையும் பூர்த்தி செய்யவில்லை. ஆகவே, வந்த 450 வரி வடிவங்களில் ஏதும் தனியாக 500 பிரிட்டிஷ் பவுன் பரிசு பெறவில்லை எனத் துவக்கத்தில் அறிவித்தனர். வந்தவற்றில் சிறந்த வரிவடிவங்களை அனுப்பிய நான்கு பேருக்குச் சமமாகப் பரிசு பிரித்து அளிக்கப்பட்டது.

இதன் பிறகு, நீதிபதிகளில் ஒருவரான ஜேம்ஸ் பிட்மன் (பார்லிமெண்டு அங்கத்தினர்) உதவியுடன், பரிசு பெற்ற நால்வரது யோசனைகளையும் கலந்து 'பெர்னார்டு ஷா ஆல்ஃப–பெட்' என்ற ஒரு புதிய லிபி 1962'ல் உருவாக்கப்பட்டது. அதே ஆண்டில், ஷாவின் உயில் ஷரத்துப்படி அவரது சிறிய, ஆனால் புகழ் பெற்ற, நாடகமான 'ஆண்டிராக்ளஸும் சிங்கமும்' என்ற நாடகம் ஒரு பக்கம் ரோமன் (ஆங்கில) எழுத்திலும் எதிர்ப் பக்கம் அதே விஷயம் பெர்னார்டு ஷா எழுத்திலும் அச்சிடப்பட்டு ஒரு பெங்குவின் பிரசுரமாக வெளியிடப் பெற்றது. இதற்கென 'ஷா எழுத்துக்கள்' புதிதாக வார்க்கப்பட்டன.

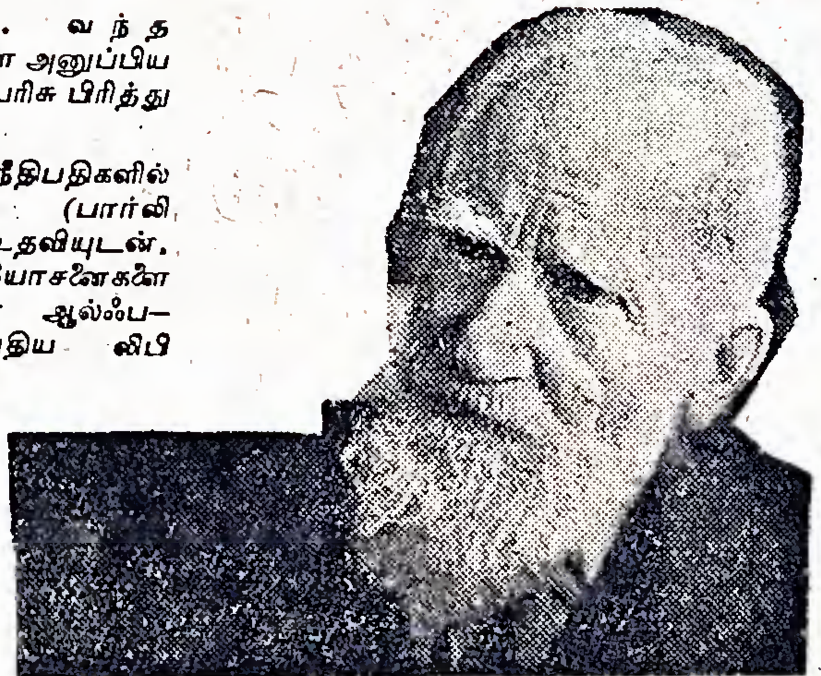
ஷா எழுத்துக்களில் 48 தனி எழுத்துக்கள் உண்டு. சுருக்கெழுத்து முறை போல வேகமாக எழுத வசதி உண்டு. ஆங்கில எழுத்தில் எழுதுவதைப்போல மூன்றில் இரண்டு பகுதி இடமே கொள்கிறது.

'ஆசிரியர், குமுதம், சென்னை, தமிழ்நாடு என்பதை இப்போதைய ஆங்கில(ரோமன்) எழுத்தில் எழுதுவதானால், Editor, KUMUDAM, MADRAS, TAMIL NAD என்றிருக்கும்.

அதையே 'ஷா எழுத்'தில் எழுதினால் எப்படியிருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

101'ம் பக்கம்.

ரா. அ. பத்மநாபன்

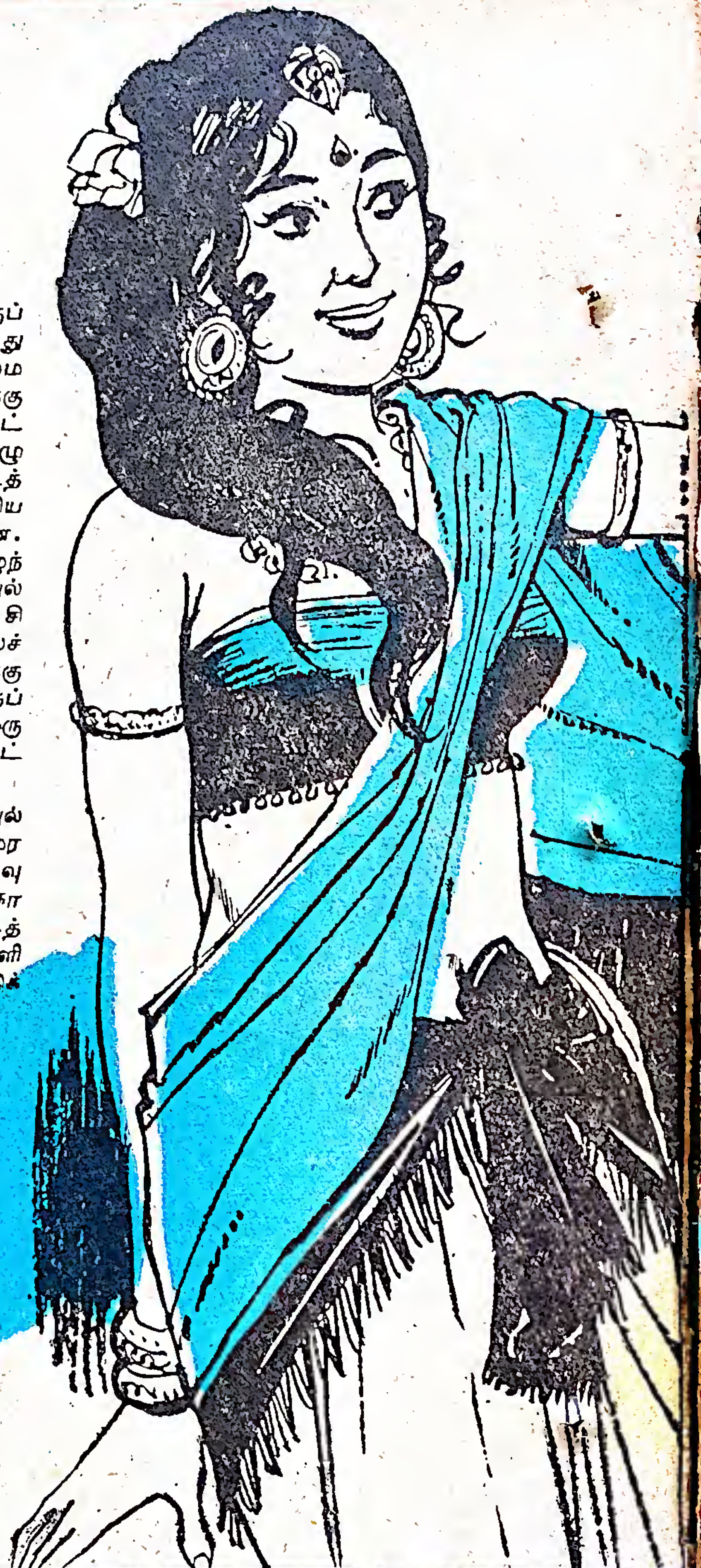

25

வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு முத்து நகை மயக்கம் தெளிந்து மெள்ள இமைகளைத் திறந்து பார்த்தபோது அவளுக்கு மீண்டும் மயக்கம் வரும்போல் ஆகிவிட்டது. பாழ் மண்டபத்தின் சுவரில் எழுதப்பட்டிருந்த அந்த எழுத்துக்களைப் படித்ததும் படிக்கும்போதே நினைவு கலங்கியதும் அவளுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தன. மயக்கமுற்று மண்டபத்தில்தானே விழுந்தோம், இப்போது வேறிடத்தில் அல்லவா இருக்கிறோம் என்று அதிர்ச்சி அடைந்தாள். விழிகளை மெதுவாக சுழலச் விட்டாள். நிச்சயமாகத் தான் இருக்குமிடம் மண்டபம் இல்லையென்பதைப் புரிந்துகொண்டாள். மரத்தாலான ஒரு வீட்டுக்குள் அவள் படுக்க வைக்கப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்தாள்.

அது என்ன புதிய வீடா? அல்லது இருங்கோவேளின் பழைய மர மாளிகைதானு? இளைத்துப்போன நினைவுகளுக்குத் தெம்பு ஏறிற்று. இருங்கோவேளின் மர மாளிகையில் தான் கிடத்தப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டாள். தன் படுக்கைக்கு அருகே ஒரு தட்டில் பழங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு கிண்ணத்தில் பழரசம் இருந்தது. இவ்வளவு அக்கறையாகத் தன்னை யார் கவனித்திருக்க முடியும்? கேள்வி எழுந்தது, அதோடு பதிலும் பிறந்தது. எல்லாம் அந்தப் பைத்தியக்காரி தாமரையின் வேலையாகத்தான் இருக்குமென்று முடிவு கட்டிக் கொண்டாள்.

அவளையறியாமல் அவள் கண்கள் நீரைப் பொழிந்து கொண்டேயிருந்தன. தான் மயங்கி விழுந்த பிறகு தாமரை மண்டபத்திற்கு வந்திருக்க வேண்டும். அவள் தான் இங்கே கொண்டு வந்திருக்க

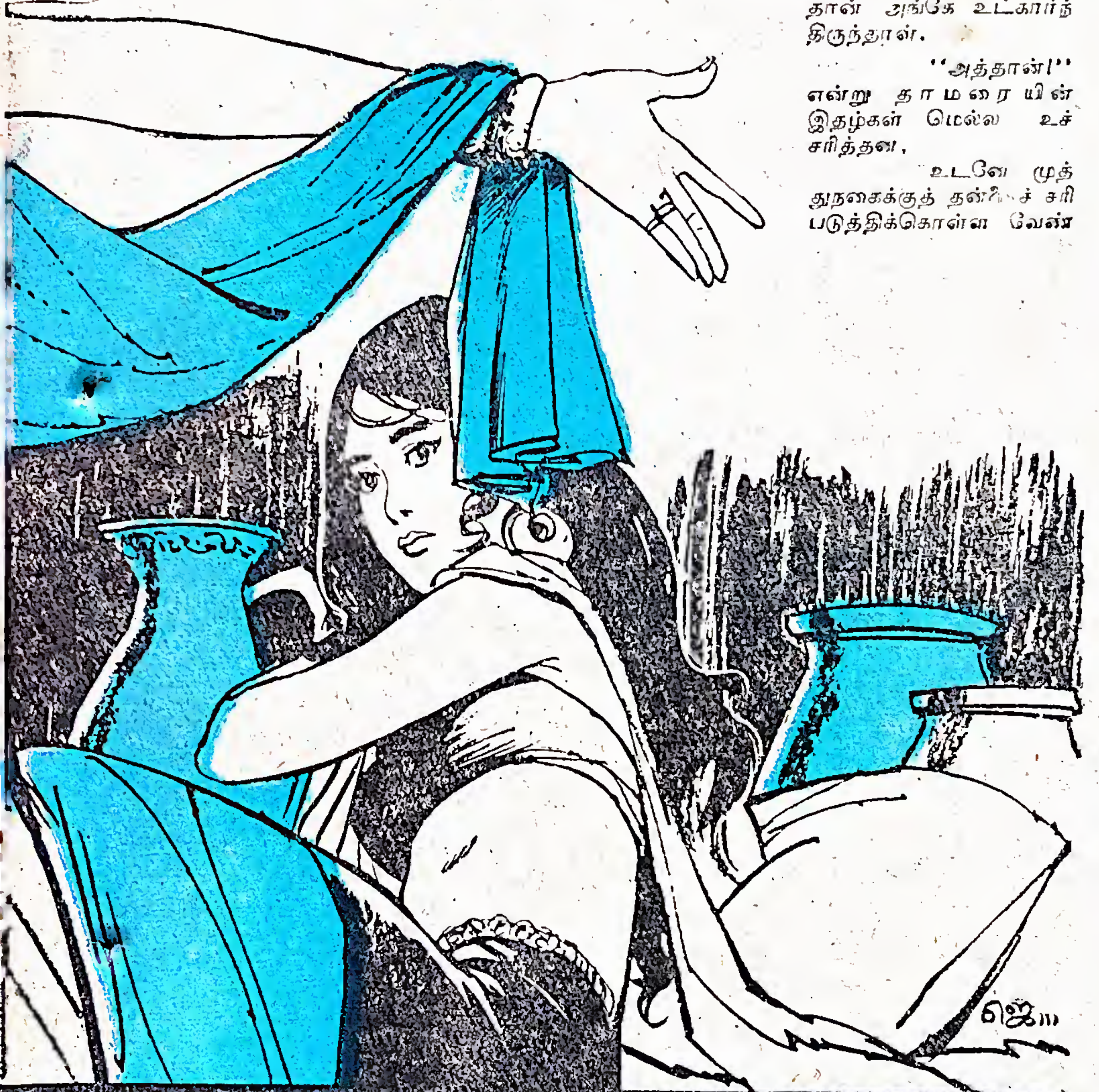
ஜாமாடரிப் பாண்டியன்

வேண்டும் என்றும் அவள் முடிவு செய்து கொண்டாள். சுவரில் எழுதப்பட்டிருந்த அந்த எழுத்துக்கள் அவள் கண்களின் எதிரே பயங்கரமாகக் கூத்தாடிக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு எழுத்திலிருந்தும் ரத்தம் கொட்டுவது போலத் தெரிந்தது. 'அத்தான்! அத்தான்!' என்று அவள் இருதயம் குமுறிக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவள் கன்னங்களில் வழிந்து கொண்டிருந்த கண்ணீரை ஒரு பெண்ணின் கரம் மெதுவாகத் துடைத்தது. அந்தக் கரத்தின் பக்கம் முத்துநகை திரும்பினாள். தாமரைதான் அங்கே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

''அத்தான்!'' என்று தாமரையின் இதழ்கள் மெல்ல உச்சரித்தன.

உடனே முத்துநகைக்குத் தன்னைச் சரிபடுத்திக்கொள்ள வேண்

டும்என்ற அவசர உணர்ச்சி தோன்றியது. படுத்திருந்தவள், தன்மேல் அணிந்திருந்த ஆண் உடை சரியாக இருக்கிறதா என்று மார்பகத்தைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டாள். திகீர் என்றது அவளுக்கு. திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள். தன்னை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்துக் கொண்டாள். தான் ஆண்வேடத்தில் இல்லை, பெண்ணாகவே இருக்கிறோம் என்பதை உடனே தெரிந்து கொண்டாள். தன் வேடத்தைக் கலைத்தது யார்? தாமரையாகத்தான் இருக்குமோ? யார் கலைத்தால் என்ன? தாமரைக்குத் தன் தந்திரங்கள் புரிந்து விட்டன. தானும் இங்கு வந்து சிக்கிக் கொண்டாகிவிட்டது. புதிய புதிய ஆபத்துக்கள் ஏதேதோ காத்திருக்கின்றன என்று அவள் தீர்மானித்துத் தாமரையை சற்று வெட்கத்தோடும் கோபத்தோடும் பார்த்தாள்.

தாமரை மிகுந்த சினத்துடன் இருக்கிறாள் என்பது அவள் பார்வையிலேயே புரிந்தது. யார் முதலில் பேசுவது என்ற பிரச்னையும் இருவரிடையே பலமாக எழுந்தது.

யார்தான் முதலில் பேசமுடியும்? ஒருத்தி ஏமாந்தவள்; இன்னொருத்தி ஏமாற்றியவள். இருவரிடையே நடமாடியதோ காதல் விவகாரம். தன் உள்ளத்தைக் கொள்ளையடித்து இறுதியில் பெருத்த அவமானத்திற்கு உள்ளாக்கிவிட்ட ஒரு வஞ்சகியைப் பழி வாங்கிக் கொள்ளச் சரியான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது என்று எண்ணிக்கொண்டே தாமரை அவளைப் பயங்கரமாக நோக்கினாள். வாழ்வில் பேரிடியே விழுந்துவிட்டது, இனி என்ன வந்தால் என்ன என்ற துணிவோடு முத்துநகை உள்ளத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். தாமரை வேண்டுமென்றே முத்துநகையின் தங்கம் மின்னும் அங்கங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவள் செய்கையில் வெறுப்புற்ற முத்துநகை சற்றுக் கடுமையான குரலில் ''என்ன பார்க்கிறாய்?'' என்று கேட்டாள்.

''ஒன்றுமில்லை, இந்த வாளிப்பான உடம்பை வைத்து எத்தனையோ வாலிபர்களை மயக்கியிருக்கலாமே— நான்

கிராமம்

'லட்சியக் கிராமம் எது? லட்சியக் கிராமம் எது?' என்று பரிசளிக்க ஒரொரு ஆண்டும் அரசாங்கம் நல்ல கிராமத்தைத் தேடுகிறது, தஞ்சை மாவட்டத்தில் ஆடுதுறைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள கோனேரிராஜபுரம் கிராமத்துக்கு ஒரு பரிசைத் தூக்கிக் கொடுக்கலாமே? கிராமத்தின் சிறப்பு: அளவோடு பெற்று வளமோடு வாழ்தல். கிராமத்திலுள்ள சுமார் இருநூறு குடும்பங்களில் எந்த ஒரு குடும்பத்திலும் மூன்றுக்கு மேற்பட்ட குழந்தைகள் கிடையாதாம்!

மஞ்சக்குடி ராஜகோபால சாஸ்திரிகள் கூறியது. தகவல்: ஆர். ரங்கராஜன்.

வீதி

சென்னை நுங்கம்பாக்கம் ஸ்டெர்லிங் வீதியில் கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, பிரம்மபுத்ரா, துங்கபத்ரா, பம்பை, வைகை முதலிய நதிகள் ஒன்றாகப் பாய்கின்றன. ஆமாம். லயோலா கல்லூரிக்கு நேரே விரியும் வீதியில், வரிசையாகக் காணும் சில மாளிகைகளின் பெயர்களோ இவை!

—பஞ்சவன்.

தானு கிடைத்தேன் உனக்கு என்று சிந்தனையை ஓடவிடுகிறேன்.'' என்ருள் தாமரை.

''இப்பொழுது நான் சிறைப் பட்டிருப்பதாக அர்த்தமோ?'' என்று கேட்டாள் முத்துநகை.

''அப்படியே நினைத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். சிறைப்பட்ட காதலரை விடுவிப்பதற்கு இத்தனை நாள் ஆண் உடைக்குள் சிறைப்பட்டிருந்தாய். இப்போது எங்கள் அரண்மனைக்குள் சிறைப் பட்டிருக்கிருய்.''

முத்துநகை தன் திட்டங்களெல்லாம் தவிடு பொடியாகிவிட்டதாக எண்ணிக் கலங்கினுள். இனிமேல் தாமரையிடம் பேசுவதால் எந்தப் பயனும் இல்லை என்றும் முடிவு கட்டிக்கொண்டாள். அவளைத் தான் ஏமாற்றவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டதற்காக ஏதாவது போலிக் காரணங்களைக் காட்டலாம் என்று எண்ணியிருந்தாள், ஆனுல் அந்த எண்ணமும் பலிக்காது என்பது தாமரையின் பேச்சிலிருந்து நன்ருக விளங்கி விட்டது, செழியனை மீட்டுச் செல்வதற்காகவே தான் ஆண் வேடம் பூண்டு வந்ததாக தாமரை கண்டுபிடித்துவிட்டாள். இனிமேல் நடப்பது நடக்கட்டுமென்று பேசாமல் இருக்க வேண்டியதுதான்.

தப்பித்துக்கொள்ள வேறுவழியில்லை. திடீரென்று இந்தச் சூழ்நிலையை தலைகீழாகக் கவிழ்க்கக் கூடிய மகத்தான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டாலன்றி தனக்கு விடுதலை இல்லை; செழியனுக்கும் விடுதலை இல்லை.

இப்படிப்பட்ட முடிவுகளால் முத்துநகை தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டாள். தாமரைக்கு முத்துநகையைக் கேலிசெய்து ஆத்திர மூட்ட வேண்டும் என்று தோன்றியது. ஏனெனில் அவளுக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் அத்தகையது. அவள் சந்தித்த அந்த அவமானகரமான சூழ்நிலையை அவளைப்போல் அனுபவித்துப் பார்த்தவர்களால்தான் வர்ணிக்க இயலும். எத்தகைய கொந்தளிப்பை நெஞ்சத்தில் உண்டாக்கக் கூடிய சம்பவம் அது என்பதையும் அனுபவித்தவர்களே புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

ஓட்டல்

தருமபுரியில் உள்ள ஓர் ஓட்டலில் டிபன் சாப்பிடச் சென்றபோது அங்கே உள்ள அறிவிப்புக்களைப் படித்தேன். அதில் ஒன்று: ''நீங்கள் நல்லவர்கள் என்று நம்புகிறோம். ஆனுல் கடன் கொடுக்கும் அளவுக்கு நாங்கள் வசதியானவர்கள் அல்ல.'' ஆகா, என்ன பக்குவமான அறிவிப்பு!

பெரும்பாலை இரா. ஆதிமூலம்.

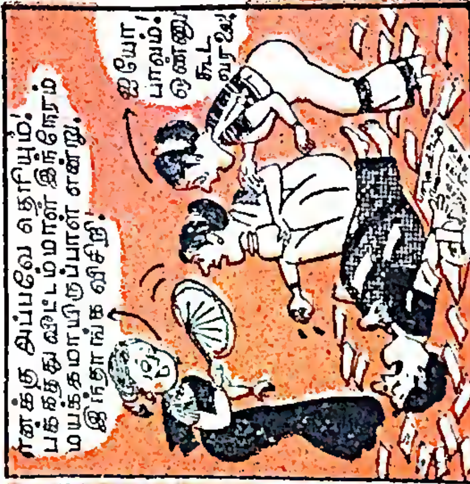
பெண்

மெல்லிய துளிர்; மானின் விழி; சூரிய கிரகணங்களின் உல்லாசம்; மூடு பனியின் நீர்த்துளிகள்; நிலையில்லாத காற்று; முயலின் நாணம்; மயிலின் செருக்கு; கடினமான வைரம்போன்ற நெஞ்சு; நறுமணமுள்ள இனிய தேன்; புலியின் கொடுமை; அக்கினியின் வெப்பம்; பனியின் குளுமை; பறவைகளின் மழலை; கானக்குயிலின் குரலிசை; இவைகள் யாவும் கலந்த சிருஷ்டியே —பூரணமான பெண்.

—'தோரோ'—'ஏமன்'

அதிர்ஷ்டக் கட்டு அலமு

''சரிதான், நான் போய் வருகிறேன், நிம்மதியாகத் தூங்குங்கள்'' என்று அவள் எழுந்தாள்.

''போய் வாடி ஏமாளி!'' என்றுள் ஆத்திரமாக முத்துநகை.

''ஏனத்தான் கோபித்துக்கொள்கிறீர்கள்? என் ராஜா! இப்படியெல்லாம் ஆத்திரப்படலாமா? கண்ணாளா! கண்ணயருங்கள்!'' என்று மீண்டும் கேலி புரிந்தாள் தாமரை.

பதில் கூருமல் இருப்பதுதான் நல்லது என்று கருதியவளாய் முத்துநகை வேறு பக்கம் திரும்பி உட்கார்ந்துகொண்டாள், சற்று நேரம் அங்கேயே நின்றுவிட்டுத் தாமரை வெளியேறினாள். அவள் வெளியேறியதைத் தொடர்ந்து கதவு சாத்தப்பட்டு வெளியே பூட்டப்படுவதைக் கவனித்தாள் முத்துநகை.

பாழ்மண்டபத்தில் முத்துநகை மயக்கமுற்று விழுந்ததும் அருகாமையிலுள்ள புதர் மறைவிலிருந்து இரண்டு பேர் ஓடிவந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் இருங்கோவேள். இன்னொருவன் இருங்கோவேளின் ஆள். விழுந்து கிடந்த முத்துநகையை இருங்கோவேள் தூக்கி மடியில் வைத்துக்கொண்டு முகத்தைப் பார்த்தான். மூச்சு இழைந்துகொண்டிருந்தது. உடனே தன் ஆளை அனுப்பிக் குதிரையைக் கொண்டுவரச் சொல்லி முத்துநகையையும் குதிரையில் ஏற்றிக்கொண்டு மரமாளிகை நோக்கிப் பறந்துவிட்டான். மரமாளிகையில் தன் தங்கை தாமரையின் அறையில் அவளைப் படுக்கவைத்து, தங்கையிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு வெளியேறினான்.

''என் பேச்சை நீ நம்புவதற்கு மறுத்தாயே—இதோ கொண்டு வந்துவிட்டேன் உன் காதலனை. இனிமேலாவது அண்ணன் வார்த்தை சரிதானு என்று சோதித்துப் பார்!'' என்று கூறி முத்துநகை வெளியேற முடியாதபடி காவல் போட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

அவன் போனபிறகு நடந்த நிகழ்ச்சிதான் முதலில் திட்டிக் காட்டப்பட்டது.

அன்றிரவு மரமாளிகையில் என்றுமில்லாத அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. காரணம், இருங்கோவேள் முகம் மிகவும் சோகமாகக் காட்சியளித்ததுதான் போலும். தலைவனின் முகத்தில் செழிப்பில்லை என்றதும் வீரர்களுக்கு உற்சாகம் எங்கிருந்து வரும்? அதனால்

அவர்கள் அன்றிரவு கூத்து கும்மாளம் எதுவுமின்றிச் சோர்வுடன் காணப்பட்டார்கள்.

கரிகாலனைப் பழிவாங்குவதற்குத் தான் செய்த அருமையான முயற்சி தோல்வியடைந்ததே என்பதை எண்ணி எண்ணி இருங்கோவேள் சோர்வுற்றான்; அதோடு முத்துநகையின் பிரச்சினை வேறு அவனுக்குப் பெருங்குழப்பமாக வந்து முடிந்தது. தன்னை உயிரினும் மேலாக நேசிக்கும் ஒருத்தி தன்னையே பழிவாங்கத் துடித்து நிற்கிறாள் என்று எண்ணும் போதும் அவளைத் தான் ஏமாற்றி அவளது காதலுக்குப் பெருஞ்சோதனையை உண்டாக்குவதை நினைக்கும்போதும் அவனால் அந்தச் சிக்கலை எப்படி அவிழ்ப்பது என்றே தோன்றவில்லை. திண்டாடினான்.

இந்தக் குழப்பங்களோடுதான் அவன் அன்றிரவு தன் ராணியைப் போய்ச் சந்தித்தான். கணவனின் முகத்தில் என்றுமில்லாமல் சோகம் கப்பியிருப்பதைக் கண்டு அரசி கலங்கினாள். தன் கணவன் பல நாட்களாகவே சோகச் சிலையாக மாறிவிட்டான் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் அன்றைய தினம் அவள் கண்ட இருங்கோவேள் நடைப் பிணம் போல் தோன்றியதை அவளால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அரசியின் அருகே சென்று இருங்கோவேள் அமர்ந்தான். இருவரின் விழிகளும் உறவாடிக் கொண்டன. அரசி கண்ணீர் வடித்தாள்.

கரகரத்த குரலில் இருங்கோவேள், "அழாதே கண்ணே!" என்று ஆறுதல் கூறி அவளைத் தன் அகன்ற மார்பின்மீது சாய்த்துக் கொண்டான்.

"இந்தச் சோகத்திற்கு முடிவே கிடையாதா?" என்று அவள் கேட்டாள்.

மன்னன் பதிலுரைக்கவில்லை.

"இந்த வாழ்க்கையில் மாற்றமே இல்லையா?"

இருங்கோவேளின் உதடுகள் அசைந்தன.

"ஏனில்லை! இருங்கோவேள், தன் லட்சியம் நிறைவேறாமல் சாகமாட்டான்," என்று அழுத்தந்திருத்தமாகக் கூறினான்.

"அந்தக் கரிகால் மன்னர் ஒழிக்கப்பட வேண்டும். அதுதானே உங்கள் லட்சியம்?" என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டாள் அரசி.

"ஆம் கண்ணே! அதுதான் நமது லட்சியம். ஏன் உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா, இந்த லட்சியம்?"

"என் ராஜாவின் லட்சியமே என் லட்சியம். அந்த லட்சியம் நிறைவேற இந்த உயிர் போனால் எனக்கு எவ்வளவோ மகிழ்ச்சி. ஆனால் கேவலம் இருமல் அல்லவா என் உயிரை வாங்கிவிடும் போலிருக்கிறது!" என்று கூறியவாறு இரும ஆரம்பித்தாள்.

இப்போதும் கடுமையான இருமல், நெஞ்சுவலி. தாமரை ஓடி வந்து சிகிச்சைகளில் ஈடுபட்டாள்.

நீண்ட நேரம் கஷ்டத்துக்குப் பிறகு அரசியைப் படுக்கவைத்துத் தூங்கச்செய்துவிட்டு தாமரை படுப்பதற்குப் போய்விட்டாள். அதுவரையில் அங்கேயே உட்கார்ந்து ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்தான் இருங்கோவேள். முத்துநகையை சோதிப்பதற்காகச் சுவரில் எழுதி வைத்த அந்த எழுத்துக்களைக் கண்டு அவள் அலறிக் கீழே சாய்ந்த காட்சி அவனை ஒரு உலுக்கு உலுக்கும். அதே சமயம் ராணியின் பயங்கர இருமலும் அந்த இருமலிடையே, 'என் ராஜாவின் லட்சியத்தை நானும் நிறைவேற்றுவேன்' என்று ராணி கூறுவதும் அவன் இதயத்தை உசுப்பும். கரிகாலனின் உருவம் எதிரே வந்துநின்று, 'அடே இருங்கோவேள்! என்னை உன்

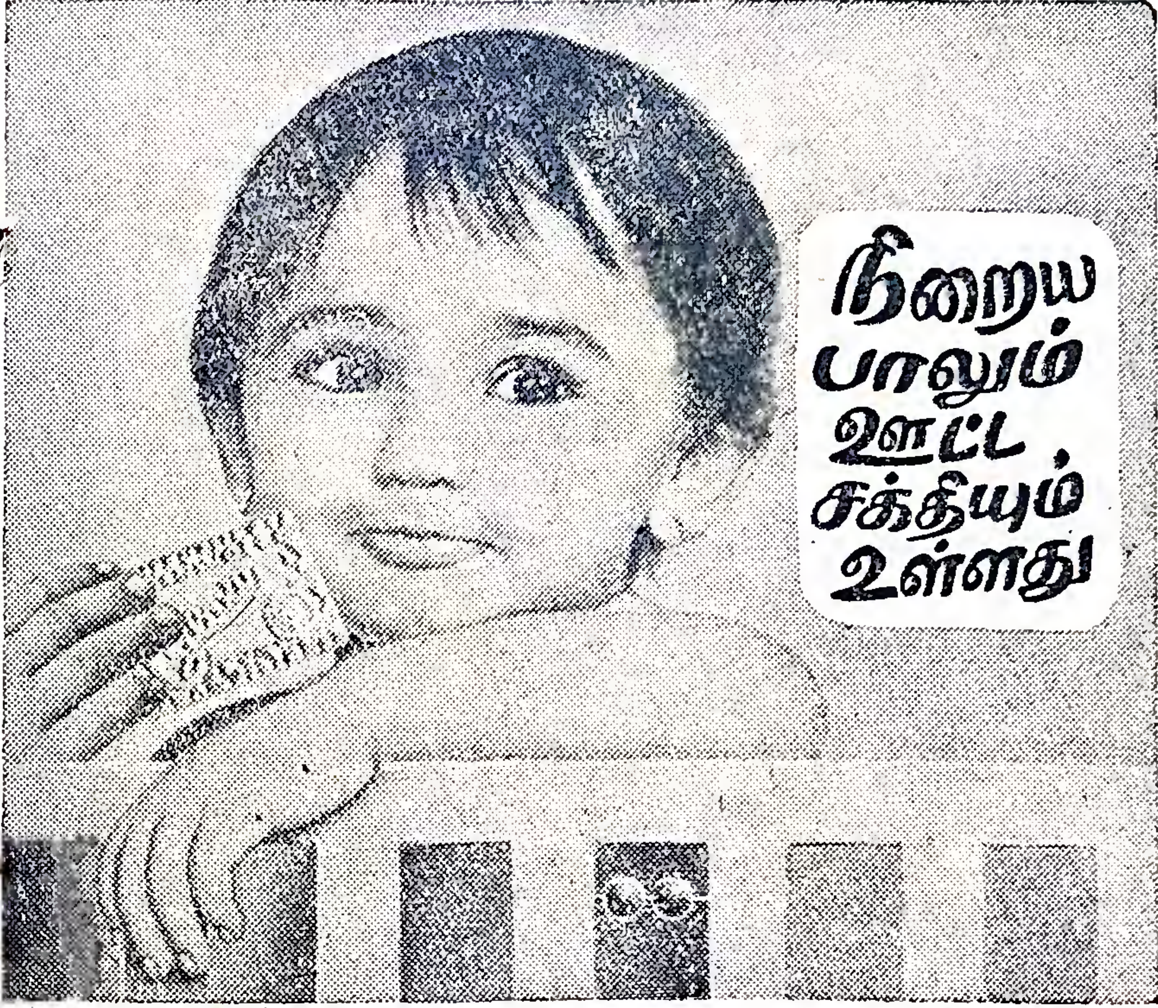

"ராத்திரி 10 மணிக்கு மேலே பெண்பார்க்கப் போகிறேனென்கிறாயே?"

"என்னம்மா செய்ய? அந்தப் பெண் நைட் கிளப்பில் வேலைக்கு இருக்கிறாளாமே!"

பிரிட்டானியா

க்ளாக்ஸோ

பிஸ்கட்டுகள்

குழந்தைகளுக்கு ஏற்ற திட உணவு. பாலின் போஷாக்குச் சத்து அடங்கியுள்ள இவை கவனமான மேற்பார்வையுடன் தயாரிக்கப்படுகின்றன. உங்கள் குழந்தைகளுக்கும் குடும்பம் முழுவதிற்கும், தினமும், பிரிட்டானியா கிளாக்ஸோ பிஸ்கட் கொடுங்கள்.

பிரிட்டானியா பிஸ்கட் கம்பெனி/ லிமிடெட் டிரேட்மார்க் பதிவுபெற்று உபயோகிப்போர்

பிரிட்டானியா என்றாலே உயர்தரம்

BBC-1001

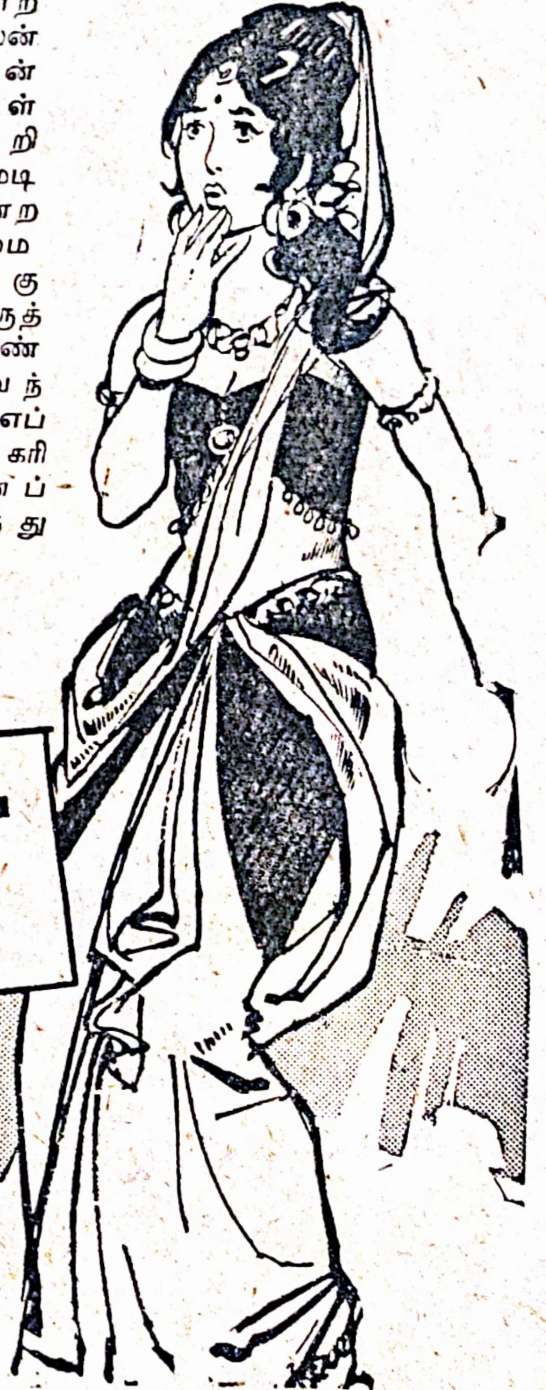

பரபரப்புடன் ஓடிவரும் குதிரைக் கொட்டடிக் காவலனை இருங்கோவேளின் மாளிகைக் காவலர்கள் வழி மறித்து, நிறுத்தி, 'என்ன விசேடம்?' என்று கேட்டார்கள். அவர்களிடம் அவன் விவரத்தைக் கூறிய உடனே மன்ன

னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று துடியாய்த் துடிக்கவே அவனை அழைத்துக் கொண்டு மன்னன் படுத்திருக்கும் இடத்திற்குப் போனார்கள்.

படுக்கையறையில் விளக்கு மாத்திரம் 'மினுக் மினுக்'கென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. இருங்கோவேளைக் காணவில்லை. எங்கே போயிருக்கக்கூடும் என்று அவர்களால் உடனடியாக யூகிக்க முடியவில்லை. இருங்கோவேள் மனநிம்மதிக்காகவேண்டி எப்படியாவது தூக்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ளலாம் என்றுதான் பெரு முயற்சி செய்தான். சில சமயங்களில் சாவைக்கூட விரும்பியவுடன் அழைத்துக் கொள்ளலாம்—தூக்கத்தை அழைக்கமுடியாமல் தவிக்க நேரிடும். கவலைகள், சாவை அருகாமையில் அழைத்துவரும் சக்தி பெற்றவை. ஆனால் தூக்கமோ கவலைகளைக் கண்டால் வெகு தொலைவில் ஓடிவிடும்.

படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு இருங்கோவேள் தொல்லைப்படும்போது அவன் வாழ்க்கையின் ஏடுகளும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்ப் புரண்டுகொண்டுதான் இருந்தன. இன்றைய கருநாடகப் பகுதியான மைசூர் வட்டாரத்திலும் தமிழகத்தில் இன்றைய புதுக்கோட்டைப் பகுதிகளிலும் சிதறிக்கிடந்த வேளிர் குலத்தினரை ஒன்றுதிரட்டிப் பலம் வாய்ந்த வேளிர்குடிப் பேரரசு ஒன்றை நிறுவுவதற்காக அவன் திடசித்தத்துடன் முயற்சிகளை மேற்கொண்டான். அவன் முயற்சிகளுக்குப் பெருந்தடையாகத்தான் கரிகாலனின் சோழப் பேரரசு விளங்கிவந்தது. உறையூரையும் பூம்புகாரையும் முறையே பெருநகராகவும் தலைநகராகவும் கொண்டு வலிமை வாய்ந்த படைகளை அரணாக அமைத்து அரசோச்சிய சோழவேந்தன் கரிகாலனைத் தோற்கடித்தாலன்றித் தன் முயற்சிகள் வெற்றி பெற முடியாது என்ற பேருண்மை நாளுக்கு நாள் பெருத்துக் கொண்டே வந்தது. எப்படியும் கரிகாலனைப் பழிதீர்த்து

பாண்டியன்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

அவன் கல்லறைமீது வேளிர் குடிப் பேரரசை நிறுவலாம் என்று அவன் கண்டு வந்த கனவு, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேய்ந்து வருவதை அவன் தெளிவாக உணரத்தலைப்பட்டுவிட்டான். இறுதியாகக் கிடைத்த நல்ல சந்தர்ப்பமும் எப்படியோ நழுவிவிட்டது. இனிச் சோழ மன்னன் எச்சரிக்கையாகிவிடுவான் என்று எண்ணி அவன் சோர்வடைந்தான்.

அப்படிச் சோர்வுற்றுவருகிற நேரத்தில் அவனுக்கு உற்சாகம் தரக் கூடிய ராணி பெருந்தேவியாவது இருந்தாளா என்றால் அதுவுமில்லை. அவனுக்கு உற்சாகமும் மகிழ்ச்சியும் உலகில் அவன் இதுவரையில் காணாத இன்பமும் அளிப்பதற்கு ஒருத்தி இருக்கிறாள். வீரபாண்டி என்ற பெயரில் அவளிடம் சென்றால் இறுகத் தழுவி இன்பமழை பொழிவாள். இருங்கோவேள் மன்னனாகச் சென்றால் இறப்புலகிற்கு அனுப்பிவைக்கத் துடித்து நிற்பாள்.

அதிலும் மனக்குழப்பந்தான். நிம்மதியில்லை. எல்லாக் குழப்பங்களும் ஒரே அடியில் தீர்ந்துவிடும், கரிகாலனைத் தொலைத்துவிட்டால்! அதற்கு வேளிர் குடியினர் இனித் தயாராக இல்லை. சோழன் படைகளிடம் தாங்கள் பட்ட பாடு போதுமென்று அவரவர்கள் அடங்கிப்போய் ஆமைகளாகக் கிடக்கிறார்கள். இந்தக் கானகத்து மரமாளிகையில் சில நாட்கள் இலட்சிய வெறியுடன் உலவி இறுதியில் இங்கேயே மண்ணோடு மண்ணாக வேண்டியதுதான் தன் வாழ்க்கையின் முடிவுபோலும் என்றெல்லாம் எண்ணியெண்ணி உறுமிக்கொண்டு உறக்கத்தை வலிந்து வலிந்து கூப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

முத்துநகையை மீண்டும் ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்ற ஆசை துளிர்த்தது. அவள் சிந்தும் அமுத மொழிகளைக் கேட்டுச் சற்று ஆறுதல் பெறலாம் என்ற எண்ணம் மேலோங்கிற்று.

இந்தச் சூழ்நிலையில் அவள் என்ன பேசப்போகிறாள் என்று அறியவும் அவா எழுந்தது. வீரபாண்டியனாகப் போகாமல் இருங்கோவேள் மன்னனாகப் போக வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். அதிலும் முத்துநகை காணுகிற இருங்கோவேள் முற்றிலும் வேறு உருவத்தில் இருக்கவேண்டுமென்றும் முடிவு செய்துகொண்டான்.

வேடமணியும் வேலை ஆரம்பமாயிற்று. காதில் கனத்த குண்டலங்கள், தலைவிரிகோலம், முரட்டு மீசைகள், முகத்தைக் கடுமையாகக் காட்டும் இளந்தாடி, மார்பிலே ஆபரணங்கள். அவனது பிரதானியர் பார்த்தாலே திடீரென்று அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியாத அளவுக்குப் புதிய இருங்கோவேள் மன்னன் புறு அடைபட்டிருக்கும் இடம் நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டான்.

முத்துநகை அடைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திற்கு வந்ததும் அங்குள்ள காவலன் அடையாளம் தெரியாமல் மன்னனைத் தடுத்து நிறுத்தினான். அவனிடம் தன் வேடத்தை விளக்கிவிட்டு உள்ளே

ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய்

"அதோ, அந்தக் கம்பெனியண்டை நிறுத்தப்பா," என்கிறோம் டாக்ஸி டிரைவரிடம்.

இறங்கிக்கொண்டு கணக்குப்படி சார்ஜைக் கொடுக்கிறோம். என்ன ஆச்சரியம்! வாங்கிய பணத்துக்கு ஒரு ரசீது தருகிறார் டிரைவர். இப்படி நடப்பது எங்கே? கேரளத்தில்.

உரிமையாளரையோ, நம்மையோ டாக்ஸி டிரைவர் ஏமாற்ற முடியாது என்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும், டாக்ஸியில் போகாமலேயே போனதாகச் சொல்லிப் பிறரை நாம் ஏமாற்ற முடியாதே!

—பாபு

பெற்றோர்களுக்கு நற்செய்தி!

பள்ளிச்
சீருடைகளுக்கு
பின்னி
துணிகள்
இப்பொழுது
ஏராளமாகக்
கிடைக்கின்றன

ஒரு மீட்டருக்கான சில்லரை
விலை (எக்ஸைஸ் வரி உட்பட)*

சாதா டிரில்கள்:

WB17 (வெள்ளை)	ரூ. 3.46
B17 C800 (காக்கி)	ரூ. 3.58
WB37 (வெள்ளை)	ரூ. 3,33
B37 C800 (காக்கி)	ரூ. 3,53

ஸான்ஃபரைஸ்டு & மெர்ஸிரைஸ்டு
டிரில்கள்:

WB94X (வெள்ளை)	ரூ. 3.85
B94 C800X (காக்கி)	ரூ. 3,98
WB39X (வெள்ளை)	ரூ. 3.73
B39 C800X (காக்கி;	ரூ. 3,92

ஸான்ஃபரைஸ்டு & மெர்ஸிரைஸ்டு
டிரில்கள்-நேவி ப்ளூ நிறம்:

B39BC 154X (நேவி ப்ளூ)	ரூ. 4.08
D316 (வெள்ளை)	ரூ. 3.10
D316 (வெளிரின, நடுத்தரமான வண்ணங்கள்)	ரூ. 3,53
D316 (அழுத்தமான, மிக அழுத்தமான வண்ணங்கள்)	ரூ. 3.77

கரோலின்:

'ஸான்ஃபரைஸ்டு' & மெர்ஸிரைஸ்டு பாப்லின்

வெள்ளை	ரூ. 4.15
வண்ணங்கள்	ரூ. 4.27

* இந்த விலைகள் தமிழ்நாடு, ஆந்திர, மைசூர், கேரள மாநிலங்களில் மட்டுமே.

சிறுவர்களின் நிஜார்களுக்கு
பின்னியின் டிரில்கள்,
சிறுமிகளின் சீருடைகளுக்கு
பின்னியின் D316, சிறுவர்,
சிறுமிகளின் சட்டைகளுக்கு
பின்னியின் 'கரோலின்' பாப்ளின்
இவற்றிலிருந்து தேர்ந்தெடுங்கள்.

பள்ளிச் சீருடைகளுக்கு பள்ளிக்கூட நிர்வாகிகள் சிபாரிசு செய்வதும் பெற்றோர் விரும்புவதும் பின்னித் துணிகளே.

பின்னி துணிகள் பல சலவைகளுக்குப் பின்னும் சீரான தோற்றமுடன், சிறப்புமிகு வனப்புடன் விளங்குகின்றன.

பின்னி டிரில்கள், D316, 'கரோலின்' பாப்ளின் ஷர்ட்டிங் முதலியவை அங்கீகாரம் பெற்ற பின்னி வியாபாரிகளிடம் கிடைக்கின்றன.

பள்ளி நிர்வாகிகளுக்கு ஓர்
வேண்டுகோள்:
உங்கள் தேவைகளைப் பெறுவதில் உங்களுக்கு ஏதாவது சிரமம் இருந்தால் தயவு செய்து எங்களுக்கு எழுதுங்கள்.

பின்னி லிமிடெட்
(பக்கிங்ஹாம் & கர்னாடிக் மில்ஸ்), கர்னாடிக் ஹவுஸ்,
தபால் பெட்டி எண்: 958, சென்னை-12.

பின்னி

பெற்றோரின் பணத்திற்கு பெருமதிப்பளிப்பது

BYJ886

நுழைந்தான் இருங்கோவேள். அவன் முதலில் பலகணி வழியே பார்த்தபோது அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த முத்து நகை, இப்போதுகூட அதுபோலவே கண்ணை மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்தாள். அவன் உள்ளே நுழைந்தபோது காலடி யோசை கேட்டு அவள் திடுக்கிட்டு எழுந் தாள். அதிலிருந்து அவளும் சரியாகத் தூங்காமல் தூங்குவதற்கு முயற்சிசெய்து கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை அவன் புரிந்துகொண்டான். எழுந்தவள், இருங் கோவேளை உற்றுப்பார்த்துவிட்டு ''யார்?'' என்று அதட்டலாகக் கேட்டாள்.

''மன்னன்!''

—என்று கம்பீரமாகப் பதில் கூறினான்.

முத்துநகையின் உடம்பெல் லாம் நடுங்கிற்று. அவள் இருதயம் பட படவென அடித்துக்கொண்டது. சுவாசப் பைகள் காற்றினால் நிரம்பி மார்பகம் விம்மி உயர்ந்தது, பெருமூச்சுக்குப் பின் னர் பழைய நிலையடைந்த காட்சியை இருங்கோவேள் சுவைத்தவாறு நின்று கொண்டிருந்தான். முத்துநகை தன்னைத் தானே தைரியப்படுத்திக்கொண்டு இருங் கோவேளுடன் கம்பீரமாகப் பேச முன் வந்தாள்.

''மன்னனா? எந்த நாட்டுக்கு?''

இந்தக் கேள்வி இருங்கோவே ளின் உள்ளத்தை எந்த அளவுக்குக் குடைந்திருக்கும் என்பதை விளக்கத் தேவையில்லை. அப்படியே இடிந்துபோய் நின்றான்.

''ஓகோ! இந்தக் காட்டுக்கு மன்னரா?''

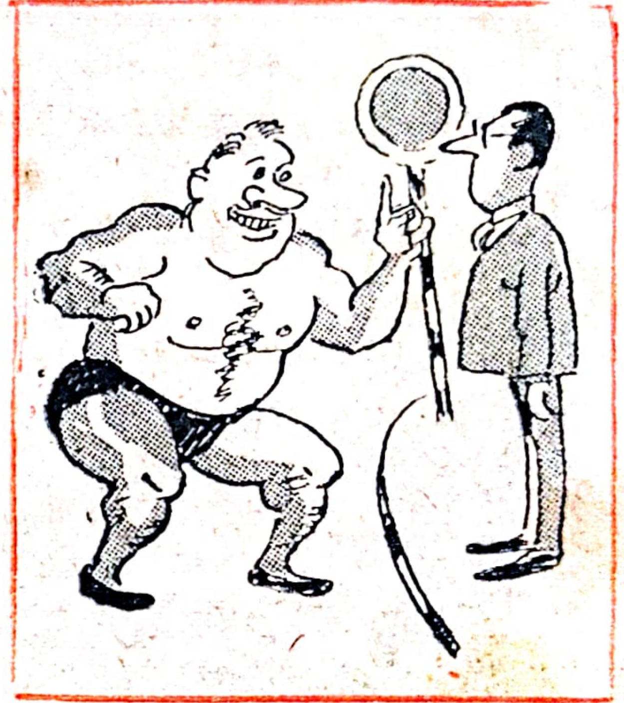
—அடுத்த கேள்வியும் கேலி யுடன் கலந்து எழுந்தது.

''அடிமைப் பெண்ணே! பணி வாகப் பேசு! வேளிர்குலத் தலைவன் இருங் கோவேள் ஒரு எரிமலை—நீ பனிமலர்! நினை வில் வைத்துக்கொள்.''

''நான் எதையும் மறப்ப தில்லை மன்னாதி மன்னரே! கரிகால சோழ ரிடம் தாங்கள் பெற்ற மகத்தான வெற்றி யைக்கூட நான் இன்னும் மறக்கவில்லை.''

''வெற்றி மயக்கத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் சோழ மண்டலத்துக்கு விரை வில் பாடம் கற்பிக்கத்தான் போகிறேன். தோல்வி என் தோள்களை மேலும் வலுப் படுத்தியிருக்கிறதே தவிர என்னைத் துவ ளச் செய்துவிடவில்லை.''

''சரி சரி. . இந்நேரத்தில் இங்கு என்ன வேலை?''

''பஸ், டாக்ஸி எதுவும் இங்கே கிடைக்காது சார்! நான் தோள்மீது தூக்கிட்டுப் போகிறேன். எவ்வளவு தர்றீங்க?''

அவனுடன் பேச்சுக் கொடுப் பது தன் காரியங்களைக் கெடுத்துவிடக் கூடும் என்று கருதிய முத்துநகை, தன் னைத்தானே சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு பணிவுடன் பேச ஆரம்பித்தாள்.

''வேலையொன்றுமில்லை. என் மாளிகையில் சிறைப்பட்டிருக்கும் உனக்கு வசதிகள் போதுமானவைகளாக இருக் கின்றனவா என்று அறியவேண்டியதும் ஆவன செய்யவேண்டியதும் என் கடமை யல்லவா?''

''மிகவும் நன்றி. நான் ஏன் இங்கு சிறைப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறேன் என்று கூறலாமா?''

''மண்டபத்தில் மயங்கிக் கிடந் தாய், உன்னை என் ஆட்கள் இங்கு கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். ஆணுடை யில் இருந்த உன்னைக் கண்டு என் தங்கை தாமரை அழுது புலம்பினாள். 'அய்யோ அத்தான்' என்று அலறினாள். எனக்கு ஒரே திகைப்பு! அதைவிடத் திகைப்பு—உன் வேடம் கலைந்த நிகழ்ச்சி. அடடா! —நீ பெண் என்பதை உணர்ந்ததும் என் தங்கைக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் இருக் கிறதே அதை விவரிக்கவே முடியாது.

சச்சச்சச்சச்சு

1. கை நிறைய வளையலும் காசு மாலையுமாக இருக்கும் தாய். 2. ஜீன்ஸ் அணிந்த மூத்த மகள். 3. பாவாடை மேலாக்கு அணிந்த இரண்டாவது மகள். 4. முழுங் கால்வரை ஸ்கர்ட் அணிந்த மூன்றாவது மகள்.

ஒரே படத்தில் சச்சு ஏற்றுள்ளார் இந்த நான்கு நகைச்சுவை வேடங்களை!

அம்மா வேடத்தில் சச்சுவா?

ஆமாம்—76'ம் பக்கம் பாருங்கள்

—ஜி. எஸ்.

தங்கை ஏமாந்தாள். ஆனால் நான் விழித்துக்கொண்டேன். சோழ நாட்டுக்கு எங்களைக் காட்டிக்கொடுக்கும் வஞ்சகியொருத்தி அகப்பட்டாள் என்று அகமகிழ்ந்தேன். அதற்குப் பிறகு உன்னைச் சிறைவைப்பதைத் தவிர வேறென்ன செய்யமுடியும் சொல்!''

''சிறையில்தான் அடைத்து வையுங்கள்—அல்லது சித்திரவதை செய்து கொன்று போடுங்கள்; எனக்கு இனி எதைப் பற்றியும் கவலையில்லை. இனி எனக்கு விடுதலை கிடையாது என்று நன்ருகப் புரிகிறது. என் வாழ்வின் கடைசிக் கட்டத்தில் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்; தயவுசெய்து உண்மையைச் சொல்லுங்கள். வீரபாண்டியை என்ன செய்தீர்கள்?''

''வீரபாண்டி? யார் அந்த மதுரை ஒற்றனு? அவனைத்தான் படுகாயப் படுத்தி மரண வாசலுக்கு வழியனுப்பி வைத்துவிட்டார்களே என் ஆட்கள்!''

அந்த வார்த்தைகள் முத்து நகையின் காதுகளில் பேரிடி முழக்கமென அதிர்ந்தன. கண்களைப் பொத்திக்கொண்டு ஓவென அழுதாள். தான் செத்துவிட்டோம் என்று நினைத்துத் தனக்கெதிரே ஒருத்தி நின்று அழுவதைப் பார்த்து இருங்கோவேள் மனமுருகினன். திடீரென வேடத்தைக் கலைத்து வீரபாண்டியனாக வெளிப்பட்டுவிடலாமா என ஒருகணம் எண்ணினன். ஆனல் அவன் நிலைமை அவனைக் கட்டுப்படுத்தி எச்சரித்துவிட்டது. எதிரே இருங்கோவேள் மன்னன் நிற்கிருன் என்பதையும் மறந்து ''அத்தான்! அத்தான்!!'' என்று கதறிக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டிருந்தாள் முத்து நகை.

இருங்கோவேளும் தன்னை மறந்து அவளருகே சென்று, ''அழாதே கண்ணே!'' என்று அவள் தோளைப் பிடித்தான்.

அவள் சோகமெல்லாம் எங்கேயோ பறந்துபோயிற்று. ''சீ!'' எனத் திரும்பினுள். திரும்பிய வேகத்தில் இருங்கோவேளின் கன்னத்தில் 'பளார்' என ஒரு அறை கொடுத்துவிட்டாள். அந்த அடி அவனைக் கலங்க வைத்துவிட்டது.

ஆனுலும் சமாளித்துக் கொண்டு, புலிபோலக் குரலெழுப்பி, ''என்ன துணிச்சல் உனக்கு? என் கையில் சிக்கியபிறகு உன்னைச் சும்மா விட்டுவிடுவேன் என்று கனவுகூடக் காணுதே!'' என்று கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கட்

டித் தழுவிட முயன்ருன். வழியேதுமறியாத முத்துநகை, அங்குமிங்கும் ஓடித் தன்னையும் கற்பையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயன்ருள்.

"உன்னை இன்று நான் விடப் போவதில்லை!" என்று இருங்கோவேள் அவளைத் தழுவிக்கொண்டான்.

அவனது முரட்டுப் பிடியிலேயிருந்து முத்துநகை தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு அவனது இடையில் இருந்த கட்டாரியைத் தன் கையிலே எடுத்துக் கொண்டு அவனை எதிர்ப்பதற்குத் தயாரானுள். தன் அருமைக் காதலியின் மன உறுதியையும்—கற்பின் திண்மையையும் —வீரத்தையுங் கண்ட இருங்கோவேள் பூரித்துப்போனுன். இருந்தாலும் மேலும் அவளுடன் விளையாட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தீக்கண்களுடன் அவளை நெருங்கினுன். முத்துநகை அவனை நோக்கிக் கட்டாரி ஓங்கிவிட்டாள்.

தன் காதலனைத் தானே கொன்று சாய்க்கவேண்டிய சூழ்நிலை அவளையறியாமலே உருவாகிக்கொண்டிருந்தது. அவனும் அவளிடம் பாய்ந்து விட்டான். அவள் கட்டாரியை அவன் மார்புக்கு நேரே கொண்டு வந்துவிட்டாள்.

ஆனல் வீரனுன இருங்கோவேள் அவள் கரத்தை மிக லாகவமாகப் பிடித்துக்கொண்டு அவள் முகத்தோடு தன் முகத்தை ஒட்டுவதற்கு முயன்ருன்.

அந்தச் சமயத்தில் "நிறுத்து அண்ணு! நிறுத்து!" என்ற கூச்சலுடன் தாமரை உள்ளே நுழைந்தாள். தாமரை எப்படி அங்கு வர நேரிட்டது?

பெருந்தேவி வெளியேறிய செய்தியை இருங்கோவேளிடம் சொல்வதற்குச் சென்ற காவலர்கள் மன்னன் அங்கு இல்லாத காரணத்தால் தாமரையிடம் சென்று செய்தியைக் கூறிவிட்டார்கள். அவளும் அண்ணனைத் தேடிப் பார்த்துவிட்டுக் கடைசியாக முத்துநகை அடைபட்டிருக்கும் இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள். அங்கு காவல் புரிந்துகொண்டிருந்த வீரன், இருங்கோவேள் மாறு வேடத்துடன் முத்துநகையிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கூறி விட்டான். உடன் தாமரை உள்ளே நுழைந்தபோது தான் அண்ணன் முத்துநகையிடம் அடாத செயல்புரிவதைக் கண்டு கூச்சல் போட்டு

சுத்த வடையர்!

"எங்கள் ஓட்டலுக்கு இன்றைக்கு 29'வது பிறந்த நாள். நீங்கள்தான் முதலில் வந்தீர்கள்!"

விட்டாள். தங்கையின் குரலைக் கேட்ட இருங்கோவேள் முத்துநகையை விட்டுத் திரும்பினுன்.

"தாமரை! நீ எங்கே வந்தாய்?"

"வந்தது தவரு? அண்ணு! இது என்ன அக்கிரமம்! இதுவரையில் உன்னை நாங்கள் உத்தமன் என்றல்லவா கருதிக்கொண்டிருந்தோம்! பழிவாங்கத் துடிக்கும் காரணத்தால் என் அண்ணனுக்கு அடிக்கடி கோபம் வருகிறது, சிலரைக் கொடுமைப்படுத்துகிருர், ஆனல் அவரைப் போன்ற ஒழுக்கசீலர் யாருமே யில்லை என்றல்லவா கூறிக்கொண்டிருந்தேன்? என்றுமில்லாத அநியாயம் இன்று ஏன் அண்ணு?"

"தாமரை! இதிலெல்லாம் நீ தலையிடாதே!..."

"தயவு செய்து என்னை மன்னிக்கவும். அவள் இங்கு சிறைப் பறவையாக இருக்கலாம். அதற்காக மன்னனின் சிற்றின்பப் பதுமையாக இருக்கவேண்டுமென்று நினைப்பதை நான் மறுக்கிறேன், தடுக்கிறேன்."

"என் காரியங்களைத் தடுக்க யாராலும் முடியாது. மரியாதையாக வெளியே போய்விடு!..."

''அண்ணு! நீ எப்படியா வது அழிந்துபோ. எனக்கென்ன;? நான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி விடுகிறேன்– அண்ணியைக் காண வில்லே. குதிரையிலேறி ரகசியமாக எங்கேயோ போய்விட்டார்களாம்.''

''ஆ! என்ன? அரசியைக் காணவில்லேயா? எங்கே போனுள்?''

''இந்த அக்கிரமங்களைக் கேள்விப்படக் கூடாது என்று எங்கேயோ போய்விட்டார்கள்.''

–இருங்கோவேள் சிலேயென நின்றுகொண்டிருந்தான். தாமரை அவனேயே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். ''பெருந்தேவி!'' என நடுங்குங் குரலில் ஒரு கூச்சல் கிளம்பிற்று அவன் வாயிலிருந்து! உடனே அந்த இடத்தைவிட்டுத் தன் மாளிகை நோக்கி விரைந்தான். முத்து நகை, அழுதவாறு மூலேயில் நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவளிடம் ஆறுதல் எதுவும் கூற விரும்பாத தாமரை, காவலர்களே எச்சரித்துவிட்டு வெளியே சென்ருள். பழையபடி அந்த இடம் பூட்டப் பட்டது. தன் கையிலிருந்த கட்டாரியின் முனேயை விரல்களால் தடவிப் பார்த்தவாறு சிந்தனேயில் ஆழ்ந்தாள் முத்து நகை.

(தொடரும்)

திரையில் நின்றுகொண்டிருப்பவர்களின் சிறிய உருவங்களேக் கொண்டுஇந்தக் கட்அவுட்டின் உயரத்தை நீங்களேஊகித்துக்கொள்ளலாம்.

இது திரு. கு. மு. கோபலா என்பவருடைய தயாரிப்பு. சேலம் அலங்கார் தியேட்டருக்கு எதிரில் சாரம் எழுப்பி நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. (உயரம்: 103 அடி. தேவைப்பட்ட ஆணிகள்: 26 கிலோ.)

(அதிருக்கட்டும், எம்ஜிஆர் எதை அப்படித் திகைப்புடன் பார்க்கிருர்? சிவாஜிக்கு ஒரு கட் அவுட் வைக்கிருர்களா என்ன—104 அடி உயரத்தில்?)

"ஏர் கண்டிஷனரின் மெல்லிய ரீங்காரத்துடன் இசைந்து இணைந்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது, வாசு அவன் 'ஸ்டெனோ'விற்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த 'டிக்டேஷன்'.

சுழலும் நாற்காலி, பளபளக்கும் 'ஹாரர்ஸ் ஷு' மேஜை, மெத்தென்ற கம்பளம், 'கன்ஸீல்ட்' விளக்குகள், இரண்டு டெலிபோன்கள், எட்ஸட்ரா, எட்ஸட்ரா— அவனுடைய பதவியின் தன்மையை விளம்பரப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

மனைவி செய்த சிபாரிசு

காண்டினென்டல் டுபாக்கோ கம்பெனியின் 'ஸேல்ஸ்' மானேஜரல்லவா அவன்?

'ஸ்பிரிங்' கதவை ஒரு முறை மரியாதையாகத் தட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்த சேவகன் ஒரு வெள்ளை நிறக் கவரை மேஜை மீது வைத்து விட்டுச் சென்றான். அதன்மேல் எழுதப்பட்டிருந்த 'அர்ஜண்ட்' என்ற

ரோ

பாண்

27

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

மரமாளிகையை விட்டுப் புறப்பட்ட பெருந்தேவி குதிரையை வேகமாக ஓட்டிக் கொண்டு கானகத்தின் பல பாதைகளில் ஆவேசத்துடன் சென்றுகொண்டிருந்தாள்.

கல்லும் முள்ளும் நிரம்பிய பாதை. இருபுறமும் மரங்கள் நெருங்கி வளர்ந்த பாதை, நடுவே வளைந்து கிடந்து குதிரையின் வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டுமிருந்தன.

அந்த அடர்த்தியான இருளின் பயங்கரமான மௌனத்தைக் கலைத்துக் கொண்டு கோட்டான்கள் ஓலமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. கிளைகளில் அமர்ந்து குதிரையின் குளம்படிச் சப்தம் கேட்டுப் பறவைகள் சிறகையடித்துக் கொள்வதற்கும் பெருந்தேவியின் இதயம் படபடப்பதற்கும் எந்தவித வித்தியாசமும் இல்லை.

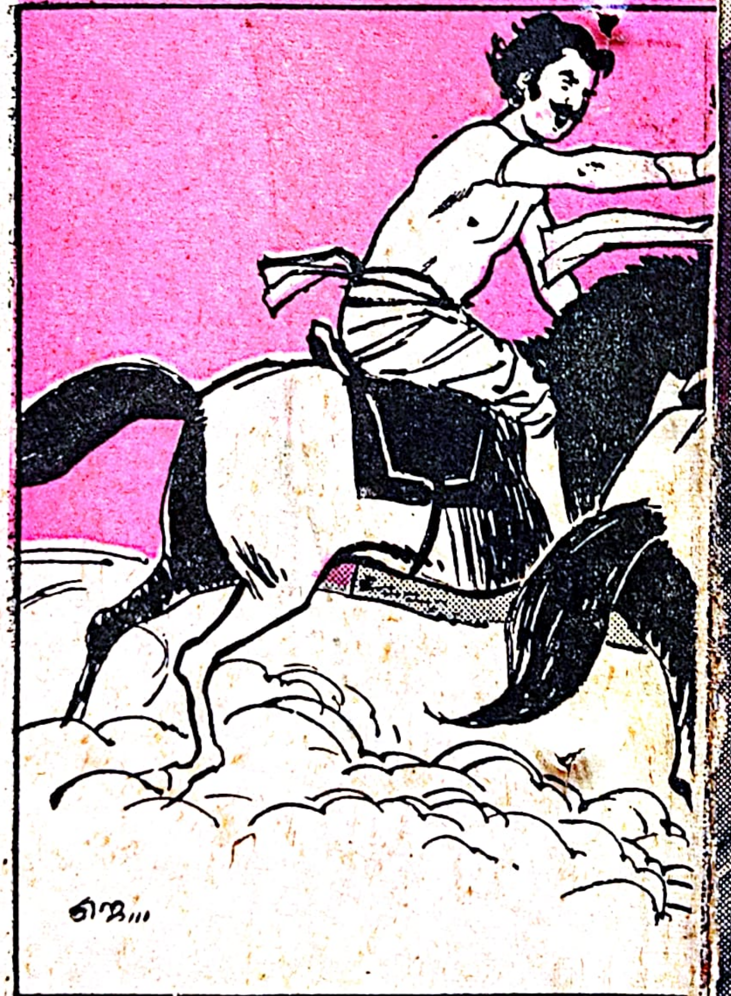
நெடுநாளைய பிணியினால் பாதிக்கப்பட்டு உடல் மெலிந்து படுக்கையிலேயே கிடந்த அவளுக்கு எங்கிருந்து புதுப்பலம் வந்தது என்று அந்தக் குதிரை ஆச்சரியப்பட்டது போலும். அதனால் இடை இடையே வேகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டு மெதுவாக நடக்க ஆரம்பித்தது.

அரசி விடுவதாயில்லை. குதிரையைத் துரிதமாகச் செலுத்துவதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தாள். காரிருளில் ஓடிக்கொண்டிருந்த குதிரை திடீரெனக் கால் தவறி ஒரு சிறு குழியில் விழுந்துவிட்டது.

நல்லவேளையாகப் பெருந்தேவி குதிரையிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டிராமல் ஒரு மரக்கிளையைத் தாவிப் பிடித்துக் கொண்டு அதிலே தொங்கினாள்.

விழுந்த குதிரை மெதுவாக எழுந்து நின்றது. மரக்கிளையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பெருந்தேவிக்குப் புதிய திகில் ஒன்று மின்னலெனக் கிளம்பியது. காரணம், அவள் பிடித்திருந்த கிளை மெதுவாக அசைந்ததுதான்! கவனிக்க ஆரம்பித்தாள். மரக்கிளையின் சொரசொரப்பு கைகளுக்குத் தோன்றவில்லை. வழவழப்பான உணர்ச்சிதான் தோன்றியது. சந்தேகமில்லை; மலைப்பாம்புதான். அதைப் புரிந்துகொண்டதும் அரசி கீழே குதித்துவிட்டாள்.

குதித்த வேகத்தில் குதிரையில் தாவி ஏறிக் கொண்டாள். தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என்று குதிரையை முடுக்கினாள். இரையை விழுங்கிவிட்டுக் கிடந்த மலைப்பாம்பு மெதுவாக ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. பாம்பிடமிருந்து தப்பிய பிறகு அவளுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றி

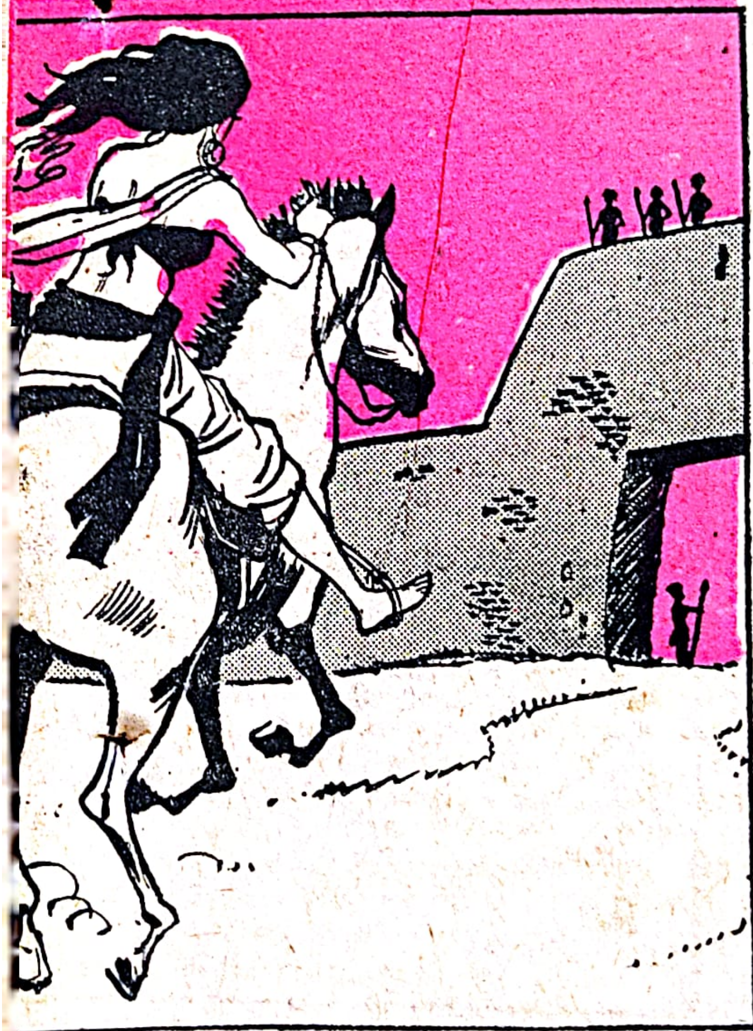
யது. தன்னையே நொந்துகொண்டாள். எதற்காகப் பாம்பிடமிருந்து ஓடிவரவேண்டும், அதற்கே இரையாகியிருக்கலாமே என்பதுதான் அந்த யோசனை.

அவள் இப்படி நினைக்கும் போதே மனத்துக்குள்ளிருந்து மற்றொரு பெருந்தேவி பேச ஆரம்பித்தாள்:

''பைத்தியக்கார ராணி! நீ எதற்காகப் புறப்பட்டிருக்கிறாய்? தற்கொலை செய்துகொள்வதற்கா? இல்லையடி இல்லை! உன் லட்சியத்தை மறந்துவிடாதே! அதை நிறைவேற்றிவிட்டுப் பிறகு செத்துப் போ! ம்..ஓடு! ஓடு!''

''லட்சியத்தை என்றால் நிறைவேற்ற முடியுமா? எனக்கு அந்த வல்லமை இருக்கிறதா? என்ன இருந்தாலும் நான் பெண்தானே?''

டியன்

''பிறகேன் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினாய்? இந்த யோசனை முன்பே இருந்திருக்கவேண்டும் உனக்கு. நீ இனி மேல் இருந்துதான் என்ன செய்யப்போகிறாய்? நீ இப்போது உயிரோடிருப்பதாகவா எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய்? பேதாய்! நீ செத்து எத்தனையோ ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. என்றைக்கு உன் மூக்குப் பைகளில் நோய்க் கிருமிகள் குடியேறினவோ அன்றைக்கே உன் உயிர் அந்த இடத்தைவிட்டு வெளியேறிவிட்டது. எந்த விதத்திலும் செத்துவிடக்கூடிய நிலையில் தள்ளாடிக்கொண்டிருக்கும் நீ, லட்சியத்தை நிறைவேற்றும் முயற்சியில் ஏன் சாகக் கூடாது? தளராதே! தயங்காதே!! போ! போ!!''

பெருந்தேவியின் உள்ளத்தில் பெரும் போராட்டம் எழுந்தது. என்றாலும், முன்னோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த அவள் பயணத்தில் எந்தவிதத் தயக்கமும் ஏற்படவில்லை.

தாமரையும் முத்துநகையும் முதன் முதலில் சந்தித்துப் பேசிய அருவிக் கரையின் பக்கம் வந்தாள். அந்த இடத்தைத் தாமரை பார்த்திருந்தால் எத்தனை எண்ணங்கள் படையெடுத்து அவளை அழவைக்குமோ யார் கண்டது?

அருவிக் கரையைத் தாண்டி அரசியின் குதிரை மரமடர்ந்த மற்றொரு பகுதிக்குள் நுழைந்தது. அந்தப் பகுதியிலேதான் இருங்கோவேளும் முத்துநகையும் ஒரு நாள் சந்தித்துத் தங்கள் அன்பைப் பலப்படுத்திக்கொண்டார்கள். அந்த வழியே கணவனைத் தெய்வமென நம்பியிருக்கும் அரசி பெருந்தேவி சென்றாள்.

போகப் போக அரசிக்குக் களைப்பு அதிகமாயிற்று. மூச்சு வாங்க ஆரம்பித்தது. எங்கேயாவது சற்று இறங்கி இளைப்பாறிக்கொண்டால்தான் மேலே

தொடர்ந்து செல்லமுடியும் என உணர்ந்து கொண்டாள்.

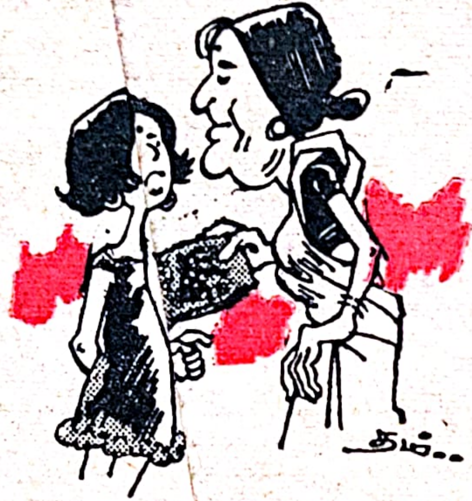
அவளுடைய ஆருயிர்க் கணவலும் முத்துநகையும் தங்கள் காதலை மலவைத்த பாழ்மண்டபத்தைக் கண்டான். அந்த மண்டபத்துக்கு மட்டும் பேசும் சக்தியிருந்தால் இருங்கோவேள், முத்துநகை இருவரின் இன்பத் திருவிளையாடல்களைப்பற்றிப் பெருந்தேவியிடம் கேள் மூட்டியிருக்கும்.

அவள் குதிரையிலிருந்து மெல்ல இறங்கி மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். இருமல் தொந்திரவு துங்கிவிட்டது. அவளுக்கு உதவி செய்ய அருகில் யாருமேயில்லை. இருமி இருமித் தொண்டையெல்லாம் வலியெடுத்து விட்டது. 'ஐயோ! அப்பா அம்மா!' என்று வாய்விட்டு அலறினாள். விலாப் புறங்களில் சகிக்க முடியாத வலி, முதுகெலும்பெல்லாம் முறித்துப் போட்டது போன்ற வேதனை. கண்களிலிருந்து மழையெனக் கொட்டியது வேதனையின் சின்னம்.

யாருடைய துணையுமின்றி அவளாகவே இருமிக் களைத்துப்போய் சுருண்டு படுத்துக்கொண்டாள். தலைவரின் துணைவியின் வேதனையைப் பார்த்துக்கொண்டே அந்தக் குதிரை அசைவற்று நின்றது.

அப்போது வெகுதூரத்தில் குதிரையொன்று வரும் குளம்படி ஓசை கேட்டது. அயர்வுடன் படுத்திருந்த பெருந்தேவி மெதுவாகக் கண்விழித்துக் குளம்படி ஓசை வரும் திக்கையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆம்! குதிரைதான்—வரவர சப்தம் அருகாமையில் கேட்கிறது. தன்னைத்தான் தேடிக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்று பயந்து போனாள். எழுந்து நடக்க முடியாத அளவுக்கு உடல் நலிவு ஏற்பட்டிருந்தது. அதைப் பொருட்படுத்தாமல் குதிரையில் தாவி ஏறிக்கொண்டாள். தன்னைத் தொடர்ந்து வரும் குதிரையிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ளக் கூடாது என்று திடமாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டாள். பலங்கொண்ட மட்டும் குதிரையைத் தட்டி ஓடச் செய்தாள், குதிரை அரசியின் குறிப்பை அறிந்துகொண்டு இருளைக் கிழித்தவாறு போய்க் கொண்டிருந்தது.

அரசியின் குதிரை சென்ற சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் மற்றொரு குதிரை மண்டபத்துப் பக்கம் வந்து நின்றது. அதன்மீது இருங்கோவேள்தான் அமர்ந்திருந்தான். அவன் கையில் தீப்பந்தமொன்று இருந்தது. அந்த வெளிச்சத்தின் உதவியால் மண்டபத்துக்கருகே குதிரையொன்று நின்றிருந்த அடையாளத்தையும், அது புறப்பட்டுப் போன வழியையும் புரிந்து கொண்டான். அதைத் தவிர வேறு அடையாளம் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. கீழேயிறங்கி மண்டபம் முழுவதும் தேடிப் பார்த்தான். முத்துநகையைப் பயமுறுத்துவதற்காக எழுதப்பட்ட எழுத்துக்கள் சுவரில் காட்சியளிப்பதை மட்டும் கண்டான்.

பாட்டி: இந்தாடி கண்ணு, சோளப் பொரி!

பேத்தி: போ பாட்டி, எனக்கு 'பாப்கார்ன்'தான் வேணும்.

''ரமேஷ்! நமக்குக் கல்யாணமான பிறகு நான் உங்களை எப்படி அழைப்பது?''

''புருஷன் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவது சரியில்லே. அதனாலே 'ஷ்ஷ்ஷ்'னு சத்தம்போடு, போதும்.''

ஒருகணம் முத்துநகையின் நினைவு தலை நீட்டியது. ஆனால் அரசியின் பிரிவு அவனை நிலைதடுமாறச் செய்திருந்த காரணத்தால் வேறு எதையும் அவனால் நினைக்க முடியவில்லை.

மீண்டும் புரவியிலேறிக் கொண்டு தீப்பந்த வெளிச்சத்தின் உதவியால் முன்னே சென்ற குதிரையின் குளம்படிச் சுவடுகளைக் கவனித்தவாறு தொடர்ந்து சென்றான். அடர்ந்த காட்டுப் பகுதிகளைத் தாண்டிச் சிறிது ஒழுங்கான பாதைக்குக் குதிரை வந்து சேர்ந்தது. தனக்கு முன்னே குதிரையொன்று போகும் சப்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து பிடித்துவிடப் பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டான் இருங்கோவேள். இருளும் சிறிது சிறிதாக ஆரம்பித்து விடியத் தொடங்கியது. வைகறைப் பொழுதில் அரசியின் குதிரையைப் பிடித்துவிடக் கூடிய அளவு மிக அருகாமையில் இருங்கோவேளின் குதிரை வந்துவிட்டது.

முன்னே போவது அரசிதான் என்று அவனுக்கும் தெரிந்துவிட்டது. தொடர்ந்து வருவது மன்னன்தான் என்பது அவளுக்கும் விளங்கிவிட்டது. உயிரைக் கொடுத்தாகிலும் அவனிடமிருந்து தப்பிவிட வேண்டுமென்று அவள் முடிவு கட்டிக் கொண்டாள். அவனிடம் சிக்கிக் கொண்டால் தன் லட்சியம் நிறைவேறாது என்பது அவளுக்கிருந்த பயம்.

அந்தப் பயத்தில் அவள் ஓடும்போது பின்னாலிருந்து இருங்கோவேள், ''பெருந்தேவி! நில்! நில்!'' என்று கூவிக் கொண்டே வந்தான்.

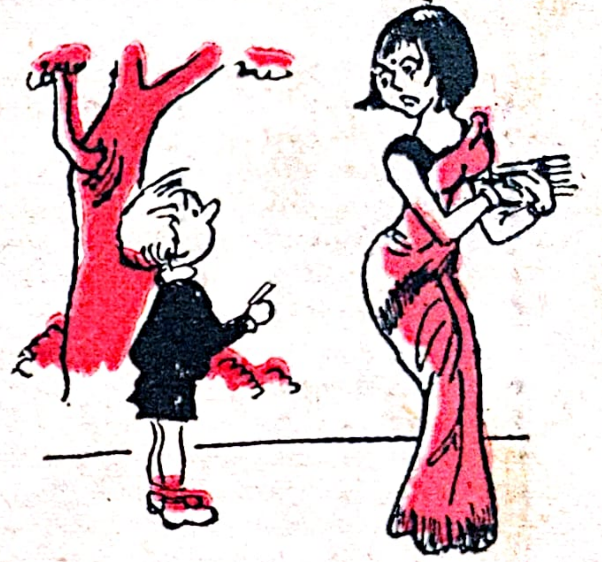
அரசியும் பதிலுக்குக் கத்தினாள். ''என்னைத் தடுக்காதீர்கள். என் லட்சியம் நிறைவேறும்போது தடங்கல் செய்யாதீர்கள்.''

அப்படிப்பட்ட லட்சியந்தான் என்ன?

ஒரு பெண்ணுக்குத் தன் கணவனின் மகிழ்ச்சிதான் முதல் லட்சியம். அந்த லட்சியத்தை வெற்றிகரமாக ஆக்கவே அவள் புறப்பட்டிருக்கிறாள். அவள் கணவனுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படக் கூடிய ஒரே ஒரு நிகழ்ச்சி கரிகால் மன்னர் பழிவாங்கப்படுவதுதான்!

அந்தப் பழி தீர்க்கும் படலத்தை ஒழுங்காக நிறைவேற்றவே அவள் பெண் புலியென எழுந்து வருகின்றாள். அவள் நோக்கம் இன்னதென்று புரியாது இருங்கோவேளுக்கு! அப்படியே புரிந்தாலும் அந்தக் காரியத்துக்கு அவளை நிச்சயம் அனுப்பமாட்டான், எப்படியோ சிறு அலட்சியத்தால் அவள் அனைவரையும் ஏமாற்றிவிட்டு இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டாள்.

அதோ.. பூம்புகார் நகரத்து நுழைவு வாயிலும் வந்துவிட்டது. அதில் நுழைந்துவிடுவதற்குள் அவளைத் தடுத்தாக வேண்டும். அதற்குமேல் அவளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றால் தன்னைச் சோழ நாட்டுக் காவலர்கள் சிறைப்படுத்திவிடுவார்கள். இருங்கோவேள் மன்னன் உயிரோடு அகப்பட்டுவிட்டால், அவர்களுக்கு

''நீ காலேஜ் போகிற வழியில் சற்றுநேரம் மாவு அரைக்கிற மெஷின் வாசலில் நின்றுவிட்டுப் போ அக்கா! பவுடர் டப்பி காலி.''

''பஸ் கிடைத்து நாம் சினிமா போவதற்குள் எனக்கு இடுப்பு வலி வந்துவிடும் போலிருக்கு!''

ஒரே கொண்டாட்டம்தான்! பூம்புகார் முழுதும் விழாக் கொண்டாடி மகிழ்வார்கள். இருங்கோவேள் அகப்பட்ட நாளை இந்திரவிழாவாக ஆக்கிக் கொள்வார்கள். இறந்துபோனாலும் போகலாமே தவிர, சோழநாட்டு வீரர்களிடம் உயிரோடு அகப்படக் கூடாது.

இப்படியெல்லாம் எண்ணியவாறு அவன் அரசியின் குதிரைக்கு மிக மிக அருகாமையில் வந்து அந்தக் குதிரையைத் தடுத்து நிறுத்த முனையும் சமயம் அவளுடைய குதிரை நகரின் நுழைவு வாயிலுக்குள் புகுந்துவிட்டது. அதற்கு மேல் செல்ல அவன் விரும்பவில்லை. அப்படியே சிலைபோல நின்றுவிட்டான். அதற்குள் பொழுதும் நன்றாக விடிய ஆரம்பித்துவிட்டது. இனி அங்கே நிற்பதும் ஆபத்து எனக் கருதி வந்த வழியே அவசரமாகத் திரும்பினான்.

பூம்புகாருக்குள் புகுந்த ராணி அந்த அழகுத் திருநகரின் எழில் நிறை வீதிகளில் குதிரையில் போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

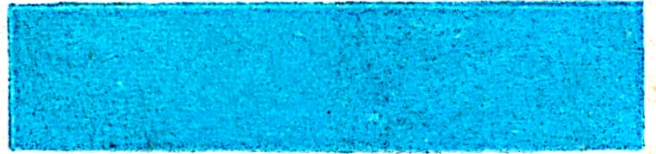
சோழநாட்டு மாதரசிகள் தங்கள் வீட்டு வாயில்களைச் சுத்தம் செய்து மூவேந்தரின் சின்னங்களான புலி, வில், கயல் ஆகியவற்றைக் கோலங்களாக்கிக் கொண்டிருந்தனர். உழவர் பெருமக்கள் தங்கள் தங்கள் செழித்துக் கொழுத்த எருதுகளை ஓட்டிக்கொண்டு கழனிப்பக்கம் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். துறை முகத்தை நோக்கி மயில் தோகைகளைக் கட்டுக் கட்டாகக் குவித்த வண்டிகள் சென்ற காட்சி பெருந்தேவியினுடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. மிளகு மூட்டைகளை உடல் வலுத்த பாட்டாளிகள் துறைமுகத்தின் பக்கம் தூக்கிச் செல்வதையும் அவர்களின் முகத்திலே காணப்பட்ட பூரிப்பையும் உற்சாகத்தையும் கண்டு பெருந்தேவி வியப்படைந்தாள்.

வீதிகளைக் கடந்து துறைமுகத்திற்கே குதிரை வந்துவிட்டது. அடடா! அந்தத் துறைமுகத்தில் அவள் கண்டு சுவைத்த காட்சிகள் தமிழகத்தின் பழம் பெருமையைப் பாடக்கூடிய காட்சிகளாகும். வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதியான வாட்டசாட்டமான குதிரைகள்! இங்கிருந்து ஏற்றுமதியாகும் மிளகு மூட்டைகள்! மயில் தோகைகள்! பாம்பின் தோல்! வட மலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்! குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்! தென்கடல் முத்து! இன்னோரன்ன பொருள்கள் குவிந்து கிடந்த

''என் வேலையை ராஜினாமா பண்ணச் சொல்கிறாயே, ஏன் கண்ணா?''

''புதுசா வந்திருக்கும் டைப்பிஸ்ட் பெயர் மாதவி என்கிறீர்களே! அதற்குள் மறந்து விட்டீர்களா?''

''பழைய மானேஜரைப்போல புது மானேஜர் புகைப்பது இடையாது. அதனாலே ஆஷ்டிரேயை எடுத்து விட்டேன். இவர் வேர்க்கடலை கொறிப்பார். தோலைப் போட்டு வைக்கக் கூடையை மேஜை மேல் வச்சிருக்கேன்!''

காட்சி கண்டு அவள் நோயின் வேதனை கூடச் சற்று விலகியிருந்தது என்று கூற லாம். ரோமானியரும் கிரேக்கரும் துறை முகத்தில் சுறுசுறுப்பாகக் காணப்பட்டார் கள். அவர்களுடன் தமிழர்கள் உற்சாகத் துடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். யவ னர்களின் தோள்மீது கை போட்டவாறு தமிழர்கள் அங்குமிங்கும் உலவிக்கொண் டிருந்தனர்.

எல்லாவற்றையும் பார்த்த வாறு பெருந்தேவி குதிரையை மெதுவாக வீதிகளில் ஓட்டிக்கொண்டிருந்தாள். உல கத் தொடர்பு கொண்ட இவ்வளவு பெரிய நாட்டைத் தோற்கடிப்பது என் பது முடிகின்ற காரியமா?—எனத் தனக் குள்ளே கேட்டுக்கொண்டாள்.

இருங்கோவேள், அவள் எதிரே நிற்பதுபோல் ஒரு நினைவு. அவன் அவ ளுக்கு அந்த லட்சியத்தை ஞாபகப் படுத்துவதுபோல் ஓர் உணர்வு.

இறுதியாக அவள் தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு அரண்மனையை நோக்கிக் குதிரையைத் தட்டிவிட்டாள். எப்படியாவது அரண்மனைக்குள் நுழைய வேண்டும். கரிகாலனைக் கொல்லவேண் டும். தன் கணவனின் இருதயத்தில் மகிழ்ச்சி ததும்பச் செய்ய வேண்டும். அவன் முகம் மலர வேண்டும். அதைப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு சாக வேண்டும்.

அய்யோ பாவம்! பூம்புகாரில் உற்சாகத்துடன் நடமாடும் இந்த மக்க ளெல்லாம் இன்று மாலைக்குள் ஒரு பயங் கரமான செய்தி கேட்டு மயங்கி விழப் போகிறார்கள்.

அந்தச் செய்திதான், 'கரி காலன் மடிந்தான்!' என்ற செய்தி.

அந்தக் காரியத்தைச் செய்யப் போகிறவள் இந்தப் பெருந்தேவிதான்!

இவ்வாறு ஆவேசத்துடன் கூவி னாள் பெருந்தேவி. நல்லவேளையாக யாரும் அவளைக் கவனிக்கவில்லை. அவளும் மக்கள் கூட்டத்தை விட்டு அரண்மனைப் பக்கம் வந்துவிட்டாள்.

அரண்மனைக் கதவுகள் மூடப் பட்டிருந்தன. குதிரையுடன் வெளியி லேயே நின்றுகொண்டு உள்ளே செல்வ தற்கு வழி என்ன என்று யோசித் தாள்.

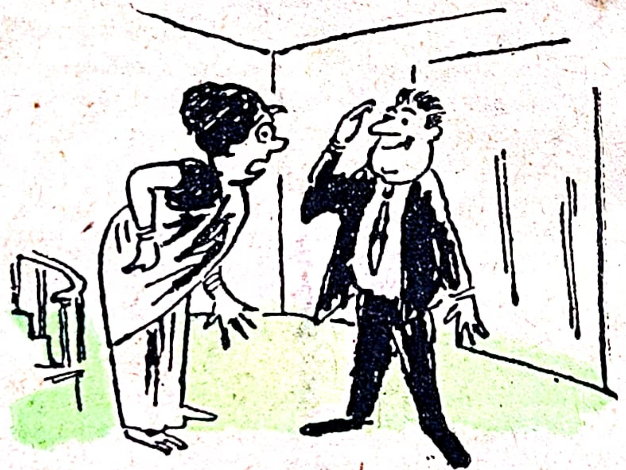
(தொடரும்)

''பியூன் பெரியசாமிக்கு இன்று மூட் சரியில்லே.''

'ஏன், என்ன சங்கதி?''

''நேற்றிரவு அவன் பெண் டாட்டிக்கு மூட் சரியில்லையா!''

''பக்கத்துப் போர்ஷன்காரர் களின் குழந்தைகளுக்கும் நம்ம குழந் தைகளுக்கும் சில சமயம் எனக்கு அடையாளம் தெரிய மாட்டேன் என் கிறது. அதனாலே, நம்ம பசங்களுக்கு மட்டும் யூனிபாரம் சிஸ்டம் கொண்டு வரப் போகிறேன்.''

''என்ன, எல்லாருக்கும் ஒரே கலர் துணியா?''

''இல்லே .தலையை மொட்டை அடிச்சுடப் போறேன்.''

புரத வளமிக்க டியாரா ஷாம்பூ ப்ளஸ் எக் உங்கள் கேசத்திற்குப் பளபளப்பூட்டும் செழிப்பாக வளரும் இழைநயத்தைத் தருகின்றது.

புரத வளமிக்க டியாரா ஷாம்பூ ப்ளஸ் எக் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது; ஏனெனில் இது உங்கள் கேசத்திற்கு மிகுந்த ஊட்டமளிக்கிறது. இதன் வளமான நுரை உங்கள் கேசத்தை மென்மையாகவும் துரிதமாகவும் துப்புரவாக்கி, அதற்குப் பளிச்சிடும் பொலிவைக் கூட்டுகிறது.

வறண்ட கேசத்திற்கு, டியாரா லனோலின் லோஷன் ஷாம்பூ உபயோகியுங்கள். இது கேசத்தை மிருதுவாகவும் முழுமையாகவும் சுத்தப்படுத்தி, உங்கள் கேசத்திற்கு இயற்கையான எண்ணெப் பசையை மீட்டளிக்கிறது. பின்னர் கேசம் பட்டுப்போன்றும் படியும்படியாகவும் மாறுவதைக் கண்டு மகிழ்வீர்கள்!

உங்கள் கேசத்துக்கும் மேனிக்கும் டியாரா முழுமையான அழகுப் பராமரிப்பு அளிக்கின்றது. டியாரா நரிஷிங் கோல்ட் க்ரீமுடன் வேனிஷிங் க்ரீமும் உபயோகித்தால், உங்கள் மேனி உயிர்த் துடிப்புள்ள மென்மையான பளபளப்பைப் பெறும்.

தயாரிப்பாளர்:
ஜே.கே. ஹெலென் கர்டிஸ் லிட்.

லண்டன் . பாரிஸ் . நியூ யார்க்

ARMS HC 4370 Tam

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

28

பெருந்தேவி, அரண்மனைக்குள் எப்படி நுழைவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் அரண்மனையிலுள்ளோர் பர பரப்புடன் எழுந்து ஒளிபொருந்திய முகங்களுடன் அங்கு மிங்கும் ஓடியாடி ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட அலுவலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். எங்கு பார்த்தாலும் வண்ணக் கோலங்கள் வரையப்பட்டன. மகர தோரணங்கள் வரிசை வரிசையாகக் கட்டப்பட்டன. மண்டபங்களை விழாக் கூடங் களாக்கிடும் முயற்சியில் வீரர் கள் தீவிரங்காட் டினர். மன்னர் பெருமானின் கொலு மண்டபம் என்றுமில்லாத தனி அழகுடன் விளங்கிடவேண்டு மென்று அமைச்சர் கட்டளையிடவே அந்த ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு வீரர்கள் பணிபுரிந் தனர். புலிக்கொடித் தோரணங்கள் அசைந்தாடிக் கொண் டிருந்த காட்சி கண்டு அரண்மனைக்குள்ளே வாழ்பவர்கள் மகிழ்ச் சிக் கடலில் திளைத் தனர்.

"தமிழ் காக்கும் தங்கமே! வருக!" எனும் வரவேற்பு வளை வுகள் காலைக் கதிரவ னின் ஒளிபட்டுத் தகதக வென மின்னிக் கொண் டிருந்தன. கரிகால் மன் னன் அதிகாலையிலேயே எழுந்து கொலுமண்டபத் திற்குப் புறப்படுவதற்குத் தயாராகிவிட்டான்.

பூம்புகார் தலைநகரின் கொலு மண்டபத்தில் அமர்வதென்றால் கரிகா லனுக்குத் தனி உற்சாகம். பூம்புகாரில் இருந்தவாறே உறையூருக்கும் அரசனென விளங்கும் புகழ் படைத் தவனென்றோ சோழப் பெரு மன்னனும்— திருமாவளவன் கரிகாலன். கொலு மண்ட பத்தில் பூம்புகார்த் தலைநகர மாந்தரும் - உறையூர் நகர மாந்தரும் வந்து நின்று தங்கள் விருப்பங்களை வெளியிடும் போது கரிகாலனுக்கு நெஞ்சு புடைக்கும். தான் விளைத்த வீரத்தை யெண்ணிப் பூரிப் படைவான்! தன்னால் உருவாகி விட்ட சோழப் பேரரசு நீண்ட

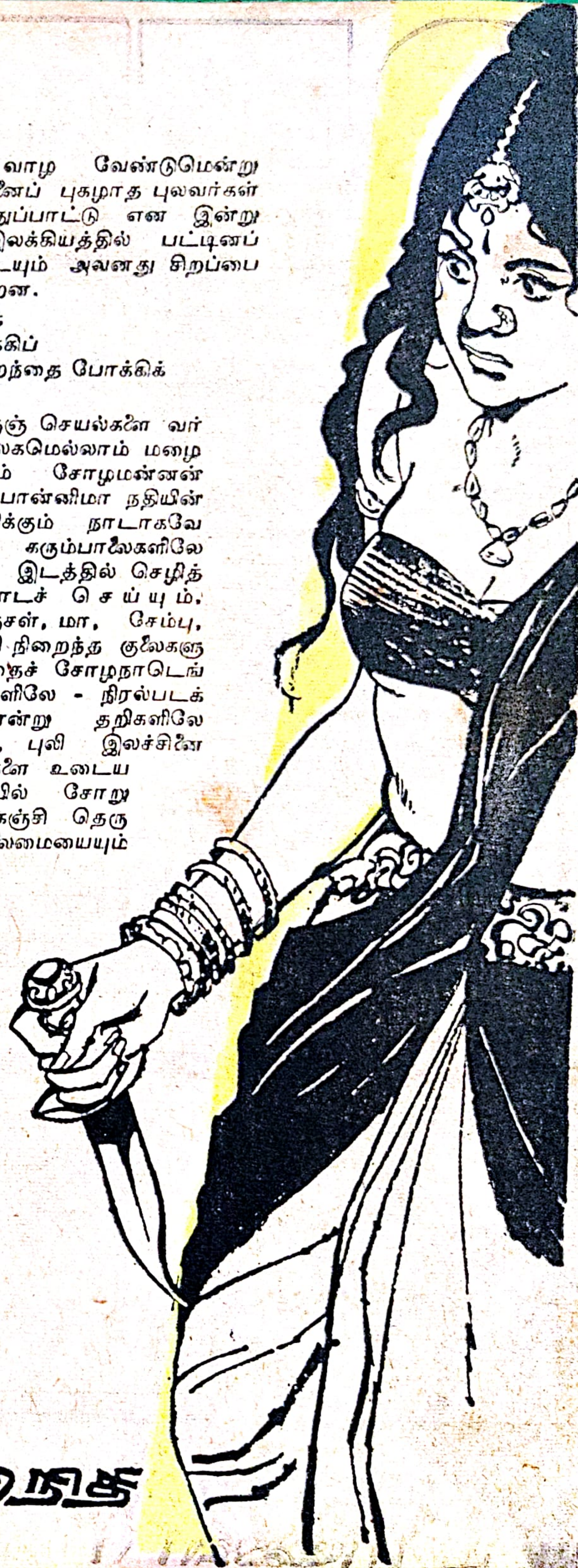
நெடுங்காலம் வலுவிழக்காமல் வாழ வேண்டுமென்று அவன் விரும்பியிருந்தான். அவனைப் புகழாத புலவர்கள் அந்தக் காலத்தில் இல்லை. பத்துப்பாட்டு என இன்று அழைக்கப்படும் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பட்டினப் பாலையும், பொருநராற்றுப்படையும் அவனது சிறப்பை வானளாவப் புகழ்ந்து கூறுகின்றன.

''காடுகொன்று நாடாக்கிக்
குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கிப்
பிறங்கு நிலைமாடத்து உறந்தை போக்கிக்
கோயிலொடு குடி.நிறீஇ.''

—என்று, அவன் செய்த பெருஞ் செயல்களை வர்ணிக்கிறது பட்டினப்பாலை, உலகமெல்லாம் மழை மறுத்துப் பஞ்சம் வந்தபோதும் சோழமன்னன் தன் செங்கோல் அறத்தாலே பொன்னிமா நதியின் துணைகொண்டு பொன் கொழிக்கும் நாடாகவே சோழநாட்டை ஆக்கிடுவான். கரும்பாலைகளிலே எழுகின்ற புகை, நீர் நிறைந்த இடத்தில் செழித்துள்ள நெய்தற்பூவையும் வாடச் செய்யும். தென்னை, வாழை, கமுகு, மஞ்சள், மா, சேம்பு, இஞ்சி முதலியன பயன்கெழுமி நிறைந்த குலைகளுடனும் கிழங்குகளுடனும் நிற்பதைச் சோழநாடெங்கும் காணலாம். உப்பங்கழிகளிலே - நிரல்படக் குதிரைகளைப் பிணைத்தாற்போன்று துறிகளிலே பிணைக்கப்பட்ட படகுகளையும், புலி இலச்சினை செதுக்கப்பட்ட பெரிய கதவுகளை உடைய இல்லத்தில் உள்ள அடுக்களையில் சோறு வடிப்பதால் ஒழுகிய கொழுங்கஞ்சி தெருவிலே ஆறுபோல ஓடுகிற நிலைமையையும் வளத்தையும் சித்திரித்துச் செந்தமிழ் நாட்டின் பழைய நிலைமையைக் கூறுவதே பட்டினப்பாலை.

இதன் பாட்டுடைத் தலைவன் கரிகால் திருமாவளவனேதான். சோழநாட்டுப் பெருமைகளையும் சோழ மன்னனின் ஆற்றலையும் புகழ்ந்திடும் மற்றொரு இலக்கியந்தான் பொருநராற்றுப் படையாகும்.

பட்டினப் பாலையின் ஆசிரியர் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார். இந்தத் தமிழ்ப் பாவலர் பட்டினப்பாலை, பெரும்பாணாற்றுப் படையெனும் இரு பெரும் கருவூலங்களைத் தமிழகத்துக்குத் தந்தவர்.

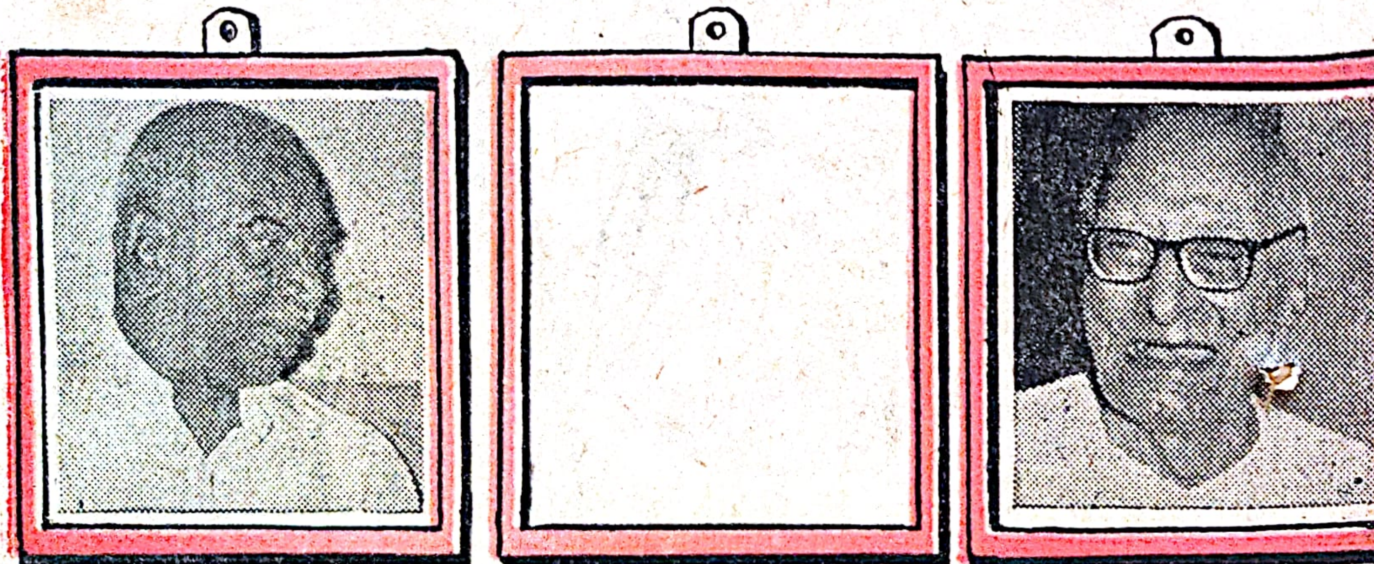

இவருடைய 'கண்ணனார்' என்னும் பெயருக்கு முன் வந்துள்ள கடியலூர் என்பது அவருடைய ஊரைக் குறிப்பதாகும். உருத்திரன் என்பது அவரது தந்தையின் பெயர். பட்டினப்பாலை மூலம் கரிகாலனின் அறவழி ஆட்சியை விளக்கிக் காட்டி கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், மன்னனின் அன்புக்குப் பெரிதும் பாத்திரமாகிவிட்டார். அந்த அன்பின் அடையாளமாகக் கரிகாலன், கண்ணனாருக்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசில் வழங்கினான் என்று வரலாறு முழங்குகிறது. பொருநராற்றுப் படை இயற்றிய முடத்தாமக் கண்ணியார் கரிகாலனின் நாட்டு வளத்தையும் நகர் வளத்தையும் ஆற்றல் அறிவு ஆகியவற்றையும் இலக்கியத்தில் ஏற்றிய பெருமைக் குரியவராவார்.

இரு புலவரில் முதலில் கூறப்பட்ட பட்டினப்பாலை ஆசிரியருக்குப் பரிசு அளிக்கும் விழாதான் அன்று பூம்புகார் அரண்மனையில் நடக்க இருந்தது. அதனால்தான் அரண்மனை ஆட்கள் பரபரப்புடன் வேலைகளைக் கவனித்தனர். மன்னனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாக வைத்து இயற்றப்பட்ட பட்டினப் பாலையைப் பூம்புகார்க் கொலு மண்டபத்தில் அரங்கேற்றுவதற்காகவே உருத்திரங்கண்ணனார் வருகிறார். அவர் வருகையை முன்னிட்டே அரண்மனை விழாக் கோலம் பூணுகிறது.

இன்னும் புலவர் வந்து சேரவில்லை. அவரை மிக்க மரியாதையுடன் கோலாகலமாக வரவேற்கவேண்டுமென்று திட்டம் திட்டப்பட்டிருந்தது. புலவரை வரவேற்பதற்காக அரண்மனைக் கதவுகள் திறந்து வைக்கப்பட்டன. வாயிற்புறத்தில் காத்திருந்த பெருந்தேவியின் காதுகளிலும் கடியலூர்ப் புலவர் அரண்மனைக்கு வரப்போவது பற்றிய செய்தி எட்டியிருந்தது. வாயிற்புறத்துப் பெருங் கதவுகள் திறக்கப்பட்டதும் பெருந்தேவி உள்ளே நுழைய முயற்சிக்காமல் வெளியிலேயே அதிகத் தொலைவில் போய்த் தன் குதிரையுடன் மறைந்திருந்து கவனித்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.

தொலைவில் 'சோழப் பேரரசு வாழ்க! கடியலூர்ப் புலவர் வாழ்க!' எனும் முழக்கம் கிளம்பியதை அவள் கேட்டாள். அவள் மறைந்து நின்ற இடத்துக்கு அருகாமையில் அந்த ஒலி வந்துவிட்டது. அழகான முத்துச் சிவிகையொன்றில் புலவர் அமர்ந்திருந்தார். புலவரின் முகத்தில் வெற்றிரேகைகள் மின்னிக்கொண்டிருந்தன. அவரது கையில் சுவடி ஒன்றிருந்தது. அந்தச் சுவடிதான் எதிர்காலத்தில் பத்துப்பாட்டு வரிசையில் பழம் பெரும் இலக்கியமாக அமையப்போகிறது என்று அவர் எண்ணினாரோ இல்லையோ - ஆனால் அவரது கண்கள் சுவடியிலேயே ஆழ்ந்திருப்பதைக் காணும் எவரும் அந்தப் படைப்பு நிச்சயம் அழியாத உயிர்பெறும் என்றுதான் கூறுவர் - தான் எழுதியவைகளைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்துத்திருத்தங்கள் செய்துகொண்டே வந்தார் சிவிகையில் இருந்தவாறே! அவர் எழுதியது அவருக்கே இனிக்கிறது போலும்-அதனால்தான் அவரது முகத்தில் அத்தனை கம்பீரம் பிரகாசித்துக் கொண்

காமராஜர், ராஜாஜி, நேருஜி, நேத்தாஜி, சர்தார் படேல் ஆகிய, தலைவர்களின் வரிசையில், கொஞ்சமும் பொருத்தமில்லாத ஒருவரது புகைப் படத்தை மாட்டியிருக்கிறார், லால்குடியிலுள்ள

டிருக்கிறது:

''திருமாவளவன் தெவ்வர்க்
[கோக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானமவன்
கோலினுந் தண்ணிய தடமென்
தோளே.

—காதலியின் தோள்மீது கையைப் போட்டுக் கொண்ட காதலன், காட்டு வழியே செல்கிறுன். அப்போது அவன் காட்டுக்கு உவமை தேடுகிறுன். கரிகாலன், தனது பகைவர்களின் மீது விசிய வேலைக் காட்டிலும் கடியவாயிருந்தது அந்தக் காடு. அவன் பற்றியுள்ள தோள் எப்படியிருந்ததாம்? கரிகாலனின் செங்கோலினும் குளிர்ந்ததாகுமாம்.

தான் எழுதியவற்றைத் தாமே சுவைத்தார் புலவர். தன் எழுத்தை, எல்லோரையும் விட அதிகமாகச் சுவைத்துப் பாராட்டக்கூடியவர் ஒருவர் பூம் புகாரில் இருக்கிறுர் - அவர்தான் முதலில் தனது பட்டினப்பாலையைக் காணவேண்டும் என்றெல்லாம் கடியலூரார் எண்ணமிட்டவாறு வந்து கொண்டிருந்தார். தனக்குப் பாராட்டுரை வழங்கத் தகுதியுடையவர் யார் என்று அவர் முடிவு கட்டுகிறுர். புலவர் காரிக்கண்ணனுர்தான் அந்தத் தகுதி பெற்றவர் என்பது உருத்திரங்கண்ணனுரின் முடிவு. காரிக்கண்ணனுர் கொலு மண்டபத்திலே தனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பார் - அவரைச் சந்தித்துப் பல திங்கள் ஆகின்றன -இன்று மிக மகிழ்ச்சிகரமான நாள்தான் - என்றெல்லாம் நினைத்துப் புளகாங்கிதமுற்றவாறு கடியலூரார் வந்து கொண்டிருந்தார்.

சிவிகையைச் சுற்றி முன்னும் பின்னுமாகக் குதிரைகளில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட வீரர்கள் புலிக்கொடிகளுடன் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தத் தமிழுணர்ச்சி மிக்க பவனியைப் பெருந்தேவி கண்டாள். இதுதான் நல்ல சமயமென்று பவனி அருகே வரட்டுமென்று காத்துக் கொண்டிருந்தாள். முன்னுல் வந்த ஐம்பது குதிரை வீரர்களும் பெருந்தேவி மறைந்து நிற்பதைப் பார்க்காமலே வேகமாகப் போய்விட்டார்கள்.

அடுத்து புலவர் அமர்ந்திருந்த சிவிகை. அதுவும் அவளை விட்டு நகர்ந்த பிறகு பின்னுல் உள்ள ஐம்பதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் பெருந்தேவி நிற்கும் இடத்தைக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள். தருணம் பார்த்திருந்த பெருந்தேவி குதிரை வீரர்களின் கடைசி வரிசைக்கும் பின் வரிசையில் தனியாகச் சென்று அவர்களோடு கலந்து கொண்டாள்.

புலவரைச் சுமந்துவந்த சிவிகை அரண்மனைக்குள்ளே நுழைந்தது. அத்துடன் குதிரை வீரர்களும் தொடர்ந்தார்கள். அவர்களுடன் கொலை வெறியுடன் வந்திருக்கும் பெருந்தேவியும் யாருக்கும் தெரியாமல் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக அரண்மனைக்குள் புகுந்து விட்டாள்.

அரண்மனை வாயிலைக் கடக்கும் வரையில்தான் பெருந்தேவிக்குக் கவலையாக இருந்தது. உள்ளே நுழைந்த பிறகு

ஓர் ஓடட்ல்காரர். அந்தப் படம் யாருடையதாக இருக்கும்? ஊகிக்க முயற்சி செய்தபின் 69'ம் பக்கம் பார்க்கலாம்.

—டி. ஆர். ஏ. பட்டாபிராமன்

அவளுக்கு எல்லாமே சுலபமாகத் தெரிந்தது. புலவர் கடியலூராரை வரவேற்பதற்கான விழாவில் ஆடவரும் பெண்டிரும் அளவில்லாத ஆர்வங் காட்டி ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்திருந்தனர். அரண்மனைக்குள்ளே தாராளமாக நடமாட முடியாதபடி ஒரே நெருக்கடி. அதிவிரைவில் அப்படிக் கூட்டம் சேர்ந்துவிட்டது.

பெருந்தேவி குதிரை வீரர்களை விட்டுப் பிரிந்து மெதுவாகக் குதிரையை விட்டு இறங்கிச் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக் கொண்டாள். யாரும் தன்னைக் கவனிக்கவில்லை யென்று உணர்ந்து குதிரையை அங்குள்ள ஒரு தூணில் கட்டிவிட்டுப் பெண்களின் கூட்டத்திலே போய்ச் சேர்ந்துகொண்டாள். புலவரை வரவேற்பதில் அக்கறையும் அவசரமுங் கொண்டிருந்த பெண்களுக்குப் பெருந்தேவியைக் கவனிப்பதற்கு ஏது நேரம்?

புலவரின் சிவிகை கொலு மண்டபத்துக்கு அருகே இறக்கப்பட்டது. புலவர் இறங்கிக் கொலுமண்டபம் நோக்கிப் புறப்பட்டார். ஏற்கனவே புலவர்கள் பலர் புடை சூழ நின்றுகொண்டிருந்த கரிகால மன்னன், உருத்திரங் கண்ணனாரை எதிர்கொண்டழைத்து மார்புறத் தழுவி கொலுமண்டபத்துக்குள்ளே அழைத்துச் சென்றான். உள்ளே ஆண்களும் பெண்களும் தனித்தனியே அமர்வதற்கேற்ற வகையில் ஆசனங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

புலவர் கூட்டத்தில் விழிகளையோட்டி ஏமாந்த உருத்திரங் கண்ணனார், அரசனைப் பார்த்து ஆவல் ததும்ப ''காரிக் கண்ணனார் எங்கே?'' என்று கேட்டார்.

டைரக்டர் மாதவன் கொடுத்து
வசனகர்த்தா பாலமுருகன்

ஏ. வி. எம். ஸ்டுடியோவில் சிவாஜி நடித்த படத்தின் இறுதிக் காட்சிகள் படமாக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்த சமயம்.

ஒரு இரவு ஒன்பது மணி இருக்கும். டைரக்டர் மாதவன் என்னருகே வந்தார்.

ஒரு தோல் பெட்டியை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு, கிசுகிசுத்த குரலில், ''இதைக் கொஞ்ச நேரம் ஜாக்கிரதையாக வைத்துக்கொள். பிறகு வாங்கிக்கொள்கிறேன். ஒரு டிஸ்டிரிபியூட்டர் கொடுத்த ஒரு லட்ச ரூபாய் பணம் இருக்கிறது,'' என்றார்.

பணப் பெட்டியைக் கையில் வாங்கியதிலிருந்து எனக்குக் கையும் ஓடவில்லை. காலும் ஓடவில்லை. சிக்கிரமாக அதை அவர் திரும்பி வாங்கிக்கொண்டு விடமாட்டாரா என்று தவித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

சிவாஜி, ''டயலாக்கைப் பார்,'' என்று என்னிடம் சொன்னார். பெட்டியைக் கீழே வைத்தால்தான் டயலாக் உள்ள பைலை எடுத்துப் படிக்க முடியும். கீழே வைக்கப் பயம். வேறு யாரிடமாவது கொடுக்கலாமென்றால், பணப் பெட்டியை அலட்சியமாக இன்னொருவரிடம் கொடுத்துவிட்டாயே என்று டைரக்டர் கோபித்துக் கொள்ளுவாரோ என்று கவலையாக இருந்தது.

நல்லகாலமாக டைரக்டரின் உதவியாளர் மோகன் என்பவர் வரவே அவரிடம் வசனத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, இதோ வந்துவிடுகிறேன் என்று கூறிவிட்டுப் பெட்டியுடன் செட்டைவிட்டு வெளியே வந்தேன். எனக்கு

அதற்குக் கரிகாலனுல் பதில் கூற முடியவில்லே. அவன் கண்கள் கலங்கிவிட்டன. சமாளித்துக் கொண்டான். ''அவர் மதுரைக்குப் போயிருக்கிருர்,'' என்று பொய் கூறி மழுப்பினுன்.

கடியலூராருக்கும் கரிகாலனுக்கும் இடையே பேச்சு வார்த்தைகள் நடைபெறும்போதே பெருந்தேவி பெண்கள் அமரும் பகுதியில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். ஏதோ ஒரு மகத்தான லட்சியத்தைச் சாதிக்கப்போகிருேம் என்ற கடமை உணர்ச்சியும் - வெறித்தனமும் அவளது நோயைக்கூட 'சற்றே விலகியிரு!' என்று கூறிவிட்டன. இடையிலே மறைத்து வைத்துள்ள கட்டாரியின் பிடியை அழுத்திப் பிடித்தவாறே அவள் கரிகாலனின் முகத்தை நோக்கினுள்: தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள சமயம் பார்த்திருந்த அவளுக்குக் கரிகால சோழனின் முகம் சற்றுக் கோழைத்தனத்தை அளித்தது. அவன் கண்களில் கனிவு இருந்தது. கனல் இல்லே. பேச்சில் பண்பு தெரிந்தது. பயங்கரம் இல்லே. கையிலே வாளைப் பிடித்திருக்கிருன் - அந்த வாளோ தியோரைத்தான் தாக்கும் என்று பக்கத்திலுள்ள பெண்கள் மன்னனைப் பற்றி மதிப்புரை வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வேளிர்குல அரசி எந்தச் சபலத்துக்கும் இடங் கொடுக்கக் கூடாது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு கரிகாலனை வீழ்த்தச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

(தொடரும்)

வைத்த பணப் பெட்டியை வைத்துக் கொண்டு தவித்த தவிப்பு.

டெலிபோன் வந்திருப்பதாகச் சொன்ஞர்கள்.

டெலிபோனை எடுத்துப் பேசினேன். பேசியது ஒரு முக்கியமான பெரிய படத்தயாரிப்பாளர். போனில் பேசிவிட்டு செட்டுக்குள் வந்தால் ''எங்கே போய்விட்டீர்கள். டைரக்டர் உங்களைத் தேடினுரே,'' என்ருர் தேவராஜன் என்பவர். பணத்தோடு நான் ஓடிவிட்டதாக நினைத்திருப்பாரோ? ஒரு நிமிடம் என் மனம் கஷ்டப்பட்டது.

டைரக்டர் எங்கே என்று கேட்டேன். ''எடிட்டிங் ரூமுக்குப் போயிருக்கிருர்'' என்ருர் அவர். குடுகுடுவென்று பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு எடிட்டிங் நடந்துகொண்டிருந்த இடத்துக்குச் சென்றேன்.

எடிட்டிங் ரூமுக்குப் போனுல் அங்கே எடிட்டர் தேவன், ''டைரக்டர் இங்கேயிருந்து சாரதா ஸ்டுடியோவுக்கு போய் ஐந்து நிமிடங்களுக்கும் மேலே ஆகிறதே!'' என்ருர். எதற்காகப் போனுர் என்று கேட்டபோது நாளை ஷூட்டிங்குக்கு செட் ரெடியாகிவிட்டதா என்பதைப் பார்க்க சாரதா ஸ்டுடியோவுக்குப் போயிருக்கிருர் என்ருர்.

ஏ. வி. எம்மிலிருந்து சாரதா அதிக தூரமில்லே. ஓட்டமும் நடையுமாக சில நிமிடங்களில் சாரதா ஸ்டுடியோவுக்குப் போனேன்.

செட்டில் யாருமில்லே. வேலேகள் பூர்த்தியாகிவிட்டதால் எல்லோரும் போய்விட்டார்கள்.

பரபரப்புடன் ஸ்டுடியோவுக்கு வெளியே வந்து வாசல் அருகே நின்றேன். யாராவது நம்மிடம் பணமிருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டு நம்மை அடித்துப் போட்டுவிட்டு அதைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்ற திகில் என்னையறியாமல் எனக்குள் உண்டாயிற்று.

சர்ரென்று ஒரு பியட்கார் தெருவிலிருந்து ஸ்டுடியோ வாசலருகே திரும்பி நின்றது.

டைரக்டரின் கார்தான் அது! ''பாலமுருகன்!'' என்று கூப்பிட்டார். அப்போதுதான் எனக்கு உயிர் வந்தது. ஒரே பாய்ச்சலில் காரருகே ஓடி பெட்டியைக் கொடுத்தேன். 'அப்பாடா' என்று இருந்தது.

—பாலமுருகன் கூற
தஞ்சை குஞ்சிதபாதம்

29

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

கூடியலூர்ப் புலவர் அமர்வதற்கென அமைக்கப்பட்டிருந்த அழகான இருக்கையில் அவரை அமரச் செய்துவிட்டு, மன்னன் தன் இருக்கைக்குச் சென்றான். தேன் தமிழ் பெருக்கெடுத்தோடப் போவதை எண்ணி மகிழ்ந்தவாறு அவையோர் வீற்றிருந்தனர்.

கரிகாலனின் விருப்பப்படி பூம்புகார் மாளிகையில் தங்கியிருந்த பாண்டியநாட்டுத் தளபதி நெடுமாறன் கொலு மண்டபத்தில் நுழைந்து மன்னனுக்கும் புலவருக்கும் வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு அமர்ந்தான். கரிகாலன் உருத்திரங்கண்ணனாருக்கு நெடுமாறனை அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

உடனே புலவர், பாண்டியன் பெருவழுதியின் நலன்கள் பற்றி அக்கறையுடன் நெடுமாறனிடம் விசாரித்தறிந்து மகிழ்ந்தார். அதன் பின்னர் கரிகாலன் அவையிற் குழுமியிருந்தவர்களை நோக்கிப் பின்வருமாறு உரையாற்றினான்:

"அன்புக் குடிமக்களே! அவைப் புலவர்களே! நாடு காக்கும் நல்லவர்களே! இன்று நமக்கெல்லாம் ஒரு திருநாள். நமது சோழ மண்டலத்து வரலாற்றில் ஒரு பொன்னேடு சேர்க்கப்படுகிறது இன்று. தமிழ்த் தாயின் செல்வங்கள் நாம். தமிழால் வளர்க்கப்படுகிறவர்கள் நாம். நமது அருமைத் தாயை அன்புடன் பேணி வளத்துடன் வாழவைக்க வேண்டிய கடமைக்குரியவர் நாம் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறோம். தாய்மொழிப் பற்றில்லாதவன் என்னதான் உலகத்தில் மேன்மையுடனும் புகழுடனும் வாழ்கிறான் என்று கூறினாலும் அந்தப் புகழும் மேன்மையும் குருடன் கையில் இருக்கும் விளக்கைப் போன்றுதான் என்பதை மறந்து விடக் கூடாது. நாம், நமது மொழியை— நாட்டை— கலையை— நமது மக்களை நேசிக்கிறோம். நமது உரிமை உணர்ச்சிகளை அழிக்க எத்தனை வல்லமை வாய்ந்த எதிரிகளாலும் முடியாது. நல்ல திடசித்தத்தையும் உறுதிப்பாட்டையும் நமக்கு அளித்தவள் நமது தமிழன்னைதான்! எவ்வளவு இடர்ப்பாடுகள் இடுக்கண்கள் வந்துற்றாலும் தமிழ்த்தாயின் குளிர்ந்த முகத்தைக் கண்டு அவள் அரவணைப்பின் சுகம் பெற்று எல்லா வேதனைகளையும் மறந்துவிடுகிறோம். இப்போது நான் அமைதியான உள்ளத்தோடு இல்லை. என் நெஞ்சில் அடித்துக்கொண்டிருக்கிற புயலின் வேகத்தை யாராலும் உணர்ந்து கொள்ள இயலாது. ஆனால் என் அமைதியற்ற இதயத்துக்கு அமைதி வழங்கும் தாய், இதோ வந்திருக்கிறாள். ஆமாம்- உருத்திரங் கண்ணனார் உருவத்திலே என் தமிழன்னை வந்திருக்கிறாள். அவள் என் கவலையைப் போக்குவாளாக! என்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

துயரங்களுக்கு ஆறுதல் அளிப்பாளாக! சோழ மன்னரின் பெருமைகளைப் பற்றி வீறுகொண்ட தமிழில் பாப்புனையக் காத்திருக்கிறார் நமது பைந்தமிழ்க் காவலராம் கடியலூர்ப் புலவர் பெருந்தகை உருத்திரங்கண்ணனார். அந்த நல்லார் இப்போது தமிழன்னைக்கு முத்தாரம் அணிவிப்பார். அதனைக் கண்டு கேட்டு நாமெல்லாம் புதிய வலிவும் பொலிவும் பெறுவோமாக!''

—எனக் கூறி மன்னன் நிறுத்தியதும் கொலு மண்டபம் அதிரும் வகையில் ''கரிகால் பெருவளத்தார் வாழ்க!'' ''கடியலூரார் வாழ்க!'' என்ற முழக்கம் எழுந்தது. உருத்திரங்கண்ணனார், கையிலுள்ள சுவடியைப் பிரித்துக் கவிதை மழை பொழியத் தொடங்கினார்.

''வசையில்புகழ் வயங்கு வெண்மீன்
திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்
தற்பாடிய தளியுணவிற்
புட்டேம்பப் புயன்மாறி
வான்பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவிரி
புனல்பரந்து பொன்கொழிக்கும்''

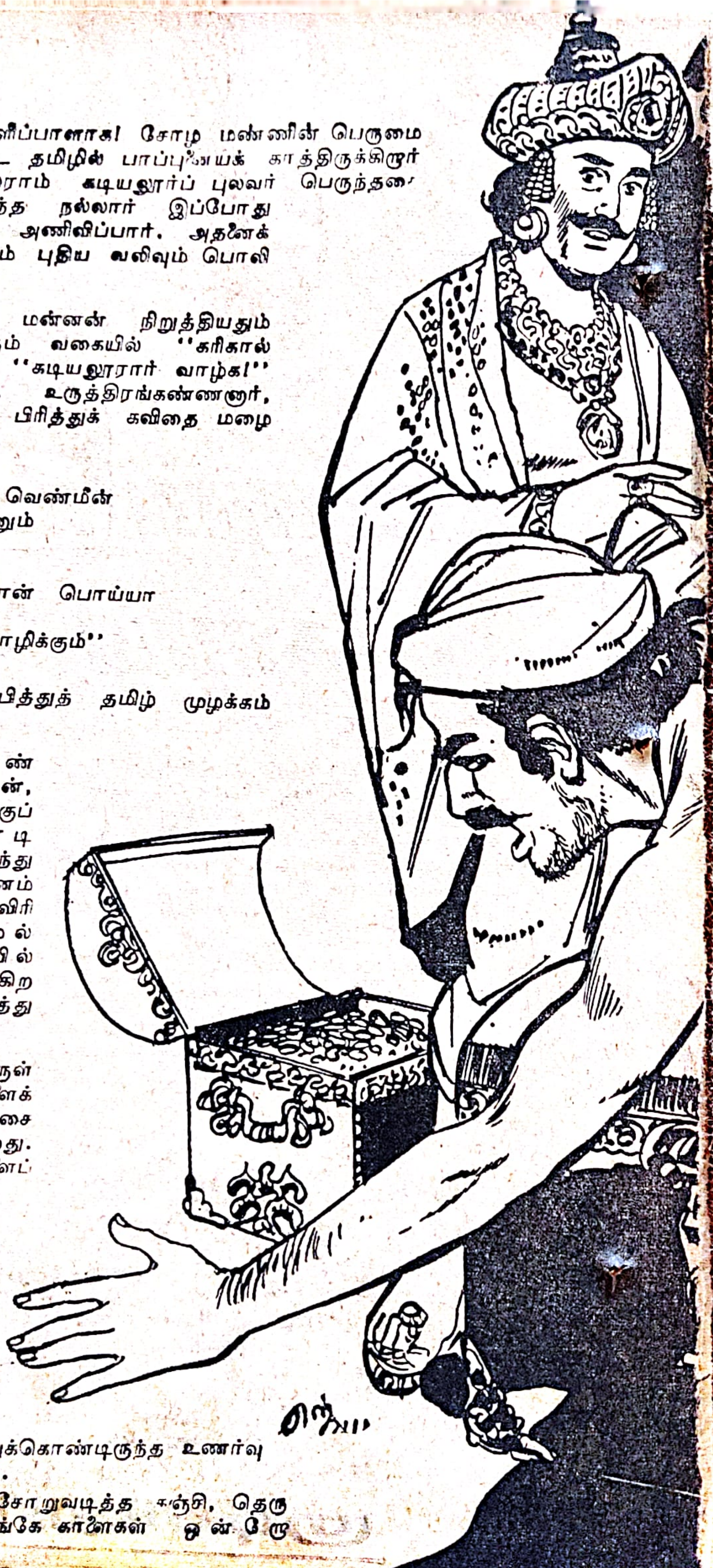
—என ஆரம்பித்துத் தமிழ் முழக்கம் செய்தார்.

வட திசைக்கண் நில்லாமல் வெள்ளிமீன், திசை மாறி, தென்திசைக்குப் போயினும், வானம்பாடி மழைத்துளி தாராது வருந்துகிற அளவுக்கு வானம் பொய்த்துவிட்டாலும் காவிரியாறு, தான் பொய்க்காமல் சோழநாட்டுக் கரையில் பொன் துகள்களை ஒதுக்குகிற அளவுக்குப் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறதாம்.

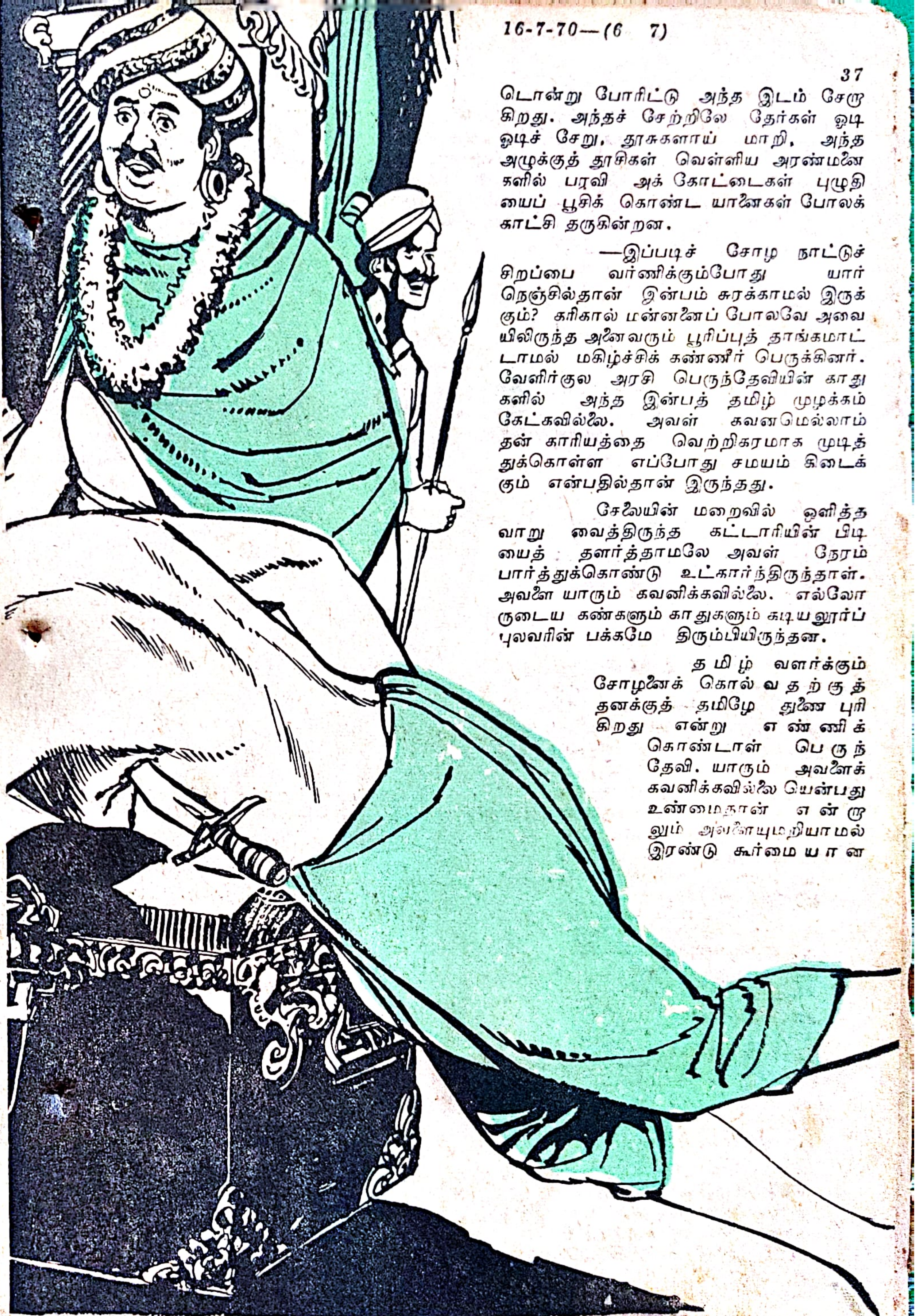
இந்தப் பொருள் செறிந்த கவிதை வரிகளைக் கேட்டு அவைக்களம் அசையாத சிலையின் நிலைபெற்றது. முந்நூறு முத்தமிழ் வரிகளைப் பாடி முடித்தார் உருத்திரங் கண்ணனார்.

அத்தனையும் பழச்சுளை - நிலாஒளி - பனிமலர்க் குவியல் - மொத்தத்தில் தேனருவி.

கரிகாலன் தன்னை மறந்து அமர்ந்திருந்தான். தமிழ் மாதாவின் அன்புக் கரங்களில் முகத்தைப் பதித்துக்கொண்டிருந்த உணர்வு அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

சோணாட்டில் சோறுவடித்த கஞ்சி, தெருவில் ஆறுக ஓடுகிறது. அங்கே காளைகள் ஒன்றோ

டொன்று போரிட்டு அந்த இடம் சேரு கிறது. அந்தச் சேற்றிலே தேர்கள் ஓடி ஓடிச் சேறு, தூசுகளாய் மாறி, அந்த அழுக்குத் தூசிகள் வெள்ளிய அரண்மனை களில் பரவி அக் கோட்டைகள் புழுதி யைப் பூசிக் கொண்ட யானைகள் போலக் காட்சி தருகின்றன.

—இப்படிச் சோழ நாட்டுச் சிறப்பை வர்ணிக்கும்போது யார் நெஞ்சில்தான் இன்பம் சுரக்காமல் இருக் கும்? கரிகால் மன்னனைப் போலவே அவை யிலிருந்த அனைவரும் பூரிப்புத் தாங்கமாட் டாமல் மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் பெருக்கினர். வேளிர்குல அரசி பெருந்தேவியின் காது களில் அந்த இன்பத் தமிழ் முழக்கம் கேட்கவில்லை. அவள் கவனமெல்லாம் தன் காரியத்தை வெற்றிகரமாக முடித் துக்கொள்ள எப்போது சமயம் கிடைக் கும் என்பதில்தான் இருந்தது.

சேலையின் மறைவில் ஒளித்த வாறு வைத்திருந்த கட்டாரியின் பிடி யைத் தளர்த்தாமலே அவள் நேரம் பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளை யாரும் கவனிக்கவில்லை. எல்லோ ருடைய கண்களும் காதுகளும் கடியலூர்ப் புலவரின் பக்கமே திரும்பியிருந்தன.

தமிழ் வளர்க்கும் சோழனைக் கொல்வதற்குத் தனக்குத் தமிழே துணை புரி கிறது என்று எண்ணிக் கொண்டாள் பெருந் தேவி. யாரும் அவளைக் கவனிக்கவில்லையென்பது உண்மைதான் என்ற லும் அவளையுமறியாமல் இரண்டு கூர்மையான

விழிகள் கொலு மண்டபத்தின் ஒரு மூலையிலிருந்து அவள் பக்கம் ஊடுருவிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தன. அந்த விழிகளில் தேங்கியிருந்த ஆவலை - பரபரப்பை - அவசரத்தை - அச்சத்தை - வர்ணிப்பதென்றால் பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர்ப் புலவராலும் இயலுமா என்பது சற்று ஐயத்திற்கிடமானதுதான்!

அந்த விழிகளுக்குரிய உருவம் நகர்ந்து நகர்ந்து கொலு மண்டபத்து உட் பகுதிக்கு வந்து கொண்டிருந்தது.

வேளூர் அரசியும் தான் முதலில் உட்கார்ந்த இடம் வசதியானது அல்ல என்பதை உணர்ந்து மெது மெதுவாக அரசனின் ஆசனத்திற்கு அருகாமையில் உள்ள இடம் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

இதற்குள்ளாக உருத்திரங் கண்ணனார் பட்டினப்பாலையைப் பாடி முடித்துச் சுவடியைக் கொண்டு போய்க் கரிகால் மன்னனிடம் அளித்தார். மண்டபம் முழுதும் மலர் மாரி பொழிந்தது. சுவடியை வாங்கித் தக்க இடத்தில் வைத்துவிட்டு அரசன், அமைச்சரிடம் குறிப்பாக ஏதோ கூறவே அவர் தளபதியை நோக்கிக் கையை அசைத்தார்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஐந்தாறு ஆட்கள் தூக்க முடியாமல் திணறியவாறு வெள்ளிப் பேழைகள் சிலவற்றைத் தூக்கி வந்து மண்டபத்தின் நடுவே வைத்தனர். அரசன் எழுந்து, புலவரை நோக்கிக் கரங்குவித்தவாறு பேசலானான்.

''கவியரசே! சோழ நாட்டின் அன்புப் பரிசாக இந்த வெள்ளிப் பேழைகளிலுள்ள பதினாறு நூறாயிரம் கழஞ்சு பொன்னையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுகிறேன்.''

—எனக் கூறி, பேழைகளைத் திறக்கச் செய்து பொன்னை அள்ளிப் புலவர் பெருமானின் தலையில் மலர்போலத் தூவினான்.

அந்த ஆரவாரத்தைக் கண்ட பெருந்தேவி, இதுதான் தக்க தருணமென்று தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள எழுந்தாள். அவள் இலக்குக்கு நேராகக் கரிகாலன் நின்றுகொண்டிருந்தான். கட்டாரியைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு பலங்கொண்ட மட்டும் தன் கரத்தைப் பின்னுக்குத் தூக்கி வீசியெறிய முயன்றாள்.

அவளைப் பற்றியிருந்த பிணி எங்கேயோ பறந்துவிட்டது.

''ஒரே வீச்சு! மன்னன் ஒழிந்தான்!'' இப்படி அவளால் ஆத்திரத்தோடு நினைக்க முடிந்தது.

ஆனால் ஏதோ ஒரு திகில் அவள் அடிவயிற்றிலிருந்து கனல்போலக் கொழுந்துவிட்டுக் கிளம்பி நாக்கு வரையில் சூடேற்றிக்கொண்டிருந்தது!

''இனியும் தயங்கிப் பயனில்லை!'' அவள் உள்ளம் எச்சரிக்கிறது.

ஆனால் அவள் செயலிழந்துவிட்டாள். எப்படி?

கூடாது! கூடாது! எல்லா வலுவினையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரே வீச்சில் தன் காரியத்தை வெற்றிகரமாக முடித்துவிடவேண்டும் - என உறுதிகொண்டுவிட்டாள் இப்போது.

முதலமைச்சர் கருணாநிதி பார்த்திருப்பாரா?

குளிப்பதற்காகவே அழகிய தனி மாளிகையொன்று எழுப்பினர் ரோமானிய மன்னரான டயோக்லிஷியன்.

புகழ்பெற்ற ஓவியரான ரா·.பேல் அங்கு அழகிய வண்ணச் சித்திரங்களைச் சுவரில் தீட்டினர். அந்தச் சித்திரங்களில் நிறைய விரிசல்கள் ஏற்படத் துவங்கின. காரணம், அருகிலுள்ள தெருக்களில் ஏராளமாய் வண்டிகள் வாகனங்கள் செல்லுவதுதான். அந்த அதிர்ச்சி சித்திரங்களைப் பாதிக்கின்றனவாம்.

அதைப் புரிந்து கொண்டு இத்தாலிய அரசு அந்த மாளிகைக்கு அருகிலுள்ள முக்கிய சாலைகளுக்கு 'ரப்பர்' தள வரிசை செய்துவிட்டதாம்.

அங்குள்ள ஓவியங்களில் ஒன்றே எதிர்ப்பக்கத்தில் இருக்கிறது.

—ராம்ஜி.

தணிந்த கை மீண்டும் உயர்ந்தது. பலமனைத்தும் கரத்தில் குவிந்தது. ஓங்கினுள் வேகமாக! வீசிவிட்டாள் கட்டாரியை!

ஐயோ! கரிகாலன் மார்புக்கு நேரே கட்டாரி பாயப்போகிறது! ஆனுல்- அதற்குள் அங்கே குறுக்கே பாய்ந்தது யார்? கொலுமண்டபத்தில் ஒரே குழப்பம். கரிகாலன் திடுக்கிட்டான். திகைத்தான். பெருந்தேவியைச் சில பெண்கள் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

கரிகாலனின் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் குறுக்கே பாய்ந்து தன் விலாப்புறத்தில் பலத்த காயத்துடன் கீழே விழுந்துவிட்ட அந்த மனிதனை அனைவரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர். அவன்தான் கொலுமண்டபத்தில் பெருந்தேவியின் நடவடிக்கைகளை மிகத் தீவிரமாகக் கவனித்து வந்தவன். தோற்றத்திற்கு ஒரு வயதான உழவனைப் போலவே இருந்தான்.

மயக்கமுற்றுக் கிடந்த அவனை உடனே மருத்துவ சிகிச்சைகளுக்காக எடுத்துப்போக வேண்டுமென்று கரிகாலன் பரபரப்புடன் ஆணை பிறப்பித்தான்.

தூக்கும்போது கண்விழித்த அந்த உழவன், பெருந்தேவி நின்றிருந்த திசையை நோக்கியவாறு ''அவள்! அவள்! அவள்..'' என்று கத்தினுன்.

அப்படி அவன் கத்திக்கொண்டிருக்கும்போதே பெண்களின் பிடியிலிருந்த பெருந்தேவி கீழே சாய்ந்தாள். தன் இலக்குத் தவறி விட்டது. யாரோ ஒருவன் தன் லட்சியத்தைத் தடுத்து விட்டான். தன் முயற்சியத்தனையும் பாழாகிவிட்டது என்பதை ஒரு நொடியில் உணர்ந்து கொண்டாள் வேளிர் குல அரசி. அந்த உணர்வுக்குப் பிறகு அவள் உயிர் உடலில் தங்கவில்லை. முட்டி மோதிக்கொண்டு வெளிப்பட்டு அவளது கடைசி மூச்சு, காற்றுடன் கலந்துவிட்டது.

அய்யோ பரிதாபம்! வேளிர்குல அரசியின் வேதனைகள் கடைசி வரையில் தீரவில்லை. தன் கணவனின் சந்தோஷத்திற்காக அவள் செய்யத் துணிந்த காரியமும் படுதோல்வி அடைந்துவிட்டது. எங்கேயோ பிறந்து, எங்கேயோ வாழ்ந்து, எங்கேயோ எதிரியின் மாளிகைக் கொலு மண்டபத்தில் அந்தப் பெருமைக்குரிய அரசியின் பிணம் கிடந்தது!

கரிகாலன் அந்தச் சவத்தின் அருகே வந்து நின்றுன். அனைவரும் சூழ்ந்துநின்று பிணத்தின் முகத்தை உற்று உற்றுப் பார்த்தனர்.

இருங்கோவேளின் மனைவி பெருந்தேவிதான் அரசனைக் கொல்லும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுப் பிணமாகி விட்டாள் என்ற உண்மை உறுதிப்படுத்தப் பட்டது.

கரிகாலன் மரம்போல் நின்று கொண்டிருந்தான். பெருந்தேவியின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அம் மண்டபத்திலே மயான அமைதி நிலவிற்று.

இறுதியாக அமைச்சரைப் பார்த்து, ''சவ அடக்கத்திற்கான ஏற்பாடுகள் சிறப்பாக செய்யப்படட்டும். நான்போய் அந்த உழவனைக் கவனிக்கிறேன்'' என்று கூறிவிட்டு கொலு மண்டபத்திலிருந்து கரிகாலன் வெளியேறினுன்

(தொடரும்)

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

30

கொலுமண்டபத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தினுல் அதிர்ச்சியடைந்து போயிருந்த உருத்திரங்கண்ணனுரைப் பாண்டியத் தளபதி நெடுமாறன் அழைத்துக்கொண்டு மெதுவாக அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தான். தன் பாடல்கள் அரங்கேறிய அந்த நாளில் இப்படி ஒரு சம்பவம் நடக்க வேண்டுமா என்ற கவலை புலவரை வாட்டியது.

''பட்டினப்பாலை அரங்கேற்று விழாவில் சோழன் கொலுமண்டபத்தில் குழப்பம் ஏற்பட்டது என்று எண்ணிக் கொண்டு எதற்காக வருந்த வேண்டும்? அந்த நாளில் அரசனின் உயிருக்கு நேர இருந்த ஆபத்து நீங்கியது என மகிழ்ச்சியடைவதே பொருத்தமுடையதாகும்,'' என்று நெடுமாறன், புலவருக்குச் சமாதானம் கூறினுன்.

''இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி ஏற்படக் காரணம் என்ன?'' என்று புலவர் கவலையுடன் கேட்டார்.

அதற்கு நெடுமாறன், ''இது போல இரண்டு மூன்று முயற்சிகள் நடைபெற்றுவிட்டன, அரசரைக் கொல்ல!'' என்று பதில் அளித்தான்.

''பகைவர்கள் பூம்புகாரில் நுழைவதற்கும், மாளிகையிலும், கொலு மண்டபத்திலும் இஷ்டம்போல் பிரவேசிப்பதற்கும் இடமளித்துவிடுகிறுர்களா?''

புலவரின் சந்தேகம் நியாயமானதுதான். ஆனுல் அதற்குப் பதில் சொல்ல நெடுமாறன் சிறிது தயங்கினுன். ஆயினும் பதில் கூறினுன்:

''வெளியில் மட்டுமல்ல. பூம்புகாருக்குள்ளேயே கரிகால் சோழருக்கு விரோதமாகக் காரியங்கள் நடக்கின்றன. அந்தத் துரோகிகளைக் கண்டுபிடிக்கும் விஷயத்தில் மன்னர் சிரத்தை காட்டாமல் விட்டுவிட்டார். அதன் விளைவு விபரீதமாகப் போன பிறகுதான்—இப்போது சில நடவடிக்கைகளில் தீவிரமாக இறங்கியிருக்கிறுர்.''

''வியப்புக்குரிய செய்தியாக இருக்கிறதே! சோழமண்டலத்தில் துரோகிகளா?''

''ஆமாம். இப்போது நான் சொல்லப்போவதைக் கேட்டால் மேலும் வியப்படைவீர்கள். பகையரசன் இருங்கோவேளுடன் தொடர்பு கொண்டு துரோகம் புரிந்தார் என்ற காரணத்திற்காகப் புலவர் காரிக்கண்ணனுர் கூடச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறுர்.''

''ஆ! என்ன காரிக்கண்ணனுர் சிறைப்பட்டிருக்கிறுரா?''

''ஆமாம். எனக்குத் தெரியாது என்றுதான் மன்னர் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறுர். மாளிகையில் உள்ள முக்கியமான வீரர்கள் மூலம் நான் அறிந்து கொண்ட உண்மையிது. யவனக் கிழவர் வேடத்தில் வந்த இருங்கோவேளுடன் காரிக்கண்ணனுர் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது பிடிபட்டிருக்கிறுர். ஆனுல் பிடிக்கப்போன வீரர்களைத் தந்திரமாக ஏமாற்றி இருங்கோவேளைத் தப்பியோடச் செய்து யவனக் கிழவர் வேடத்தில் தானே வந்து கரிகால் மன்னரின் கையில் சிக்கிக்கொண்டார்.''

''அப்படியா? நம்பவே முடியவில்லையே!''

''கேள்விப்பட்டதும் நானும் தான் நம்பவில்லை. மன்னர், காரிக்கண்ணனுரிடம் வைத்திருந்த அன்பு அளவு கடந்தது. அவரை மன்னர் பொன்னே போல் போற்றிவந்தாராம். ஆனுல் மயில்

கலைஞர்

மு. கருணாநிதி

தோகைக்குள்ளே முள்ளம்பன்றி மறைந்து கொண்டிருந்திருக்கிறது.''

காரிக்கண்ணனார் பற்றிய செய்தி கேட்டதும் கடியலூர்ப் புலவரின் நெஞ்சம் கொதிக்கத் தொடங்கியது. குமுறலும் கொந்தளிப்பும் மிகுந்த உள்ளத்தோடு நடுங்கும் குரலில் கண் கலங்க அவர், பாண்டியத் தளபதியைப் பார்த்து, ''தமிழுக்கே இது அவமானம்!'' என்று கதறினர்.

''எப்படியாவது காரிக்கண்ணனரைச் சந்தித்தே தீரவேண்டும்,'' என்று நெடுமாறனிடம் பரபரப்புடன் கூறினர். அன்பும் அமைதியும் நிறைந்த காரிக்கண்ணனரின் கண்களில் வஞ்சகம் ஒளிந்திருந்தது எப்படி எனச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர்.

''தளபதி நெடுமாற! பட்டினப் பாலையை இயற்றி முடித்ததும் கரை காணு இன்பம் கொண்டேன். அதனை அரசர் முன்னே பாடிக் காட்டியதும் என் பிறவிப் பயனை அடைந்துவிட்ட மகிழ்ச்சியுற்றேன். பொன்னையும் மணியையும் திருமாவளவர் வாரி வழங்கியதும் என் தமிழ் நெஞ்சம் விம்மி உயர்ந்தது. 'வாழ்க தமிழ்!' என்று உரக்கக் கூவிய ஒலி என் காதுகளுக்கு மட்டுமே கேட்டது. என்னை நான் மறந்தேன். அந்தச் சமயத்தில் மின்னலெனத் தோன்றிய குழப்பம்—கொலை வெறி அனைத்தும் சேர்ந்து என் உயிரைக் கொத்தித் தின்னத் தொடங்கின. அந்த வேதனையைக்கூடச் சகித்துக்கொண்டேன்; பேரரசர் பிழைத்துக்கொண்டார் என்பது கண்டு! ஆனல் நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு நேர் எதிர்ப்பாக—நான் பெற்ற வேதனைகளுக்குச் சிகரமாக அமைந்துவிட்டது காரிக்கண்ணனர் பற்றிய செய்தி. இதுபற்றி எனக்கு உண்மை தெரிந்தாக வேண்டும். அதற்கு வழி செய்தாக வேண்டும்,'' என்று நெடுமாறனிடம் தன் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டினர் உருத்திரங் கண்ணனர்.

''புலவர் அவர்களே, கொஞ்சம் பொறுத்திருங்கள். அமைதியின்றித் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் அரசரின் மனம் ஒரு நிலைக்கு வரட்டும். தன்னைக் கொல்லவந்த பெருந்தேவிக்கு அவர் நடத்த இருக்கும் ஈமச்சடங்குகள் முடிவு பெறட்டும். அதன் பிறகு அவரை அணுகிக் காரிக்கண்ணனர் பற்றி விசாரிக்கலாம்,'' என்று நெடுமாறன் பதில் கூறிவிட்டு அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு தான் தங்கியிருக்கும் இடம் நோக்கி நடக்கலானன். புலவரும் நெடுமாறன் சொல்வது சரிதான் என்று ஒப்புக் கொண்டவராய் அவனுடன் புறப்பட்டார்.

பூம்புகார் நகரத்து மக்களும் புயலென உள்ளம் படைத்து ஓரிடத்தில் உட்காரவோ நிற்கவோ முடியாதவர்களாக நகரத்து வீதிகளில் அலைந்துகொண்டிருந்தனர். இருங்கோவேள் மன்னன்மீது உடனே படையெடுத்தாக வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி காட்டுத்தீ போல சோழர் தரணியெங்கும் பரவிவிட்டது. இனியும் அந்தப் பகைவனைப் பதுங்கி வாழ்வதற்கு அனுமதித்தால் கரிகால் மன்னரைக் காப்பாற்றுவது என்பது முடியாத காரியம் ஆகிவிடும் என்று அவர்கள் முடிவு கட்டிக் கொண்டார்கள்.

கோலமாப்போல நரைத்த தலைக் கிழடுகள் முதல் குழந்தைகள்வரையில் அனைவருமே கரிகால் மன்னரை நினைத்து நினைத்துத் தேம்பி அழுதனர். தங்கள் தலைவனைத் தங்களிடமிருந்து யாரோ பிரித்துவிடப்போகிருர்கள் என்ற பயம் அவர்களை நிலைதடுமாறச் செய்தது. சோழ நாட்டில் உள்ள படைகளின் முன்னே இருங்கோவேளின் படை எம் மாத்திரம்? அப்படியே இந்தப் படைகள் போதாது என்ருல், பாண்டியத் தளபதி நெடுமாறன் வேறு படைகளோடு வந்திருக்கிருர். அதுவும் போதவில்லையெனில் பாண்டிய நாட்டில் மிச்சமுள்ள வீரர்களும் அழைத்த உடன் அனுப்பப்படுவர். இவ்வளவு வலிமை இருந்தும் எதற்காக இன்னும் தயக்கம் காட்டவேண்டும் என்று சோழ நாட்டு மக்கள் துடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

''கையாலாகாத கோழை! வாள் பிடிக்கத் தெரியாத வஞ்சகன்! நேர் நின்று போர் புரிய ஆற்றல் அழிந்து தன் மனைவியை அனுப்பிப் பகை முடிக்க நினைத்திருக்கிருன் படுபாதகன்.''

—இப்படிப் பேசியது ஒரு கூட்டம்.

''அனுப்பியதுதான் அனுப்பினனே, யாராவது ஓர் ஆண்மகனை அனுப்பியிருக்கக் கூடாதா? நோயால் மெலிந்த தன் நோஞ்சான் மனைவியை அல்லவா சூதாட்டக் காயாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறன்? இவனுக்கு ஏன் கையிலே வாள்? இவனுக்கு ஏன் மீசை? இவனுக்கு ஏன் மன்னன் பட்டம்? வீரன் என்ற விருது?''

—ஆத்திரம் கலந்த வாசகங்கள் பூம்புகார் மக்களிடமிருந்து வெளிக்

கிளம்பின. வெளிநாட்டுப் பொருள்களை ஏற்றிக்கொண்டு வந்த களைப்பால் பெருமூச்சு விட்டுக் கரையில் சாய்ந்து உடனே வேலைக்கு ஓடும் கடலின் அலைகள்கூடக் கொஞ்சம் மெதுவாக எழுந்தன. ஆனால் நகரத்து மக்கட் பேரலையோ பயங்கரமாக எழுந்துவிட்டது. வீட்டுத் திண்ணைகளில் கூடி, வீதி மூலைக்கு வந்து ஒருவர் இருவர் என்று துவங்கி, ஆயிரம் இரண்டாயிரம் எனப் பெருகி, இறுதியில் அரண்மனை முகப்புக்கே வந்துவிட்டது அந்தக் கூட்டம். அதில் ஒரு நாடி தளர்ந்த கிழவன் முன்னுக்கு வந்து நடுங்கிய குரலில் பேச ஆரம்பித்தான், தொண்டை சூடு பிடிக்கும் வரையில் கிழவனைப் போல்

உங்களுக்கு ஜலதோஷம் வரும்போலிருந்தால்
ரபெக்ஸ் பாதுகாப்பளிக்கும்

ரபெக்ஸ்

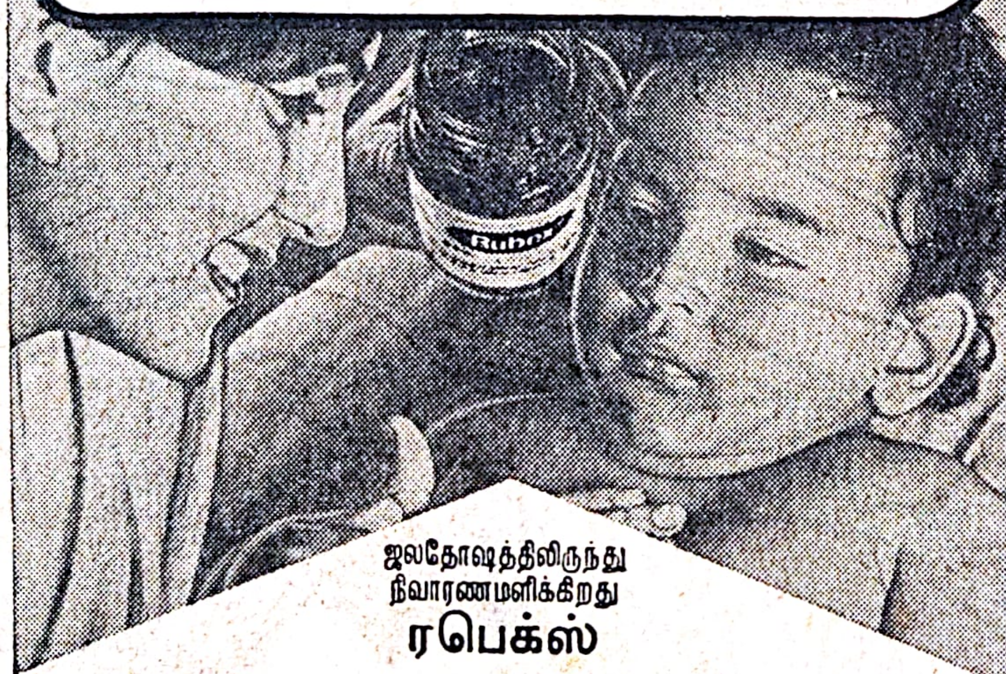
ஜலதோஷத்திற்கு தீவிரமாகச் செயல்புரியும், எரிச்சலற்ற நிவாரணி

குளிரும், ஓதமும் நிறைந்த சீதோஷ்ண நிலையில் பாதுகாப்பளிக்கிறது. உங்களுக்கு ஜலதோஷம் உள்ளபோது மார்பில் அடைசலை அகற்றி, மூக்கடைப்பைப் போக்கி இதமான நிவாரணமளிக்கிறது.

* 65 கிராம் மற்றும் 20 கிராம் ஜாடிகளிலும், 6 கிராம் டின்களிலும் கிடைக்கிறது. ரபெக்ஸ் எப்பொழுதும் கைவசம் இருக்கட்டும்.

அலெம்பிக்கின்
ஹோம்ப்ரோ
பிரிவின் தயாரிப்பு

ஜலதோஷத்திலிருந்து
நிவாரணமளிக்கிறது
ரபெக்ஸ்

everest/968i/ACW tm

பேசிக்கொண்டிருந்த அவன், சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சிம்மம்போல் கர்ஜித்தான்.

''வேந்தே! வீட்டுக்கொரு வீரர் வந்துவிட்டோம்! அந்த வீணனின் விலா எலும்பை முறித்து அதிலே அழகான விசிறியொன்று செய்கிறவரையில் என் உயிர் போகாது! எங்கள் குலத் தலைவனை—மங்காத தமிழ்ப் பெருமகனை—வட புலத்தார் தலை நொறுங்க இமயத்தில் ஏறி நின்று எட்டுத் திசையும் முரசு கொட்டியவனை—இனி வாழவிடக் கூடாது என்று அந்த வஞ்சக இருங்கோவேள் திட்டம் தீட்டிவிட்டான்! நமது வாட்கள் நீட்டப்பட வேண்டியதுதானே நியாயம்? ஏ! அரண்மனைக் காவலர்களே! எங்கள் மன்னவனைக் கொல்ல எண்ணிக் குறி பார்க்கும் குள்ளநரிக் கூட்டத்தைக் கூண்டோடு அழிப்பதற்குப் பூம்புகார் நகரமே பொங்கியெழுந்துவிட்டது என்ற செய்தியை உள்ளே அனுப்புங்கள்! ஏ, கனமான கோட்டைச் சுவர்களே! தொங்கிப்போன நரம்புகள் எல்லாம் முறுக்கேறி விட்டன. இனி இருங்கோவேளின் தலை தான் பனங்குலைபோல் தொங்க வேண்டும் என்று பூம்புகார் மக்கள் முடிவு செய்துவிட்ட போர்ச் செய்தியை நமது மன்னர் பெருமானின் காதுகளில் எதிரொலிக்கத் தயங்காதீர்கள்!''

இப்படி நகரம் போர்க்கொடியேந்தி வெறிபிடித்து நின்றுகொண்டிருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் கரிகால் மன்னன் தன் உள்ளத்தில் தாக்கிய குழப்ப அம்புகளையெல்லாம் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு அமைதியாகத் தன் மாளிகைத் தாழ்வாரத்தில் நடை பழகிக்கொண்டிருந்தான்.

பகைவனின் மனைவி தன்னைக் கொல்ல வந்தாள்...அவள்மீது அவனுக்கு ஆத்திரமே ஏற்படவில்லை; ஆழ்ந்த அனுதாபமே ஏற்பட்டது. அவளது சாவு அவனைக் கலக்கிவிட்டது. அதேசமயம் தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்குச் சோழ நாட்டிலே பிறந்த ஓர் உழவன் முன்வந்தான் என்பது மன்னனைப் பெரிதும் மகிழச் செய்தது. தன்பால் குடிமக்களுக்கு இருக்கும் அன்பினை நினைத்துப் பூரித்துப்போனான். அந்தக் களிப்பின் அடையாளம்தான் போலும் முகத்திலே வீசும் ஒளி!

உலவிக் கொண்டிருந்தவனின் எதிரே வீரன் ஒருவன் வந்து நின்றான். ''என்ன?'' என்று ஆவலாகக் கேட்டான் மன்னன்.

''உழவனுக்கு வேண்டிய சிகிச்சைகள் எல்லாம் செய்தாகிவிட்டது, படுக்கையில்தான் இருக்கிறான். இனிப் பயமில்லை என்கிறார்கள் மருத்துவர்கள்,'' என்று பதில் கூறினான் வீரன்.

''கண் திறந்தானா? வாய் திறந்தானா?...ஏதாவது பேசினானா?''

''பேசவில்லை அரசே! கண்ணை மட்டும் விழித்திருக்கிறான். விழிகள் ஒரு பக்கமில்லாமல் சுழன்றுகொண்டேயிருக்கின்றன.''

''அது என்னைக் காப்பாற்றும் போது ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி; ம்.... நீ முன்னே போ; நானும் வருகிறேன்.''

—என்று கரிகாலன், உழவன் படுத்திருக்கும் இடத்திற்குப் புறப்பட்டுச் சென்ருன்.

உழவன், வீரன் கூறியவாறே படுக்கையில் அசையாமல் படுத்திருந் தான். அரசன் அருகே சென்று உட்கார்ந் தான். அரசனைக் கண்டதும் உழவனின் விழிகள் வேகமாகச் சுழன்றன. அரசன், உழவனின் நெற்றியை மெதுவாகத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு, ''எப்படியிருக்கிறது?'' என்று அன்பு ததும்பக் கேட்டான்.

உழவனின் கண்களில் நீர் ததும்பியதே தவிர, பதில் எதுவும் கிடைக் கவில்லை.

''இனிமேல் ஏன் அழுகிருய். நான்தான் பிழைத்துக்கொண்டேனே!'' என்று மன்னன் மிகப் பரிவுடன் ஆறுதல் கூறினுன். உழவன் கரிகாலனையே பார்த்த வாறு படுத்திருந்தான்.

''நீ செய்த உதவிக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்? என் இதய பூர்வமான நன்றியை ஏற்றுக் கொள்!'' என்று தழுதழுத்த தொனியில் மன்னன் பேசினுன்.

உழவன் மிகவும் சிரமப்பட்டு உதடுகளை அசைத்தான். ''மன்னு! என் கடமையை நான் செய்தேன். அதிருக்கட்டும். அவள் என்ன ஆனுள்?''

''அந்தோ பரிதாபம்! அவள் தன் காரியம் கைகூடாத ஏக்கத்தில் அங்கேயே விழுந்து செத்துவிட்டாள். அவள் சாவுக்கு நீதான் காரணம்.''

''நானு?''

''ஆமாம்! நீ தடுத்திராவிட்டால் அவள் என்னைக் கொன்றிருப்பாள். அவளுக்கு நிம்மதி கிடைத்திருக்கும். அவள் பிணத்தைப் பார்த்த பிறகு நினைத் துக்கொண்டேன்; அய்யோ—நான் மடிந் திருக்கக் கூடாதா என்று!''

கரிகாலன் இதைச்சொன்னதும் உழவனின் கண்கள் இரு அருவிகளாயின.

''ஏன் அழுகிருய்? உன்னுடைய மன்னன் சாவதற்கு விரும்புகிருனே என்றுதானே? அழாதே! நான் இருங்கோ வேளின் மனைவி பெருந்தேவியின்மீது கொண்டுள்ள மரியாதையின் காரணமாக இதைச் சொன்னேன். நீ பார்த்தாயா அந்த அரசியின் உடல்நிலையை? நீ பார்த் திருக்க முடியாது. உன் கவனம் முழுவதும் என்னைக் காப்பாற்றுவதிலேயே போயிருக் கக்கூடும். நோயினுல் தேய்ந்து போன வள். அணு அணுவாக நோய்க் கிருமி களுக்குத் தன் உயிரைத் தந்து கொண்டி ருப்பவள். அவளுக்கு எங்கிருந்து வந்தது இவ்வளவு வலிமை? தியாக உள்ளம் தந்த வலிமைதான் அது! அந்த உள்ளம் உடைந்து விடலாமா? உடையக் கூடாது. உடையும்படி செய்துவிட்டோம், நீயும் நானும். எப்படி என்று கேட்கிருயா? நீ காப்பாற்றினுய். நான் பிழைத்துக் கொண் டேன். நாமிருவரும் இந்தத் தவறுதலைச் செய்யாவிட்டால் அந்த உத்தமியின் லட்சியம் நிறைவேறியிருக்கும்.''

''பெருந்தேவியின் சவத்தை என்ன செய்தீர்கள்?''

''ராஜ மரியாதைகளுடன் அடக்கம் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறேன்.''

''அவள் செத்துவிட்ட சேதியை யாவது இருங்கோவேளுக்குச் சொல்லி அனுப்பினீர்களா?''

''ஏன்?''

''துக்கம் விசாரிக்க அந்தத் துரோகி வருவான். அப்போது அவனைப் பிடித்துக் கொள்ளலாம் என்றுதான்.''

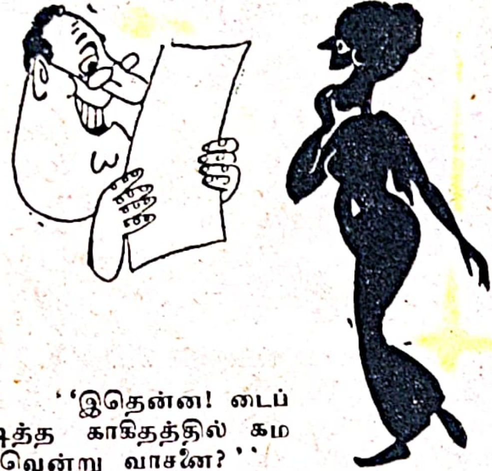
''அந்தப் போர் முறையை நான் படித்ததில்லையே!''

''மன்னித்து விடுங்கள்.''

—உழவன் கண்களை மூடிக் கொண்டான். இமைகளை மீறிக்கொண்டு கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

(தொடரும்)

ஸெண்ட் கம்பெனியில் ஓர் உரையாடல்

''இதென்ன! டைப் அடித்த காகிதத்தில் கம கமவென்று வாசனை?''

''வீட்டிலிருந்து கொண்டுவந்த புளியோதரை, காகிதத்தில் சிந்திவிட்டது.''

இரவு படுக்கும்போது மூன்று டம்ளர் வெதுவெதுப்பான வென்னீர் சாப்பிட்டால்தான் எனக்குத் தூக்கம் வரும். ஓமம் கலந்தது. குரல் வளமாக இருக்கும்.

—முத்துராமன்

காலையில் எழுந்ததும் சில பேர் தண்ணீர் குடிப்பது கான்ஸ்டிபேஷன் உபத்திரவத்துக்காக. நல்ல காலம் எனக்கு அதெல்லாம் இல்லை. காலையில் எம்ட்டி ஸ்டமக்கில் சூடாக எதுவும் சாப்பிட வேண்டாம் என்பதற்காக ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் அருந்துகிறேன்.

—ஜெய்சங்கர்

நான் சுத்தமான தண்ணீர் என் வீட்டு சமையல்காரனிடம் கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிடுவேன். காப்பி என்ற பெயரில் அவன் கொடுப்பான்.

நாகேஷ் வீட்டுச் சமையற்காரர்களில் ஒருத்தர் குறிப்பிட்டது: ''ஐயாவுக்கு எல்லாமே தமாஷ்தான். நல்ல காப்பியாகக் கொடுத்தாக்கூட வென்னீரா, பச்சைத் தண்ணியான்னு கேட்பார்.''

—நாகேஷ்

விம்மலும் குமுறலுமாகப் பெரிய வசனமாகப் பேசவேண்டுமென்றால் ஒரு டம்ளர் நிறைய ஐஸ் போட்ட தண்ணீர் ஷாட் எடுக்க ஆரம்பிக்குமுன்பு அருந்துவேன்.

படப்பிடிப்பில் ஆயிரம் வாட்ஸ் விளக்கு வெளிச்சத்தில் நிற்கிறபோது சூடுதாங்காமல் தொண்டை வரண்டுவிடுகிறது. தாகத்துக்கு எனக்கு மட்டும் கூல்ட்ரிங்க்ஸ் வரவழைத்துக்கொள்ள என்னவோ போலிருக்கும்.. வரவழைக்கிறதும் கஷ்டம். ஆகவே தண்ணீரே பரவாயில்லை என்று குடித்துவிடுவேன்.

—விஜயா

சாப்பிடும்போது இடை இடையே தண்ணீர் குடிக்கக் கூடாதென்று கூறுவார்கள். நான் நிறையத் தண்ணீர் அருந்துவேன். காரணம் குறைச்சலாக உண்ண வேண்டும் என்றுதான்.

—வாணிஸ்ரீ

''அருணா! அருணா!'' என்று கூவியபடி அவளுடைய அறையினுள் ஓடினார் அவர். அங்கே இருகைகளாலும் தன் நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு புழுவாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள் அருணா. அப்பாவைக் கண்டதும், ''அப்பா!... கடைசியில் தெய்வம் என் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்ற மனமிரங்கிவிட்டதப்பா...அவரைப் பற்றி ஏதோ கெட்ட சமாச்சாரம் வரப்போகிறது...அதற்கு முன் என் பிரார்த்தனைப்படி தெய்வம் என்னை அழைத்துக்கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டதப்பா!... நான் பூவும் மஞ்சளுமாய்ப் போகிறேனப்பா!'' என்றாள்.

அருகிலிருந்த டெலிபோனை எடுத்து டாக்டருக்கு போன் செய்ய நினைத்தார் ராமநாதன். ஆனால் அணு அணுவாக இறந்துகொண்டிருக்கும் மகளை—அருணாவை— இனி எந்த மருந்து சக்தியாலும் காப்பாற்ற முடியாதென்று எண்ணினாரோ அல்லது அருணா தன் ஆசைப்படியே சாகட்டும் என்றெண்ணினாரோ செயலற்று உட்கார்ந்துவிட்டார்.

அருணாவின் கண்கள் நிலைகுத்தி நின்றன. அவள் உயிர் பிரிந்துவிட்டது. ராமநாதன் மகளின் உடலை வைத்துக்கொண்டு கதறினார். ''அருணா! என் கண்ணே! உன் கணவனைப்பற்றிய எந்த சமாச்சாரமும் உன் காதில் விழுவதற்கு முன் பூவும் பொட்டுமாக நீ போகவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டாய் அம்மா அது நிறைவேறிவிட்டது! அருணா, நீ முந்திக் கொண்டுவிட்டாயம்மா. சுமங்கலியாகவே போய்விட்டாய். எந்தக் கணவனைப்பற்றி ஒரு செய்தியும் கிடைக்கவில்லை என்று நீ ஒவ்வொரு நாளும் ஏங்கிக்கொண்டிருந்தாயோ, அந்த உன் கணவனைப் பற்றிய ரகசியங்களை இத்தனை நாள் இந்தப் பாவி மறைத்து வைத்துவிட்டேனம்மா.. ஆமாம், வேறு வழியில்லையம்மா..அவன் இரண்டாம் தாரமாக ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு, அவளைப் பணத்துக்காகக் கொலை செய்துவிட்டான். நானே அந்தக் கயவனை விசாரிக்க வேண்டியவனாக இருந்தேன். மரணதண்டனையை நானே அந்த அயோக்கியனுக்குத் தந்தேன். .. .நாளைக்காலை ஐந்தரை மணிக்கு உன் கணவன் தூக்கிலிடப்பட்டு விடுவான். நான் எல்லா விஷயத்தையும் மூடி மறைத்தும் அதை உணர்ந்தவள் போல் நீ முன் கூட்டியே சுமங்கலியாக இப்போதே உன் உயிரை விட்டு விட்டாயம்மா...''

ராமநாதன் புலம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

31

"உழவ! உணர்ச்சி வயப்பட்டு உடலை அலட்டிக் கொள்ளாதே! இந்தச் சமயத்தில் அதிகமாகப் பேசுவது கூடத் தவறுதான். ஆனாலும் ஒரு கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொல். என் சரித்திரத்தில் அழியாத இடம் பெற்றுவிட்ட உன் பெயர் என்ன?'' என்று மிக்க ஆவலுடன் கரிகாலன் உழவனைப்பார்த்துக் கேட்டான். கன்னங்களில் கண்ணீரை வழிய விட்டுக் கொண்டே உழவன் பதில் சொன்னான்.

அவன் பெயர் வளவன்.

அந்தப் பெயரை மன்னன் வாய் நிறையச் சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டான்.

பிறகு வளவனைப் பார்த்து, "பெருந்தேவியின் இறுதிச் சடங்குகளுக்கான ஏற்பாடுகள் ஆரம்பமாயிருக்கும். நான் போய் அவைகளைக் கவனிக்கிறேன். நீ நன்றாக ஓய்வெடுத்துக் கொள். உன் மன்னனுக்கு இனிமேல் எந்தவித ஆபத்தும் நேராது. மனத்தைக் குழப்பிக் கொள்ளாமல் தைரியமாக இரு,'' என்று கூறிவிட்டுக் கிளம்பினான்.

அவன் சொன்னவாறே பெருந்தேவியின் சவ அடக்கத்திற்கான காரியங்களில் அரண்மனையிலுள்ளோர் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். என்ன இருந்தாலும் ஒரு மன்னனின் மனைவி என்ற மரியாதையுடன் அந்தக் காரியங்கள் நடைபெற்றன. அலங்கரிக்கப்பட்ட பீடமொன்றில் பெருந்தேவியின் சடலம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவள் முகத்தைத் தவிர மற்ற அங்கமனைத்தும் மலர்களால் மூடப்பட்டிருந்தது. கூடம் முழுவதும் நறுமணப் புகை சூழ்ந்திருந்தது. பெரியதோர் சாதனை புரிய வந்த தோற்றமும்—அந்தக் காரியத்தில் ஏற்பட்ட தோல்விச் சாயலும் பெருந்தேவியின் முகத்தில் குடிகொண்டிருந்தது.

அவளுக்கு இப்போது நிம்மதி! அரண்மனையிலே பிறந்து, அரண்மனையிலே வாழ்ந்து இறுதியில் ஆரண்யத்தில் செத்துக் கிடக்காமல் அரண்மனையிலேயே முடிவெய்திவிட்டாள். ஆனாலும் அந்தச் சாவு, அவளுக்குப் பரிபூரணத் திருப்தியை அளிக்கக் கூடியதாக இல்லை! நிச்சயமாக இல்லை! அவளருகே அவளது உயிரனைய கணவன் இருங்கோவேள் இல்லை. அவன் அவளது பிரிவை நினைத்து உகுத்திடும் கண்ணீர் துளிகளால் அன்றோ அவள் கடைசியாகக் குளித்திருக்கவேண்டும்! அதற்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே?

அதுமட்டுமா? "அண்ணி! அண்ணி!'' என்று அன்பைக் குழைத்துப் பேசும் அவள் பிரியத்துக்குரிய தாமரையும் அருகே இல்லை. அனாதைபோல் இறந்து கிடந்தாள் அரண்மனைக் கூடத்தில்; அதுவும் பகைவனின் வீட்டில்!

சவம் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடத்திற்குக் கரிகாலன் வந்து சேர்ந்தான். பெருந்தேவியின் முகத்தையே உற்றுக் கவனித்தவாறு நின்று கொண்டிருந்துவிட்டு, தாழ்வாரத்துப் பக்கம் வந்து அங்குமிங்கும் உலவிடத் தொடங்கினான். அரசனிடமிருந்து என்ன கட்டளை பிறக்குமோ என்று அமைச்சர் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதன்படியே அரசனும்அமைச்சரை நோக்கி, "இந்தச் செய்தியை இருங்கோவேளுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டாமா?'' என்று கேட்டான்.

"இந்நேரம் இது இருங்கோவேளுக்குத் தெரியாமலா இருக்கும்? அவன்தானே அனுப்பி வைத்திருக்கிறான். அதனால் அவனுக்கு இதுவரையில் செய்தி எட்டாமல் இருக்காது,'' என்று அமைச்சர் பதில் சொன்னார்.

"மனைவியின் திருமுகத்தை கடைசித் தடவையாகக் காண... நாம் இருங்கோவேளுக்கு வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தருவதே முறை என்று

கலைஞர்

மு. கருணாநிதி

சருகுகிறேன்.''

—நீண்ட சிந்தனைக்குப் பிறகு அரசனின் மனத்தில் எழுந்த இந்த முடிவைத் திடீரென மறுத்துவிட அமைச்சர் பயந்தார். ஆனாலும் அவரால் முடிவை ஏற்றுக் கொள்ளவும் இயலவில்லை. கடும் பகைவனைக் காட்சி தந்தவாறு எந்தநேரத்தில் கரிகாலனின் வாழ்வைச் சூறையாடலாம் என்று துடித்துக்கொண்டிருக்கும் இருங்கோவேள் மீது அவ்வளவு இரக்கம் காட்டுவதா?

சங்கராச்சாரியாரைப் பற்றி

திப்பு சுல்தான்

'நீங்களே இந்த உலகத்தின குரு. நீங்கள் எப்போதும் உலகத்தின் க்ஷேமத்திற்காக வேண்டி பல தபசுகளையும், நோன்புகளையும் மேற்கொண்டுவருகிறீர்கள். தயவு செய்து நமது நாட்டுக் குடிமக்களின் நல்வாழ்வுக்காகத் தவங்களை இன்னும் செய்ய வேண்டுகிறேன்.

உங்களைப்போன்ற புனிதமானவர்கள் எந்த தேசத்திலிருந்தாலும், அந்த தேசம் மழையாலும், பயிராலும் செழித்து விளங்கும்.

1793'ம் வருடம் ஜகத் குரு சங்கராச்சாரியாருக்கு திப்பு சுல்தான். எழுதிய கடிதம்.

தகவல்: நாகை வரதன்

ஆதாரம்: ஹிஸ்டரி அ·ப் திப்பு சுல்தான்

''அரசே! இருங்கோவேளைக் கண்டால் சோணாட்டு மக்கள் பொடி செய்து விடுவார்கள். இருங்கோவேளிடம் நாம் காட்டுகிற பெருந்தன்மை அவன் உயிருக்கே ஆபத்தாக முடிந்து கடைசியில் நமது போர் முறைக்கே இழுக்கு ஏற்பட்டுவிடக் கூடும். மக்களின் கொந்தளிப்பை அடக்கவே முடியாது, மாமன்னா! பூம்புகாரில் புயல் எழுந்து விட்டது என்று இப்போதே சொல்லலாம்.''

இந்தப் பதிலை அமைச்சர் நடுங்கியவாறு கூறினார்.

''என்ன அமைச்சரே இப்படிப் பேசுகிறீர்? நமது மக்கள் நம்மையும் மீறியா நடந்து கொள்வார்கள்? இருங்கோவேள் நமது பகைவன் என்பது உண்மை. என்னைக் கொல்லும் முயற்சியில் இரண்டொரு முறை ஈடுபட்டிருக்கிறான் என்பதும் உண்மை. இன்றைக்கு நாம் அவனிடம் காட்டுகிற பெருந்தன்மையினால் இந்தப் பகை உணர்ச்சி அழிந்துவிடப் போவதுமில்லை. அவனும் அப்படிப்பட்ட உத்தமனல்ல. அனைத்தும் நானறிவேன். ஆனாலும் இதையெல்லாம் நினைத்து அவன் வீட்டில் நடைபெற்றுவிட்ட இந்தச் சோக சம்பவத்தை நாம் நமது விளையாட்டு விழாவாக ஆக்கிவிடக் கூடாது. இறந்து கிடப்பது அவன் மனைவி. அவனை உயிருக்குயிராக நேசித்த மனைவி. அவன் லட்சியம் நிறைவேற வேண்டும் என்ற கவலையில் தன் உயிரையே பணயமாக வைத்த பாவை. அப்படிப்பட்டவளின் உடலை அவன் கண்ணுக்கே காட்டாமல் புதைத்து விடுவது என்பது சொல்ல முடியாத கொடுமை. சிறிது யோசித்துப் பார்ப்போம். இதுபோன்ற ஒரு நிலை நமக்கே ஏற்பட்டிருந்தால் நம் மனம் என்ன பாடுபடும்? ஏதோ அவசரத்தில் முடிவு செய்து பெருந்தேவியை அனுப்பி விட்டான், வந்த காரியத்தில் அவளுக்கு வெற்றி ஏற்பட்டாலும் தோல்வி ஏற்பட்டாலும் முடிவு இப்படித்தான் ஆகும் என்பதை அவன் உணராமல் இருந்திருக்க வேண்டும். அல்லது அவனுக்குத் தெரியாமலே அவள் வந்திருக்கக் கூடும். எப்படியிருப்பினும் இருங்கோவேள் வந்து அவள் முகத்தைக் கடைசியாகப் பார்த்துச் செல்வதற்கு நாம் தடையாக இருக்கக் கூடாது.''

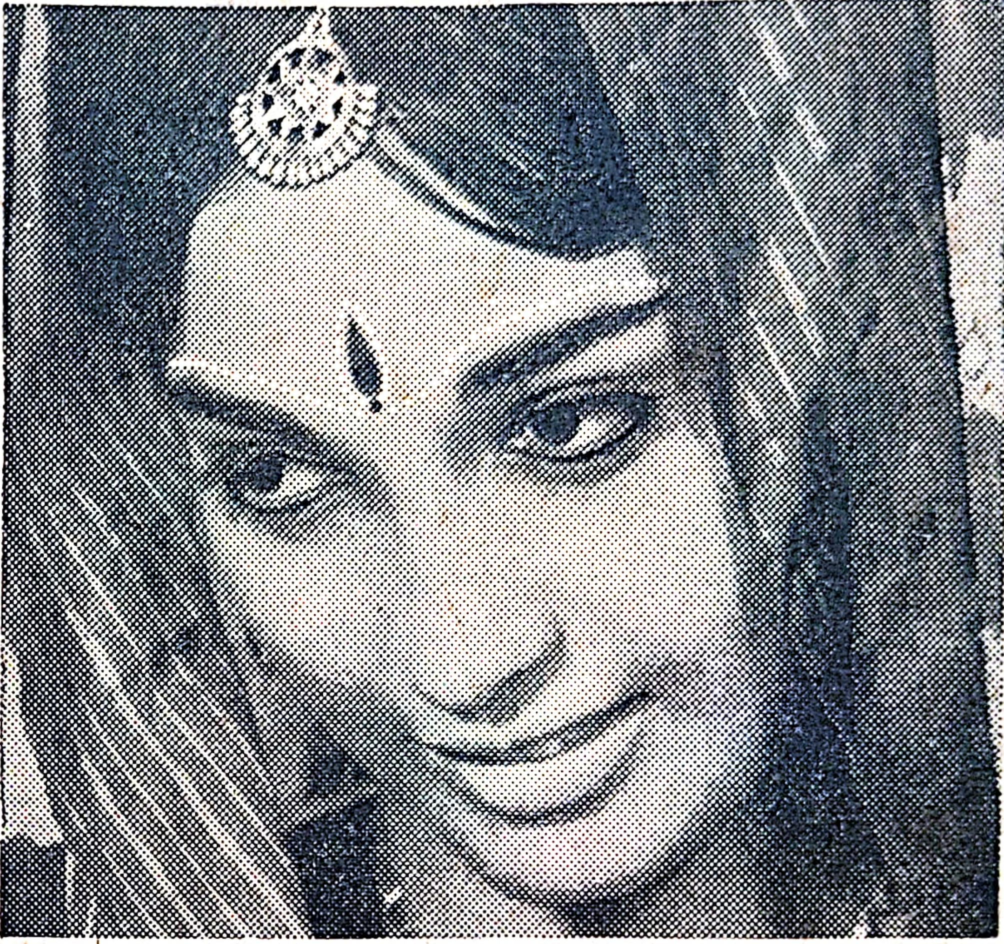
''மனைவியின் முக தரிசனம் காண வரும் பாவனையில் தங்களுக்கு ஏதாவது தீங்கு செய்துவிட்டால்...?''

''அவ்வளவு மோசமான நிலை உருவாகுமென்றால் நான் சாவதே மேல். தன்னந் தனியாக அரண்மனைக்குள்ளே ஒருவன் வருவான். என்னைச் சுற்றிப் பெரும் பாதுகாப்புப் படை இருக்கும். அதையும் மீறி வருகிறவன் என்னைக் கொன்று போட்டுவிடுவான். அப்படித் தானே அமைச்சரே—அதுபோல் நடக்குமென்றால் நமக்குப் படைகளே தேவையில்லை. இப்போதே கலைத்துவிடலாம்.''

''மன்னிக்கவும் அரசே! நான் அதற்குச் சொல்லவில்லை. நாட்டு மக்கள் யாருக்குமே பிடிக்காத ஒன்றை ஏன் செய்ய வேண்டும் என்றுதான்....''

''கொல்லவரும் எதிரியிடமும் கரிகாலன் பெருந்தன்மையுடன் நடந்து கொண்டான் என்ற செய்தி நாட்டு மக்களுக்குச் செந்தீயாக இருக்குமென்கிறீர். நல்ல வேடிக்கை. அங்ஙனமாயின், எதிரி என்பதற்காகக் கரிகாலன் மனிதப்

முகப் பருக்களே அவள் பிரச்சினையாக இருந்தன...
இன்று அவள் எழில் கொஞ்சும் மணப் பெண்!

கிளியரெஸில் முகப் பருக்களை உடையவைத்து, சுத்தம் செய்து அகற்றி விடுகிறது.

முகப் பருக்கள் வளர்ச்சியின் ஒரு பகுதியே என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் அதை எப்படியாவது போக்க வேண்டுமென்று அவள் தீர்மானமாக இருந்தாள். அவள் கிளியரெஸில் உபயோகிக்கத் தொடங்கினாள். தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் அவள் மென்மையான சோப்பினால் இளம் வெந்நீரில் முகத்தைக் கழுவினாள். பிறகு பாதிக்கப் பட்ட பகுதிகளில் கிளியரெஸிலை இலேசாக, சீராகத் தடவினாள்... அதில் உள்ள மருந்து விரைவிலே பருக்களை அகற்றுவதற்காகச் செயல் புரிய வழி செய்தாள். மீண்டும் முகப் பருக்கள் வந்தால் உபயோகிப்பதற்காக அவள் கிளியரெஸிலை எப்போதும் கைவசம் வைத்திருந்தாள்.

கிளியரெஸில் மருத்துவமும், தகுந்த பராமரிப்பும் சேர்ந்து மண நாளிலே அவள் எழிற் சிலையாகத் திகழ உதவின.

கிளியரெஸில் எப்படிச் செயல் படுகிறது பாருங்கள்!

பருக்களை உடைய வைக்கிறது.
அதன் கெரடோலிட்டிக் ஆற்றல் பருக்களின் மேற்பொருக்கை உரிந்து விழச் செய்வதனால் மருந்து உட்புக முடிகிறது.

கிருமிகளை எதிர்க்கிறது.
அதன் ஆன்டி செப்டிக் ஆற்றல் சருமக் கிருமிகளை வளர விடாமல் தடுக்கிறது.

பருக்களை அகற்றுகிறது.
எண்ணெய் உறிஞ்சும் அதன் ஆற்றல் சருமத் துவாரங்களை அடைத்துக் கொண்டு பருக்களை விளைவிக்கக் கூடிய உபரி எண்ணெய்களை உறிஞ்சுகிறது.

கிளியரெஸில் அமெரிக்காவின் நம்பர் 1 பிம்பிள் க்ரீம்.

Bensons/2851 Tam

பண்பையும் இழந்து நடந்து கொண்டான் என்ற பெயர் எனக்கு வரவேண்டுமென்று மக்கள் விரும்புகிறார்கள் போலும்!''

கரிகாலன் கோபமாக இருக்கிறான் என்பதை அமைச்சர் புரிந்துகொண்டு மௌனமாக இருந்தார்.

''அமைச்சர் அவர்களே! இப்போதே நமது வீரர்களை அனுப்புங்கள். இருங்கோவேள் ஒளிந்து வாழ்வதாகச் சந்தேகப்படும் இடங்களில் எல்லாம் பறை முழக்கச் சொல்லுங்கள், இருங்கோவேளின் துணைவி பெருந்தேவியின் மறைவைப் பற்றிப் பறை முழங்கட்டும், நமது அரண்மனையில் வைக்கப் பட்டுள்ள சவத்தைக் காண்பதற்கு இருங்கோவேள் மட்டும் தன்னந்தனியாக வர யாதொரு தடையுமில்லை என்று செய்தி பரவட்டும். இன்று—நாளை—நாளை மறுநாள் மாலை வரையில் இறுதிச் சடங்குகள் நிறைவேற்றப்படாமல் இருங்கோவேளுக்காக எதிர்பார்ப்போம் என்றும் விளக்கமுரைக்கட்டும். உடனே ஏற்பாடு செய்யுங்கள். அதுவரையில் சவம் சிறிதும் கெடாமல் தைலங்களால் பாதுகாக்கப்படட்டும். மற்ற ஏற்பாடுகளை ஒத்தி வையுங்கள்.''

அரசனின் ஆணை பிறந்ததும் அதுபற்றி எந்தப் பதிலும் கூறாமல் அமைச்சர் தலை வணங்கி விட்டு நகர்ந்தார். அப்போது தளபதி அங்கு வந்து நின்று வணங்கினான். தளபதியிடம் கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது.

''நாட்டு மக்கள் அமைதியாக இருக்கவேண்டும். இருங்கோவேள் வரும்போது எந்த விதமான எதிர்ப்பும் காட்டக் கூடாது. அவனுடைய உயிருக்கோ மரியாதைக்கோ ஏதாவது ஊனம் ஏற்பட்டால் அதற்கு முழுப் பொறுப்பும் தளபதியாகிய நீயேதான். பூம்புகாருக்குள் நுழைந்து பெருந்

சுத்த ஆபாசம்! போடு வழக்கு!

இதே ஆண், இதே பெண், இதே துவட்டிக்கொள்ளும் துண்டு—ஒரு கல்கத்தா தினசரியில் விளம்பரமாக வெளிவந்தது.

'ஆபாசம்' என்று சொல்லிப் பத்திரிகை மீது வழக்குத் தொடர்ந்துவிட்டார்கள். காரணம்?

விளம்பரத்தில் இந்த ஆணும் பெண்ணும் ஒரே துண்டைச் சுற்றிக்கொண்டு நின்றதுதான்!

தேவியின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் பின்னர் பூம்புகாரை விட்டு வெளியேறிடும் வரையில் அவன் நமது பகைவன் என்ற கண்ணேடு யாரும் அவனைப் பார்க்கக் கூடாது. முதலில் மக்களை அமைதிப் படுத்து. அதுபோல் போர் வீரர்களுக்கும் கூறு!''

கரிகாலனின் கம்பீரம்நிறைந்த வார்த்தைகளுக்குத் தளபதி பணிந்து நின்று மரியாதை செலுத்திவிட்டு அகன்ருன். கரிகாலனுக்கு இப்போது ஒரு பெருமூச்சு! உழவன் வளவன் கேட்ட கேள்வி நினைவுக்கு வந்தது.

''அவள் செத்துவிட்ட சேதியையாவது இருங்கோவேளுக்குச் சொல்லியனுப்பினீர்களா?''

உழவன் கேட்டதற்குக் காரணம் இருங்கோவேள் வந்தால் அவனைப் பிடித்துக் கொள்ளலாம் என்றுதான்! அதுபோலத்தான் உழவன் மன்னனிடமும் பதில் கூறினுன். வளவன் இருங்கோவேளைப் பிடிக்கக் கூறிய சூழ்ச்சி எண்ணத்திற்கு மன்னன் இணங்கா விட்டாலும் மனைவி இறந்த செய்தியை கணவனுக்குச் சொல்லியனுப்ப வேண்டியது தான் முறை என்ற எண்ணத்தை வளவனின் கேள்வியின் மூலம் பெற்ருன்.

அந்த எண்ணத்தின் விளைவாகவே சவ அடக்கம் ஒத்தி வைக்கப் பட்டது. இருங்கோவேளுக்குச் செய்தி பரவிட வழி வகுக்கப்பட்டது. தங்கு தடையின்றி அவன் பூம்புகார் அரண் மனைக்குள் நுழைய அனுமதி தரப்பட்டது.

இனி அவன் வரவேண்டியது தான் பாக்கி.

மன்னன் உத்தரவை நாடெங்கும் முழங்கினுர்கள் பறையறிவிக்கும் வீரர்கள். நாட்டு மக்கள் அது கேட்டு மெத்தக் கொதிப்படைந்தார்கள். கரிகாலனின் ஆணைக்கு எதிராகப் பேச யாருக்கும் நாவெழா விட்டாலும் உள்ளத்திலே பெருங் கிளர்ச்சி மூண்டது.

''இதற்குப் பெயர் பெருந் தன்மையா?

''இதற்குப் பெயர் இரக்கமா?

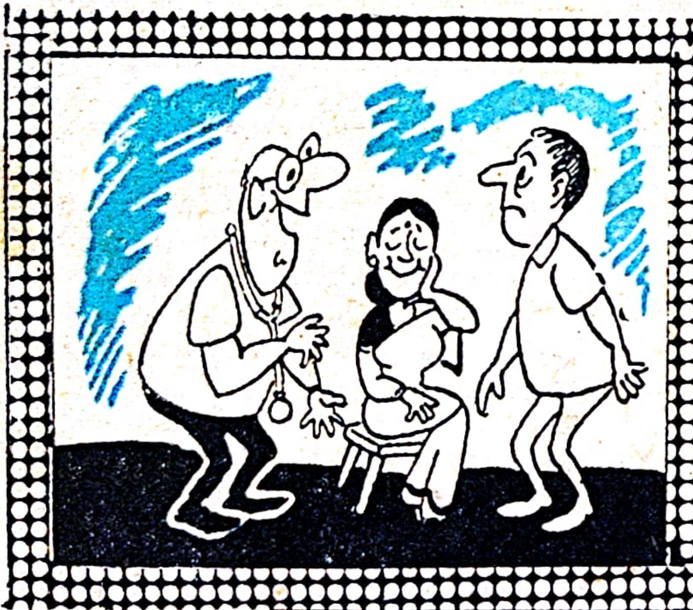
''இதற்குப் பெயர் அன்பா?

''இல்லை!

''இது ஏமாளித்தனமான வேலை!''

—என்று தங்களுக்குத் தாங்களே சொல்லிக் கொண்டார்கள். பிறரிடம் பேச அஞ்சினுர்கள். இருங்கோவேளுக்கு எதிராக சோழ நாட்டு மக்கள் உயர்த்திய கரத்தைச் சோழ வேந்தனே வெட்டி எறிந்து விட்டான் என்று அவர்

இனிப்பான சேதி

'இனிப்பான செய்தி சொல்லப்போகிறேன்.''

''போதும் டாக்டர்! ஏற்கனவே நாலு இருக்கிறது.''

ஹைகோர்ட்டில் கே. பி சுந்தராம்பாள்

பிரதம நீதிபதி திரு. வீராசாமி ஒரு கூட்டத்தில் இந்தச் சம்பவத்தை நினைவு கூர்ந்தார்.

உயர்நீதிமன்றத்தில் திருமதி கே. பி. சுந்தராம்பாள், அஸன்தாஸ் புரொடக்ஷன்ஸ் என்ற படத்தயாரிப்பாளர் மீது வழக்குத் தொடர்ந்திருந்தார். சுந்தராம்பாளின் கட்சிக்கு ஆஜரானவர் பிரபல வழக்கறிஞரான திரு.டி.ஆர். வெங்கட்ராம சாஸ்திரி. தமது கட்சிக்காரரைப் பற்றி நீதிபதியிடம் அவர் குறிப்பிடும்போது, ''திருமதி சுந்தராம்பாள் லட்ச ரூபாய் நடிகை,'' என்று கூறினார். உடனே நீதிபதி வேடிக்கையாக, 'ஏது, உங்கள் தொழிலை விட கட்சிக்காரருடையது தேவலை போலிருக்கிறதே!'' என்றார்.

கள் கருதி மனம் வெதும்பினார்கள் ''இனி என்ன... நடப்பது நடக்கட்டும் என்று அவர்கள் ஆயாசப்பட்டுக்கொண்டு தங்கள் வேலைகளைப் பார்க்கத் திரும்பினார்கள்.

இருங்கோவேள் பெருந்தேவியின் முகதரிசனம் பார்ப்பது போல் வரப் போகிறான். திடீரென மன்னர் மீது பாயப் போகிறான். நாம் நமது கொற்றவனை இழக்கப் போகிறோம் என்ற வேதனையை வெளியிட்டவாறு பூம்புகார் நகரத்து மாந்தர் நடைபிணங்கள் போலத் திரிந்து கொண்டிருந்தனர். சோணாட்டின் பல பகுதிகளிலும் ஒலித்தது போலவே இருங்கோவேள் தங்கியிருந்த மர மாளிகைக் காட்டோரத்திலும் பறை ஒலித்தது.

''வேளிர்குல அரசி பெருந்தேவி பூம்புகார் அரன்மனையில் அரசரைக் கொல்ல முயன்று இறந்துவிட்டார். அவரது சவ அடக்கம் இருங்கோவேள் மன்னரின் வருகைக்காகத் தள்ளி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்று...நாளை—நாளை மறுநாள் மாலை வரையில் அவரை எதிர்பார்க்கிறார்கள். அவர் பூம்புகார் அரண்மனையில் நுழைந்து மனைவி முகதரிசனம் காண எந்தத் தடையுமில்லை. அவர் தன்னந் தனியாக வந்து போக சோணாட்டுப் படைத் தளபதி எல்லாவிதப் பாதுகாப்பான வசதிகளும் செய்து கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்.''

'அது இல்லை, உங்கள் மனைவிக்கு சர்க்கரை வியாதி!''

—இப்படிப் பறை முழங்கிற்று. பறை முழங்கும் காட்டோரத்துப் புதர்களில் இருங்கோவேளின் வீரர்கள் ஒளிந்து கொண்டு கவனித்தவாறு இருந்தனர்.

பல தடவைகள் பறையின் ஒலியும் செய்தி கூறுவோன் ஒலியும் மாறி மாறி எழுந்து ஓய்ந்தன.

அறிவிப்பு முடிந்து சோணாட்டு வீரர்கள் காட்டைக் கடந்து பூம்புகார்ப் பாதைக்குத் திரும்பினர். புதரில் ஒளிந்திருந்த வேளிர் குல வீரர்கள் எழுந்து நின்றனர். அவர்களின் விழிகள் நீரைப் பொழிந்தன. தங்களின் அரசியார் மறைந்த தகவல் அவர்கள் உள்ளத்தில் சம்மட்டி அடிகளாக விழுந்திருந்தன. ஒருவரோடு ஒருவர் பேச முடியவில்லை. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தவாறு மரமாளிகை நோக்கி நடந்தனர்.

(தொடரும்)

விவா

இரு செயல் புரியும் ஆரோக்கிய பானம்...

பகலில் உடலுக்கு உரமூட்டும்...
இரவில் நிம்மதியூட்டும்!

காலையில் விவா: பகல் முழுவதும் நீங்கள் மகிழ்ந்து துடிப்புடன் விளங்குவீர்கள்! விவாவிலுள்ள ஆடைப்பால் செழுமையாக்கப்பட்டுள்ளது—மால்ட், கோதுமை மற்றும் புரதச் சத்துக்கள் சேர்க்கப்பட்டு. இதைப் பருகினால், நீங்கள் நாள் முழுவதும் சக்திபெற்று உற்சாகமுடன் திகழ்வீர்கள்!

படுக்கும்போது விவா: இரவு முழுவதும் நிம்மதியுடன் உறங்குவீர்கள்! விவாவின் புத்துணர் ஊட்டும் சுவையும், ஊட்டப் பொருள்களும் உங்கள் திசுக்களுக்கு உரமூட்டி, நரம்புகளுக்கு இதமூட்டி, தசைகளுக்கு நலமூட்டுகின்றன. நீங்கள் நிம்மதியுடன் தூங்கி, காலையில் தெம்புடன் எழுவீர்கள்!

விவா எளிதில் ஜீரணமாகக்கூடிய உணவுப் பானம்... பலவீனமானவருக்கும் உடல் தேறி வருபவருக்கும் சஞ்சீவி!

பருகுங்கள் விவா—ஆரோக்கியமூட்டும்!
நீரோ பாலோ கலந்தால இன்சுவையூட்டும்!

VIVA
The Double Action Health Drink
FORTIFIES YOU FOR THE DAY
RELAXES YOU FOR THE NIGHT

இந்தியாவில் தயாரிப்போர்:
ஜகத்ஜித் இண்டஸ்ட்ரீஸ் லிட்.
ஜக்த்ஜித் நகர், ஹமீரா (பஞ்சாப்).

விற்பனை ஏஜெண்டுகள்:
ஹோம் ப்ராடக்ட்ஸ் மார்க்கெட்டிங் ஏஜென்ஸி,
டிவிஷன் ஆப் லாராபாய் ஸன்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்

Shilpi JI-1A/70 tam.

அண்ணியின் சாவுச் சேதி கேட்டுத் தாமரை அழுது புரண்டாள்! துன்பம் படர்ந்த அவளது வாழ்வுக்குத் துணையாக இருந்த பெருந்தேவியின் இழப்பை அவளால் சகித்துக் கொள்ளவே முடியவில்லை. அன்றுடம் பெரும்பொழுது அண்ணியைக் கவனிப்பதற்காகவே செவழிந்தது என்றாலும், அதிலே தாமரைக்கு ஓர் ஆறுதல் இருந்தது. அந்த ஆறுதலும் இப்போது அழிந்துவிட்டது. வாழ் நாளின் கடைசி மூச்சை எந்தக் காரியத்திற்காகப் பயன்படுத்தத் தன் அண்ணியார்

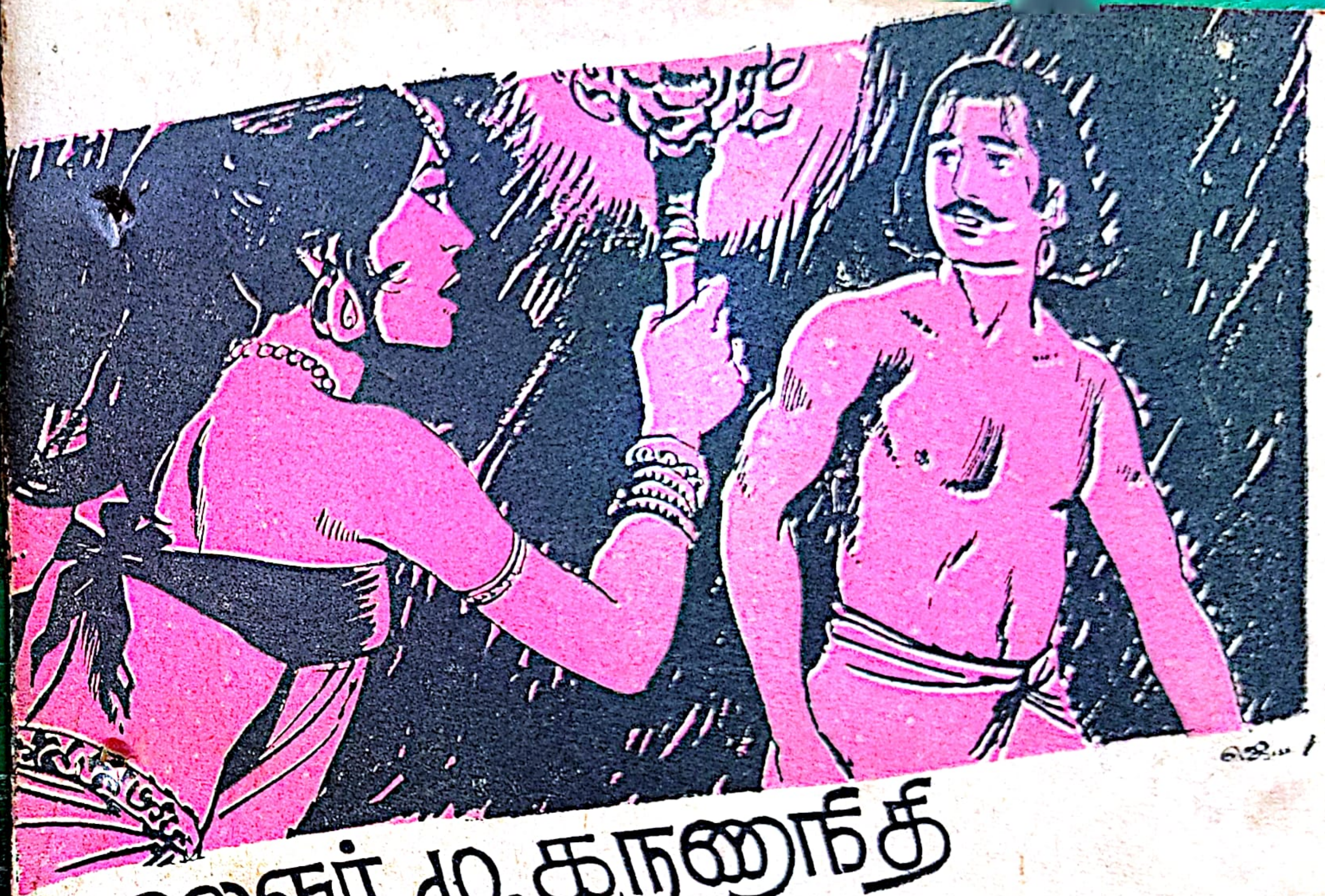
ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

துணிந்தார்கள் என்பதை எண்ணும்போது அவளால் விம்மி அழாமல் இருக்க முடியவில்லை. தன் கணவனின் இலட்சியம் ஈடேறினால் போதுமென்று புறப்பட்ட அந்த வீராங்கனையின் தீரத் திருவுள்ளத்திற்கு அவள் ஆயிரம் முறை வணக்கம் செலுத்தினாள். இந்தச் சோகச் செய்தியை அண்ணன் அறிந்திருக்க இயலுமோ? அண்ணன் எங்கே இருக்கிறாரோ? அவருக்குத் தெரிந்தால் என்ன பாடுபடுவார்!—என்றெல்லாம் அவள் நினைத்துக் குமுறிக் கொண்டிருந்தாள்.

அண்ணனின் தவறான செயல்களால் அவள் மனம் நொந்திருந்தாள் என்றாலும், அண்ணன் தன் அருமைத் துணைவியை இழந்து விட்டான் என்கிறபோது இயற்கையாக எழுந்த ரத்தபாசம் கொடி கட்டிப் பறந்து அவளைக் கண்ணீர்க் கடலில் மிதக்க வைத்தது. இறந்த அரசியின் உடல் பகைவனின் வீட்டில் இருக்கிறது. அந்தப் பகைவன் நமக்கு அழைப்பு விடுத்திருக்கிறான், சவ அடக்கம் செய்திட!

இந்த நிலைமையை அவளால் தாங்கிக் கொள்ளத்தான் இயலவில்லை. தன்னைக் கொல்வதற்குச் சதி செய்து மனைவியை அனுப்பிய பகைவனைத் தந்திரமாகச் சிறைப்பிடிக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே சோழ மன்னன் இப்படியொரு அழைப்பு விடுத்திருக்கிறான் என்று அவள் தீர்மானித்தாள். அண்ணனை எப்படியாவது தடுத்தாக வேண்டும்; அதற்கு என்ன வழியென்று ஏனைய மந்திரி பிரதானியருடன் யோசித்தாள். அண்ணன் எங்கே இருக்கிறான் என்று தெரியாதபோது அவனைச் சந்திப்பது என்பது எப்படி முடியும்? அவனைத் தடுக்கத்தான் வழி என்ன? யாரும் நல்ல முடிவு எதுவும் சொல்லத் தெரியாது திகைத்தனர்.

இழந்த நாட்டைப் பெறவேண்டும் என்ற உயரிய இலட்சியத்தோடு தங்கள் தலைவனின் பின்னால் நடந்து வந்த அவர்களுக்கு எத்தனையோ ஆபத்துக்கள் இதுவரை நேர்ந்திருக்கின்றன. காட்டு மிருகங்களின் கோரப் பற்களுக்குத் தங்கள் குடும்பத்தவரில் பலரைக் காணிக்கையாக்கி இருக்கிறார்கள். திடீரென்று பரவிய தொத்து நோய்கள் கொத்திச் சென்றிருக்கின்றன சிலரது உயிர்களை! இத்தனை தொல்லைகளையும் சிரித்த முகத்தோடு சந்தித்தவர்கள்

கலைஞர் மு.கருணாநிதி

அவர்கள் என்றேனும் ஒருநாள் இந்த இடர்ப்பாடுகள் விடை பெற்றுச் செல்லும்; அரியணையிலிருந்து விரட்டப்பட்ட தங்கள் அரசன் மீண்டும் மணிமுடி சூடும் காலம் தூரத்தில் இல்லை—இந்த நினைவுதான் அவர்களிடம் அண்டிவந்த சோர்வையும் சோகத்தையும் விரட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இன்று அவர்களைத் தேடிவந்த இந்த வேதனையான செய்தி அவர்கள் நெஞ்சிலே பெரும் புயலையே கிளப்பி விட்டது. அந்தப் புயலிலே சிக்கிய துரும்புபோல் துவண்டு கொண்டிருக்கும் தாமரைக்கும் அவர்களால் ஒரு வழியும் காட்ட முடியவில்லை.

தாமரை யோசித்தாள். அண்ணியின் அவல முடிவு அண்ணனின் செவிகளில் பட்டிருக்காது என்பது என்ன நிச்சயம்? இரவைப் பகலாக்கி வனாந்திரத்திலே உலவிக் கொண்டிருக்கிற அவன் இச்செய்தி கேட்டு அடிபட்ட வேங்கையாகி விட மாட்டானா? அண்ணியின் மறைவு அவன் உதிரத்திலே புதிய கொதிப்பையே உண்டாக்கி இருக்குமே! 'நான் ஆண்ட நாட்டைக் கவர்ந்து, என் நல்வாழ்வை அபகரித்து, பல் பிடுங்கப்பட்ட பாம்பாக என்னைத் திரியவிட்டது போதாதா? இன்று எனது வாழ்க்கைத் துணைவியின் உயிரையும் குடித்துவிட்டதே சோழப் பேரரசு!' என்று அவன் வெஞ்சினம் கொண்டிருந்தால்....உடனே சோழன் அரண்மனையை நோக்கி ஓடியிருந்தால்..? ஐயோ!—அதை நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாது. தாமரையின் மெல்லிய இதயம் சக்தியற்றுத் தள்ளாடியது! அண்ணனும்கூடச் சோழனின் அரண்மனையில் சிக்கியிருக்கலாமே!

அண்ணி சாவின் மடியில்..அண்ணன் எதிரியின் பிடியில்—..இனி மற்றவர்களின் நிலை....? இந்தப் பரிதாப நிகழ்ச்சியை நடக்கவிடக்கூடாது என்ற முடிவை ஏற்றுள்

தாமரை. அண்ணன் சோழனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றுவிடாது தடுத்தாக வேண்டும் என்று உறுதி செய்தாள். அண்ணியையும் இனியொருமுறை காணவே முடியாது. வாழ்ந்த காலத்தை எண்ணிக் கண்ணீர் சிந்தி வருங்காலத்தைப் பற்றிக் கோடிக்கணக்கான இன்பக் கனவுகளைக் கண்டு கொண்டிருந்த அந்த அருளொழுகும் முகத்தைக் கடைசியாகப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஆசையும் உந்தித் தள்ள அவள் புறப் பட்டாள்.

அவள் தன்னந் தனியாகக் கிளம்புவதை மற்றவர்கள் மறுத்தனர். துணைக்கு வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு செல்லுமாறும் கேட்டுக் கொண்டனர். கரிகால் மன்னனின் அறிவிப்பில் தன்னந் தனியாக வந்தால்தான் இருங்கோவேள் அனுமதிக்கப்படுவார் என்றிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, தானும் அப்படிச் சென்றால் தான் அண்ணியின் திருமுகத்தைக் கடைசித் தடவையாகக் காணும் பேறு கிடைக்கும் என்று கூறிவிட்டுத் தாமரை புறப்பட்டாள்.

மரமாளிகையை விட்டுக் கிளம்புவதற்கு முன்பு, முத்துநகை அடைப்பட்டிருந்த இடத்திற்குச் சென்று கதவோரத்தில் இருந்தவாறே அவள் என்ன செய்கிறாள் என்று பார்த்தாள். முத்துநகை அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். 'கவலையில்லாதவள்,' என்று மனத்துக்குள் கூறிக்கொண்டே, அதை விட்டு வெளியேறினாள்.

செழியன் சுகமாக இருக்கிறானா? பாதுகாப்பாக இருக்கிறானா? இந்தச் சமயத்தில் அவன் வேறு தப்பி ஓடி விட்டால் அண்ணன் மனம் மிகவும் ஒடிந்து போய்விடும் என்றெண்ணியவாறு செழியன் அடைபட்டிருக்கும் சிறைக்குள் நுழைந்தாள்.

'சாவூருக்குப் போகும் வழி.' முகப்பிலே தெரிந்த இந்த எழுத்துக்களைக் கண்டதும் அவள் சிறிது நின்று விட்டாள். அவள் விழிகளில் நீர் துளித்தது. இந்தக் கொடிய வாயில் வழியாக இருங்கோவேளின் இருட்குகையில் சிறைப் பட்டவர்கள் இதுவரை சித்திரவதை தான் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்; கொழுந்து விட்டெரியும் தீக்குப் பக்கத்திலே—இரத்தம் கசிந்து போன பாதங்கள் தள்ளாடித் தடுமாற —நின்று மயங்கி வீழ்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள்—சோழ நாட்டுக் கைதிகள் —அணு அணுவாக வதைக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள்; ஆனால் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டதில்லை!

உண்மைதான்! 'சாவூருக்குப் போகும் வழி' அந்த இருட்குகையின் வாசல் அல்ல; பூம்புகார் அரண்மனை! அங்கே தான் தாமரையின் அண்ணி நுழைந்து விட்டாள்; உலக பந்தத்திலிருந்தும் விடுபட்டு விட்டாள்!

சோழ நாட்டுக் கைதிகளின் உயிரை விளையாட்டுப் பொருளாகக் கருத வேண்டாம் என்று தாமரை தன் அண்ணனிடம் மன்றாடி இருக்கிறாள். மிருகத்தனமாக வாழப் பழகிவிட்ட இருங்கோவேளின் நெஞ்சத்திலிருந்து

காதலனைப் பிரிந்திருக்கும் காதலியின் கயல் மீன் போன்ற கண்கள் உறங்காமல் வருந்துகின்றன. உறக்கம் கொள்ளுமாறு அவற்றை அவள் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறாள். அவை உறங்கினால் கனவிலாவது காதலனை அவள் சந்திக்க முடியுமல்லவா? சந்தித்துத் தன் மன நிலையை அவனுக்கு எடுத்துச் சொல் லலாமல்லவா?

இந்தக் கருத்தைக் கூறுகிறது ஒரு குறள்:

கயல்உண்கண் யான்இரப்பத்
துஞ்சின் கலந்தார்க்கு
உயல்உண்மை சாற்றுவேன் மன்.

கிருதா வளர்ப்பது ஆண் களின் தனியுடைமை அல்ல என்று நிரூபித்துக் காட்டியிருப்பவர் விஜய லலிதா. அவர் அணிந்திருக்கும் காத ணிக்குத் தோகை ஸ்டட் என்று பெயர். செல் பிளாஸ்டிக்கில் செய்தது.

மனிதாபிமானம் மறைந்து விட்டதா என்றும் சந்தேகித்திருக்கிறாள். ஆனால் இனி தன் அண்ணியின் உயிருக்கு அவள் யாரிடம் மன்றாட முடியும்?

அந்தக் குகையில் பரவி யிருந்த இருளையும் மீறிக் கொண்டு அவள் கண்கள் உருண்டன. தட்டுத் தடுமாறி விழுந்துவிடப் போகிறேமோ என்ற பயத்துடன் சுவரைப் பிடித்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள்.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் மாகச் சுவரிலே செருகப்பட்டிருந்த தீவட்டிகள்கூட நன்றாக எரியவில்லை. தம் மகாராணியின் மறைவு குறித்து அவைகளும் அழுது கொண்டிருக்கின்றன வோ எனத் தாமரை நினைத்தாள். நடந் தாள்; அந்தத் தீவெட்டிகளில் ஒன்றைக் கையிலே எடுத்துச் செழியனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தாள்.

செழியன் அந்த இருட்சிறை யில் மிக்க சோர்வுடன் இருந்தான். எனி னும் அவன் முகத்தில் வீர ஒளி சுடர் விட்டுக் கொண்டிருந்ததை அவள் கவனிக்காமல் இல்லை. தாமரையின் முகம் வாடியிருப்பதைக் கண்ட செழியன் அவளையே உற்று நோக்கிக் கொண் டிருந்தான்.

''ஏதாவது தேவையா?'' என்று கேட்கலாமா என நினைத்தாள். ஆனால் கேட்க இயலவில்லை. அண்ணியின் பிரிவால் ஏற்பட்டிருந்த வேதனை அவள் தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டி டிருந்தது..

அவளது முக மாற்றத்தைக் கண்ட செழியன், ''ஏன்? என்ன விசேஷம்?'' என்று கேட்டான் மெல்லிய குரலில்.

அவள் பதில் சொல்லவில்லை; சற்று நேரம் நின்று அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பார்வையில் எந்தவித அர்த்தமும் இல்லை—வெற்றுப் பார்வை. 'அய்யோ, பாவம்!' என்ற அனுதாப உணர்ச்சி மட்டும் சிறிது தலை காட்டியது அந்தப் பார்வையில்.

அவளைப் பற்றிய நினைவு களால் குழம்பிப் போயிருந்த செழிய னுக்கு அவள் அங்கேயே நின்று கொண்டிருக்கமாட்டாளா என்று இருந் தது. அப்படியே அவள் நின்று கொண் டிருந்தால் அவளைப்பற்றித் தான் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியும் என்று அவன் எண்ணினான். ஆனால் அவன் ஆசை ஈடேறவில்லை. தாமரை திரும்பினாள், அந்த இருட் குகையை விட்டு வெளி யேறும் நோக்கத்துடன்!

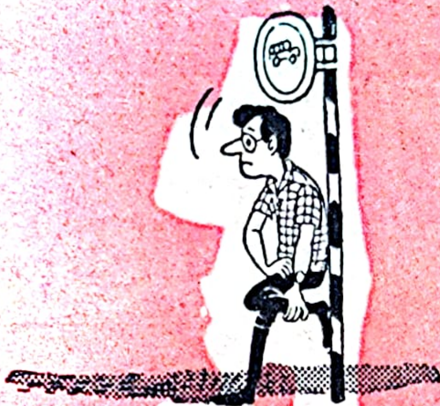
செழியன் மௌனமாக இருக்க வில்லை. ''எங்கே வந்தாய்? ஏன் போகி றாய்?'' என்று சற்று அதிகாரக் குரலில் கேட்டான்.

திரும்பிய தாமரை நின்றாள்;

''உங்களைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கிறார்களா என்று பார்ப்ப தற்குத்தான் வந்தேன்,'' என்று பதிலு ரைத்தாள் தாமரை.

அவள் குரலில் நடுக்கம் இருந்ததை அவனால் உணர முடிந்தது. அண்ணன் இல்லாத சமயம். செழியன், முத்துநகை இருவரும் தப்பி விடக் கூடாதே என்ற கவலையால்தான் அவள் அவர்களைப் பார்வையிட வந்தாள். அந்தப் பொறுப்பு அப்போது அவளுக் குத்தான் இருந்தது. முத்து நகையைப் பார்க்கும்போது ஒரு கைதியைப் பார்ப்பதுபோன்ற உணர்ச்சி யுடன்தான் பார்த்தாளே தவிர, தன் ஏமாற்றத்திற்குக் காரணமானவள் என்ற ஏக்கத்துடன் பார்க்கவில்லை. அதே

காணோம்!

மாதிரிதான் அவள் செழியனையும் பார்வையிட வந்தாள். திரும்பியும் செல்ல முயன்றாள். அதற்குள் செழியனின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

தாமரையின் முகவாட்டத்திற்கான காரணத்தை எப்படியாவது தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் செழியனுக்கு மூண்டது. அந்தப் பதிலில் ஏதாவது உண்மைகள் கிடைக்கலாம் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான்.

ஒரு வேளை இருங்கோவேள் யாரிடமாவது சிக்கியிருப்பான்—கரிகால் மன்னரிடமே அகப்பட்டிருக்கக் கூடும்—அதனால் தான் தாமரை வருத்தமாக இருக்கிறாள் போலும் என்றெல்லாம் கற்பனைகள் செய்துக்கொண்டே, "முக மாற்றத்திற்கு என்ன காரணம்?" என்று கேட்டான்.

"என் சோகத்தில் நீங்கள் ஏன் பங்கு கொள்ள வேண்டும்?" என்று அழுது கொண்டே பதில் சொன்னாள் தாமரை.

அந்த இருட் சிறையில் சகதி நிறைந்த இடத்தில் அவளை அதிக நேரம் நிற்க வைக்க அவனுக்குக் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. அந்தச் சகதிக் காட்டில் தான் தவித்ததுகூட அவனுக்கு ஞாபகம் வரவில்லை. அவள் சில விநாடிகள் அங்கு நின்று கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்ததும்.

"தயவு செய்து சொல், என்ன காரணம்?"

"நான் அனாதையாகி விட்டேன்!"

"புரியவில்லை...... புரியும்படி சொல்!"

"அண்ணியார் இறந்து விட்டார்கள்!" என்று கூறித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்தாள் தாமரை.

அவள் அந்தச் சோகச் செய்தியைச் சொல்விமுடிப்பதற்குள் செழியன், "ஆ! அக்கா! அக்கா!!" என்று வாய்விட்டு அலறினான்.

சோகப் புயலில் சிக்கியிருந்த தாமரை வேதனையிலிருந்து சிறிது விடுபட்டு வியப்பிலாழ்ந்தாள், செழியன், "அக்கா! அக்கா!" என்று அலறியதும் அவள் காதுகளை அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

"என்ன?" என்று கூறியவாறு அவனையே பார்த்துக் கொண்டிடிருந்தாள். செழியனின் விழிகளிலிருந்து நீர் ஆறுகப் பெருகி வழிவதை அங்கு எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்தங்களின் உதவியால் அவள் காணமுடிந்தது. பெரிய புதிரை விடுவித்துத் தீர வேண்டிய கட்டத்தில் இப்போது தாமரை சிக்கிக் கொண்டாள்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

செழியனின் கண்களிலிருந்து பெருகும் நீர் அடைபடவில்லை.

அவன் உதடுகள் மெதுவாக அசைந்தன.

"அக்கா! உங்கள் வாழ்வு முடிந்து விட்டதா?" என்று மெல்லிய தொனியில் கூறிக் கொண்டான்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள்? என் அண்ணி உங்களுக்கு அக்காளா? வேளிர்குல மன்னனின் துணைவி உங்களுக்கு அக்காளா?"

தாமரையின் கேள்வி எழுந்ததும், செழியன் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டபடி, "ஒன்றுமில்லை... ஏதோ நினைவு," என்று உளறினான்.

தாமரை அதைக் கேட்டுச் சமாதானமடையத் தயாராக இல்லை.

"தயவு செய்து கூறுங்கள், பெருந்தேவியார் உங்கள் அக்காளா?" என்று கெஞ்சினாள்.

அதற்குச் செழியன் மௌனமாக இருந்தான். தன் அண்ணிக்கும் செழியனுக்கும் சகோதர உறவு இருக்கும் என்பதற்கான ஆதார ஏடுகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அவள் உள்ளத்தில் புரண்டன.

செழியன் முகத்தையும், தன் அண்ணியின் முகத்தையும் மனக் கண்ணால் நினைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள். இருவரும் உடன் பிறப்பு என்பதற்கான ஒற்றுமை இருப்பதாகவே முடிவு கட்டினாள். அண்ணியார், எத்தனையோ தடவை, "தம்பி ஒருவன். அவன் எங்கேயிருக்கிறானோ? என்ன ஆனானோ?" என்று கண்ணீர் சிந்திக் கவலைப்பட்டது அவள் நினைவுக்கு வந்தது. பெருந்தேவியாரும் செழியனும் உடன் பிறப்புக்கள் தான் என்று திண்ணமாக அவள் மனத்துக்குள் முடிவு செய்து கொண்டாள்.

"எப்போது இறந்தார்கள் பெருந்தேவியார்?" என்று கேட்டான் செழியன்.

"அக்காள் என்று சொல்லுங்கள். ஏன் பெயரைச் சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று தாமரை அழுது கொண்டே பதில் கூறினாள்.

"அக்காள்! அக்காள்! ஆம், வாழ்க்கையில் துளி இன்பமும் காணாமல் வேதனையுடன் சளைக்காமல் போராடியவள் என் அக்காள்!" என்று செழியன் வாய் விட்டுக் கதறினான்.

(தொடரும்)

இங்கியா

திருமதி இந்திரா காந்தி, திருமதி சிரிமாவோ பண்டாரநாயகா, திருமதி கோல்டா மேயர்—மூன்று பெண்மணிகளும் பிரதமராக இருக்கும் நாடுகளுக்குள் ஓர் ஒற்றுமை: ஆரம்ப எழுத்து 'இ'. இந்தியா, இலங்கை, இஸ்ரேல்! ஒவ்வொன்றுக்கும் நான்கு எழுத்து!

திருமதி இந்திரா காந்தி முதலில் ஸ்விட்ஜர்லந்திலும் பின்னர் தாகூரின் விஸ்வ பாரதியிலும் ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்திலும் படித்தவர். திருமதி பண்டாரநாயகா கல்விக்காக வெளிநாடு சென்றதில்லை. கொழும்பு கான்வென்ட்டோடு சரி. ரஷ்யாவில் பிறந்த திருமதி மேயர் சிறு வயதில் அமெரிக்காவுக்குப் பெற்றோருடன் சென்று குடியேறி, பின்னரே தாய்நாட்டுக்கு வந்தார். அமெரிக்காவில் பொதுப்பள்ளிகளில் படித்திருக்கிறார். திருமதி இந்திரா காந்தியின் திருமணம் 25'வது வயதில் நடைபெற்றது. பார்ஸி வக்கீலும் அரசியல்வாதியுமான திரு. பிரோஸ் காந்திக்கு மாலையிட்டார்.

வளமான வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டி!

எல்லா வசதிகளோடும் கூடிய ஓர் இல்லத்தை அமைத்துக் கொள்ள உங்களுக்கும் ஆசையிருக்கலாம்!

தமிழ்நாடு அரசு பரிசுச் சீட்டுக்காக நீங்கள் செலவிடும் ஒவ்வொரு ரூபாயும் வீண் போவதில்லை. இந்தச் சமுதாயத்தின் வளமான சுபிட்சத்துக்காக ஏராளமான திட்டங்கள் — உணவு ... உறைவிடம் ... சுகாதாரம் ... கல்வி ... மருத்துவம் ஆகிய பல்வேறு துறைகளில் உங்கள் முதலீடு அரசினால் மறு-முதலீடு செய்யப்படுகிறது.

வளமான வாழ்க்கையை அடைவதில் உங்களுக்குள்ள வாய்ப்புகளை நினைவு கொள்ளுங்கள் ... தமிழ்நாடு அரசு பரிசுச் சீட்டுத் திட்டம் இந்தியாவெங்கிலும் அதிகப்படியான பரிசுகளையும், தொகையையும் அள்ளித் தருகிறது!

அடுத்த குலுக்கலுக்கான பரிசுகளின் மொத்தத் தொகை : ரூ. 17,50,000

ஒவ்வொரு வரிசைக்கும் முதல் பரிசு : ரூ. 1,00,000

குலுக்கல் தேதி: 25-8-1970

தமிழ்நாடு அரசு பரிசுச் சீட்டுத் திட்டம்
இதுவரை உருவாக்கிய புதிய லட்சாதிபதிகள் — **177** பேர்

பரிசுச் சீட்டுகள் விற்பனை விறுவிறுப்பாக நடைபெறுகிறது. ஒரு சீட்டின் விலை ஒரே ஒரு ரூபாய்தான்!

இன்றே வாங்குங்கள்
தமிழ்நாடு அரசு பரிசுச் சீட்டு

வெளியீடு: இயக்குநர், தமிழ்நாடு அரசு செய்தி விளம்பரத்துறை, சென்னை-9

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

33

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

சோழன் மாளிகையில் இருக்கும் அண்ணியின் உடலைக் காண வேண்டும். அண்ணனைப் பற்றிய தகவல் அறிய வேண்டும். இந்த வேதனையினிடையே செழியன் வெளியிட்ட செய்தி வேறு தாமரை உள்ளத்தைக் கலக்கிட ஆரம்பித்தது. செழியனை, இதுவரையில் பாண்டியர் குலத்தில் பிறந்தவன் என்று அவள் கருதியிருந்தாள். இப்போதோ அவன் வேளிர் குலத்து அரசியின் தம்பியென்று கூறுகிறான். அப்படியானால் பெருந்தேவியார் பாண்டியர் மரபில் வந்தவராக இருக்குமோ? இந்தச் சந்தேகங்களுக்கெல்லாம் அவள் பதில் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். சேற்றிலும் சகதியிலும் அழுந்தியிருந்த அவளது மணிப் பாதங்களைப் போலவே மனமும் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது.

''தயவு செய்து விவரமாகக் கூறுங்கள்; என் அண்ணியும் தாங்களும் எப்படி சகோதர உறவு?''

செழியன், தாமரையின் முகத்தையே

பார்த்துக் கொண்டிருந்தானே தவிர, பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை. தாமரையோ விடுவதாக இல்லை.

"இந்த நேரத்திலேகூடக் கல் நெஞ்சம்தானா? என் அண்ணனுடைய கொடுமைகளுக்கெல்லாம் அசைந்து கொடுக்காமல் மலையென நிற்கும் தங்கள் கடின இதயம்—வைர நெஞ்சம் இப்போது இளகிடுவதால் தவறொன்றும் இல்லையே!"

தாமரையின் கண்களில் மீண்டும் நீர் பொழிய ஆரம்பித்தது. செழியனின் உடல் முழுவதும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டொரு தடவை அவன் உதடுகள் அசைந்தன. ஆனால் வார்த்தைகள் எதுவும் வெளிப்படவில்லை. அவளிடம் எதையோ சொல்லிவிட வேண்டுமென்று நினைத்து உடனே அந்த நினைப்பை மாற்றிக் கொண்டான் போலும்!

"தாமரை! என் கதையில் நீ இதுவரை கேட்டறியாத புதுமையும் பயங்கரமும் நிறைய உண்டு. தயவு செய்து என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே. ஒரு காலம் வரும். அந்தக் காலம், நாமிருவரும் பேசக்கூடிய சூழ்நிலையொன்றை வகுத்துத் தருமானால் அப்போது என் கதையைச் சொல்லுகிறேன். உன் அண்ணி என் அக்காள் என்பது மட்டும் உண்மை. அதைக்கூட அவசரத்தில் என்னையறியாது உன்னிடம் கொட்டி விட்டேன். நீ எனக்காகச் செய்ய வேண்டிய உதவி, எனக்கும் உன் அண்ணிக்குமுள்ள உறவை உன் அண்ணனிடம்கூடச் சொல்லாமல் இருப்பதுதான். இந்த வேண்டுகோளைக் காப்பாற்றுவாயா?"

—செழியனின் வேண்டுகோளுக்குத் தாமரையால் உடனடியாகப் பதில் கூற முடியவில்லை. அவள், அவனிடம் கெஞ்சுகிற தோரணையில் நெருங்கி வந்து மெல்லிய குரலில் பேசத் தொடங்கினாள்.

"என் நிலைமையைச் சிறிது எண்ணிப் பாருங்கள். எனக்காக இரக்கம் காட்டுங்கள். என்னடா இது; இருட்சிறையில் கொடுமையான முறையில் அடைத்துப் போட்டு விட்டு நம்மிடம் வந்து இரக்கத்தை யாசிக்கிறாளே யென்று ஆச்சரியப் படாதீர்கள், தங்களைச் சித்திரவதை செய்யும் அண்ணனுக்கு தங்கைதான் நான். ஆனால் இப்போதும் சொல்கிறேன், பகைவர்களைப் பழிவாங்கும் கொடுமையொன்றைத் தவிர வேறெந்தத் தீயசெயல்களையும் என் அண்ணனிடம் தாங்கள் காண முடியாது!"

—இந்தக் கடைசி வாக்கியத்தைச் சொல்லிவிட்டுத் தாமரை சற்றுத் தயங்கினாள். காரணம்; தன் அண்ணன் இருங்கோவேள், முத்துநகையிடம் நடந்து கொண்ட முறையை அவள் நேரில் கண்டது நினைவுக்கு வந்தது. அதைச் சமாளித்துக் கொள்ளச் சிறிதுநேரம் தேவைப்பட்டது. பிறகு பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்:

"அப்படிப்பட்ட அண்ணனுக்குத் துணைவியாக வாய்த்த உத்தமி பெருந்தேவி தங்கள் சகோதரிதான் என்று கேள்விப்படும்போது என் உள்ளத்தில் எழும் ஆவல் எத்தகையது என்பதைத் தாங்கள் உணர முடியாதா?"

"தாமரை! என்னை மன்னித்து விடு, என் கதையை இப்போது உன்னிடம் கூறுவதாக இல்லை. இன்னும் ஒரே ஒரு வேண்டுகோள். அதை மட்டும் நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும். என்றும் நன்றியுள்ளவனாக இருப்பேன். என் சகோதரியின் உருவத்தைக் கடைசியாக ஒரு முறை பார்ப்பதற்கு வழி செய்திடுவாயெனில்...உயிர் உள்ளவரை உன்னை மறக்கவே மாட்டேன். சகோதர பாசம் எத்தகையது என்பதை நீயும் அறிந்திருப்பாய். இந்த ஒரு உதவி மட்டும் எனக்குச் செய்திடு."

செழியன் தழுதழுத்த குரலில் விடுத்த கோரிக்கைக்குத் தாமரை என்ன பதில் கூற முடியும்? அண்ணியார் இறந்து கிடப்பது சோழன் மாளிகையில் அல்லவா? செழியன் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்; அவள் மர மாளிகையில்தான் இயற்கை எய்திவிட்டாள் என்று! இந்தச் செய்தியைச் செழியனிடம் அவள் எப்படிச் சொல்வது? சொல்லாமலேயே இருந்து விடலாம். சொல்லித்தான் தீர வேண்டும் என்ற அவசியம் ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் அவசியமில்லாத அளவுக்குச் செழியன், யாரோ எவனோ அல்லவே இறந்துபோன ராணியின் தம்பியாயிற்றே! மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு விவரத்தைக் கூறிவிடத் தாமரை தயாரானாள். செழியனின் நிலைமை என்ன ஆகுமோ, அந்தச் சேதி கேட்டு என்று அவள் கலங்கினாள்.

"தங்கள் சகோதரி, அரிய பெரிய லட்சியமொன்றை நிறைவேற்றும் முயற்சியிலேயே தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்கள். தன் அருமைக் கணவனின் நெடுநாளைய கனவு நிறைவேற வேண்டும் அதைத் தானே நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் சோழனின் மாளிகைக்குள் நுழைந்தார்களாம். கரி

வர்ணஸ்ரீ — ஸ்டெனேவாக வாழ்க்கையைத் தொடங்கினர். — ராவ் — ஜெயந்தி — தேவிகா

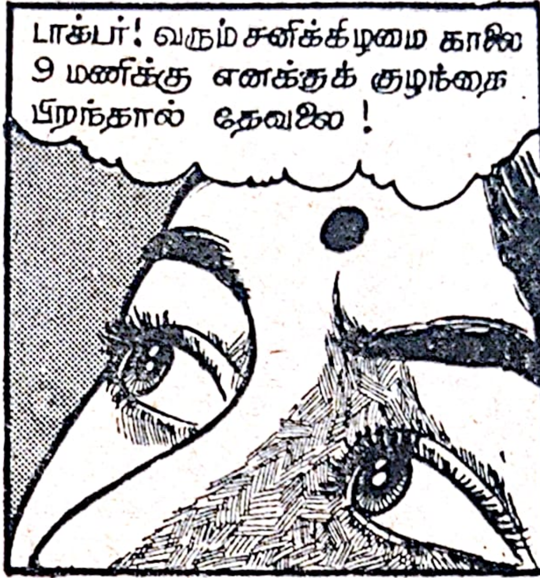
கொழும்புவிலிருந்து வெளிவரும் Star என்ற மாலைத் தினசரியில் இப்படித்தான் தமிழ்நாட்டு நட்சத்திரங்களின் பெயர்களும் தகவல்களும் வெளியாகி பிருக்கின்றன.

—பி. சுப்பையா

கால் பெருவளத்தானைக் கொன்றுவிட்டுத் தன் கணவனின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டுமென எழுந்த அண்ணியின் குறிக்கோள் படு தோல்வி அடைந்து விட்டது. சோழ மன்னரைக் கொல்லும் முயற்சியில் அண்ணியார் தோல்வியுற்றதும் மனமுடைந்து இறந்து விட்டார்களாம்.. அண்ணியின் சவம் பூம்புகாரில் தான் இருக்கிறது.''

இதைக் கேட்ட செழியனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. கரிகால் மன்னவரைக் கொல்ல வந்த வில்லவனைக் கொன்று அவன் இருட் சிறையில் அடைபட்டுக் கிடக்கிறன். அவன் அக்காளோ, கரிகாலனைக் கொல்ல முயன்று பிணமாகிவிட்டாள். எவ்வளவு விசித்திரமான அக்காளும் தம்பியும்!

தன் அன்புக்கும் மரியாதைக்குமுரிய கரிகாலர் மீண்டும் ஓர் ஆபத்திலிருந்து தப்பி விட்டார் எனக் கேட்டுச் செழியன் மகிழ்ந்தான். ஆனல், தன் சகோதரி, சாகும் நேரத்தில் லட்சியம் நிறைவேருத ஏக்கத்தோடு போய்விட்டாளே யென்று அவளுக்காக அனுதாபம் காட்டினன். தீராத நோயிலே, தீப்பட்ட புழுவெனத் துடித்துக்கொண்டிருந்த அந்த அக்காளுக்குப் பூம்புகார்க் கோட்டைக்குள்ளே புகுந்திடும் ஆற்றல் எங்கிருந்து வந்தது? புலிக்கொடிச் சோழனைக் கொன்று குவித்திடுவோம் என்ற வீராப்பு எப்படி எழுந்தது? கட்டுக்காவல்களை மீறி உள்ளே நுழைய நோய் எப்படித்தான் இடம் கொடுத்தது? செழியன் அதிசயத்தால் கண்ணை மூடி மெய்மறந்து இருந்தான். அக்காளின் சவம் பூம்புகாரில் இருப்பதாலேயே அவன் தாமரையிடம் விடுத்த கோரிக்கை பலமற்றுப் போய் விட்டது எனக் கருதவில்லை. மீண்டும் அதே வேண்டுகோளை அவளிடம் வலியுறுத்தினன். **தாமரை, செழியனைக் கனிவுடன் நோக்கினள்.**

மேலேயுள்ள மாதிரி ஒரு நிறைசூலி கேட்டால், "ஓ! அதற்கென்ன அம்மா! அப்படியே வைத்துக் கொண்டால் போச்சு!" என்று டாக்டர் பதிலளிப்பார்.

பென்ஸில்வேனியா மருத்துவமனையில் பாதிப் பிரசவங்கள் இப்படித்தான் நடைபெறுகின்றன. 'இண்டக்ஷன்' என்று இந்த முறை அழைக்கப்படுகிறது. கருவுற்றதுமே ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றால், பிரசவ தேதியைக் குறிப்பிட்டுத் தந்துவிடுகிறார்கள். அந்தத் தேதியில் நோவு எடுக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை. 'லிந்தடிக் ஆக்ஸிடாஸின்' என்ற மருந்தை உடம்பில் மெல்ல மெல்ல ஏற்றி, கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நோவு எடுக்குமாறு செய்துவிடுகிறார்கள்.

ஆனால் ஒன்று: சிக்கலில்லாது பிள்ளை பெறக்கூடிய உடலமைப்பு உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே இந்த முறை.

ஆதாரம்: நியூஸ் வீக்

"வேண்டுகோள் நியாயமானதுதான். ஆனால் அதை நிறைவேற்றி வைப்பது எவ்வளவு தவறானது என்பதைத் தாங்களே உணர முடியும், இங்கே நீங்கள் ஒரு அடிமை. இப்படிச் சொல்வதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். எங்களுக்கு நீங்கள் பகைவர். பகைவரை வெளியில் அனுப்புவது என்பது சரியான காரியமாகுமா? யாராவது அகப்பட்ட எதிரியை வெளியே விட்டு ஆபத்தை வரவழைத்துக் கொள்வார்களா?"

"உனக்கு வேண்டுமானால் நான் உறுதி அளிக்கிறேன். உன் பாதுகாப்பிலேயே நான் பூம்புகார் வருகிறேன். உன் அண்ணனுக்குக்கூடத் தெரிய வேண்டாம்; சகோதரியின் முகத்தைக் கண்டபிறகு உன்னுடனேயே திரும்பி வந்து இந்தச் சிறையில் புகுந்துகொள்கிறேன். நீ நம்பவில்லையானால்... என் உடைவாளின்மீது ஆணையிட்டு உறுதியளிக்கிறேன்."

"அண்ணியின் சவ அடக்கத்திற்கு அண்ணன் செல்கிறாரோ இல்லையோ; அதுகூட எனக்குத் தெரியாது. நான் போகிறேன் என்பது நிச்சயமாகிவிட்டது. தங்களை அழைத்துச் செல்வதானால், அண்ணிக்கும் தங்களுக்கும் இருக்கிற உறவையாவது வெளியில் சொல்லியாகவேண்டும். தாங்களோ அந்த உறவை யாரிடமும் சொல்லக்கூடாதென்று கூறுகிறீர்கள். இந்தநிலையில் நான் என்ன செய்ய முடியும்? அண்ணியின் தம்பி என்பதற்காகத் தங்கள்மீது அனுதாபம் காட்டுகிறேன். அண்ணனின் எதிரியென்கிறபோது நான் என்ன உதவி செய்ய முடியும்?"

"தமிழ் நாட்டுப் போர் மறவன் எவனும் ஒரு பெண்ணை ஏமாற்றி விட்டு ஓடி விடமாட்டான். நம்பியவர்களை மோசம் செய்வது தமிழ்க் குருதி ஓடுகிறவர்களின் பழக்கம் இல்லையென்பது உனக்குத் தெரியாதா என்ன? நான் சொல்வதைக் கேள். அண்ணியின் இறுதிச் சடங்கை நடத்தி வைக்க நீ பூம்புகாருக்குப் புறப்படும்போது உன்னோடு நானும் வருகிறேன். உன்னுடைய பாதுகாப்புப் படை வீரனாக வருகிறேன். என்னை யாரும் அடையாளம் தெரிந்துகொள்ளமுடியாதபடி உன்னைப் பாதுகாக்கும் வீரனைப் போலவே நடித்து விடுகிறேன். உன்னை மோசம் செய்து விட்டு நழுவிடப் பார்க்கிறேன் என்று உனக்குக் கடுகளவு சந்தேகம் வந்தாலும், உடனே கட்டாரியை என் மார்பின் மீது வீசிவிடு. களம் பல கண்ட என்

இது பஞ்சாபி டிரெஸ். சரி, பஞ்சாமி டிரெஸ் எப்படி இருக்கும்?

43'ம் பக்கம்

னுடைய போர் வாளின்மீது ஆணை, என்னைப் பெற்றெடுத்த தமிழன்னையின்மீது ஆணை பாண்டியர் பெருவழுதி, தோழர் கரிகாலர்—இருபெரும் மன்னர்களின் மீது ஆணை! உன்னை நான் ஏமாற்ற மாட்டேன். தப்பியோட முயற்சிக்க மாட்டேன். உன்னுடனேயே வந்து உன்னுடனேயே இங்கு திரும்புகிறேன். என்ன சொல்கிறாய்? சரிதானா?''

தாமரைக்குச் செழியனின் பேச்சை மறுத்துரைக்க முடியவில்லை. அவன் சொல்லும் யோசனைப்படியே நடந்துகொள்வது என்று தீர்மானித்தாள்.

''என்னை ஏமாற்றுவதற்காகவே திட்டம் வகுக்கிறீர்கள் என்றால் பூம்புகார் அரண்மனையில் தாங்கள் தப்பியோட முனையும்போது என்னைக் கொன்று போட்டுவிடுங்கள். இல்லாவிட்டால் என் அண்ணனுக்குப் பதில் சொல்ல நான் உயிரோடிருந்து வேதனைப் படுவேன்,'' என்று உருக்கமாகக் கேட்டுக் கொண்டாள் தாமரை.

''தாமரை, என்னை நம்பு. உதவி செய்தவர்களுக்கு துரோகம் செய்வது தமிழினத்து வழக்கமல்ல என்பது தெரிந்தும் என்னைச் சந்தேகப்படலாமா? உன்னைப் பாதுகாக்கும் வீரனாக வரும் நான், என் சகோதரியின் பிணத்தைப் பார்த்ததும் பாச உணர்ச்சி பீரிட்டுக் கிளம்பிவிடாமல் என் இதயத்தையும் கட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறேன். ராணியின் பிரிவு கண்டு படை வீரனுக்கு ஏற்படும் வேதனையை மட்டுமே என் முகத்தில் காண்பாய்.''

—என்று செழியன் கூறியதும் தாமரை 'ஓ' வெனக் கதறி அழுது விட்டாள். பிறகு, தாமரை அவனிடம் விடைபெற்றுக்

அலுவலகத்துக்கு வந்தவர்: என்ன ஒருவரையும் காணோம்? பகல் ஒரு மணி முதல் இரண்டுவரை லஞ்ச் அவரா?

சிப்பந்தி: லஞ்ச் அவர் மட்டுமல்ல. கன்டிராக்டர் குமாஸ்தாக்களை காப்பி ஓட்டலுக்கு அழைத்துப் போயிருக்கும் ''லஞ்ச அவர்.''

■

''புதிதாக 'பாக்டரி' ஆரம்பித்தீர்களே? எப்படி இருக்கிறது?''

''ஸாடிஸ் ஃபாக்டரியாயிருக்கிறது.''

■

''நேற்று 'கேக்' சாப்பிட்டீர்களே, எப்படி இருக்கிறது?''

''கேக்கைப்பற்றி கேட்கணுமா? நேற்று கேக்—இன்று ஸ்டமக் கேக்.''

■

கலகத்தால் பெயர் பெற்று 'கல்' வீச்சுக் கிளர்ச்சிகளால் ''கலகத்தால்'' என்பது உருமாறி ''கல்கத்தா'' ஆனதுவோ?''

■

வடக்கே 'வாடி' என்ற ஊர் இருப்பது போல், தெற்கே 'போடி' என்ற ஊர் உண்டு. போடிநாயக்கனூர்தான் அது.

■

''ஜமீந்தார் இப்போ எப்படி இருக்கிறார்?''

''ஜமீனெல்லாம் போய் ஆள்தான் மீந்தார்.''

—'கலாபாரதி'

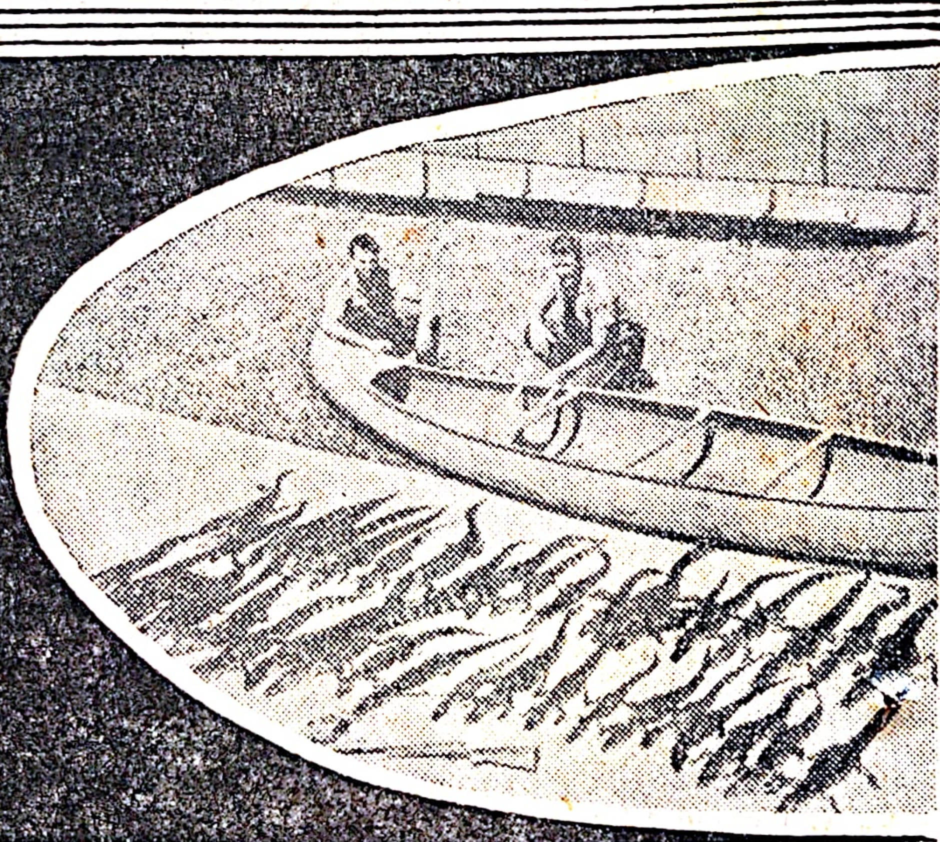
கொண்டு விரைவில் பயணத்துக்கான ஏற்பாடுகளுடன் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு இருட் சிறையிலிருந்து வெளியேறினுள். செழியன் தாமரை போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், பின்னர் சிறையின் கதவுகள் மூடப்பட்டன. தாமரை, அவன் கண்களிலிருந்து மறைந்து விட்டாள். திரும்பி வருவாளா என்ற சந்தேகத்துடனே தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு சிந்தனையில் வீழ்ந்தான். தாமரை வேகமாகத் தன் இருப்பிடம் சென்று பயணத்திற்கான உடைகளை அணிந்து கொண்டாள். தோழியொருத்தியின் துணையால் வேளிர் படைவீரன் ஒருவனின் உடைகளைக் கொண்டுவரச் சொல்லி அவைகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டாள். தோழியிடம் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு செழியன் அடைபட்டிருக்கும் இருட்சிறை நோக்கி நடந்தாள்.

'என்ன ஆனுலும் சரி, சமாளிப்போம்' என்ற துணிவு அவளைத் தள்ளியது. இடையில் ஒளித்து வைத்திருந்த கட்டாரியைத் தடவித் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டே சிறையின் அருகே சென்றுள். வாயிற் புறத்தில் காவல் நின்ற வீரனைக் கூப்பிட்டு அவன் காதில் ஏதோ ரகசியம் கூறி அவனை அனுப்பினுள்.

பிறகு தாமரை உள்ளே நுழைந்தாள். செழியன் தாமரையை நன்றியுணர்வுடன் நோக்கினுன். வேளிர் வீரன் உடைகளைக் கொடுத்து அவனை அணிந்து கொள்ளுமாறு கூறிவிட்டு வாயிற்புறம் வந்து நின்று கொண்டாள். செழியனும் வெகு விரைவில் வேளிர் படைவீரனைப் போல உருமாறி அவள் எதிரே வந்து நின்றுன். இருவரும் சிறையை விட்டு வெளியேறினர். சிறைக் கதவைத் தாமரை மூடினுள். செழியன் தலை குனிந்தவாறு அருகே நின்றுன்,

''தாமரை!'' என்ற முரட்டுக் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினுள். செழியனும் நடுங்கி விட்டான்.

(தொடரும்)

அமெரிக்காவில் ஃப்ளாரிடா கடற்கரை ஓரமாக உள்ள இருண்ட பகுதியில் ஒரு வகை நீண்ட முதலைகளை அனுமதி இல்லாமல் திருட்டுத்தனமாகப் பிடித்து விற்பது லாபகரமான தொழிலாக இருக்கிறது.

ஃப்ளாரிடாவில் 3 லட்சம் ராட்சச முதலைகள் இருக்கின்றனவாம்.

—'கபி'—

ஓடி வந்தேன். இந்த ரூமுக்கு இருக்கும் தனிக்கதவைத் திறந்துகொண்டு வந்தேன். வந்தால் நினைத்தது நடந்திருக்கிறது.. போகட்டும். ஆளுக்குக் கொஞ்சம் பணம் தருகிறேன். போய்விடுங்கள்.''

முனிரத்தினம், ''எவ்வளவு தருவீர்கள்?'' என்கிறார்.

அவள் பேரம் பேசினாள்.

''எங்களுக்கு?'' என்றான் மணி அமைதியாக. ''பின்னால் தகராறு பண்ணிக் கொள்ளுமுன் இப்போதே தீர்த்துக்கொள்வது நல்லதில்லையா?''

முனிரத்தினத்தின் முகம் சிவந்தது. இளக்காரத்துடன் ஒரு காகிதத்தை எடுத்து, ''பங்கு கேட்கிறாயா பங்கு. பங்குதானே இதோ!''

அவர் காகிதத்தில் எழுதிக் காட்டியது ஒரு பூஜ்யம். மணி ஆத்திரத்துடன் முனிரத்தினத்திடம், ''நாங்களும் தானே சார் ஒத்தாசை செய்திருக்கிறோம். பங்கு கொடுக்கவேண்டாமா?'' என்றான்.

''அதற்கு முன்னால்...'' என்கிறேன்.

''முன்னால்?''

கீழே சத்தம் கேட்கிறது.

''என்ன சத்தம்?'' மணி.

''நடந்து, படியேறி வருகிற சத்தம்!'' என்கிறேன்.

''யார்?''

''போலீஸ்!''

''போலீஸ்ஸ்ஸ்?'' — இந்து பாலா.

''போலீஸ்? வாட் டூ யூ மீன்?' முனிரத்தினம்.

நான் விளக்கம் சொல்கிறேன். ''கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன், கீழே இறங்கினேனே, அப்போது. ஃபோன் செய்துவிட்டு வந்தேன்!''

''இதனால் உனக்கென்ன லாபம்?''

''ப்ரமோஷன் கிடைக்கும்!''

''உளறாதே. விளக்கமாய்ச் சொல்.'' முனிரத்தினத்தின் உறுமல்.

''விளக்கம் இப்போது வேண்டாம். பின்னால் தெரியும். நான் போலீஸ் அதிகாரி. இத்தனை நாள் உங்கள் கம்பெனியில் வேலைக்கு வைத்துக் கொண்டதற்கு நன்றி...''

பூட்ஸ்களின் ஓசை நெருங்குகிறது. கதவைத் திறக்கிறேன்.

3

மகாராஜா: என்ன! போருக்குச் சென்ற குதிரைப் படையைக் காணவில்லையா? என்ன ஆனார்கள்? எங்கு சென்றார்கள்?

அமைச்சர்: கிண்டிக் கிண்டிக் கேட்காதீர்கள் மன்னா! கிண்டிக்குத்தான் சென்றிருக்கிறார்கள்.

4

பொற்கொல்லன்: மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் அரசே! நாட்டில் குழப்பம் அதிகரித்திருப்பதால் கிரீடத்தின் பின்புறத்தில் ஓட்டை ஒன்று செய்ய வேண்டும் என்கிறீர்களே, ஏன்?

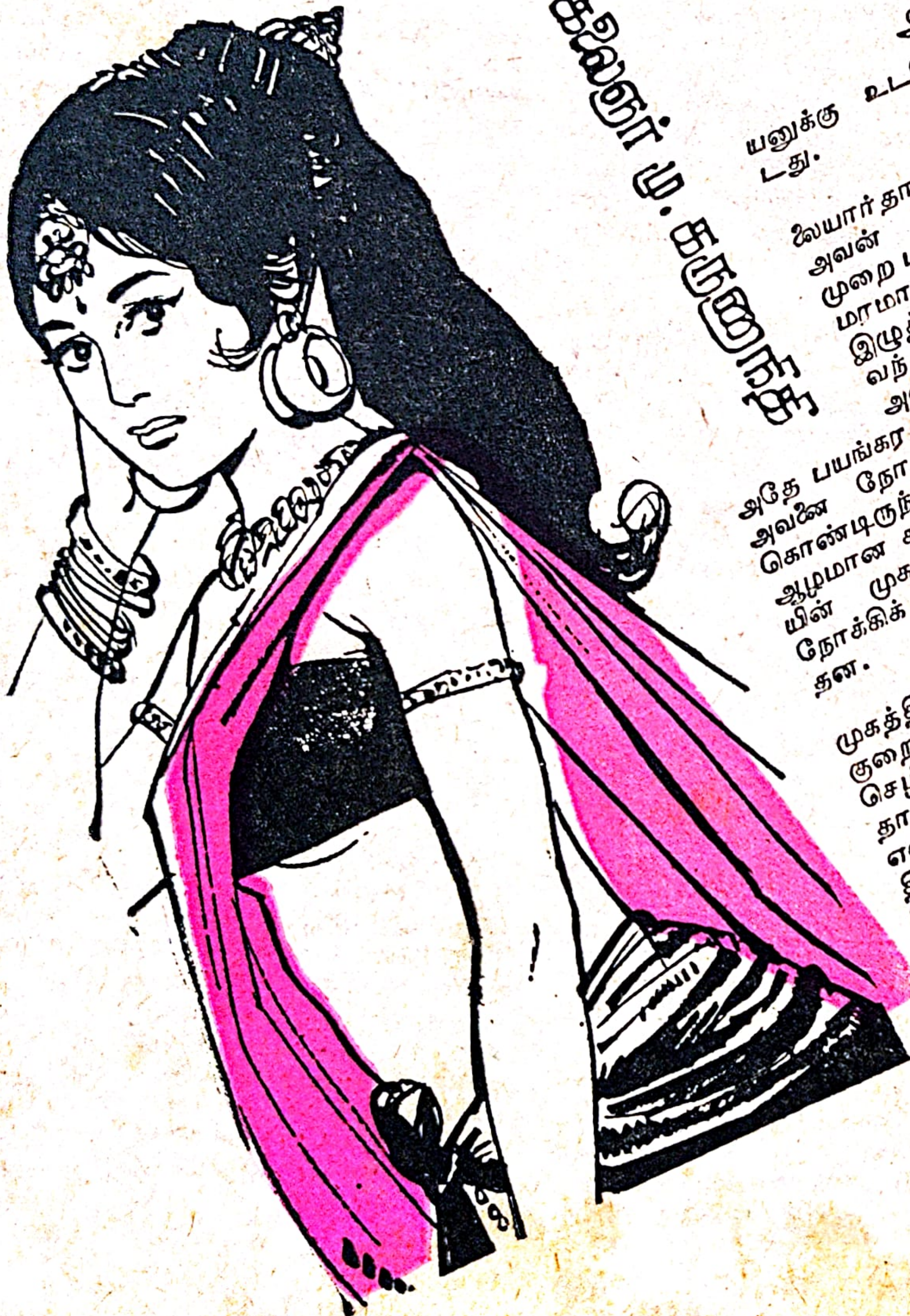
மகாராஜா: தலையைச் சொறிந்துகொள்ளத்தான்!

—மு. த. ஐயப்பன்

ரோமா புரிப் பாண்டியன்

34

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

அழைத்தது யார் என்று செழியனுக்கு உடனே விளங்கிவிட்டது.

அமைச்சர் செந்தலையார் தான் அது. அவரை அவன் அங்கேயே ஒரு முறை பார்த்திருக்கிறான். மாமாளிகையில் அவனை இழுத்துக் கொண்டு வந்து நிறுத்தியதும் அவன் பார்த்த அதே பயங்கர உருவக் கிழவர் அவனை நோக்கி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார். அவரது ஆழமான கண்கள், தாமரையின் முகத்தையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

தாமரைக்கு முகத்தில் கலக்கம் குறைந்திருந்ததை செழியன் உணர்ந்தான். அண்ணனே எனக் கருதி அவள் திடுக்கிட்டிருக்க வேண்டும். அண்ணனல்ல; அமைச்சர் தான் என்றதும் அவளது பயம் ஓடி விட்

டது. ஆனாலும் அவள் அமைச்சரை அங்கு எதிர்பார்க்கவில்லை. இருட்சிறையின் காவலனை அவள் அமைச்சரிடம் தான் அனுப்பினாள். தான் சோழநாட்டுக்குப் புறப் பட்டுவிட்டதாகச் செய்தி சொல்லிவிடும் படியாகத்தான் அவள், அந்த வீரனை செந்தலையாரிடம் ஓடச் சொன்னாள். வீரன் போய் வருவதற்குள் செழியனுக்கு வேடமிட்டு வெளியேறிவிடலாம் என்ற தந்திரமான திட்டம் வேறு அவள் மனதில் இருந்தது.

ஆனால் நினைத்ததற்கும் நடந்ததற்கும் சற்று வேறுபாடு ஏற்பட்டு விட்டது. தாமரையினால் அனுப்பப்பட்ட காவலன், அமைச்சரிடம் சென்று தாமரை புகார் நகரத்துக்குப் பயணப் பட்டுவிட்டாள் என்று தகவல் கொடுத்தான். ''இப்போது தாமரை எங்கேயிருக்கிறாள்?'' என்று செந்தலையார் கேட்ட காரணத்தால், தாமரை இருட் சிறைக்குள் நுழைந்திருக்கும் செய்தியை அந்த வீரன் அவரிடம் சொல்ல நேரிட்டது. அதனால் செந்தலையார் ஏதோ ஐயமுற்றவராய் அங்கேயே வந்துவிட்டார்.

செந்தலையார் அருகே வந்து விட்டது கண்ட தாமரை, செழியனுக்குக் கண்ஜாடை தெரிவித்து அப்பால் சென்று தந்திரமாக நடந்து கொள்ளுமாறு மெல்ல இதழசைத்துக் கூறிவிட்டாள்.

செழியனும் வேளிர் படை வீரனைப் போலவே நடிக்கத் தொடங்கி அங்குமிங்கும் நடைபயின்று கொண்டிருந்தான். இருட்சிறையின் கதவை அவனே மூடிப் பூட்டினான்.

தாமரையின் பக்கத்தில் வந்து நின்ற செந்தலையார், ''என்னம்மா! போவதற்கே முடிவு செய்து விட்டாயா?'' என்று கரகரத்த குரலில் கேட்டார்.

''ஆமாம் அமைச்சரே! இதில் யோசிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை.'' என்று தாமரை பதில் கூறினாள்.

''கரிகாலன் உன்னைச் சிறைப் படுத்தி வைத்துக்கொண்டு. ''செழியனை விடுதலை செய்தால்தான் தாமரையை விடுவிப்பேன்' என்று நிபந்தனை போட்டு விட்டால் என்ன செய்வது?'' என வினவு முப்பினார்.

''கரிகால் சோழர், நாம் நினைக்கிறபடி அவ்வளவு நேர்மையற்றவரல்லர். நம்மையெல்லாம் வளைத்து சிறையில் பூட்டவேண்டுமென்றால் அவர் படைகளின் உதவியைத்தான் நாடுவாரே தவிர, போர்முறை இலக்கணத்துக்கு முரணாகப் புறமிருந்து நம்மைத் தாக்க மாட்டார்!''

இப்படித் தாமரை, கரிகாலனைப் புகழ்ந்து பேசியதும் செந்தலையாரின் கிணற்றுக் கண்கள் உப்பிக்கொண்டன. முகம் மேலும் விகாரமாக மாறிற்று. உறுமிக் கொண்டார். அந்த உறுமலில் எவ்வளவு வெறுப்பு உணர்ச்சியிருந்தது என்பதைத் தாமரை புரிந்துகொண்டாள்.

''சரி. .இருட்சிறையில் என்ன செய்தாய்? செழியனைப் பார்த்தாயா? அவன் சுகம் விசாரித்தாயா? எப்படி இருக்கிறான் துரோகி?'' என்று கேலியும் கோபமும் கலந்து சிரித்தவாறு கேட்டார்.

''செழியனின் சுகம் விசாரிக்கும் வேலையில்லை எனக்கு. அவனை ஓடி விடாமல் பாதுகாத்து அண்ணன் வரும் வரையில் இருட்சிறையிலேயே மூடிவைத்திருப்பது என்னுடைய பொறுப்பு!''

இந்தப் பதில் செந்தலையாருக்கு ஆத்திர மூட்டியது.

''செழியனைக் காவல் புரிய இங்கு படை வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். தளபதியிருக்கிறார். நானும் சாகவில்லை; உயிரோடுதான் இருக்கிறேன்!'' என்று அவர் வேகமாகப் பதில் சொன்னார்.

''நீங்கள் எல்லாம் இருக்கிறீர்கள். நான் மறுக்கவில்லை. அண்ணனைப் போர் வெறியராக மாற்றி, மறவர் குலப் பண்புக்கு மாறாக மாற்றாரிடம் நடந்து கொள்ளக்கூடிய கொடியவராக மாற்றி, எந்நேரமும் அவர் இருதயத்தில் 'பழிக்குப் பழி' என்ற பயங்கரமான வார்த்தைகளை ஒலிக்கச் செய்து கொண்டு, இந்த மரமாளிகையிலேயே வேளிர்குலத்துக்கு முடிவு கட்டக்கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்க நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்!''— என்று தாமரை ஆத்திர வார்த்தைகளை வாரியிறைத்தாள்.

தாமரையின் திடீர் மாறுதலுக்குக் காரணம் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் செந்தலையார் அப்படியே நிலை பெற்று நின்றார்.

அமைச்சரிடம் அளவுக்கு அதிகமாகவே பேசிவிட்டோம் என்பதைத் தாமரையும் நன்கு உணர்ந்து கொண்டாள். ஆனால் அப்படிப் பேசித்தான் தீரவேண்டும் என்ற நெருக்கடியில் அவள் இருந்தாள். அமைச்சரிடம் சாவதானமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தால் அதற்குள் செழியனைப்பற்றி ஏதாவது தகவல் செந்தலையாருக்குக் கிடைத்து விடக்கூடும். செழியன் சிக்கிக்கொள்ள நேரிடும். கோபமாகப் பேசிவிட்டு உடனே வெளியேறி விட்டால்— தான் செய்யும் தவறை மறைத்துவிடலாம் எனத்திட்டமிட்டுத் தான் அவள் செந்தலையாரின் சிந்தனையை வேறுபக்கம் திருப்பும் விதத்தில் அங்ஙனம் கடுமொழிகளைக் கூறினாள். அந்தத் திட்டத்தில் அவள் வெற்றியும் பெற்றாள்.

என்றுமில்லாத விதமாகத் தாமரையின் சுடு சொற்கள் பாய்ந்தது கண்ட அமைச்சர் அசைவற்ற நிலையில் தலையை மட்டும் மேலே தூக்கியவாறு சிந்தனையை ஓடவிட்டார். தாமரையுடன் பேச அவர் விரும்பவில்லை. மன்னன் இருங்கோவேளுக்காகவே தன் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருப்பதாக எண்ணிடும் வயோதிகப் பருவத்தினர்தான் அந்தச் செந்தலையார். அவரைப்போய் தாமரை இழித்துரைத்ததும் அவரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

மனக் குமுறலுடன் அவர் நிற்கும் நேரமே நல்ல நேரம் எனக்கருதிய தாமரை, சற்று தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த செழியனைப் பார்த்து, "ம்......குதிரைகளைக் கொண்டுவா!" என்று கட்டளையிட்டவாறு நடந்தாள்.

செழியனும் குதிரைகள் கட்டப் பட்டிருந்த இடம்நோக்கி ஓடினான். தாமரையும் அவன்பின்னே போய்க் கொண்டிருந்தாள். யாராவது வேளிர் வீரன் செழியனைச் சந்தேகப்பட்டுப் பிடித்து விடக்கூடாதே என்பதற்காக அவள் அவனைத் தொடர்ந்தாள்.

செழியன், இரண்டு குதிரைகளைத் தயார்செய்து நிறுத்தினான். தாமரை ஒரு குதிரையில் ஏறிக்கொண்டாள்.

இருகுதிரைகளும் மரமாளிகையைத் தாண்டிச் செல்லுகிற காட்சியைக் கொந்தளிக்கும் நெஞ்சத்துடன் செந்தலையார் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். அவர் உள்ளத்தில் பெரும் புயல்.

"இந்த அரச குடும்பத்தின் மேன்மைக்காக எவ்வளவு சிரமங்களை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன். சோழனுடன் நடந்த போரில் களத்தில் தன்னந்தனியாகச் சிக்கிக்கொண்ட இருங்கோவேள் மன்னனை உயிரைப் பணயமாக வைத்தல்லவா காப்பாற்றினேன்? இந்தத் தள்ளாத வயதிலும் வேளிர்குலத்து மக்களின் வெற்றியொன்றை மட்டுமே குறிக்கோளாகக்கொண்டு இரவு பகல் அதே சிந்தனையாக உழன்று கொண்டிருக்கும் என்னைப்பார்த்து மிக அவசரப் பட்டுப் பேசிவிட்டாளே இந்த இளம் பெண்! சே சே! இவ்வளவு உழைத்து என்ன பயன்?" என எண்ணியவாறு இருட்சிறையின் கதவை நோக்கினார். அது பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தது. சுற்றும் முற்றும் திரும்பிப் பார்த்தார். இருட்சிறையின் காவலன் அப்போதுதான் வந்து கொண்டிருந்தான்.

"இந்தச் சிறையின் சாவிகளின் ஒன்று உன்னிடமிருக்கிறதல்லவா?" எனக் கேட்டார்.

"இருக்கிறது" என அவனும் தலையசைத்தான்.

பிறகு அமைச்சரின் உத்தரவுப்படி சிறை திறக்கப்பட்டது. செழியனைக் காண்பதற்கு மிக ஆவல் கொண்டவராக அமைச்சர் உள்ளே நுழைந்தார். அமைச்சருக்கு அங்கே காத்திருந்

பவானிக்காரர்களே!
பொறுமைப்படாதீர்கள்!

தது வெறும் ஏமாற்றந்தான். செழியனைக் காணவில்லை யென்றதும் அவருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. "ஓ!" வென்று கத்தினார். கிழப்புலியின் உறுமலைப் போலிருந்த அந்தக்கதறல் கண்டு மரமாளிகையே அதிர்ந்தது. ஒரு நொடிப் பொழுதில் மரமாளிகையில் உள்ள வீரர்கள் அனைவரும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

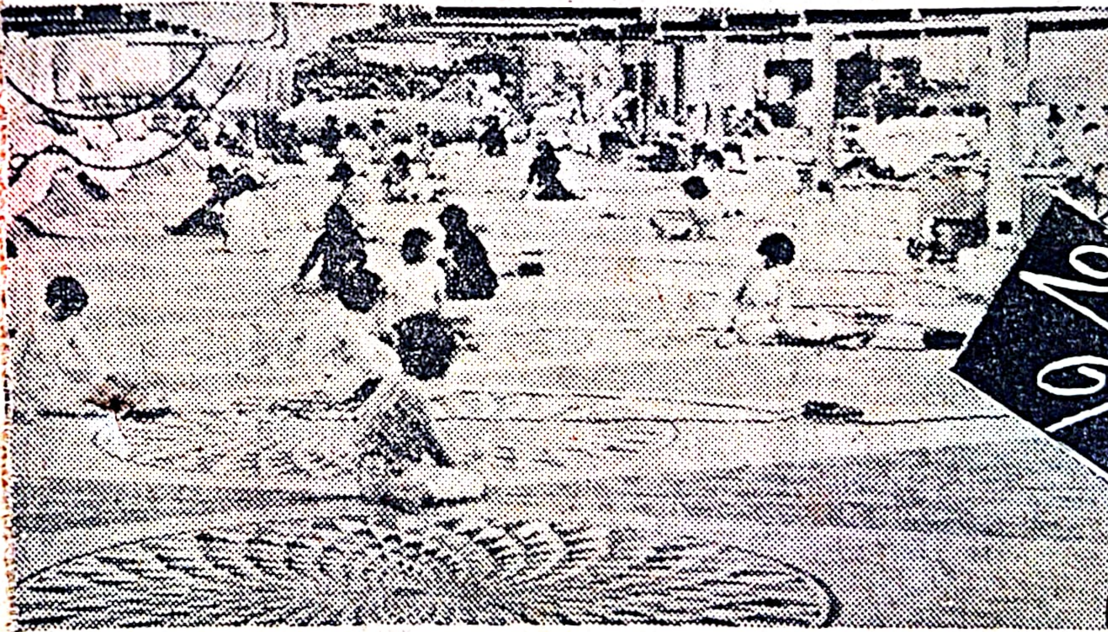
"செழியன் தப்பி விட்டான். தாமரையை ஏமாற்றி அவளுடன் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். விடாதீர்கள்; பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள்!' என்று கத்தினார்.

செழியனைக் காணவில்லை என்றதும் அவருக்குத் தாமரையின் மீது தான் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. தாமரையுடன் சென்ற வீரன்தான் செழியனாக இருக்க வேண்டுமென்று அவர் முடிவு கட்டிக் கொண்டார். அவரது கட்டளை பிறந்ததும் குதிரைகள் மரமாளிகையை விட்டுப் பறக்க ஆரம்பித்தன. செந்தலையாருக்குக் குழப்பமும் கிலியும் அதிகமாயிற்று.

இருங்கோவேள் மன்னரின் துணைவியோ எதிரியின் கோட்டைக்குள்ளேயே பிணமாகிவிட்டாள். அவள் சவத்தைக் காணச் செல்கின்ற தாமரையும் புகார் அரண்மனையிலே சிக்கிவிடமாட்டாள் என்பது என்ன நிச்சயம்? எதிர் காலத்தையாவது ஏற்றம் மிக்கதாகச் செய்யவேண்டும் என்று நடுக்காட்டிலே வாழ்க்கை நடத்துகின்ற வேளிர்குடிக்கு மீண்டும் கடுமையான சோதனைக்காலம் துவங்கிவிட்டதோ— என்று நெஞ்சிலே முளையிட்ட எண்ணத்தைத் தொடர்ந்து அவரது தளர்ந்து போன உடல் தள்ளாடத் துவங்கியது.

இருங்கோவேள் மன்னன் வந்தால் என்ன பதில் சொல்லுவது? "செழியன் எங்கே?" என்று சிங்கநாதம் செய்கின்ற நேரத்தில் அமைச்சராகிய அவர் என்ன விளக்கம் தரமுடியும்? இழந்த நாட்டை மீட்க 'பணயப் பொருளாக' அல்லவா அவன் செழியனைப் பயன்படுத்தக் கருதினான்? "சிறகை ஒடித்துப் பறவையைக் கொடுத்தேன்; அதையும் பறக்க விட்டுவிட்டு நிற்கிறீர்களே! இங்கிருந்த பாதுகாப்பெல்லாம் பாழ்பட்டுப் போயிற்றா?, அல்லது கொஞ்ச நஞ்சம் இருக்கிற என் மானத்தையும் போக்கி விடுவதுதான் உங்கள் எண்ணமாக ஆயிற்றா?" என்று தோல்வியால் புண்ணாகிக் கிடக்கின்ற இருங்கோவேள் புலம்பத் துவங்கி விட்டால் என்ன செய்வது?

உலகிலேயே பெரிய....?

பிரம்மாண்டமான ரத்தினக் கம்பளத்தைச் சீனப் பெண்கள் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுவரை இவ்வளவு பெரிய ஜமக்காளத்தை எவருமே நெய்ததில்லையாம். இதை அமெரிக்காவிலுள்ள லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் மியூசிக் சென்டருக்காக பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்திலுள்ள ஹாங்காங் நகரத்தின் கார்பெட் மான்யுபாக்சரர்ஸ் தயாரித்திருக்கிறார்கள். —'சாஜி'. ஆதாரம்: 'ஏஷியன் இன்டஸ்ட்ரி'

செந்தலையாரின் இருதயம் அடுப்பு உலைபோல் கொதிக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

தாமரை, செழியன் இருவரும் சென்ற குதிரைகள் மிக விரைவில் பூம்புகாரை அடைய வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் நாலுகால் பாய்ச்சலில் சென்று கொண்டிருந்தன.

தனக்கு இணையாகத் தாமரையும் குதிரைச் சவாரி செய்திடும் காட்சி கண்டு செழியன் வியப்படைந்தான்.

சிறிது தொலைவு காட்டைக் கடந்ததும் தங்களுக்குப் பின்னால் ஏராளமான குதிரைகள் வரும் குளம்படிச் சத்தம் கேட்பதை அவர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள். இருவரும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு தங்கள் குதிரைகளை ஓட்டத் தொடங்கினார்கள். இருங்கோவேள் மன்னனின் குதிரைப் படைகள் அந்தக் காட்டையே அழிப்பதுபோல் வெள்ளமென வந்து கொண்டிருந்தது, செழியனையும் தாமரையையும் தேடி!

முத்துநகையைச் சந்தித்துக் காதல் கொண்ட அருவியைத் தன் குதிரை கடந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துத் தாமரை, சிந்தனையை எங்கேயோ செலுத்தினாள். அது ஒரு கணம் தான்; அதற்குள் பின்னே வரும் குதிரைப் படையின் ஒலி, அவளை வேகமாகத் துரத்திடத் தொடங்கியது.

''தாமரை! படைகள் அங்கே வந்துவிட்டன. இன்னும் வேகமாக!''

இடம் தராவிட்டால் குளத்தில் விழுவேன்

''யாரப்பா தம்பி, என்ன வேணும் உனக்கு?''—தலைமையாசிரியர் கஸ்தூரிரங்க ஐயங்கார்.

''சார்! என்னை எப்படியாவது இப்பள்ளியில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.''—உள்ளே வந்த பன்னிரண்டு வயதுப் பையன்.

''எந்த வகுப்பில் சேரவேண்டும்? எந்த வகுப்பில் சேரவேண்டும் என்றாலும் பரிட்சை எழுதியாகவேண்டும்.''

''பரிட்சை எல்லாம் எழுதிவிட்டேன். இங்கு உள்ள ஐந்தாம் வகுப்புக்குக்கூட நான் லாயக்கு இல்லையாம் சார்!''

''பிறகென்ன செய்வது தம்பி?''

''உயர்நிலைப்பள்ளியில் சேராமல் ஊருக்குப் போனால் எல்லோரும் என்னைக் கேலி செய்வாங்க சார். எப்படியாவது ஐந்தாம் வகுப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள் சார்.''

''முடியாதப்பா முடியாது.''

''முடியாதா? இதோ உங்க கண் முன்னாலேயே எதிரே உள்ள கமலாலயத்தில் விழுந்து சாகப்போகிறேன் சார்.'' ஹெட்மாஸ்டர் தட்டிக்கொடுத்தார் பையனை. அவனுக்கு இடம் கிடைத்துவிட்டது.

சிறுவன் யார்? முதலமைச்சர் மு. கருணாநிதி அவர்கள்தான். 1936'ம் ஆண்டு திருவாரூர் கழக உயர்நிலைப்பள்ளியில் சேர வந்ததை நினைவுகூர்ந்திருப்பது; பள்ளியின் 1956'ம் ஆண்டு வைரவிழா நினைவுமலரில்.

• வெ. ராமகிருஷ்ணன்.

என்று கூவியவாறு குதிரையில் பறந்து கொண்டிருந்தான் செழியன்.

தாமரையும் தன் குதிரையைக் கடுவேகமாக விரட்டும் முயற்சியில் தீவிரங் காட்டினாள். சிறு சிறு பாறைகளையெல்லாம் அலட்சியமாகத் தாண்டியும், ஏறியும் கடந்து சென்று கொண்டிருந்த தாமரையின் குதிரை, ஒரு குழியில் காலைவிட்டுத் 'தடா' ரென்று கீழே விழுந்தது. விழுந்த ஒலி கேட்டுச் செழியன் ஓடிவந்தான்.

குதிரை எழமுடியாமல், கால் ஒடிந்து போயிற்று. தாமரைக்குப் பலமான அடியெதுவும் இல்லை. செழியன் தவித்தான், செய்வதறியாமல். அதற்குள் குதிரைப்படைகள் நெருங்கி வரும் ஒலிவேறு அவனைத் திடுக்கிடச் செய்தது. யோசிப்பதற்கு நேரமில்லை. தாமரையைத் தூக்கித் தன் குதிரையில் உட்காரவைத்துக் கொண்டு குதிரையைத் தட்டிவிட்டான். இருவரையும் சுமந்தவாறு அந்தக் குதிரை முன்னிலும் வேகமாகப் புறப்பட்டது. பின்னால் வரும் குதிரைப் படையின் ஒலி மட்டுமே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. இப்போது அவர்கள் தொடர்ந்து வருவதைக் கண்ணாலும் பார்க்க முடிந்தது.

''தாமரை! என்னைப் பலமாகப் பிடித்துக்கொள்! நான் இன்னும் வேகமாகப் போகப் போகிறேன்!'' என்றான் செழியன்.

தாமரையும் அவ்வாறே செய்தாள். குதிரை, காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு ஓடிற்று. ஆபத்தான கட்டம் கடந்துவிட்டால் போதுமென்று எண்ணியவனாய் செழியன் உயிரை மறந்து குதிரையை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

அதோ வந்துவிட்டார்கள், படை வீரர்கள்—

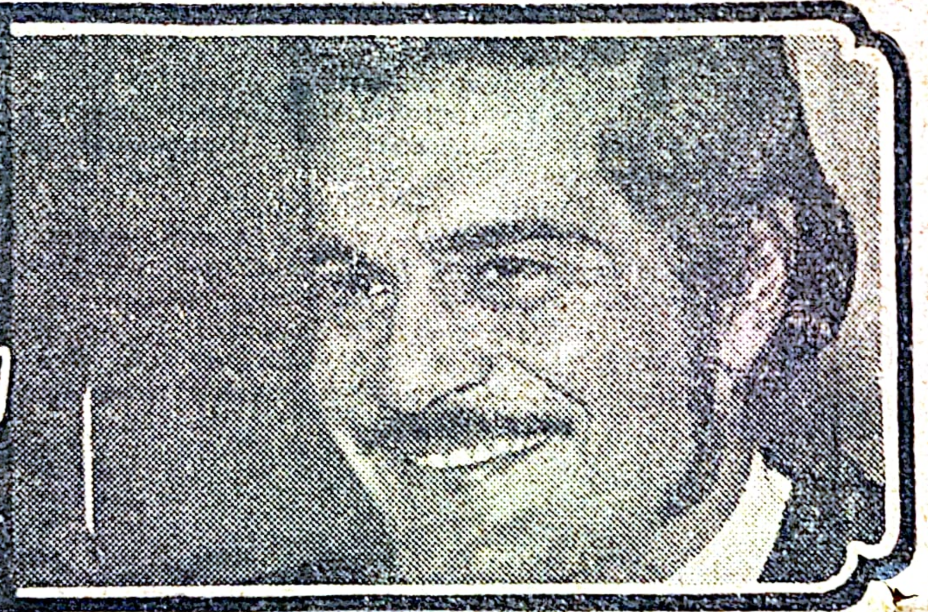
அய்யோ — பிடித்துவிடுவார்கள்—

அகப்பட்டுக் கொண்டார்கள் —என்று நினைக்கும் நேரத்தில் காட்டைத் தாண்டி வெளியேறிவிட்டது செழியனின் குதிரை.

தொடர்ந்து வந்த குதிரைப் பட்டாளம், காட்டைத் தாண்டுவதற்கு அஞ்சி—அதற்குமேல் செல்வது இருங்கோவேள்மன்னரைக் காட்டிக் கொடுத்தது ஆகுமெனக் கருதி — நின்றுவிட்டது.

(தொடரும்)

நடித்துக் காட்டு பார்க்கலாம்

உமர்ஷெரீப் இவ்வளவு பெரிய நடிகராக அப்போது இல்லை. நடிக்க எங்கேயாவது சான்ஸ் கிடைக்காதா என்று எகிப்தில் ஸ்டுடியோ ஸ்டுடியோவாக அலைந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது எகிப்தின் தலைசிறந்த நட்சத்திரமாக விளங்கிய ஒரு நடிகையிடம் சென்று நடிப்புக்கு ஒருவாய்ப்புக் கேட்டார்.

''ஏதாவது நடித்துக் காட்டு, பார்க்கலாம்,'' என்றாள் அவள்.

சட்டென்று ஷேக்ஸ்பியரின் 'ஹாம்லெட்' வரிகள் நினைவுக்கு வந்தன உமர்ஷெரிபுக்கு. வசனம்பேசி, நடித்துக் காட்டினார். சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

—டிட்பிட்ஸ்

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

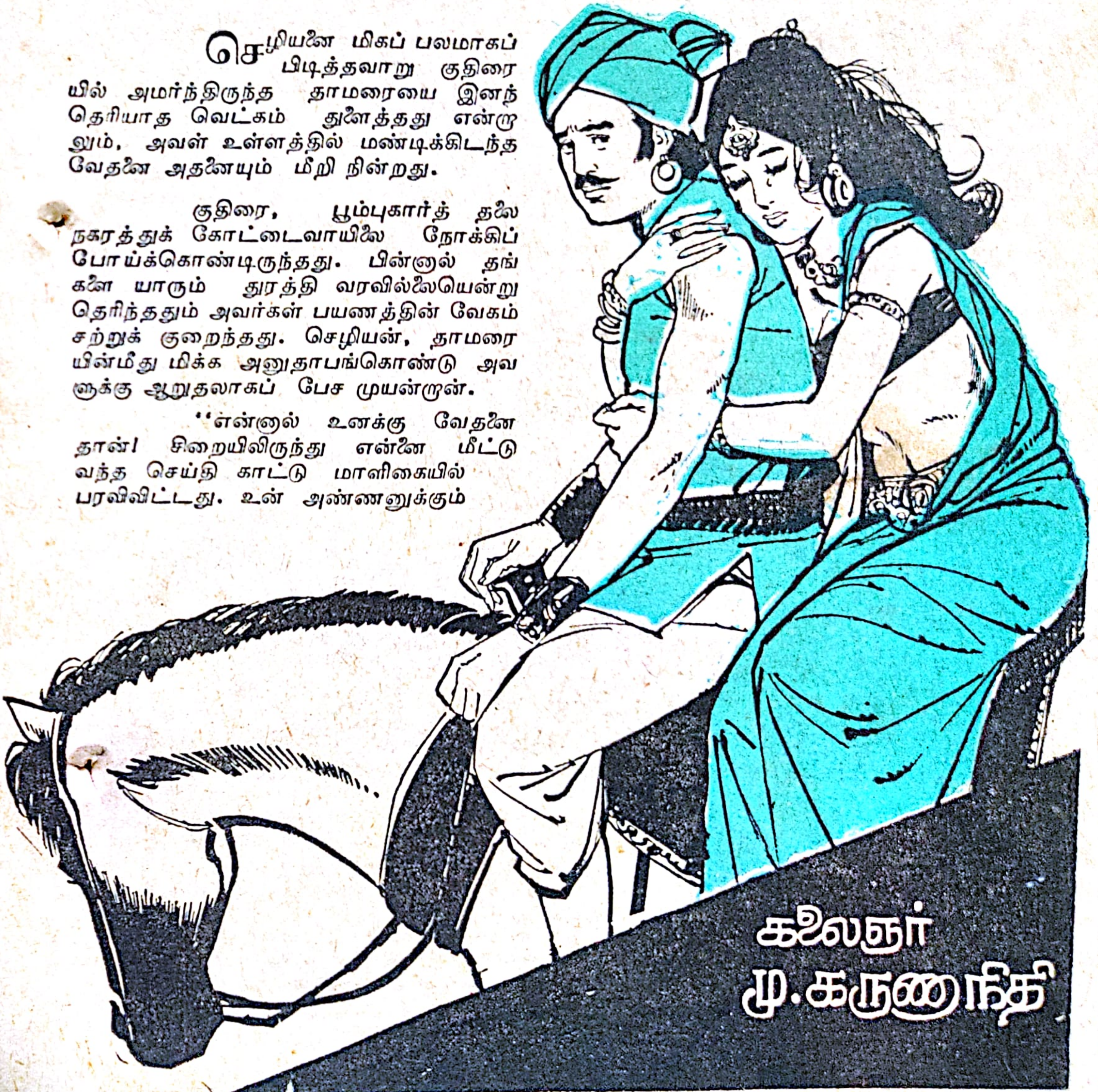
35

செழியனை மிகப் பலமாகப் பிடித்தவாறு குதிரையில் அமர்ந்திருந்த தாமரையை இனந் தெரியாத வெட்கம் துளைத்தது என்றாலும், அவள் உள்ளத்தில் மண்டிக்கிடந்த வேதனை அதனையும் மீறி நின்றது.

குதிரை, பூம்புகார்த் தலைநகரத்துக் கோட்டைவாயிலை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. பின்னால் தங்களை யாரும் துரத்தி வரவில்லையென்று தெரிந்ததும் அவர்கள் பயணத்தின் வேகம் சற்றுக் குறைந்தது. செழியன், தாமரையின்மீது மிக்க அனுதாபங்கொண்டு அவளுக்கு ஆறுதலாகப் பேச முயன்றான்.

"என்னால் உனக்கு வேதனைதான்! சிறையிலிருந்து என்னை மீட்டு வந்த செய்தி காட்டு மாளிகையில் பரவிவிட்டது. உன் அண்ணனுக்கும் தெரிந்து விட்டால் அவ்வளவுதான். என்னை மன்னித்துக் கொள்வாயா?"

செழியனின் அன்பு கலந்த மொழிகள் அவளுக்கு மிக்க ஆதரவு தரக்கூடியனவாய் அமைந்தன. அண்ணியின் மறைவு பற்றிய சிந்தனையுடன்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

போட்டி போட்டுக்கொண்டு செழியனைப் பற்றிய எண்ண ரேகைகள் அவள் இதயத்தில் நெளிந்து காட்டின. முதல்தடவையாக அவள் இவனைச் சந்தித்தபோது, தன்னை முத்துநகையின் ஆண்வேடத்துக்கு அடிமையாக்கிக்கொண்டிருந்தாள். அடுத்த சந்திப்பில் செழியன், தன்னை விரும்புகிறவன் என்பது மட்டுமல்ல; தனக்கு அத்தான் முறை கொண்டவன் என்ற தெளிவும் பெற்றுவிட்டாள். அந்தத் தெளிவினைத் தொடர்ந்து மனம் விட்டு எதுவும் பேச முடியாமல் புகார் நகரத்துப் பயணம் குறுக்கிட்டுவிட்டது. பயணத்தினிடையேயும் அந்தப் பேச்சுக்கு இடமேயில்லாது போயிற்று.

ஆனால், இருவர் நெஞ்சத்திலும் ஏதோ ஓர் ஊமை நாடகம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது என்பது மட்டும் உண்மை. அந்த நாடகத்துக்குக் கதாபாத்திரங்கள் ஊமைகள் மட்டுமல்ல! நொண்டிகள், முடங்கள், குருடுகள், செவிடுகள் என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

பகைவனைச் சிறையிலிருந்து மீட்டு, பகைவனின் வீட்டிலிருக்கும் அண்ணியின் உருவைக் காண்பதற்குப் பகைவனின் தோளைத் தழுவியவாறு செல்லுகிறோமே—இதைப்பற்றி அண்ணன் என்ன கருதுவார் என்று தாமரையால் நினைக்காமல் இருக்க முடியுமா? அவள் அதை அடிக்கடி நினைக்கிறாள் என்பதற்கு அடையாளமாகத்தான் போலும் அவள் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகிக்கொண்டேயிருந்தது.

"எனக்கு இந்த சினிமா, டிராமா, ஓட்டல், டான்ஸ் எல்லாம் அலுத்து விட்டது. வா, நாம் நிம்மதியா கோவிலில் ராமாயணம் காலட்சேபம் கேட்கலாம்."

"தெரியும் உங்க வேதாந்தம்! மாதக் கடைசி. பர்ஸ் காலி. அதானே சங்கதி?"

பூம்புகார் நகரத்துக்குள்ளே குதிரை நுழைந்துவிட்டதை இருவரும் உணர்ந்தனர். வீதிகளில் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று பேசிக்கொண்டிருந்ததைச் செழியன் கவனித்தான். அந்தக் கூட்டத்திலே ஆண்களும் பெண்களும் நிறைந்திருந்தனர். முதியவர்களும் கவலையுடன் நின்றுகொண்டு அங்கு பேசப்படும் விஷயங்களில் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தினர். கூடிப் பேசுவோர் முகங்களில் தோன்றிய பரபரப்பையும் ஆத்திர உணர்ச்சியையும் செழியன் புரிந்துகொள்ளாமல் இல்லை.

நகரத்து மக்களை இப்படி ஒரு விசித்திரமான செயலில் ஈடுபடுத்தியது என்னவாக இருக்கும் என்பது தாமரைக்குத் தெரியாதா என்ன? மன்னனைக் கொல்ல முன்வந்தாள் மாதரசி—அவளும் மகுடம் பறிக்கப்பட்ட எதிரியின் மனைவி! சரித்திரம் எப்போதாவது சந்திக்கின்ற அந்த நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து நடைபெற்றவை இன்னும் நம்பத்தகாதவைகளாக இருக்கின்றனவே! கொல்ல வந்த கோமகள் பிணமாகிவிட்டாள். அவள் சவத்தைக் காணச் சதிகள் ஆயிரம் புரிந்துகொண்டிருக்கும் மாற்றானுக்கு அழைப்பு! இவை எல்லாம் கணநேரம் தாமரையின் கருத்தில் நிழலாட்டம் போட்டு மறைந்தன. சோழமண்டலத்தின் கொதிப்புக்குக் காரணம் சுலபத்தில் புரிந்துவிட்டது அவளுக்கு.

இருவரும் தனித்தனியே சிந்தனை செய்தபடியே சென்றுகொண்டிருந்தனர்.

ஒரு மண்டபத்தருகே நின்ற கூட்டத்தினர் பேசிக்கொள்வதை மறைந்திருந்து கேட்கக்கூடிய வசதி செழியனுக்கு அமைந்தது. குதிரையில் இருந்தவாறே இருவரும் அவர்களின் பேச்சுக்குக் காது கொடுத்தனர். கரிகால் மன்னர், இருங்கோவேளுக்குப் பூம்புகாரில் பயமின்றி நுழைவதற்கு அனுமதி அளித்திருப்பதைக் கண்டு அதிருப்தி அடைந்தவர்கள்தான் அவர்கள் என்பதை இருவரும் தெளிவாக அப்போது உணர்ந்துகொண்டனர்.

"இருங்கோவேள் தன்னந்தனியாகப் புகார் நகரத்தில் நுழைந்து, கோட்டைக்குள் பிரவேசிக்கும்போது நாமே அவனைச் சிறைப்பிடித்துவிட்டால்

என்ன?'' என்று துடிப்புள்ள ஓர் இளைஞன் முழங்கினான்.

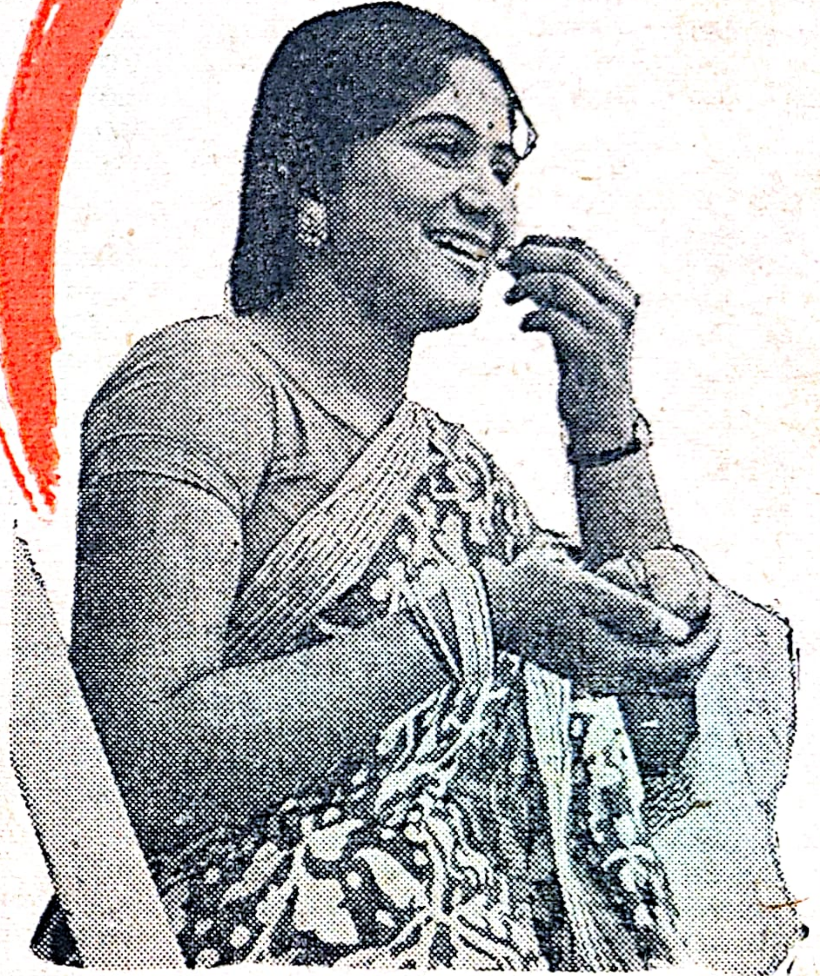
''சே ச் சே! அதெல்லாம் கூடாது. போர்க்களத்திலே கூட அறங்காக்கும் உத்தமர் என்று பெயரெடுத்த நமது கரிகாலர் ஆட்சிக்கு அப்படியெல்லாம் களங்கம் உண்டாக்கக் கூடாது. எப்போதும் எதிரிகளை அழிப்பதைவிட அவர்கள் நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கும் நாச நினைவுகளை எல்லாம் தலை குனியும்படி செய்து விட்டால் அதுவே பெரிய வெற்றி. அதைத்தான் நமது மன்னர் பெருமான் பெரிதும் விழைகிறவர்,'' என ஒரு முதுபெருங் கிழவர் மெல்லிய குரலில் அறிவுரை பகன்றார்.

சோழப் பேரரசின் பண்பு கண்டு தாமரை தலை தாழ்த்தியவாறு அமர்ந்திருந்தாள். அவள் நிலை கண்ட செழியன், ''என்ன, கீழே பார்க்கிறாய்? சோழமாதாவின் மேனி, எவ்வளவு கொதிக்கிறது என்று பார்க்கிறாயா? தேவையானால் கீழேயிறங்கி எங்கள் அன்னையின் நெற்றியைத் தொட்டுப் பாரேன். அவள் எவ்வளவு துயரத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறாள் என்பது உனக்கு நன்றாக விளங்கும்!'' என்று சற்றுப் பதறியவாறு கூறினான்.

தாமரை அவனுக்குப் பதில் கூறவில்லை. கொஞ்ச நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு, ''கோட்டைக்குள்ளே போகலாமா?'' என்று கேட்டாள்.

செழியனும் குதிரையை அந்த இடத்தைவிட்டுத் திருப்பினான். வழிநெடுக புகார் நகரத்து மக்களின் புயல்நெஞ்சத்

மாதுளங் கனி

எங்கள் வீட்டில் மாதுளம்பழங்கள் நிறையப் பழுக்கும். ஒருமுறை கி. வா. ஜ. அவர்கள் வந்தபொழுது அவரிடம் ஒரு பழத்தைக் கொடுத்தேன்.

அவர், ''இதை நான் பெற்றுக் கொள்கிறேன். ஏனெனில் இது மாது உளங் கனிந்து கொடுத்த கனி. ஆகையால் இது மாதுளங்கனி. இதை வாங்கிக்கொள்வதே முறை,'' என்று கூறினார். வருடங்கள் பல ஆகியும் இதை நான் மறக்கவில்லை.

எஸ். கீதா

தைக் கண்டவாறு அவர்கள் கோட்டை வாயிலை அடைந்தனர்.

கோட்டையில் பலமான காவல் இருப்பது கண்டு தாமரை திகைத்தாள். குதிரையைவிட்டு இறங்கிய செழியன் கோட்டைவாயிற்காப்போனிடம் சென்று வணங்கினன். வாயிற்காப்போன் அவனருகே வந்து தனது வலுத்த மீசையைத் தடவிக்கொண்டே விவரம் விசாரிக்கலானன். செழியன், வாயிலோனிடம் விளக்கமுரைத்திடத் தொடங்கினன்:

''இதோ வந்திருப்பவர்கள் இருங்கோவேள் மன்னரின் தங்கை தாமரைச்செல்வியார் ஆவார்கள். அண்ணனின் துணைவியார்—வேளிர் குல ராணி பெருந்தேவியாரின்—மறைவு கேட்டு ஓடி வந்திருக்கிறார்கள். இருங்கோவேள் மன்னர் கோட்டையில் இல்லாத காரணத்தாலும், அவர் எங்கு சென்றுள்ளார் எனத் தெரியாத காரணத்தாலும், அவருக்கு ராணி இறந்த செய்தி அறிவிக்கப்படவில்லை. அதனல் இளவரசி தாமரைச் செல்வியார் மட்டும் அரசரின் நிபந்தனைக்கு உட்பட்டுத் தன்னந்தனியாக வந்துள்ளார்கள். அவருக்குப் பாதுகாப்பாக நான் வந்திருக்கிறேன். இந்தச் செய்தியை மன்னருக்கு அறிவித்து எங்களை ராணியாரின் சவம் இருக்குமிடத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டுகிறோம்!''

செழியனின் வேண்டுகோளைக் கேட்டதும் வாயிலோன் திகைப்புற்றுத் தாமரையை மாறி மாறிப் பார்த்துத் தனக்குத் தானே வியந்துகொண்டான். இருங்கோவேள் எனும் கொடுமைக்காரனுக்கு இப்படி ஒரு சாதுவான தங்கை இருக்கிறாளா?—என்று வாயிலோன் சந்தேகப்பட்டான். இறுதியில் மன்னரிடம் தகவல் உரைப்பதாகக் கூறிவிட்டு அவன் கோட்டைக்குள்ளே ஓடினன்.

செழியனும் தாமரையும் கோட்டைக்கு வெளியே உள்ள ஓர் உயர்ந்த மண்டபத்துப் படிகளில் அமர்ந்து கொண்டனர். உள்ளே சென்ற வாயிலோன் எப்போது வருவானே; வந்து என்ன பதில் கூறுவானே—என எண்ணியபடி இருவரும் கோட்டை வாயிலைப் பார்த்தவாறு உட்கார்ந்திருந்தனர்.

கோட்டைக்குள் சென்ற காவலன், கரிகால் மன்னரைத் தேடியலைந்து கடைசியில் அவர் வளவன் படுத்திருக்கும் மாளிகையில் இருப்பதாக அறிந்து அங்கே சென்றான். உழவர் குடிமகன் வளவனின் அருகேயிருந்த கரிகால்சோழர் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். வளவனுக்கு உடல்நிலை சரியாகிவரும் போது திடீரென ஆபத்தான மாறுதல் தோன்றியதாகச் செய்தி வந்து, கரிகாலர், அவன் இருந்த இடத்துக்கு வந்திருந்தார்.

''குணமான பிறகு மயக்கம் வருவதற்குக் காரணமென்ன?'' என்று அரசர், மருத்துவர்களைக் கேட்டார்.

''வளவனின் உள்ளத்தில் ஏதோ கவலை சூழ்ந்திருக்கிறது. அதன் எதிரொலிதான் இந்தத் திடீர் மாறுதலே தவிர, உடல்நிலையில் எந்தக் கோளாறும் இல்லை!'' என்று மருத்துவர்கள் கூறினர்கள்.

அரசர் வளவனின் மனப் போராட்டத்தைத் தெரிந்துகொள்ள எவ்வளவோ முயன்றார்; முடியவில்லை. ''அரசருக்கு யாராலும் ஆபத்து ஏற்பட்டு விடக்கூடாதே—என்ற கவலைகூட இருக்கலாம்,'' என மருத்துவர்கள் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

அதனையொட்டி அரசர், வளவனைத் தழுவியவாறு, உன்னைப்போன்ற உத்தமர்களின் நல்ல இதயமெல்லாம் என் பக்கம் இருக்கும்போது எனக்கு எப்படி இன்னல் வரும்? வராது!'' என்று

நபிகள் நாயகத்திடமும் நகைச்சுவை

ஒரு நாள நபிகள் நாயகம் தம் தோழர்களுடன் ஓரிடத்தில் விருந்துண்டார். அவருக்கருகே அவருடைய மருமகன் அலி அமர்ந்திருந்தார்.

நபிகள் தாம் மென்று தின்ற பேரீச்சஞ் சுளைக் கொட்டைகளையெல்லாம் மருமகன் முன்னே போட்டுவிட்டு, குறும்புத்தனமாக, ''இதோ பாருங்கள், இந்தப் பந்தியில் சிலபேர் இரண்டு பங்கு பேரீச்சஞ்சுளைகள் தின்றிருக்கிறார்கள்,'' என்றார்.

மருமகன் சும்மா இருப்பாரா? நபிகளின் பெரியப்பா பிள்ளை இல்லையா அவர்? அவரும் சிரித்துக்கொண்டே இதற்குப் பதிலுரைத்தார்: ''இங்கே வேறுசில பேர் பேரீச்

திடமாகச் சொன்னார்:

அந்தச் சமயத்தில் அங்கு வந்த காவலன், இருங்கோவேளின் தங்கை தாமரை, கோட்டை வாயிலில் காத்திருக்கும் செய்தியைக் கூறினன்.

''வளவனின் முகமும் மாறியது. என்ன இருங்கோவேளின் தங்கையா? அய்யோ! இதில் ஏதாவது சூழ்ச்சி இருக்கப்போகிறது- வேண்டாம்; அவளை அனுமதிக்காதீர்கள்.'' என்று கத்தினன் வளவன்.

''ஆமாம்; அவளை நான் அனுமதிக்கப்போவதில்லை,'' எனக் கூறியவாறு கரிகால் மன்னர் அந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார். வாயிலோனும் பின்னலேயே வந்து கொண்டிருந்தான்.

மன்னர், தன் மாளிகைக்குள் நுழைந்தார். வாயிலோன் வெளியில் நின்றான். உள்ளே சென்ற மன்னர், திரும்பி வந்து காவலனைப் பார்த்து,''நான் வளவன் மனத்தைக் கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது என்பதற்காக வேளிர் குல இளவரசியை அனுமதிக்க மாட்டேன் என்று கூறினேன். நீ, உடனே இளவரசியைப் பெருந்தேவியின் சவம் இருக்குமிடத்திற்கு அழைத்துச் செல்!'' என உத்திரவிட்டார். வாயிலோனும் மன்னருக்கு வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டுக் கோட்டை வாயிற்புறம் ஓடிவந்தான்.

அங்கு அவன் வருகைக்காகக் காத்திருந்த இளவரசியும், செழியனும் அனுமதி கிடைத்த செய்தியறிந்து ஆறுதல் பெற்றனர்.

கோட்டை வாயிலின் பெருங் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன.

உள்ளே இருபுறமும் படை வீரர்கள் அணிவகுத்து நின்றனர். . .

அந்த அணிவகுப்புக்கு இடையே தாமரையும், அவளுக்குப் பின்னே செழியனும் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

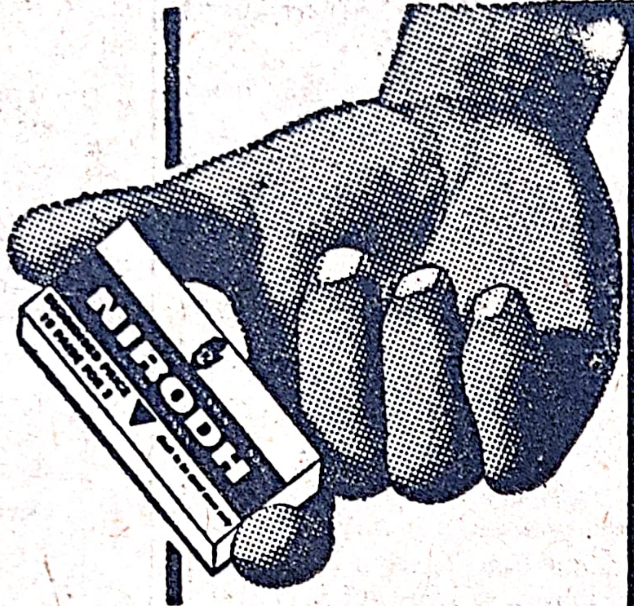
(தொடரும்)

உண்டு

சஞ்சுளைகளைக் கொட்டையோடு விழுங்கியிருக்கிறார்கள்!''

—அ உபைது ரஹ்மான்

மூலம்: நபிகள் நாயகம்,

ஐந்தே காசு போதும் உங்கள் குடும்பம் பெருகாமல் தடுக்க!

நிரோத்

உபயோகிப்புகள்

உயர்தர ரப்பரினாலான கருத்தடைச் சாதனம்

குடும்பக் கட்டுப்பாட்டிற்கு

15 காசுக்கு 3

அரசாங்க ஆதரவினால் குறைந்த விலை

<u>வேண்டுமென்றபோது மட்டுமே பேறு...</u>

வேண்டுமென்றபோது மட்டுமே இன்று மக்கட்பேற்றை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். இதற்கு நிரோத் உதவும்.

<u>தாய் சேய் இருவரின் தேகநலம்...</u>

குழந்தைகள் சரியான வளர்ச்சி பெற, முதல் மூன்று நான்கு வருடங்கள் அவர்களுக்கு விசேஷமான பராமரிப்பு தேவை என்று வைத்தியர்கள் கூறுகின்றனர். பேற்றில் இழந்த தேக வலுவை மீண்டும் பெற தாய்க்கும் சிறிது காலம் பிடிக்கும். நிரோத் உபயோகிப்பதனால், அடுத்த பேற்றைச் சுலபமாகத் தள்ளிப் போடலாம்.

நிரோத் (காண்டோம்) உயர்தர ரப்பரினாலான கருத்தடைச் சாதனம் ஆண்களுக்கானது. எளிமையான, தீமையற்ற நிரோத் உலகமெங்கும் உபயோகிக்கப்படுகிறது. இதை உபயோகிப்போரின் தேகநலம் பாதிக்கப்படுவதில்லை. நிரோத் எங்கும் கிடைக்கும்

நிரோத், வீட்டுச் சாமான்கள் விற்கும் கடை, மருந்துக் கடை, வெற்றிலைப் பாக்குக் கடை ஆகியவற்றில் கிடைக்கும்.

davp 70/67

விவா

இரு செயல் புரியும் ஆரோக்கிய பானம்

பகலில் உடலுக்கு உரமூட்டும்...
இரவில் நிம்மதியூட்டும்!

காலையில் விவா: பகல் முழுவதும் நீங்கள் உயிர்த் துடிப்புடன் விளங்குவீர்கள்! விவாவிலுள்ள ஆடைப்பால் செழுமையாக்கப்பட்டுள்ளது—மால்ட, கோதுமை மற்றும் புரதச் சத்துக்கள் சேர்க்கப்பட்டு. இதைப் பருகினால், நீங்கள் நாள் முழுவதும் சக்திபெற்று உற்சாகமுடன் திகழ்வீர்கள்!

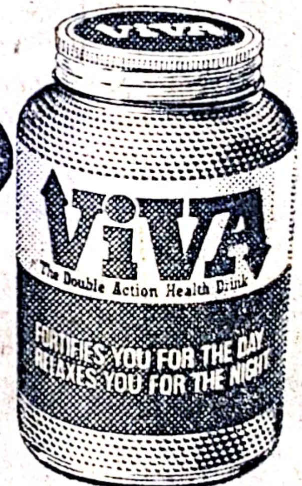
படுக்கும்போது விவா: இரவு முழுவதும் நிம்மதியுடன் உறங்குவீர்கள்! விவாவின் புத்துணர்வூட்டும் சுவையும், ஊட்டப் பொருள்களும் உங்கள் திசுக்களுக்கு உரமூட்டி, நரம்புகளுக்கு இதமூட்டி, தசைகளுக்கு நலமூட்டுகின்றன. நீங்கள் நிம்மதியுடன் தூங்கி, காலையில் தெம்புடன் எழுவீர்கள்!

விவா, எளிதில் ஜீரணமாகக்கூடிய உணவுபானம்...பலவீனமானவருக்கும் உடல் தேறி வருபவருக்கும் சஞ்சீவி!

பருகுங்கள் விவா—ஆரோக்கியமூட்டும்!
நீரோ பாலோ கலந்தால இன்சுவையூட்டும்!

இந்தியாவில் தயாரிப்போர்:
ஜகத்ஜித் இண்டஸ்ட்ரீஸ் லிட்.
ஜகத்ஜித் நகர், ஹமீரா (பஞ்சாப்).

விற்பனை ஏஜெண்டுகள்:
ஹோம் ப்ராடக்ட்ஸ் மார்க்கெட்டிங் ஏஜென்ஸி,
டிவிஷன் ஆப் ஸாராபாய் ஸன்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்

Shilpi JI-3A/70 Tam.

36

வேளிர்குல இளவரசி புகார் அரண்மனைக்குள் வந்துவிட்டாள் என்ற செய்தி தலைநகரமெங்கும் பரவிவிட்டது. அவளுடன் ஒரு பாதுகாப்பு வீரனும் வந்திருக்கிறான் என்ற செய்தியறிந்த மக்கள், அவனால் என்ன ஆபத்து ஏற்படப் போகிறதோ என்று கவலையுடன் பேசிக்கொண்டார்கள். சோழப் பெருங்குடி மக்களின் எண்ணத்தை மதிக்காமல், பகைவனுக்கும் அவனுடைய குடும்பத்துக்கும் தேவைக்கு மீறிய மரியாதை கொடுத்துவிட்டார் மன்னர் என்ற குற்றச்சாட்டு பரவலாகப் பயணம் நடத்திக் கொண்டிருந்த வேளையில், தாமரை அரண்மனைக்குள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள் என்ற தகவல், மேலும் மக்களிடையே

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

அதிருப்தியைத் தாண்டக் காரணமாகிவிட்டது. சரியாகவோ தவறாகவோ அதிருப்தியாளர்கள் வளர வளர அவர்கள் மத்தியிலே அவர்களை நடத்திச்செல்லும் தலைவன் ஒருவன் தோன்றிவிடுவான் என்பது இயற்கைதானே!

அதற்கொப்ப பூம்புகார் நகரத்திலே கொந்தளித்துக் குமுறிக்கொண்டிருந்த மக்களிடையிலேயும் ஒரு தலைவன் கிளம்பிவிட்டான். அவன் சிதறிக் கிடந்த அதிருப்தியாளர்களையெல்லாம் வெகு விரைவில் ஒன்றுசேர்த்துவிட்டான். அவன் பேச்சு, கவலையால் துவண்டுபோனவர்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் வல்லமை கொண்டதாயிருந்தது. அவன் உருவம், மற்றவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டுவதாய் அமைந்திருந்தது. அவனது கடைசி மூச்சு பிரியும்போதுகூட கரிகால் மன்னருக்காகப் பணிபுரிவதையே வாழ்க்கை லட்சியமாகக் கொண்டிருப்பான் என்று பெருமக்கள் அவனுக்குப் பாராட்டுரை வழங்கினர்.

தலைநகரத்து மூலைமுடுக்குகளில் எல்லாம் அவன் தலை தெரிந்தது. குரல் கேட்டது. மக்களின் ஆத்திர உணர்ச்சிக்கு அமைதியான முறையில் வேலி கட்டிக்கொண்டிருந்த முதியவர்கள் எல்லாம் தங்கள் முயற்சி சரிந்ததாக எண்ணி மூலையில் ஒடுங்கினர்.

கொலைகாரியின் பிணத்துக்கு ராஜமரியாதைகளா? கடைசி தரிசனம் காண்பதற்குப் பழிகாரனுக்கு அழைப்பா? எதிரியின் தங்கைக்கு அரண்மனையில் வரவேற்பா?.. இஃதென்ன நாடாளும் மன்னரின் கோட்டை கொத்தளங்களா? அல்லது காடாளும் முனிவர்களின் ஆசிரமக் குடிசைகளா? அறநெறி–தேவையானதுதான்! அது மக்களைக் கோழையாக்குகிற அளவுக்குத் தேவையா? நாட்டைப் பகைவனிடம் காட்டிக்கொடுக்கிற அளவுக்குத் தேவையா? துரோகிகளுக்கு இடம் தருகிற அளவுக்குப் போதிக்கப்படும் அறநெறி, தற்கொலைக்காகத் தயாரிக்கப்படும் விஷத்தோடு ஒப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும். கொடியவனின் தங்கை, கோட்டைக்குள்ளே நுழைந்துவிட்டாள்! இருங்கோவேளும் திறமைசாலிதான்.

முதலில் மனைவியை அனுப்பினுன்; இப்போது தங்கையை அனுப்பியிருக்கிருன். இத்தகைய சூட்சுமத்தைக்கூடப் புரிந்து கொள்ளாமல் அவர்களுக்கு ராஜமரியாதை கொடுக்கப்படுகிறதென்ருல் இதை நாம் எதிர்த்தே தீரவேண்டும்!''

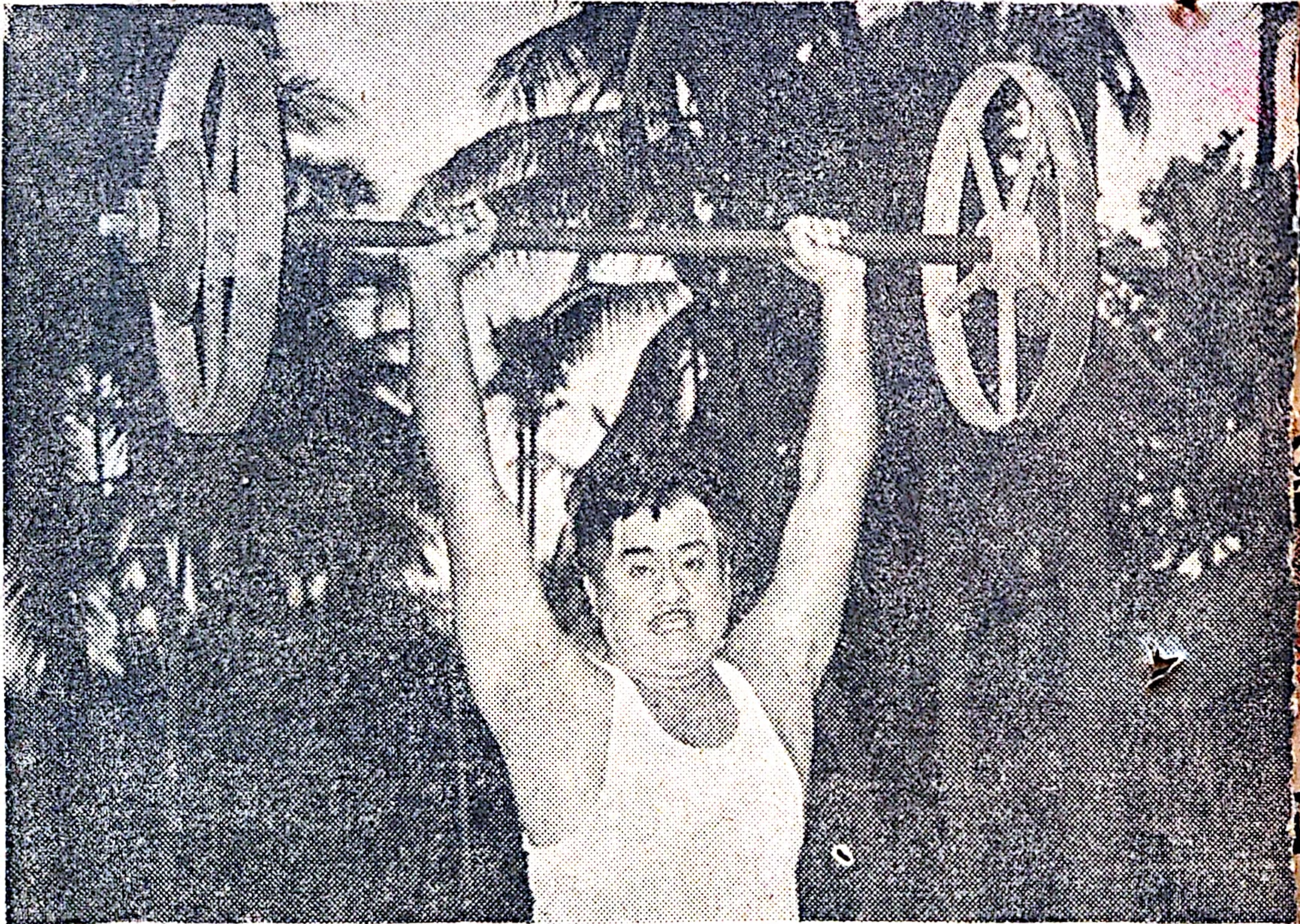
—என்று அந்தத் தலைவன் முழங்கினுன். ''ஆமாம்; எதிர்த்தே தீர வேண்டும்!'' என்று மக்களும் முழங்கினுர்கள்.

''கரிகால் மன்னரைக் காப்பாற்ற, கரிகால் மன்னரின் கொள்கையை எதிர்ப்பது குற்றமாகாது!'' என்று அவன் தன் செயலுக்கு விளக்கமுரைத்து எழுந்துவிட்டான்.

காலையில்தான் முளைத்தான். மக்களின் எழுச்சி, மாலைநேரத்துக்குள் அவனைத் தலைவனுக்கிவிட்டது. கரிகால் மன்னரைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும்; இருங்கோவேள் குடும்பத்தாருக்குத் தரப்படும் மரியாதையால் நாட்டுக்கு ஏற்படும் அவமானத்தைத் துடைத்தாக வேண்டும். இந்த இருபெரும் லட்சியங்களை முன்வைத்து மக்கள் படையைத் திரட்டிவிட்டான் அந்தத் திறமை மிகுந்த தலைவன். அவன் பெயர் கோச்செங்கணுன்.

அந்தப் பெயர் திடீரென ஒரே நாளில் பரவிவிட்டது. அவன் நாவன்மையால் மக்கட் பெருவெள்ளம் பொங்கி எழுந்துவிட்டது, அவனது அயராத உழைப்பால். அலைமோதி நிற்கும் அந்த மக்கட்கூட்டத்தைத் தேக்கி வைத்து வீணுக்கிவிடாமல் உடனடியாகச் செயல்படவேண்டுமென்று அந்தப் புதிய தலைவன் துடித்தான். அதற்கான திட்டமொன்றையும் தயாரித்தான்.

அந்தத் திட்டம் மிக ரகசியமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டது. தீப்பொறியெனக் காட்சி தந்தவர்கள் அவன் திட்டத்தை வெளியிட்டதும் தெளிந்த நீரென அமைதியாகக் காரியமாற்றத் தொடங்கினர். திட்டம் பற்றி ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டால்கூடரகசியங்கள் வெளிப்

பலே! சாண்டோ மனேகர் அனுயாசமாக பளு தூக்குகிருர். எடை : 155 பவுண்ட். இதைத் தூக்குவதற்குச் சில நடிகைகள் பட்ட பாட்டை, அடுத்து வரும் பக்கங்களில் காணலாம்.

பட்டு விடுமென்று அஞ்சி வாய்மூடிமௌனி களாக மக்கள் கலைந்து சென்றனர். ஒரே இடத்தில் நின்று உரத்த குரலில் அவன் திட்டத்தை ஒலிபரப்பவில்லை. ஏழெட்டு துணைத்தலைவர்களிடம் காதில் ரகசிய மாகக் கூறினான். அவர்கள் மற்றவர்கள் காதில் திட்டத்தைப் போட்டார்கள். சற்றுநேரத்தில் ஒருவர் காதில் ஒருவர் பேசத் தொடங்கினர். திட்டத்தை ஆத ரிப்பதாக அனைவரும் கரங்களை உயர்த்தி னர்.

திட்டத்தைக் கேள்வியுற்றதும் ஊமையாகிவிட்டவர்களைப்போல அந்த இடத்தினின்றும் வேகமாக அகன்றனர். அவர்கள் முகத்திலே புதிய ஒளி தோன்றி யது. கவலைரேகைகள் மறைந்துவிட்டன. நடையில் தெம்பு காணப்பட்டது. தன் முயற்சி வெற்றி பெறும் என்ற திருப்தியு டன் கோச்செங்கணான் புன்னகை புரிந் தான்.

கோட்டைக்கு வெளியே திரண் டெழும் மக்கள் சக்திபற்றிய விபரம் எது வும் கேள்விப்படாத மன்னர் கரிகாலர், வேளிர்குல இளவரசியை வரவேற்று உப சரிப்பதற்காக ராணி பெருந்தேவியின் சடலம் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடத்திற்குப் புறப்பட்டார்.

கரிகாலரின் பெரும் உள் ளத்தை மனதுக்குள் பாராட்டியவாறு தாமரை, ராஜமரியாதைகளை சோகப் பெருமூச்சுடன் ஏற்றுக்கொண்டு நடந்து சென்றாள். அவளுக்குப் பின்னே செழியன் பணிவுடன் நடந்தான். இருமருங்கிலும் நின்ற வீரர்களுக்கு உள்ளத்திலே அதிருப்தி புகைந்துகொண்டிருந்தாலும் தம் காவல னின் கட்டளையைப் புறக்கணித்தல் ஆகாது என்ற கடமையுணர்ச்சி கொடி கட்டிப் பறந்துகொண்டிருந்தது. தாம ரைக்கு சிரம் தாழ்த்தி அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளும் வகையில் அந்த அணிவகுப்புக்கள் அமைந்தன.

அவைகளையெல்லாம் பார்க்கும் போது தாமரைக்குத் துக்கம் தொண் டையை அடைத்தது. வாய்விட்டுக் கதறி அழுதுவிடக்கூடாதே என்ற பயத்தில் சமாளித்துக்கொண்டு நடந்தாள். இறுதி யில் ராணி பெருந்தேவியின் சவம் இருக்கு மிடம் வந்து சேர்ந்தாள்.

தாமரையின் சோகம் அணை யைப் பிளந்துகொண்டு பீறிட்டெழுந் தது. ''ஐயோ அண்ணி!'' என்று கதறிய வாறு அண்ணியின் உருவத்தின்மீது விழுந்து புரண்டு அழுதாள்.

அக்காளின் காலைக் கட்டிக் கொண்டு அழவேண்டும் போலிருந்தது செழியனுக்கு! அவன் என்ன செய்வான் —பரிதாபம்! தான் யார் என்று அங்கு காட்டிக்கொள்ளக்கூடாதே! அவன் கண்

சுமார் 200 வருடங்களுக்கு முன் இருந்த இங்கிலாந்து மன்னர் மூன்றும் ஜார்ஜ் ஓர் அரைப் பைத்தியம் என்ற கருத்து வெகு காலமாக நிலவி வருகிறது. அது உண்மைதான் என்று சரித்திராசிரியர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து ஒரு புத்தகமே எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள் இப்போது.

மன்னாரின் மூளைக் கோளாறுக்குச் சில அறிகுறிகள்: ஒரு மரத்திடம் சென்று கை குலுக்க முயன்றது; குதிரையுடன் ரேஸ் ஓடியது; 19 மணி நேரம் சேர்ந்தாற் போல் பேசியது.

ஆதாரம்: நியூஸ்வீக்

''பளு தூக்கும் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ள வருகிறீர்களா?'' என்று அழைத் தேன்.

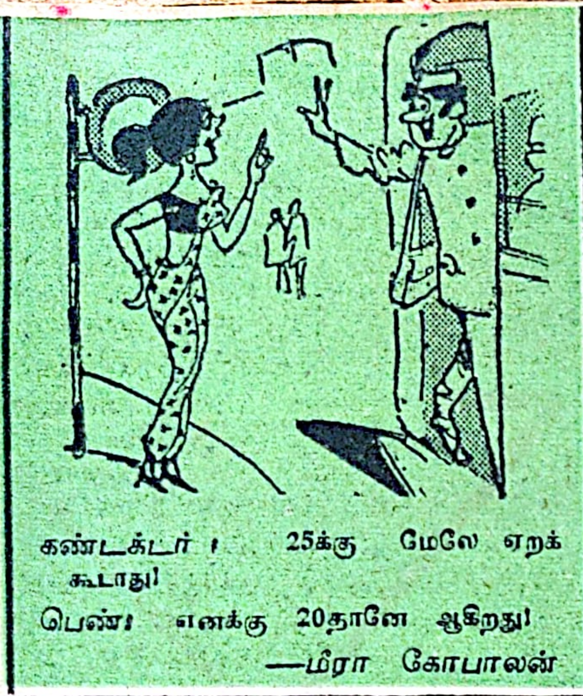
'சூரபத்மன்' நாடகத்தில் நடிக்க அவசர அவசரமாக 'டிரெஸ் சேஞ்ஜ்' செய்து கொண்டிருந்த மனோகர் உற்சாகத்துடன் வந் தார்.

முறைப்படி நின்றார். 155 எடை யுள்ள பளுவை அனாயாசமாகத் தலைக்குமேலே 'ஸ்னேக்' முறையில் தூக்கிப்பிடித்தார்.

கஸ்தூரி பிலிம்ஸ் 'தேனும் பாலும்' படத்தில் நடிக்க சாரதாவுக்குப் போக வேண்டிய சிவாஜி கணேசன் வாசுவில் அமர்ந்த வாறே ஒப்பனை செய்துகொண்டிருந்தார்.

பளுவைத் தூக்க அவரை அழைத்தபொழுது ''நான் முன்பெல்லாம் உண்மையாகவே பளுதூக்கிக்கொண்டிருந்தேன், இப்பொழுது செய்வதில்லை. செய்யாத ஒன்றைத் 'தமாஷுக்காக' செய்ய நான் விரும்பவில்லை. வேண்டாம்,'' என்றார்.

புரட்டுங்கள்,

கண்டக்டர்: 25க்கு மேலே ஏறக் கூடாது!

பெண்: எனக்கு 20தானே ஆகிறது!

—மீரா கோபாலன்

களில் வழிந்த நீரைக் கண்ட மற்றவர்கள் ''ராணியின் பிரிவுக்காக ஒரு போர் வீரன் எவ்வளவுதுக்கப்படுகிறுன்!'' என்று தங்களுக்குள்ளாக நினைத்துக்கொண்டார்கள்.

அண்ணியின் மூடிக்கிடக்கின்ற இமைக் கதவுகளை ஊடுருவி நோக்கினுள் தாமரை! அதற்குள்ளே உறைந்து கிடக்கின்ற மௌன விழிகள் ஒருகாலத்தில் என்ன என்னவோ பேசி இருக்கின்றன!

வேளிர்குடிக்கு அவள் மருமகளாக வந்த நேரத்தில் மகிழ்ச்சியை வெளியிட்டன அந்த விழிகள்! சிற்றரசர்தான் என்றுலும் இருங்கோவேளின் சிங்க நடையையும் அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் வீரம் விளைத்த வெற்றித் தழும்புகளையும் கண்டு பெருமிதம் காட்டின. ஆனல் காட்டின் மத்தியில் அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்தும் காலம் வந்தபோது அந்த விழிகள்தான் எப்படி வேதனையைக் காட்டின! ஏக்கத்தைப் பிரதிபலித்த அலைகளைக் கண்டு தன் விழிகளையே மூடிக்கொண்டிருக்கிறுள் தாமரை. முத்துக்களைத் தரையில் கொட்டி தன் அத்தானுடன் ஓடிவிளையாடுவாளே! ஓடும்போது வழுக்கி விழுவதைக் கண்டு விலாநோகச் சிரிப்பாரே மன்னர்—அதை நினைத்துக்கொண்டாளா? அல்லது தங்கத்தாலான சிங்கங்களாம்; அவற்றின் திறந்த வாயிலே காணப்படும் பற்கள் எல்லாம் வைரங்களாம். அத்தகைய கோலாகலமான சிங்காதனத்திலே அமர்ந்திருந்தவள் இன்று கரடுமுரடான பலகையிலே படுத்திருக்கும் சோகத்தை எண்ணி வருந்துகிறுளா? அல்லது பஞ்சு மெத்தை வேண்டாம். பட்டாடை வேண்டாம். பணிசெய்யும் ஆட்களும், அணி பூட்டும் பாவையரும் வேண்டாம், பரம்பரையின் பெயர் சொல்ல ஒரு குலக்கொடி—நாடி

ழந்தாலும் பரவாயில்லை? அந்தத் தாய்மைப்பாசமே என்னவென்று தெரியாது. பிள்ளைபெறும் பேற்றை இழந்துவிட்டோமே—என்று வேதனைப்படுகிறுளா? கணவன் காட்டிலே திரிகிறுன். களைப்போடு -ஏதேதோ நினைப்போடு திரும்புகிறுன்-ஓடிச்சென்று உபசரிக்க இயலாத வீட்டுக்காரியாக—நிரந்தர வியாதிக்காரியாக ஆகிவிட்டோமே—என்று மனதிற்குள் அழுகிறுளா? பெருந்தேவியின் கண்கள் காட்டிய ஆழம் காணமுடியாத 'ஏக்கத்'திற்கு என்ன பொருள் காண்பது என்று புரியாது தவித்திருக்கிறுள் தாமரை பலமுறை.

அதே கண்கள்தான் ஒருநாள் நள்ளிரவில் பழிதீர்க்கப் பாய்கின்ற கொடு வேங்கைப்புலியின் இரத்தக் கண்களாகவும் மாறின. 'என் ராஜாவின் இலட்சியமே என் இலட்சியம்,' என்று படுக்கையிலிருந்து விழுந்து எழுந்த பெருந்தேவி ''சோழனைப் பழிவாங்கும் புதிய பலம் எனக்கு வந்துவிட்டது! என் நாயகரின்

செட்டில் நடிக்க வந்த தேவிகா, ''கொஞ்சம் இருங்கள். டிரஸ் சேஞ்ஜ் செய்துகொண்டு வருகிறேன். அந்தப் புடவை போட்டோவிற்கு நன்றுக இருக்கும்'' என்றுர்.

கழுத்திற்கு மேட்சாக காதில் இருக்கிறதா, காதுக்கு மேட்சாக கழுத்தில் இருக்கிறதா என்று நகைகளைச் சரிபார்த்துக் கொண்டு புடவையை மாற்றிக்கொண்டு வந்தவர் பளுவைப் பார்த்ததும், ''அம்மாடி! இதையா நான் தூக்கவேண்டும்? சின்னச் சக்கரத்தைக் கழற்றுங்கள்.'' என்றுர். சக்கரம் கழற்றப் பட்டது. பெரிய சக்கரம் மட்டும் இருந்தது. அதன் மொத்த எடை 115 பவுண்ட்.

தேவிகா ரொம்பவும் கஷ்டப் பட்டு நிலத்திலிருந்து ஒரு சாண்கூடத் தூக்கியிருக்கமாட்டார். ''அப்பப்பா! ஷோல்டர் போச்சு!'' என்றவாறே வாபஸாகிவிட்டார்.

(45'ம் பக்கம்)

இலட்சியத்தை நிறைவேற்றுகிறேன்! கொண்டுவா குதிரையை!'' என்று வெற்றி முழக்கமிட்டபோது அந்தக் கண்களைக் கண்டே நடுங்கியிருக்கிருள் தாமரை!

ஆனல்...இப்படி ஆயிரம் உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டிய அந்தக் காந்தக் கண்கள் இன்று மூடிக்கொண்ட னவே!

இப்படி எல்லாம் அவள் எண்ணித் தவித்துக்கொண்டிருந்தபோது மன்னர் அடிமேல் அடிவைத்து, கவலையின் உருவ மாக அங்கு வந்து சேர்ந்தார். கரிகால் மன்னரைக் கண்ட தாமரை, அவரது காலடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினுள்.

அந்த நிகழ்ச்சி மன்னரின் நெஞ்சை நெகிழ வைத்துவிட்டது. இள வரசியின் தோளைத் தொட்டுத் தூக்கி விட்டு ''கவலைகளைப் பகிர்ந்துகொள் வோம். என்னுடைய வருத்தமெல்லாம் உன் அண்ணியின் லட்சியம் நிறைவேற வில்லையே என்பதுதான்!'' என்று தழு தழுத்த குரலில் கூறினர். அந்த வார்த்தை களைக் கேட்டதும் தாமரை விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கிவிட்டாள்.

''உன் அண்ணனுக்காகக் காத் திருக்கவேண்டியதில்லையே? காரியங்களைத் தொடங்கலாமா?'' என்று கேட்ட மன் னரிடம் தாமரை 'சரி'யென்று தலை யசைத்த காட்சி அங்கு நின்ற அனைவரது உள்ளத்தையும் ஒரு உலுக்கு உலுக்கியது.

மன்னரின் கண்ஜாடைக்குக் காத்திருந்தவர்கள் பெருந்தேவியாரின் இறுதிச் சடங்குகளை நிறைவேற்றுவதற் கான வேலைகளில் தீவிரமாக இறங்கினர்.

அப்போது ஒரு வீரன் பதை பதைப்புடன் அங்கு ஓடிவந்து மன்னனை வணங்கி, அவர் காதில் ஏதோ ஒரு ரகசி யத்தைக் கூறிவிட்டு நடுங்கியபடி நின் ருன்.

மன்னர் தன்னையுமறியாமல் ''ஆ!'' எனக் கத்திவிட்டார். சூழ இருந் தவர்களைப் பார்த்து, ''காரியங்கள் ஆகட் டும்—இதோ வந்துவிடுகிறேன்!'' என்று கூறியவாறு கரிகாலர் அதைவிட்டு அகன் றதை தாமரையும் செழியனும் மற்றவர் களும் வியப்புடன் கவனித்தனர்.

(தொடரும்)

''அம்மாடி! ஷோல்டர் போச்சு!'' என்று கூவுகிருர் தேவிகா. முன் ஆயத்தம் என்னவோ தடபுடலாகத்தான் இருந்தது.

ஐந்து ஜோடிக் கண்கள்

கண்ணும் கல்யாணமும்

கண்ணுக்கும் கல்யாணத்துக்கும் சம்பந்தமுண்டா—இரண்டும் 'க'வில் ஆரம்பிப்பதைத் தவிர?

அதாவது—

கண்ணின் தோற்றம் கல்யாணத்தினுல் மாறும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? அப்படியானுல் ஒரு பரீட்சை.

இங்கேயுள்ள ஐந்து ஜோடிக் கண்களில் (எல்லாம் கே. ஆர். விஜயாவினுடையவை) நான்கு ஜோடி, விஜயாவின் கல்யாணத்துக்குப் பின்னர் படமெடுக்கப்பட்டவை. ஒரே ஒரு ஜோடிதான் கல்யாணமாகாத விஜயாவினுடையது.

அது எந்த ஜோடி?

73 ' ம் பக்கம்

37

மன்னர், நேரே தன் ஆலோசனை மண்டபத்துக்குச் சென்றார். அமைச்சர் பெருமக்களும் தளபதிகளும் வரவழைக்கப்பட்டனர். பெருங் குழப்பத்துடனே ஆலோசனை மண்டபத்தில் அமர்ந்திருக்கிற அரசருக்குத் தங்களால் ஏதேனும் ஆலோசனைகள் வழங்க முடியுமா என்ற நல்ல எண்ணத்துடன் பாண்டிய நாட்டுத் தளபதி நெடுமாறனும், கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரும் அனுமதி பெற்று மண்டபத்திற்குள் வந்தமர்ந்தார்கள்.

பெருந்தேவியின் சடலத்தை ராஜ மரியாதைகளுடன் அடக்கம் செய்வதையும் இருங்கோவேளின் தங்கையை அனுமதித்தையும் எதிர்த்து சோழ மண்டலமே பொங்கி எழுந்து விட்டது என்ற செய்தியைத் தொடர்ந்து தலைநகரத்திலுள்ள மக்களனைவரும் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைக் கழுவிக் கொள்வதற்காக வெளியேறி விடப் போகிறார்கள் என்று அதிர்ச்சி தரும் தகவல் கரிகாலரைக் கலக்கி விட்டது. அந்தத் தீயெனத் தரும் செய்தியைத்தான் மன்னரிடம் ஒரு

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

வீரன் ரகசியமாகச் சொன்னான். மந்திரிகளையும் தளபதிகளையும் விசாரித்ததில் செய்தி உண்மை என்றே உறுதிப்பட்டு விட்டது. தலைநகரின் பல பகுதிகளைப் பார்வையிட்டு வந்த கடியலூர்ப் புலவரும் தான் கண்ட, கேட்ட எதிர்ப்பு உணர்ச்சிகளை மன்னரிடம் வர்ணித்தார். இந்த நிலையை எப்படியாவது சமாளித்தே தீர வேண்டும் என்று பாண்டியத் தளபதி நெடுமாறன் கவலையுடன் கூறினான். தக்க யோசனைகளைக் கூற யாராலும் இயலவில்லை.

"மக்கள் இல்லாத நாட்டுக்கு நான் எதற்காக ஒரு மன்னன்?"

இந்தக் கேள்வி கரிகாலர் உள்ளத்திலிருந்து குமுறிக் கிளம்பிய

கலைஞர்
மு. கருணாநிதி

போது ஆலோசனைக் கூடமே சோகத்தில் மூழ்கியது.

"உருவாகி வரும் மக்களின் உணர்ச்சி பற்றி இதுவரை என்னிடம் யாரும் தெளிவாகக் கூறவில்லையே ஏன்?" என்று தளபதிகள் மீது சீறிப் பாய்ந்தார்.

"இந்த அளவுக்கு நிலைமை முற்றும் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை!" என்றனர் தளபதிகள்.

"யார் அந்த கோச்செங்கணான்?"

இந்தக் கேள்வியைக் கரிகாலர் கேட்கும் போது முகத்தில்

ஆத்திரத்தின் சாயலும் இருந்தது. அன்பின் தேக்கமும் தெரிந்தது. தன் மீதுள்ள அன்பினுல் அல்லவா தலை நகரத்து மக்கள் இத்தகைய கொதிப் படைந்திருக்கிறுர்கள் என்பதை அவன் புரிந்து கொள்ளாமல் இல்லை.

ஆனுல் நாட்டு மக்கள் புரிந்து கொள்ளாத ஒன்றை அவன் யாரிடம் போய்ச் சொல்லுவான்? தமிழனுக்கு வீரம் எப்படிச் சொந்தமோ அதைப் போல் பெருந்தன்மையும் அவன் கூடப் பிறந்ததாயிற்றே! இருங் கோவேள் எதிரிதான். ஆனுல் இன்று உயிர்த் துணைவியைப் பறி கொடுத்து விட்டு நிற்கும் பரிதாபத்திற்குரியவன். பெருந்தேவி எதிரியின் மனைவிதான். ஆனுல் அரச குடும்பத்தில் பிறந்து வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியில் கசப் பையே ருசித்து இன்று அந்த வாழ்க் கையை முடித்துக் கொண்டுவிட்டாள்.

இந்த நிலையில் பெருந்தன்மை யுள்ள எந்த மனிதன்தான் கரிகாலன் செய்ததை மகத்தான தவறு என்று சொல்ல முடியும்.

இருங்கோவேளைக் களத்தில் சந்திப்பதற்கும், கட்டிய மனைவியின் சவத்தருகிலே சந்திப்பதற்கும் வேறுபாடு இல்லையா? கரிகாலர் இப்போது மிகவும் இக்கட்டான நிலைமையில் சிக்கிக் கொண் டிருந்தார்.

சோழ பூமியிலுள்ள மக் களின் தலைவனுக — தந்தையாக —அண்ணனுக — தம்பியாகப் போற்றித் துதிக்கப்படுகிற மாமன்னரை உற வாடிக் கெடுப்பதற்கான கடைசி முயற் சியில் இறங்கி இருக்கும் இருங்கோ வேளிடத்திலே மரியாதை வைப்பதும், மதிப்புக் காட்டுவதும் சோழநாட்டை அழிப்பது போலாகும் என்று கருதி விட்ட பெருங்குடி மக்களின் இதயக் கொந்தளிப்பை எப்படி அடக்க முடியும் என்று தெரியாமல் தவித்துத் துடித்தார் கரிகாலர்.

எஸ். எஸ்., நெய்வேலி

■ ஏர் ஹோஸ்டஸாகப் பணியாற்றும் பெண்மணிகள் விமான டிக்கட்டும் கொடுக்கிறுர்கள் — அமெரிக்காவிலுள்ள 'ஈஸ்டர்ன் ஏர்லைன்ஸில்'! பாஸ்டனிலிருந்து புறப்படும் இந்த ஷட்டில் விமானங்களில் பயணம் செய்ய வெளியில் டிக்கட்டு தருவ தில்லை. உள்ளே போய் அமர்ந்து கொண்ட பின் டிக்கட்டுக்கான பணத்தை வாங்கிக் கொள்கிறுர்கள் — நம் ஊர் பஸ்களில் நடப்பது போல்!

ஒரு கணம் கண்களை மூடி நினைத்துப் பார்த்தார். பூம்புகார் தெருக்களிலே மக்கள் நடமாட்டமில்லை. வீடுகளிலே விளக்கொளி இல்லை. விருந் தினரை வரவேற்கத் திறந்து கிடக்கும் வாயிற் கதவுகள் எல்லாம் தூங்கு மூஞ்சியின் இமைகளைப் போலக் கிடக் கின்றன. இல்லத்து எதிரில் ஏந்திழை யர் தீட்டிய எழிற்கோலங்கள் இல்லை. பட்டினப்பாக்கமும், மருவூர்ப்பாக்கமும் மௌன நிலையில் இருக்கின்றன. திரை கடலின் நுரையொதுங்கும் காட்சியைச் சுவைத்தவாறு மணற் படுக்கையை விட என்னுடையவனின் மடிப்படுக்கை யே சுகமானது என்று கூறி அவ் வண்ணமே படுத்திருக்கும் காதலர்கள் காணப்பட வில்லை. மயில் தோகை, மிளகு மூட்டைகளை ஏற்றிச் செல்லும் வண்டிகளின் நடமாட்டம் தெருக்களில் இல்லை.

எங்கும் வெட்ட வெளி! எங்கும் இருட்டு! எங்கும் சோகம்! எங்கே திரும்பினுலும் இடு காட்டு அமைதி.

தலைநகரத்து மக்களின் முடிவு நிறைவேறி விட்டால், பூம்புகார் இப் படியல்லவா பொலிவிழந்து வாடும் என்று எண்ணி ஏங்கினுன்.

அப்போது மற்றொரு செய்தி வந்து விட்டது. "தலைநகரத்து மக்கள் தங்கள் குழந்தை குட்டிகளோடு ஆடு மாடுகளோடு தட்டு முட்டுச் சாமான் களோடு பயணத்திற்கான ஏற்பாடு களைத் துவங்கி விட்டார்கள். எங்கே போவது என்று இலட்சியம் எதுவு மில்லையாம். இங்கிருந்து வெளியேறி ஞல் போதும் என்று முடிவு கட்டி விட்டார்களாம்!"

இதைக் கேட்டதும் கரி காலர் என்ன பாடு பட்டிருப்பார்; நாளைக்கு யாரை வைத்துக் கொண்டு நாட்டை ஆளுவது என்ற பிரசினை பிறகு இருக்கட்டும். நாட்டைத்தான் ஆளுகிறுர். அல்லது நாடோடியாகப் போகிறுர்... அதுவல்ல இப்போது அவருக்குப் பெருங்கவலை! தமிழகத்து வரலாற்றில் இப்படியொரு நிகழ்ச்சி, தன் காலத்தில் நடைபெற்றதாகப் பொறிக்கப் பட்டு விட்டால் என்ன செய்வது என்றே அவர் கலங்கினுர். தான் செய்த காரியம் தவறுடைய தாகவே இருந்தாலும் அதைச் சற்றுப் பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடிய எண்ணம் இந்த நாட்டு மக்களுக்கு இல்லாமற்

போய்விட்டதே என்ற வேதனை அவரைக் குடைந்தது.

நடப்பது நடக்கட்டும் என்று விட்டுவிட முடியுமா?

பொழிலும் புனலும் சூழ்ந்த பூம்புகார்த் திருநகரைப் புழுதி மேடாக்கிவிட்டு அதன் உச்சியிலே உட்கார்ந்து கொண்டு புலம்பிக் கொண்டிருக்கப் போகிறோமா?

அல்லது நிலைமையை உடனே சமாளித்துச் சோழ மண்டலத்துப் பெருமையைக் காப்பாற்றப் போகிறோமா?

இந்தக் கேள்விக்கு ஆலோசனை மண்டபத்தில் இருந்தவர்கள் யாரும் ஒழுங்கான பதில் கூறவில்லை. ஆளுக்கு ஒரு யோசனை சொன்னார்கள். எதுவும் ஏற்றதாக அமையவில்லை.

அவர்கள்தான் என்ன செய்வார்கள்? வரலாற்றில் சந்திக்காத ஒரு நிகழ்ச்சியல்லவா இது? எதிரிக்குப் பயந்து வீட்டைக் காலி செய்து புறப்பட்ட மக்களையும், நாட்டை விட்டோடிய மன்னர்களையும் பற்றித்தான் அவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். படையெடுத்து வருகிற எதிரியும் முதலில் பறை யொலிப்பானும், ''வில்லெடுத்து — வாளெடுத்துப் புறப்பட்டு விட்டோம் நாங்கள்! ஆகவே களம் காணக் கூசுகின்ற பெண்களே! நோய் நொடி பிடித்தாட்டும் பெரியோரே! உடனே புறப்படுங்கள், குழந்தைகளையும் — மாடு கன்றுகளையும் அழைத்துக் கொண்டு!'' என்பதாக. இவ்விதங்களில்தான் நகரை விட்டு மாந்தர் கிளம்பியதாக அறிந்தவர்கள், பூம்புகாரிலே புதுமையை அல்லவா காண்கிறார்கள்! மன்னரின் செயல்மேல் வெறுப்புற்றல்லவா மக்கள் வெளியேறுகிறார்கள்! அதனால் தான் ஆற்றொணாத் துயரோடு—அலை மோதும் நெஞ்சோடு – 'எதைச் செய்வது' என்ற குழப்பத்தோடு நிற்கின்ற மன்னருக்கு என்ன சொல்வது என்று புரியாது தவித்தனர்.

உண்மையானவனின் பின்னால் ஐந்து பேர் செல்வார்கள் என்றால், அந்த உண்மையைப் புரியாதவன் பின்னால், ஐம்பது பேர் என்று அரும்பி விட்ட நிலையை எப்படித் தான் மாற்றுவது?

எல்லோரும் மௌனமாகச் சிந்தனையில் மூழ்கிய வண்ணம் சில விநாடிகள் பேசாமல் இருந்தார்கள்.

''மக்கள், தங்கள் வீடுகளை விட்டு வெளியே வந்து விட்டார்கள். சோகம் கப்பிய முகத்தினராய்ப் பிஞ்சுக் குழந்தைகளையும் பழுத்த கிழடுகளையும் அழைத்துக் கொண்டு அவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகப் புறப்பட்டு விட்ட காட்சி எங்களை அழ வைத்து விட்டது மன்னவா!''— என்று ஒரு பெரு வீரன் சொல்லிக் கொண்டே தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கி விட்டான்.

கனல் பறக்கும் கரிகாலரின் கண்களிலே நீர் முத்துக்கள் தலை காட்டின. சற்று நேரம் ஒரே அமைதி.

''பெருந்தேவியின் சடலத்தை வேளிர் குல இளவரசியிடம் ஒப்படைத்து அவளைத் தலைநகரை விட்டு உடனே வெளியேற்றுவதுதான் நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்த நல்ல வழி!'' என்று நெடுமாறன் எடுத்துரைத்தான்.

மாண்டுபோன அரசியின் பிணம் வெளியேற்றப் பட்டால் வெளியேறிக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் நிச்சயம் திரும்பி வருவார்கள் மலர்ந்த முகத்தோடு—என்று அவர் நம்பியதில் தவறில்லை!

அவனது இந்த முடிவை அங்கிருந்த சிலர் வரவேற்கத்தான் செய்தனர். ஏனெனில் எவருமே அந்த யோசனையை மறுத்துப் பேசவில்லை. மௌனமாக மன்னரின் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கினர். 'வேறு வழி இல்லை! ஒத்துக் கொண்டு விடுங்கள்!' என்று வேண்டுகோள் விடுத்தது அவர்களுடைய பார்வை.

ஆனால் மன்னர் அதை ஏற்றுக் கொண்டதாகவே காணப்படவில்லை.

''வேறு எதுவும் நாம் செய்வதற்கில்லை என்றே நான் கருதுகிறேன்.

ப. ஆறுமுகசாமி, தூத்துக்குடி.

■ நெல்லையின் பிரதான தபால் நிலையத்தைப் பொதுமக்கள் 'இண்ட்' போஸ்டாபீஸ் என்றே கூறுகின்றனர்.

திருநெல்வேலி (இண்ட்) தபால் நிலையம் என்றுதான் ஆபீஸ் முத்திரை டெலிபோன் டைரக்டரி ஆகியவற்றிலும் இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம், இலங்கையிலும் திருநெல்வேலி என்ற பெயரில் ஓர் ஊர் உள்ளதாம். அதனை வேறுபடுத்திக் காட்ட இந்தியா - இலங்கை இணைந்திருந்த காலத்தில் செய்த ஏற்பாடாம் இது.

தயவு செய்து இந்த முடிவுக்கு மன்னர் வந்துதான் தீர வேண்டும்,'' என்று சொன்ன நெடுமாறன் எழுந்து இங்கு மங்கும் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

''அய்யோ! அது மிகப் பண்பு கெட்ட செயல். தமிழ் இனத் துக்கே இழுக்கு தரக்கூடிய செயல்,'' என்று உரத்த குரலில் கூவினார் மன்னர்.

ஆலோசனை மண்டபத்திலே அலை மோதிக் கொண்டிருக்கும் அர சனைப் பற்றியோ அமைச்சர் பெரு மக்களைப் பற்றியோ கிஞ்சிற்றும் கவலை கொள்ளாது கோச்செங்கணான் தலை மையில் பூம்புகாரே புறப்பட்டு மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஏன் தலைநகரமே நகர்கிறது? வெளியேறும் மக்களின் விளக்கமென்ன? அந்த விளக்கத்தில் வேடிக்கை மட்டு மல்ல; விவரிக்க முடியாத பாசமும் கலந்திருந்தது.

'கரிகால் மன்னரைக் காப் பாற்றுவதற்காக, கரிகால் மன்னரின் கொள்கையை எதிர்ப்பது குற்றமாகாது. துரோகிகளுக்கு இடம் தரும் அளவுக்குப் போதிக்கப்படும் அறநெறி, தற்கொலைக் காகத் தயாரிக்கப் படும் விஷத்தோடு ஒப்பிடலாம். விஷம் தலைநகரிலே புகுந் திருக்கிறது, வேளிர் குல இளவரசியின் உருவில். இதை உணராதிருக்கிறார் அரசர். தலைநகரமே வெளியேறுவதன் மூலம்தான் சூழ்நிலைகளால் இருண்டு விட்ட மன்னரின் கண்ணோட்டம் தெளிவு பெறும்!' இந்த விளக்கத்தின் அடிப் படையில் அதோ தலை நகரமே நகர் கிறது!

தள்ளாடித் தண்டூன்றி நடக்க வும் சக்தியற்ற முதியோர்கள் ஒரு நல்ல காரியத்துக்காகத் தாங்கள் பேரிழப்பினைத் தாங்கிக் கொள்கிறோம் என்ற மன உறுதியுடன் நடந்து கொண் டிருந்தனர். வீடு—வீடு என்று வீட் டுக்குக் கடமை செய்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மகளிர், தங்கள் கண் களில் வழியும் நீரைத் துடைத்துக் கொண்டு தாங்கள் வாழ்ந்த வீடு களைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே தலை நகரத்து வீதிகளிலே நடை போட்டனர். ஒன்றும் புரியாத குழந்தைகள், இந்திர விழா போன்று ஏதோ ஒரு விழா திடீரென வந்து விட்டதாக நினைத்துக் கும்மாளம் போட்டவாறு பெற்றோர்கள் பின்னே ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். மக்களின் முன்னே ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் அமை தியான நோக்குடன் கோச்செங்கணான் நடந்து சென்றான். இன்னும் சில நாழிகைக்குள் தலைநகரின் எல்லையைக் கடந்து விடுவார்கள்.

இந்தச் செய்தியும் கரி காலருக்கு எட்டி விட்டது. படுகுழி யில் வீழ்ந்த யானையெனத் தவித்தது அவர் உள்ளம்.

''பெருந்தேவியின் இறுதிச் சடங்கிற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளும் முடிந்து விட்டன. எல்லோரும் அர சரின் வருகைக்காகத்தான் காத்திருக் கிறார்கள்,'' என்ற செய்தியுடன் ஒரு வன் ஓடி வந்தான்.

என்ன செய்யமுடியும் கரி காலர்?

ஆலோசனை மண்டபத்தில் இருந்த அனைவரும் ஒரு முகமாகக் கூறினார்கள். ''மக்கள் இன்று போனால் நாளை திரும்பி வந்துதான் தீர்வார் கள். அவர்கள் எங்கே போய் இவ் வளவு சுகமாக வாழ முடியும்?'' என்று!

கரிகாலர் பேச முடியாமல் வாயடைத்து நின்றார்.

''யோசிக்காதீர்கள் மன்னா! பூம்புகார்த் திருநகரில் வாழ்ந்தவர் களுக்கு வேறுநாட்டில் வாழ்வதற்கு மனம் வருமா? வளமான நாடுகள் பல இருந்தாலும் அங்கெல்லாம் இங்கு வாழ்ந்தவர்களுக்கு ஒத்து வருமா? இவர்களுக்கு எத்தனை பேர் இடங் கொடுத்து விடப் போகிறார்கள். விரை வில் ஓடி வரத்தான் போகிறார்கள்!'' என்றார் ஒரு அமைச்சர்.

''ஆத்திரத்தில் முடிவுகள் செய்யக் கூடிய நேரமல்ல இது!'' என்றார் மன்னர்.

''ஆமாம்—மன்னர் சொல் வதுதான் சரி!'' என்றது ஒரு குரல்.

கரிகாலர் திரும்பிப் பார்த் தார்.

''மன்னிக்க வேண்டும்,'' எனப் பணிந்தவாறு உழவர் பெருந் தகை வளவன் நின்று கொண்டி ருந்தான்.

(தொடரும்)

பயிற்சி:

முதல் காரியம்: பழைய நடைமுறை வாழ்க்கைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும். இரண்டாவது: சீதா தனது சொந்த விவகாரங்களில் தானே அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு முடிவெடுக்கக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். கணவன் பட்டுப் புடவை வாங்கிக்கொள்ளச் சொல்கிறான் என்றால், உடனே முகம் மலர குடுகுடுவென்று கடைக்குப் புறப்பட்டுவிடக் கூடாது. "புடவைதானே? வாங்கிக் கொண்டால்போயிற்று. நீங்கள் பணத்தை என்னிடம் கொடுத்துவிடுங்கள். ஆனால் நான் அதற்கு எவர்சில்வர் பாத்திரம் தான் வாங்குவதாக இருக்கிறேன்," என்று அவள் கூறவேண்டும்.

இந்த முறையில் பேசினால் பல வகையில் பலன் கிட்டுகிறது. 1. கணவன் பேச்சுக்கு மறுபேச்சுப் பேசாமல் அப்படியே யந்திரம் மாதிரி இயங்குகிறோம் என்ற அதிருப்தி இருக்காது. 2. கணவன் அன்புடன் கொடுத்ததை நிராகரிக்கிறோம் என்ற வருத்தம் இருக்காது. 3. நம் இஷ்டத்துக்கு நாமும் சுதந்திரமாகத்தான் இருக்கிறோம் என்ற திருப்தி ஏற்படும்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, சோமுவுக்கும், தான் ஏதோ மனைவியைத் திருப்திப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக மட்டுமே இப்படிப் புடவை வாங்கிக் கொள்ளச் சொல்கிறோம் என்ற உணர்வு எழாமலிருக்கும்.

இவையெல்லாம் தவிர, இன்னும் சில புதுமைகளும் குடும்பத்தில் புகுத்தப்பட வேண்டும். அவற்றைச் சீதா தான் திட்டமிட்டு அமுல்நடத்த வேண்டும். முக்கியமானது: மாமூலான பழைய நடைமுறைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும். இரண்டாவது: சினிமாவுக்கோ டிராமாவுக்கோ, கடற்கரைக்கோ அடிக்கடி கணவனுடன் செல்லவேண்டும்.

இப்படிச் செய்வதால் உடனே மகிழ்ச்சி பெருக்கெடுத்தோடும், சினிமாக் கொட்டகைக்கு வந்ததும் கணவன் காதுக்கு இனிமையான அரட்டை அடிப்பான் என்றெல்லாம் எதிர்பார்க்கவேண்டாம். ஏற்கெனவே சொன்னபடி உற்சாகம் என்பது தானாகத் தோன்றவேண்டுமே தவிர, பிறருடைய வற்புறுத்தலால் தோன்றக்கூடியதல்ல. வெளியிடங்களுக்கு வந்தால் குறைந்தபட்சம் யந்திரத்தனமான வாழ்க்கை முறையில் கொஞ்சம் மாறுதம் ஏற்படக் கூடுமல்லவா?

அடுத்த வாரம்: ராகவன்—சரளா விவகாரம்

38—39

வளவனைக் கண்ட மன்னன் திடுக்கிட்டான். "நீயா? உடல் நிலையையும் பொருட்படுத்தாமல் எதற்காக இங்கு வந்தாய்?" எனப் பரபரப்புடன் கேட்ட மன்னனிடம் வளவன் பணிவான குரலில், "தலைநகரில் ஏற்பட்டுள்ள குழப்பம் என் செவிக்கும் எட்டியது; மனக்கலக்கமுற்றிருக்கும் மன்னரைக் காண வேண்டும் போலிருந்தது. அதனால் தான் ஓடிவந்தேன்," என்று பதிலளித்தான்.

ஓர் உழவன் தன்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்றினான். அதற்காக அவனுக்கு நன்றி தெரிவிக்க வேண்டியதுதான். அவனுடைய அன்புக்கு மரியாதை செலுத்த வேண்டியதுதான். அவனுடைய ஆலோசனைகளைக் கூடக் காதில் போட்டுக் கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனால் அந்த உழவன் தனக்குத் தெரிந்த யோசனைகளை ஒரு மாமன்னரிடம் தனியான இடத்தில் சொல்வதுதான் பொருத்தம். அதை விடுத்து மன்றத்தில் வந்து நின்று யோசனைகளைக் கூற முனைகிறான் என்பதைக் கரிகாலன் அவ்வளவாக விரும்பவில்லை. ஆனால் தன் உள்ளத்தை அப்போது திறந்து காட்டவும் முடியவில்லை. தன்

ரோமாபுரிப்

உயிரைக் காப்பாற்றியவன் ஆயிற்றே அவன்! எந்த யோசனையையும் அவன் வெளியிடுவதற்கு முன்பு அவனை அங்கிருந்து அனுப்பிவிட வேண்டுமென்று மன்னன் முயன்றான்.

"கவலைப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம். நீ போய் ஓய்வெடுத்துக்கொள். என்ன செய்வதென்று யோசிப்பதற்கே மன்றம் கூடியிருக்கிறது!" என்று மன்னன் கூறியதும் தனக்கு இடம் கிடைத்ததென்று வளவன், "அப்படியானால் இந்த மன்றம் என் யோசனைகளை எடுத்துக் கொள்ளட்டும்," என்று ஆரம்பித்து விட்டான்.

அரசனுக்கு எதுவும் பேச முடியவில்லை. வளவனையே பார்த்தவாறு இருந்தான். மன்றத்திலிருந்தவர்களுக்கும் வளவனின் போக்கு சற்று அதிகப்படியாகவே தெரிந்தது. அந்த நிலைமைகளையெல்லாம் கவனிக்காதவனைப்போல் வளவன் பேசத் தொடங்கினான்.

"ஏழைச் சொல் அம்பலமேறாது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் கரிகால் பெருவளத்தாரின் நல்ல இதயத்தில் என்னைப் போன்ற குடிமகனுக்குத் தனியிடம் உண்டு

என்பதை நானறிவேன், என் எண்ணத்தில் பழுதிருந்தால் எல்லாரும் மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். தலைநகரில் மக்கள் இல்லை என்ற செய்தி வெகு விரைவில் வரக் காத்திருக்கிறது. பெருந்தேவியின் உடலை அடக்கம் செய்வதற்கான எல்லாக் காரியங்களும் முடிந்து விட்டன. அரசரோ, மக்களும் வெளியேறக் கூடாது, பெருந்தேவியின் சவ அடக்கத்திற்கான ராஜ மரியாதைகளும் குறையக் கூடாது என்று எண்ணிக் குழம்பிக்கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய நினைப்பில் மூளி வராதவாறு நான் ஒரு யோசனை கூறத் துணிந்திருக்கிறேன்!''

கம்பீரமாக ஒலிக்கும் வளவனின் பேச்சில் கவரப் பட்ட

பாண்டியன்

வர்களாக அனைவரும் அமர்ந்திருந்தனர். அவன் நிறுத்தவில்லை. தொடர்ந்து பேசினான்:

''தலைநகரிலிருந்து வெளியேறும் மக்களைத் தடுத்து நிறுத்த மன்னர் ஒருவரால்தான் முடியும். ஆகவே அவர் உடனே மக்களைத் தொடர்ந்து சென்று தடுத்து அழைத்துவர வேண்டும். அதே சமயம் வேளிர்குல இளவரசிக்கு எந்த விஷயமும் காதில் எட்டாதவாறு செய்து விட்டுப் பெருந்தேவியின் சவ அடக்கத்தையும் முடித்து விட வேண்டும். அவசரக் காரியமாக மன்னர் வெளியே சென்றிருக்கிறார் என்று வேளிர்குல இளவரசிக்குக் கூறிவிட்டுக் காரியத்தை நடத்திவிடலாம்.''

இந்த யோசனையை வளவன் சொன்ன பிறகு, அனைவருக்கும் இது சாதாரணமாகப் பட்டது. ஆனால் அது வரையில் யாருக்கும் இப்படியொரு யோசனை தோன்றவில்லை.

''மக்களைத் துரத்திக்கொண்டு மன்னர் செல்வதா?'' ஒரு கேள்வி எழுந்தது.

''குழந்தையைத் துரத்திக்கொண்டு தாய் செல்வதில் குற்றமில்லையே!'' என்றான் வளவன்.

''மன்னரை மதிக்காமல் செல்கிறவர்களை மன்னர் மதித்து ஓடுவது கோழைத்தனமல்லவா?''

—என்றனர் சிலர்.

''வீரம் காட்டப்பட வேண்டிய இடம் எதிரிகளைச் சந்திக்கும் களம்! விவேகத்துக்குக் கோழைத்தனமென்று பெயரில்லை!'' இது வளவனின் பதில்.

''மக்கள் மன்றமே வளைத்துக் கொண்டு எதிர்க்கக் கிளம்பி விட்டால்?''

''படை கொண்டு செல்லட்டுமே மன்னர்!''

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் எண்ணங்களை வளவனின் யோசனை மீது வெளியிட்ட பிறகு கரிகாலன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனைப் போல் விழிகளைத் திறந்து தலையை பமிர்த்தினன்.

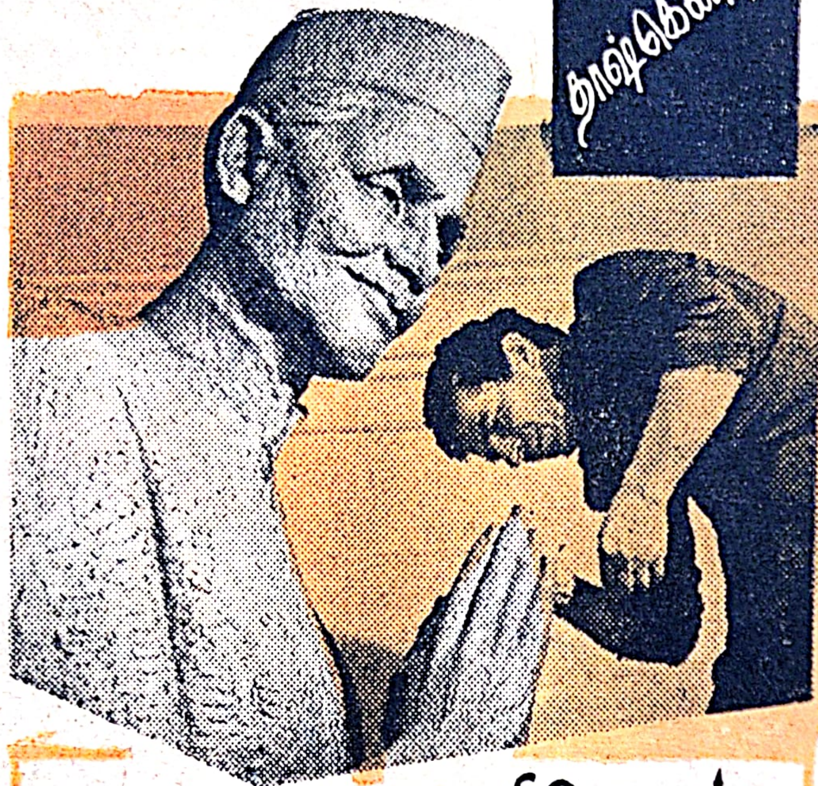
யாருடைய யோசனை மன்றத்திலே வெளியிடப்படக் கூடாது என்று கருதினனே அவனுடைய யோசனையின் நிடி நடக்கலாம் என்று தீர்மானித்தான்.

''வளவன் கூறுவதும் உண்மைதான். நான் சென்றால் தான் மக்களைத் திரும்பத் தலைநகருக்கு அழைத்து வர முடியும். என் முகத்தைக் கண்டதுமே பூம்புகார் மக்கள் வெட்கித் தலைகுனிந்து வாய்பேசாமல் திரும்பி வந்துவிடுவர்,'' என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டான். மன்றத்திலுள்ளவர்களைப் பார்த்து, ''நீங்கள் அனைவரும் சென்று பெருந்தேவியின் சவ அடக்கத்தைச் சிறப்பாகச் செய்து முடியுங்கள். வேளிர் குல இளவரசியை மரியாதையுடன் உபசரியுங்கள். நான் மக்களைத் தடுத்து அழைத்து வருகிறேன்,'' என்று கூறிவிட்டுப் புறப்படத் தயாரானன்.

''படையுடன் போவதுதான் நலம்!'' என்று அனைவரும் கூறினர். அதைக் கரிகாலன் கேட்கவில்லை.

''நான் சந்திக்கப் போவது என்னுடைய நாட்டு மக்களை! அவர்கள் என்னை எதிர்த்துத் தாக்குவார்கள் என்றால் அதைத் தடுக்க ஒரு படை ஏன்? அவர்கள் கையாலேயே சாவது தான் மேல். நாட்டு மக்கள் எதிர்த்த பிறகு, படையை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது?'' என வெண்கலக் குரலில் முழக்கிவிட்டு, வளவனை நன்றியுணர்ச்சியுடன் பார்த்துவிட்டு மன்றத்தை விட்டு வெளியேறினன். மெய்காப்பாளன் மன்னனுடன் சென்று வாட்டசாட்டமாக நின்று கொண்டிருந்த வெண்புரவியொன்றை எதிரே கொண்டு வந்து நிறுத்தினன். கரிகாலன் அதிலே தாவி ஏறிக்கொண்டு கிளம்பினன். மற்றொரு குதிரையில் மெய்காப்பாளன் பின் தொடர்ந்தான்.

பின்னர் மன்றத்தினரும் நெடுமாறனும், கடியலூர்ப் புலவரும், வளவனும் பெருந்தேவியின் சவம் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றனர். தன்னை அனுமதிப்பார்களோ இல்லையோ என்ற சந்தேகத்துடன் வளவன் பயந்த

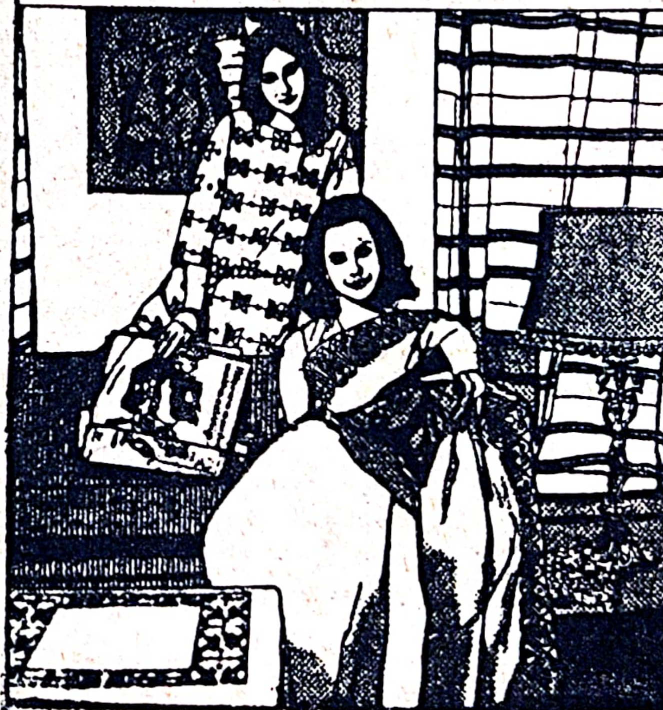
நினைவுச் சின்னம்

தாஷ்கெண்டில் காலமான இந்தியப் பிரதமர் லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் நினைவாக, அந்நகரில் லால்பகதூர் சாஸ்திரி வீதி என்று ஒரு வீதிக்குப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. அந்த வீதியின் முகப்பில் நிறுவுவதற்காக, யாகோவ் ஷபிரோ என்ற தாஷ்கெண்ட் நகரச் சிற்பி ஒருவர், கிட்டத்தட்ட 12 அடி உயரத்தில் லால்பகதூர் சாஸ்திரியின் முழு உருவச் சிலை யொன்றை உருவாக்கியுள்ளார். இந்தச் சிலைக்குப் பீடம் எதுவும் கிடையாது. தரைமட்டத்தில் ஒரு பாறைத் துண்டின்மீது நிறுவப்படும். அந்தச் சிலையையும் அதனை உருவாக்கியுள்ள சிற்பியையும்தான் இப்படத்தில் காண்கிறோம்.

—சோவியத் செய்தி.

CROCHET FAIR

வாறு அவர்கள் பின்னாலேயே சென்று கொண்டிருந்தான். அரசன் வருகைக்காகக் காத்திருந்தவர்களிடமும், தாமரையிடமும் அரசன் அவசர காரியமாகத் தலைநகருக்குள் சென்றிருப்பதாகக் கூறி, மற்ற ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தனர் மந்திரி பிரதானியர்.

வளவன் ஓர் ஓரத்தில் வந்து நின்று பெருந்தேவியின் உடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அது வரையில் ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்த அந்த உழவனின் முகத்தில் துயர நிழல் படர்ந்தது. அவன் கண்கள் கலங்கின. யாரும் தன்னைப் பார்த்து விடாமல் சமாளித்துக் கொண்டான்.

பெருந்தேவியின் உடலை எடுத்து மலர்த் தேர் ஒன்றின் மீது வைத்தார்கள். அப்போது தன்னை அறியாமல் தாமரை கோவெனக் கதறி விட்டாள். வேளிர்குடி வீரனைப்போல் உடை அணிந்திருந்த செழியனின் கண்கள் மழை பொழிந்தன. தேவியைச் சுமந்தவாறு தேர் நகர்ந்தது. தாமரையும் மற்ற அனைவரும் அடிமேல் அடி வைத்து அந்தத் தேரின் பின்னே நடந்து கொண்டிருந்தனர், வளவனும் அந்தக் கூட்டத்தில்தான் இருந்தான். சவ ஊர்வலம் நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் போது, தாமரையின் கண்களில் வளவன் பட்டுவிட்டான். செழியனும் வளவனைப் பார்த்தான். அவனுக்கு எந்தச் சந்தேகமும் வரவில்லை.

ஆனால் தாமரைக்குச் சந்தேகம் தோன்றி விட்டது. தாமரை தன்னைப் பார்க்கிறாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட வளவன், அதற்காக எவ்வித அச்சமும் கொள்ளாமல் நடந்து கொண்டு தானிருந்தான். அண்ணியின் சவ ஊர்வலத்தில் எத்தனை எத்தனையோ வேதனை தோய்ந்த நினைப்புக்களுடன் செல்லும் தாமரைக்குப் புதிய பயம் ஒன்று வந்து சேர்ந்து கொண்டது. நடந்தவாறே வளவனின் பக்கம் நெருங்கிச் சென்று அவனைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று முயற்சி செய்தாள். அதைக் கண்டும் வளவன் பயந்ததாகத் தெரியவில்லை. வளவனுடைய பார்வை, இப்போது தாமரைக்கருகே வரும் வேளிர்குல வீரன் மீது கூர்மையாக விழுந்தது.

சவ ஊர்வலம் உட்கோட்டையைத் தாண்டி வெளிக்கோட்டை வாயிலின் பக்கம் வந்து விட்டது. தாமரையும் மெல்ல வளவனின் பக்கம் வந்துவிட்டாள். அவளுடைய சந்தேகம் உறுதிப் பட்டு விட்டது போலும்!

'அவன் யார்?'

'உழவன் வேடத்திலிருக்கும் அவன் யார்?'

செழியனின் மனத்தில் இந்தக் கேள்வி எழவில்லை. தாமரையின் மனத்தில் பலமாக எழுந்து விட்டது. இன்னும் அருகே இருவரும் நெருங்கி விட்டனர்.

அதற்குள் சவ ஊர்வலமும் குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தது. சோழ மன்னனது குடும்பத்தினர் அடக்கம் செய்யப்பட்ட 'வேந்தர் சதுக்கம்' என்னுமிடத்தில் பெருந்தேவியைச் சுமந்திருந்த மலர்த் தேர் நின்றது. தேவியின் சடலம் கீழே இறக்கப்பட்டது. தாமரை இப்போது வளவனின் முகத்தை இமை கொட்டாது பார்த்தாள். அவன் கண்கள் குளமாகி விட்டன. தாமரையின் பக்கம் திரும்பினான்.

தாமரைக்கு அவன் யார் என்று விளங்கி விட்டது. "அண்ணா!" என்று கூவிவிட வாய் திறந்தாள். அதற்குள் வாயடைத்துக் கொண்டது.

வளவன், அவளை நோக்கிக் கையசைத்து, 'உஸ்! ஜாக்கிரதை!' என்று குறிப்பால் உணர்த்தினான். அதை யாரும் கவனிக்கவில்லை. செழியன் மட்டுமே கவனித்து விட்டுக் கவனிக்காதது போல வேறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டான்.

"உங்கள் ஹெலிகாப்டரில் என்னையும் ஏற்றிக் கொள்ளுங்கள், சார்! ப்ளீஸ்! எலிக் கூண்டிலிருக்கும் எலியை ஹெலிகாப்டரிலிருந்து நடுக் கடலில் போடச் சொல்கிறாள் என் மனைவி!"

பெருந்தேவியின் உடலை அங்கு வெட்டப்பட்டிருந்த ஆழ்மான குழி யொன்றில் அமர்த்தினர். அந்தக் கொடுமையான காட்சி கண்டு தாமரை குமுறினாள். அங்கே தன் அண்ணன் இருக்கிறான் என்ற உணர்ச்சி மேலும் அவளைக் கதற வைத்தது.

வளவனாக நிற்கும் அவளது அண்ணன், தன் ஆருயிர்த் துணைவி மண்ணுக்குள் மறையப் போகிறாள் என்பதை நினைத்து ஒடிந்து போய் நின்றான்.

வேளிர் குல அரசியைச் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சோழ மாதா தன் மண் கரத்தால் போர்த்திக் கொண்டாள்.

பெருந்தேவியைப் புதைத்த இடத்தில் எழுப்பிய மண்மேட்டின் மீது அரசவைப் பிரதிநிதிகள், மந்திரிகள், தளபதிகள் அனைவரும் மலர் தூவித் தங்கள் இரங்கலைத் தெரிவித்து இறுதி வணக்கம் கூறினர்.

வேளிர் குல இளவரசி தாமரை தன் கண்ணீரில் நனைந்த மலர்க் கொத்தை அண்ணியின் கல்லறை மீது வைத்து விட்டு, அருகே நிற்கும் அண்ணனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். திடுக்கிட்டாள்! அவனைக் காணவில்லை! அவனைத் தேடும் முயற்சியில பரபரப்புக் காட்டக் கூடாது என்பதையும் அவள் உணர்ந்து, ஓர விழிகளைச் சுழலவிட்டு அண்ணனைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் தத்தளித்தாள்.

செழியன் அவள் பின்னாலேயே நின்றுகொண்டிருந்தான். இப்போது அவனுக்கு அக்காளைப் பிரிந்த சோகமெல்லாம் சிறிதுசிறிதாகக் கரைந்து விட்டது. அவன் உள்ளத்தை உலுக்கும் பிரசினையொன்றுக்கு அவன் பதில் தேடித் தீரவேண்டிய அவசியத்திற்கு ஆளானான். உழவன் உடையிலிருக்கும் வளவனும் தாமரையும் முகக் குறிப்பால் பேசிக் கொள்ளக் காரணம் என்ன? அந்த உழவன் யார்? என்ற கேள்விகள் அவனைத் திண்டாடவைத்தன. சோழமண்ணுக்குப் பெரியதோர் அபாயம் வரக் காத்திருக்கிறதா? அல்லது தாமரையின் வாழ்க்கை ஏட்டில் இந்த உழவனுக்கு ஏதாவது ரகசிய இடம் கிடைத்திருக்கிறதா? இதற்கு எப்படிப் பதில் காணுவது? செழியன், தாமரைக்கு வாக்களித்து விட்டு அவள் பின்னே வந்திருக்கிறான். அந்த வாக்குத் தவறுவதும் அழகல்ல என்பதை உணர்ந்திருக்கிறான். ஆனால் வந்த இடத்திலோ திடுக்கிடக்கூடிய சம்பவத்தைத் தன் இரு விழிகளால் கண்டு விட்டான். அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் தாமரையுடன் திரும்பிவிடுவது என்பது சோழநாட்டைக் காட்டிக் கொடுப்பது போலாகும் என்று மனச்சாட்சி வேறு அவனைக் குடைந்தெடுத்தது.

இறுதிச் சடங்கினை முடித்துக் கொண்டு அனைவரும் திரும்பத் தொடங்கினர். தாமரையும் அவர்களுடன் திரும்பிச் செல்லவேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தாள். திரும்புவதற்குள் அண்ணனைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று மீண்டும் கண்களை எல்லாத் திசைகளிலும் திருப்பினாள்.

இதுதான் நல்ல சமயமென்று செழியன், அவள் பார்வையிலிருந்து விலகிக்கொண்டான்.

அவன் மறைய முயலும் போது, முன்பு தாமரைக்கு அவனளித்த வாக்குறுதி மனத்திரையில் நிழற்படமாக எழுந்தது.

"தமிழ்நாட்டுப் போர் மறவன் எவனும் ஒரு பெண்ணை ஏமாற்றிவிட்டு ஓடிவிடமாட்டான். நம்பியவர்களை மோசம் செய்வது தமிழ்க் குருதி ஓடுகிறவர்களின் பழக்கம் இல்லையென்பது உனக்குத் தெரியாதா என்ன? நான் சொல்வதைக் கேள். அண்ணியின் இறுதிச் சடங்கை நடத்திவைக்க நீ பூம்புகாருக்குப் புறப்படும்போது உன்னோடு நானும் வரு

சுவர் வீங்குவது ஏன்?

கிறேன். உன்னுடைய பாதுகாப்புப் படை வீரனாக வருகிறேன். என்னை யாரும் அடையாளம் தெரிந்துகொள்ளாதபடி உன்னைப் பாதுகாக்கும் வீரனைப்போலவே நடித்துவிடுகிறேன். உன்னை மோசம் செய்துவிட்டு நழுவிவிடப் பார்க்கிறேன் என்று உனக்குக் கடுகளவு சந்தேகம் வந்தாலும் உடனே கட்டாரியை என் மார்பின்மீது வீசிவிடு!''—செழியன் அப்போது இவ்விதம் கூறியதும் உண்மை!

''என்னை ஏமாற்றுவதற்குத் திட்டம் வகுக்கிறீர்களென்றால் பூம்புகார் அரண்மனையில் தாங்கள் தப்பியோட முனையும்போது என்னைக் கொன்று போட்டுவிடுங்கள். இல்லாவிட்டால் என் அண்ணனுக்குப் பதில் சொல்ல நான் உயிரோடிருந்து வேதனைப்படுவேன்.'' என்று தன் நிலையை விளக்கிய தாமரையை இப்படி மோசம் செய்யலாமா என எண்ணினான் செழியன்.

''தாமரை, என்னை நம்பு. உதவி செய்தவர்களுக்குத் துரோகம் செய்வது தமிழினத்து வழக்கமல்ல என்பது தெரிந்தும் என்னைச் சந்தேகப்படலாமா? உன்னைப் பாதுகாக்கும் வீரனாக வரும் நான், என் சகோதரியின் பிணத்தைப் பார்த்ததும் பாச உணர்ச்சி பீறிட்டுக் கிளம்பிவிடாமல் என் இருதயத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்கிறேன். ராணியின் பிரிவு கண்டு படை வீரனுக்கு ஏற்படும் வேதனையை மட்டுமே என் முகத்தில் காண்பாய்.''

இப்படி உறுதி கூறியது உண்மைதான். ஆனால் நாட்டுக்கும் அரசருக்கும் ஆபத்து என்பதையும் செழியனின் தன்மான இதயம் நோக்கிற்று. மனப் போராட்டங்களுடன் செழியன் புகுந்து மறைந்துவிட்டான். அதைக் கவனிக்காமலேயே இளவரசி விழிகளை அங்குமிங்கும் சுழலவிட்டவாறு மந்திரி பிரதானிகளுடன் போய்க்கொண்டிருந்தாள். கூட்டத்திற்குள் தந்திரமாக நுழைந்து ஒரு மண்டபத்தின் பக்கம் ஒதுங்கி நின்றுகொண்டான் செழியன். அப்போது அவன் மனம் பட்ட பாட்டை விவரிக்கவொண்ணாது. தாமரை தன்னைக் காணாமல், தேடியலுத்துக் கடைசியாக, 'கயவன்' என்று முடிவு கட்டிவிடுவாளே என்ற அச்சம் அவனைப் பிடித்தாட்டியது. எப்படியும் அவளுடன் போய்ச் சேர்ந்துகொள்ளலாம் என்ற முடிவுடன் அவன் மண்டபத்துக்குள் பதுங்கிக்கொண்டான். பெருந்தேவியைப் புதைத்த இடத்தில் இப்போது யாருமே இல்லை. ஒரே அமைதி! படைவீரர்களும் பரிவாரங்களும் புடைசூழ இருந்த தன்னுடைய அருமை அக்காள், தன்னந்தனியாக மண்ணுக்குள் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்தக் காட்சியை இமை கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான்; அவன் பார்வையை வேறு பக்கம் திருப்பக்கூடிய மற்றொரு காட்சி:

அந்த நிம்மதியான இடத்தை நோக்கி வெகு தொலைவிலேயிருந்து ஒரு மனிதன் நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான். செழியன் கண்களை அகலத் திறந்து பார்த்தான். யார் அவன்? வளவனே தான்.

அவன் மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்து பெருந்தேவியின் கல்லறை அருகே நின்றான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். இப்போது அவனைச் செழியனால் நன்றாகக் கவனிக்கமுடிந்தது. அவன், கல்லறைக் கருகே உட்கார்ந்து தலை குனிந்தான். அவன் கண்களிலேயிருந்து நீர்முத்துக்கள் கொட்டிக் கல்லறையைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தன. அவன் வாய் அசைந்தது.

''தேவி! எனக்காகவே வாழ்ந்து எனக்காகவே உயிர் கொடுத்துவிட்டாயா?''

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அவன் யார் என்று செழியனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. சோழநாட்டுக்கு ஆபத்து நிச்சயமாக வந்துவிட்டது என்று அவன் நடுங்கினான். தன்னை அமைதிப்படுத்திக்

ஸ்வீடன்நாட்டு நிறுவனமொன்று ஒருவித பெயிண்ட்டைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறது. சுவர், கூரை இவற்றில் இதைப் பூசிவிட்டால் போதும், என்னதான் தீப்பற்றி எரிந்தாலும், இந்தப் பெயிண்ட் தான் பெருத்து, பஞ்சுமாதிரி விங்குமேயன்றி, சுவருக்கும், கூரைக்கும் ஒரு திங்கும் நேராது. புகையும் வராது. நெருப்பை எதிர்க்கும் இந்தப் பெயிண்டிற்கு இப்போது நல்ல மார்க்கெட்டாம்!

—சேதி

கொண்டு கல்லறையின் பக்கம் காதைத் திருப்பினுன்.

''என் இதய ராணி! நாலு பேர் அறிய உனக்காகக் கண்ணீர் வடிக்கக்கூடிய பாக்கியத்தைக்கூட எனக்களிக்காமல் பறித்துக்கொண்டாயே; இது நியாயமா? காட்டு மாளிகையில் இறந்தால் இதுபோன்ற ராஜமரியாதைகளை நடத்துவதற்கு எனக்குத் தகுதியில்லை என்று நினைத்துத்தானே இங்கு வந்து சாவைத் தழுவிக்கொண்டாய்?

''உன் செயலால் எனக்கும் கரிகாலனுக்கும் ஏதோ ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்திவிட்டாய். அவன் என்னை நேசிக்கிறுன். அன்பு காட்டுகிறுன். மரியாதை செலுத்துகிறுன். ஏழை உழவன் வளவன் என்று நம்பி எனக்கு அவன் இதயத்திலே இடமளித்திருக்கிறுன். இவ்வளவும் உன்னுல் வந்த விளைதான்! எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாமல் நீ மண்ணுக்குள் நிம்மதியாகத் தூங்க ஆரம்பித்துவிட்டாய்.

''கவலைப்படாதே! யாரோ ஒருவனின் மாளிகையில் உன் கல்லறை கட்டப்பட்டது என்ற அவச்சொல்லை அழிக்கிறேன். இதுவும் இருங்கோவேளின் மாளிகைதான் என்பதைத் தமிழகத்திற்கு விரைவில் தெரிவிக்கிறேன். நீ புதைந்திருக்கும் இந்த மண்ணின்மீது ஆணை!

''இருங்கோவேள் அன்புக்கு விரோதியல்ல! ஆனுல் பகைவனின் அன்புக்கு அவன் பணியமாட்டான். இருங்கோவேள் இருதயமில்லாதவனல்ல; ஆனுல் எதிரியின் இருதயத்துக்கு அடிமையாகிவிடமாட்டான். என் இலட்சியம் நிறைவேற என்னை மகிழ்விக்க நீ மன்னனைக் கொல்ல வந்தாய். உன் பெயர் உள்ளவரையில் அந்தக் களங்கம் உன்னைச் சுற்றுமே என்று பயந்து—மனைவியை அனுப்பி எதிரியைக் கொன்ற இருங்கோவேள் என்ற பழி என்னை விடாதே என அஞ்சி—கரிகாலனைக் காப்பாற்றினேனே தவிர, உன் முயற்சி பட்டுப்போக வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல!

''இன்பமே! அதற்காக என்னை மன்னித்துவிடு. விரைவில் புகார் நகரத்துக் கோட்டை முகப்பில் பறக்கப்போகிற வேளிர்குலத்துக் கொடியை நீ இங்கிருந்தபடியே கண்டு மகிழலாம்.''

இப்படிச் சோகப் பெருமூச்சுக்கிடையே வஞ்சினம் கூறிய இருங்கோவேள், தன் துணைவியின் கல்லறைமீது கிடக்கும் மலர்களை எடுத்து முத்தமிட்டு

''உங்க பையன் பெரியவனுக ஆனதும் கு. க. ஆபீசராகப் போகிருன்.''

''நன்றி. அதை எப்படி இப்பவே கண்டுபிடித்தீர்கள்?''

''என்ன சொல்லிக் கொடுத்தாலும் பையனுக்கு ஒன். டு, த்ரீக்கு மேலே சொல்ல வரலே.''

விட்டு மெல்ல நடந்தான். தன்னை யாரும் பார்க்கவில்லையென்ற நம்பிக்கையோடு நிம்மதியடைந்து திரும்பிய அவன், செழியன் ஒளிந்திருந்த மண்டபத்தைக் கண்டுவிட்டான். அதற்குள்ளிருந்து யாராவது தன்னைக் கவனித்திருந்தால் என்ன செய்வது என்ற சந்தேகம் அவனுக்குப் பலமாகத் தோன்றிவிட்டது.

அதனுல் அந்த மண்டபத்துப் பக்கம் சந்தடியில்லாமல் நடந்துவந்தான். தானிருக்குமிடத்திற்கு இருங்கோவேள் வருவது கண்ட செழியன் எப்படித் தப்புவது என்று தெரியாமல் விழித்தான். அங்குமிங்கும் ஓடி ஓர் ஆழமான கருங்கல் தொட்டிக்குள் இறங்கிப் பதுங்கிக் கொண்டான். தனக்கிருந்த பயங்கரமான எதிர்காலத்தையெண்ணி நெஞ்சம் நடுங்கினுன். கல்லறையில் வேளிர்குல மன்னன் உதிர்த்த வெறி பிடித்த வாசகங்களை நினைத்து நினைத்துக் கனல் மூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு மண்டபத்துக்குள் காலடி ஓசை கேட்டது. பிறகு சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து மறைந்தது.

''அப்பாடா! போய்விட்டான்!'' என்று செழியன் தலையை வெளியே நீட்டினுன். அவனுடைய கழுத்தை ஒரு கரம் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டது.

(தொடரும்)

கர்ப்பப் பையில் இருக்கும்போதே குழந்தை விரலைச் சப்புகிறது.

—'வீக்எண்ட்'

இந்தச் செய்தி சரிதான் என்று டாக்டர் பி. ரங்கராஜன் கூறுகிறார்:

''டாக்டர்களைப் பொறுத்த வரை இந்தச் செய்தியில் எதுவும் புதுமையில்லை. கர்ப்பப்பையில் இருக்கும் குழந்தை அழுவதுகூட உண்டு. ஆங்கிலத்தில் இதை 'Vagitus Uterus' என்று சொல்வார்கள். கர்ப்பப் பைக்கு அருகிலுள்ள நீரைக் குழந்தை அவ்வப்போது உறிஞ்சி இழுக்கும். பிரசவமான உடனேயே பல குழந்தைகள் வாயில் விரலை வைத்துச் சப்புவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். அதைப்போல கருவில் இருக்கும் குழந்தை விரலைச் சுவைப்பது சாத்தியமானதே.''

குழந்தை வைத்திய நிபுணர் டாக்டர் திரு. தாந்தே மருத நாயகம் வேறு விதமாகக் கூறுகிறார்:

''எல்லாக் குழந்தைகளின் விஷயத்திலும் இம்மாதிரி ஏற்படுவது கிடையாது. 'க்விக்கனிங்' என்று சொல்லப்படும் குழந்தையின் அசைவு நிலையிலேயே விரல் போட்டுக் கொள்வது சாத்தியம். எக்ஸ்ரே மூலம் ஓரளவு இதைக் கண்டு பிடிக்கலாம். ஆனால் கர்ப்பிணிகளை அந்த நிலையில் எக்ஸ்ரே எடுப்பது நல்லது அல்ல என்ற பொதுவான கருத்து நிலவுவதால், எக்ஸ்ரே மூலம் குழந்தை விரல் போட்டுக் கொள்கிறது என்கிற விஷயம் நிரூபணமாகவில்லை.

''வைத்தியக் குழுவினருடன் வேலை செய்யும் ஸ்வீடிஷ் போட்டோகிராபர் ஒருவர் கருச் சிதைந்த நிலையில் பல போட்டோக்களைச் சோதனைக்காக எடுத்துப் பார்த்தபோது இம்மாதிரி விரல் போட்டுக் கொள்ளுகிற பழக்கம் கரு வளர்ச்சியிலேயே ஏற்படுகிறது என்று தெரியவந்தது. காபிரைட் உரிமை பெற்ற மருத்துவ சஞ்சிகைகளில் இந்தப் படங்கள் வெளியாகியுள்ளன.

''குழந்தை பிறந்த பின்னர் சில குழந்தைகளின் கட்டை விரல் தட்டையாக இருப்பதைக் கொண்டு இது விரல் போட்டுக் கொண்ட குழந்தை என்று சொல்ல முடியும்.''

பேட்டி: மன்னை—பால்யூ.

வயிற்றிலே குழந்தை வாயிலே விரல்!

அரசியல் அரட்டை

அரசியல்வாதிகள் தங்கும் விடுதியொன்றில் கேட்டவை

"பேப்பர் பார்த்தீர்களா? என் ஸ்பீச் கம்ப்ளீட்டா ரிப்போர்ட் ஆகியிருக்கு."

"இது என்ன அதிசயம்—தினந்தான் உங்க நியூஸ் வருது."

"நேத்து ஒரு அதிசயம் பாருங்க—ஒரு தீர்மானத்திலே நான் இரண்டே வரிதான் பேசினேன். அதிலே கூட ஒரு வரியை ரேடியோவிலே சொன்னுங்க."

"நீங்க ரொம்ப அதிர்ஷ்டக்காரர் சார். காப்பி வாங்கிக்கொடுங்க!"

☐ ☐ ☐

"தம்பி எங்கேடா?"

"ஏங்க?"

"பொன்னுசாமி ஹோட்டல்லே என்ன 'மெனு'ன்னு பார்த்துகிட்டு வா. நல்ல மீனு சாப்பிட்டு ரொம்ப நாளாச்சு."

☐ ☐ ☐

"வணக்கம் சார். ஊரிலேயிருந்து வர்றோம்."

"நான்தான் ஞாயிறுவரை அங்கே இருந்தேனே?"

"இல்லிங்க. இவருக்கு நாளைக்கு அந்த இடத்திலேயிருந்து இன்டர்வியூ வந்திருக்கு. அதுக்கு உங்ககிட்டே சொல்லிட்டுப் போகலாம்னு வந்தோம்."

"சரி—பார்ப்போம்—எஸ். எஸ். எல்.சி. மார்க் என்ன சொன்னீங்க."

"இருநூற்று அறுபத்திநாலு."

"அப்ப நிச்சயம் டேஞ்சர் கேஸுதான்! சொல்லிப் பார்க்கலாம்!"

☐ ☐ ☐

"என்ன, வரவர சி. எம். ரொம்ப கோபமா பதில் சொல்றுரே?"

"ஆமாம். அன்னைக்கு விநயகம் மினிஸ்ட்ரி பத்தி கேட்டபோது கிண்டலா பதில் சொன்னுர் பார்த்தீர்களா?"

"டயலாக்' எழுதறவராச்சே! 'டக்'குன்னு சொல்லிட்டார்!"

☐ ☐ ☐

"ஊரிலே ஒரு வாரமா மழைங்க."

"அப்படியா! நல்ல சேதி. அம்மா ஏதாச்சும் சொல்லியனுப்பிச்சாங்களா?"

"ஆமாம். சீக்கிரம் நூறுரூபா தோதுபண்ணி அனுப்பச் சொன்னுங்க!"

☐ ☐ ☐

"கொஞ்சம் மெதுவாவே பேசுங்க சார்—என் ரூமுக்கு இரண்டு பக்கமும் தி. மு. க. மெம்பருங்க!"

☐ ☐ ☐

"அண்ணே, கொஞ்சம் பேப்பர் கொடுங்க."

"ஏன்? என்ன பார்க்கப் போறீங்க? அசெம்பிளி பத்தியா?"

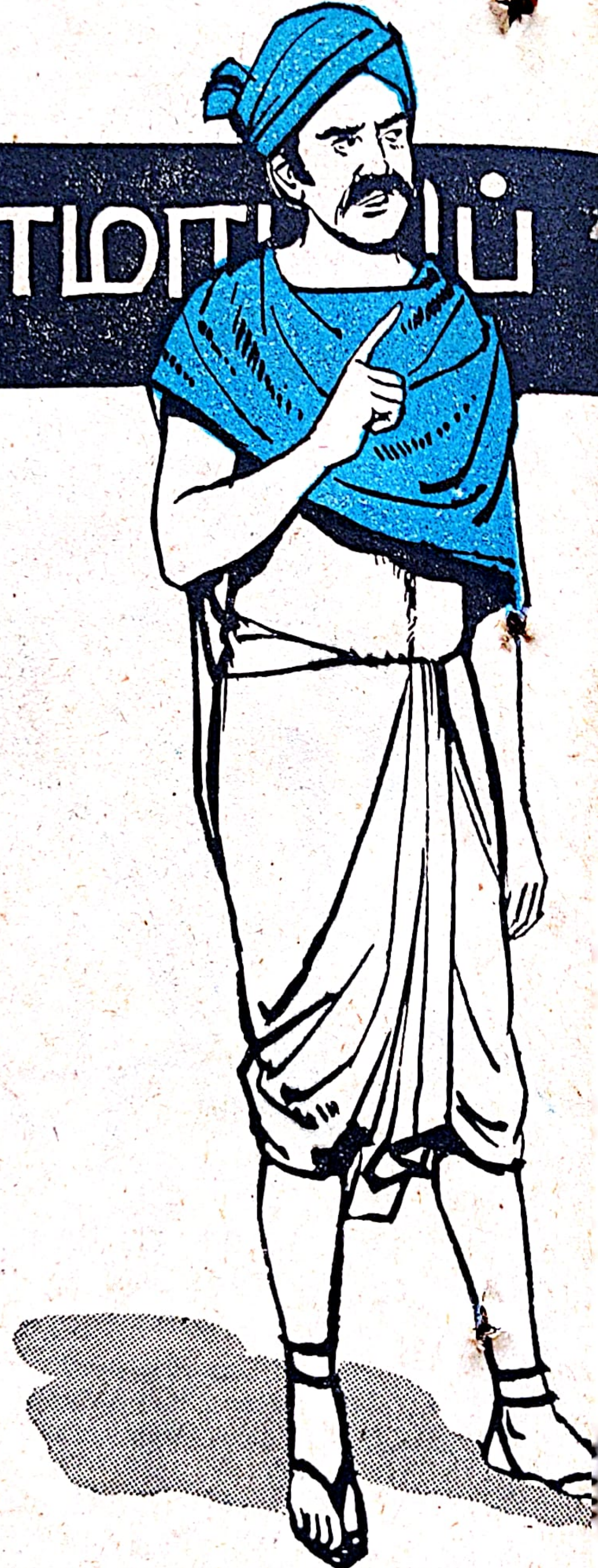
"போர் அடிக்குது. சினிமா பார்க்கலாம்னு பார்க்கிறேன்."

கேட்டவர்: ரமேஷ்

தப்ப வழியின்றிச் சிக்கிக் கொண்டோம் என்றுணர்ந்த செழியன், நிமிர்ந்து பார்த்தான். வளவன் வேடத்தில் இருங்கோவேள்தான் நின்றுகொண்டிருந்தான். அந்தி நேரத்து வானத்தகடு போல் சிவந்திருந்த இருங்கோவளின்

கலைஞர் மு.கருணாநிதி

ரோமா ப்

முகத்தை செழியன் இமைகொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். தன்னை அவன் அடையாளங் கண்டுபிடித்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக மிகவும் சிரமப்பட்டு வேளிர்குல வீரனைப்போல் பாவனை செய்துகொண்டான்.

அதற்கேற்றாற்போல் இருங்கோவேளும் செழியனை இன்னாரென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் தன் படைவீரன் என்றே நினைத்து, ''ஏய்! எதற்காக இங்கு ஒளிந்திருக்கிறாய்? நீ மட்டுந்தான் தாமரைக்குத் துணையாக வந்தாயா?'' என்று கேட்டான்.

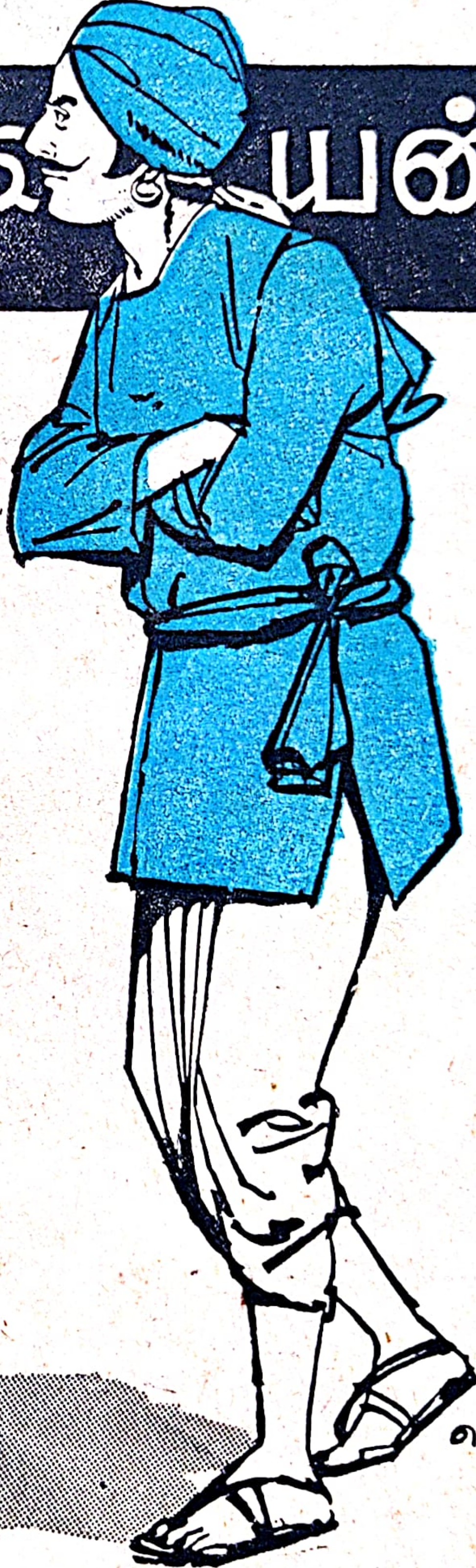
யாரோ ஒருவன் தன்னை உணர்ந்துகொண்டுவிட்டான் போலும் எனப் பயந்திருந்த இருங்கோவேளுக்கும் சந்தேகம் நீங்கியது. தன்னை யாரென்று கண்டுபிடிக்கவில்லை என்ற திருப்தியும் செழியனுக்கு ஏற்பட்டது.

''இளவரசிதான் என்னை இங்கே விட்டுச் சென்றார்கள். தாங்கள் ஏதாவது செய்திகள் சொன்னால் கேட்டு வரச் சொன்னார்கள். அதற்காகத்தான் யார் கண்ணிலும் படாமல் இங்கே ஒளிந்திருந்தேன்.'' என்று திறம்பட நடித்துவிட்டான் செழியன்.

இருங்கோவேள், சற்றுநேரம் எதுவும் பேசாமல் மௌனமாக நின்றுகொண்டிருந்தான். கண்கள் மெதுவாக மூடிக்கொண்டன. நெற்றியிலே சுருக்கங்கள் விழுந்தன.

ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட செழியன், என்ன புதிய ஆபத்து ஏற்படுமோ என்ற திகிலுடன் இருங்கோ

பாவ யன்

வேளின் இதழ் அசைவை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

இருங்கோவேளின் மூளையில், மழை காலத்து வானில் கரு மேகங்கள் வேகவேகமாகத் திரள்வதுபோல் திட்டங்கள் உருவாயின. விழிகளை அகலத் திறந்தான்.

செழியனின் தோள்பட்டைகளைப் பிடித்து உலுக்கியவாறு, ''வீரனே! இன்றிரவு நடுயாமத்தில் நான் தங்கியிருக்கும் இடத்திற்கு நீ வரவேண்டும். உன்னிடம் சில முக்கியமான செய்திகளைச் சொல்ல இருக்கிறேன். அவைகளை நீ நிறைவேற்றியாகவேண்டும்.''

—என்று அழுத்தந்திருத்தமாகக் கூறினான். செழியனுக்கு உள்ளுக்குள்ளே சிறிது பயம்தான்.

பயத்தை மறைத்துக் கொண்டு ''தாங்கள் எங்கே மன்னவா தங்கியிருக்கிறீர்கள்?'' என்று வினவினான்.

''அரண்மனைக்குள்ளே அரசனும், அமைச்சர் பெருமக்களும் அமர்ந்திடும் ஆலோசனை மண்டபம் இருக்கிறதே; அதற்கு அருகிலேதான் என் இருப்பிடம். காவலோ, கட்டுத் திட்டங்களோ எதுவுமில்லை! என் இருப்பிடத்திற்கு நீ பயமில்லாமல் வரலாம். இளவரசி தாமரையிடம் சொல்! நான் சொல்லும்போது அவள் இந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டால் போதும்.''

—இருங்கோவேளின் பேச்சை ஆமோதிப்பதுபோல் செழியன் தலையசைத்தான்.

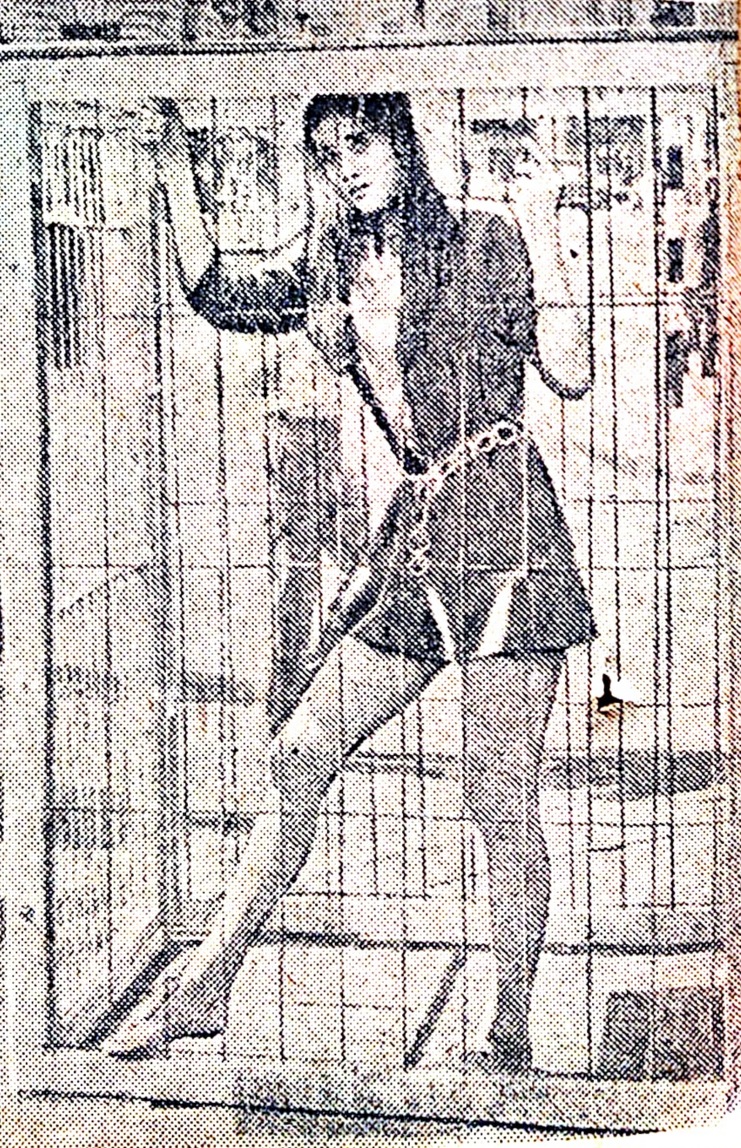
''சரி! நீ புறப்படு—நான் போகிறேன். இரவு மறந்துவிடாதே!'' என்று கூறிவிட்டு இருங்கோவேள் அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றான்.

செழியனுக்குப் பலவிதமான குழப்பங்கள். அந்தக் குழப்பத்திலும் ஒரு ஆறுதல்: கரிகால் மன்னருக்கு வருகின்ற எந்த ஆபத்தும் அவனுக்குத் தெரியாமல் வர முடியாதல்லவா? தன்னால் சோழ நாட்டுக்கு வரும் பயங்கரமான புயற்காற்றை அடக்கிவிட முடியும் என்ற துணிவு ஏற்பட்டது அவனுக்கு. தன்னைச் சுற்றி உருவாகும் சூழ்ச்சியில் தனக்கு முக்கியமான வேலை கிடைத்துவிட்டதாக அவன் நினைத்தான்.

அந்த எண்ணங்களினூடே, மெதுவாக அரண்மனை நோக்கி நடந்தான். இளவரசி தாமரையுடன் வந்திருக்கும் வீரன் என்ற காரணத்தால் யாரும் அவனைத் தடை செய்யவில்லை. வீரர்கள் ஆங்காங்கு சூழ்ந்து நின்று பேசிக்கொண்டிருந்ததை செழியன் நின்று கவனிக்காவிட்டாலும் நடந்தவாறே அவன் காதை அந்தப்பக்கம் திருப்பிடத் தவறவில்லை.

எல்லா இடங்களிலும் பேசப்பட்ட விஷயம், தலைநகரத்து மக்கள் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை என்பதுதான்! 'மன்னன் கரிகாலன் சென்று அவர்களை இன்னும் அழைத்து வரவில்லை; மன்னனும் வந்துசேரவில்லை!' என்ற செய்தியை

ஆளுக்கொருவிதமாக விமர்சித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

செழியனுக்குக்கூடத் தலை நகரத்து மக்கள் காட்டிய எதிர்ப்பு உணர்ச்சி வியப்பையே அளித்தது.

மக்களோ, தங்கள் மன்னன் அளவுக்குமீறிய இரக்க உணர்வு கொண்டு பகைவர்களுக்குச் சோழ நாட்டில் மரியாதை கொடுத்துவிட்டான் என்ற குற்றச்சாட்டைக் கூறியவண்ணம் தலைநகரை விடுத்து நடந்துகொண்டிருந்தார்கல்.

அவர்களை அழைத்துவரப் புறப்பட்ட கரிகாலன், குதிரையொன்றில் வேகமாக அவர்களைத் தொடர்ந்து சென்றான். எளிதில் சந்திக்க இயலாதவாறு மக்கட்பெருங்கடல் தலைநகரைவிட்டு வெகு தூரம் சென்றுவிட்டது.

கரிகாலன் ஒரு சிறு தவறு செய்துவிட்டான். சாலை வழியேதான் அவர்கள் சென்றிருக்கக்கூடுமென எண்ணி அவ்வழியே தன் குதிரையை முடுக்கி விட்டதால் ஏமாந்துவிட்டான். அவர்களோ, சாலை வழி விடுத்துக் காட்டுவழியில் புகுந்துவிட்டனர்.

அந்தக் காட்டுவழியும் இருங்கோவேள் மன்னனின் மரமாளிகை இருக்கின்ற வழியென்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது.

நெடுந்தூரம் சென்ற மன்னனுக்குப் பலமான சந்தேகம் ஏற்பட்டது. என்னதான் வேகமாக ஓடினாலும் தன் கண்ணில் படாத அளவுக்குப் பூம்புகார் மக்கள் இத்தனை தூரத்தைக் கடந்திருக்க முடியாது என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு திரும்பினான்.

மக்கள் காட்டு வழியிலேதான் சென்றிருக்கக்கூடும் என்று யூகித்தான். அவன் யூகம் தவறானதல்ல என்று காட்டுவதுபோல் காட்டுமார்க்கத்தில் பூம்புகார் மக்கள் திரும்பியிருப்பதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டன. அந்த அடையாளங்களைத் தொடர்ந்து கரிகாலன் தன் குதிரையைத் திருப்பிவிட்டான்.

(தொடரும்)

நடுத் தெருவில் ஒரு கூண்டு

அண்மையில் லண்டனில் ஒரு கண்காட்சி நடந்தது. கிட்டத்தட்ட ஆள் உயரத்துக்கு கம்பிபோட்ட மரக் கூண்டு ஒன்று செய்து வைத்திருந்தார்கள். யார் வேண்டுமானாலும் அந்தக் கூண்டுக்குள்ளே போய்க் கொஞ்ச நேரம் இருந்துவிட்டு வரலாம். கிடக்கிறதெல்லாம் கிடக்க, போயும் போயும் கோழிக்கூண்டு மாதிரி இருக்கும் அந்தச் சிறைக்குள் எதற்காகப் போய் முடங்கிக் கிடக்கவேண்டும் என்று நீங்கள் கேட்கலாம். கரெக்ட்! மின்சாரத்தின் துணை கொண்டு இயக்கப்படும் கோழிப் பண்ணைகளில் 'தம்மாத்தூண்டு' இடத்துக்குள் அடைபட்டிருக்கும் கோழிகள் என்ன பாடுபடும் என்று உங்களை உணரச் செய்வதே நோக்கம்.

கண்காட்சிக்கு விளம்பரம் தேடுவதற்காக ரீஜண்ட் தெருவில் இந்தக் கூண்டை நிறுத்தி வைத்து, சிறிது நேரத்துக்கு சிலியா ஹாமண்ட் என்ற சைவப் பெண்ணை (உணவைச் சொல்கிறோம்; மதத்தை அல்ல) அடைத்து வைத்திருந்தபோது எடுக்கப்பட்ட இந்தப் படம் டெய்லிமிரரில் வெளியாயிற்று.

கூண்டில் ஒரு கன்னி

**மெதுவாக வேலை செய்யும்
பழைமையான
நிவாரணிகள் எதற்கு,
அதிவேகமாக வலியை வெளியே
இழுத்துவிட மைக்ரோஃபைன்ட்
'ஆஸ்ப்ரோ'
இருக்கும்போது!**

மேலுக்குத் தேய்க்கும் மருந்துகள், தைலங்கள், சாதாரண மாத்திரைகள் முதலிய பழைய முறைகள் மெதுவாக வேலை செய்வதால் நீங்கள் அதிக நேரம் வலியால் அவதிப்பட நேரிடுகிறது.

மைக்ரோஃபைன்ட் **'ஆஸ்ப்ரோ'** நவீன, விஞ்ஞான முறையில் தயாரிக்கப்படும் வலி நிவாரணி. மைக்ரோஃபைன்ட் **'ஆஸ்ப்ரோ'** சாதாரண மாத்திரைகளை விட இரண்டு மடங்கிற்கும் மேலான வேகத்துடன் வேலை செய்து உங்களுக்குத் துரித நிவாரணமளிக்கிறது.

சாப்பிடும் அளவு: வயது வந்தவர்கள்: இரண்டு மாத்திரைகள். தேவைப்பட்டால் மீண்டும் சாப்பிடவும். குழந்தைகள்: ஒரு மாத்திரை அல்லது உங்கள் டாக்டர் சொற்படி.

தாமத நிவாரணம்
பெரிய அணுக்கூறுகள் மெதுவாகக் கிரகிக்கப் படுகின்றன. வலியின் இருப்பிடத்தை அடைய அதிக நேரமாகிறது. நீங்கள் அனாவசியமாக வலியால் அவதிப் படுகிறீர்கள்.

துரித நிவாரணம்
நுண்ணிய அணுக்கூறுகள் விரைவில் கிரகிக்கப் படுகின்றன. வலியின் இருப்பிடத்தை அதி வேகமாக அடைகின்றன. வலியை அதி வேகமாகப் போக்கிவிடுகின்றன.

'ஆஸ்ப்ரோ' மட்டுமே மைக்ரோஃபைன் செய்யப்படுகிறது, அதிவேகமாக வலியை வெளியே இழுப்பதற்காக

நிகோலஸ் (N) தயாரிப்பு

A.G.53(S) TM

42

ரோமாபுரிப் பாண்டியன்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

பூம்புகார் நகரத்தில் சரித்திரம் காணாத கொந்தளிப்பு ஏற்பட்ட நேரத்தில்—கொல்லவந்த எதிரியின் சவத்துக்கும் மரியாதை செலுத்திய கரிகால் மன்னரின் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட சங்கடப் புயலில், சஞ்சலச் சூறுவளியில், வேதனைப் பூகம்பத்தில் சிக்கிவிட்ட நாம் ஒரு உருவத்தை மட்டும் மறந்தே போய்விட்டோம்!

சோழப் பேரரசர் கரிகால் மன்னரின் மானமும் உயிரும் காப்பாற்றப் படவேண்டும் என்பதற்காக, ஆரம்ப காலத்திலேயே ஆபத்தோடு விளையாடப் புறப்பட்டாளே, அந்த முத்துநகை இப்போது எங்கே?

கடமை; திடீரென ஏற்பட்ட மக்களின் குமுறல்—இவற்றினால் ஏற்பட்ட பயங்கரமானதோர் மனப் போராட்டத்தில் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் மன்னருக்கு ஆறுதல்சொல்லவும் வகையற்று அவள் எங்குதான் வாடுகிறாள்?

எல்லோருமே இப்போது பூம்புகார் நகரிலே கூடிவிட்டார்கள்! எது நடைபெறமுடியாது என்று கருதினார்களோ, அது நடக்கிறது! பெரும்பகை என்ற பாலம் போட முடியாத பள்ளத்தால் விலகி நிற்கிற கரிகாலரும், இருங்கோவேளும் ஓரிடத்தில்தான் இருக்கிறார்கள்! பழிவாங்கும் உணர்ச்சி கொண்டவரான இருங்கோவேளின் உடன்பிறந்த தங்கை தாமரையும் பூம்புகாரில்தான் இருக்கிறாள்! அவள் தயவால் சகோதரியின் சவத்தைக் காண வந்த செழியனும் அங்குதான் இருக்கிறான்! இதுவரையில் மர்மமான தொரு நாடகத்தின் கதாபாத்திரமாக இருந்து வருகிற புலவர் காரிக்கண்ணனாரும் சந்தேகத்தில் சிக்கியவராகத் தனியறையில் காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்! தமிழ்காத்த நல்லார் ஒருவர் இத்தகைய 'பட்டம்' சுமந்ததற்குக் காரணமான முத்துநகை மட்டும் பூம்புகாரில் இல்லை!

அவளைச் சந்திக்கவேண்டுமாயின் குழப்பமும் கலவரமும் சூழ்ந்துள்ள பூம்புகாரை விட்டு அமைதியும் ஆபத்தும் ஒருங்கே சேர்ந்திருக்கும் ஆரண்யத்திற்குச் சென்று—அதன் மத்தியில் இருக்கின்ற இருங்கோவேளின் மரமாளிகைக்குள் நுழைந்து—அங்கே பூட்டப்பட்டுக் கிடக்கும் ஓர் அறையில் நாம் புகுந்தாக வேண்டும்!

பெருந்தேவியின் சடலத்தைக் காண்பதற்காகத் தாமரையும், செழியனும் பூம்புகார் நகரத்திற்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில், இருள் சூழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்த அறையில், பலகைக் கட்டில் ஒன்றில் சாய்ந்தபடி கூரையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள், முத்துநகை!

சலனமெதுவும் இல்லாதிருந்தது அவள் முகத்தில். மனதில் அலைமோதிக்கொண்டிருக்கிற எண்ணற்ற உணர்ச்சிகளில் எதைத்தான் அந்தத் தொல்லைகளால் துவண்டு போய்க் கிடக்கின்ற முகம் பிரதிபலித்துக் காட்ட முடியும்?

மேற்கூரையில் பதிந்திருந்த அவளது கண்கள் எதைக் கண்டோ சற்று அகல விரிந்தன. பல்லி ஒன்றின் வாயிலே சிக்கிக்கொண்ட பூச்சி, தப்பிக்க முடியுமாவெனச் கணநேரம் சிறகுகளை அடித்துக் கொண்டபின்னால், வாழ்வைச் சப்தமின்றி முடித்துக்கொண்டது!

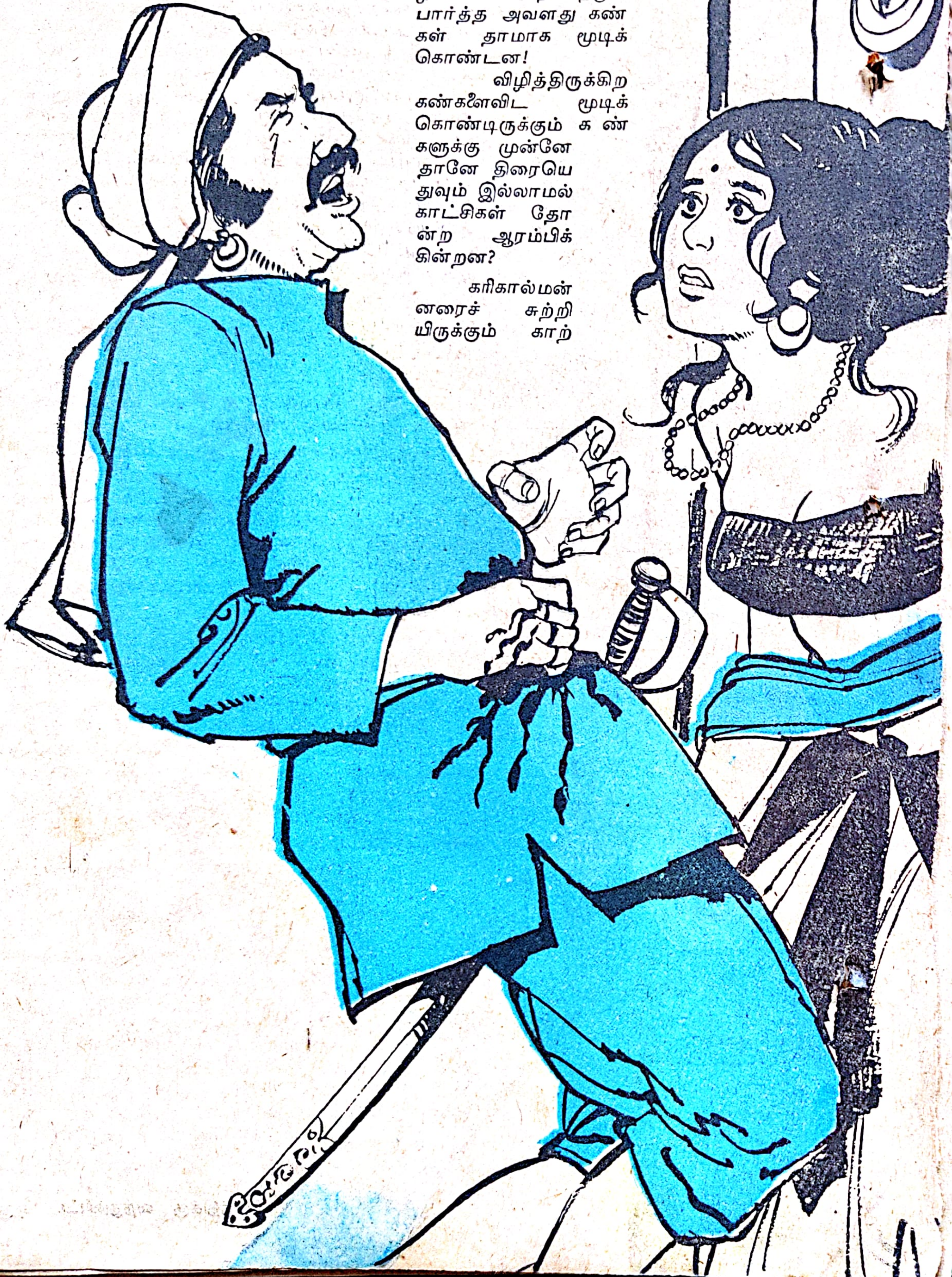
அந்தப் பூச்சிக்கும் முத்து நகைக்கும் என்னதான் வேறுபாடு?

சற்று நேரத்திற்கு முன்பு அந்த இருண்ட அறைக்குள்ளே புகுந்து, முத்துநகையின் மானத்தையே சூறையாடிவிட நினைத்த

இருங்கோவேள் மன்னனே அந்தப் பல்லிக்கு ஈடாக அல்ல; பயங்கரமான வனவேங்கைக்கு ஒப்பாகவே நினேத்துப் பார்த்த அவளது கண்கள் தாமாக மூடிக் கொண்டன!

விழித்திருக்கிற கண்களேவிட மூடிக் கொண்டிருக்கும் கண்களுக்கு முன்னே தானே திரையெதுவும் இல்லாமல் காட்சிகள் தோன்ற ஆரம்பிக்கின்றன?

கரிகால்மன்னரைச் சுற்றியிருக்கும் காற்

றில்கூடப் பகை கலந்திருக்கும் என்று கருதிய முத்துநகை, ஓர் ஆணுக்கும் இல்லாத துணிவோடு அன்று புறப்பட்டாள்! பூரித்துக் கிடக்கும் தன் பருவத்துப் பேரெழிலை ஆண் உடைக்குள்ளே மறைத்து, பெண்மைக்கு வேலியிட்டு, காட்டுப்பாதையில் பயணம் நடத்தினாள். மதயானையும் மலைப்பாம்பும் வஞ்சித்துவிடுமோ; கொடுவேங்கைப் புலியால் தன் கொள்கை பாழாகிவிடுமோ— என்றெல்லாம்கூட அவள் சஞ்சலப்பட்டதில்லை. அத்தகைய கொடிய பிறவிகளைவிடக் கடின மனம் படைத்த இருங்கோவேளை இருட்டிலிருந்து வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டும்; கரிகாலரைக் காப்பாற்றிய செழியனை அந்தக் காட்டரசனிடமிருந்து மீட்டுவிடவேண்டும்—இப்படி உன்னதக் குறிக்கோளுடன் புறப்பட்ட அவள், பெண்ணாகப் பிறந்தவள் அனுபவிக்கக்கூடாத எத்தனையோ தொல்லைகளை அனுபவித்துவிட்டாள்!

தன்னைப்போல் ஒரு பெண்ணாகிய தாமரையையே காதலிக்கும் விசித்திரத்தை நடத்தினாள்.

திருநீற்றுக்குள்ளே துரோகத்தை மறைத்துக்கொண்டிருந்த சிவனடியார் கூட்டத்திலிருந்து தன் கற்பைக் காப்பாற்றிக்கொண்டாள்!

பெற்றெடுத்த பேசும் தெய்வமாம் தன் தந்தையைத் 'துரோகி' என்று வசை பாடினாள்!

இவை மட்டுமல்ல; வேடத்திற்காக அவள் உடலிலே ஒட்டிக்கொண்டிருந்த கட்டாரியால் கொலை ஒன்றையுங்கூடச் செய்திருக்கிறாள். செழியனிடமிருந்து இருங்கோவேள் துன்புறுத்தி எழுதிவாங்கிய வஞ்சக ஓலையைக் கொண்டு, படையெடுத்து வருகின்ற பாண்டியர் தளபதியை ஏமாற்றச் சென்ற கொடுங்கோல் என்பவனின் மார்பிலே கட்டாரியைப் பாய்ச்சித் தானே அந்தக் கடிதத்தை அபகரிக்க வேண்டியிருந்தது!

இவ்வளவு வேதனைகளுக்கும் இடையே, அவள் சிறிது சிரிக்கவும் முடிந்தது. இருட்குகைக்குள்ளே பயணம் நடத்தச் சென்றவனுக்குக் கிடைத்த ஒளிவிளக்குப் போல், அவள் வீரபாண்டியைக் கருதினாள்! ஆனால் அந்தோ பரிதாபம்; இளமை உணர்ச்சி விலைக்கு வாங்கிய அந்த உறவும் அவளை அறியாமலே அவளுக்குச் சதிசெய்துவிட்டது. தன் குறிக்கோளுக்குப் பக்கபலமாவான் வீரபாண்டி என்று கருதி, தானே இருங்கோவேளுக்குத் துணையாக இருந்திருக்கிறாள் என்பதை அவள் அறிய முடியுமா?

இப்படிக் குறுகிய காலத்திலேயே—வாலிபப் பருவத்துக்குள்ளேயே— வாழ்க்கையின் கோரமான பகுதிகளைச் சந்தித்துவிட்ட அவள், இப்போது அதன் இறுதிக் கட்டத்திற்கே சென்றுவிட்டாள்! வீரபாண்டியை மரண முகட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டதாகச் சொல்லி, 'இனி விருந்தாகி விடு நீ எனக்கு' என்று அவளை முத்தமிடத் துடித்தானே இருங்கோவேள்..? அவன் இனிமேல் அவளை விட்டுவிடவா போகிறான்? தாமரை மட்டும் தடுத்திருக்காவிட்டால், அவள் நிலை எப்போதோ அவலத்தை அடைந்திருக்குமே!

வாழ்வின் இறுதிக் கட்டத்தில் மிகச் சிக்கலான பகுதிக்கு வந்துவிட்ட ஒரு

பெண் என்ன நினைப்பாளோ—அதைத்தான் முத்துநகையும் செய்தாள்! கொள்கைகள் மாண்டு மடியலாம்; ஆனால் கற்பைச் சாகவிட எந்தப் பெண்தான் சம்மதிப்பாள்—அதுவும் தன் காதலனையே வீழ்த்திவிட்டதாகச் சொல்லும் ஒரு கயவனிடம்! இருங்கோவேளிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள, அவனிடமிருந்து தான் அபகரித்த கட்டாரியின் துணையைத்தான் நாடவேண்டும் என்று முடிவுசெய்தாள் முத்துநகை!

பளபளவென மின்னிய அந்தக் கட்டாரியைத் தடவிப்பார்த்தாள், ஒரு முறை. "இது எத்தனையோ சோழ வீரர்களது உயிரைக் குடித்திருக்கும்; நாளையோ அல்லது மறுநாளோ செழியனின் மரணத்திற்கும் இதுவே கருவியும் ஆகலாம்; அதற்குள் என் இரத்தத்தை ருசிபார்த்து தன்மேல் படிந்திருக்கிற கறையைக் கழுவிக்கொள்ளட்டும்! செழியனைப்போன்ற மாவீரர்களது இருதயத்தில் இத்தகைய மாசுபடிந்த கருவிகள் பாயக்கூடாது!"

—முத்துநகையின் உதடுகள் இப்படி முணுமுணுத்தன! கட்டாரியைத் தன் மார்புக்கு நேரேகினாள்.

ஆனால், அதேநேரத்தில், இடியோசையைப்போல் எழும்பிய குதிரைகளின் குளம்படிச் சத்தம் அவள் செவிகளைத் தாக்கியது! உயர எழுந்த கரம், தானே சாய்ந்தது! பலகணி அருகே ஓடிச் சென்று வெளியே பார்வையைச் செலுத்தினாள்.

குதிரையிலே வந்துகொண்டிருந்த சில வீரர்கள், அருகே எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த அமைச்சர் செந்தலையாரின் அருகே வந்ததும் அவசரமாகக் கீழே குதித்தனர்.

"என்ன ஆயிற்று? தாமரையைக் கண்டீர்களா? அவளையும் வேளிர் குடியின் ராஜதந்திரத்தையும் ஏமாற்றிவிட்டு ஓட நினைத்த அந்தச் செழியனைப் பிடித்தீர்களா? எங்கே அவர்கள்? பின்னால் வருகிறார்களா? நீங்கள் எல்லோரும் எதற்காக முன்னே வந்துவிட்டீர்கள்?"—காட்டின்அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு, செந்தலையாரின் கிழக்குரல் கிரீச்சிட்டது!

"மன்னித்துவிடுங்கள் அமைச்சரே?..."

—மூச்சு விடவும் தடுமாறிய வீரனொருவன் இப்படி நடுங்குகுரலில் பேச ஆரம்பித்தான். அதற்குள் செந்தலையார் இடை மறித்தார்.

"மன்னிப்பா? அத்தகைய குற்றம் என்ன செய்துவிட்டாய் வேளிர் குலத்து வீரனே?..ஓகோ..தப்பிச்சென்ற செழியனோடு போர் நடத்தினாயா? போரிலே எதிர்பாராமல்அவனைக் கொன்றுவிட்டாயா? அதற்காக என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறாயா? தேவையில்லை! இந்த நேரத்தில், எதிரிகளுக்குள்ளேயே பெரும் எத்தனை செழியனின் மரணத்தை, நான் மட்டுமல்ல, மன்னர் இருங்கோவேளே மாலைசூட்டி வரவேற்பார்!..."

—வீரன் அவர் பேச்சின் இடையே குறுக்கிடத்தான் முயன்றான்; முடியவில்லை; கணீரென்று ஒலித்த அந்த முதுமைக்குரல் ஓயவில்லை!

"பழிக்குப் பழி!...கரிகாலன் மாளிகையிலே அரசி பெருந்தேவியாரின் சவம்! இருங்கோவேளின் அரண்மனையிலே செழியனின் பிணம்!..ஆஹாஹா! பழிக்குப் பழி!!"

—செந்தலையாரின் இந்தக் குரலைக் கேட்டு "ஐயோ!" என்று வாய்விட்டு அலறிவிட்டாள் முத்துநகை! தனக்கு முன்னால் புறப்பட்டுவிட்டானே செழியன் என்று கணநேரத்தில் அதிர்ந்துபோன அவளுடைய கையிலிருந்த கட்டாரி தானே கீழே விழுந்தது!

அப்போது, செந்தலையார் அவசரத்தில் எழுப்பிய கண நேரத்து வெற்றிக் கோட்டையைத் தகர்த்து எறிகின்ற உண்மைச் செய்தியைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் அந்தக் குதிரைவீரன்.

"உண்மை அதுவல்ல அமைச்சரே!..நாங்கள் காற்றோடு போட்டியிட்டுத்தான் சென்றோம்! தாமரையின் குதிரை கீழே விழுந்துங்கூட, ஒரே குதிரையிலே இருவரும் பறந்துவிட்டார்கள்! காட்டைக் கடந்து செல்வது மன்னரைக் காட்டிக்கொடுக்கவும் வழி அமைத்துவிடுமோ என்று திரும்பிவிட்டோம், அமைச்சரே!"

குதிரை வீரனின் நடுக்கம் கலந்த குரலைத் தொடர்ந்து, "ஐயோ!" என்கிற செந்தலையாரின் அலறல் காட்டையே கிடுகிடுக்க வைத்தது.

"அடப் பாவிகளே? இருப்பிடம் தெரிந்துவிடுமோ என்று பயந்து, நம் இதயத்தையே எடுத்து எதிரிக்கு அனுப்பிவைத்து விட்டீர்களே! இனி நடக்கப்போவது என்ன தெரியுமா?"

—செந்தலையாரின் வேதனை கலந்த கதறலை, குதிரை வீரர்களைக்

காட்டிலும் முத்துநகைதான் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

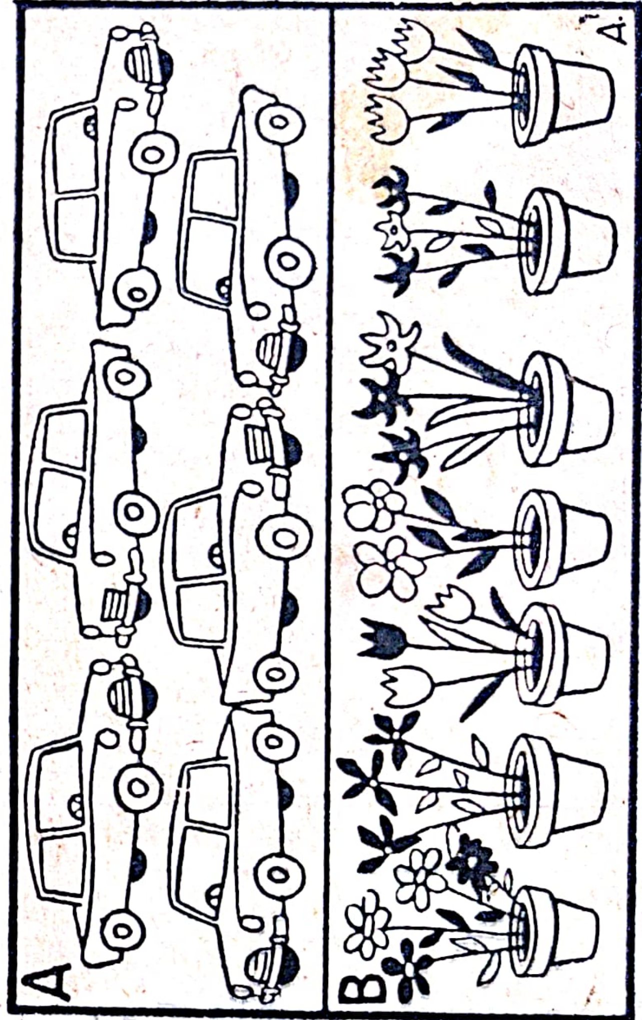
''வேளிர் குடியிலே விஷம் கக்கிய கருநாகமாம் அந்தக் கரிகாலன் தன் சூதிலே வெற்றிகண்டுவிட்டான்! அரசியார் மறைந்து விட்டார்களே; அந்த வீழ்ச்சியைத் தன் வெற்றிக்கு அடிக்கல்லாக்கிக் கொண்டான்! இருங்கோவேளுக்கு விடுத்த அழைப்பிலேதான் அந்த ஆபத்தின் முழு உருவமே புறப்பட்டது! அந்தப் பறையொலியிலேயே வேளிர்குல மரண கீதமும் கலந்துவிட்டது! மனைவியின் சடலத்தைக் காணத் துடித்துச் சென்றிருப்பார் மன்னர் அந்த மதோன்மத்தனின் கூண்டுக்குள்ளேயும் சிக்கியிருப்பார்! எஞ்சியிருந்தாள் தாமரை; அவளையும் ஏமாற்றிக் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான் பாண்டிய நாட்டாளும் பச்சைத் துரோகி! ஐயோ, வேளிர்குடியே பூண்டோடு அழிந்துவிட்டதே! அதன் வீர வரலாற்றிலே மாசு படிந்து விட்டதே! போர்க் களத்திலே எதிரியின் வேலுக்கு மார்பு காட்டினன் என்று இருங்கோவேளின் சரித்திரம் முடிந்திருந்தால்—அண்ணனைக் கொன்றவனின் அங்கத்தைத் துண்டாடிய பின்னரே; அவன் அந்தப்புரத்துப் பேரரசிகளின் அலறலைக் கேட்ட பின்னரே மறத் தமிழச்சியாகத் தாமரை மடிந்திருந்தால்—காலமெல்லாம் அந்தக் குலத்தின் மேன்மைக்குப் போராடிய இந்தக் கிழவனின் ஆவியும் நிம்மதியாகப் பிரிந்திருக்குமே!''

—கடலலைபோல் எழுந்த அந்தக் குரல் நடுங்கியது: செந்தலையார் பொங்கிவந்த அழுகையை அடக்க முடியாமல் விம்மினர்!

அவருடைய குரல் காட்டுக்கு விளிம்பு கட்டியிருந்த மலைமுகடுகளில் மோதி எதிரொலித்திருக்கத்தான் வேண்டும். குரல்கேட்டு அங்குமிங்கும் சிதறிக் கிடந்த வேளிர்குடி வீரர்கள் ஒவ்வொருவராக ஓடிவர ஆரம்பித்தார்கள். பெருந்தேவியாரின் மரணத்தால் மனமுடைந்திருந்த அவர்கள், 'அதைவிட மேலான ஆபத்துஏதேனும் வந்துவிட்டதுபோலும்' என்று கருதிச் செந்தலையாருக்கு முன்னே பரபரப்புடன் கூட ஆரம்பித்தார்கள்.

செந்தலையார் தலை நிமிர்ந்தார். தன் விழியோரத்திலே துளிர்த்து நின்ற கண்ணீரை வழித்து உதறினர். இப்போது அவருடைய நிமிர்ந்த தோற்றத்தில்—நேரிய பார்வையில்—உயர்ந்த கரங்களில் புது வேகம் பளிச்சிட்டது! போர் வெறி பிடித்தோருக்கு மத்தியிலே

2 கண்ணுக்கு 2 புதிர்

ஆறில் ஒரு கார் வித்தியாசமானது.

ஏழில் ஒரு பூஞ்செடி வித்தியாசமானது. எவை?

நன்றி: பிக்ஸ் — 66'ம் பக்கம்.

நிற்கும் தானைத் தலைவனைப்போல் தோற்ற மளித்தார். அவரது உருளும் செவ்விழி களும்—உணர்ச்சியால் துடிக்கும் கரங் களும்—உரத்த குரலெழுப்பத் தயாராக நிற்கும் உதடுகளும்—இடப்போகின்ற ஆணை என்னவோ என்று காத்துக் கொண்டு நின்றது, அந்தப் பெருங்கூட் டம்.

அவர் ஏதோ விபரீதத்திற்கு வித்திடத்தான் போகிறார் என்றுணர்ந்த முத்துநகையின் உள்ளத்தில் திடீரென்று ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. தான் எப் படியும் அந்த அறையிலிருந்து தப்பிவிட வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தாள். பலகணி வழியாக வெளியே பார்த்தாள். காவலுக்கென்று வாசலில் நிறுத்தப்பட் டிருந்த வேளிர்குலத்து வீரன் இன்னும் செந்தலையாரை நோக்கி ஓடவில்லை... அவள் எப்படித் தப்புவது? அறையில் சுற்றும் முற்றும் பார்வையைச் செலுத்தி னாள். ஒரே ஒரு பலகைக் கட்டிலையும், கீழே விழுந்துகிடந்த கட்டாரியையும் தவிர வேறு எந்தக் கருவியுமே கிடை யாது. அவைகளைக் கொண்டு தப்புவது என்பது இயலாத காரியம். புதுவேகம் பெற்றுவிட்ட அவளது மூளையில் கண நேரத்தில் ஒரு யோசனை உதயமாயிற்று.

உடனே பலகணிக்கு அருகே சென்று சப்தம் வெளியில் கேட்கும்படி யாகக் கீழே விழுந்தாள். வீரன் திடுக் கிட்டு உள்ளே பார்வையைச் செலுத்தி னான். "தண்ணீர்!...தண்ணீர்!!.." என்று கால், கைகளை உதைத்துக்கொண்டு முத்துநகை கத்தினாள் வீரனை நோக்கி. 'தண் ணீர் வேண்டும்' என்றும் செய்கை யால் காட்டினாள்.

படர்ந்து வந்த இருளில் அவ ளைச் சரியாக அடையாளம் புரியாத வீரன், உடனே நீர் எடுக்க ஓடினான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் சிறிய மண் கலயம் ஒன்றில் நீர் கொண்டுவந்து அதைப் பலகணியின் வழியாக நீட்டி னான். ஆனால், பலகணியில் பொறுத்தப் பட்டிருந்த மரச்சட்டங்களுக்குள் கலயம் நுழையவில்லை. என்ன செய்வது என்று அவன் கணநேரம்கூட யோசிக்க இடம் வைக்காமல், முத்துநகை "சீக்கிரம்! சீக்கிரம்!! கதவைத்தான் திறந்து கொண்டு வாயேன்!" என்று கதறினாள்.

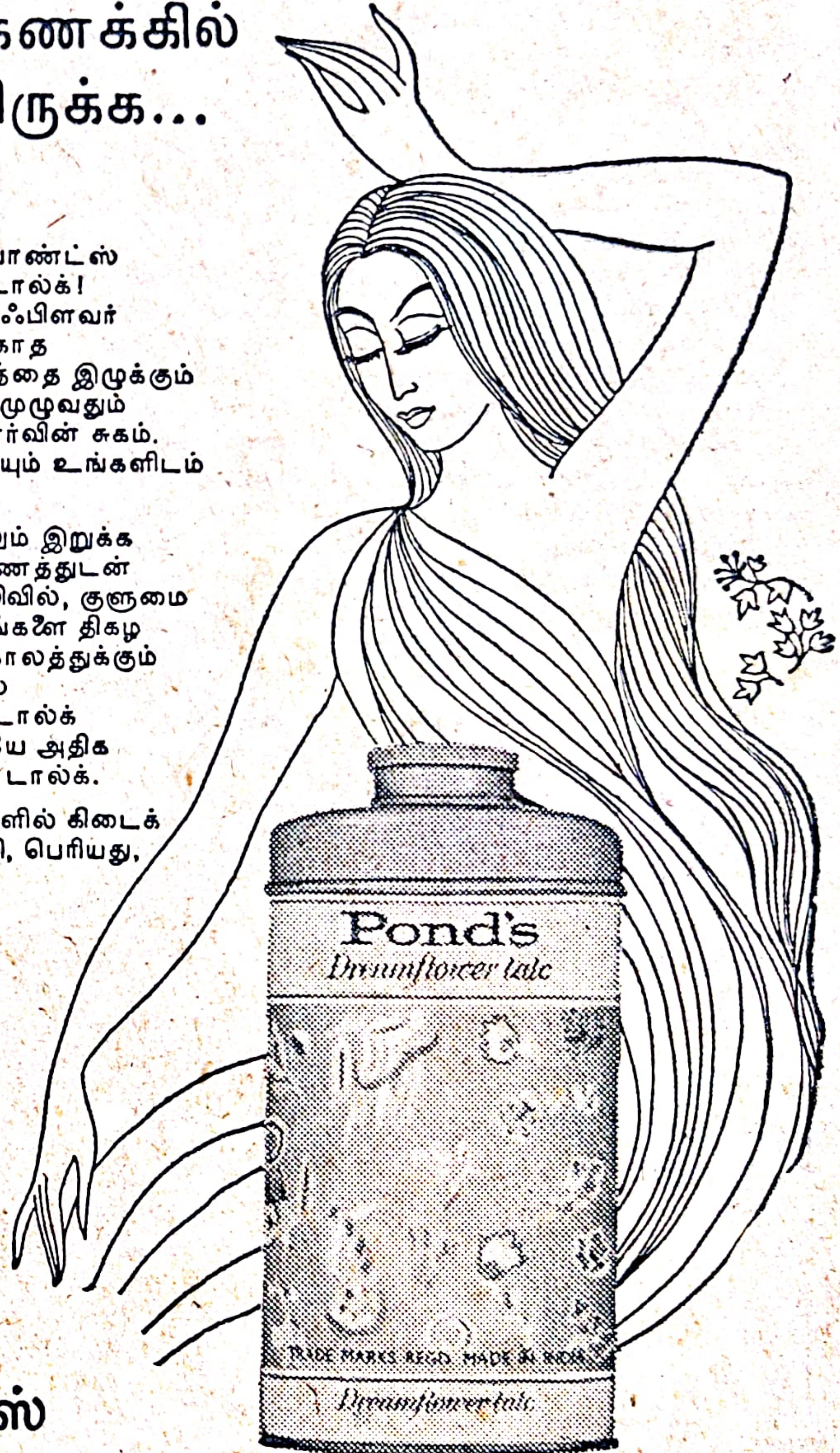
வீரன் கதவைத் திறந்தான். கலயத்தை நீட்டினான். அதை வாங்கிய முத்துநகை அவன் சற்றும் எதிர்பாராத வகையில் அவன் முகத்தில் வீசி யடித்தாள். அதிர்ச்சியால் தடுமா றிய வீரன் தன்னைச் சமாளித்துக் கொள்வதற்குள் "ஆ" என்ற பேரி ரைச்சலைக் கிளப்பினான். இருங்கோ வேளிடமிருந்து அபகரித்த கட்டா ரியை அவன் அடிவயிற்றில் பாய்ச்சிய முத்துநகை, கண் சிமிட்டும் நேரத் தில் சிட்டுபோல் வெளியே பாய்ந்து ஓடினாள். சுற்றிக்கொண்டு கீழே சாய்ந்த வீரனின் கண் இமைகள் கடைசி முறையாக மூடுவதற்குமுன் பார்த்த பார்வையில் அவள் தென் படவே இல்லை. சோழப்பேரரசின்மேல் கொண்ட தாயகப் பற்றால் தவிர்க்க முடியாத இந்த இரண்டாவது கொலையையும் செய்துவிட்ட முத்து நகை, கூடாரங்களுக்கிடையே பதுங் கிப் பதுங்கிச் சென்றாள்.

அவள் மறுபடியும் ஆண் உருவம் பூணுவதற்காக உடைகளைத் தேடுவதில் அதிகச் சிரமப்படவில்லை. செந்தலையாரிடம் ஓடிவிட்ட வீரன் ஒருவனது கூடாரத்தில் துணிவுடன் புகுந்து தேவையானவற்றை எடுத் துக்கொண்டு, அவைகளால் தன் உருவையும் முழுக்க முழுக்க மாற்றிக் கொண்டு, மீண்டும் வெளியே

"நீ டெலிபோன் ஆபரேட்டர் என்றால் ஊசி போடுகிறபோது கூட ஹலோ, ஹலோவென்றுதான் அலற ணுமா?"

மனமகிழும் காலைப் புத்துணர்வு மணிக்கணக்கில் நிலைத்திருக்க...

குளித்த பிறகு பாண்ட்ஸ் ட்ரீம்ஃபிளவர் டால்க்! பாண்ட்ஸ் ட்ரீம்ஃபிளவர் டால்க்கின் நீங்காத நறுமணம்...ஈரத்தை இழுக்கும் தன்மை...நாள் முழுவதும் காலைப் புத்துணர்வின் சுகம். இவை யாவரையும் உங்களிடம் ஈர்க்கும்.

கோடையானாலும் இறுக்க மானாலும் நறுமணத்துடன் புதுமைப் பொலிவில், குளுமை உணர்வில் உங்களை திகழ வைக்கும். எக்காலத்துக்கும் ஏற்ற பாண்ட்ஸ் ட்ரீம்ஃபிளவர் டால்க் இந்தியாவிலேயே அதிக விற்பனையாகும் டால்க்.

மூன்று அளவுகளில் கிடைக்கிறது. ஃபாமிலி, பெரியது, மத்திமம்.

பாண்ட்ஸ்

ட்ரீம்ஃபிளவர் டால்க்

சொகுசான சுகமளிக்கும் மிருதுவான டால்க்

சீஸ்ப்ரோ பாண்ட்ஸ் இன்கார்பொரேடெட்

(வரையறுக்கப்பட்ட பொறுப்புடன் யு.எஸ்.ஏயில் இணைக்கப்பட்டது)

P/5482

வயிற்றுக் கோளாறு?

வாயுவா? அமில உபாதையா?
நெஞ்செரிச்சலா?
அஜீரணமா?

2 ரென்னி மாத்திரைகளை மெல்லுங்கள்... விரைவிலேயே நிவாரணம் பெற

வேறு எந்த ஜீரண மாத்திரையையும்விட ரென்னி துரிதமாக செயல் புரிகிறது என்று ஆராய்ச்சியின் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது

விரைவில் செயல்புரிந்து நிச்சயமான நிவாரணமளிப்பதில் இதர ஜீரண மாத்திரைகளுக்கும், ரென்னிக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நிலைநாட்ட ஒரு புதிய மின்இயல் ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டது.

காப்ஸ்யூல் வடிவில் உள்ள டிரான்ஸ்மிட்டர்களை குறிப்பிட்ட சிலர் விழுங்கச் செய்யப்பட்டனர். வயிற்றில் உண்டாகும் அமிலத்தின் அளவை பதிவு செய்து வெளியிட இந்த டிரான்ஸ்மிட்டர்கள் உதவின. மேலே குறிப்பிட்டவர்கள் ரென்னி உட்பட 4 வெவ்வேறு ஜீரண மாத்திரைகளை விழுங்கினார்கள்.

உபரி அமிலத்தைச் சரிசெய்ய, ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆகும் நேரம் கணக்கிடப்பட்டது. ரென்னி மிகவிரைவாக செயல்புரிவது காணப்பட்டது. இதர ஜீரண மாத்திரைகள் செயல்புரிய 4½ நிமிடங்கள் தேவைப்பட்டபோது ரென்னி செயல்புரிய 2¼ நிமிடங்களே ஆயிற்று. அதாவது ரென்னி இரட்டிப்பு விரைவில் செயல் புரிந்தது.

வயிற்றுக் கோளாறுகளுக்கு ரென்னி ஏன் சிபாரிசு செய்யப்படுகிறது என்றால் ஒரு நல்ல ஜீரண மாத்திரை செய்ய வேண்டிய ஆறுவிதமான செயல்களையும் ரென்னி செய்கிறது.

1. ரென்னி நிச்சயமான நிவாரணத்தை நிமிடங்களில் அளிக்கிறது.
2. ரென்னி வாயு உருவாதலை கவனிக்கிறது.
3. ரென்னி வயிற்றில் சமமான அமில நிலையை நிர்வகிக்கிறது.
4. ரென்னி சரியாக உள்ள ஜீரணப்பாதையில் குறுக்கிடுவதில்லை.
5. ரென்னி வயிற்று ஜவ்வுகளுக்கு பாதுகாப்பான பூச்சு அளிக்கிறது.
6. ரென்னி அடிக்கடி உட்கொண்ட போதும் வயிற்றுப் போக்கோ அல்லது மலச்சிக்கலோ உண்டாக்குவதில்லை.

2 ரென்னி மாத்திரைகள் உங்கள் வயிற்றை சரி செய்கின்றன.

mcm/ni/2 tm

வருகிற நேரத்தில் செந்தலையாரின் குரல் மறுபடியும் உரக்கக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதன் பக்கம் தன் செவிகளைத் திருப்பிவிட்டு, பார்வையைத் தப்பும் வழியில் செலுத்தினாள் முத்துநகை!

''வேளிர்குடி வீரர்களே! வேளை வந்துவிட்டது உங்களுக்கு! நம் மன்னராம் இருங்கோவேளின் குடும்பத்தையே வேரோடு சாய்த்து அதோ வெற்றிக்களிப்பாய் கரிகாலன் எழுப்பும் சிரிப்பொலி கேட்கிறதா செவிகளில்? பின்னாலேயே எழும்புகிறது பாண்டித் தளபதி நெடுமாறனின் குதூகலக் கூக்குரல்! அதற்கும் கணநேரம் உங்கள் காதுகளைத் திருப்புங்கள்! அதற்குள்ளேதான் மறைந்து கிடக்கிறது நம் மன்னர் எழுப்புகின்ற அபயக்குரல்! அதுமட்டுமா? வேளிர் குலத்து மணிமுடியை இடறிவிட்டு—மண்புழுதியை நம் வாழ்வில் அப்பிவிட்டவர்களைப் பழி தீர்க்கப் புறப்படுவீர் என்று அரசியாரின் மரணம் நமக்கு ஆணையிடுகிறது! வாழ்வெல்லாம் அனல் மேல் நின்றோம்! அணுஅணுவாகச் செத்தோம்! ஆசை படபடக்க—ஆவி துடிதுடிக்க காட்டிலே ஆட்சி நடத்தினோம்! நாகத்தால் விழுங்கப்பட்ட தவளையெனத் தவித்தோம்! ஆகவே, சாகத்தான் வேண்டுமென்று துணிந்து விட்டவர்களே இனி மோதத்தான் வேண்டும் சோழ மண்டலத்தோடு!...''

—செந்தலையாரின் உணர்ச்சி முழக்கம் இப்போது போர்ப்பரணியாக மாறிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்ட முத்துநகை தான் எதிர்பார்த்த அபாயம் உருவாகி வருகிறது என்று உறுதி செய்துகொண்டே கூடாரங்களின் இடையே மறைந்து மறைந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தாள்!

''வீரர்களே! என்ன சொல்கிறீர்கள்? உன்னத நிலையில் இருந்தீர்கள் நீங்கள்! இன்று உருமாறிக் கிடக்கிறீர்கள்! உங்கள் சிங்காதனத்துச் சிறப்பையெல்லாம் அபகரித்துக் கொண்டவனை நோக்கிப் படையெடுத்துப் புறப்படுவீர்! புறப்படுவீர்!''

—ஓடிவந்துகொண்டிருந்த வேளிர்குல வீரர்களின் பார்வையிலிருந்து தப்ப புதர் ஒன்றுக்குள் மறைந்துகொண்டாள் முத்துநகை. அவர்கள் அவளைக் கடந்து சென்றபின் மீண்டும் தன் பயணத்தைத் துவங்கினாள். அங்கே செந்தலையாரின் குரல் ஓயாமல் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. மன்னர் இருக்குமிடம் தெரியாத நேரத்தில் அவர்களைப் போர்க்களம் நோக்கி அழைப்பதற்கு செந்தலையாரின் முழுமூச்சும்தான் தேவைப்படுகிறது!

''புறப்படுகிறோம்!''—வீ ர ர் கள் முழக்கமிட்டனர்.

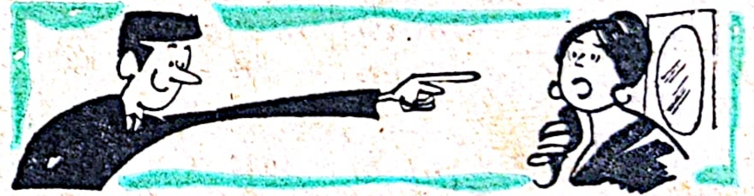
முத்துநகை தன்மேல் பட்ட விளக்கொளியைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள். தரையோடு தரையாகப் படுத்துவிட்டாள். மலைப்பாறை ஒன்றிலிருந்து ஒளி கிளம்பியது. மரமாளிகைக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த பாதுகாப்புகளில் அதுவும் ஒன்று. கலங்கரை விளக்கத்தைப்போல் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கும் அந்த ஒளியின் உதவியால் நாற்புறமும் பார்வையிடலாம். எதிரிகளிடமிருந்து தப்புவதற்காக அமைக்கப்பட்ட அந்த விளக்கிலிருந்து தப்பிய முத்துநகை ஊர்ந்துகொண்டே சென்றாள்.

''பகை! பகை! பகை!''

''தூள்! தூள்! தூள்!''—இடிமுழக்கமென வீரர்கள் எழுப்பிய இந்தக் குரல், காட்டைக் கடந்து பூம்புகார் பாதையிலே தலைதெறிக்க ஓடிக்கொண்டிருந்த முத்துநகையின் செவிகளில் மெல்லியதாகத்தான் கேட்டது!

பூம்புகார் சென்று அவள் என்ன செய்யப்போகிறாள்?

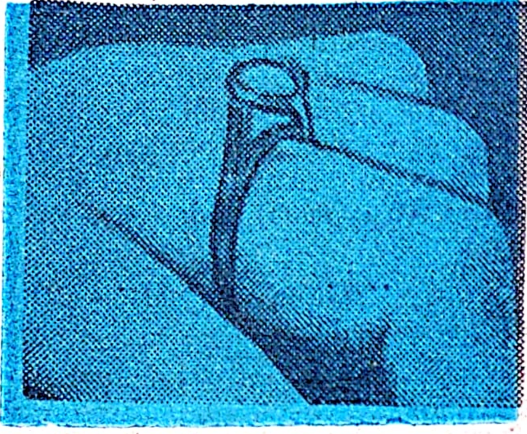
அவளைப் பிடித்து நிறுத்தி

''வெளியே புறப்பட லேடிக்கு ஏன் நேரமாகிறது என்பதைக் கண்டுபிடிச்சுட்டேன்!''

''எப்படி?''

''லேடியைத் திருப்பு! லேடி...டிலே!''

வைரம் பெருக்கி

பாரிஸில் இப்போது பரவி வரும் லேடஸ்ட் பாஷன் இந்த வைர மோதிரம்.

குண்டுசி முனை அளவு வைரம் தான் பதிக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனால் அந்தத் துளியூண்டு வைரத்தைப் பன்மடங்கு பெரிதாகச் செய்து காட்டக் கூடிய பூதக் கண்ணாடி ஒன்றும் மோதிரத்திலேயே பொருத் தப்பட்டிருக்கும்!

—டெய்லி மிர்ரர்

"எங்கே ஓடுகிறாய் பெண்ணே, புயல் போல?" என்று கேட்க முடியுமா? முடியவே முடியாது. அந்தப் பெண்புலியின் வேகப்பாய்ச்சலைத் தடுத்து நிறுத்த எந்தச் சக்தியும் கிடையாது!

கரிகாலர் அரண்மனையிலே பெருந்தேவியின் பிணம் கிடக்கவேண்டும் அப்போது; மன்னரோ இருங்கோவேளுக்கு அழைப்பு விடுத்துவிட்டார் நிராயுதபாணியாக வரவேண்டுமென்று! நகரம் நிச்சயம் குழப்பத்திலேதான் இருக்கும். அந்த நிலையில் காட்டுக்கு மத்தியிலே உருவாகிக்கொண்டிருக்கும் இந்தப் போர் அபாயத்தை யார் எதிர் பார்க்கப்போகிறார்கள்? நிச்சயமாக எவரும் உணரமுடியாது! அதைத் தெரிந்த ஒரே ஒரு உயிர் முத்துநகைதான்! அவள் தான் சோழமண்டலத்தை இந்தத் திடீர் தாக்குதலிலிருந்து காப்பாற்றியாகவேண்டும். மன்னரிடம் சென்று 'படை திரட்டுவீர்!' என்று யோசனை சொல்லும் நேரமும் இதுவல்ல! ஆகவே குழப்பத்தை மேலும் அதிகரிக்காமல் பெருந்தேவியாரின் சவ அடக்கமும் குலைந்துவிடாமல்—அதே நேரத்தில் செந்தலையார் தலைமையில் புறப்படப்போகும் வேளிர்குடி வீரர்களின் போரையும் தடுத்து நிறுத்த என்ன வழி என்ற தீவிரச் சிந்தனையுடன் ஆண் வேடத்தில் பூம்புகார் நகரத்தில் புகுந்தாள் முத்துநகை!

புகுந்த சில விநாடிகளிலேயே தலைநகரின் நிலையைக் கவனித்த அவள் நெஞ்சில், எல்லாவற்றையுமே சமாளிக்கக் கூடிய ஒரு புரட்சிகரமான திட்டம் உருவாகிவிட்டது!

அதை நிறைவேற்ற முத்துநகை மீண்டும் ஆண் வேடம் போட்டதோடு மட்டுமில்லை!

குரலை மாற்றிக்கொண்டாள்!

பெயரை மாற்றிக்கொண்டாள்!

மக்கள் மத்தியிலே புகுந்தாள்.

குமுறிக்கொண்டிருந்த மக்களிடையே ஒரு புதிரான திட்டத்தை வெளியிட்டாள்!

திடீர்த் தலைவன் ஆனாள்!

யார் அந்தத் தலைவன்?

கோச்செங்கணான்தான்!

"மக்களை மன்னருக்கு எதிராகத் திருப்பிய அந்தப் புதிய தலைவன் யார்?" என்று அரண்மனையின் ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் அமைச்சர்கள் தீப்பொறி பறக்கப் பேசியபோது—"யார் அந்தக் கோச்செங்கணான்?" என்று கரிகாலர் கண்கள் சிவக்கக் கேட்டபோது, கோச்செங்கணான் என்ற புதிய பெயருக்குள்ளே புகுந்துகொண்டிருந்த முத்துநகை தனக்கு ஆதரவாக மக்களைத் திரட்டிக்கொண்டிருந்தாள்!

பெருந்தேவியாரின் சடலம் புதைக்கப்பட்டபோது, அந்தப் பெருங்கூட்டம் பூம்புகாரைக் கடந்து செல்ல—அதற்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தாள்!

மக்களைத் திரும்ப அழைத்து வர மன்னரே புறப்பட்டபோது கூட்டம் காட்டுப்பாதையில் அடியெடுத்துவைத்துக் கொண்டிருந்தது!

ஏன்?

சோழப் பேரரசோடு தன் உயிர்மூச்சைப் பிணைத்துவிட்ட புலவரின் புதல்வி முத்துநகையின் 'மர்ம'மான திட்டத்திலேதான் இந்தக் கேள்விக்கு விடை அடங்கியிருக்கிறது!

(தொடரும்)

பகல் 12 மணிக்கு மாஸ்கோவில் சூரியன் எங்கு இருக்கும்?
சென்னையில் மாலை 4 மணிக்கு எங்கு இருக்குமோ அங்குதான்.

மாஸ்கோவில் 'ஏர்கண்டிஷன்' அறைகள் 'வெது வெது' என்று சூடாக இருக்கும்.

மாஸ்கோவில் பச்சைக் காய்கறி பார்ப்பது அபூர்வம்.

மாஸ்கோவில் ஒரே சினிமாப் படம் நாற்பது ஐம்பது தியேட்டர்களில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும்.

மாஸ்கோவில் டெலிபோன் டைரக்டரியே தயாரிப்பதில்லை.

மாஸ்கோவில் மின்சாரம் எல்லோருக்கும் இலவசம். எத்தனை யூனிட்டுகள் வேண்டுமானாலும் உபயோகித்துக் கொள்ளலாம்.

43

ரோம
பாண்

முத்துநகையின் தலைமையில் அடவியில் புகுந்த பூம்புகார் மக்களின் உள்ளத்தை அச்சம் தொட்டுப் பார்க்கவில்லை. அவர்களின் நெஞ்சம் பிடிவாத உணர்ச்சியால் கெட்டிப்பட்டிருந்தது. தங்களின் தலைவன் கோச்செங்கணான் எங்கே அழைத்துச் சென்றாலும் போகத் தயாராக இருந்தார்கள். சோழப் பேரரசின் பெருமையை நிலைநாட்டுவதற்காகவும், பூம்புகாரின் தன்மானத்தை எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவும் இருங்கோவேளின்மீது கொண்டுள்ள பகையுணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதற்காகவும் தியாக ஊர்வலம் நடத்துவதாகவே அவர்கள் எண்ணிக் கொண்டார்கள்.

இல்லாவிட்டால் பஞ்சின் மீது நடந்தாலும் பாதம் நோகும் என்று வருந்தத்தக்க வஞ்சிக் கொடிகள் கல்லிலும் முள்ளிலும் காலில் ரத்தம் கசிய நடை பழகுவார்களா? பிஞ்சுக் குழந்தைகளை இடுப்பிலே சுமந்தவாறு ஆவேச நடை போடும் தாய்மார்களின் உணர்ச்சிக்கு எதனை உவமை காட்டுவது? முற்றிப் போன வற்றல் கிழடுகளின் நடையிலே காணும் வேகம் முரசு கொட்டிச் செல்லும் வீரர்களின் அணி வகுப்பிலேகூடக் காண இயலாத ஒன்றன்றோ? வீரக் கனல் உமிழும் கண்கள் படைத்த வாலிபர்களை அவர்களுடன் போட்டியிடும் கிழவர்களை, உணர்ச்சி வேகம் துள்ள ஓடிவரும் தாய்மார்களை, குழந்தைகளை முத்துநகை எங்குதான் அழைத்துப் போவாள்?

அய்யோ, அவள் போகும் பாதையைப் பார்த்தால் மரமாளிகைக் கல்லவா செல்வது போல் தெரிகிறது!

அங்குள்ள இருங்கோவேள் மன்னனின் படைகளுக்கெதிரே கொண்டு போய்ப் போர்க் கருவி எதுவுமில்லாத பூம்புகார் நகரத்து மக்களைப் பலியிட்டு விடப் போகிறாளா?

வேலும், வாளும், ஈட்டியும், கேடயமும் நிறைந்த அந்தப் படை வரிசையின் முன்னே கையில் போர்க் கருவி எதுவுமில்லாத பூம்புகார் மக்கள் என்ன செய்ய முடியும்?

முத்து நகை, இப்படி ஒரு பைத்தியக்காரச் செயலில் ஈடுபட்டது ஏன்?

சோழ மண்டலத்திற்காக உயிர் விடவும் துணிந்துவிட்ட அந்த மங்கை நல்லாளின் திட்டம் பற்றி அவசர முடிவுக்கு வந்து விடாமல் மேலும் கவனிப்போம்.

காட்டு வழியில் ஒரு குன்றின் மீது கோச்செங்கணான் ஏறிக் கொண்டான். மக்கள் வெள்ளம் குன்றைச் சூழ்ந்து நின்று கொண்டு தங்கள் தலைவனின் வாயைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது. கோச்செங்கணான் தன்னுடைய விழிகளை நாலா திசையிலும் ஓடவிட்டு அயலவர் யாரும் தொலைவிலேகூட இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டு பிறகு பேசத் தொடங்கினான்.

ஒரே நாளில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பெருமக்களின் உள்ளத்தையெல்லாம் தன்பால் இழுத்துக் கொண்ட தன்மானப் பொலிவு கொண்ட வீரத் தமிழ்க் குரலல்லவா அது! மக்கள் கடல் அலை ஓய்ந்து அந்தக் குரலின் பக்கம் தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டது.

அவன் உரையாற்றினான். எந்தத் தானைத் தலைவனும் ஆற்றிட இயலாத போர் உரை:

"பூம்புகார் மக்களே! நாம் நின்று கொண்டிருக்கும் இந்த இடத்திலேயிருந்து நாலைந்து கல் தொலைவிலே தான் நமது பகைவன் இருங்கோவேளினுடைய பாசறை இருக்கிறது. மரத்தால் மாளிகையமைத்துக் கொண்டு யாரும் கண்டு பிடிக்க மாட்டார்கள் என்ற நெஞ்சுரத்தால் சோழப் பேரரசைச் சாய்க்கப் படை திரட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். பகையை எதிர்க்கப் படை திரட்டும் வேலை முடிந்து விட்டதைப் போல் அவனுடைய அமைச்சர் செந்தலையார் போர் முரசம் கொட்டி விட்டார். அந்தக் கிழட்டுப் புலியின் உறுமலைக் கேட்ட பிறகே நான் தலைநகருக்கு ஓடி வந்தேன். உங்களையெல்லாம் அணுகினேன். உங்களிடம் இதுவரையில் வெளியிடாத உண்மையினையும் இப்போது வெளியிடப் போகிறேன். பூம்புகார் மீது பாய்வதற்கான எல்லாவித ஏற்பாடுகளையும் முடித்துக் கொண்டு திடீரெனக் கிளம்பப்

புரிப்
டியன்

போகிறார்கள் இருங்கோவேளின் வீரர்கள். நகரம் எப்படியிருக்கிறது என உளவறிய வந்திருந்த இரண்டொரு வேளிர்குல வீரர்களையும் நான் சந்தித்தேன். அவர்கள் என்னைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. நான் அவர்களை யாரென்று புரிந்துகொண்டு அவர்களுடைய செயலனைத்தையும் இடைவிடாது தொடர்ந்து கவனித்தேன். நாமெல்லாம் பூம்புகாரை விட்டுக் கிளம்பியதும் அவர்கள் தாங்காத மகிழ்ச்சியுடன் குதிரைகளிலேறி மரமாளிகைக்குப் புறப்பட்டு விட்டனர். இந்நேரம் மரமாளிகையிலிருந்து படை புறப்படத் தயாராகி இருக்கும்!

"பூம்புகாரில் மக்களே இல்லை. மக்களின் கோபத்துக்கு மன்னன் ஆளாகி விட்டான்!" என்ற மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்திகளால் மந்திரி செந்தலையாரின் தோள் வீங்கிப் போயிருக்கும். இருங்கோவேளின் படை இந்த வழியாகத்தான் பூம்புகார் நோக்கிப் போகப் போகிறது. 'இவ்வளவு தெரிந்திருந்தும் எங்களையெல்லாம் இங்கே ஏன் அழைத்து வந்தாய்?' என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்பது போலிருக்கிறது உங்களுடைய பார்வை! இருங்கோவேளின் படையைச் சோழ நாட்டுப் படை வீரர்கள் எதிர்த்து முறியடித்தார்கள் என்று சொல்லும் போது ஏற்படுகிற

பெருமையை விட, அந்தப் படையைப் பூம்புகார் தலைநகரத்து மக்களே எதிர்த்து விரட்டினர்கள் என்று கூறும்போதுதான் அதிகப் பெருமை என்று நான் கருதுகிறேன். நீங்களும் அப்படித்தானே கருதுகிறீர்கள்?''

—இதைக் கேட்டு விட்டுச் சற்று அமைதியாக அவள் மக்களைப் பார்த்தாள்.

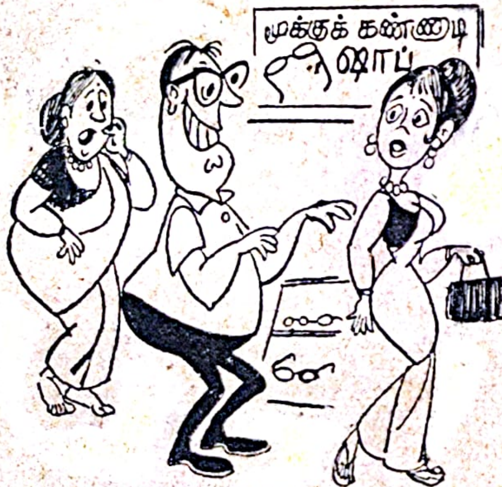
''ஆமாம்! அதுதான் சரி!'' என்று மக்கட் பெருங்கடல் முழங்கியது.

முத்துநகை மீண்டும் தொடர்ந்தாள்:

''போர்க் கருவிகளைக்கொண்டு களம்புகத் துடித்துவரும் வேளிர் படைவீரர்களை வெறுங்கையுடைய நாங்கள் எப்படி எதிர்ப்பது என்று கேட்பீர்கள். வேளிர் வீரர்களுக்கு எதிராக வேலும், வாளும் பிடித்துப் போரிடுவது சோழரின் வீரத்திற்கே இழுக்கான செயலாகும். அதனால்தான் கூறுகிறேன், மறவர்குல மக்களே! . .

''உங்கள் பரந்த நெஞ்சங்களே பகைவரின் வேல் வாட்களைத் தாங்கும் கேடயங்களாகட்டும்! உரம் வாய்ந்த உங்கள் வீரக்கரங்களே எதிரிகளின் தலைகளை அறுத்துத் தள்ளும் போர் வாட்களாக மின்னட்டும்!

''குழந்தைகள், கிழவர்கள் உடமைகள் நீங்கலாக அனைவரும் என் ஆணைக்கு அடங்கும் விதத்தில் தனி அணி வகுப்பாக வந்து நில்லுங்கள்!''

''ஏய் சாந்தா! புதுக் கண்ணாடி மாற்றியபிறகு உன்னைப் பார்த்தால் மிகவும் இளைப்பாகத் தெரிகிறாயே! ஏன்?''

—தலைவனின் வார்த்தையைத் தட்டாமல் முதியவர்கள், மற்றவர்களிடமுள்ள குழந்தைகளைத் தாங்கள் பெற்றுக் கொண்டு, உடமைகளையும் தங்கள் பொறுப்பில் ஏற்றுக் கொண்டு ஒதுங்கி நின்றனர்.

கிழவர்களின் சார்பாக ஒருவர் பேசினர். ''குழந்தைகளையும் உடமைகளையும் காப்பாற்றும் பொறுப்பைக்கிழவிகள் ஏற்கட்டும். நாங்கள் போராடத் தயாராக இருக்கிறோம்!'' என்பதாக.

அதைக் கோச்செங்கணன் மறுத்து விட்டான்.

''அன்பார்ந்த சோழர் குலப் பெரியோர்களே! தாய்மார்களே! உங்கள் வீரத் திருமுகங்கள் கண்டு நாங்கள் புதிய பலம் பெற்று விட்டோம். நீங்கள் அனைவரும் இந்தக் குன்றை அடுத்த இடங்களில் தங்கியிருக்க வேண்டும். நீங்கள் பெற்றெடுத்த வீரமறவர்களும் வீராங்கனைகளும் பகையை எதிர்க்கப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். அவர்களை வாழ்த்தி அனுப்புங்கள். அனைவருமே திரும்பி வருவார்கள். என்ற நம்பிக்கை உங்களுக்கு இருக்காது என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். பல்வேறு களங்களுங்களுக்குப் பிள்ளைகளை அனுப்பிப் பழக்கப்பட்டவர்களாயிற்றே, நீங்கள்! காதலனின் விழுப்புண்ணின் மீது முத்தமிடுவதென்றால் சோழ நாட்டுப் பெண்களுக்குத் தனி இன்பமாயிற்றே! அதிலும் பயங்கரமான சோதனைக்கு உங்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகளை நான் அழைத்துப் போகிறேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள். இதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை—சோழ நாட்டைக் காப்பாற்ற! இருங்கோவேளின் படைகள் புறப்படுகின்றன என்ற செய்தியை மன்னனின் காதில் போட்டாலோ, அவர் இந்த நேரம் அதை அலட்சியப் படுத்தி விடுவார். நமது மன்னர் பெருவீரர், ஆற்றல் மிக்கவர் என்றாலும் எதையும் காலந்தாழ்த்தியே செய்ய வேண்டும் என்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கிறவர். இருங்கோவேளின் மனைவியை அடக்கம் செய்கின்ற நேரத்தில் அவனுக்கும் அழைப்பு அனுப்பிவிட்டு, அவன் மரமாளிகை நோக்கிப் படையெடுப்பதா என்றும் கேட்பார். அவரைச் சமாதானப்படுத்தி நம்வழிக்குத் திருப்புவதற்குள் இருங்கோவேளின் படைகள் பூம்புகாரை வளைத்துவிடும். இந்தக் காரணங்களால் தான் மன்னனை நம்புவதைவிட மக்களை நம்புவது மேல் என்ற முடிவுக்கு வந்

தேன். நீங்களும் என் கையைப் பலப்படுத்தி விட்டீர்கள். நாங்கள் புறப்படுகிறோம். உங்கள் பிள்ளைகளிலே ஒருவனுகவே என்னையும் வழி அனுப்பி வையுங்கள். சோழ நாட்டின் மங்காத புகழை—குறையாத வீரத்தை—மாற்றூர் உணரச் செய்து அந்த மாளிகையை நெருப்பின் வாயிலே தள்ளிவிட்டுத் திரும்புகிறோம். இருங்கோவேளின் படை அழிந்தால், பிறகு அவன் கையில்! கோலில்லாத நொண்டி போல் ஆகிவிடுவான். அவனை அடிமையாக்கிப் பூம்புகார்த் தெருவிலே இழுத்துச் செல்வோம்! என்னருமைத் தாயகத்துப் பெருமக்களே! புறப்படுங்கள்!''

கோச்செங்கணின் இந்த முழக்கம் கேட்டு—போருக்கு எனத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வீரர்களும் வீராங்கனைகளும் ஆவேசத்துடன் புறப்பட்டார்கள்.

அவர்களை முதியவர்கள் வாழ்த்தி வழியனுப்பி வைத்தார்கள். தங்கள் அருமைச் செல்வங்களுக்கு முத்தமளித்துவிட்டு, கோச்செங்கணன் பின்னே பூம்புகார் மக்கட் படை தொடரலாயிற்று.

குன்றினை விட்டு இரண்டு கல் தொலைவு பூம்புகார்ப்படை செல்லும் போது, எதிர்த் திசையில் இருங்கோவேளின் படைகள் வருவதை முத்துநகை உணர்ந்து கொண்டாள். உடன் அவள் நின்று பூம்புகார் மக்களுக்குப் போராடவேண்டிய முறை பற்றி விளக்கமுரைத்தாள். அவளது விளக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களும் செயல் படத் தொடங்கினுர்கள்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பூம்புகார் மக்கள் திடீரென மறைந்து

எதைக் கண்டு சிரிக்கிறள் இந்தச் சிறுமி?

படப் பிடிப்புக்காகச் சாத்தனூர் சென்றிருந்த பாரதியை சிலர் சூழ்ந்து கொண்டு ஆட்டோகிராப் புத்தகத்தைக் கொடுத்துக் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் புத்தகத்தில் பாரதியின் பிறந்த தேதியும் குறிப்பிடச் சொன்னுர். பாரதி தன் கையெழுத்தோடு பிறந்த தேதியைக் குறிப்பிட்டு எழுதியதைப் பார்த்துத்தான் பின்னுலிருக்கும் சிறுமி அப்படிச் சிரிக்கிறள். பி. தேதி 15—8—? என்று இருந்தது! வருடத்தைக் குறிப்பிடாமல் அது என்ன கேள்விக் குறி? பாரதி, நடிகையாயிற்றே. பிறந்த வருடத்தைக் குறிப்பிட்டு வயதை வெளிவிடுவாரா?

படம், செய்தி: நச்சு.

வெ

தாள்

களம்புக
வீரர்களே
எப்படி எ
வேளிர் வி
வாளும் பிடித
வீரத்திற்கே
அதனுல்தான்
மக்களே! . .

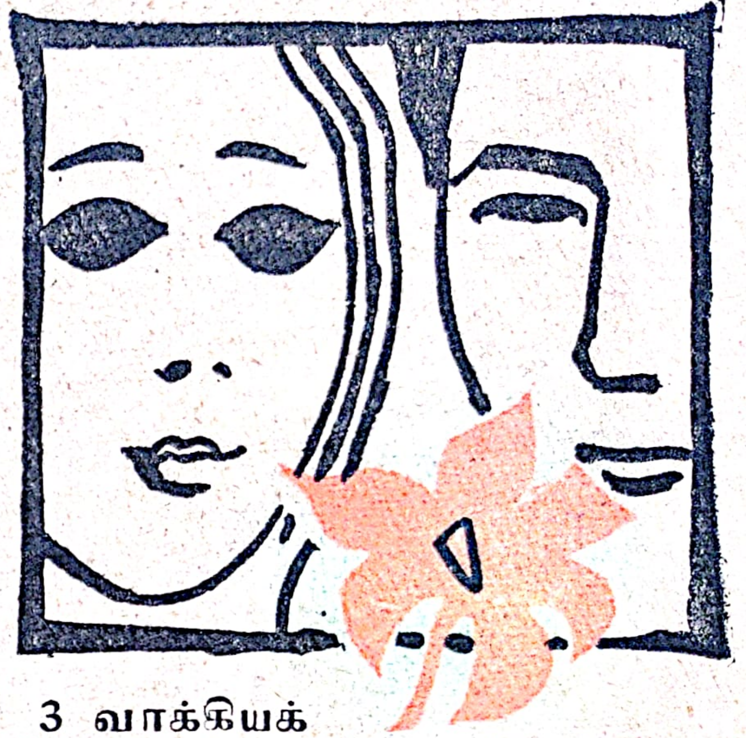
"உ
பகைவரின் வே
கேடயங்களாகட
உங்கள் வீரக்க
களே அறுத்
ளாக மின்

"
மைகள்
ஆணைக்கு
அணி வகுப்

விட்டார்கள். அவர்களின் தலைவன் கோச்செங்கணனையும் காணவில்லை. காட்டு மரங்கள் ஒவ்வொன்றின் மறைவிலும் ஒவ்வோர் ஆளென ஒளிந்து கொண்டார்கள். கோச்செங்கணன் உயர்ந்த மரமொன்றின் உச்சியில் மளமள வென்று ஏறினன். எதிரியின் படைகள் எவ்வளவு தூரத்தில் வருகின்றன என்று பார்ப்பதற்காகவே அவன் இத்துணை பரபரப்புடன் மரத்தில் ஏறினன். அந்த அவசரத்தில் மரக்கிளை யென்று மலைப்பாம்பைப் பிடித்துக் கொண்டு கிளைக்குக் கிளை தாவினன் என்றால், அவனது உணர்ச்சியை அளவிட்டுக் காட்டமுடியுமா?

உச்சியிலிருந்த வாறு இருங்கோவேளின் வேளிர் படைகள் வருகின்றனவா என்று விழி வலிக்கும் வரையில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கோச்செங்கணன், கீழே குனிந்து அனைவரையும் தயாராக இருக்கச் சொன்னன். அதோ, இருங்கோவேளின் படைகள்!

என்ன அதிசயம்! அனைவரும் பண்டார உடையில் அல்லவா வருகிறார்கள்! இப்படித்தானே முன்பொரு முறை பூம்புகாரில் நுழைந்து செழியனைத் தூக்கிக் கொண்டு போனார்கள். முத்துநகைக்கு ஆவேசம் மிகுந்தது.

3 வாக்கியக் கதை

மூன்றே வாக்கியத்தில் ஒரு கதை எழுதினால் எப்படி இருக்கும்?

64 'ம் பக்கம் பார்க்க

''ம்! தயார்! தயார்!!'' என்று கீழே ஒளிந்துள்ள பூம்புகார் மக்களுக்கு ஆணையிட்டான்.

இருங்கோவேளினது பண்டாரப் படை செந்தலையார் தலைமையில் புயல் வேகத்தில் வந்து கொண்டிருந்தது. மரத்துக்கு மரம் பூம்புகார்ப் படையினர் பதுங்கிக் கொண்டு தங்கள் தலைவனின் அடுத்த கட்டளைகளை எதிர் நோக்கியிருந்தனர். மரமாளிகையிலிருந்து புறப்பட்ட பண்டாரப் படை வீரர்களுக்கு, தங்களைச் சூழ்ந்துள்ள மரவியூகத்தில் எதிரிகள் ஒளிந்திருக்கிறார்கள் என்று எப்படித் தெரியும்? பண்டாரப் படையின் நீளத்தையும் அதில் வரும் வீரர்களின் கம்பீரத்தையும் கண்ட முத்துநகை, தன் தலைமையிலுள்ள மக்கள் படையின் வலிமையை ஒருகணம் எண்ணிப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டாள். எனினும் அயர்ந்து போகாமல் ஆணையிடுவதற்குத் தன்னைத் தயார்ப் படுத்திக் கொண்டாள். பூம்புகார் மக்கள் எத்தனை பேரை இந்த இடத்திலே பலியிட வேண்டுமோ என நினைத்துக் கவலைப் பட்டாள். அதே சமயம் தன்னைப்போன்ற வீரப்பெண்மணிகள் பலர் எதிரியின் படை பலத்தைச் சாய்க்கும் நோக்கத்துடன் மரங்களின் பின்னே ஒளிந்திருக்கும் காட்சி அவளுக்குத் தெம்பு கொடுத்தது.

பண்டாரப் படை மரவியூகத்திற்கு அருகே வந்து விட்டது. அனைவருமே காவி கமண்டலங்களுடன் வருகிறார்கள். அந்தச் சாய உடைக்குள்ளே சாவுக் கருவிகள் மறைக்கப் பட்டிருக்கின்

றனர். முன்னே வந்து கொண்டிருக்கும் அந்தக் கிழட்டுச் செந்தலையாருக்கு இவ்வளவு பலம் எங்கேயிருந்து வந்தது?

இப்படி ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்த முத்துநகையின் கண்களில் தூரத்தில் வேறோர் அதிசயமான காட்சி—ஆனால் அதிர்ச்சி தரக்கூடிய காட்சி தோன்றியது.

வேறொரு பாதையில் இருங்கோவேளின் படையைச் சேர்ந்த குதிரைகள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் குதிரைகளை ஒருசிலரே கண்காணித்துச் சென்றனர். முத்துநகைக்குச் செந்தலையாரின் தந்திரம் புரிந்து விட்டது. பண்டாரப்படை தலைநகரில் புகுந்து அரண்மனையில் நுழைய நேரம் பார்த்திருக்க வேண்டியது. நுழையும் நேரத்தில் குதிரைகள் தேவைப்படுமாதலால் அதற்கான குதிரைகளை வேறொரு பாதையில் பூம்புகாருக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டியது. எங்கே—எப்படி—எந்தத் தந்திரம் கையாளப்பட்டுப் பண்டாரங்கள் அந்தக் குதிரைகளை அடைவார்களோ தெரியவில்லை. செந்தலையாரின் சூழ்ச்சியில் ஒரு பகுதியை மட்டும் அவள் புரிந்து கொண்டாள். அந்தக் குதிரைகளால் இப்போது இங்கு தொல்லையில்லை என்ற மகிழ்ச்சியுடன் முத்துநகை, செந்தலையாரும் படைவீரர்களும் எதுவரையில் வந்திருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தாள்.

இப்போது அவர்கள் மரவியூகத்துக்கு மத்தியிலே வந்து விட்டார்கள். இன்னும் தன்னுடைய தலைவனிடமிருந்து ஆணை பிறக்கவில்லையே என்று பூம்புகார் மக்கள் துடிதுடிப்புடன் மேலே மரக்கிளையின் உச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தங்கள் கழுத்து வலியையும் பொருட் படுத்தாமல்!

மரவியூகத்துக்குள் பண்டாரப் படை வரிசை வர வர முத்துநகைக்கு உள்ளத்திலே ஒரு கலக்கம் ஏற்பட்டது. போர் புரிய வேண்டுமே—அந்தப் போரில் தன் உயிர் போய் விட்டால் என்ன செய்வது என்ற கலக்கமல்ல அது! வெறியும் முரட்டுத்தனமும் கொண்ட இருங்கோவேள் படையினரின் வாளுக்கும் வேலுக்கும் தன் நாட்டு மக்கள் அனைவரும் பலியாகிவிடக் கூடுமோ? வெற்றி பெற்ற வேளிர் படை பூம்புகார் அரண்மனையிலும் நுழையக் கூடுமோ—என்ற ஐயப்பாட்டின் மீது எழுந்த கலக்கமே அவளை ஒருகணம் நிலைகுலைய வைத்தது.

மிகவும் நெருக்கடியான அந்த நேரத்தில் அவளுக்குப் பின்புறமாகச் சிறிது தொலைவில் குதிரை யொன்று வேகமாக வரும் காலடி ஓசையும் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தாள். மரங்களின் மறைவிலும் புதர்களின் ஓரத்திலும் குதிரை வந்து கொண்டிருந்ததால் அதில் அமர்ந்திருப்பது யார் என்று கண்டு பிடிப்பது அவளுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது.

குதிரையில் வருபவனைக் கவனிப்பதா? பண்டாரப் படையின் மீது பாய்வதற்குத் தன் மக்களுக்கு ஆணையிடுவதா?

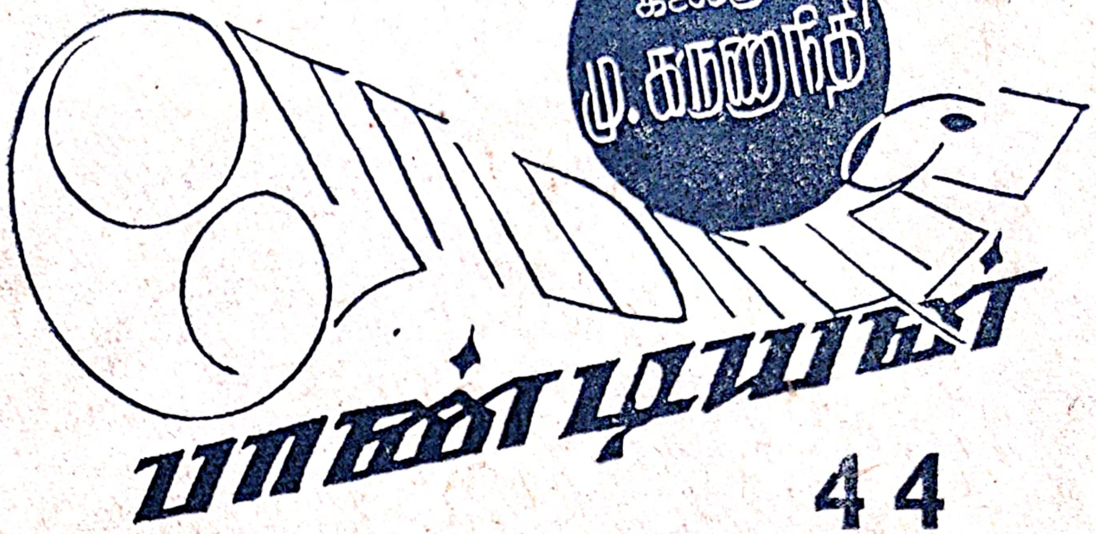
அது மட்டுமல்ல — அங்கே உள்ள பயங்கரம்! அவள் மர உச்சிக்குச் செல்லும் போது ஏறிச் சென்றாளே, மலைப்பாம்பு—அது வேறு அவள் கீழே இறங்கி வரட்டும் என்றோ என்னவோ அடி மரத்துக் கிளையிலே அமைதியோடும் ஆவலோடும் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறது!

குதிரை, மிக வேகமாக வருவதைக் கண்டாள். மரவியூகத்துக்குள் பண்டாரப்படை முழுவதும் வந்து விட்டதையும் உணர்ந்தாள். இனித் தாமதிக்க கூடாது; என்ன ஆனாலும் ஆகட்டுமென்று, "கரிகால் மன்னர் வாழ்க! ம்.. பாயுங்கள்!" என்று உரத்த குரலில் கூவினாள்.

பூம்புகார் மக்கள் சிங்கம் போல் கர்ஜித்து நடுவில் சிக்கிய பண்டாரப் படையின் மீது பாய்ந்தனர். அவர்களுக்கு ஆணை பிறப்பித்த உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு மரத்திலிருந்து அவசரமாகக் கீழே இறங்கிப் போரில் கலந்து கொள்ள அடிமரத்துக் கிளையில் குதித்த முத்துநகையை மலைப்பாம்பு சுற்றிக் கொண்டது! அந்தப் பயங்கரப் பிடியிலிருந்து தப்ப முடியாமல் முத்துநகை மரக்கிளையிலிருந்து கீழே தொங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

தங்கள் தலைவன் கோச்செங்கணான் மலைப்பாம்பிடம் சிக்கித் தலை கீழாகத் தொங்குவதைக் கவனிக்காமல் பூம்புகார் மக்கள் வேளிர் வீரர்களை மடக்கி வீழ்த்துவதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர்.

(தொடரும்)

இருங்கோவேள் என்கிற கொடிய நச்சுப் பாம்பின் கோரப் பற்களுக்கிடையே யிருந்து சோழ மண்டலத்தைக் காக்கும் பயங்கரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுவிட்ட முத்துநகை, மலைப் பாம்பின் பிடியில் சிக்கிக்கொண்டதை யாருமே கவனிக்கவில்லை.

''பாயுங்கள்!'' என்ற தலைவனின் ஆணை புறப்பட்டதுதான் தாமதம்; பூம்புகாரை வெற்றுப் பூமியாக்கிவிட்டு வந்திருந்த பெரும்படை புயலில் பறக்கும் சருகைப் போல் பாய்ந்தது.

வெஞ்சினம் ஏற்று வந்தவர்களின் மேல் மன்னரைக் காக்கும் மகத்தான கடமையைப் பெற்று விட்டவர்கள் பாய்ந்து விட்டார்கள்.

உடலைப் பண்டார உடைக்குள்ளும், உள்ளத்தைப் பழிவாங்கும் உணர்ச்சிக்குள்ளும் மறைத்துக் கொண்டவர்களை நோக்கி, கோச்செங்கணனின் ஆணைக்குள் தங்கள் உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையையும் அர்ப்பணித்து விட்டவர்கள் மோதிய அந்தக்காட்சிக்கு ஈடு. .

இதுவரை எந்த ஏடுகளிலும் காணாத ஒன்று. கற்பனைக் கண்களாலும் எவரும் காணச் சகிக்காத ஒன்று.

வெல்லற்கு அரியான் இலங்கை வேந்தனின் போர்த் திறன் உணராத குலப் பகைவனும் இராமன், ''இன்று போய் நாளை வா!'' என்று வேண்டினானே; அன்றிருந்த களக் காட்சியை நினைப்பதா?

வாளுக்கு முத்தமிடும் தமிழனை இகழ்ந்தோரைத் தாள் பணியச் செய்வேன் எனச் சூளுரைத்துச் சென்ற சேரன் செங்குட்டுவன், கனக விசயர் மண்ணிலே கண்ட இரத்தக் களறியை எடுத்துக்காட்டுவதா?

களம் பல கண்ட சரித்திரம் வெற்றித் தேவியை ஆரத் தழுவிக் கொண்ட வரலாறு— இதுவரை சந்தித்திராத புதுமையான போரல்லவா இது!

கொலைக் கருவிகளை மறைத்துக் கொண்ட புல்லர்கள் ஒரு புறம்; வெற்றுக் கைகளையே படைக் கலன்களாகப் பயன்படுத்திய மக்கள் மறுபுறம். இத்தகைய விந்தையான போரை எப்படித் தான் வர்ணிப்பது?

திடீரென்று வளைத்துக் கொள்ளப்பட்ட பண்டாராப் படை வரிசை தங்கள் இக்கட்டான நிலையைப் புரிந்து கொள்வதற்கு முன்னதாகவே பூம்புகார் மக்களால்தாக்கப்பட்டார்கள்! ''ஐயோ!'' என்று எழும்பிய ஒரு பெருங்குரல் மலை முகடுகளில் மோதி எதிரொலித்தது; ஆனால் அதற்குள்ளேயா மலைப் பாம்பிடம் சிக்கிவிட்ட முத்துநகையின் அபயக் குரலும் மறைந்து அழிந்துவிட வேண்டும்!

இரு கூட்டமும் மோதிக் கொண்டன.

மறைவிலிருந்து போர்க் கருவிகள்—காலத்தை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேல், வாள் எல்லாமே 'வேளை வந்து விட்ட' தென வெளிவந்தன.

பளபளபத்த கொலைக் கருவிகள் மட்டுமா? அல்ல; அல்ல; நடுக்காட்டிலே வாழ்ந்திருந்தவர்களின் நாடி நரம்புகளிலே புதிய முறுக்கு ஏற்பட்டது. செந்தலையாரின் சிம்ம கர்ஜனையால் சிலிர்த்தெழுந்தவர் செங்களம் காணத் தயாராகிவிட்டார்கள்! பகையைத் தூளாக்கத் துடித்தவர்களின் விழிகளிலே கொலை வெறி தாண்டவமாடியது!

எப்படிச் சமாளிப்பது இந்த எதிர்ப்பை . ஏதுமற்ற கரங்களால் எதிர்பார்க்காத பகைவர்களை வென்றுவிடுவதும் இயலுமோ? ஐயோ, எங்கிருந்தோ குதித்தவனுக்கு அடிமையாகிறோமே; ஆணையைக் கேட்டோமே; கெட்டழியப் போகிறோமே!

—இப்படி நினைக்கவில்லை, பூம்புகார் மக்கள்!

அவர்கள் கரங்களிலே வாள் பளபளக்கவில்லை. ஆனால் கண்களிலே தோன்றிய இலட்சிய வெறியிலே திக் குழம்பின் ஜ்வாலை தெரிந்தது!

எதிரியின் பாய்ச்சலைத் தடுக்கும் கேடயம் இல்லை அவர்களிடம். ஆனால், வேலா—வாளா— வேற்றுலகுக்கனுப்பும்

சாவா—எதுவரினும் தடையில்லை; இடமுண்டு எம் நெஞ்சில்—என்று வரவேற்புத் தரும் திறந்த மார்பகங்கள் தெரிந்தன!

''வேளிர் குடியினரே! வெற்றி வாசல் திறந்துவிட்டது நம்மை நோக்கி! சோழமண்டலத்தின் சோற்றாலடித்த பிண்டங்கள் நம்மைத் தேடி வந்து தருகின்றன உயிர்களை! இனி நாம் அடிமையல்ல; வேற்றானை அண்டிக் கிடப்போரல்ல; இதை அந்த அக்கிரமக்கார அரசனுக்குத் தெரிவிக்க அறுத்துக் கொண்டு வாருங்கள் தலைகளை; பெருக்கெடுத்து ஓடச் செய்யுங்கள் இரத்த வெள்ளத்தை! பகை! பகை! பகை!! பகை!!!''

...அந்தப் பெருங் கூச்சலிலே செந்தலையாரின் நெடிய குரல் எப்படித்தான் மற்றவர்களின் செவிகளில் பட்டதோ தெரியவில்லை. ''தூள்! தூள்! தூள்!'' என்ற முழக்கம் வானை முட்டியது!

ஆனால் பூம்புகார் மக்களின் செவிகளிலே இத்தகைய போர்க்கள எச்சரிக்கை கேட்கவில்லை; போர்க் குரல் கொடுக்கும் தானைத் தலைவன்தான் மலைப் பாம்பின் பசிக்கு உணவாகும் பரிதாப நிலையிலே கிடக்கின்றானே!

ஆனாலும், அந்த இலட்சிய வாதியின் வீர உரை—பல்லாயிரம் மக்களைப் படையாகத் திரட்டிவந்த செயல் வீரனின் சிம்மக் குரல்—அவர்கள் செவிகளில் ஒலித்துக்கொண்டுதான் இருந்தது. மன்னனுக்கு எதிராக அழைத்து வந்த மக்கள் வெள்ளத்தை, போர் முகட்டுக்குத் திருப்பிவிட, குன்றின்மீது ஏறி நின்று அவன் கொக்கரித்த குரலை மீண்டும் கேட்பதாகத்தான் அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்.

''இருங்கோவேளின் படையைச் சோழநாட்டுப் படைவீரர்கள் எதிர்த்து முறியடித்தார்கள் என்று சொல்லும்போது ஏற்படுகிற பெருமையைவிட, அந்தப் படையைப் பூம்புகார் தலைநகரத்து மக்களே எதிர்த்து விரட்டினார்கள் என்று கூறும்போதுதான் அதிகப் பெருமை என்று நான் கருதுகிறேன்.''

—ஆமாம்; அந்தப் பெருமையைச் சூட்டிக்கொள்ள நாங்கள் தயார்; இந்தப் போர்க்கதையைக் கேட்டுச் சோழப் பேரரசர் விடப்போகும் ஆனந்தக் கண்ணீரை இறுதிக் குளியலாக ஏற்றுக்கொள்ள எங்கள் சவங்கள் தயார்—போராடிக்கொண்டிருந்த பூம்புகார் மக்களின் வீரம் இதைத்தான் பறைசாற்றியது!

''உரம் வாய்ந்த உங்கள் வீரக் கரங்களே எதிரிகளின் தலைகளை அறுத்துத் தள்ளும் போர் வாட்களாக மின்னட்டும்!''

—கோச்செங்கணானின் இந்தக் கட்டளை காட்டுக்கெரித்த நிலவாகிவிடவில்லை; படையிருந்தும், படைக்கலன் இருந்தும், எதிரியின் தலைகளைப் பந்தாட வேண்டும் என்ற பகை இருந்தும் வேளிர் வீரர்கள் தீ பட்ட புழுவைப்போல் விழுந்து துடித்த காட்சி ஆணையிட்ட தலைவன் கண்டாலும் அதிர்ந்துவிடக் கூடியதாகத்தான் இருந்தது!

ஆனால் அந்தப் போர்க்

காட்சியைக் கண்டும் களிக்க முடியாமல்—'வெற்றிக்கு வழிகாட்டுங்கள்!'' என வீர உரை கொடுக்க ஆவல் இருந்தாலும் வாய் திறக்கமுடியாமல்—மலைப்பாம்பின் மடியிலே தன் மரணத்தையல்லவா எதிர் பார்த்துத் துடித்துக்கொண்டிருக்கிருள் முத்துநகை! மென்மையற்ற காட்டு மிராண்டிகளின் உடலையே புசித்துப் புசித்துச் சலித்துப்போன அந்தப் பசி யெடுத்த மலைப்பாம்புக்கு, ஒரு மனித உடலை ருசி பார்ப்பதில் அதுவும் ஒரு கொள்கைவாதியின் வீரம் துடிக்கும் மேனியை விழுங்குவதில் என்ன ஆர் வமோ தெரியவில்லை. அந்தச் சுவையான விருந்துக்குத் தன்னைத் தயார் செய்து கொண்டது வேகவேகமாக!

அதன் பிடி இறுகியது. முறுக் கிய கயிற்றைப்போல் அதன் நீண்ட உடலுக்கு இடையிலே சிக்கித் தவித் தாள் முத்துநகை!

இந்த மரணப் போராட்டத் தைப் பார்க்காத பூம்புகார் மக்கள், மனித உருக்கொண்டு வந்திருந்த மலைப் பாம்புகளை அழிக்கும் பெரும்பணியிலே தங்கள் உயிரையே பணயம் வைத்து ஈடுபட்டிருந்தார்கள்!

ஓட்டைக் கூரை வழியே ஊடுரு வும் ஒளிபோல் பூம்புகார் வீரனின் மார்பிலே பாய்கிறது ஒரு வேல்! ''கரி காலர் வாழ்க!'' என்று கூச்சலிட்டுச் சாகிருன், அவன்! அந்தக் குரல் கேட்டு ஓடிவரும் வேருெருவன் முகத்திலே புன் னகை! செத்துமடிந்தவனைக் கண்டு சிரித்திடக் காரணம், அவன் அடைந்தது வீர மரணம் என்பதால் மட்டுமல்ல; அவன் நெஞ்சிலே பாய்ந்திருக்கிற வேல் தனக்குக் கருவியாகப் பயன்படுமே என்ற மகிழ்ச்சி! ஆமாம்; உடன்பிறந்தான் ஒரு வனைக் கொன்ற அந்த வேல், வேளிர் குடி வீரர்கள் பலரை வீழ்த்தும் வாய்ப் பைத்தான் தேடித் தருகிறது! சாவும் சாதனைக்கு வழி காட்டிய இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் அந்தப் போரிலே ஏராள மாக நடைபெற்றன! அப்படிச் செத்ததும் கொடுத்தவர்களின் சவங்களின்மேல் நின்று பூம்புகார்ப் பெரும்படை போரா டிக்கொண்டிருந்தது!

அதுமட்டுமா? கையிலே கருவி கிடைக்காத வீரர்கள் தங்கள் கரங் களையே கருவிகளாக்கிக்கொண்டனர்! இன்னும் சிலர் இயற்கை அன்னையின் தயவையும் நாடத் தயங்கவில்லை. உருண்டு கிடந்த பாறைக்கற்களைப் பலங்கொண்ட மட்டும் தூக்கிப் பகைவர்களின் தலை களைக் குறிவைத்து வீசினர்கள்! தலை சிதறிய உடல்கள் பல இப்படிக் கீழே சாய்ந்தன!

அந்தப் போர்க்களப் பேரிரைச் சலுக்கிடையே சற்று முன்பு அங்கே எழும் பிக்கொண்டிருந்த குதிரையின் காலடி ஓசை இப்போது கேட்கவில்லை. ஆனல், கொஞ்சதூரத்திலே குதிரை வருவது

வாக்கி டாக்கி லக்ஷ்மி

"அது என்ன, டிரான் ஸிஸ்டரா?'' என்று கேட்டார் லக்ஷ்மி, ஏவி. எம். ஸ்டுடியோவில் ஒருவருடைய கையிலிருந்த இரு பொருள்களைப் பார்த்து.

''இந்த இரண்டும் வாக்கி டாக்கி. ஜப்பான் தயாரிப்பு. ஒன்றை ஒருவர் வைத்துக்கொண்டு, மற்ருெருவர் இன்னொன்றை வைத்துக்கொண்டு, டெலி போனில் பேசுவதுபோல் பேசிக்கொள்ள லாம். இரண்டுமைல் தூரம்வரை இப்படிப் பேசலாம். விலை 700 ரூபாய்,'' என்ருர் அந்த அன்பர்.

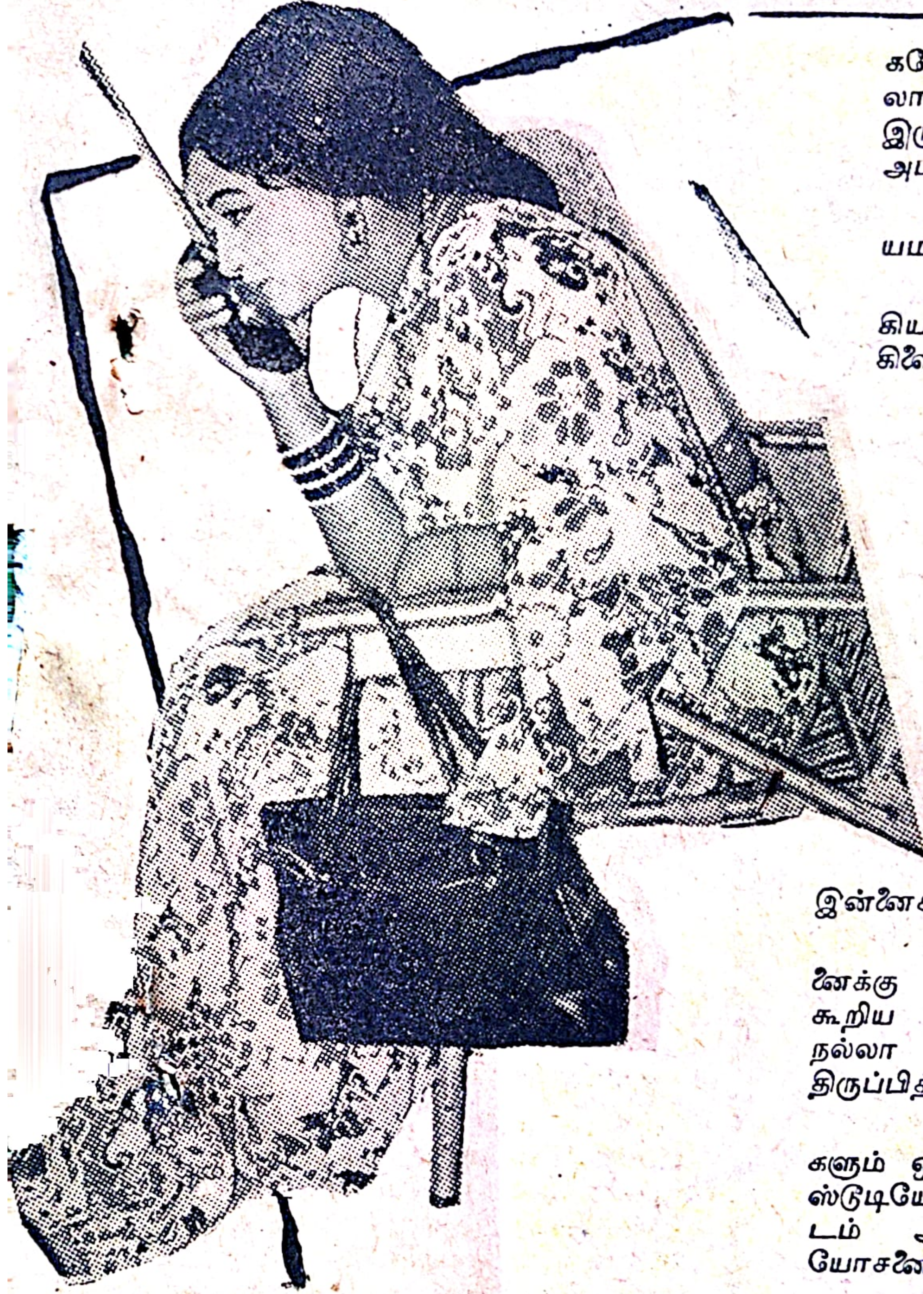
'திருமகள்' படத் தயாரிப்பா ளர் திரு. கோவிந்தராஜு அங்கே இருக்

மட்டும் நன்ருகத் தெரிந்தது! குதிரைமேல் அமர்ந்திருந்த உருவம் நன்ருகப் புலப்படவில்லை. ஆனல், அங்கு ஏற்பட்டிருந்த இனம் புரியாத பேரொலியைக் கேட்டு, அவன் முன்னிலும் வேகமாகத்தான் குதிரையைத் தட்டிவிடுகிருன் என்பது மட்டும் நன்ருகத் தெரிந்தது!

செத்தவர்கள் எழுப்பிய மரண ஓலம்—சாகின்றவர்கள் வாயிலிருந்து புறப்படுகின்ற புலம்பல்—வாட்கள் மோதிக் கொள்வதால் ஏற்படுகின்ற போர்க்கள ஓசை—இவ்வளவும் குன்றுப் பகுதிகளிலே மறைந்துகொண்டிருந்த முதியவர்களின் செவிகளிலும் பட்டன!

போருக்குப் பின்வாங்குகின்ற மரபிலே வந்தவர்கள் அல்லர் அவர்கள்! முழவு ஒலி கேட்டு வீட்டுக்கொரு வீரரை அனுப்பிவைப்பதோடு மட்டுமல்ல; வேஊ வந்துவிட்டால் வேலெடுத்துப் பாய்ந்த வீரக்குடியின் பரம்பரையில் உதித்தவர்கள்தான். இருந்தாலும் அவர்கள் முகங்களிலே கவலையின் ரேகைகள் படர்ந்தன!

அதைப் போலத்தான் முது பெருங் கிழவிகளின் இதயங்களும் சற்றுத் துணுக்குற்றன! அடுத்தடுத்த நாட்களிலே தங்கள் குடும்பத்தின் ஆண்மக்களை யெல்லாம் போருக்கனுப்பியபின் இனியும் வீர

கவே, "நீங்களும் நானும் பேசலாம் வாருங்கள்," என்ருர் லக்ஷ்மி. இருவரும் வெகு தூரத்துக்கு விலகி அமர்ந்துகொண்டார்கள்.

"என்ன சார், சௌக்கியமா?" என்ருர் லக்ஷ்மி.

கோ: ஹூம்.. சௌக்கியத்துக்கு என்ன... இன்று கிளைமாக்ஸ் சீன் எடுக்கிருேம். அதுக்கு எல்லா நடிகர்களையும் ஒண்ணு சேர்க்கிறது ரொம்பக் கஷ்டமாயிருந்தது.

லக்ஷ்மி: ஏன் சார்?

கோ: எல்லோருமே பிஸி ஆர்டிஸ்ட். எல்லோரையும் ஒரே ஷாட்லே எடுக்க வேண்டுமென்ருர் டைரக்டர் ஏ. எஸ். ஏ. சாமி. எல்லோரும் ஒன்ருய்க் கால்ஷீட் கொடுக்கறது இன்னைக்குத்தான் முடிஞ்சுது!

"கவலைப்படாதீங்க. இன்னைக்கு நல்லா முடிஞ்சிடும்," என்று கூறிய லக்ஷ்மி, "ஆச்சரியமாயிருக்கே நல்லா ஓர்க் பண்ணுகிறது," என்று திருப்பித் தந்தார் வாக்கி டாக்கியை.

அருகிலிருந்த ஒருவர், "நீங்களும் ஒன்று வாங்கிக்கொள்ளுங்களேன். ஸ்டுடியோவிலிருந்தே உங்கள் கணவரிடம் அடிக்கடி பேசலாம்," என்று யோசனை கூறிஞர்.

நாணப் புன்னகை படர்ந்தது லக்ஷ்மியின் முகத்தில்.

—ஈ. வெ. சு. வதன்.

னில்லையே என்று ஏங்கி, மழலைகளின் கையிலும் வாளெடுத்துத் தந்து 'சென்று வா மகனே செருமுனை நோக்கி!' என்று வாழ்த்தி வழியனுப்பிவைத்த வீராங்கனை அவர்கள் மூதாதையா அல்லவா? புறமுதுகிட்டான் மகன் என்ற பொல்லாங்கு கேட்டு, புலியெனச் சீறி, மானம் கெட்டவனுக்குப் பாலூட்டிய மார்பகத்தை அறுத்தெறிவேன் என்று வெஞ்சினம் ஏற்ற மறக்குடிப் பெண்டிரின் வரலாற்றை மறந்துவிட்டவர்கள் அல்லவே அவர்கள்?

இருந்தாலும் வாழ்வை அனுபவித்துவிட்ட அந்த வயோதிகர்களின் கலக்கத்திற்குக் காரணம் தாங்கள் பெற்றெடுத்த வீரத் திருவிளக்குகள் தாயகத்தின் மானம் காக்க அணைந்துகொண்டிருக்கிற நேரத்தில், அவர்கள் மட்டும் மறைந்துகொண்டு நிற்பதா என்பதே.

''நாம் பெற்ற மக்கள் அங்கே மானம் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; மடிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்! மலைக் குன்றுகளிலே பதுங்கிக் கிடக்க நாம் மட்டும் என்ன சுயநலக்காரர்களா? அல்லது சாவதற்குப் பயந்த கோழைகளா? புறப்படுங்கள்! துவண்டு விழும் அவர்களுக்குத் தோள்கொடுக்கப் புறப்படுங்கள்!''

முதியவர் ஒருவரின் குரல் இப்படி எழும்பி அந்த வட்டாரத்தையே கிடுகிடுக்க வைத்தது!

மறுகணம் மறைந்திருந்த அவர்களும் சண்டை நடக்கின்ற இடம் நோக்கிச் சண்டமாருதமெனக் கிளம்பினார்கள்! குழந்தைகள் எழுப்பிய கூக்குரல் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தவில்லை; ஏறுநடை போட்டு வேகவேகமாக நடந்தார்கள்.

உங்களுக்குச் சளைத்தவன் நானல்ல—என்று சவால் விடுகிற முறையிலே வேளிர்குல அமைச்சர் செந்தலையார் அவர்களை நோக்கினார்: அந்தக் கிழப்புலி மீண்டும் உறுமியது!

''தொகை தொகையாகப் புறப்பட்டுவிட்டனர் பகைவர்கள்! இருங்கோவேளின் இருதயத்து எலும்புகளே! நம் குல மன்னரைப் பிடித்துவிட்ட மதோன்மத்தனும் கரிகாலன், படைக்குப் பதிலாகப் பல்லாடும் கிழவர்களையும் அனுப்பிவிட்டான், பாருங்கள்! நல்ல பாடம் புகட்டுவோம் அந்த பகல் வேஷக்காரனுக்கு! துவண்டுவிடாதீர்கள்! துண்டாடுங்கள் துரோகிகளை; நாளை நம் மன்னர் மீண்டும் வந்தால் எதிரிகளின் இரத்தத்தால் அபிஷேகிப்போம் அவரை! வெற்றி விழா கொண்டாடுவோம், இந்த வீணர்களின் மரணக் கூக்குரலைப் பின்னணியாக்கி! பகை! பகை!. பகை!''

—இப்படி மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு முழங்கிய செந்தலையார், மறுகணமே ''ஐயோ!'' என்று அலறினார்.

அந்தக் கதறல் காட்டையே ஒரு உலுக்கு உலுக்கிவிட்டது!

வேளிர்குல வீரர்கள் திடுக்கிட்டுக் குரல் வந்த திசையை நோக்கினார்கள்!

அங்கே...

நெஞ்சிலே பாய்ந்த வேல் குத்திட்டு நிற்க—குருதி வெள்ளத்திலே தெப்பமென மிதந்துகொண்டிருந்தார், செந்தலையார்!

''ஐயோ...அமைச்சரே!''

வேளிர்குடி வீரர்களின் இந்தக் கூக்குரல் ஒன்றாகச் சேர்ந்து எழுந்தது. சிலர் அவரிடம் ஓடினார்கள்; பலர் செயலற்று நின்றார்கள்! கடைசிக் காலத்தில் அவர்களின் பக்கத்தில் நின்று, போராடும் துணிவூட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரே ஒரு மூச்சும் காற்றோடு கலந்துவிடப்போகிறதே—என்பதை அவர்களால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை.

''என்னை விட்டுவிடுங்கள் என்னை விட்டுவிடுங்கள்!!''—செந்தலையார் தன்னை நோக்கி வந்தவர்களைப் பார்த்து, 'வராதீர்கள்' என்கிற பாணியில் சைகை காட்டினார்.

''நான் சாகவில்லை! நோய்க் கிருமிகள் என்னை அரித்துத் தின்று, விழி ஈளைக்கட்டி, இருமி, விக்கி, வியர்த்து, பிதுங்கி—நான் சாகவில்லை! இதோ.. வீரனாகச் சாகிறேன்! வேளிர்குடியின் வீரத்திற்கு இலக்கணமாய்—நம் மன்னர் பெருந்தகையின் மானத்திற்கு ஒரு சின்னமாய்ச் சாகிறேன்! நீங்கள் போராடுங்கள்! உங்கள் உடலிலே கடைசித்துளி இரத்தம் இருக்கும் வரையிலே மானம் காக்கப் போராடுங்கள்!..எதிரிகளை மரமாளிகையின் பக்கம் போகவிடாதீர்கள்! அது நம் அரண்மனை. அங்கே இந்த அக்ரமக் காரர்களை அண்ட விட்டுவிடாதீர்கள்!''

—செந்தலையார் முன்னிலும் உரத்த குரலெடுத்து அலறினார். கீழே

‘‘என்ன மாலா இன்றைக்குப் புது தினுசுக் கொண்டை போட்டிருக்கிறாள் மாங்காய் மாதிரி?’’

‘‘இது மூன்றாம் மாசமாம்.’’

விழுந்துகிடந்த அமைச்சரிடம் ஓடோடி வந்தான் ஒரு வீரன். அவரது தலையைத் தன் மடிமீது வைத்துக்கொண்டான்!

‘‘ஏன் நீ இங்கே வந்தாய்? ஓடு...ஓடு!.. இல்லை.. இல்லை.. நில் வீரனே! நீ எனக்கு ஒரு உதவி செய்வாயா?..நம் வீரர்கள் வென்றுவிடுவார்கள்! நிச்சயம் வென்றுவிடுவார்கள்!... நாளை..நாளை..நம் மன்னர் வெற்றி வீரராகப் பகைவன் கோட்டையிலிருந்து பவனி வருவார்! என்னுடைய பிணத்திற்கு அவரையே தீயிடச் சொல்வாயா? அப்போதுதான், காலமெல்லாம் அவருக்குழைத்த இந்தக் கட்டை வேகும்! செய்வாயா?..பகை!...பகை!!...’’

—மறுகணம் செந்தலையாரின் தலை சாய்ந்துவிட்டது!

அதே சமயத்தில் குதிரையின் காலடியோசை அங்கே எழும்பியது!

வீரர்கள் ஏறிட்டு நோக்கினார்கள்! குதிரைமேலிருந்த உருவம் அவர்களைச் சேர்ந்த எவருடையதுமல்ல என்பதைக் கணநேரத்தில் தெரிந்துகொண்டார்கள்! சோழப் படைதான் வரவேண்டும்; படை நடத்திவருகிற தானைத் தலைவன் முன்னே வந்துவிட்டான்போலும்—என்று கருதிய அவர்கள் அப்போது திடுக்கிட்டார்கள்! தாங்கள் மிகவும் நெருக்கடியான கட்டத்தை அடைந்துவிட்டதாகவும் உணர்ந்துவிட்டார்கள்!

மறுகணம் தலைவனை இழந்த போர்முகப் படை என்னவாகுமோ—அது அங்கே நடந்துவிட்டது!

இருங்கோவேளின் படை வீரர்கள் கருவிகளை வீசி எறிந்துவிட்டு, செந்தலையாரின் சவத்தையும் அப்படியே விட்டுவிட்டு, புறமுதுகிட்டு, ஓடத் துவங்கி விட்டார்கள்!

குதிரையிலே வந்த வீரன் வேறு யாருமல்ல; கோச்செங்கணான் தலைமையில் சென்ற பூம்புகார் மக்களின் பாதச்சுவடுகளைப் பின்பற்றி வந்த கரிகால் மன்னரே தான்!

காட்டு வழி வந்த அவர், போர்க்களத்தைச் சென்றடைவோம்; அங்கே இருட்டுலகில் வசித்துவந்த இருங்கோவேளின் படைகள் புறமுதுகிட்டு ஓடும் காட்சியைக் காண்போம் என்று நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லைதான்!

ஆனாலும், இந்த எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி குறித்து அவர் மனதிலே எந்த விதக் கருத்தும் ஏற்படுவதற்கு முன்பு, ஒரு கோரக் காட்சியைக் கண்டு திடுக்கிட்டார்!

இரு புறத்து வீரர்களும் அவ்வளவு நேரம் அங்கே போராடிக்கொண்டிருந்தபோது, மலைப்பாம்புடன் போராடிக்கொண்டிருந்த முத்துநகை, மலைப்பாம்பின் விரிந்த வாய்க்குள் தன் தலையை உணவாகத் தரப்போகும் காட்சியைத்தான் மன்னர் கரிகாலர் கண்டுவிட்டார் அப்போது!

மறுகணம் கீழே கிடந்த வேல் ஒன்றை எடுத்து வீசினார், முழுபலத்துடன்! அருகிலே ஓடி, மீண்டும் அந்த வேலாலேயே மலைப்பாம்பின் உடலைத் தாக்கினார்!

மலைப்பாம்பு கீழே விழுந்தது; அதன் பிடி தளர்ந்தது. நழுவியது! விடுபட்ட முத்துநகை கண்விழிக்காது கிடந்தாள்!

மன்னர் அவள் முகத்தருகே குனிந்தார். ‘‘வீரனே! என்னைப் பார்!’’ என்று அழைத்தார்!

மெதுவாகத் திறந்த முத்துநகையின் விழிகள் எதிரே மன்னரைக் கண்டு திடுக்கிட்டன!

‘‘அரசே...!’’—வீறிட்டலறிய அவள் அவர் பாதத்திலே முகம் புதைத்து விம்மி விம்மி அழுதாள்!

பரிவுடன்—பாசத்துடன் கோச்செங்கணானைத் தூக்கினார் மன்னர் கரிகாலர்!

(தொடரும்)